

Gặp phải tôi, em thật bất hạnh

Contents

Gặp phải tôi, em thật bất hạnh	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	11
4. Chương 04	16
5. Chương 05	21
6. Chương 06	26
7. Chương 07	29
8. Chương 08	33
9. Chương 09	37
10. Chương 10	42
11. Chương 11	45
12. Chương 12	49
13. Chương 13	54
14. Chương 14	58
15. Chương 15	62
16. Chương 16	65
17. Chương 17	68
18. Chương 18	72
19. Chương 19	78
20. Chương 20	82
21. Chương 21	90
22. Chương 22	97
23. Chương 23	103
24. Chương 24	110
25. Chương 25	116
26. Chương 26	120
27. Chương 27	128
28. Chương 28	132
29. Chương 29	136
30. Chương 30	140
31. Chương 31	145
32. Chương 32	149
33. Chương 33	157
34. Chương 34	161
35. Chương 35	169
36. Chương 36	175
37. Chương 37	182
38. Chương 38	187
39. Chương 39	195
40. Chương 40	200
41. Chương 41	207

42. Chương 42	216
43. Chương 43	223
44. Chương 44	227
45. Chương 45	237
46. Chương 46	241
47. Chương 47	247
48. Chương 48	254
49. Chương 49	259
50. Chương 50	263
51. Chương 51	266
52. Chương 52	274
53. Chương 53	279
54. Chương 54	283
55. Chương 55	289
56. Chương 56(End)	293

Gặp phải tôi, em thật bất hạnh

Giới thiệu

Văn án 1Ôn Nhung nhìn trang web buồn cười trước mặt, cười không ngừng, bên tai bất chợt lại truye

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-phai-toi-em-that-bat-hanh>

1. Chương 01

Xem mặt, đó chính là một cơn ác mộng. Nhưng mà không giáng xuống đầu Ôn Nhung, gặp họa là em gái cô, cô chỉ phụ trách...cưỡng chế áp giải, thẳng đến hiện trường.

Ôn Tuyết nín chặt chiếc khăn tay Channel, nức nở từng tiếng, yếu ớt nói: “Nhung Nhung à, chị phải giúp em , chị giúp em ngay bây giờ, ngay bây giờ nha!”

Về mặt Ôn Nhung không mặn cũng chẳng nhạt, tiếp tục lái xe: “Em gái à! Không phải chỉ là đi xem mặt thôi sao? Vào thì uống cốc cà phê, ra thì chào một tiếng, đơn giản ấy mà.”

“Đơn giản?!” Ôn Tuyết thét lên chói tai, hai tay bưng mặt nói: “Chị nói đùa đấy à! Chị à, chị đây là ép em gái mình đi tìm chết!”

“Sao có thể được, đây là nhiệm vụ vinh quang cha giao cho em, cha làm sao có thể hại em được chứ?” Ôn Nhung có chút vui sướng khi người gặp họa, cố gắng nín cười mà nói.

Ôn Tuyết đen mặt, vỗ một cái lên lưng chị mình: “Chị đang cười đúng không, nhất định là đang vui sướng khi người gặp họa! 5555, chị à, em xin chị đó, chị đi thay em đi, em thật sự rất sợ, rất rất sợ mà!”

Ôn Nhung thở hắt ra một hơi, cúi người tránh ra, cô em gái này ra tay với chị của mình là cô, cũng hơi bị ngoan độc nha, thế nên, cô càng không thể đáp ứng được: “Sợ cái gì, đối phương là....em trai của một người giàu nứt đố đổ vách, người thường muốn gặp còn khó được, chỉ cần có quan hệ cùng họ, nhà chúng ta có thể qua khỏi cửa ải khó khăn lần này, thôi, em hãy hy sinh cái tôi, tất cả vì tập thể đi.”

Ôn Tuyết kinh sợ, lui vào trong góc, hai mắt đầm lệ, hoang mang đến phát run: “Chị à! Chị không biết đâu, tên kia, tên kia không phải người, là một tên cầm thú!”

“Ách...không đúng, không đúng, tốt xấu cũng là một tên cầm thú nhiều tiền.” Ôn Nhung sửa lại cho đúng.

“Chị! Em xin chị đẩy, chị đi thay em đi, Lâm Tuyển kia.... em nghe nói hắn ta dáng người cao lớn thô kệch, mặt thì đầy sẹo, miệng toàn răng nam vàng, trên người có một trăm hình xăm, trước ngực là rồng, sau lưng là hổ, tay trái rắn, tay phải sói.... Hắn ta trước khi lui về, đã bức tử cả nhà tổng tài của tập đoàn Ngự Phong, nhớ ngày đó, hắn vẫn còn gây khó dễ cho nhà chúng ta....” Trong xe tràn ngập hơi ẩm, mà Ôn Tuyết vẫn không khỏi rùng mình một cái, chán ghét nói.

Ôn Nhung không nói gì, em gái của cô tưởng đối phương là xã hội đen hay sao, người ta là làm ăn chính đáng nha.

Ôn Tuyết càng thêm tức giận: “Hơn nữa, em tuyệt đối không thể làm chuyện có lỗi với Phó Tô.”

Ôn Nhung tiếc nuối nói: “Nhưng nhà chúng ta sắp phá sản rồi.”

Ôn Tuyết cứng đờ, sứt sứt một chút, nói: “Nhưng mà, nếu bị Lâm ác ma kia nhìn trúng, em nhất định sẽ bị ăn luôn, ngay cả vụn cũng không còn. Chị! Em muốn đem bản thân hiến cho Phó Tô, làm sao em có thể....” Nói đến đây lại khóc òa lên, “Chị, chị đi thì khác, nếu là chị nhất định có thể bình an trở về.”

Hắn gặp cô sẽ đem cô ăn đến vụn cũng không còn, còn chị cô đi thì sẽ không có việc gì, ha... ha..., tư sắc quyết định vận mệnh, em gái à, cô cứ phải khiêu chiến giới hạn tính nhẫn nại của chị cô thế sao? Ôn Nhung mỉm cười nhướn mày, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô em gái xinh đẹp như hoa nhà mình, thật sự là đến khóc cũng có thể đẹp đến điếng người, khó trách lại sợ thành như vậy, là đàn ông nhất định đều sẽ động lòng với khuôn mặt này. Chẳng giống như cô, hết như người qua đường, tư sắc trung bình, đáng người cứng nhắc, không biết ăn mặc, thật sự là chẳng có điểm nào giống với em gái, cũng khó trách lần đầu tiên mọi người nhìn thấy họ, đều không tin họ là chị em.

“A...! Chị đi thì có thể bình an sao, ý em là gì?”

Ôn Tuyết sửng sốt, cuống cuồng nói: “Chị! Chị là hắc đạo nhất đẳng mà!”

“Cái gì, hắc đạo?”

“Nhảm rồi, nhảm rồi, là đại đen nhất đẳng Không Thủ đạo, hắn sẽ không làm gì được chị mà.”

Mắt thấy sắp đạt được mục đích, Ôn Tuyết luống cuống, giống như đang bị đưa vào miệng hổ vậy, bèn nín lấy tay áo Ôn Nhung gào khóc: “Tỷ tỷ, cứu em! Chị có yêu cầu gì em đều đáp ứng hết, xin chị đẩy!”

Aiz.... Ôn Nhung thở dài, người nhà này đều như thế, chỉ khi nào nhờ vả người ta thì mới nhìn đến người vô hình như cô. Cô em gái này cũng chỉ có lúc cầu xin, nhờ vả mới có thể kêu cô bằng chị. Cô biết thừa Ôn Tuyết sống chết cũng không muốn gọi cô là chị, cũng nhìn ra được dáng vẻ sắp chết này của con bé là cực kỳ không tình nguyện, nếu không phải sắp chết đến nơi, con bé này làm sao có thể bỏ cái vẻ Đại tiểu thư mà nước mắt nước mũi tùm lum giả vờ tội nghiệp.

Kỳ thật, Ôn Nhung đã sớm nhìn thấu đứa em gái này, chẳng qua là cô nàng không thể nào giao thân cho một người đàn ông vừa già vừa xấu, nếu người kia mà đẹp mắt, lại có tiền, con bé Ôn Tuyết tuyệt đối sẽ đem nhân vật tên Phó Tô kia đóng gói ném sang tận bên kia đại dương, sau đó vui vẻ mà đi tình biệt ly.

Ôn Nhung cũng không vạch trần con bé làm gì, dù sao cũng không có gì quan trọng, lần này đùa thế là đủ rồi, bức nó quá, cô cũng chẳng có lợi gì.

Thế nên, Ôn Nhung dừng xe lại ven đường, rút chìa khóa ra, thở dài, có phần khó xử nói: “Nếu chị đi thay em, câu không được mở vàng kia, cha sẽ trách em đó.”

Ôn Tuyết giật mình, liền mừng như điên, vừa cười vừa lau nước mắt, dáng vẻ cực kỳ quý dị “Không sao, không sao, chị đi thay em là tốt rồi, muốn chị câu được hắc quả thật là quá khó, em sẽ không yêu cầu quá đáng như vậy đâu. Chị à! Chị thật sự là quá tốt!”

Ôn Nhung giật giật khoe miệng, nếu không phải nể tình trên trán con bé này có dán cái nhãn “Em gái”. cô thật muốn tát vào mồm nó một phát.

“Rồi, lát nữa tự em lái xe trốn sang phố bên kia đi, chị đi rồi về ngay.”

Ôn Tuyết hiếm khi nghe lời mà gật gật đầu, nặng nề nói: “Chị! Bảo trọng.”

Ôn Nhung không thêm để ý, nhún vai, buồn cười nói: “Có phải đi chết đâu, chị đi đây.”

Nói đến buổi xem mắt lần này, là đòn quyết định cuối cùng của cha Ôn Nhung, cũng là bước cuối cùng, không thành công thì coi như chết. Ôn Nhung cũng không quan tâm công ty nhà mình buôn bán lời lãi ra sao, tiền ít hay nhiều. Bởi vì, nhà cô có tiền, nhưng tiền đó cũng không nằm trong túi cô, cho nên hiện tại cô chính là một thanh niên thuộc giai cấp lao động tiêu chuẩn của chủ nghĩa xã hội, nếu cô mà nói cô là con nhà giàu, phỏng chừng sẽ bị người ta cười rồi đánh cho chết.

Nhưng tình huống trước mắt, xem ra trong nhà bây giờ tình hình không được ổn lắm. Nhưng mà, mặc kệ như thế nào, vì cứu công ty mà đem đứa con gái hai mươi tuổi của mình đẩy cho một ông chú hơn ba mươi tuổi, thì đúng là ác quỷ ăn tươi nuốt sống.... Ôn Nhung cười lạnh, cha cô quả thật là thêm tiền đến phát điên rồi. Nếu để cho ông biết, hai đứa con gái của ông, một đứa thì quyết không đi câu con rùa vàng kia, một đứa thì như người dưng đứng nhìn, không thêm quan tâm đến sống chết của ông, chắc sẽ điên mất.

Bất quá, những chuyện đó đều không liên quan đến cô, người nhà này sống chết thế nào cũng chẳng liên quan gì đến cô, không phải cô vô tình, chỉ là thế giới này vốn vô tình, từ nhỏ đến lớn, mẹ cô luôn luôn dùng vẻ mặt của một oán phụ ôm nhầm con người khác mà đối mặt với cô, cha cô ghét cô đến tận xương tủy, em gái cô luôn luôn khiêu khích châm chọc cái vẻ ngoài bình thường của cô, cho nên, chút tình nghĩa nhỏ nhoi đó, cô vẫn nên giữ lại cho chính mình thôi.

Nghĩ như vậy, Ôn Nhung cảm thấy cô ra trận lần này tạm thời cũng thoải mái hơn nhiều. Thế nên, cô chẳng thêm để ý xem khăn quàng cổ của mình có lệch hay không, tóc mình có rối hay không, thoải mái mà bước vào, lại lập tức bị nam phục vụ chặn lại ở cửa.

Chàng trai cao lớn, rắn rỏi kia cười cực kỳ nhã nhặn: “Ngại quá, chỗ chúng tôi là câu lạc bộ cao cấp.”

Ôn Nhung tuy là một thiên kim nhà giàu kém cỏi, nhưng từ nhỏ cũng đã nghe quen tai, nhìn quen mắt mấy thứ này, câu lạc bộ cao cấp là cái gì, cô đương nhiên vạn phần rõ ràng, bọn họ đây là chê cô ăn mặc khó coi.

“Tôi có hẹn ở đây.”

“Xin hỏi cô họ gì, hẹn vị nào vậy?”

Ôn Nhung liếc mắt nhìn màn hình vi tính trước bàn tiếp tân, tùy ý nói: “Ôn, hẹn một người họ Lâm.”

Người nọ nhanh chóng kiểm tra, đột nhiên ngẩng đầu, cho dù anh ta rất muốn giấu vẻ kinh ngạc đi, nhưng vẫn không cẩn thận mà để lộ ra: “Cô Ôn Tuyết đúng không ạ? Xin chờ một chút!”

Sau đó, cầm bộ đàm đứng ở một bên không biết nói cái gì, Ôn Nhung chỉ nghe thấy mấy từ đứt quãng “Lâm tiên sinh”, “Ôn tiểu thư”, “Có chút ngoài ý muốn”

Lát sau, người nọ trở về, khom lưng cung kính nói: “Cô Ôn, xin mời đi theo tôi.”

Nghe Ôn Tuyết nói, câu lạc bộ này là do họ Lâm kia mở ra, trang hoàng dọc đường, xa hoa phú quý làm cho người ta muốn nổi da gà, nghe nói có rất nhiều quan to, người quyền quý, minh tinh, triệu phú đều đến chỗ này mời khách. Nhưng cô từ nhỏ đến lớn đối với loại không khí sang trọng có thể ngửi ra mùi vàng này đã không thích.

Nam phục vụ đưa cô đến một gian phòng rồi dừng lại, làm tư thế “Mời.”

Ôn Nhung hít một hơi, làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý trước khi gặp quái thú, sau đó thận trọng vươn tay đẩy cửa ra, cô đảo mắt nhìn vào bên trong, chớp chớp vài cái, lại nhìn lại, xác định rõ ràng, sau đó liền quay đầu, bình tĩnh hỏi: “Lâm tiên sinh đi WC?”

“Đây là giấy nhắn Lâm tiên sinh để lại lúc nãy.” Nam phục vụ nhìn cô gái có thể nói hai chữ WC cực kỳ tự nhiên này không được bình tĩnh cho lắm.

Ôn Nhung vừa cầm vừa đọc, chỉ có bốn chữ đột nhiên có việc.

Ôn Nhung nhìn trái nhìn phải, xác định đúng là chỉ có bốn chữ đó sau, gật gật đầu: “Cho tôi mượn cây bút.”

Sau đó, cô viết hai chữ sau mặt trái của tờ giấy, vừa lòng cười cười: “Phiền trả lại cho Lâm tiên sinh giữm.”

Dứt lời, không hề lưu luyến chút nào mà rời khỏi chỗ này.

Sau khi cô rời đi, nam phục vụ tò mò xem tờ giấy nhắn, lập tức mặt mũi trắng bệch ra.

Giọng nói của một người đàn ông đột nhiên vang lên: “Đi rồi?”

“Ách...Vâng!” Phục vụ hoảng sợ, cuống quýt đóng lại tờ giấy nhắn, nhìn thấy người đi đến, sợ tới mức thiếu chút nữa vò nát tờ giấy, anh ta lập tức cúi đầu, hai tay dâng tờ giấy nhắn lên, “Cô Ôn muốn chuyển lại cho ngài.”

Người đàn ông từ bên ngoài đi tới, anh ta lập tức nhìn nhìn tờ giấy nhắn kia, xem xong không khỏi cười một tiếng, xoay người đi đến một gian phòng khác, phát phát tờ giấy nhắn trong tay nói với người ở bên trong: “Muốn biết đối tượng gặp mặt của anh phản ứng như thế nào không?”

Một người đàn ông đang tựa trên ghế sofa, cả người mặc một thân áo sơ mi trắng, bó sát vào đường cong hoàn mỹ của cơ thể, anh ta nhắm mắt lại, an tĩnh thưởng thức bản nhạc giao hưởng đang vờn quanh trong không gian lập thể, nghe thấy người kia nói như vậy, từ từ mở mắt ra, nghiêng mặt, hướng anh ta ngoắc ngoắc ngón tay.

Người đàn ông kia đưa tờ giấy nhắn cho anh “Ôn đại tiểu thư đúng là một người thú vị.”

Người đàn ông trên sofa nhàn nhạt nhìn qua, khoe môi đột nhiên cong lên một hình cung tuyệt đẹp, không nhìn ra thái độ.

Tay phải lập tức căng thẳng, đem tờ giấy nhắn nắm chặt trong tay.

“Không phải rất thú vị sao, rõ ràng là nên liều chết mà dụ dỗ anh, lại dám có thái độ này với anh...”

Người đàn ông trên sofa lại nhắm mắt lại, vẻ mặt như được phủ thêm một tầng sương mù, hần chỉ cười cười: “Còn nhiều thời gian.”

Trên tờ giấy kia, mặt trước là “Đột nhiên có việc”, là anh ta thay ông chủ mình viết ra, mặt trái có hai chữ là do cô gái kia vừa mới viết, chữ viết bằng bút cực kỳ mạnh mẽ cơ hồ sắp chọc thủng tờ giấy, nét bút cũng hung hãn như vậy.

“Chết đi.”

2. Chương 02

Ôn Tuyết thấy Ôn Nhung từ từ ngồi vào xe, đi như thế nào, về vẫn thế ấy, không thiếu một cọng tóc, kinh ngạc nói: “Sao chị lại về nhanh vậy?”

Ôn Nhung thắt dây an toàn: “Chút việc nhỏ như vậy, đương nhiên nhanh.”

Ôn Tuyết nuốt một ngụm nước miếng, khó khăn nói: “Chị gặp anh ta chưa?”

“Coi như gặp rồi.”

Gặp tờ giấy anh ta nhả lại

Ôn Tuyết hít một hơi dài: “Có phải anh ta..... cực kỳ đáng sợ đúng không?”

Ôn Nhung nghĩ nghĩ, quyết định nói dối một lần: “Có phần đúng.”

“May mà mình không đi.” về mặt Ôn Tuyết như tránh được một kiếp nạn, lại nói: “Anh ta có nói gì không?”

“Anh ta nói...Anh ta không có hứng thú với chị.”

Nói mình như vậy, vẫn là có chút thương tâm.

Ôn Tuyết trái lại vẫn bình thường đáp lại một tiếng, gật gật đầu: “Vậy là tốt rồi.”

Ôn Nhung coi như không có chuyện gì, nói: “Đưa chị về trường đi, buổi chiều chị còn có tiết.”

“Ách...Tiểu Nhung à, lát nữa tôi có hẹn đi SPA trước rồi, không tiện lắm đâu, chị xem, hay là chị đón xe đi đi?”

Tốc độ trở mặt của Ôn Tuyết so với cú ném qua vai của cô còn nhanh hơn, cô vừa bước lên xe đã đoán được cô em này chắc chắn sẽ qua sông là đánh gãy cầu, thấy chưa, nó đã trang điểm lại rồi, ngay cả chị cũng không gọi.

Ôn Nhung cũng không tức giận, thật sự là trải qua nhiều lần, mãi cũng thành thói quen, cô thấy không đáng tức giận với người như vậy. Thế nên, cô lập tức xuống xe, Ôn Tuyết tốt bụng chia ra tờ một trăm ngàn: “Bắt xe đi, hôm nay lạnh như vậy, đừng ngồi xe bus.”

Thật sự là một cô em biết quan tâm.

Ôn Nhung chỉ nói một tiếng tạm biệt, băng qua đường chạy đến trạm xe bus phía đối diện.

TNND, thói đời gì thế này, Ôn Nhung chen lách một giờ trên xe bus, rốt cục cũng kịp tới trước giờ lên lớp 10 phút, vừa vọt vào văn phòng đặt túi xuống, ném khăn quàng cổ ra.

“Đừng có cuống lên như thế, vừa kịp.” Tổ trưởng đang chơi trò chơi trên máy tính, chậm rì rì nói với cô.

“Lão Đại, thuốc của anh.”

“A..., vẫn nhớ rõ, cảm ơn.”

Chẳng kịp nói không cần khách khí, Ôn Nhung đeo cái còi lên, nhanh chóng chạy đến sân tập của trường. Làm một cô giáo thể dục tiểu học luôn tuân thủ nghiêm ngặt nghề nghiệp, mục tiêu của cô chính là, không có trốn học.

Không sai, Ôn Nhung là một giáo viên tiểu học của đất nước này, chuyên bồi dưỡng trụ cột của nước nhà, là một giáo viên nhân dân mỗi năm đều có riêng một ngày 10 tháng 9.

Cô học đại học trường sư phạm, ngành học là thể dục, cha cô lúc đầu nghe cô muốn đăng kí vào trường này tức đến nỗi gân xanh nổi hết lên, lại nghe đến cô còn đăng kí cái ngành cực kỳ không thịnh hành kia, nhất thời giận sôi lên, đem hồ sơ thuận tay nện xuống.

Tiếc rằng lúc cô học trung học đã là đại đen Không thủ đạo, dễ dàng tránh được đòn của cha.

Cha cô nộ cực công tâm, giống hệt như người mắc bệnh tim, sắc mặt đáng sợ, mắng cô chẳng ra gì, nếu còn tiếp tục học, thì đừng có về nhà nữa.

Ôn Nhung thật sung sướng, vốn học đại học đã muốn ra ngoài ở, cha cô đúng là đánh người không đánh vào chỗ yếu, chém rắn không chém đến tác thứ bảy. Sau đó, cha cô rốt cục cũng ý thức được vấn đề, chữa lại đe dọa cô, nếu còn đi học tiếp thì sẽ không cho cô phí sinh hoạt nữa. Cô nói, cô học thể dục, chỉ có sở trường duy nhất là thể dục, học lại cũng chẳng được.

Vì thế, bắt đầu từ khi học đại học, Ôn Nhung đã tự lực cánh sinh – nhân thân độc lập, kinh tế độc lập.

Trường tiểu học này là trường tốt nhất trong thành phố, rất nhiều bậc cha mẹ có máu mặt đưa con đến đây học, tính ra, hiệu trưởng mỗi năm cũng thu được phí tài trợ lên đến vài trăm vạn RMB (nhân dân tệ).

Cho nên, ở chỗ này có rất nhiều đứa trẻ có gia thế hiển hách, bối cảnh hùng hậu, đồng thì một cậu công tử của cục trưởng, tây lại một cô thiên kim của ông tổng giám đốc nào đó, khiến cho chủ nhiệm lên lớp mỗi lần đề bạt cán bộ lớp đều lâm vào thế khó xử, chỉ cần nhờ nhàn một chút thôi sẽ đắc tội người ta. Ôn Nhung cho rằng, cô có trách nhiệm dạy dỗ thật tốt đám con nhà giàu này, bồi dưỡng thế hệ thứ hai.

Trong 5 lớp cô quản lý, có 3 lớp bé, 2 lớp lớn, vốn tưởng rằng mấy đứa trẻ lớn một chút mới có mấy đứa tiểu ác ma có tâm lý phản kháng, ai ngờ tiểu ác ma khó dạy dỗ nhất lại ở lớp bé, lại là một cậu nhóc có khuôn mặt tròn như bánh bao cực kỳ đáng yêu.

Hoa càng đẹp thì càng hay có gai, trẻ con càng đáng yêu thì càng đáng sợ.

“Lâm Tử Hào! Em đang làm gì hả?”

Ôn Nhung giận giữ hét một tiếng, chạy đến chỗ xảy ra chuyện, những đã không kịp rồi, cậu nhóc béo đứng ở phía đối diện Lâm Tử Hào bị con giun ném lên trên áo dọa cho sợ tới mức tè ra quần, xanh cả mặt, đang gào khóc.

Lâm Tử Hào ngẩng đầu lên, cười tí mắt nhìn Ôn Nhung nói một cách đáng yêu: “Báo cáo cô Ôn, em không làm gì cả.”

“Cô thấy hết rồi.” Ôn Nhung vừa giúp cậu nhóc mập mạp kia lấy con giun ra, vừa hung tợn nhìn về mặt vô tội của Lâm Tử Hào nói: “Em vô pháp vô thiên!”

Lâm Tử Hào có tiếng là tiểu ác ma khắp trường, toàn bộ giáo viên trong trường, thậm chí ngay cả hiệu trưởng cũng không có cách nào trị nổi thằng nhóc này, cho dù nó có thiếu lễ phép với giáo viên như thế nào, không thân thiện với bạn học ra sao, đều không có cách nào đuổi học nó.

Thứ nhất, thành tích của nó cả năm đều đứng đầu, thứ hai, bối cảnh của nó vững chắc như kim cương vậy. Hiệu trưởng không muốn bị bộ giáo dục kêu lên giáo huấn, lại càng không muốn bị lấy mất chức vị, nhất là không muốn mất đi 100 vạn tiền tài trợ mỗi năm.

Không có giáo viên nào dám đắc tội với tiểu ác ma này, đắc tội với thằng nhóc này chính là đập vỡ bát cơm ăn của mình, trừ Ôn Nhung. Ôn Nhung hận không thể đem thằng nhóc tóc còn lưa thưa này lôi ra quất cho một trận, vì thế cô thực sự làm vậy.

Dùng cách xử phạt về thể xác quả thật rất có tội, nhưng đến lúc giáo viên không nhịn được nổi cơn thịnh nộ rồi thì tội hay không tội cứ đánh trước nói sau.

“Có giải thích hay không?”

“Không.”

Được lắm, mồm miệng cứng rắn như vậy, tôi xem trò còn cứng rắn được bao lâu. Một bàn tay Ôn Nhung đánh lên cái mũi nhỏ của cậu nhóc.

“Có giải thích không?”

Tiểu ác ma nghẹn ngào một tiếng, cắn răng nói: “Không.”

Thật đúng là một thằng nhóc cứng đầu.

Ôn Nhung đánh liên tiếp ba phát liên, “Vẫn không chịu giải thích?”

“Không giải thích! Tôi không có làm sai!”

“Em vẫn còn cãi cố?” Ôn Nhung xấn tay áo, có ý thổi thổi bàn tay, “Vậy em đừng trách tôi.”

Một bàn tay đang định giáng xuống, cửa phòng tập đột nhiên bị người đập ra, phó tổ trưởng chấn kinh nhìn Ôn Nhung, không nói đến câu thứ hai liền xông lên trước lôi tiểu ác ma qua, luống cuống tay chân chính lại quần của thằng nhóc, ôm nó vào trong ngực hoảng sợ nói: “Ôn Nhung, cô điên rồi, sao có thể đánh đứa nhỏ này!”

Ôn Nhung nhú mảy: “Nó đáng đánh.”

“Nếu đứa nhỏ này tố cáo, cô chịu không nổi!”

Ôn Nhung không thèm để ý: “Trò ấy đáng đánh đòn, một ngày không ăn đòn là ngứa ngáy, đánh thì mới thấy thoải mái. Tuần trước vừa mới đánh qua, cuối tuần đã phạm lỗi rồi.”

Miệng của phó tổ trưởng mở to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng đà điểu: “Côcô đây không phải lần đầu tiên?”

“Buông ra.”

Một giọng nói non nớt hàm chứa sự tức giận đột nhiên phát ra, phó tổ trưởng sững sốt, thì ra là hân ôm đứa trẻ chắt quá.

Hân cười thân thiết hỏi tiểu ác ma: “Ai da, không sao chứ, móng có đau không? Có muốn đến phòng y tế không?”

Ai ngờ thằng nhóc này lại tỏ ra chán ghét nhú đôi lông mày nhỏ lại: “Đừng có đụng vào tôi, ông già nát rượu.”

Mặt của phó tổ trưởng nhất thời tái lại, cái mũi vì uống nhiều rượu lại càng thêm đỏ.

Sau đó, tiểu ác ma lại hét về phía Ôn Nhung: “Cô bà la sát này, sớm hay muộn tôi cũng sẽ trả thù.”

Trong mắt rõ ràng vẫn còn ngấn nước, cái mũi nhỏ vẫn còn hồng hồng mà mồm miệng cũng không kém đi chút nào, trái lại còn có vài phần quyết đoán.

Ôn Nhung lười biếng chỉnh lại tay áo: “Câu này đã nói mấy lần rồi, làm đi, tôi đợi đấy, có giỏi thì đừng có về mà khóc lóc mách lẻo, thế không tính.”

Tiểu ác ma vênh cái mặt tròn trịa lên, mở to hai mắt trừng Ôn Nhung, đến lúc nước mắt sắp rơi xuống mới đột nhiên quay đầu chạy ra ngoài.

“Ôn Nhung, nếu chuyện này đến tai hiệu trưởng, cô tự chịu trách nhiệm, không được làm liên lụy đến tổ thể dục của chúng ta!” Tổ phó cực kỳ tức giận.

Ôn Nhung mặc kệ ông ta, cái đồ chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, khó trách lẫn lộn mãi mới chỉ lên được đến chức tổ phó, vẫn phải dựa hồng bao cho hiệu trưởng.

Lão mũi đỏ còn đem chuyện này đi báo cáo với tổ trưởng, nhưng mà ông ta còn chưa nói xong, tổ trưởng Lão Đại lại lạnh nhạt ngắt lời ông ta: “Da con trai ấy mà, dùng biện pháp mạnh một chút cũng không sao, con anh chẳng suốt ngày bị anh cho ăn đòn còn gì, thôi, không sao đâu.”

“Được, nếu sau này có chuyện gì, Tần Chân, anh phụ trách” Lão nát rượu kìm nén cơn giận, không cam lòng nói.

“Rồi, tôi phụ trách.”

Nát rượu bị sặc nghẹn một câu, cũng không nói nên lời, tan ca giận dữ trở về nhà. Ôn Nhung lập tức đem lên một ly trà: “Lão Đại, đa tạ.”

Tần Chân lắc đầu: “Làm sao lại thiếu cẩn thận như vậy, để Mận tiểu nhân phát hiện ?”*

* chắc là mũi ông kia giống quả mận nên gọi là Mận tiểu nhân

“Không biết, mỗi lần em đều khóa chặt cửa mới đánh, Mận tiểu nhân chắc là đúng lúc đang vào trong phòng thiết bị lấy đồ...”

Chuyện dạy bảo tiểu ác ma, tổ trưởng đã sớm biết, tổ trưởng cũng đã nghe qua mấy sự tích về tiểu ác ma kia, cho nên mới mắt nhắm mắt mở cho qua. Kể ra, xương cốt của tiểu ác ma kia cũng rắn rồi, mỗi lần bị Ôn Nhung giáo huấn cũng không đi mách lại với cha mẹ, điểm ấy trái lại lại khiến cho Ôn Nhung có chút thay đổi cách nhìn.

“Sau này, cẩn thận một chút.”

“Dạ...” Ôn Nhung neho mắt cười nói, “Em định về nhà sẽ nghĩ ra phương pháp mới để dạy dỗ thằng nhóc đó.”

Tổ trưởng đại nhân ngoáy ngoáy lỗ tai, làm bộ như không nghe thấy.

Lúc Ôn Nhung đi về, trời đã đổ tuyết, dự báo thời tiết nói hôm nay sẽ có tuyết rơi, thật là chuẩn. Ôn Nhung túm lấy áo khoác ngoài, đón gió bước về phía cổng trường, đột nhiên nhìn thấy tiểu ác ma, nhóc mập mập, còn có cha mẹ của nhóc mập mập. Cha mẹ của nhóc mập mập đang cúi mặt, liềm mạng khom lưng cúi đầu với người đàn ông đang đứng phía sau tiểu ác ma, sắc mặt cực kì khấn trương, như là đang chịu tội.

Người đàn ông kia, Ôn Nhung thuận thể nhìn qua, áo khoác ngoài màu trắng, áo sơ mi trắng, cổ áo tùy ý khoác lên một chiếc khăn quàng cổ màu vàng nhạt, cách ăn mặc đơn giản như vậy, nhưng ở trong khung cảnh một trời tuyết đang tung bay như thế này, trông giống hệt như một bức tranh, giống như mọi thứ đẹp đẽ trong trời đất này đều tụ lại trong hình ảnh nho nhỏ kia.

Khuôn mặt của người đàn ông rất trắng, trắng như tuyết từ trên trời rơi xuống, trên sống mũi cao cao có một cái kính đen, ánh mắt phía sau mắt kính nhìn không được rõ ràng. Khóe miệng hần ẩn ẩn nụ cười, không chút ảm áp, trước sự khúm núm lấy lòng của cha mẹ nhóc mập mập cũng không nói câu nào.

Ôn Nhung đứng bên cạnh nhìn, nhóc mập mập không ngừng lau nước mắt đang rơi xuống, nước mũi nhỏ xuống thành một mảng thật dày đọng trên khăn quàng cổ, cha mẹ nó còn đang giải thích với người kia, mà tiểu ác ma cùng với cha nó một chút phản ứng cũng không có.

Thế giới này, khinh người quá đáng.

Tuy không muốn xen vào việc của người khác, nhưng vừa vặn cô là giáo viên, Ôn Nhung cảm thấy bản thân phải có nghĩa vụ giải quyết tình huống, lúc đang chuẩn bị bước qua, không ngờ bên kia đã có người chú ý tới cô trước, ánh mắt kia như một lưỡi dao sắc bén lướt qua khuôn mặt cô, lại lấy tốc độ cực nhanh rời khỏi.

Ôn Nhung cảm thấy trong nháy mắt kia máu trong người như bị đông lại, hít sâu mấy hơi mới trở lại bình thường.

Cô không tiếp tục do dự nữa, đi đến trước mặt năm người kia: “Quấy rầy một chút, không biết mọi người có phải đang nói về chuyện hai đứa trẻ này cãi nhau không?”

“Cô là?” Mẹ của nhóc mập mập nghi hoặc nhìn Ôn Nhung.

“Tôi là giáo viên của hai em này, hai em ấy cãi nhau vừa lúc đúng vào giờ của tôi. Tôi thấy rất rõ ràng, là bạn Lâm Tử Hào ăn hiếp bạn Dương Tiểu Vũ, tôi đã bảo Lâm Tử Hào viết bản kiểm điểm, ngày mai nộp cho tôi.”

Cô vừa mới nói xong, cha mẹ của nhóc mập mập lại như mất hồn mất vía, nếu Ôn Nhung không nhìn lầm, cha của nhóc mập mập còn lau mồ hôi.

“Cô giáo à, là Tiểu Vũ nhà chúng tôi có lỗi, không liên quan đến bạn Lâm Tử Hào. Tiểu Vũ mau xin lỗi.”

Nhóc mập mập vừa lau nước mũi, khóc đến nói cũng không rõ ràng: “Con không, rõ ràng nó bắt giun nhét vào trong quần con !”

“Thằng nhóc đáng chết này !” Mẹ của nhóc mập mập đánh vào đầu nó một cái, “Mau xin lỗi.”

“Tiểu Vũ nói rất rõ ràng, tôi cũng thấy rất rõ ràng, hẳn là bạn Lâm Tử Hào nên xin lỗi mới đúng.”

Nói xong, Ôn Nhung đón nhận tầm mắt của người đàn ông kia.

Sau đó, cô không khỏi sửng sốt.

Đây thật sự là một đôi mắt đẹp, môi đôi mắt hoa đào của mỹ nhân, con ngươi màu nâu, giống như được phủ một tầng nước mỏng vậy, ba phần liềm diêm, bảy phần lạnh bạc, khóe mắt vốn xếch lên, lại bị anh ta dùng nụ cười làm cho hướng xuống.

Anh ta nhìn Ôn Nhung vài giây, đáy mắt bằng phẳng không gợn sóng, một lúc sau mới mở miệng “ Tử Hào, xin lỗi.”

Ngoài dự kiến của mọi người, câu nói đầu tiên của người đàn ông này lại là muốn con mình xin lỗi.

Cha của nhóc mập mập mồ hôi chảy như mưa, gần như sắp thành thác: “Không... không... là lỗi của con tôi. Xin Lâm tiên sinh không cần bận tâm, tôi trở về nhất định sẽ giáo huấn thằng nhóc này tử tế.”

Người đàn ông kia vẫn tươi cười như cũ, “Tử Hào, xin lỗi.”

Tiểu ác ma hốc mắt bỗng đỏ lên, nước mắt chực trào ra, nó ngẩng đầu lên, vô cùng vô cùng ủy khuất, vừa tức vừa giận nói: “Vì sao?”

“Cô giáo nói con sai, thì là con sai rồi.” Ánh mắt của người đàn ông vẫn dừng lại trên mặt Ôn Nhung, nhẹ như gió, lạnh như tuyết, anh ta nhẹ nhàng nói với Lâm Tử Hào: “Mau xin lỗi.”

Ôn Nhung cứ tưởng tiểu ác ma sẽ không chịu ngoan ngoãn nghe lời, cô đã đánh cho tiểu pp* của nó đỏ hết lên như thế, nó còn không chịu xin lỗi cơ mà, nhưng mà sự thật lại một lần nữa nằm ngoài dự kiến của cô, tiểu ác ma tuy không cam lòng, nhưng vẫn cố nén nước mắt nói: “...Thực xin lỗi.”

*Ngừu: pp: là mông ý

“Được rồi, nén nước mắt lại, không được khóc.”

Sau đó, anh ta chẳng thèm để ý đến phản ứng của cả nhà nhóc mập mập, cũng không nhìn Ôn Nhung, kéo tiểu ác ma đi về phía chiếc limousine nhà họ. Trước khi đi, tiểu ác ma còn xoay người qua, dùng đôi mắt sưng to bằng quả nho trừng Ôn Nhung, nhưng nó thật sự không nhỏ một giọt nước mắt.

Cha nào con nấy, con là tiểu ác ma, cha chỉ nói mấy câu thôi cũng khiến Ôn Nhung toàn thân khó chịu.

Tuy anh ta vẫn cười nói, nhưng Ôn Nhung lại có cảm giác như bị người ta dùng roi nhẹ nhàng quất vào mặt một trăm lần.

“Cô giáo này !”

Ôn Nhung quay đầu, cô đương nhiên biết bọn họ muốn nói gì, vì thế liền nói trước một bước: “Trẻ con từ nhỏ phải được giáo dục đúng cách cho biết thế nào là thị phi đúng sai, rõ ràng không làm gì sai mà phải xin lỗi, làm sai lại không xin lỗi, như vậy sẽ ảnh hưởng đến sự trưởng thành sau này của trẻ.”

“Cô giáo à, chuyện lần này là Tiểu Vũ nhà chúng tôi có lỗi.”

“Sao có thể, tôi thật sự thấy Lâm Tử Hào bắt giun ném vào người Tiểu Vũ.” Ôn Nhung thật sự không thích gặp mấy vị phụ huynh kiểu này.

“Đó cũng là Tiểu Vũ có lỗi trước.” Mẹ của nhóc mập mập vội là lên.” Cháu nó nói người ta là đứa được mẹ sinh ra mà không có mẹ chăm sóc....cho nên, cậu bé kia mới....aiz! Thằng bé này, không biết học được mấy câu này ở đâu, xem ra trở về không đánh không được.”

Ôn Nhung sững sốt sau một lúc lâu, nhớ đến dáng vẻ quật cường của Lâm Tử Hào lúc bị đánh rưng rưng nước mắt thà chết chứ không chịu giải thích, trong lòng đột nhiên thấy khó chịu, tâm hồn đứa nhỏ này còn nhỏ mà đã phải chịu nhiều đau đớn như vậy...

Ôn Nhung buồn bực về nhà, nói chuyện với người chị em ở cùng nhà, cũng là giáo viên dạy văn của lớp Lâm Tử Hào, Đinh Đinh, cô giáo Đinh một lúc lâu còn chưa lấy lại tinh thần: “Cho nên nói....chị cứ võ đoán như vậy mà xử phạt Lâm Tử Hào, còn phạt sai rồi?”

“Cái gì mà võ đoán...Hai mắt chị rõ ràng nhìn thấy, lại nói thằng nhóc kia mắc lỗi nhiều như vậy, lần đấy không phải nó chọc khóc ba đứa học sinh nữ lớp em hay sao.... Thôi xong rồi, không nói nữa.”

“Nhưng Nhung, việc này không lớn không nhỏ, chị phải cẩn thận.” Đinh Đinh cực kỳ thấy buồn thay cho cô, “Gia cảnh của nhà Lâm Tử Hào thật sự có phần khùng bố.”

“Nói chị nghe một chút coi, chị sớm nghe nói qua về gia cảnh nhà tiểu ác ma này, rốt cục là nhà hần là từ chủ tịch hay là từ bộ trưởng ra hả? Lâm gia, chị chỉ biết có nhà của Lâm Nham rất lợi hai thôi, nhà của tiểu ác ma có lợi hại được như Lâm gia sao ?”

Ôn Nhung ở thành phố Z, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, một đường thành thị, kinh tế trọng điểm, là nơi kẻ có tiền tụ tập, họ Lâm lại càng nhiều, nhưng nói đến nổi danh thật sự, chỉ mặt đặt tên ra, chỉ có nhà của Lâm Nham, không sai, em gái cô là bị buộc phải gả cho Lâm Tuyền, chính là em trai của Lâm Nham.

Đình Đình thu dọn sách vở đã soạn xong, bắt đầu tư thế buôn chuyện, nuốt nước miếng, giống hệt như bị thần kinh nói: " Nói vậy cũng không phải, em cũng nghe mấy người cùng dạy nói thôi, nhà đó xác thực có người, trong quân đội có, tỉnh ủy, thị ủy cũng có người của họ, trong nhà vừa theo chính trị vừa làm ăn, từ đời cụ nội đã bắt đầu lập gia nghiệp, đến đời cha anh ta đã là đời thứ ba, cơ nghiệp vững như tòa kim sơn, nói thẳng ra là nhà giàu bình thường không thể nào so với nhà họ được, đây mới là hào môn thể gia chân chính."

Ô wow, Ôn Nhung nín thở, hào môn....từ này nghe thật rất lỗ tai, trừ bỏ nhà Lâm Nham ra còn có Lâm gia nào lợi hại như vậy?

Ôn Nhung nhớ lại cảnh tượng hồi chiều, nheo mắt, hung hãn cắn một miếng thịt bò khô: "Chiều hôm nay chị gặp cha của Lâm Tử Hào."

"A? Thật sao? Là người thế nào? Em nghe nói mỗi lần họp phụ huynh cha Lâm Tử Hào đều cho cấp dưới đến hết, chưa từng xuất hiện qua."

Trong đầu Ôn Nhung hiện lên vẻ mặt tươi cười kia, còn có đôi mắt hoa đào ôn nhu: "...Không nói rõ được, anh ta bảo Lâm Tử Hào xin lỗi, vẫn luôn tươi cười nói chuyện với bọn chị, nhưng mà chị lại cảm thấy không thoải mái."

Đình Đình nắm lấy tay Ôn Nhung, vẻ mặt lo lắng: " Nhung Nhung à, vậy phải làm sao bây giờ, chắc anh ta không đến chỗ hiệu trưởng kể tội chị chứ?"

Ôn Nhung gắng xua đi ý nghĩ vừa lướt qua: "Không sao đâu, anh ta là quý nhân hay quên việc, làm sao mà nhớ được nhiều như vậy."

Không lâu sau đó, khi Ôn Nhung hiểu rõ được con người Lâm Tuyền tiểu nhân ra sao, âm độc bao nhiêu, cầm thú thế nào, nhớ lại câu nói vô tư không chút sợ hãi của mình ngày đó thật sự là hận không thể cắn đầu lưỡi của chính mình.

3. Chương 03

Về ngoài của Ôn Nhung, quả thực người không bằng tên, người khác mới nhìn sẽ thấy cái tên này thực hay, trong đầu sẽ ngay lập tức liên tưởng đến một cô gái thanh tú động lòng người. Ai biết lại là cái đứa nam không ra nam nữ không ra nữ đứng trước mặt, tóc ngắn đến mang tai, lời tha lời thôi, tuy trông cũng nhanh nhẹn linh hoạt. Tuy mũi ra mũi, mắt ra mắt, nhưng mà rất bình thường. Chiều cao vừa phải, dáng người nói dễ nghe thì là mảnh khảnh, kỳ thật chẳng khác nào cục gạch. Hồi nhỏ không nói làm gì, tuổi càng lớn, cô với em gái đi ra ngoài, người ta đều tưởng cô là bảo kê hay bảo vệ cho đứa hoa nhỏ phía trước. Về ngoài chệnh lệch thì thôi, nhưng ngay cả trí thông minh cũng chệnh lệch có phải quá đáng lắm hay không?

Em gái cô là học sinh ưu tú nhất toàn trường, cô làm chị lúc đi thi phải bán mạng mới đạt được mức trung bình. Trừ môn thể dục là sở trường ra, không có cách nào, mặt mũi của cha cô đều bị cô làm cho mất hết, chỉ thiếu điều sợ người ta biết được ông ấy có đứa con gái lớn là cô.

Cô chỉ hơn em gái có hai tuổi, nhưng mà vì sao lại khác nhau một trời một vực như vậy, chẳng lẽ thời gian hai năm đó khiến cho cha mẹ cô đột biến gen, hay là thực ra mẹ cô đã ôm nhầm con người khác?

Lúc Ôn Nhung còn nhỏ, còn có thể suy nghĩ luẩn quẩn về vấn đề này thật lâu, nhưng mà giờ đã hơn hai mươi tuổi, những gì tồi tệ đều đã trải qua, thần kinh vững hơn rất nhiều, ý chí cũng cứng cỏi không ít, em

gái chằm chọc khiêu khích cô lập tức đi ăn, mẹ già kêu tam lấy tứ cô sẽ đeo tai nghe, cha chỉ tiếc rền sắt không thành thép cuối cùng vẫn bị cô chơi xỏ.

Tóm lại, cô thích làm gì thì làm, đã bị người ta ghét bỏ, chính mình lại còn ghét bỏ mình nữa thì còn sống làm gì. Cô từ nhỏ đã học được vô số bài học, chịu khổ nhọc, cha mẹ cưng chiều em gái, cô thực sự chưa từng được đãi ngộ như một đứa con nhà giàu, Ôn Nhung cũng nghĩ qua, bây giờ dính trên đầu cái danh hào con nhà giàu cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, làm việc gì cũng phải hạn chế, cho nên bạn bè bên cạnh Ôn Nhung trừ có Đoạn Như Bích chơi từ nhỏ đến lớn ra, những người khác vẫn nghĩ rằng cô chỉ là con của một nhà giai cấp lao động bình thường. Mục tiêu sống bây giờ của cô là ăn no, ngủ kỹ, làm việc tốt, đơn giản sống thật tốt, không thẹn với lương tâm.

Hôm nay, cô cố ý đến tìm tiểu ác ma, còn mua một món đồ chơi đang được bọn nhỏ rất thích, định an ủi tâm hồn bị cô làm cho tổn thương của đứa nhỏ này. Nhưng mà, cô sai rồi, cảm thú sở dĩ được gọi là cảm thú vì nó có chỗ khác người, bị tiểu ác ma khinh bỉ không chỉ có món đồ chơi kia mà còn cả cô nữa, nó mắng cô ba lần liên tiếp là bà la sát, lại còn bỏ thêm một câu ngoan độc “Tôi sẽ không bỏ qua cho cô”. Thế diện của Ôn Nhung quả thật không nhịn được, thằng nhóc này bình thường người lớn đều phải kiêng nể, chắc chắn là ăn no rủng mủ, cần phải có người giúp nó tiêu hóa tiêu hóa.

Ôn Nhung thu hồi khuôn mặt tươi cười, đồ chơi cũng lấy lại luôn, mềm mỏng với thằng nhóc này cũng vô ích, chỉ có thể cứng rắn. Coi như không nhìn thấy ánh mắt hung ác của Lâm Tử Hào, Ôn Nhung phải mông rời đi, Lâm Tử Hào đương nhiên không thể ngờ tới cô Ôn nói trở mặt liền trở mặt, không khỏi sững sốt, khuôn mặt tròn như cái bánh bao nhất thời bị đông cứng, lạnh như băng vậy, chẳng qua là, những giáo viên khác nếu thấy mặt nó biến thành bánh bao đông lạnh nhất định sẽ ba chân bốn cẳng chạy đến mà dỗ dành nó, nhưng mà cô Ôn thì không.

Ôn Nhung cật lực không tức giận, có phần bị đè nén, nhưng cô không phải loại người có thể giữ bực tức lại trong lòng, nhất định phải tìm cái gì đó để xả hết ra. Giống như lúc bị em gái cười nhạo khuôn mặt của cô cực kỳ giống bảo vệ, cô liền đi ăn một trận tươi bời, đúng, đối với một kẻ hấu ăn mà nói, ăn chính là một cách xả tức cực kỳ tuyệt vời. Đang lúc Ôn Nhung định tính qua quán mì ăn một trận, thì điện thoại của mẹ già lại gọi đến bảo cô mau về nhà.

Bình thường người nhà này chắc chắn sẽ không gọi cô về nhà ăn cơm, thế nên, Ôn Nhung mang theo tám phần cảnh giác, hai phần bụng rỗng trở về nhà. Vừa vào cửa, đã thấy em gái khóc đến đỏ cả hai mắt, chạy tới bổ nhào trên người cô, kéo cô đến trước mặt cha già: “Nhưng Nhung về rồi, hỏi chị ấy đi, chị ấy có thể chứng minh con thật sự không bị đại thúc... đại ca kia nhìn trúng.”

Ôn Nhung lập tức hiểu ra, sự việc đã bại lộ mất rồi.

Cha Ôn giận dữ mười phần ánh mắt quét tới người Ôn Nhung, giọng điệu chẳng vui vẻ gì:

“Hôm đó, cô đưa em cô vào đúng không?”

“Vâng.”

“Chúng nó ở trong đó bao lâu?”

“Không lâu lắm.”

“Không lâu lắm là bao lâu?”

“Đại khái khoảng chừng 10 phút.”

“Chừng 10 phút?” Cha Ôn nhướn mày, bắt đầu quát, “Giỏi lắm, cô làm chị mà làm được việc không thấy, bại sự có thừa! Hừ, bên kia gọi điện nói, nói Lâm Tuyển căn bản không gặp Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết còn để lại tờ giấy cho cậu ta, lại còn viết hai chữ, biết là hai chữ gì không?”

“Hai chữ?” Ôn Tuyết ngạc nhiên, vội vàng nhìn về phía Ôn Nhung.

Cha Ôn tức đến toàn thân phát run: “Chính cô nói, đừng có nhìn chị cô làm gì. Bình thường cha thương cô thế nào, cô muốn gì cha đều cho, cưng chiều cô đến vô pháp vô thiên, giờ cha muốn cô hỗ trợ, cô lại chặn đường lui của cha cô! Nói, cô viết hai chữ gì?”

“Con... con...”

Ôn Tuyết dùng ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm Ôn Nhung. Ôn Nhung ngửa đầu nhìn chiếc đèn pha lê trắng lệ treo trên trần nhà đến xuất thần, đến khi Ôn Tuyết “Con” được đến chữ thứ năm, rốt cục cũng hồi hồn, thay cô nàng nói: “Chết đi.”

“Đúng, đúng, chết đi....Chết đi?!!!” Ôn Tuyết mặt hoa thất sắc.

“Cô là bảo cha cô đi chết đi!”

Cha Ôn gơ tay muốn đánh xuống, Mẹ Ôn cứu người như cứu hỏa, sợ hãi kêu lên bảo vệ con gái bảo bối.

Cha Ôn không thể nguôi giận: “Bà còn che chở nó làm cái gì, nó đang muốn tôi đi chết đây, tôi đánh nó xong rồi đi chết.”

Đúng là một vở hài kịch, Ôn Nhung đứng một bên xem cực kỳ hứng thú. Ôn Tuyết vừa yếu ớt giả bộ đáng thương, vừa lấy ánh mắt giết người phóng về phía chị cả, lại không có cách nào nói ra tình hình thực tế, có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Ba người đuổi bắt một lúc lâu, cha Ôn lớn tuổi rồi người cũng trở nên nặng nề, cuối cùng bại trận trước, thở hồng hộc chỉ vào Ôn Tuyết nói: “Cô nghe rõ đây, lúc này tôi khó khăn lắm mới thay cô hẹn lại, tôi mặc kệ cô dùng cách nào, nhất định phải để cho Lâm Tuyền nhìn trúng cô! Nghe rõ chưa?”

Ôn Tuyết từ nhỏ đến lớn đều là báu vật trong nhà, cha mẹ chưa từng to tiếng với cô bao giờ, nghe mắng luôn luôn là Ôn Nhung, lúc này cô bị cha tức giận mắng cho trời đất điên đảo sợ tới mức toàn thân phát run, trốn trong lòng mẹ già không dám lộ ra, nhưng cuối cùng vẫn tính cách trẻ con, cố vùng vẫy: “Nhưng mà.... nhưng mà, người kia vừa xấu lại vừa già....còn làm nhiều chuyện ác, anh ta ngay cả cánh tay của tình nhân của mình cũng có thể phế đi! Vì sao cứ phải tìm anh ta? Con có thể đi tìm Phó Tô....”

“Câm miệng! Đừng có nhắc đến người nhà họ Phó với tôi, cô còn dám lảm miệng, xem tôi có đốt hết thể tín dụng của cô hay không. Còn nữa, ai nói với cô Lâm Tuyền vừa già vừa xấu? Cứ coi như anh ta là kẻ quái dị, cô cũng phải gả. Biền về phòng ngoan ngoãn tỉnh lại, trước khi hẹn gặp không cho phép ra khỏi nhà một bước.”

Ôn Nhung đột nhiên có chút thương hại cho Ôn Tuyết, một đóa hoa kiều diễm như vậy, ngày thường kiêu ngạo ương ngạnh, chói lọi như thế nào, bây giờ chẳng khác nào một cọng cỏ đuôi chó khô héo, mỗi một bước chân đều giống như bước về phía đáy vực sâu tuyệt vọng.

Ôn Tuyết bước lên lầu xong, Ôn Nhung sờ sờ bụng, nhìn cha già đang lo lắng u sầu, lại nhìn mẹ già đang đau lòng cho em gái, chắc là hôm nay không kịp ăn cơm mất rồi.

“Ách... Nếu không còn việc gì, con về trước, mai có tiết sớm.”

Ôn Nhung vừa mới đi được nửa bước, đã nghe thấy cha cô gầm lên giận dữ “Quay lại đây.”

Ôn Nhung thu chân, xoay người.

“Lần này cô liệu mà trông coi Tiểu Tuyết cho cẩn thận, còn để xảy ra chuyện gì....”

Ôn Nhung dám cá là, cha cô nhất định đang vét lòng vét dạ cố tìm ra được cái lý do gì đó để có thể uy hiếp cô, hơn nửa ngày, ông ta cuối cùng cũng nói tiếp :”Lần này mà có vấn đề gì, đại thọ của bà nội, cô đừng có đến nữa.”

Những lời này rốt cục khiến sắc mặt Ôn Nhung khê thay đổi, cô hạ giọng đáp lại “Biết rồi.”

Từ nhà mình bước ra, thở ra một hơi, Ôn Nhung so với lúc trước lại càng thêm ức chế, còn chưa đi được mấy bước, liền nghe thấy có người kêu tên cô, cô quay đầu, không thấy người đâu, chẳng ngờ đầu lại tê rần, có người lấy thổi son ném vào đầu cô.

“Ngốc, nhìn lên trên này!”

Ôn Nhung ngẩng đầu, thấy Ôn Tuyết đang vươn nửa người ra từ cửa sổ lầu hai “Chị lập tức đi tìm Phó Tô, giúp tôi nói với anh ấy ngày mai tôi không đi hẹn hò với anh ấy được.”

“Em gửi tin nhắn cho anh ta không được sao?”

“Di động và máy tính đều bị cha tịch thu rồi.”

“Di động của chị cho em mượn.”

“Không được, chị phải đích thân đi một chuyến, như vậy tình huống mới có vẻ khẩn cấp.”

“...” Ôn Nhung vui không nổi, trời lạnh như vậy, dựa vào cái gì mà bắt cô làm chân chạy việc chứ.

Đôi mắt xinh đẹp của Ôn Tuyết bắt đầu ngấn lệ: “Ôn Nhung, chị đừng quên chị hãm hại tôi như thế nào, nếu chị giúp tôi lúc này, tôi sẽ không so đo với chị cái chuyện “Chết đi” kia nữa.”

Ôn Nhung ngẫm nghĩ một phen, miễn cưỡng gật gật đầu.

“Từ từ, tôi còn chưa nói hết, chị gấp cái gì.”

Em gái à, bên ngoài rất lạnh, không thể nói hết luôn một lần được sao.

Ôn Nhung quay đầu lại, rụt cổ nói: “Còn gì nữa?”

“Chị nói với anh ấy, tôi...tôi sắp bị người ta bức hôn, bảo anh ấy nhanh tới cứu tôi.” Ôn Tuyết nói xong liền rơi lệ, đáng vẻ như muốn đi tìm cái chết.

Ôn Nhung gật đầu qua loa. “Biết rồi.”

Từ Ôn gia đến Phó gia, gần như là đi hết cả thành phố, một nhà ở phía đông thành phố, một nhà lại ở phía tây, ngồi xe bus đến nơi thì sợ đã quá muộn, Ôn Nhung đành cắn môi đón xe đi, mất hơn trăm nghìn, đau lòng chết đi được.

Cô gọi điện cho Phó Tô, đầu kia rất nhanh bắt máy, giọng nói có chút kinh ngạc : “Ôn Nhung?”

Ôn Nhung thất thần trong nháy mắt, trong lòng thở dài một tiếng, giọng nói của anh vẫn dễ nghe như vậy, bình thản như nước, có chút lạnh lạnh, lại rất thanh khiết. Thật sự, hai mươi mấy năm rồi, Ôn Nhung vẫn chưa từng nghe thấy một giọng nói nào dễ nghe hơn của anh.

“Dạ, là em, anh có ở nhà không ?” Ôn Nhung ngẩng đầu lên, nhìn cửa sổ lầu hai vẫn sáng đèn, hỏi.

“Có.”

“Có tiện ra ngoài một chút không, em đang đứng trước cửa nhà anh.”

“...Em đứng trước cửa nhà tôi?”

Sau đó, cửa sổ lầu hai lập tức bật mở.

Ôn Nhung vẫy vẫy tay về phía hân: “Hi.”

Phó Tô lập tức vội vàng xuống mở cửa, anh nghiêng người: “Vào đi.”

“Không cần, không tiện lắm.”

“Bên ngoài rất lạnh.”

“Chỉ nói mấy câu thôi.”

Hai người giằng co một hồi, Phó Tô nhượng bộ “Được rồi, giờ này còn đến tìm tôi, có chuyện gì?”

Ôn Nhung yên lặng nhìn anh, đã quên mất mình muốn nói gì. Lần gần đây nhất gặp mặt người này là từ khi nào nhỉ? Hình như là từ năm học cấp ba, cô tìm anh hỗ trợ thi vào đại học, bọn họ sớm chiều ở chung một tháng, lúc đó đối với Ôn Nhung mà nói chính là những ngày vui vẻ nhất trong đời, đối với Ôn Nhung bây giờ mà nói, đó là hồi ức đau đớn nhất trong cả cuộc đời cô.

Chỉ mới năm năm thôi, vẻ ngoài của anh so với năm đó không khác nhau là mấy, chỉ là khuôn mặt có gầy đi một chút, càng thêm thành thực, dung mạo vẫn tuấn tú như trước, không có nét sắc bén nhưng vẫn khiến

người ta khó có thể quên được. Vẻ mặt của anh vẫn lãnh đạm như vậy, không thích cười, không nhiều lời, chỉ có đôi con ngươi đen như mực kia sẽ chăm chú nhìn vào bạn, để bạn biết anh vẫn đang để tâm nghe bạn nói chuyện.

“Ôn Nhung?”

“A..., em nhớ ra rồi.” Ôn Nhung vỗ đầu, cười nói: “Em tới chuyển lời. Ôn Tuyết bảo em nói với anh ngày mai nó không đến chỗ hẹn được, bởi vì nó xảy ra việc hệ trọng.”

Ôn Nhung cố ý quan sát nét mặt của Phó Tô, vẫn không thấy được có bất kỳ sự thay đổi nào trên khuôn mặt anh.

“Cô ấy xảy ra chuyện gì?”

“Ách, nó bị ép hôn, bây giờ bị ba em cấm đoán, di động máy tính đều bị tịch thu hết, nó bảo anh nghĩ cách cứu nó.” Cô truyền đạt đúng nội dung chính trên tinh thần, “Em nói xong rồi, không có chuyện gì nữa.”

Chỉ thấy Phó Tô rũ mắt xuống, trầm mặc không nói gì, Ôn Nhung cười gượng hai tiếng chuẩn bị rời khỏi, không ngờ lại bị Phó Tô gọi lại: “Ôn Nhung...”

“Dạ ...? ” Ôn Nhung rút chân lại, quay đầu, “Muốn hỏi em liên lạc với Tiểu Tuyết như thế nào sao? Không sao, quay về em ném di động của em cho nó là được...”

“Không phải.” Phó Tô bình tĩnh cắt lời cô, “Tôi muốn hỏi, mấy năm nay, em sống tốt chứ?”

Ôn Nhung sững sốt, theo thói quen vò vò mái tóc ngắn, cứ lúc nào xấu hổ cô luôn có động tác như vậy.

Cô tùy ý cười nói: “Vẫn như xưa thôi, anh biết rồi đấy, chống lại chính quyền, bỏ nhà trốn đi, làm một giáo viên, kiếm miếng cơm ăn.”

Con người trầm tĩnh của Phó Tô nhìn chăm chăm vào cô một lúc lâu, nhìn đến lúc Ôn Nhung cũng sắp không còn cách nào duy trì nổi nụ cười vô tâm trên mặt nữa, rốt cục, anh gật gật đầu: “Có thể tự lập cũng tốt. Tình hình nhà em giờ không tốt lắm, ít nhất cũng không ảnh hưởng gì đến em.”

Không nghĩ tới anh sẽ nói như vậy, Ôn Nhung vội hỏi: “Anh cũng biết tình hình của nhà em bây giờ sao?”

“Ừ, những chuyện kiểu này truyền ra rất nhanh.”

Phản ứng đầu tiên của Ôn Nhung là: “Anh sẽ không vì vậy mà vứt bỏ Tiểu Tuyết chứ? Nó vì anh lần này không tiếc đấu tranh với cha em tới cùng, sống chết không muốn đi coi mặt. Lại nói, nhà của bọn em cũng không phải không thể vãn hồi, chỉ là tạm thời không thể quay vòng vốn...”

Ôn Nhung lúc khẩn trương hồi hộp sẽ nói rất nhiều, sau đó nói xong lại dần dần nói không được nữa, ánh mắt bình tĩnh có chút tĩnh lặng của Phó Tô làm cho cô cảm thấy mình giống như một thằng hề lắm mồm.

Ôn Nhung ngậm miệng, mà Phó Tô cũng không đáp lại, con người vừa sâu vừa đen phản chiếu khuôn mặt khẩn trương của Ôn Nhung, vẻ thâm trầm nơi đáy mắt lại càng sâu, sau đó anh xoay người, đẩy cửa vào, chỉ nói: “Em trở về đi, đi đường cẩn thận.”

Nhớ lúc trước, anh sẽ nói: “Tôi tiễn em.”

Tuy chỉ có ba chữ đơn giản, so với tám chữ bây giờ âm áp hơn rất nhiều.

Nhìn cánh cửa chậm rãi đóng lại, Ôn Nhung thầm than một câu: “Làm gì vậy, mặt than càng ngày càng nghiêm trọng...”

Trời lại bắt đầu có tuyết rơi, Ôn Nhung đội mũ, quấn khăn quàng cổ thật chặt bước vào trong gió tuyết.

Sau cánh cửa, Phó Tô yên lặng đứng trên thềm đá, mặt không chút thay đổi. Vừa rồi Ôn Nhung không có phát hiện, lúc anh bước ra để gặp cô, ngay cả áo khoác cũng chưa kịp mặc vào, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đơn bạc, anh giống như không biết lạnh là gì, đứng thật lâu, không biết đang nhìn cái gì, cũng không biết đang nghĩ cái gì, mãi cho đến khi tuyết trắng rơi phủ khắp trên vai, mới chậm rãi xoay bước vào nhà.

4. Chương 04

Lần xem mặt thứ hai bắt buộc không đi không được, Ôn Tiểu Tuyết cuối cùng không chống đỡ nổi trước sự bư hân của cha Ôn, bị Ôn Nhung dùng thủ đoạn vũ lực mặt mày xám xịt xách đến khu cầu lạc bộ cao cấp kia.

“Làm sao bây giờ?”

Ôn Tuyết ngồi trong xe, nhìn về phía cảnh cổng lớn lộng lẫy xa xỉ của câu lạc bộ phía bên ngoài cửa kính xe, đột nhiên quay đầu lại hung ác trừng Ôn Nhung: “Chị rốt cuộc có đến báo cho Phó Tô hay không vậy?”

Ôn Nhung chỉ thoải mái ngáp một cái: “Nói rồi, Đại tiểu thư, nói rất rõ ràng.”

“Di động của chị có phải hỏng rồi hay không, tại sao chẳng thấy một mẫu tin nhắn nào, lại cũng chẳng có cuộc gọi nào cả.”

Ôn Tuyết cầm lấy di động phản hận lắc lắc đập đập, Ôn Nhung bị dọa đến phát hoảng, cuống quýt giật lại điện thoại bảo bối, ôm vào ngực vuốt vuốt: “Em làm gì vậy, cái này chị mới mua đấy, nó đâu có đặc tội với em.”

Ôn Tuyết không buông tha cho cô, ra lệnh nói: “Chị, bây giờ, lập tức gọi cho Phó Tô, bảo anh ấy mau tới cứu tôi.”

Trong bụng Ôn Nhung lặng lẽ liếc mắt xem thường một cái, Phó Tô là người mà hễ nó gọi thì phải tới sao, ngay cả Ôn Nhung cũng không gọi nổi anh chứ đừng nói gì đến Ôn Tuyết.

“Rồi rồi, chờ một chút.”

Ôn Nhung chậm rãi lấy ra chiếc di động cổ lỗ sĩ: “Cái di động hỏng này của chị chỉ nhắn tin được thôi, không gọi được, không có chuông, để chị nhắn tin qua vậy.”

Ôn Tuyết nhìn động tác như trâu già kéo xe hỏng của cô, giận dữ gất lên: “Chị nhanh nhanh lên một chút! Đúng rồi, chị phải nói là “sắp mất mạng người rồi!”

Ôn Nhung liếc nhìn Ôn Tuyết một cái: “Em khoa trương quá đấy!”

“Ít nói nhảm, mau nhắn đi.”

“Rồi, nhắn rồi.” Ôn Nhung vẫn còn trong tình trạng nước sôi để nguội.

Đợi một lúc, cái di động cổ lỗ sĩ kia vẫn không có động tĩnh gì, mà thời gian thì chẳng đợi người, nháy mắt đã đến giờ hẹn, vẫn không thấy tin nhắn của Phó Tô.

Ôn Nhung nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nhắc nhở: “Phải vào rồi.”

Ôn Tuyết cắn răng một cái, quật cường nói: “Tôi không muốn, anh ta lần trước dám để tôi leo cây, lần này nếu lại bị cho leo cây nữa, tôi chẳng phải sẽ rất mất mặt sao?”

Có bệnh hay không vậy, xem mặt mà cũng chết được, Ôn Nhung vẫn là lần đầu tiên nghe thấy.

Lần này Ôn Nhung một chút cũng không nhượng bộ, nếu như lần này cô không hoàn thành nhiệm vụ, cha cô nhất định nói được làm được, không cho cô tham dự lễ mừng thọ của bà.

Vậy nên, Ôn Nhung vừa kéo vừa lòi, cuối cùng cũng kéo được Ôn Tuyết đến cửa. Đứng trước cửa vẫn là cậu trai lần trước.

Lúc này hắn rất có mắt nhìn, vừa thấy Ôn Nhung đã lập tức tiến lên, cung kính nói: “Ôn Tuyết tiểu thư, Lâm tiên sinh đang đợi cô, xin mời đi bên này.”

Ôn Nhung vừa định giải thích, hông lại bị Ôn Tuyết nhéo một cái đầu điên, cô đau đến mức nhăn mày nhăn mặt, chiêu này của em gái cô đúng là mười lần chẳng sai. Quay đầu lại đã thấy Ôn Tuyết đang nháy mắt kịch liệt với mình, mí mắt cũng sắp rút gân đến nơi.

“Chị không thể đi thay em nữa đâu.” Ôn Nhung hạ giọng thì thầm nói với cô ta.

Ôn Tuyết không thèm nể mặt nhéo thêm cái nữa. “Chị cứ thay tôi đi xem người kia thế nào, cứ nói tôi đi rửa tay, lát nữa đến, sau đó tìm cơ hội nhắn tin cho tôi, miêu tả một chút, cứ vậy nhé.”

Nói xong, Ôn Tuyết lướt đi như một làn khói, Ôn Nhung mới đuổi theo được hai bước đã bị người ta gọi giật lại.

“Cô Ôn Tuyết, đi bên này.” Cậu phục vụ kia phát hiện Ôn Nhung không đi theo sau, lại quay trở lại, “Vừa nãy còn một vị tiểu thư nữa mà?”

Chuyện đã tới nước này, cô còn có thể làm gì, Ôn Nhung bình tĩnh nói: “Ah, nó đi WC.”

Lại nghe thấy chữ WC, khoe miệng cậu phục vụ kia hơi hơi giật giật, nhưng vẫn cố cười nói: “Được, mời đi theo tôi.”

Ôn Nhung một mặt vừa rửa thậm Ôn Tuyết thật biết gây tai họa, một mặt bắt đầu suy nghĩ một hồi xem làm sao để ứng phó với cái tên “Cầm thú” không màng đến tình người, lãnh khốc hung tàn trong truyền thuyết kia. Thật ra thì nhân vật kỳ cựu Lâm Tuyền này cô cũng đã nghe nói qua một chút, dù thế nào đi chăng nữa thì cô cũng là con cháu nhà giàu trên danh nghĩa, ở trong nhà nhiều năm như vậy, đối với mấy danh nhân trong “Giới giàu có” cũng nghe qua. Lâm Tuyền chính là người đứng đầu, dù sao thế lực của Lâm gia rất mạnh, Ôn Nhung đối với những chuyện như thế từ trước đến nay đều là qua tai nhưng không qua não, nhưng mà người này thì Ôn Nhung rất nhớ. Dĩ nhiên là phiên bản mà cô nghe được không đến mức ngoại hạng như của Ôn Tuyết, chỉ nhớ cha cô đã từng nói qua một câu: “Nếu không phải năm đó Lâm Tuyền thôn tính hơn phân nửa cơ nghiệp tôi gây dựng, thì bây giờ tôi đã cười lên đầu hấn rồi!”

Nhớ lại năm đó, cha Ôn cùng với người đứng đầu Lâm gia bây giờ là Lâm Nham, trước đây là bạn cùng trường với nhau, mà em trai của Lâm Nham – Lâm Tuyền lại bất chấp sự ngăn cản của anh cả, khiến cho sản nghiệp của Ôn gia bị mất đi phân nửa, thủ đoạn tương đối ác liệt. Lúc ấy hai chị em nhà họ Ôn còn nhỏ, mà Ôn Tuyết lúc nào cũng giả bộ xinh xắn đầu óc thì toàn nghĩ đến đàn ông chắc đã sớm quên bống mất chuyện này, nhưng Ôn Nhung thì vẫn còn nhớ một chút.

Nhưng mà bây giờ cha cô gặp phải nguy cơ khủng hoảng sự nghiệp lần thứ hai, lần đầu tiên là do Lâm Tuyền gây nên, lần thứ hai lại phải dựa vào Lâm Tuyền cứu vớt. Vận mệnh thật đúng là cổ quái, chơi đùa người ta trong lòng bàn tay. Nói đến mới thấy kỳ quái, Lâm Tuyền năm đó ở Lâm gia có thể nói là một tay che trời, nhưng mấy năm trước, anh ta đột nhiên không nói không rằng liền lui xuống, quyền hạn to lớn trong tay đều giao cả cho anh trai Lâm Nham, còn mình thì làm một kẻ rảnh rỗi. Anh ta bây giờ ở Lâm gia cũng chỉ là một nhân vật đã hết thời, một mỏ vàng đã hết thời, cha cô để cho con gái xấu hổ đi bám lấy ống quần của anh ta sao không trực tiếp đi cầu xin Lâm Nham, chẳng lẽ là vì Lâm Nham đã có vợ có con, nên ngại để cho con gái mình làm kẻ thứ ba?

Trong lúc miên man suy nghĩ, Ôn Nhung đã được dẫn tới một phòng riêng biệt, không phải là gian phòng hôm trước, căn phòng này nhỏ hơn một chút, nhưng bầu không khí lại mờ ám hơn rất nhiều.

Ôn Nhung bĩu môi, cũng chẳng thèm khách khí, ngồi phịch xuống ghế sofa, còn gọi một ly đồ uống. Cậu phục vụ nói với cô Lâm tiên sinh một lúc nữa sẽ tới, còn lát nữa trợ lý của Lâm tiên sinh sẽ đến trước.

A a, thật đúng là bày đặt, không phải muốn nói phải chờ nữa sao. Ôn Nhung cũng không thèm để ý, tùy ý đáp lại một câu.

Tin nhắn của Ôn Tuyết đã bắn đến, đơn giản chỉ là hỏi người thật trông thế nào, Ôn Nhung thậm nghĩ em gái đúng là nóng nảy, vậy nên liền cố ý chậm rì rì trả lời một câu, mục tiêu còn chưa xuất hiện.

Chữ xuất hiện còn chưa có gõ xong, tiếng gõ cửa đã vang lên.

Ôn Nhung cúi đầu tiếp tục nhắn tin, thuận miệng nói: “Mời vào.”

Cửa mở ra, lại đóng.

Ôn Nhung cho là phục vụ đưa nước tới, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ chỉ cái bàn trước mặt: “Để đây được rồi.”

Chờ gửi xong tin nhắn mới phát hiện đối phương không có phản ứng. Ôn Nhung kỳ quái ngẩng đầu lên, liền sững sốt, trừng mắt nhìn, ngó trên ngó dưới nhìn trái nhìn phải, không phải nhầm, cô không có bị hoa mắt.

Thế nên, Ôn Nhung có chút kinh ngạc hỏi: “...Cha của Lâm Tử Hào?”

Đối phương nhẹ nhàng vô hại nhìn cô cười cười.

“Sao anh lại ở đây?”

Ôn Nhung vừa mới nói ra thì chợt bừng tỉnh, vừa nãy cậu phục vụ chẳng phải nói trợ lý của Lâm cầm thú sẽ tới trước sao, vậy nên cô lập tức sửa lại: “Anh là trợ lý của Lâm Tuyền tiên sinh?”

Người nọ sững sốt một chút, nhưng cũng rất nhanh lịch sự vươn tay: “Cô giáo Ôn, xin chào!”

Ôn Nhung vội vàng nghiêng người về phía trước bắt tay.

Ôn Nhung thở phào nhẹ nhõm, may quá, chẳng qua chỉ là trợ lý của Lâm Tuyền. Nhưng rồi lại lập tức bắt đầu suy nghĩ, thằng nhóc Lâm Tử Hào kia, chẳng qua chỉ có cha là trợ lý của nhà họ Lâm thôi mà đã phách lối như vậy rồi.

“Xin hỏi, Lâm Tuyền tiên sinh bao giờ tới? Vừa nãy nhân viên phục vụ nói anh ta đã chờ ở đây rồi, tại sao không có lấy một bóng người?”

Người đàn ông ngồi xuống chỗ đối diện với cô, Ôn Nhung lặng lẽ quan sát hắn một chút, âm thầm cho ra một cái kết luận, đây chính xác là khiêm tốn một cách hoành tráng, một cách xa hoa. Cô không dùng hàng xa xỉ, không có nghĩa là cô không biết gì, người này ăn mặc khiêm tốn, chỉ đơn giản một chiếc áo sơ mi trắng, nhưng món đồ này giá trị không rẻ chút nào, có thể thấy địa vị của anh ta ở Lâm gia không hề thấp. Hơn nữa, mặc dù thái độ của anh ta rất ôn hòa, khí chất rất trác tuyệt, nhưng khí thế của anh ta rất nặng nề, nhất là cặp mắt hoa đào biết cười kia, nếu dùng một câu của tiểu thuyết võ hiệp mà nói, thì chính là “ám tàng sát kỵ”*

*giàu diêm chủ ý giết người.

Cô biết lúc cô quan sát đối phương thì người kia sớm đã quan sát phân tích xong thu hồi tầm mắt rồi. Ôn Nhung cúi đầu nhìn trang phục của mình, áo len, quần jean, giày thể thao, túi đeo vai.... đúng là hình tượng giáo viên hiền lành đích thực.

Lúc người đàn ông kia cười lên độ cong của khóe miệng rất dễ nhìn: “Cô giáo Ôn, phải gọi là Ôn tiểu thư, Lâm tiên sinh, đã đến rồi.”

“Sao...” Ôn Nhung vẫn đang suy nghĩ xem có nên giải thích thân phận của mình hay không, nhưng cô cũng lập tức chú ý đến nửa câu sau. “Vậy sao anh ta còn chưa tới?”

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, người đàn ông nói mời vào, nam phục vụ bưng rượu tiến vào, đặt lên trên bàn xong, cúi người lui ra ngoài.

“Cô giáo Ôn uống rượu hay nước ngọt?” Người đàn ông tuy miệng hỏi vậy, nhưng lại mở bình rượu ra, “Tiết trời lạnh như vậy, hay là uống chút rượu?”

Nói đến lạnh, Ôn Nhung mới thấy trong phòng này khá nóng, độ ẩm rất vừa phải, cô không nhịn được cởi bỏ áo khoác ngoài. Cô đối với rượu, chính là ngàn chén không say, người tới không từ.

Ôn Nhung đón lấy chén rượu nhưng không uống ngay, cô suy nghĩ một chút, mặc dù cha cô miễn cưỡng muốn Ôn Tuyết gả cho Lâm Tuyền tốt đẹp, đối phương đến tốt cùng có thái độ như thế nào, có lẽ nên ướm thử ý tứ của bên kia trước.

Nhưng cô còn chưa mở miệng, người kia đã nói trước: “Hai ngày trước lúc tắm rửa cho Tử Hào, phát hiện trên người nó có rất nhiều vết thương do bị đánh từ lâu, cô giáo Ôn, chẳng lẽ trường học có chế độ xử phạt về thể xác với học sinh sao?”

Ôn Nhung âm thầm kinh hãi, lập tức ngồi thẳng dậy, cực kỳ nghiêm trang mà nói một cách đầy nghiêm túc: “Trường học của chúng tôi không có xử phạt thể xác với học sinh.”

“Phải không?” Người kia nâng ly rượu lên lắc nhẹ, rượu whisky sóng sánh ở trên thành cốc tạo thành một lớp trong suốt màu hổ phách.

“Tử Hào có nói tại sao không?”

“Không có, con tôi rất kín miệng, rất giữ lời hứa.”

Giọng nói của anh ta lúc nói chuyện rất dễ nghe, có thể coi là khá hòa nhã, không nhanh không chậm, nhưng chẳng hiểu sao hết lần này đến lần khác lại làm cho Ôn Nhung hoảng lên hoảng xuống.

Ôn Nhung quyết định dừng đề tài này lại: “Hai lần hẹn gặp, Lâm Tuyền tiên sinh lần đầu tiên dứt khoát không tới, lần thứ hai lại chậm chạp không đến, có phải có chút thiếu thành ý quá hay không?”

“Lần trước không phải có để lại giấy nhắn sao, trái lại, lời nhắn của cô giáo Ôn mới làm người ta có ấn tượng rất sâu. Về phần thành ý, tôi cũng không nhìn ra nhà họ Ôn có chút thành ý nào.”

Ôn Nhung trực tiếp coi như không nghe thấy nửa câu đầu, nhắm vào nửa câu sau nói láo không chớp mắt: “Chúng tôi đương nhiên là rất có thành ý.” Nếu không làm sao có thể đáp ứng hiệp ước bất bình đẳng kiểu này được.

Tin nhắn của Ôn Tuyết lại tới, Ôn Nhung liếc nhìn, con nhóc này ở đó chờ chắc sốt ruột đến chết rồi, nhưng mà nhân vật chính bây giờ còn chưa thấy xuất hiện, chỉ có con chó giữ cửa ở đây chơi đuổi bắt với cô, cô cũng nản lắm chứ.

Dù sao cũng đang rảnh rỗi, Ôn Nhung cúi đầu bắt đầu chăm chú nhắn tin. Người nào đó hoàn toàn đã bị bỏ quên lại cảm thấy cực kỳ thú vị nhìn cô giáo thể dục của con trai mình đang ngồi trên ghế sa lon, nói là phụ nữ thì chẳng thà nói là một cô nữ sinh mới ra trường thì đúng hơn, giống hệt như một đứa con trai, lúc thì uống một ngụm rượu, lúc thì cởi áo khoác, lúc lại kéo ngăn quàng cổ, rồi lại ngồi nhắn tin, căn bản không để mắt đến một nhân vật như hần.

Hần có nên nhắc nhở cô một chút, nhà họ Ôn giờ đang đứng trước nguy cơ, mà Lâm Tuyền chính là lối thoát cho nhà cô.

“Xin hỏi, ông chủ của anh lúc nào tới?” Ôn Nhung nhắn tin xong, ngẩng đầu hỏi.

Người kia không đáp, mỉm cười hỏi người lại: “Cô rất nóng lòng muốn nhìn thấy anh ta sao?”

“Tôi không vội.”

Nhưng có người rất gấp.

“Nhưng tôi không có thời gian.”

Tôi còn phải báo cáo với người ta.

Hai câu trước sau mâu thuẫn làm cho người đàn ông hiếm hoi suy tư một hồi, sau đó anh ta lại rót đầy ly rượu đã thấy đầy của Ôn Nhung: “Cô giáo Ôn buổi chiều có tiết?”

“Không có.”

“Nghe Tử Hào nói, cô trước kia là xuất thân từ vận động viên, chỉ thiếu chút nữa sẽ vào đội tuyển quốc gia?”

Ôn Nhung nghe vậy sửng sốt, có chút đau đớn dâng lên trong lòng, nhưng cũng rất nhanh vút tâm trạng tiêu cực ấy qua một bên, khoát khoát tay, nhàn nhạt nói: “Hảo hán không nhắc tới chuyện xưa, cũng qua rồi.”

“Cô giáo Ôn thấy Tử Hào nhà tôi thế nào?”

Ôn Nhung một hơi uống hết ly rượu, suy nghĩ một chút, cô cảm thấy vẫn phải nói cho rõ ràng: “Con anh không phải là học viên của lớp thể dục, nhưng mà có nghe nói qua cháu rất thông minh, học hành cũng tốt, nhưng quan hệ với bạn bè lại không được tốt, rất nhiều giáo viên cũng không có biện pháp với cậu bé.”

Lời nói của cô đủ thẳng thắn, người kia cũng không tức giận:” Nhưng cô Ôn không kiêng dè nó chút nào, không phải sao?”

Ôn Nhung nhướn mày, sao lại loanh quanh về vấn đề này rồi: “Tôi là giáo viên, con anh là học sinh, nói tôi có sợ cậu bé hay không thì không thỏa đáng cho lắm. Lại nói, đã hỏi tôi nhiều vấn đề như vậy rồi, Lâm Tuyền sao vẫn còn chưa tới, không phải lại cho tôi leo cây nữa chứ.”

Người đàn ông lại rót cho cô thêm một chén rượu: “Cô muốn biết điều gì, có thể hỏi tôi một số vấn đề về anh ta, tôi sẽ giải đáp giúp cô.”

“Không có.”

Người kia đột nhiên ngừng rót rượu: “Không tò mò gì sao, dù sao sau này hai người có khả năng sẽ trở thành vợ chồng.”

“Không có, không thể nào.”

Ôn Nhung không khỏi bật cười, chắc chắn đáp lại như đinh đóng cột, đừng nói đến chuyện cô không thể thành vợ chồng với Lâm Tuyền vội, mà ngay cả đối tượng hẹn hò chính quy Ôn Tuyết cũng không thể, em gái cô tuyệt đối không thể nào coi trọng một ông chú lớn hơn mình những mười lăm tuổi được.

Người đàn ông đem chai rượu đặt lại trên giá, khuôn mặt vẫn mang ý cười, một cặp mắt hoa đào ẩn sau tròng kính đã che bớt đi không ít tia sắc bén.

“Cô giáo Ôn hình như đã quên, cuộc hẹn lần này là cha cô cầu xin được, nhà họ Ôn của các người cần sự trợ giúp của nhà họ Lâm.”

“Đúng.”

Người kia đợi một hồi, phát hiện cô chỉ nói độc một chữ như vậy, không có câu tiếp theo.

“Thái độ của cô Ôn bây giờ khiến tôi thấy rất khó hiểu.”

“Có gì khó hiểu, phải gả cho ông chủ anh cũng không phải tôi, muốn tìm ông chủ anh mượn tiền cũng không phải tôi, huồng hồ anh cũng không phải ông chủ anh, ông chủ anh để tôi mất công đến không hai lần, có lỗi trước, tôi không cảm thấy thái độ của tôi có gì không phải.” Ôn Nhung nói một cách hùng hồn.

Cô chẳng sợ hấn chút nào, thật sự là một chút cũng không, người ngoài chỉ cần nghe thấy hai chữ Lâm Tuyền thôi cũng đã treo lên bản mặt tươi cười nịnh nọt, huống chi hẳn là phụ huynh của học sinh của cô, dù sao cũng phải để cho hấn mấy phần mặt mũi chứ, căn cứ theo sự quan sát của hấn, cô nữ sinh nhỏ nhắn này rất cuộc là người quá ngu hay là quá ngốc đến mức không thể ngu hơn được nữa?

“Nếu vậy, anh gọi điện cho ông chủ anh coi, anh ta rốt cuộc có tới hay không.”

Người đàn ông chậm rãi lấy điện thoại di động ra làm bộ làm tịch gọi cho có vẻ, nói: “Cô Ôn có thể về được rồi.”

Ôn Nhung ngơ ngẩn, ngay sau đó liền nhướn mày: “Thế này là xảy ra chuyện gì?”

Người kia hồ hững nói: “Có việc đột xuất.”

“Vậy tôi trở về biết ăn nói với cha tôi thế nào?”

“Cô giáo Ôn cứ yên tâm, tôi sẽ giải thích với cha cô.”

Ôn Nhung gật đầu một cái, cũng không vui vẻ cho lắm, cô quàng khăn lên, mặc áo khoác vào, khoác túi lên, chuẩn bị đi. Người đàn ông ngồi phía đối diện cũng đứng dậy tiễn cô ra đến cửa, còn mỉm cười khách khí nói: “Cô giáo Ôn, về sau phiên cô chiếu cổ nhiều đến Tử Hào nhà tôi.”

“Được, tôi sẽ.” Ôn Nhung cũng trả lời nghiêm túc.

Sau khi Ôn Nhung rời đi, có người đi vào, người kia vừa bước vào đã cười đến hụt hơi, giống như muốn tìm lại, lại nhịn không được.

“Giám Phi, bệnh hen suyễn của cậu lại tái phát sao?”

Người đàn ông vẫn ngồi trên ghế nói với người đứng sau.

“Báo cáo, không phải....phụt...”

“Cậu thấy cô ấy thế nào?”

“Báo cáo, cô ấy dám đánh Tử Hào, có thể thấy rất to gan, dám không nhìn anh, có thể thấy được lá gan không phải to bình thường. Không hổ là Ôn đại tiểu thư.”

“Không phải là lớn gan, mà là lười ứng phó.” Lâm Tuyền nâng chén rượu Ôn Nhung đã dùng qua lên, tự mình suy nghĩ, khóe miệng cong lên một nụ cười thích thú khó hiểu

5. Chương 05

Ôn Nhung làm người có một nguyên tắc, mọi việc đều phải bình tĩnh, từ tốn mà giải quyết, giận dữ công tâm lúc nào cũng không tốt.

Phàm là những chuyện nhìn qua có thể khiến cô thấy tức giận, tức không thể chịu được, nghiêng răng nghiêng lợi, thì biểu hiện một chút cũng không tức tối, tâm lý bình tĩnh hết như một chén nước lạnh, cực kỳ phẳng lặng.

Trong ngoài bất nhất chính là dùng để nói những người như cô.

Ôn Nhung bây giờ quyết định giải quyết tiểu ác ma Lâm Tử Hào kia bằng cách làm nơ, chẳng thêm để ý xem thẳng nhóc ở trong lớp gây ra tai họa gì. Cha thẳng nhóc này không giống loại người lương thiện, thay vì đánh tiểu PP của nó cho hả giận, rồi đến lúc đó lại gặp phải phiền toái lớn hơn, không bằng coi như không thấy. Hơn nữa trẻ con đều có xu hướng đối nghịch, bạn càng âm ỉ với nó bao nhiêu, nó càng làm tối, bạn đến gần cảm hóa nó, nó sẽ vùng vẫy cả nửa ngày cũng không chịu nghe lời, cuối cùng cũng chỉ có mình mệt đứt hơi mà thôi.

Sau khi Lâm Tử Hào lại chọc cho hai cô bé nữ sinh khóc xong, Ôn Nhung dỗ dành ngon ngọt hai bé gái một lúc lâu, sau đó cái gì nên làm thì làm, mọi người cùng nhau chơi trò chơi, Lâm Tử Hào liền bị Ôn Nhung vứt qua một bên.

“Cô giáo Ôn, em cũng muốn tham gia.”

“Đủ người rồi.”

“...”

“Cô giáo Ôn, chân nó bị thương rồi, em thay nó.”

Ôn Nhung thấy Lâm Tử Hào kéo một bé trai gầy nhỏ ra bên cạnh, cậu nhóc nhỏ gầy kia oan ức cúi đầu, cô quay đầu lại nói với học sinh: “Được rồi, hôm nay đến đây thôi, nghỉ, nghiêm, tan lớp.”

“...”

“Bà cô xấu xa.”

Tiểu quỷ này xong chưa vậy, Ôn Nhung thở dài, buông cái còi trong tay ra, nghiêng người nhìn Lâm Tử Hào đang đuổi theo phía sau mình, thẳng nhóc này đúng là tức lắm rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn phình lên đỏ bừng.

“Cô không cho tôi vào học, tại sao?”

“Không tại sao. Lớp của tôi, tôi làm chủ. Mau trở lại phòng học đi, chuông vào học kêu rồi kia kia.”

Bốn bề vắng lặng, đâu phải chỉ có trẻ con mới biết chơi trò xỏ lá. Ôn Nhung bước vào phòng làm việc, đột nhiên sau lưng bị đụng một cái không mạnh không nhẹ, sau đó một bóng người nhỏ nhắn vọt vào phòng làm việc, Lâm Tử Hào chạy đến trước bàn làm việc của cô, cầm lấy món đồ chơi lúc trước cô định đưa cho

nó ôm chặt vào trong ngực, thở hồng hộc trợn to cặp mắt đen như quả bồ đào kia, trừng Ôn Nhung một hồi lâu, lại nhanh chóng chạy biến đi.

Ôn Nhung phóng tầm mắt ra xa, lắc đầu: “Đứa nhỏ này, thật là khó hiểu.”

Lão Đại không phúc hậu chút nào rút thuốc lá Ôn Nhung mua ra, lại còn cười nhạo cô: “Cô lại làm gì tiểu tử tông kia rồi?”

“Chẳng làm gì cả, nên mới nói thằng nhóc này thật khó hiểu.”

Lúc cho nó thì nó không cần, đến lúc người ta lấy lại thì lại chạy đến cướp.

Nhưng mà, Ôn Nhung bây giờ có chuyện quan trọng hơn: “Lão Đại, em đi trước, nhà có việc.” Báo cáo chẳng qua cũng chỉ là vẻ ngoài mà thôi, chữ cuối cùng vừa mới nói ra thì người đã đi đến hành lang rồi.

Vốn là cô nghĩ tới bây giờ đi là vừa kịp, đỡ bị tắc đường, ngồi xe đến nhà bà nội còn có thể nói chuyện một chút, sau đó sẽ đưa bà về nhà. Cô cứ vừa đi vừa tính như vậy đến trước cổng trường, vừa ngẩng đầu lên không khỏi sửng sốt.

“.... Phó Tô?”

Phó Tô đứng trước cửa xe, sắc mặt vẫn lạnh lùng như trước, nhìn thấy Ôn Nhung cũng không nhiều lời, trực tiếp mở cửa xe: “Lên xe.”

Ôn Nhung lùi về phía sau một bước, không rõ ràng lắm chuyện gì đang xảy ra, nhìn quanh bốn phía xong, bây giờ cổng trường chỉ có hai người bọn họ: “Từ từ đã, anh ở đây chờ em?”

Phó Tô tư thế vẫn không đổi, thản nhiên nói: “Ừ, lên xe.”

“Sao anh biết em sẽ tan làm sớm? Hay là...” Anh tính cứ chờ như vậy cho đến khi cô ra.

Ánh mắt Phó Tô cũng không chớp lấy một cái, vẫn là hai chữ kia: “Lên xe.”

“Em đến nhà bà nội.”

“Ừ, tôi biết.”

“Anh cũng đi?”

Cuối cùng, Phó Tô mất kiên nhẫn, trực tiếp kéo Ôn Nhung nhét vào trong xem, khởi động động cơ, thoải mái lái xe đi.

Cho nên nói, ngoài mặt ung dung thản nhiên, chưa chắc trong lòng đã lặng như nước.

Đây cũng là một nhân vật điển hình của kiểu trong ngoài bất nhất.

Ôn Nhung ngồi ở ghế sau, nhìn khuôn mặt tuấn tú của Phó Tô qua kính chiếu hậu, không nhận được hỏi: “Anh đặc biệt đến đón em đi nhà bà nội sao?” Hỏi xong, lại tự mình phủ nhận, anh cũng đâu phải người nhiệt tình như vậy.

Phó Tô vẫn lái xe như cũ, không để ý đến cô. Ôn Nhung với thái độ như vậy tập mãi cũng thành quen, đợi một lúc, người trước mặt lại lên tiếng: “Sau này đừng có nhắn cho tôi mấy cái tin nhắn kiểu đó.”

Ôn Nhung nghĩ nghĩ một lúc, nghiền ngẫm lời của anh một hồi mới ngộ ra: “Oh, anh đang nói đến tin nhắn bảo anh đến cứu giá hả? Đây chẳng phải là tình huống cấp bách sao, dùng từ có hơi quá một chút. Nhưng mà anh nhận được rồi, sao không đến giúp một chuyến?”

“Tôi còn bận nhiều chuyện.”

Phó Tô từ trước đến nay lấy lý do đều vô cùng đơn giản, cũng chẳng quan tâm xem có tính thuyết phục hay không, anh nghiêng mắt qua, nhìn vẻ mặt vô tội của Ôn Nhung qua kính chiếu hậu, đáy mắt gợn sóng không chút sợ hãi: “Những chuyện không liên quan đến em thì bớt can thiệp đi.”

Ôn Nhung nuốt một ngụm nước miếng, có một chút bất bình cho bản thân, đâu phải là cô tự nguyện chen vào, nhưng mà cô vẫn nghe lời mà gạt đầu đáp ứng.

Phó Tô yên lặng thu hồi tầm mắt, người này từ trước đến giờ nói chuyện đều đủ ý là thôi, giống như nói nhiều thêm một chữ là anh sẽ chết không bằng. Ôn Nhung đã rất nhiều năm rồi không nói chuyện với anh tử tế, ngay cả chính thức gặp mặt cũng không có, bây giờ ở chung một chiếc xe. Ôn Nhung cảm thấy rất không tự nhiên. Cả hai đều lúng túng trầm mặc không lên tiếng, cô cũng biết điều quay đầu đi, bắt đầu giả vờ ngủ.

Phó Tô nhìn bộ dáng cố gắng ngủ của Ôn Nhung từ trong kính chiếu hậu, đáy mắt dâng lên một chút ảm áp.

Xe dừng lại trước một ngôi nhà kiểu cổ, Ôn Nhung như có người đánh thức nhanh chóng tỉnh lại: “Đến rồi sao?”

“Ừ.”

Phó Tô xuống xe, giúp cô mở cửa.

Ôn Nhung nhìn anh cười cười, sau khi xuống xe làm bộ làm tịch vịn vịn vài cái, còn nói: “Ghế sau của anh ngồi rộng thật, ngủ thật đã.”

Về mặt của Phó Tô lúc này cực kỳ sâu xa.

Ôn Nhung cẩn thận dò xét: “Cùng đi lên không?”

Phó Tô đã bước vào trong nhà.

Ôn Nhung vội vàng đi theo sau anh, tốt bụng nói: “Anh nhất định phải đi, cha em đã nói không cho người nhà họ Phó bước vào cửa nhà em, dù cái này không liên quan gì đến bà nội, nhưng mà nếu bị cha em biết được, ông ấy nhất định sẽ chạy tới đây đánh anh đấy.”

Phó Tô đột nhiên dừng lại, Ôn Nhung vội vàng đứng lại, khó khăn lắm mới dừng ở phía sau anh. Phó Tô xoay người lại, trong ánh sáng mờ mờ của khu nhà, mặt của anh chìm trong bóng tối, nhưng Ôn Nhung không cần nhìn cũng biết người này bây giờ nhất định mặt đang nhăn như tờ giấy.

Thấy người đang đứng sau lưng mình gần trong gang tấc, Phó Tô dừng một chút, chậm rãi nói: “Hôm nay là bác Ôn mời tôi tới.”

Ôn Nhung giật mình không ít, hai nhà Ôn Phó trở mặt không đội trời chung đã nhiều năm, hôm nay là đại thọ của bà nội, cha Ôn lại mời Phó Tô đến, thế này là chuyện gì?

Ôn Nhung cũng chẳng tra cứu làm gì, bởi vì lát nữa cô nhất định sẽ biết,

Bây giờ, toàn bộ tâm trí của cô đều đặt trên người bà nội.

Bà nội, chỉ nhớ tới thôi đã khiến cô cảm thấy ảm áp vô cùng. Từ nhỏ đến lớn, thương Ôn Nhung, yêu Ôn Nhung, quan tâm Ôn Nhung, hiểu Ôn Nhung, chỉ có bà nội. Bà sẽ không bao giờ vì cô không có vẻ ngoài xinh đẹp như Ôn Tuyết mà lạnh nhạt với cô, cũng không bởi vì cô thi đại học không đạt điểm cao mà trách cứ cô, lại càng không vì cô làm giáo viên mà thấy cô không có tương lai, bà nội đã nói cô chính là Tiểu Nhung cục cưng của bà mà.

“Bà nội của cháu, sinh nhật vui vẻ.”

Ôn Nhung vừa vào cửa đã nhào vào ôm lấy bà cụ gầy nhỏ trước mắt, cười đến tít mắt nhăn mũi.

Bà nội Ôn cũng cười đến không khép miệng lại được: “A a, Nhung Nhi đến rồi, mau vào, để bà nhìn một chút nào. Ày, sao lại vẫn gầy như thế chứ, sống một mình không ăn uống đầy đủ đúng không, làm việc mệt mỏi, bình thường phải chú ý thân thể chứ.”

Phó Tô đứng ở cửa, nhìn cảnh một lớn một nhỏ chẳng phân biệt tuổi tác lại cực kỳ ảm áp này, tầm mắt lảng lạng lướt đến khuôn mặt đang cười to hết cỡ của Ôn Nhung, nụ cười kia phóng túng như vậy, không chút nào kiêng dè, lại đẹp đến như vậy, giống như có từng tia nắng mặt trời tỏa ra từ nụ cười ấy.

“Tiểu Tô cũng đến à, đừng đứng nữa, vào ngồi đi.”

Phó Tô phục hồi tinh thần, tiến lên một bước đưa lễ vật ra, cung kính nói: “Bà nội, chúc bà sinh nhật vui vẻ, thân thể khỏe mạnh, vạn sự như ý.”

Bà nội Ôn vui vẻ đón lấy: “Ngoan, lâu lắm rồi không gặp, hình như lần trước gặp cháu, cháu vẫn còn giúp Nhung Nhung nhà bà ôn tập bổ túc. Bây giờ đã cao hơn, khôi ngô hơn lúc đấy rồi.”

Về mặt Phó Tô hơi khựng lại, nhưng rất nhanh phản ứng lại nói: “Vâng, đúng là quá lâu rồi.”

Anh nhàn nhạt nhìn về phía Ôn Nhung, Ôn Nhung vốn cũng đang nhìn hắn, ánh mắt chạm nhau trong giây lát, trái tim cô khẽ run lên, mặt ngoài vẫn bình tĩnh nhìn qua.

Ôn Nhung than to một tiếng, bắt đầu tự mình kiểm điểm: “Aiz, chỉ trách cháu căn bản kém, làm khổ Phó Tô dạy cháu hai tháng mà cháu vẫn thi không đậu.”

“Cũng đâu phải vậy, hôm đi thi em bị sốt.”

“A a, là tự em không có tư chất đấy.”

“Không phải, là do tình trạng của em không tốt.”

“Đấy cũng là do thực lực chưa đủ.”

Phó Tô khẽ cau mày, Ôn lão phu nhân thấy vậy liền đứng ra hòa giải: “Thôi nào thôi nào, chuyện qua lâu như vậy rồi có cái gì hay mà tranh cãi, cháu bây giờ không phải rất tốt sao, làm giáo viên cũng hay, con gái làm giáo viên an an ổn ổn, bà nội thích.”

Ôn Nhung vội vàng gạt đầu hưởng ứng: “Cháu cũng thấy thế, nghề này rất thích hợp với cháu.”

Hai bà cháu ngồi một bên trò chuyện, Phó Tô ngồi bên cạnh thỉnh thoảng chêm vào một câu, đại đa số là yên lặng lắng nghe, hoặc là nhìn cái người đang mãi nói chuyện đến mặt mày hớn hở kia, ánh mắt từ từ khùng cửa sổ thủy tinh phía sau cô chiếu vào, mềm mại vương trên mái tóc ngắn xinh đẹp của cô, nhuộm lên một tầng vàng nhạt, làm cho người xem trái tim cũng trở nên ấm áp dễ chịu.

Thời gian cũng không còn sớm, Phó Tô lái xe chở Ôn Nhung cùng Ôn lão phu nhân đến biệt thự của nhà họ Ôn.

Ôn lão phu nhân không thích phô trương lãng phí, chết sống không thích ở nhà cao cửa rộng, ở lại trông coi ngôi nhà cũ, Ôn lão phu nhân nói là người đã già không chịu nổi chuyển đi chuyển lại, nhưng Ôn Nhung biết, căn nhà nhỏ bốn mươi mét vuông kia là hồi ức của cả đời bà, bà không nỡ rời đi.

Ôn Nhung từ khi bắt đầu hiểu chuyện thì ông nội đã không còn trên đời, chỉ có thể nhìn thấy qua tấm ảnh chụp ông bà ở trong phòng của bà nội, nghe bà kể chuyện lúc xưa, nắm tay mấy chục năm vẫn như ngày đầu ân ái, Ôn Nhung cảm thấy đó mới là tình yêu chân chính, nhưng không phải ai cũng có may mắn gặp được đúng người. Tầm mắt của cô lướt qua khuôn mặt của Phó Tô, lại mím môi khẽ cười khổ.

Trước đó, cha Ôn đặc biệt dặn dò Ôn Nhung không được nói cho bà biết tình trạng kinh tế trong nhà, Ôn Nhung về điểm này vẫn tự mình hiểu được, cô cũng không muốn bà vì chuyện này mà thương tâm. Vừa vào đến cửa, Ôn Nhung lập tức cảm khái, đúng là lạc đà chết vẫn còn to hơn con ngựa, với tình trạng tràn ngập nguy cơ như bây giờ của nhà cô, mà cha cô vẫn có thể bày vẽ ra lắm thứ như vậy, lại còn mời rõ lắm người đến nữa.

Mượn danh nghĩa chúc thọ cho lão phu nhân, mời khách quý khắp nơi tới, tìm cơ hội tốt để cầu xin xoay chuyển tình thế, đây là tính toán của cha Ôn, về chuyện mời Phó Tô đến, hiển nhiên là muốn mượn con mắt của Phó Tô để cho nhà họ Phó thấy, để cho bọn họ mở to mắt mà nhìn cho rõ, nhà họ Ôn còn chưa sụp đổ, vẫn còn phong sinh thủy khởi lắm.

“Lên phòng xem em gái con trang điểm xong chưa, một lúc nữa người của Lâm gia sẽ đến.” Mẹ Ôn đẩy Ôn Nhung một cái.

Ôn Nhung tránh tầm mắt của mọi người, đang núp ở trong góc ôm di động chơi game, cô đang chán đến chết đi được, mẹ cô lại đột nhiên gọi tới, hôm nay đây là lần đầu tiên từ khi vào cửa bà liếc mắt nhìn đến đứa con gái cả này, vừa nhìn liền giật mình: “Con làm sao lại ăn mặc cái kiểu này.”

Ôn Nhung không hiểu, cúi đầu nhìn một chút, có khác gì bình thường đâu nhỉ, áo lông màu đen cổ thấp, quần jean.

Mẹ Ôn nhúu chặt chân mày, có vẻ không hài lòng. “Chỗ Tiểu Tuyết có mấy cái váy, lấy ra mà thay, trông chẳng ra cái dạng gì.”

Ôn Nhung bắt đầu buồn nôn: “Mẹ, bảo con mặc váy, chẳng thà để con tránh trong phòng xem TV cho xong. Thôi thôi, con đi gọi Tiểu Tuyết.”

Không đợi mẹ tiếp tục phát hiệu lệnh, Ôn Nhung nhanh chóng thoát khỏi ma trảo của bà chạy trốn, nhưng một làn gió vọt lên lần hai.

Ôn Nhung gõ gõ hai tiếng trước cửa phòng em gái, bên trong có tiếng gọi đi vào, cô đẩy cửa vào, lập tức đụng ngay phải tập kích — một cái quần dài phi thẳng đến trước mắt.

“Đứng ở cửa làm gì, mau vào.” Giọng nói vừa vội vừa tức của Ôn Tuyết truyền đến.

Ôn Nhung vứt cái quần dài ra, đóng cửa lại, bước vào phòng nhìn, đây chẳng lẽ là bị cướp đột nhập vào nhà sao, ngăn kéo xếp ngổn ngang, trên giường trên đất đầy một đống y phục, trên bàn trang điểm bày la liệt đồ trang sức lấp lánh.

“Aiz... Mặc cái gì cho đẹp.”

Ôn Nhung thấy em gái đứng trước gương mặt ủ mày chày, xốc lên một chiếc váy hoa hòe hoa sói, búi môi ném qua một bên.

Ôn Nhung cũng chỉ tới nhần lại chỉ thị mà thôi: “Mẹ bảo em mau xuống đây, khách cũng đến đông đủ rồi.”

Ôn Tuyết quay đầu lại trợn mắt nhìn cô một cái, lạnh lùng nói: “Tôi biết rồi, chị đừng lôi thôi, không thấy tôi đang rất phiền sao?”

Ôn Nhung liền ngồi xuống, liếc nhìn xung quanh: “Có gì mà phiền chứ, quần áo nhiều như vậy để em lựa, còn buồn cái gì?”

“Nói chị không thông minh đúng là không có sai.” Ôn Tuyết tức giận chống hông nói: “Hôm nay người của Lâm gia sẽ tới, tôi mặc đẹp quá, bị bọn họ coi trọng chẳng phải là tự tìm đường chết, nhưng mà Phó Tô cũng tới, tôi làm sao có thể mặc tùy tiện được?”

A, thì ra là thế, Ôn Nhung cũng chỉ hơi gật đầu, Ôn Tuyết thấy vẻ mặt bình thản kia của cô, lửa giận lại nổi lên: “Thôi, có nói chị cũng không hiểu.”

Ôn Nhung thấy em gái mình rốt cục cũng lựa được một chiếc váy ngắn màu vàng trang nhã, tôn lên được đường cong lả lướt tinh tế của nó, cũng không quá dè dặt, lại không mất đi vẻ khả ái mê người. Nó đứng trước gương vòng qua vòng lại, đeo khuyên tai lên, phun lên cổ tay cùng với cổ Channel 5 mà nó cực kỳ yêu thích, lúc này mới hài lòng gật đầu một cái.

Ôn Nhung nhìn em gái trong gương có chút thất thần, nói cô không biết gì, đúng là cô chẳng biết gì, nhưng cô biết, thật ra thì Ôn Tuyết cũng chẳng cần phải chuyện bé xé ra to, nó mặc cái gì cũng là xinh đẹp nhất. Như Bích từng bị thương nói với cô, đàn ông chính là TM* động vật sống bằng thị giác, nhìn thấy gái đẹp thì cũng quên luôn mình họ gì, chẳng lẽ không có người đàn ông nào có thể phá vỡ quan niệm này, nhìn thẳng vào bản chất, thấy được vẻ đẹp bên trong, biết được cái gì gọi là vẻ đẹp bên trong! Ôn Nhung một bên yên lặng gật đầu, không đúng vậy sao, ngay cả Phó Tô cũng từng khen, anh nói Ôn Tuyết là cô gái xinh đẹp nhất anh từng thấy.

*TM: mẹ nó

“Được rồi, xuống đi.” Ôn Tuyết sửa sang xong quần áo trang điểm quay đầu nói với Ôn Nhung.

Ôn Nhung lấy lại tinh thần: “Chị không xuống đâu.”

“Tại sao?”

Ôn Nhung chống tay về phía sau, miễn cưỡng nói: “Dù sao cũng không có chuyện của chị.”

Nhà họ Ôn có một đứa con gái út hào quang sáng chói, xinh đẹp nổi tiếng, thông minh lanh lợi, còn về đứa con gái cả kia, có ai còn để ý làm gì. Ôn Nhung không muốn xuống dưới làm nền cho người ta, chẳng thà ở trong phòng ăn cái gì đó ngồi xem TV, chờ tối đến thì đưa bà nội về.

Ôn Tuyết đương nhiên sẽ không can ngăn, nhàn nhạt nói: “Vậy được, chị cứ ở đây đi, đừng có động vào đồ của tôi.”

“Biết rồi.”

Ôn Tuyết vừa đi, thế giới lại thanh bình trở lại.

Ôn Nhung nghịch nghịch đóng váy ở dưới giường, tiện tay nhặt lấy một cái váy dài màu đen, đứng trước gương, trong gương là một chiếc váy thật đẹp, đường may khéo léo, mềm mại nhìn trái nhìn phải đều rất đẹp, nhưng mà người đứng sau chiếc váy này, nhìn kiểu gì cũng có chút ý vị buồn cười giống như Đông Thi nhân mày* vậy.

*Nước Việt thời Xuân Thu, có một cô gái tuyệt đẹp tên là Tây Thi, nhất cử nhất động của nàng đều vô cùng duyên dáng. Mỗi lần đau ốm Tây Thi có thói quen lấy tay ôm ngực, đôi chân mày nhăn lại trông lại càng say đắm lòng người. Thôn gần đó, có cô gái tên là Đông Thi, người xấu xí, cô ta biết chuyện liền tìm đến hòng bắt chước cử chỉ của Tây Thi. Đến khi thành thạo mới ra về. Một hôm Đông Thi giả ốm vừa nhăn mày vừa lấy tay ôm ngực. Mấy chàng trai làng nghe tin vội vã đến thăm, Đông Thi ngày thường đã xấu nay trông càng tệ hơn, mấy chàng trai vội lảng ra xa và che miệng cười.

Ôn Nhung cuống quýt vứt bỏ cái váy, hung hăng vỗ vào mu bàn tay, đúng là ngốc hết chỗ nói mà.

6. Chương 06

Lần này cha Ôn hạ hết vốn gốc, ông không thể chờ đợi được nữa, hy vọng mượn cơ hội đại thọ của mẹ mình, nhất quyết phải túm rề hiên Lâm Tuyền kia lại. Song, ông ta cũng phát hiện thấy trở ngại, đứa con gái út đứng bên cạnh ông ta mà đôi mắt cứ lấp lánh đảo quanh nhìn chằm chằm một trở ngại lớn hơn — Phó Tô. Phó Tô đứng bên trái ông ta, đẹp đẽ tuấn đạt, anh tuấn sắc sảo, thân thể dưới bộ tây trang màu đen giống như một cây trúc, tỏa ra mùi vị sạch sẽ thanh tuấn. Phó Tô giống như nhận thấy được ánh mắt của ông ta, quay đầu đi chuyển tầm mắt qua, trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ nhàn nhạt lạnh lạnh, ánh mắt trầm tĩnh, nghiêm túc, thẳng nhóc này từ nhỏ đã thích dùng mắt lạnh nhìn người ta, giờ anh chỉ thoáng nâng ly lên gật đầu với cha Ôn một cái, lại quay đầu đi.

Nhưng ông ta cũng chẳng muốn thấy thẳng nhóc này, phàm là người nhà họ Phó ông ta đều ghét, hôm nay ông ta chính là muốn để cho thẳng nhóc này thấy con gái bảo bối của ông ta câu được con cá lớn Lâm Tuyền.

Lại nói Lâm Tuyền sao vẫn còn chưa tới.

Trên con đường dẫn tới biệt thự nhà họ Ôn, hai hàng cây Thường Thanh thẳng tắp, bỗng chốc một trận gió rét lạnh thổi qua, từng đợt xào xạc, ngẩng đầu nhìn, tối nay trăng tỏ sao mờ, bầu trời đặc biệt sáng ngời, đúng là một ngày đẹp trời khiến cho tâm tình của người ta thoải mái. Lúc này, một chiếc limousine màu đen thông thả đi tới.

Trong xe dào dạt tiếng nhạc giao hưởng của Chopin, những nốt nhạc mềm mại thánh thót làm cho người đàn ông đang ngồi ghế sau nghe có chút thất thần. Lâm Giám Phi nhìn về tòa biệt thự như ẩn như hiện phía trước, quay đầu nói: “Sắp đến rồi.”

Người đàn ông vẫn đang đắm chìm trong tiếng nhạc khẽ mở mí mắt, chậm rãi mở ra, con ngươi lạnh nhạt lúc này phẳng phất đen như mực, sâu trong đáy mắt lại lóe lên tia sáng, là một cặp mắt hoa đào.

Thực sự rất ôn nhu.

Hắn vung tay đeo kính mát lên: “Anh trai tôi có phân phó gì không?”

“Vẫn là hai câu kia,” Lâm Giám Phi một chữ cũng không xót thuật lại, “Cũng không còn trẻ nữa, nên lập gia đình, thừa dịp này cưới tiểu thư nhà họ Ôn về. Tiểu thư Ôn gia ôn nhu hiền thực, xinh đẹp như hoa, con nhà quyền quý, còn là nhân tài của trường Đại học.”

Thấy Lâm Tuyền không có phản ứng, anh ta lại nói: “Anh định lấy cái cô Ôn Tuyết kia thật?”

Lâm Giám Phi thấy có chút kỳ quái. nhà họ Lâm trên dưới, mặt ngoài thì là Lâm Nham đứng đầu, nhưng ngầm bên trong không ai dám vượt mặt Lâm Tuyền, chỉ sợ anh ta ẩn đi năm năm, uy tín vẫn còn. Chuyện anh ta không muốn, có cầm súng dí vào đầu anh ta cũng vô dụng, lần này lại từ đầu đến cuối chẳng hề dè dặt gì với sự sắp đặt của Lâm Nham, Lâm Giám Phi không khỏi có chút khó hiểu, nhưng mà, phàm là những chuyện Lâm Tuyền làm, luôn có đạo lý của nó.

Lâm Tuyền giống như không hề nghe thấy, cười cười, nhẹ nhàng nói: “Nhà họ Ôn sắp phá sản.”

“Đúng, còn phải trâu già gặm cỏ non.”

“Cái gì?”

Lâm Giám Phi vẻ mặt vô tội: “Là phu nhân nói vậy.”

Già, đúng vậy, để một người đàn ông đã 35 tuổi cưới một cô gái 20 tuổi, nói khó nghe một chút thì, hẳn có thể làm cha cô ta cũng được.

Xe dừng lại ở cửa chính. Lâm Giám Phi nhanh chóng khom người mở cửa xe cho Lâm Tuyền, Lâm Tuyền từ từ bước xuống xe, đứng bên cạnh Lâm Giám Phi, hẳn cũng chẳng phải vội bước vào, hẳn so với Lâm Giám Phi cao hơn nửa cái đầu, nghiêng mắt mỉm cười nhìn Lâm Giám Phi: “Phu nhân nói tôi trâu già gặm cỏ non?”

Lâm Giám Phi mắt nhìn thẳng, miệng thật thà nói: “Là phu nhân nói.”

“Giám Phi à.”

Lâm Tuyền nhẹ nhàng kêu một tiếng, giọng tay vỗ nhẹ lên bả vai Lâm Giám Phi, hẳn cười, Lâm Giám Phi cũng cười: “Thật sự là phu nhân nói mà. Ở trong mắt em, anh nhìn kiểu gì cũng không ra đã 35 tuổi.”

Cặp mắt hoa đào của Lâm Tuyền cười cong lên như hình vành trăng lưỡi liềm: “Ừ, tôi biết, không cần phải khấn trương như vậy, tôi chẳng qua chỉ giúp cậu phải bụi thôi mà.”

Dùng kính hiển vi soi may ra mới thấy bụi, hẳn lại giả vờ làm bộ làm tịch vỗ hai cái, sau đó mới nhắc chân tiến về phía cổng lớn nhà họ Ôn.

Lâm Giám Phi thở phào một cái, lại bắt đầu dĩ lắc đầu, phải nói là tính khí của Lâm Tuyền, nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí*, dù sao tự hẳn cho rằng bản thân tính khí rất tốt, ít nhất từ trước đến nay hẳn chưa từng tức giận, đúng, cho tới bây giờ chưa từng nổi nóng trước mặt người khác, bất luận lúc nào cũng thấy hẳn mặt mang nụ cười, ôn tồn lịch thiệp, thân sĩ nho nhã, tao nhã lễ độ, mỗi khi thấy những người kia nhìn hẳn như thấy quỷ, Lâm cảm thấy luôn kỳ quái hỏi Lâm Giám Phi, tôi rất đáng sợ sao?

*lấy từ câu của Chu Dịch, nhân giả kiến chi vị chi nhân, trí giả kiến chi vị chi trí. ý nói mỗi người khác nhau thì sẽ có cách nhìn khác nhau.

Lâm Giám Phi mỗi lúc như vậy đều chỉ có thể giật giật khóe môi, ngài không đáng sợ, một chút cũng không đáng sợ.

Sau đó, Lâm cảm thấy sẽ hài lòng gật đầu một cái.

Ôn Thăng Hòa đứng giữa đám khách khứa, ông ta biết hôm nay đến đây có hơn phân nửa là nhắm vào một người mà tới, không phải là mẹ già của ông ta, cũng không phải là ông ta, mà là Lâm Tuyền, địa vị của nhà họ Lâm thì không cần phải nói, có nhà họ Lâm làm hậu thuẫn, nhà họ Ôn còn sợ không có chỗ xoay mình sao? Ân oán thù hận đã qua thì cứ để cho nó theo gió bay đi, Ôn Thăng Hòa cũng tự nhận là một kẻ có thể cong có thể duỗi, mọi việc đều phải nhìn về phía trước, chuyện ông ta lo lắng nhất bây giờ chính là Lâm Tuyền không tới. Ban đầu khi đưa ra lời mời là trợ lý của Lâm Tuyền nghe điện thoại, trả lời rất mơ hồ không rõ ràng, không nói tới, mà cũng không nói không tới.

Đúng vào lúc ông ta đang lo lắng sốt ruột, nhân vật lớn cuối cùng cũng lên sàn vào lúc mọi người đã ngã ngà men rượu.

Lần đầu tiên Phó Tô nhìn thấy Lâm Tuyền, không tự chủ được mà nhú mày.

Người đàn ông này nước da trắng vô cùng, mặt mũi thanh thoát xương xương, đường nét rõ ràng, đuôi mày nhếch lên, sống mũi cao thẳng, một cặp mắt hoa đào giấu sau cặp kính gọng đen, tựa như đang mỉm cười, giống như là loại ngọc thượng đẳng, tuần nhã ôn nhuận. Anh ta rất cao, mặc một chiếc áo khoác ngoài màu trắng, áo sơ mi màu trắng bên trong hoàn hảo cài đến cúc cuối cùng, anh ta lễ phép bắt tay nói chúc mừng với Ôn Thăng Hòa đang tiến lên tiếp đón, vừa mỉm cười đưa lễ vật.

Ở đây rất ít người biết Lâm Tuyền, phần lớn đều chỉ là nghe kỳ danh mà không thấy kỳ nhân. Năm năm trước, Lâm Tuyền rung chuyển trời đất, năm năm sau, Lâm Tuyền biến mất không để lại vết tích. Nghe kể lại, anh ta được cái danh hiệu đại cổ đông hữu danh vô thực, liền đi du lịch vòng quanh thế giới, hai năm sau trở về nước bỗng nhiên mở ra một khu câu lạc bộ cao cấp. Những người trẻ tuổi cùng lứa phần lớn còn chưa biết qua thủ đoạn của anh ta, chỉ nghe qua truyền thuyết về anh ta, những kẻ lớn tuổi hơn một chút tuy có biết qua, nhưng cũng không có đủ tư cách đấu tay đôi với anh ta, trừ Ôn Thăng Hòa, mặc dù ông ta cũng chỉ là một kẻ bại trận.

Tuy rằng, anh ta cười tươi như hoa cúc, thái độ ôn hòa, nhưng từ khi anh ta bước vào cửa, ánh mắt của mọi người đều khóa trên người anh ta, chặt chẽ không rời.

Đây là khí thế của kẻ bề trên khó có thể phai mờ từ trước đến nay.

Ôn Thăng Hòa tuy không phải lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Tuyền, nhưng khoảng cách lần gặp mặt trước quá lâu, lần đó ông ta bị Lâm Tuyền đánh cho thiếu chút nữa tan tác, phần nộ chạy tới tìm người tranh luận, chưa nhìn thấy mặt đã bị cảnh vệ cản lại, chỉ xa xa nhìn thấy Lâm Tuyền đi từ công ty ra, đến liếc cũng không thềm liếc ông ta một cái, trực tiếp lên xe, nghênh ngang đi thẳng.

Một lần đó, ông ta ngay cả mắt mũi của Lâm Tuyền thế nào cũng không thấy rõ. Bây giờ, ông ta không khỏi có chút khẩn trương, thoát đầu khi mới thấy Lâm Tuyền, thật đúng là không có cách nào đem người đàn ông tao nhã lịch sự trước mặt này đặt cùng một chỗ với cái kẻ vô nhân đạo không từ thủ đoạn kia.

Người đứng là không thể nhìn vẻ bề ngoài.

Ôn Tuyết cũng khó nén kinh ngạc hỏi lại mẹ mình: “Người này là ai vậy?” Bề ngoài thật là đẹp mắt, còn hơn cả Phó Tô.

Bà Ôn còn chưa kịp trả lời, bên kia cha Ôn đã vội vàng sáng giọng ngoắc ngoắc cô ta: “Còn không mau tới đây.”

Ôn Tuyết vội vàng bước nhỏ đi tới bên cạnh cha mình, cô giương mắt không nhận được cẩn thận quan sát người đàn ông này gần hơn, không khỏi tâm hồn nhộn nhạo, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, người đàn ông trước mặt này xét về khí chất, dung mạo, phong độ, tổng kết chỉ có hai chữ: cực phẩm.

Lâm Tuyền lặng lẽ lướt nhìn qua khuôn mặt xinh đẹp của Ôn Tuyết, lại không chút dấu vết thu hồi lại tâm mắt.

Ôn Thăng Hòa cười híp mắt nhìn một đôi trai tài gái sắc trong mắt ông ta: “Ha ha, hai người chẳng phải đã gặp qua.”

Ôn Tuyết sững sờ, mù mịt: “Cha, gặp lúc nào vậy?”

Ôn Thăng Hòa cũng sững sờ, lập tức cười mắng: “Ha ha ha, cậu xem nha đầu này, trí nhớ kém như vậy, vị này là Lâm Tuyền tiên sinh, hai ngày trước hai người không phải còn cùng nhau ăn cơm sao?”

Lúc này, nếu như có máy ảnh Kodak để lưu lại khoảnh khắc đặc sắc này, thì nhất định là phút giây đáng nhớ nhất trong lịch sử nhà họ Ôn. Giống như bị sét đánh trúng đầu, sắc mặt Ôn Tuyết đổi màu liên tục, hồng hồng xanh xanh xong, hiện ra màu trắng hoang vu: “Anh ta là Lâm Tuyền?”

Ôn Thăng Hòa cũng hơi cuống: “Đúng vậy, Lâm tiên sinh còn đặc biệt gọi điện thoại đến cho cha, nói hôm đó rất vui, con sao lại không nhớ rõ được?”

Ôn Tuyết ngốc luôn, nếu như thấy qua một người đàn ông xuất sắc như vậy, cô làm sao mà quên được! Cô ta nhìn cha mình, lại nhìn Lâm Tuyền một chút, đột nhiên chợt hiểu, Ôn Nhung đáng chết, dám gạt mình!

Lâm Tuyền vẫn đứng một bên xem kịch vui, Lâm Giám Phi đối với cái tính xấu xa này của anh ta làm bộ như không thấy.

“Ôn tiên sinh.” Lâm Tuyền xem đủ rồi, cuối cùng cũng lên tiếng.

Ôn Thăng Hòa vội vàng trưng lên bộ mặt tươi cười đáp lại: “Lâm tiên sinh?”

Lâm Tuyền mỉm cười, không nhanh không chậm nói: “Tôi muốn gặp Ôn tiểu thư.”

“A?” Ôn Thăng Hòa ha ha cười to, “Lâm tiên sinh cứ nói đùa, đây chẳng phải là tiểu nữ Ôn Tuyết sao?”

Dứt lời kéo Ôn Tuyết đẩy lên phía trước.

Ánh mắt Lâm Tuyền nhu hòa nhìn Ôn Tuyết một chút, Ôn Tuyết lại có chút không biết phải làm sao. Không đến một giây, anh ta liền thu ánh mắt lại, khuôn mặt Ôn Tuyết cứng đờ, tựa như bị si nhục vô cùng lớn.

Lâm Tuyền cười nói: “Tôi muốn thấy vị Ôn tiểu thư đã gặp mặt tôi kia cơ.”

Ôn Thăng Hòa không biết chân tướng, nghi ngờ nói: “Ôn Tuyết chính là tiểu nữ nhà tôi mà.”

“Ôn tiên sinh.” Lâm Giám Phi vẫn đứng phía sau Lâm Tuyền giơ lên cái mặt trợ lý tiêu chuẩn, tiến lên thay đại gia nhà anh ta giải thích: “Xin hỏi trong nhà có phải còn có một vị Ôn tiểu thư nữa hay không?”

Ôn Thăng Hòa mở to hai mắt, không xác định nói: “Cậu nói là Ôn Nhung?”

Ôn Nhung làm tổ trên ghế sa lon ngồi xem TV, tìm khắp cả phòng Ôn Tuyết không thấy có thứ đồ ăn ngon nào, chỉ có hai trái táo, cô không thích táo, bắt đắc dĩ tiện tay vớ lấy gặm từ từ.

Cũng không biết là cái buổi thọ yến này sẽ kéo dài đến lúc nào, bà nội tuổi đã cao, có chịu nổi hay không, còn cả Phó Tô nữa, bây giờ chắc anh đang ở bên Ôn Tuyết, cũng không biết người nhà họ Lâm có tới không nữa, không làm tốt không chừng một lát nữa Ôn Tuyết sẽ náo loạn một trận.... Ôn Nhung cắn một miếng táo, nghĩ lung tung một hồi, bất tri bất giác, trái táo chỉ còn trơ lại cái hạt.

Đột nhiên, cửa bị đẩy ra mạnh mẽ, Ôn Tuyết như hung thần ác sát sát vọt tới trước mặt cô, giơ tay đánh rớt cái hạt táo trong tay cô. Ôn Nhung mắt thấy cái hạt kia lăn lông lốc đến dưới chân giường, nhất thời không kịp phản ứng.

“Chị giỏi lắm Ôn Nhung, dám chơi xỏ tôi!”

Ôn Nhung nhanh nhẹn xoay người xuống đất, tránh thoát một lần công kích nữa của Ôn Tuyết, cô không biết cô em gái này lại phát bệnh gì, kỳ quái hỏi: “Sao vậy?”

“Chị lại còn hỏi làm sao à?” Ôn Tuyết nhìn qua một chút cũng không dịu dàng, mặt đen chẳng khác gì đít nồi.

“Thôi nào, ở đây ầm ĩ làm gì, còn không mau đi xuống.” Mẹ Ôn chẳng biết đã đứng ở cửa từ lúc nào, chỉ vào Ôn Nhung, “Cô, cha cô bảo cô mau xuống dưới nhà gặp khách.”

“Con?” Ôn Nhung lấy làm kinh hãi.

Mẹ Ôn tức giận nói: “Đúng, Lâm Tuyền nói muốn gặp cô.”

7. Chương 07

Ôn Nhung shock, cô nghĩ mãi cũng không ra tại sao đang êm đang đẹp tự dưng Lâm Tuyền lại muốn gặp cô làm gì, Ôn Tuyết không phải ở đây rồi sao.

Thời gian chẳng có nhiều, cũng chẳng có thì giờ để Ôn Nhung thay quần áo, mẹ Ôn cực kỳ mất hứng thú giục con gái lớn xuống lầu, bà chẳng hiểu tại sao Lâm Tuyền kia lại muốn gặp Ôn Nhung, Ôn Nhung làm sao có thể so với Ôn Tuyết được, không sao gặp một lần cũng không sao tốt, gặp Ôn Nhung rồi mới thấy Ôn Tuyết tốt cỡ nào.

Từ lầu hai đến lầu một, vùn vụt chỉ có mấy phút đồng hồ, trí óc Ôn Nhung vận hành thật nhanh, cô nghĩ xem gã Lâm Tuyền kia có phải muốn gây phiền toái không đây. Nhưng cẩn thận suy tính thì cô cũng đâu có làm chuyện gì đắc tội anh ta, dù thế nào cũng không có lý do tìm cô gây sự. Nghĩ như vậy, Ôn Nhung trấn định, từng bước một xuống lầu, đi tới một nửa, chợt cảm thấy dưới lầu có một ánh mắt nóng bỏng vẫn nhắm theo cô, Ôn Nhung theo bản năng quay lại nhìn, chợt khựng lại.

Gì kia, đó không phải là cha của Lâm Tử Hào sao, anh ta đang ngẩng đầu nhìn cô, trên mặt mang một nụ cười vô cùng ôn hòa dễ chịu.

Không hiểu tại sao Ôn Nhung chợt thấy có một luồng khí lạnh dâng lên từ phía sau lưng.

“Cha.” Ôn Nhung quy lễ phép bước tới trước mặt mọi người.

Cha Ôn thấy đứa con gái này một chút cũng chẳng có dáng dấp gì của tiểu thư khuê các, không nhận được ho khan hai tiếng: “Vị này là Lâm tiên sinh, nói hai người đã gặp qua.”

Ôn Tuyết bước tới phía sau Ôn Nhung, mạnh mẽ véo vào hông cô một cái.

Ôn Nhung đau đến nhe răng, cổ nén xong, cười cười: “Gặp qua, phụ huynh học sinh của con.”

“Chào cô Ôn.”

Lâm Tuyền thông dong vươn tay về phía cô, Ôn Nhung nhanh chóng bắt tay với anh, cha cô không hài lòng lắm lại ho khan một tiếng.

Lâm Tuyền chẳng thèm để ý: “Tử Hào nhà tôi gần đây không gây phiền toái gì đến cho cô chứ.”

“Thỉnh thoảng cũng có chút kinh hỉ, còn lại thì sóng êm biển lặng.” Ôn Nhung đứng trọng tâm đáp.

“Cô Ôn nói chuyện thật thú vị.” Lâm Tuyền nhìn qua có vẻ rất vui, “Ôn tiên sinh không ngại để cho tôi và cô giáo Ôn tán gẫu riêng một chút chứ?”

Thật ra thì tất cả mọi người đã choáng váng ngây ngất rồi, rõ ràng Ôn Tuyết mới là thí sinh cho vị trí bà xã tương lai của anh ta, chẳng biết người này làm sao lại ngược đời mà đi coi trọng Ôn Nhung. Nhưng mà, cũng có thể người ta là vì con trai mình nên mới làm quen chẳng, hai ông bà nhà họ Ôn tự an ủi mình như vậy.

“Có thể, có thể.” Cha Ôn quay đầu lại dặn dò Ôn Nhung, “Cùng Lâm tiên sinh nói chuyện tử tế một chút.” Dần dần ông ta hạ thấp giọng xuống ghé bên tai Ôn Nhung nói: “Chú ý hình tượng.”

Ôn Nhung hoài nghi, không phải bảo Lâm Tuyền muốn gặp cô sao, sao lại ném cô cho cái người này rồi.

Lâm Tuyền đã tự động tự phát đi tới bên bàn ăn, cầm một chiếc đĩa đưa cho Ôn Nhung đang đứng phía sau: “Muốn ăn gì, tự chọn.”

Đây là nhà cô cơ mà...

Lâm Tuyền đã xoay người tự mình lấy thức ăn, vừa tùy ý nói vài câu với Ôn Nhung: “Cô giáo Ôn bình thường đều giản dị phóng khoáng như vậy sao?”

Ôn Nhung đang kẹp lấy một con tôm hùm, động tác khựng lại một chút, chợt hiểu ra, cô bĩu môi nói: “Giáo viên nhân dân, phải làm gương tốt.”

Lâm Tuyền nghiêng mắt nhìn qua, gật đầu một cái: “Tôi đây đối với nhà trường lại thêm một phần tin tưởng. Cô Ôn có vẻ rất thích màu đen, hai lần trước gặp mặt đều mặc áo khoác màu đen.”

Ôn Nhung cúi đầu nhìn bộ đồ trên người mình, cô thật ra muốn nói vì màu đen thì ít nhìn rõ được vết bẩn, nhưng nói như vậy sợ rằng không phù hợp với yêu cầu chú ý hình tượng của cha cô cho lắm, vậy nên cô gật đầu nói: “Phải.” Nghĩ nghĩ một chút lại nói thêm: “Lâm tiên sinh hình như rất thích màu trắng.”

Lâm Tuyền nhún mày, có chút vui mừng: “Cô nhận ra? Thật ra thì tôi thích tất cả những thứ sáng màu, tôi khá là trắng, nếu mà mặc màu tối sẽ trông có vẻ trắng hơn, không tốt, cho nên màu trắng là ổn.”

“...” Cánh tay đang gấp thịt gà của Ôn Nhung run lên, sẽ có rất nhiều cô đi làm trắng mãi không được muốn giết chết anh ta.

“Cho nên.” Lâm Tuyền xoay người, bưng lên một chén rượu vang đỏ, cười nói: “Tôi cảm thấy chúng ta có thể sẽ rất hợp, không phải sao?”

“Hả?” Ôn Nhung đang cắn một con tôm to, nghiêng đầu chẳng hiểu gì hỏi: “Sao cơ?”

“Mỗi lần gặp mặt cô giáo Ôn đều để lại ấn tượng rất sâu sắc với tôi, hay để chúng ta qua lại thường xuyên đi.”

Ôn Nhung nuốt con tôm vào, nhìn kỹ khuôn mặt đang cười của người đàn ông này, anh ta cười tựa hồ như rất tha thiết, cánh môi mỏng cong lên một góc nhiều ra một phần hạ lưu, lại bớt đi chút vô vị.

Rất nhanh, Ôn Nhung có vẻ đã hiểu: “Nhất định rồi, về vấn đề giáo dục cho trẻ nhỏ, phụ huynh cùng với giáo viên phải có sự liên lạc thường xuyên.”

Lâm Tuyền chợt sững sốt, vừa phục hồi lại mỉm cười, đang định nói gì đó, bên cạnh đột nhiên có người mang theo một ly rượu đến chào hỏi: “Lâm tiên sinh! Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, không ngờ lại có thể gặp ngài ở đây.”

Người đến lập tức rút ra một tấm danh thiếp.

Lâm Tuyền nhận lấy, nhìn cũng chẳng buồn nhìn.

“Nghe nói gần đây Lâm thị tính toán mở rộng hệ thống khách sạn ở hải ngoại, liệu có ý cùng...”

Hắn còn chưa nói hết, Lâm Tuyền đã lên tiếng ngắt lời hắn: “Tôi đã lâu rồi không can dự đến chuyện của công ty. Nếu có vấn đề, mời liên lạc với quản lý Ngụy của công ty chúng tôi.”

Người nọ sững sốt, ha ha cười hai tiếng: “Lâm tiên sinh khi đó cũng rất rành giá cả,” hắn giơ ngón tay cái ra “Lui về thật đáng tiếc đấy.”

Lâm Tuyền không muốn dây dưa với ông ta: “Mây trôi mà thôi, cuộc sống mà, thoải mái là tốt nhất.”

Ôn Nhung nhai nhai tôm, nghĩ bụng anh ta nói câu này thật đúng là dối trá, nhưng mà, anh ta không phải chỉ là một gã trợ lý sao, có cái gì mà lui về?

Người nọ sờ sờ sống mũi, lại vẫn cười khan hai tiếng, lúc này mới nhìn thấy Ôn Nhung đang đứng bên cạnh: “Vị đây là?”

Ôn Nhung không hay xuất hiện, rất nhiều bạn bè làm ăn của cha cô đều không biết cô, cô cười nói: “Ôn Nhung.”

Người nọ vỗ trán: “Là Đại tiểu thư, ha ha, hạnh ngộ hạnh ngộ. Cô thật là...” Người nọ quan sát Ôn Nhung một phen, giống như đang suy nghĩ tìm ra từ tốt đẹp gì để hình dung vậy, một lúc lâu sau, nói: “Rất có sức sống, rất giống cha cô.”

Ôn Nhung trong lòng yên lặng chảy máu, không khen được thì đừng có khen, khen mà cũng như không.

Người kia đi rồi, Lâm Tuyền quay đầu lại liếc nhìn Ôn Nhung, tầm mắt từ mái tóc ngắn của cô đến sân bay trước ngực, lại lộn trở lại, Ôn Nhung đang gặm đùi gà, không có chú ý đến ánh mắt xâm lược của kẻ nào đó.

“Cô giáo Ôn, Tử Hào nhà chúng tôi ở nhà luôn nói cô rất đẹp.”

Một miếng thịt gà tắc ở trong cổ họng, Ôn Nhung sắc hai tiếng, Lâm Tuyền tốt bụng đưa chén rượu cho cô, cô ừng ực uống hết hai hớp to, cuối cùng mới chậm rãi hồi phục.

Cô nghĩ thầm, cái người này thật đúng là mặt dày vô sỉ, Lâm Tử Hào nói cô xinh đẹp? Chẳng bằng nói Phó Tô thâm mến cô còn đáng tin hơn một chút... Lại nói, cô trông như thế nào, cô lại không biết sao?

“Lâm tiên sinh quá khen, ha ha.” Ôn Nhung chủ động đổi đề tài, “Lâm tiên sinh từ chức sao, không làm cho Lâm Tuyền nữa?”

“Sao lại nói vậy?”

Ôn Nhung nhấp một hớp rượu: “Vừa nãy ông chú kia chẳng nói anh lui về sao?”

“Cái này à....” Lâm Tuyền thông dong chọn lấy một cái càng cua lên nghiên cứu, từ tốn nói: “Nhà họ Lâm giờ do anh cả tôi Lâm Nham quản lý, không có chuyện gì của tôi.”

Ôn Nhung đem những lời này nghiền ngẫm một hồi, lại nghĩ rồi nghĩ, nhất thời kinh hãi.

“Anh là.... Lâm Tuyền?!”

Lâm Tuyền tâm trạng thoải mái nhìn dáng vẻ giật mình của cô, cười ném cái càng cua vào trong đĩa.

Ôn Nhung chớp chớp mắt: “Anh không phải trợ lý của Lâm Tuyền sao?”

“Là cô nói, tôi đâu có nói là tôi.”

“Vậy anh sớm đã biết tôi là ai?”

“Ừ.”

“...”

Ôn Nhung im lặng uống cạn số rượu còn lại, sắc mặt có chút tức tối, cô đột nhiên cảm thấy Lâm Tử Hào so với cha cậu nhóc còn đáng yêu chán, cái đồ cầm thú này thật đúng là cáo già gian ác.

Trong lòng đã sáng tỏ, nhưng cũng lười phải so đo, chẳng qua chỉ nhỏ giọng gừ gừ: “Đùa bọn tôi chứ gì, già rồi mà còn...”

Lâm Tuyền thấy Ôn Nhung sau khi giật mình lập tức đã bình tĩnh lại, cũng thấy thú vị vài phần, nhưng lúc này cha Ôn lại chen vào, cười ha ha nói với bọn họ: “Lâm tiên sinh, lão phu nhân nhà chúng tôi sắp ra, bà ấy muốn gặp ngài một chút.”

Lâm Tuyền không vội đi ngay, quay đầu lại: “Cô giáo Ôn, cùng đi?”

Ôn Nhung chẳng ừ cũng chẳng chối, gật gật đầu.

Lão phu nhân hôm nay mặc một thân màu đỏ, cả người đều toát lên dáng vẻ vui mừng, khách khứa ríu rít tiến lên nâng chén chúc thọ, bà cụ được người nhà đỡ ra cười cực kỳ hiền lành, cặp mắt già dặn vẫn không nói gì, liếc nhìn thấy Ôn Nhung, vội vàng gọi cô đến bên cạnh: “Nhung Nhi, mau qua đây.”

Ôn Nhung cười tít mắt chạy qua, lại nói một tràng những câu nhu thuận.

Lâm Tuyền bước theo sau cô, bình tĩnh thản nhiên nhìn cái miệng nhỏ ngọt ngào của cô.

“Mẹ, con giới thiệu với mẹ, vị này chính là Lâm Tuyền, người ta đặc biệt tới chúc thọ mẹ đấy.”

Lâm Tuyền tiến lên một bước, khẽ gật đầu: “Lão phu nhân trông vẫn rất khỏe mạnh, Lâm Tuyền chúc lão phu nhân phúc như Đông hải, thọ tỷ Nam Sơn.”

Ôn lão thái hòa ái cười cười.

Cha Ôn cảm thấy không khí vừa đúng, đang muốn rên sất lúc còn nóng, không ngờ, lão phu nhân đột nhiên lại đảo mắt, nhìn thấy Phó Tô, vội vàng phát tay: “Tiểu Tô, qua đây.”

Phó Tô nghe tiếng, đặt chén rượu xuống bước tới trước mặt lão phu nhân: “Bà nội.”

Cha Ôn râu ria dựng đứng, trừng mắt, Phó Tô cũng coi như không thấy.

Nhà họ Phó cùng với nhà họ Ôn trước khi trở mặt cãi nhau cũng coi như là mấy đời thân giao, Phó Tô cùng với chị em nhà họ Ôn cũng gần gũi, cũng thường sang nhà chơi, Ôn lão thái rất thích thằng bé tướng mạo tuấn tú này.

Ôn lão thái mặt mày hớn hởi: “Tốt quá, hôm nay sinh nhật bà đúng là thật vui vẻ. Cháu xem, Ôn Nhung Ôn Tuyết đều ở bên cạnh bà, Tiểu Tô cũng tới. Tiểu Tô, về sau tới chơi nhiều một chút, lúc bé còn hay vui vẻ sang chơi với Nhung Nhi nhà bà, sao lớn rồi lại xa cách.”

Ôn Nhung vẫn cụp mi rũ mắt đứng một bên, nghe đến đó không khỏi sửng sốt, ngẩng đầu lên, không ngờ lại chạm phải ánh mắt của Phó Tô đang nhìn qua. Tầm mắt chạm nhau trong không khí, lại không dấu vết mà cùng nhau rời khỏi.

Lâm Tuyền nhìn Ôn Nhung đang cúi thấp đầu xuống, lại nhìn qua Phó Tô chẳng biểu lộ chút gì, đáy mắt từ từ xuất hiện ý cười.

Cha Ôn miễn cưỡng lên tiếng nhắc nhở: “Mẹ, Phó gia bên kia....”

Ôn lão thái nhàn nhạt cắt lời ông ta: “Chuyện của đời các anh, đừng có làm liên lụy đến bọn trẻ.”

Lời này tựa hồ như rất sâu xa, cha Ôn lúc này cũng không tiện nhiều lời, chỉ còn cách chuyển đề tài, lái đến vấn đề ông ta vừa muốn nói: “Mẹ, vị Lâm tiên sinh này cùng với Ôn Tuyết nhà chúng ta nói chuyện rất ăn ý.”

Ôn Thăng Hòa dám nói vậy cũng là có nguyên nhân cả, theo Lâm Nham tiết lộ với ông ta thì cậu em việc gì cũng bất hiển sơn bất lộ thủy* của ông ta đối với lần gặp gỡ này không có ra vẻ đối nghịch, đây là tín hiệu cực kỳ tốt, hơn nữa, bản thân cậu ta cũng tự mình đến Ôn gia, chứng tỏ đám hỏi lần này có khả năng.

*ngấm ngầm, không rõ ý tứ

Ôn Tuyết nhất thời đỏ mặt, nửa là gấp gáp, nửa là thẹn thùng. Người trong lòng của cô ta đang đứng trước mặt, mà hết lần này đến lần khác cha cô ta lại rõ ràng muốn đem cô ta bán đi, trong lúc nhất thời thẹn quá thành giận, nhưng lại không phát tác ra được.

Ôn Tuyết thật nhanh giương mắt nhìn qua Lâm Tuyền một chút, lại chăm chú nhìn Phó Tô, người trước vẫn là đáng vẻ như gió thoảng mây bay như trước, người sau thì vẫn là khuôn mặt không chút thay đổi ấy, cô ta hạ quyết tâm, nói: “Cha, cha nói gì vậy, con và Lâm tiên sinh.... Chúng con không quen.”

Ôn Thăng Hòa phát cáu với đứa con gái không hiểu chuyện này: “Nói chuyện nhiều không phải quen sao.”

Ôn Tuyết lo lắng trong lòng, không ngờ cha cô ta lại ở tình cảnh như vậy trắng trợn muốn tác hợp cho bọn họ, đang muốn phản bác, lại bị người đoạt trước.

“Ông chủ Ôn.” Giọng nói dễ nghe của Lâm Tuyền chợt vang lên, “Sợ rằng ở đây có chút hiểu lầm.”

Ôn Thăng Hòa trên mặt ngẩn ngơ, trong lòng thầm kêu không ổn, vội vã nói: “Lâm tiên sinh hôm đó quả thật có gọi điện thoại cho tôi, nói rằng nói chuyện với Tiểu Tuyết nhà tôi rất vui vẻ mà?”

“A a, hôm đó tôi quả thật nói chuyện rất vui vẻ, nhưng mà...” Lâm Tuyền trầm ngâm một chút, hai vợ chồng nhà họ Ôn trong lòng thấp thỏm như bị đá tảng đè, ánh mắt của hắn lưu chuyển, môi ngậm một nụ cười nhạt: “Tôi nghĩ cùng tôi ăn ý là người đã đến buổi hẹn, tiểu thư Ôn Nhung.”

Sáu đạo ánh mắt sắc bén lập tức phóng về phía Ôn Nhung đang đứng một bên.

Ôn Nhung ngẩng đầu lên, sắc mặt cũng lúc trắng lúc đỏ.

Lâm Tuyền lại lửa cháy còn đổ thêm dầu: “Ông chủ Ôn, tôi xem trọng chính là Đại tiểu thư nhà ông.”

*** Trâu già muốn gặm cỏ non ~ Đại thúc đã ra tay ==> ***

8. Chương 08

Lời của Lâm Tuyền vừa thốt ra, những người ở hiện trường đều hết sức choáng váng.

Cha Ôn tựa hồ như vẫn chưa rõ ràng, há hốc mồm cả nửa ngày không ói ra nổi một chữ, ngược lại mẹ Ôn lại phục hồi tinh thần nhanh hơn, do dự bất định nói: “Lâm tiên sinh, ý của cậu là muốn đính hôn với Nhung Nhi nhà chúng tôi?”

Lâm Tuyền mỉm cười gật đầu.

Cha Ôn lúc này mới sững sốt không ngừng nói: “Nhưng mà, ban đầu đã nói là....”

Ánh mắt của ông ta nhìn về phía Ôn Tuyết, lúc này không khí cực kỳ lúng túng, trong lòng Ôn Tuyết rất bức bối, mặc dù lúc đầu đúng là cô ta không muốn có cuộc hôn nhân này, nhưng cô ta không muốn là một chuyện, người khác không nhìn đến cô ta, lại là một chuyện khác. Nhưng bây giờ cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, nếu phản đối, chứng tỏ cô ta từ bỏ Phó Tô, coi trọng Lâm đại gia, nếu là tán thành, thì chứng minh cô ta bại bởi người chị cả làm cô ta chướng mắt nhất, hai bên đều không được, đúng là nghẹn uất.

Mà trong mắt người nhà họ Ôn, đứa con gái cả này cùng với con gái thứ hai căn bản không phải cùng một loại thứ bậc, con gái út là mây, con gái cả chính là bùn, con gái út là phượng hoàng, con cái cả chính là gà rừng, con gái út mà là ngọc trai, thì con gái cả chính là tảng đá.

Lâm tiên sinh này chẳng lẽ mắt bị mù, dở người hay sao mà trông tảng đá lại biến thành ngọc trai?

Phó Tô trầm mặt, một cặp mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm khuôn mặt nghiêng của Lâm Tuyền, Lâm Tuyền nhận thấy, khẽ quay đầu qua, cười như không cười.

Cha Ôn lau mồ hôi, khó mà định đoạt: “Cái này...” Ông ta liếc mắt nhìn Ôn Nhung vẫn đang giả bộ ngu quyết định một lần, “Nhưng nhi, con thấy thế nào?”

Nói xong liền mạng nháy mắt với Ôn Nhung, nhưng ánh mắt ông ta bây giờ không đúng chỗ, Ôn Nhung nhìn nửa ngày cũng không hiểu nổi ý tứ của ông ta.

Cha Ôn gấp đến độ nộ hỏa công tâm, một quân bài tốt của ông ta vô cớ lại bị người ta chặt đứt, ông ta có thể không cuống sao. Phải nói lúc đầu khi ông ta cùng với Lâm Nham ước pháp tam chương, để Ôn Tuyết gả cho Lâm Tuyền, Lâm Nham tự nhiên sẽ ra tay giúp đỡ công ty của ông ta, nhưng trong này còn có chút mờ ám mà không thể để người ta biết được, vốn định sau khi thành công sẽ nói rõ với con gái út nghiền ngẫm tử tế một phen, không ngờ nửa đường lại nhảy ra một tên Trình Giảo Kim, đáng chết đây lại còn là con gái cả của mình.

Từ nhỏ đã biết con bé này được việc chưa đủ bại sự có thừa, không ngờ tới bây giờ nó còn muốn chặt đứt đường lui của cha nó.

Về mặt Ôn Nhung khá bình tĩnh, trong chốc lát đã ra quyết định, loại chuyện kiểu này cô ít khi tham gia, vậy nên đành ho nhẹ một tiếng, dẫn sự chú ý của mọi người, sau đó nghiêm trang nói: “Con phản đối.”

Ba chữ, dứt khoát trôi chảy.

Cha Ôn mặc dù vui mừng trong lòng, nhưng lại lập tức phiền muộn, nha đầu này chẳng biết cái gì gọi là uyển chuyển, chỉ sợ Lâm Tuyền tức giận, nhưng mà tự bản thân Lâm đại gia cũng đã nói, anh ta trời sinh tính tình tử tế, sẽ không tức giận.

Cho nên, anh ta chẳng qua chỉ cười nhạt nói: “Cô giáo Ôn không cần phải vội vã cự tuyệt, chúng ta còn nhiều chuyện để nói, hiểu biết lẫn nhau sâu hơn một chút rồi mới đính hôn cũng không muộn.”

“Không.” Ôn Nhung chắc như đinh đóng cột nói, “Trước không nói chuyện này quá đột ngột, chỉ có một lý do thôi đã đủ để tôi cự tuyệt rồi.”

“Lý do gì?” Lâm Tuyền có vẻ rất tò mò.

Ôn Nhung nhìn một vòng người, ánh mắt chậm rãi quét qua từng khuôn mặt, hoặc là mong đợi, hoặc là lạnh lùng, hoặc là thống hận, hoặc là ảo não, sau đó cô đường hoàng nói: “Tôi không muốn làm mẹ kế.”

Vừa dứt lời, tiếng thở hắt lập tức vang lên, cha Ôn sắc mặt rất khó coi, giống như là bị người ta bóp cổ cho không thở nổi, ông ta cơ hồ sắp nhảy dựng lên, vội vàng lúng túng giải thích với Lâm Tuyền: “Đứa con gái này của tôi từ nhỏ đã không hiểu chuyện, Lâm tiên sinh đừng lấy làm phiền lòng.”

Ôn Nhung cực kỳ tự nhiên, vẻ mặt thành khẩn nói: “Chú Lâm, xin lỗi, tôi chỉ có thể đón nhận những người đàn ông lớn hơn tôi năm tuổi, chú... hơi bị nhiều một chút.”

Cha Ôn vẻ mặt như muốn đi SHI*

*đi SHI – cách nói vui của từ đi chết (cảm ơn ss Maroon đã giải đáp giúp)

Chú, Lâm Giám Phi đứng ở phía sau, trong lòng buồn cười đến mãnh liệt dâng trào, anh ta rất muốn nhìn coi cái mặt của lão Đại nhà mình bây giờ thế nào, à, quên mất, Lâm Tuyền lúc nào chẳng là cái bộ mặt mỉm cười kia, muốn nhìn vẻ mặt khác của anh ta, cực kỳ khó khăn.

Đúng như dự đoán, Lâm Tuyền nội lực thâm hậu, ngoài mặt không chút nào bị mũi tên ngầm ngầm của Ôn Nhung làm cho thương tổn, hần cười nói: “Lo lắng của cô giáo Ôn, tôi có thể hiểu được, nhưng là không có việc gì là không thể, chưa thử một lần làm sao biết không được. Giống như sự mạnh bạo khi phá kỷ lục của cô giáo Ôn trước kia, một mét chín là một cái hố, nhưng trước khi nhảy ai cũng không biết được có thể nhảy qua được hay không, không phải sao?”

Phó Tô trưng khuôn mặt lạnh như bài tú lơ khơ, trong mắt đen nhánh sâu không thấy đáy. Vẻ mặt Ôn Nhung cũng cứng ngắc, nghĩ thầm Lâm Tuyền này đúng là không phải đèn hết dầu.

“A a,” Ôn Nhung cười khan hai tiếng, “Chú Lâm là trưởng bối, đâu cần phải làm khó người khác.”

Bên này một hơi chú Lâm, bên kia một ngụm cô giáo Ôn, cũng đều đã xuất ra tôn trọng đến cực đại, hiện trường tương đối lúng túng.

Rốt cục, cha Ôn hít một hơi, vỗ bàn nói: “Được rồi, chuyện này quả thật có chút gấp gáp.... Như vậy đi, Nhung Nhi, con cũng đừng vội vã từ chối, cùng với Lâm tiên sinh có thể tiếp xúc nhiều một chút, kết giao bạn bè không hẳn là không thể.”

Cha Ôn bây giờ chỉ có thể lùi để mà tiến, chỉ mong không khí đừng quá cứng ngắc, kế hoạch tương lai còn có thể bàn kỹ hơn.

Ôn Nhung rất vô lực, lời của cô còn chưa đủ rõ ràng sao!

Lâm Tuyền cười đầy mặt tán thành: “Ông chủ Ôn nói rất đúng, như vậy, cô giáo Ôn, đây là danh thiếp của tôi, về sau liên lạc nhiều một chút.”

Danh thiếp của Lâm Tuyền không phải dễ dàng mà có được, ánh mắt của hần rất cao, người bình thường hần không để vào mắt, cho nên danh thiếp của Lâm Tuyền là cực kỳ đắt giá.

Ôn Nhung thì chỉ nghĩ sau này nếu tiểu cầm thú lại gây ra phiền toái, tìm phụ huynh tố cáo dễ dàng hơn một chút, liền nhận lấy.

Nhưng mà, bàn tay đưa ra của Lâm Tuyền cũng chưa rút lại, một lúc lâu sau, hần nói: “Của cô giáo Ôn đâu?”

Ôn Nhung thì làm gì có danh thiếp, vậy nên tiện tay tìm một tờ giấy ăn, ở phía trên viết một dãy số, ngồi bút quá nhọn, còn không cẩn thận đục ra một cái lỗ.

“Ngại quá, trên người tôi không có danh thiếp.”

Ôn Nhung cầm tờ giấy ăn kia ngay ngắn đặt vào tay Lâm Tuyền.

Trong lòng ngực Ôn Tuyết tích đầy một búng máu, bà chị cả này còn có thể mất thể diện đến thế nào nữa, đem mặt mũi nhà họ Ôn bộn họ quảng sạch. Nhưng mà cô ta cũng không ngờ sự tình lại đến nước này, cô ta cũng muốn cha chịu trách nhiệm một chút.

Ôn Nhung không có cố ý làm cho Lâm Tuyền mất mặt, cô chẳng qua là thực sự không quá để ý đến những chuyện không cần để tâm, Lâm Tuyền dường như thờ ơ như không, còn cẩn thận đem tấm khăn giấy này xếp gọn gàng, sau đó bỏ vào trong túi áo.

Bọn họ đứng ở đây nói chuyện cũng lâu, tiếp đón khách khứa cũng không thể chậm trễ, vì vậy mọi người lại lục tục tản ra.

Lão thái thái lớn tuổi, trắng đã lên cao, bà cũng có chút mỏi mệt, Ôn Nhung lập tức giờ tay xung phong đưa bà nội về nhà. Bất luận cha Ôn có khuyên nhủ hy vọng lão thái thái có thể ở một đêm rồi hãy về thế nào, Ôn lão thái vẫn quyết tâm đã định.

Làm khó Lâm Tuyền còn lưu lại đến bây giờ, trong truyền thuyết hần bình thường sẽ không ở một buổi tiệc tùng nào ngốc đến quá mười lăm phút, nhưng mà nếu đã muốn ở trong buổi tiệc chặn người, nhất định phải luyện thành một thân bản lĩnh, ví dụ như công phu quyền cước, dù sao nhiều người đứng xếp hàng, chen ngang cũng không dễ dàng, lại ví dụ như công phu mềm mết, phải trong vòng mười giây nói cho rõ ràng lưu loát, so với nhịp allegro còn phải trôi chảy hơn mới được.

Lâm Tuyền cười híp mắt nói: “Không bằng để tôi đưa lão thái thái về nhà đi.”

“Phó Tô, anh phải về?”

Ôn Tuyết vội vàng đi tới, Ôn Nhung thấy Phó Tô đứng đằng sau đã mặc xong áo khoác ngoài, đi tới bên cạnh bọn họ, hần nhàn nhật nhìn qua Lâm Tuyền, cuối cùng lại nhàn nhật thu hồi lại tầm mắt.

Anh không trả lời Ôn Tuyết, nói: “Hôm nay là tôi đưa bà nội tới, vẫn là để tôi đưa bà về đi.”

“Tiểu Tô đưa tôi về là được rồi, Lâm tiên sinh, cảm ơn ý tốt của cậu.”

Lão thái thái mở miệng, Lâm Tuyền cũng không nói thêm gì nữa: “Vậy được, lão phu nhân đi thông thả.” Sau đó, hần rất chi là lịch sự nói với Ôn Nhung, “Cô giáo Ôn, sau này còn gặp lại.”

Ông chú này thật đúng là không định bỏ qua, Ôn Nhung qua loa chào tạm biệt xong, đi theo Phó Tô lên xe.

Sau khi bọn họ rời đi, Ôn Thăng Hòa tiến tới bên cạnh Lâm Tuyền, tính nói mấy câu cứu vãn lại chút ấn tượng, nhưng ông ta còn chưa mở miệng, Lâm Tuyền đã ung dung lên tiếng trước: “Ông chủ Ôn, anh trai tôi một lòng muốn tôi lập gia đình nhanh một chút, nhưng coi tình hình hiện tại chuyện có vẻ không thuận lợi.”

“Ách....Cái này....”

“Ông nên rõ ràng, lúc nào kết hôn, lúc đó mới có vốn.” Lâm Tuyền khẽ mỉm cười, dáng vẻ cực kỳ tuấn nhã.

Ôn Thăng Hòa cười lên có chút yếu ớt: “Được, được.”

Phó Tô lái xe thực vững vàng, dọc theo đường đi Ôn Nhung không lên tiếng, ngược lại bà nội cùng Phó Tô hầu như đều tán gẫu, Phó Tô vốn không phải kẻ lảm nhảm, nhưng mỗi câu đều đáp lại rất nghiêm túc. Bà nội trong lòng rất thích cậu nhóc này, cá tính có chút tẻ nhạt, có chút đơn độc, nhưng là trầm ổn, làm việc không vội vàng nóng nảy, bà từng nghĩ qua để hần làm cháu rể nhà họ Ôn, chỉ tiếc hai nhà Ôn Phó mấy năm trước đây bởi vì chuyện làm ăn mà trở mặt. Ôn Thăng Hòa ghét tất cả người nhà họ Phó. Vốn bà cảm thấy Nhung Nhi cùng Tiểu Tô rất xứng đôi, cũng không biết hai đứa bé này làm sao lại đột nhiên trở nên không được tự nhiên, lại biến thành Tiểu Tuyết cùng với Tiểu Tô gần gũi hơn, thôi, chuyện của người trẻ tuổi bà già như bà cũng không quản nổi.

Sau khi đưa bà nội về nhà, Phó Tô cùng Ôn Nhung một trước một sau, Ôn Nhung cúi đầu giữ yên lặng, không thấy người trước mặt đã dừng bước lại, cái trán đụng vào, liền tiếp lùi về phía sau hai bước.

Phó Tô sững sốt, bản năng đưa tay đỡ lấy cô: “Nghĩ gì vậy?”

Ôn Nhung vuốt vuốt cái trán, vội vàng khoát tay: “Không sao, không sao, trời tối quá, không nhìn thấy đường.”

Phó Tô cũng không hỏi nhiều nữa, buông tay ra, nói: “Tôi đưa em về.”

“Cái đó... không cần, còn có tuyến xe muộn, em đi xe buýt về được rồi.”

Nghĩ đến dọc đường đi lại phải giả bộ ngủ vờ chết, cô vẫn thấy cực khổ một chút còn tốt hơn.

Phó Tô vẫn không nhúc nhích, nhìn chằm chằm khuôn mặt bị gió lạnh thổi vào khiến cho hồng hồng, ngay sau đó coi lời của Ôn Nhung như gió thoảng bên tai, lại lặp lại một lần: “Tôi đưa em về.”

Hình như tiết mục ban ngày lại tái diễn....

Hai người giằng co cả nửa ngày, Ôn Nhung cuối cùng lại bại trận. Khi cô đang định chạy về phía ghế sau để ngồi, Phó Tô đã mở ra chỗ ngồi kế bên cửa.

Ôn Nhung vẻ mặt cứng ngắc ngồi bên cạnh Phó Tô, cảm giác tay chân rất không được tự nhiên, trong xe nhiệt độ rất cao làm cô không khỏi kéo kéo khăn quàng cổ.

Phó Tô liếc cô một cái, tiện tay điều khiển hạ bớt khí ấm.

“Lâm Tuyền không phải là kẻ dễ chọc.”

Xe dừng lại ở ngã tư đường, đèn đỏ phát sáng trong bóng đêm phá lệ bắt mắt, trên đường chỉ có vài bóng người thưa thớt đi lại.

Giọng nói của Phó Tô tựa như gió mát thổi nhẹ bên tai, Ôn Nhung lập tức đáp lại: “Ừ.”

Anh khuyên cô: “Đừng trêu chọc anh ta.”

Trong lòng Ôn Nhung buồn bực, không thấy mới vừa rồi là ai chọc ai sao, cô nói: “Còn không phải tại Ôn Tuyết không dám đi, muốn em giúp nó tăng thêm dũng cảm.”

“Cá tính của Ôn Tuyết chính là như vậy, em không cần phải cứ cô ấy nói gì thì nghe theo cái đó.”

Câu này nghe kiểu gì cũng giống như là giúp Tiểu Tuyết nhà anh ta giải thích vậy, Ôn Nhung trong lòng buồn bực sau đó lại nhụt chí, hơi hơi đùa giỡn nói: “Cá tính của em gái em thế nào em lại không biết, nó vội vã như vậy chẳng qua là sốt ruột anh còn chưa lấy nó, thế nào, lúc nào thì đến tìm cha em nói chuyện cưới xin?”

Phó Tô thẳng gấp, Ôn Nhung thiếu chút nữa dán mặt lên kính chắn gió, sau đó, người kia thế mà vẫn giữ nguyên bộ mặt than nói: “Trượt chân.”

“....”

Phó Tô đưa Ôn Nhung tới trước cửa nhà, nói tạm biệt, ngay cả chúc ngủ ngon cũng không có, Ôn Nhung đứng trước cửa nhìn chiếc xe màu bạc của anh rẽ ngoặt, biến mất trong tầm mắt.

Đều nói lòng dạ đàn bà như kim dưới biển, nhưng mà cô cực kỳ sâu sắc cảm thấy những lời này có thể đổi thành lòng dạ đàn ông như kim dưới biển, sau đó đeo vào trên người Phó Tô. Từ lúc sáu tuổi biết đến Phó Tô, khi đó Phó Tô tám tuổi, nói thế nào cũng miễn cưỡng có thể coi là thanh mai trúc mã, chẳng qua là bản trưởng thành rối loạn, nguyên nhân chủ yếu là còn có một nhành hoa mai ở giữa, bông hoa kia xinh đẹp hơn cô, thông minh hơn cô, lợi hại hơn cô, cho nên thanh mai hữu ý, trúc mã vô tình, dưới khuôn mặt đóng băng ngàn năm không thay đổi này của Phó Tô tới cùng ẩn dấu suy nghĩ gì, Ôn Nhung trước kia không biết, bây giờ lại càng không rõ ràng, trừ chuyện anh thích Ôn Tuyết.

Ôn Nhung chỉ ở trước mặt một người duy nhất oán trách cô kém hơn so với em gái một lần, người đó chính là bà nội, lúc ấy bà chỉ nhàn nhạt nói, những người con gái xinh đẹp kia, phần lớn đều hồng nhan bạc mệnh, những cô gái lợi hại kia đa số đều có kết cục thê lương, có câu nói xưa rất hay, gốc nhân có gốc phúc.

Ôn Nhung lúc ấy ngẩn ngơ, có chút nhụt chí, nhưng câu tiếp theo của bà nội là, Nhung Nhi, trên đời này, những người con gái chân chính thông minh đều là những cô gái gốc, thông minh lại biết giả bộ hồ đồ, không cần quá khôn khéo, vừa đủ là được.

9. Chương 09

Trường tiểu học mà Ôn Nhung đang dạy là một trường quý tộc cực kỳ nổi tiếng, trường học đúng là không phụ lòng số tiền mà phụ huynh bỏ ra, giáo viên mới tới không phải đứng đầu thì cũng là đặc biệt tuyển chọn, giống như giáo viên thể dục như Ôn Nhung cũng là tuyển thủ chuyên nghiệp môn nhảy cao, vận động

viên đứng đầu cấp quốc gia, nghiên cứu Không Thủ đạo nghiệp dư, đai đen ngang lưng một tay cũng có thể ném bay một đám to con.

Theo lý thuyết, Ôn Nhung trên căn bản không sợ bất luận kẻ nào, ăn trộm, cường đạo, ngay cả tội phạm, đối với cô mà nói, chỉ là tổn chút sức lực thôi. Nhưng mà, cô bây giờ nhìn thấy người nào đó liền muốn tránh, cái bộ dạng này của cô mà để Đoạn Như Bích thấy được, nhất định sẽ bị con bé cười cho không ngóc mặt lên được.

Lại nói cái người Lâm Tuyền này cũng thật rảnh rỗi, chiều nào cũng vậy cứ đúng giờ tan học là thấy anh ta phóng cái xe đắt tiền kia đến đỗ trước cửa trường học, nhưng mà trước đây đâu có thấy anh ta chăm chỉ như vậy, Ôn Nhung mấy lần tan làm đều đụng phải anh ta, Đinh Đinh nói chỗ này bây giờ đã trở thành con đường có khung cảnh xinh đẹp nhất mỗi buổi chiều tà. Không ít các cô gái trẻ vậy xem đều đến từ mấy trường trung học cơ sở, trung học phổ thông bên cạnh chạy tới.

Không thể không nói, người đàn ông quá ba mươi này giá thị trường chỉ có tăng chứ không có giảm.

Lần nào Ôn Nhung cũng muốn giả ngu lừa người, làm bộ chui vào trong đám người mà đi qua, ai ngờ ông chú này thị lực tốt như vậy, liếc một cái đã thấy cô, còn làm như vô cùng quen thuộc mà chào hỏi cô nữa chứ. Thường xuyên qua lại, tin đồn Ôn Nhung cùng cha của Lâm Tử Hào rất thân quen dần dần lan ra trong trường. Trừ Đinh Đinh có lo lắng hỏi một câu: anh ta không phải tới uy hiếp chị đấy chứ? Đám người còn lại đều cho là Ôn Nhung chèo kéo bầu vịu nhờ vả vị ủy viên quản trị thần bí trong truyền thuyết của trường học này, ngay cả chủ nhiệm lớp của Lâm Tử Hào cũng chạy tới lãnh giáo cô, hỏi cô làm sao để giao thiệp vấn đề giáo dục với cha của Lâm Tử Hào. Dĩ nhiên, nhiều hơn cả là các giáo viên nữ muốn biết cha của Lâm Tử Hào trước mắt có dự định tái giá hay không.

Lâm Tử Hào lớn lên trong một gia đình không đầy đủ, không có mẹ, cha là người nhà họ Lâm, sau lại điều tra được thì ra cha của cậu bé là người đứng đầu trước kia của Lâm gia, giờ đảm nhiệm chức đại cổ đông, trong trường học không có ai dám xem nhẹ Lâm Tử Hào, thằng bé có một người cha khủng bố như vậy, bối cảnh lại chắc chắn như vậy, các thầy cô giáo chỉ có nịnh nọt với bao che dung túng. Sau khi Ôn Nhung hiểu rõ tình huống, cũng có thể tương đối hiểu được tại sao đứa trẻ này lại có tâm tư kỳ quái như vậy, từ đó về sau khi thấy nó cũng không khỏi sinh ra vài phần thương tiếc, nhưng cuối cùng đều bị năng lực phá hoại cường đại của thằng nhóc làm cho tan thành mây khói.

Bây giờ, thật không biết mấy cô giáo viên kia nghĩ cái gì, thân là giáo viên nhân dân, làm sao có thể có thứ suy nghĩ viển vông không cao thượng lại không thuần khiết đến mức này, đối tượng lại còn là một ông chú già đã có con riêng nữa chứ.

Hôm nay, như thường lệ Ôn Nhung lại bị Lâm Tuyền chặn giữa đường.

“Cô giáo Ôn.” Giọng nói mềm mại không cao không thấp, rõ ràng từng chữ.

Ôn Nhung miễn cưỡng quay đầu lại, cố làm ra vẻ kinh ngạc: “A. đây không phải là Lâm tiên sinh sao? Lại gặp rồi, thật là khéo quá.” Ở trong phạm vi trường học, cô vẫn lấy thân phận giáo viên tiếp đón phụ huynh học sinh.

“Cô giáo Ôn, tan làm rồi sao?”

Mỗi ngày đều nói nhảm, Ôn Nhung gật đầu: “Tan rồi, đường tắc, tôi về trước.”

Bình thường lúc như thế này đều sẽ có một người nhìn chăm chăm cô, ánh mắt hơi hung dữ, đáng vẻ của Lâm Tử Hào kia giống như là muốn tìm cơ hội để cắn cô một cái vậy.

Lâm Tuyền nghiêng người, nhẹ nhàng cản lại đường đi của cô: “Không bằng tôi đưa cô giáo Ôn về?”

Ôn Nhung nghiêm túc nói: “Không cần, tôi không nhận hối lộ. A, đồng nghiệp của tôi, ngại quá, đi trước.”

Sau đó túm lấy Đinh Đinh về mặt mờ mịt, rất nghĩa khí trèo lên xe đạp của cô nàng, để cô nàng ngồi ghế sau, cho dù mạo hiểm cưỡi xe đạp đèo thêm người sẽ có nguy cơ bị cảnh sát tóm cũng muốn rời xa khỏi trung tâm phiền toái này.

Đi được một đoạn, Ôn Nhung hỏi Đinh Đinh: “Có đi theo không vậy?”

Đinh Đinh nhìn phía sau, một đám dân thường, Honda, cao cấp hơn cũng chỉ có Audi, không thấy Porsche đâu cả “Không có.”

Ôn Nhung thở phào nhẹ nhõm, không phải là cô sợ người kia, cô chỉ thấy phiền, không muốn quấy tung nước đục lên.

“Này, chị thật sự quen Lâm Tuyền kia?” Đinh Đinh phát hiện ra sự kỳ quặc.

“Không có, đại nhân vật như vậy, chị mà quen với anh ta, còn chẳng vui mừng không kịp ấy chứ.” Ôn Nhung nói láo không chột dạ tí nào, “Chị đoán chắc là Lâm Tử Hào mách lẻo gì với anh ta, anh ta mới tìm đến thăm vấn chị ấy mà, nhưng mà trên thực tế, dạo gần đây chị đối xử rất ưu đãi với công tử nhà anh ta, không có gì để nói cả.”

Đinh Đinh ở đằng sau im lặng cả nửa ngày, Ôn Nhung cho rằng cô nàng đang hoài nghi độ tin cậy trong lời nói của cô, không ngờ sau khi im lặng hồi lâu cô nàng lại bắn ra một câu kinh người: “Em bảo này... anh ta trông thật là đẹp trai nha.”

Ôn Nhung đập huyệt một cái, thanh danh vận động viên trời sinh cả đời thiếu chút nữa bị phá hủy.

Ôn Nhung khoảng thời gian này đúng là sống trong nước sôi lửa bỏng, người ngoài không thể hiểu nổi tâm tình của cô. Trong vòng một tháng, số lần cha mẹ cô gọi điện thoại tới còn nhiều hơn tổng số lần trong bốn năm học đại học, trừ lần ngã gãy một chân lúc tập huấn hồi trung học phổ thông ra, mẹ cô chưa từng ân cần mời cô về nhà như vậy bao giờ.

Ôn Nhung biết rõ trở về chính là vào hang rồng miệng hổ, né được mấy ngày, cha Ôn cuối cùng cũng không chịu được, đằng đằng sát khí đến tận cửa uy hiếp. Đinh Đinh vừa thấy sắc mặt không tốt của cha cô liền ngăn người, một câu cũng không nói chạy ra ngoài tản bộ.

Hai cha con mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau chừng mười phút, cặp mắt nhỏ của Ôn Thăng Hòa bại trận trước “Con gái, giúp cha với.”

“A?”

Ôn Thăng Hòa nhướn mày, nhần nhịn nói: “Lâm tiên sinh là đối tượng rất tốt, anh tuần phóng khoáng, nhà cao cửa rộng, cá tính hiền hòa, nhìn kiểu gì cũng là nhà chúng ta trèo cao người ta. Đúng là cậu ấy có một đứa con, nhưng mà đứa nhỏ này nghe nói cũng rất thông minh hiểu chuyện, hiện nay lại còn đang học ở trường của con, đây không phải là duyên phận thì là cái gì? Con gái, ánh mắt đừng thiển cận như vậy, con không phải Tiểu Tuyết, mắt đám này chưa chắc đã có đám khác. Hơn nữa, chuyện này quan hệ đến đến chuyện hưng suy của nhà ta, con từ nhỏ đã hiểu chuyện, chuyện lần này con nhất định phải giúp cha.”

Ôn Nhung kiên nhẫn nghe cho hết, sau đó tâm hồn nhỏ bé đã nhiều năm không bị thương lại nhói lên đau đớn một cái, đến lúc này mà còn thiên vị, cô trèo cao ông chú, cô còn không thấy hiếm lạ đâu.

“Cha, chuyện này, bây giờ có chút ép buộc làm khó người khác. Kỳ thực, con cảm thấy, rất có thể Lâm Tuyền kia căn bản không có suy nghĩ này, chẳng qua là lấy cớ từ chối mà thôi, cha nói Ôn Tuyết anh ta còn không để vào mắt, trái lại lại nói xem trọng con...” Ôn Nhung dừng một chút, đem lòng tự ái bảo vệ tử tế xong, nói: “Điều này sao có thể? Rõ ràng là cự tuyệt trá hình.”

Cha Ôn trừng mắt: “Thế thì đã làm sao, con chỉ cần bắt rắn trên gậy, đùa mà thành thật, tương kế tựu kế.”

“Nhưng...”

“Được rồi, không cần nói nhiều, con còn ít tuổi, lại chưa yêu bao giờ, nhất định cả ngày ảo tưởng cái gì mà Bạch mã hoàng tử. Cha nói cho con, bạch mã hoàng tử chẳng dễ sai bảo đâu, kim cương vương lão ngũ như Lâm Tuyền mới có thể bảo đảm cho con cả đời ổn định.”

Ôn Nhung rất muốn phản bác, cô thật sự chẳng hề ảo tưởng đến Bạch mã hoàng tử bao giờ, ờ thì, trừ trước kia có YY một chút cùng với Phó Tô tiến vào lễ đường kết hôn mà thôi. Vả lại, đâu phải cứ nhiều tiền thì mới ổn định, giống như nhà bọn họ, cũng đâu có ít tiền, vẫn không phải rơi vào cảnh sắp phá sản đến nơi.

“Cha về đây, con suy nghĩ cho tử tế đi. Nếu như Lâm Tuyền đến tìm, không được từ chối, ngoan ngoãn bồi dưỡng tình cảm cho cha.”

Cha Ôn rất muốn nói là tình cảm bồi dưỡng tốt rồi, thì nhanh làm cho người ta quăng tiền ra, nhưng mà lời này quá trắng trợn, còn chưa muốn hù dọa đến đứa con gái cả này, con bé vốn không thân thiết gì với ông ta, còn phải từ từ dạy dỗ.

Ôn Nhung mười bốn tuổi đã rời khỏi nhà, mười tám tuổi hoàn toàn tách khỏi gia đình, đối với lời của cha mẹ cơ bản là vào tai trái ra tai phải. Lâm Tuyền gọi điện đến, cô trước sau như một lựa chọn không nghe, sau đó đem di động ném vào trong ngăn kéo khóa lại đi dạy học.

Hai ngày nay Lâm Tử Hào đối nghịch mạnh mẽ với cô, Ôn Nhung bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ coi có phải hai cha con nhà này có thù oán gì với mình không! Lớn thì làm phiền cô, nhỏ thì quấy nhiễu cô, hại cô sắp mất chứng tiền mãn kinh trước thời hạn.

Giờ tan lớp, Lâm Tử Hào vọt tới trước mặt Ôn Nhung, cái miệng nhỏ nhắn phẩn nộ nói ra một câu hung ác: “Ba ba tôi mới không thích cô.”

Ôn Nhung thu dọn xong dây nhảy, nhàn nhạt liếc thẳng nhóc một cái: “Ừ, tôi cũng không thích ba ba của em.”

Lâm Tử Hào sững sốt, nổi giận: “Cô làm sao có thể không thích ba ba của tôi!”

Ặc, đây là đạo lý gì vậy, Ôn Nhung dừng bước lại, cúi người xuống, véo véo khuôn mặt nhỏ bé mềm mại như trứng gà bóc kia, cho đến khi cái mặt nhỏ nhắn đầy biến hình mới buông tay, sau đó lưu lại dấu tay đen xì, mới hài lòng đi.

Cô nói thầm trong lòng, chỉ bằng có nhóc con tiểu ác ma như cậu, đã đủ để tôi chùn bước từ xa với cha cậu rồi.

Sau đó Lâm Tuyền một thời gian dài cũng không thấy xuất hiện, cha Ôn rất lo lắng, ý bảo Ôn Nhung chủ động đánh tới, Ôn Nhung làm sao có thể làm chuyện ngu ngốc như vậy, cô mừng còn không kịp đây.

Gần đây trong trường học xuất hiện một tin cực kỳ khủng bố, Lâm Tử Hào thành công bức điên cô giáo chủ nhiệm rồi, vị này lấy thành tích tốt nghiệp hạng ưu, lấy thành tích chỉ huy trực ban toàn trường giáo viên trẻ ưu tú mà bỏ đến đến bàn làm việc của hiệu trưởng, yêu cầu bồi thường về tinh thần, hoặc là để cho cô ta chuyển lớp.

Vì vậy, cô giáo Đinh Đinh vô cùng bất hạnh trở thành người kế nhiệm của cô ta.

Đinh Đinh nghe thấy tin dữ này xanh cả mặt, môi trắng bệch, Ôn Nhung đem cho cô nàng một chén trà an thần, không ngừng an ủi trái tim nhỏ bé đã bị đánh tan thành từng mảnh nhỏ kia.

“Làm sao bây giờ, em sợ.”

Ôn Nhung nói đến khô cả miệng, cuối cùng Đinh Đinh cô nường run run rẩy rẩy phun ra một câu như vậy.

“Chị thấy thẳng nhóc kia có vẻ còn sợ cha nó chán, không bằng...em tìm phụ huynh nói chuyện đi.”

“A?” Đinh cô nường hoảng sợ mở to đôi mắt ngập nước: “Chị...chị bảo em tìm Lâm Tuyền?”

Ôn Nhung nặng nề vỗ vỗ bả vai của cô nàng: “Lâm Tử Hào phách lối như vậy cũng là do phụ huynh quản lý không nghiêm, vì cuộc sống sau này của em, vẫn là sớm hạ thủ đi.”

Đinh cô nường sau một đêm mất ngủ, chống chọi với áp lực cực lớn tìm tới cha của Lâm Tử Hào. Vốn tưởng rằng gặp được đại nhân vật sẽ rất khó khăn, ai ngờ Lâm Tuyền một câu đáp ứng luôn, càng làm cho người ta thụ sủng nhược kinh là, đích thân anh ta sẽ tới trường học một chuyến. Buổi trưa, Đinh cô nường mang theo tin tốt đến tìm Ôn Nhung, Ôn Nhung khen cô làm tốt lắm.

Lâm Tuyền đúng giờ hẹn đến trường, Đinh cô nường không dám chậm trễ, đặc biệt chờ ở cổng trường học nghênh đón.

“Cô giáo Đinh.” Lâm Tuyền gật đầu lên tiếng chào hỏi.

“Cha...cha của Lâm Tử Hào, xin chào, thật thật là ngại quá, để anh phải đi một chuyến.”

“Không sao.”

Nụ cười khiêm tốn của Lâm Tuyền làm cho Đinh Đình thả lỏng không ít.

“Vậy mời đến phòng làm việc của tôi trao đổi đi.”

“Xin chờ một chút.” Lâm Tuyền bí hiểm cười cười, “Tôi muốn mời cô giáo Ôn cùng tới trao đổi.”

“Cô giáo Ôn?” Đinh cô nương ngẩn người, “À, là cô giáo Ôn Nhung sao?”

“Đúng vậy. Nghe nói cô ấy cũng là giáo viên của Tử Hào, nếu đã tới, tôi muốn nghe nhiều đề xuất một chút.”

Vẻ mặt Lâm Tuyền rất vui vẻ, ánh mắt rất thanh liêm, thái độ cực ôn hòa, khí chất tuấn mỹ tao nhã này cùng với kẻ xấu tội ác tày trời cách nhau một vạn tám nghìn dặm, nhưng hết lần này tới lần khác những người nói chuyện với hắn chẳng biết tại sao cũng sẽ từ trong đáy lòng hô hoán, ngẩn người, phát run... Đây là một loại khí thế tà môn tản từ trong ra ngoài.

Đinh cô nương chính là một trong số thành viên đó, cô ngoan ngoãn gọi điện cho Ôn Nhung.

Ôn Nhung nhận được điện thoại xong nội thương một cách nghiêm trọng. Cô vốn định từ chối, ai ngờ Đinh cô nương vô cùng mất bình tĩnh, nói cô nàng bây giờ không xử lý được lão hồ ly đạo hạnh cao thâm này, còn nói mưu ma chước quỷ này là do Ôn Nhung bày ra, gặp nạn thì phải cùng chịu. Ôn Nhung cực kì bất đắc dĩ, muôn ngàn không muốn, vẫn phải xuất hiện ở cổng trường học.

Hôm nay Lâm Tuyền cuối cùng cũng không diện đồ trắng nữa, nhưng mà cũng chẳng khá hơn chút nào, một thân áo khoác ngoài màu vàng nhạt, tôn lên tâm trạng phấn khởi của hắn, liếc mắt nhìn qua giống như một chàng trai hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi vậy.

Lâm Tuyền nhe răng cười một tiếng, nụ cười trong sáng hiếm thấy: “Nếu cô Ôn cũng tới rồi, không bằng chúng ta đi mấy nhà hàng gần đây ăn bữa cơm, cũng sắp đến giờ cơm rồi, tôi mời các cô giáo ăn một bữa.”

“Không cần đâu...”

“Hôm nay sợ rằng cần phải trao đổi rất lâu, vẫn là cùng nhau ăn cơm đi.”

Lệ cũ của người Trung Quốc, trên bàn cơm cái gì cũng dễ bàn.

Lâm Tuyền nhất định như vậy, cũng không nhìn đến ánh mắt đau thương của Đinh cô nương, quay đầu lại nói với trợ lý của hắn một câu: “Lát nữa đưa Tử Hào trở về.”

Ôn Nhung đứng ở một bên mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, yên lặng giống như không có cô ở đây.

Lâm Tuyền đại khái là tử tế gọi cô một tiếng: “Cô giáo Ôn.”

Ôn Nhung ngẩng đầu.

“Đi thôi.”

“Nếu Lâm tiên sinh đã nhiệt tình như vậy, chúng ta cũng không nên từ chối, cô giáo Đinh, tôi thấy quán văn thần trước mặt kia cũng không tệ, ngày hôm qua cô chẳng bảo là muốn ăn văn thần sao? Lâm tiên sinh, anh thấy thế nào?”

Đinh cô nương bị dọa cho sợ, mắt to mở trừng trừng, Ôn Nhung nhẹ nhàng ngoắc lấy cánh tay của cô nàng, trấn an nhìn cô nàng cười cười, sau đó giơ một ngón tay, chỉ về phía một quán ăn nhỏ đen sì sì sập sệ, bé tí.

Nghĩ xem Lâm Tuyền hẳn là nhân vật cỡ nào, trước đây ăn một bữa cơm cũng phải tốn mất một tháng phí sinh hoạt của một người dân bình thường, tới một cái quán rách nát đến khó coi cũng không được tính như vậy, sợ là quá miễn cưỡng rồi.

Lâm Tuyền chẳng qua chỉ liếc mắt một cái, ánh mắt toát ra chút tò mò, xem chút nữa có thể gọi là cao hứng: “Chỗ của cô giáo Ôn chọn quả nhiên độc đáo, được, cứ vậy đi.”

10. Chương 10

Ba người lần lượt bước vào quán cóc.

Nói thật, ngay cả Ôn Nhung cũng không chịu nổi cái quán cóc này, cái bảng hiệu treo trên tường ở bên ngoài, đã sớm bị một tầng đen xì bịt kín, cũng không biết là thật hay giả. Không chỉ có vậy, ánh sáng trong quán cũng mờ mờ, khắp nơi bừa bộn, cũng không biết là ảo giác hay là làm sao mà từ lúc Lâm Tuyền bước vào trông cái quán nhỏ này đột nhiên sáng sủa hơn rất nhiều.

Đình Đình kéo ống tay áo Ôn Nhung, nuốt ngụm nước miếng: “Hay là đổi chỗ khác đi.”

Nhưng mà Lâm Tuyền đã ngồi xuống cái bàn duy nhất được dọn dẹp sạch sẽ, còn ngoắc ngoắc tay gọi hai người bạn họ: “Hai cô giáo, mời ngồi.”

Ôn Nhung nhìn điệu bộ không thèm để ý chút nào của anh ta, không khỏi thay cái áo khoác ngoài đắt tiền của anh ta mà lo lắng. Cô và Đình Đình ngồi quanh chiếc bàn nhỏ, ông chủ mặc một cái tạp dề bẩn bẩn, tay áo xắn lên thật cao, thật ra nhìn thấy ông ta mặc cái bộ đồ này đã chẳng muốn ăn gì nữa rồi, ông ta bước tới hỏi ăn cái gì, Ôn Nhung gọi ba bát mì vằn thắn.

Đình Đình rút khăn giấy vội vàng lau bàn, ngược ngùng nhìn Lâm Tuyền nói: “Lâm tiên sinh chắc chưa tới những chỗ như thế này ăn bao giờ?”

Lâm Tuyền như đang suy nghĩ gì đó, quan sát tiệm mì, thờ ơ lên tiếng: “Phải.”

“Nhưng mà vằn thắn ở đây ăn ngon lắm.” Đình Đình bắt đầu ăn nói chẳng có mạch lạc gì cả.

Còn chưa đến giờ tan học, khách đến không nhiều lắm, nhưng ba người bạn họ chen chúc trong một cái bàn nhỏ vẫn chật như thường. Ôn Nhung cầm đôi đũa nhàm chán ngắm nghía, bên kia Đình Đình cô nường bắt đầu cùng Lâm Đại lão bản tham khảo vấn đề giáo dục sâu xa.

Sau đó, dưới sự nhọc lòng của cô giáo Đình Đình, dùng hết nước miếng đem những biểu hiện chết người của Lâm Tử Hào ở trong trường học diễn tả bằng phương thức uyển chuyển không kích thích người ta nhất cho anh ta nghe. Lâm Tuyền lại trầm mặc, Đình Đình lại nuốt nước miếng, khăn trương đến siết chặt nắm tay.

Đúng lúc này, ông chủ cũng bưng tới ba bát mì vằn thắn, sau đó mỗi người một bát, sức lực của ông ta khá lớn, mỗi lần đặt bát xuống là mặt bàn lại rung lên một cái, canh nóng bên trong sóng sánh, tràn ra vài giọt, thiếu chút nữa bắn lên cổ áo cao quý của Lâm Tuyền, Ôn Nhung khẽ cau mày, trong lòng thất vọng một trận, tiếc quá đi.

Ánh mắt Lâm Tuyền nhàn nhạt quét qua khuôn mặt của Ôn Nhung, hẩn cúi đầu, cầm đũa lên nhẹ nhàng gắp gắp vằn thắn trong bát, một lát sau, nói: “Theo như tôi biết, con tôi từ trước tới nay không hề tùy hứng.”

Một câu nói, trực tiếp đem Đình Đình cô nường đập chết dí trên mặt đất.

Cha nào con nấy, Ôn Nhung vừa nghĩ, vừa cho vào bát mình thêm dấm tỏi và tương ớt, có tư có vị quẩy lên.

“Thêm nhiều gia vị như vậy thì ăn ngon hơn sao?” Lâm Tuyền có vẻ như rất tò mò hỏi.

Ôn Nhung đang húp mì, nghe vậy ngẩng đầu lên, ơ ờ trả lời: “Tôi thích.”

“Phải không.”

Đối mặt với hơi nóng bốc lên từ trong bát, Lâm Tuyền bỏ kính mắt xuống, Ôn Nhung liếc nhìn, trong giây lát không tự chủ được mà ngưng động tác húp mì lại. Rất nhiều người đàn ông thì đeo kính lên và bỏ kính ra sẽ khác xa rất nhiều, kính mắt có đôi khi là một loại đồ trang sức, thậm chí còn có chuyện đeo kính lên thì rất đẹp trai, không có kính thì thành người qua đường rất

Mặc dù Ôn Nhung không có nhiều hảo cảm lắm với cái người tên Lâm Tuyền này, nhưng thẩm mỹ của cô vẫn bình thường, không thể nghi ngờ Lâm Tuyền rất anh tuấn, không chỉ như thế, anh ta là một người đàn ông chín chắn, so với những thằng nhóc hai mươi mấy tuổi kia, khí chất của anh ta xuất chúng hơn, người cũng như tên*. Ôn Nhung cảm thấy cặp mắt kính này làm cho Lâm Tuyền thêm không ít điểm, nhưng cô

không ngờ khuôn mặt chân thật dưới cặp kính kia lại khiến người ta nhiệt huyết sôi trào đến thế, dĩ nhiên, không phải chỉ cô đâu, đây chỉ là hình dung thôi. Nhất là cặp mắt kia, không có sự ngăn trở của mắt kính càng lộ ra đường nét xinh đẹp của nó, con ngươi nhìn kỹ là màu nâu nhạt, lộ ra những tia sáng ấm áp, đồng thời cũng có chút hờ hững.

*Chữ Tuyền trong tên anh ấy có nghĩa là ý nghĩa sâu sắc, đầy ý nghĩa ==))

Lâm Tuyền cầm lấy mấy bình gia vị, học điệu bộ của Ôn Nhung rắc rắc, cũng quấy quấy.

“Như vậy không đúng.” Ôn Nhung đoạt lấy hạt tiêu, hung hăng rắc vào trong bát anh ta: “Vậy mới đủ vị.”

Đình Đình bị dọa cho nhảy dựng, thế này hơi bị ác nha.

Lâm Tuyền sau khi sững sốt, ngẩng đầu nhìn Ôn Nhung. Ôn Nhung dùng tay làm dấu mời: “Ném thử một chút.”

Môi mỏng nhẹ nhàng cong lên, hần không nói gì, động tác trên tay không nhanh không chậm, ngón tay thon dài cầm đũa nhặt lên một miếng vằn thắn, cúi đầu cắn một miếng, từ từ nhai.

Đình Đình ngồi một bên nhìn đến quên mất mình cũng có một bát mì vằn thắn, cô nhìn Lâm Tuyền không khỏi si ngốc, tại sao lại có người chỉ ăn vằn thắn thôi mà cũng có thể phát ra cái loại khí chất ưu nhã đến vậy, lại quay đầu nhìn Ôn Nhung, chỉ kém đem mặt vui vào trong bát. Đình cô nương chột buồn bã mà cảm thán, người ta nhà giàu có khác, có ra ngoài cũng không giống với dân chúng bình dân như bọn họ.

Đình Đình quyết định không ngừng cố gắng: “Lâm tiên sinh, Tử Hào ấy, thật sự rất thông minh, nhưng mà cháu cùng với bạn học không được hòa đồng cho lắm.”

Lâm Tuyền có vẻ như không quá thích ứng với tương ớt ở đây, ăn một lát xong, mặt đã ửng đỏ, trên trán đổ mồ hôi, hần hít một hơi, nghiêng đầu ra vẻ như rất bình thường nói: “Những đứa trẻ thông minh luôn gặp phải sự xa lánh của những đứa trẻ cùng tuổi, tôi hiểu, nhưng không sao, về sau bọn chúng sẽ hiểu rõ sự chênh lệch giữa người với người.”

Lần này, Đình cô nương trực tiếp bị đánh tan thành tro cốt.

Cấu tạo tư duy của người với người tại sao lại khác biệt như vậy?

Đang lúc hai người kia ông nói gà bà nói vịt cả nửa ngày, Ôn Nhung vốn không lên tiếng, nặng nề đặt bát xuống, giơ tay lên gọi ông chủ: “Thêm một bát nữa.”

“Cô giáo Ôn ăn ngon vậy sao?”

“Không tệ.”

“Nhìn không ra cô gầy như vậy, mà ăn được như thế.”

“Nông cạn, người không thể chỉ xem vẻ bề ngoài.” Ôn Nhung bữu môi nhướn mày.

Một bên Đình Đình phì cười: “Lâm tiên sinh anh không biết đâu, lúc ở nhà, chị ấy ăn hai ba bát cơm là chuyện bình thường, mỗi ngày đều phải chuẩn bị bốn món mặn, một món canh, chị ấy còn sợ không no ấy.”

Ôn Nhung chẳng sao cả nhún vai một cái: “Không có biện pháp, chắc kiếp trước tôi là quỷ chết đói, đời này phải ăn nhiều một chút.”

Lâm Tuyền bí hiểm cười cười: “Nhìn có vẻ nuôi cô chắc tốn không ít tiền cơm nước.”

“Đúng vậy.” Ôn Nhung cũng cười, lộ ra hai cái răng khểnh, cái kiểu không có hảo ý ấy.

“May là tôi cũng không thiếu tiền.” Ngẩng mặt lên, Lâm Tuyền giúp Ôn Nhung thêm gia vị: “Ăn nhiều một chút, bữa này tôi mời.”

Ôn Nhung âm thầm nghiêng răng nanh, tiếp theo ra sức mà ăn như hổ đói, Đình Đình ngồi bên cạnh nhìn sang trong lòng nghĩ cái chị này hôm nay ăn uống sao lại đặc biệt mất hình tượng như thế chứ?

Không sai, Ôn Nhung chính là có ý đồ như vậy, cô muốn đem cái mặt bết bát nhất của mình bộc lộ ra, để cho Lâm Tuyền biết khó mà lui.

Nhưng Lâm Tuyền tựa hồ như cũng chẳng thèm để ý, anh ta ăn được cũng không nhiều, một bát mì vằn thắn phía trên đầy dầu ớt đỏ lè, cảm giác tương đối nóng bỏng, anh ta ăn một miếng, mồ hôi trên trán lại nhiều lên một phần, mặc dù trên mặt không có gì khác lạ, nhưng làm người ta có cảm giác nhìn anh ta ăn một cách thật khó khăn. Đinh Đinh nhìn không được, giúp một tay gọi cốc nước, lại lấy khăn giấy đưa cho anh ta.

“Không cần.”

Một lúc sau, Ôn Nhung lấy khăn giấy ra lau miệng, người đối diện lại mở lời: “Cô giáo Ôn, có thể mượn một tờ chứ?”

Chẳng lẽ của Ôn Nhung với tôi có gì khác sao? Đinh cô nương nghi ngờ.

Ôn Nhung thở dài, bất đắc dĩ buông tay: “Xin lỗi, tờ cuối cùng rồi.”

Đinh Đinh lập tức gờ của mình lên: “Lâm tiên sinh, tôi có.”

Lâm Tuyền uống một ngụm nước, nhàn nhạt nói: “Không cần.”

“....”

Một bữa cơm ăn cũng sắp xong rồi, nhưng vấn đề vẫn chưa được giải quyết, như vậy không được, Ôn Nhung ăn no được tám phần xong, cảm thấy chắc phải giúp Đinh Đinh một tay. Vậy nên, ăn uống no say xong, cô cầm lấy một cây tăm, không hề che dấu bắt đầu xỉa răng, sau đó từ từ nói: “Lâm tiên sinh, khi còn bé anh nhất định cũng rất thông minh hả, thành tích rất tốt, các bạn học chắc cũng ghen tỵ với anh?”

Lâm Tuyền cầm cốc nước, theo thói quen hé nửa cặp mắt hoa đào: “Không khác là mấy.”

“Vậy được rồi.”

Ôn Nhung đột nhiên vỗ bàn, Đinh Đinh ngớ ngẩn, chỉ nghe thấy cô nói: “Con trai của anh với anh khi còn bé giống hệt nhau, là một đứa trẻ có vấn đề.”

Con người của Đinh cô nương trợn thật lớn, Ôn Nhung nháy mắt với cô nàng một cái, để cô yên tâm, tiếp tục nói: “Thiên tài cùng với kẻ điên chỉ cách nhau có một sợi chỉ, theo sự quan sát của giáo viên chúng tôi, Lâm Tử Hào đã bước đầu biểu hiện ra sự trở ngại khi giao tiếp với người khác, bất kể là ai cũng không thể giao tiếp tốt với cậu bé được, lúc thì nóng nảy, lúc thì lạnh lùng, lúc lại xảo trá, một chút cũng không giống với một đứa trẻ bảy tuổi, không giấu anh làm gì, giáo viên nữ bị cậu bé làm cho tức phát khóc nhiều hơn hai bàn tay, giáo viên nam bị cậu bé làm cho tức điên nhiều hơn hai bàn tay, bạn học bị cậu bé hành hạ cho chết đi sống lại, bước đầu thống kê vượt quá ba khối. Làm cha, anh thấy phải làm gì bây giờ?”

Chờ cô nói xong, môi Đinh cô nương đã trắng bệch, nếu không phải còn bám vào mép bàn, có lẽ đã té xuống đất.

Lâm Tuyền nghe xong, thông thả ung dung uống nước, chân mày cũng không động lấy một cái, nhìn không ra là đang vui hay đang giận, anh ta đeo kính lên, hai tay khoanh lại đặt trên bàn, nhẹ nhàng hỏi ngược lại: “Ý của cô giáo Ôn thì sao?”

“Lâm Tử Hào có vẻ rất nghe lời anh nói.”

“Cho nên?”

Ôn Nhung cười: “Lúc anh Lâm ở nhà nên ở bên cậu bé, sau đó dạy cậu bé cách sống chung hòa đồng với mọi người. Ví dụ như là, không nên đem bạn học kéo đến hồ cát, bắt bạn bắt con giun bỏ vào trong quần nữa, hay là không nên đem những bông hoa mà các bạn gái tặng cho cậu bé vò nát rồi vứt vào mặt người ta, không nên cười nhạo các cô giáo thăm mền các thầy giáo, còn nói là các cô ấy không biết tự lượng sức mình nữa, những chuyện đại loại như thế.”

Nghe coi nghe coi, những hành vi làm người ta phẫn nộ cỡ nào, nhưng những chuyện thế này cho tới giờ không có ai dám trực tiếp nói cho Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền nghe xong chợt lộ ra một tia phiến não, Ôn Nhung cho là rốt cục cũng có hiệu quả, trong lòng đang dâng lên một cảm giác đắc ý, lại nghe Lâm Tuyền từng câu từng chữ thành khẩn nói: “Tôi không am

hiểu về giáo dục, nhưng mà nhìn qua cô giáo Ôn có vẻ rất am hiểu, như vậy đi, để cô giáo Ôn làm gia sư dạy kèm cho Tử Hào ở nhà đi.”

Nụ cười nơi khóe miệng Ôn Nhung cứng đờ lại, lập tức nói: “Ha ha, tôi chẳng qua chỉ là giáo viên thể dục mà thôi.”

Lâm Tuyền bao dung lại chăm sóc cười nói: “Không sao, cô giáo Ôn là giáo viên có đạo đức dạy học nhất mà tôi từng thấy, rất biết dạy dỗ trẻ nhỏ, cho tới giờ cũng không dùng cách xử phạt về thân thể, hướng dẫn từng bước, tùy theo khả năng mà dạy bảo.”

Không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý hay không, Lâm cảm thấy lúc nói đến “dùng cách xử phạt về thân thể” đặc biệt nhả chữ nhấn mạnh.....

“Cô giáo Đinh, cô thấy thế nào?”

Đinh Đinh nhìn theo ánh mắt Lâm Tuyền nhất thời mất hết sức lực, chỉ biết gật đầu.

Lâm Tuyền đứng dậy, ưu nhã phủi đám bụi vô hình trên người, “Rất tốt, như vậy đi, cô giáo Ôn, từ cuối tuần này bắt đầu thứ hai, thứ ba, thứ năm, tôi sẽ cho xe đến đón cô tới nhà phụ đạo cho Tử Hào ‘Khóa học giao tiếp với mọi người.’”

Ôn Nhung vội vàng nhảy dựng lên: “Tôi...”

Lâm Tuyền không nhanh không chậm ngắt lời cô: “Ấy, cô yên tâm, nhà tôi đảm bảo cô sẽ được ăn no, tiền lương đãi ngộ tuyệt đối ưu đãi. Vậy nhé, cáo từ.”

Anh ta lấy tiền ra thanh toán, thông dong bước ra khỏi cái quán rách nát này.

*** Đại thúc ra tay ~ gạo xay ra cám =>) ***

11. Chương 11

Ôn Nhung gần đây rất tiêu tụy, rất tang thương, rất suy sụp... Tổ trưởng đại nhân nhìn không được, vỗ vỗ bả vai của cô, làm ra vẻ mặt của kiểu người từng trải an ủi cô: “Tiểu Ôn, thất tình đâu là cái gì, cô còn trẻ, Cách Mạng có thể làm lại từ đầu. Cô có chú ý không, bên tổ số học mới có một cậu giáo viên trẻ tuổi đến, tốt nghiệp đại học Q hệ số học đầy, cao 1m8 nhá, nhân tài kiệt xuất, tối nay nghe nói là sẽ mở tiệc chào mừng cậu ta đến, thế nào, anh dẫn cô đi cho nó náo nhiệt?”

Ánh mắt vô lực của Ôn Nhung trợn to, sau đó kinh sợ: “Tổ trưởng, ai bảo em thất tình?”

“Đừng có ngượng, anh là Lão Đại của cô, có cái gì mà không thể nói với anh.” Tổ trưởng đại nhân nhìn cô kích động như vậy, càng tin tưởng thêm mấy phần, “Không sao đâu, cái cũ không đi, cái mới làm sao đến, đi, anh dẫn cô đi tìm người mới.”

Ôn Nhung trở mặt, trăm miệng cũng không thể bào chữa nổi. Cô bị lão Đại tha đi gặp cái vị đã đập đổ sư thảo* tiền nhiệm, vinh dự mà đứng đầu bảng xếp hạng nam giáo viên đẹp trai nhất.

* sư hoa thì là hoa khô nữ giáo viên => sư thảo chắc là hoa khô bên nam

Nhưng nghĩ lại, đây không phải vừa đúng lúc sao, hôm nay cũng không phải đến nhà Lâm Tuyền nữa, vấn đề khiến cô sầu khổ bao ngày cuối cùng đã được giải quyết. Rất tốt, rất tốt, cô lập tức vui tươi, hớn hở nhắn tin cho Lâm Tuyền, nói có việc đột xuất, tối nay không rảnh.

Sau đó, tâm trạng vui vẻ đi theo Tần lão đại chạy đến chỗ tổ chức nghênh đón người mới. Mà bộ dạng này của cô, ở trong mắt Tần Chân lại giống như một cô học trò đang mong mỏi một mối tình mới bắt đầu, Tần Chân chẳng qua là thuận miệng nói ra, lần này trái lại thật sự tính toán giúp con bé kiện tướng đặc lực này ghép đôi cùng với đứa cháu kia của mình.

Ôn Nhung không biết tính toán trong lòng lão Đại nhà cô, chẳng qua là rất khoái trá đi theo ăn uống một bữa kiếm chút tiện nghi. Lúc bọn họ đi tới quán rượu, trong phòng bao đã chật kín người, lúc vừa mới bước vào, Ôn Nhung còn sững sốt một hồi lâu, nhìn đi nhìn lại một đám giáo viên nữ, trẻ có, trung niên có, khoảng cách rất lớn. Vốn là cô còn cảm thấy một mình mình ở tổ Thể Dục tới tổ Số học náo nhiệt không hợp cho lắm, nhưng đến nơi mới biết, hay thật, tổ Ngữ văn, tổ Ngoại ngữ, tổ Mỹ thuật, tổ Âm nhạc vẫn vẫn đều có đại biểu, lại còn toàn là nữ, ngay cả Đinh Đinh cũng ở đây, dĩ nhiên là hôm trước cô nàng có nói với cô chuyện này, lúc ấy cô cũng không để tâm.

Vậy nên, cô cũng yên tâm thoải mái ngồi xuống.

“Sao chị cũng tới đây?” Đinh cô nương có chút nghi ngờ, “Không phải là phải đi...”

“Xi, dừng lại, chị cũng đâu có đồng ý với anh ta.” Ôn Nhung khinh thường nói, “Chị là đi theo lão Đại nhà bọn chị tới, nghe nói đồ ăn ở đây không tệ.”

Ôn Nhung là một kẻ phàm ăn.

“A.” Đinh cô nương hiểu ra nói, “Vậy thì đúng rồi, lão Đại nhà bọn chị là chú của thầy Tần.”

“Cái gì?”

“Chị không biết mà đã tới?”

“Thật không biết.”

Đinh cô nương liếc mắt, hạ thấp giọng, lặng lẽ vươn ngón tay ra chỉ chỉ người đang ngồi chéo ở phía đối diện: “Thầy Tần Khiêm, chính là nhân vật chính của ngày hôm nay, là cháu của Tần lão Đại nhà các chị, nhân tài đấy.”

Ôn Nhung nhanh chóng nhìn về phía đối diện, quả nhiên thấy một chàng trai trẻ thanh tú, màu da trắng trắng, mặc một chiếc áo len kẻ ca rô, đang mỉm cười chào hỏi với chú của anh ta.

Chất lượng kiểu này đúng là thượng phẩm, khó trách P được tiện nhiệm sư thảo.

Bên kia Tần Chân đang cùng cháu mình nhiệt tình hàn huyên đôi câu, hai người đột nhiên nhìn về phía Ôn Nhung, sau đó Tần Chân ngoắc ngoắc tay với Ôn Nhung: “Đến đây, đến đây, anh giới thiệu với hai đứa một chút, Tiểu Khiên, đây chính là cô giáo Ôn Nhung chú vẫn hay nhắc với cháu, lúc con bé này thực tập là chú kèm nó đấy, giờ giữ luôn lại trường, không phải chú tự khen mình đâu, kèm học sinh đúng là...” Tần Chân giờ ngón tay cái lên.

Tần Khiêm lập tức nở một nụ cười, cách cả một cái bàn lớn giờ tay muốn bắt tay với Ôn Nhung, Ôn Nhung vội vàng đứng lên vươn tay.

“Cô giáo Ôn, ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Ở nhà tôi vẫn nghe chú nhắc tới cô, nói cô rất lợi hại.”

“A a, không dám nhận.”

“Tiểu Nhung, không cần khách khí như thế, tới đây ngồi” Tần Chân có ý nhường lại chỗ của mình, “Cô với Tiểu Khiêm hàn huyên nhiều một chút, nói với nó tình hình của trường mình bây giờ.”

Ách... Ôn Nhung đột nhiên cảm thấy có rất nhiều ánh mắt nóng bỏng đang nhắm vào mình.

Ôn Nhung dĩ nhiên không muốn sau một đêm đã bị ánh mắt ám sát, lập tức nặn ra một nụ cười, nói: “Không có gì, thầy Tiểu Tần chắc cũng biết rõ tình hình rồi chứ.”

“Cô cũng mới vào không lâu, có thể nói chuyện tâm tình với Tiểu Khiêm được, mau tới đây.”

Tần lão Đại không biết làm sao đột nhiên lại động kinh, không thèm để ý đến ánh mắt Ôn Nhung tự mình chạy tới đem cô ẩn đến bên cạnh Tần Khiêm, dùng sức đè bả vai của cô xuống: “Trao đổi tử tế một chút.”

Tần Khiêm ngược lại tỏ ra không sao cả, anh ngồi xuống khách khí rót cho Ôn Nhung một ly rượu vang đỏ, mời cô một chén. “Cô giáo Ôn, thật ra thì trước kia tôi đã gặp qua cô.”

Ôn Nhung chẳng có chút ấn tượng nào, hỏi: “Lúc nào vậy?”

“Hai năm trước, ở Toàn Vận hội.”

Nụ cười trên mặt Ôn Nhung đột nhiên cứng đờ, nhưng cô nhanh chóng cúi đầu làm bộ như đang dùng bữa: “Phải không, tôi không nhớ nổi.”

Tần Khiêm đột nhiên ý thức được mình đã nói lỡ: “Ngại quá....”

“Không sao, nào..., tôi mời anh.” Ôn Nhung hào phóng cười một tiếng, đáp lễ anh ta.

Giữa buổi tiệc, Tần Khiêm là tiêu điểm của quần chúng, Ôn Nhung thật ra chỉ nói với anh ta không quá hai câu, bởi vì có quá nhiều giáo viên nữ muốn tranh nói chuyện với anh ta. Ngồi ở bên cạnh anh ta phía bên kia chính là hoa khôi đứng nhất của tổ ngoại ngữ cô giáo Bạch Huyền Huyền, cô nàng đối với người mới này đặc biệt nhiệt tình, từ số học kéo tới ngoại ngữ, từ ngoại ngữ lan sang địa lý, từ địa lý lại lẩn qua lịch sử, tóm lại vớ được cái gì thì nói cái ấy. Tần Khiêm tính tình cũng tốt, kiên nhẫn nói chuyện với cô ta. Được một lúc lâu, những giáo viên nữ khác từ từ thối lui khỏi vòng vây, bắt đầu tụ tập thành từng nhóm nhỏ nói chuyện phiếm.

Ôn Nhung thì một phút cũng không bỏ lỡ, mỗi một món ăn đều ăn cầm cúi, ai bảo cô là giáo viên thể dục chứ, lên lớp cực kỳ tốn thể lực.

“Cô giáo Ôn, muốn ăn thêm canh không?”

“A?” Ôn Nhung mới vừa nhét một cái cánh gà vào bụng, quay đầu nhìn Tần Khiêm đột nhiên lại nói chuyện với mình, “Không cần, tôi tự lấy được rồi.”

Tần Khiêm đang múc canh cho mình, giờ cái cái muống, lại cầm lấy bát của Ôn Nhung múc cho cô.

“Cám ơn.”

Lần này các nữ giáo viên ở hiện trường không thể phớt lờ nữa rồi.

Lý tổ trưởng tổ Số học lên tiếng đầu tiên: “Tiểu Tần không thể thiên vị như vậy được, đãi ngộ đặc biệt với đồ đệ của chú cậu.”

“Đúng vậy, không thể phân biệt đối xử với nhóm giáo viên nữ chúng tôi được.”

Tần Khiêm ngưng ngưng cười cười, sau đó thật thà giúp các giáo viên khác múc canh, lập tức lại được tán thưởng nhiệt liệt.

“Cô giáo Ôn, bình thường vẫn luyện Không thủ đạo chứ?”

Ôn Nhung không ngờ Tần Khiêm vẫn còn có thể đáp lời với cô, trả lời: “Lúc nào rảnh thì luyện.”

“Nghe chú tôi nói cô thường xuyên rèn luyện, có đến phòng tập thể thao không vậy?”

“Bình thường thì mỗi sáng sẽ chạy bộ hoặc bơi lội, cuối tuần mới đến phòng tập thể thao để rèn luyện.”

“Mỗi ngày?”

“Ừ.”

Trong mắt Tần Khiêm không giấu nổi sự khâm phục: “Rất ít người có thể kiên trì được như vậy.”

“Quen rồi thì cũng chẳng có gì.”

Hai người bọn họ câu được câu chăng, thế mà tán gẫu cũng khá ăn ý. Ôn Nhung uống rượu vào dễ dàng đỏ mặt, nhìn thầy giáo Tiểu Tần càng uống lại càng trắng, một gương mặt tuần tú trắng mịn, hai người tụ tập cùng nhau nói chuyện ngược lại rất thú vị.

Đang chuyện trò vui vẻ, cửa phòng đột nhiên mở ra, nhưng người đi vào lại không phải là nhân viên phục vụ. Người đầu tiên nhìn sang, sững sốt, người thứ hai nhìn qua, cũng sững sốt, ngay sau đó, tiếng nói chuyện phiếm trong phòng đột nhiên ngừng lại, tất cả mọi người đều nhìn ra phía cửa.

Ôn Nhung đang bị chuyện cười của Tần Khiêm chọc cho cười, tiếng cười ha ha ở trong một mảnh im lặng này quá lạ vô cùng. Cô nhanh chóng im lặng, có chút kỳ quái nhìn ánh mắt của mấy người kia, đột nhiên

cảm thấy sau lưng lạnh vù vù, cô vừa quay đầu lại, có lẽ là do động tác quá mạnh, nên lúc nhìn thấy người kia bỗng thấy vô cùng choáng váng.

Lâm Tuyền xuất hiện làm cho tất cả im lặng chừng nửa phút đồng hồ.

Đại đa số giáo viên đều mờ mịt, số ít giáo viên biết được Lâm Tuyền thì thật sự bất ngờ.

Chỉ có Ôn Nhung là kinh sợ, anh ta làm sao mà tìm được tới đây? Sau đó lại chán ghét, anh ta làm sao lại tìm đến đây!

Lâm Tuyền quét qua khuôn mặt của mọi người, tầm mắt dừng lại trên người Ôn Nhung, cũng chẳng nói gì, chỉ khẽ cười.

Nụ cười này khiến cho đồng bào phái nữ đầy bàn phải kinh diễm, đến ánh sáng của đèn chùm cũng không độ nổi anh ta.

Ôn Nhung lấy động tác nhanh nhất quay đầu, yên lặng gắp một cái chân dê, lặng lẽ ăn, lặng lẽ cầu nguyện anh ta không nhìn thấy cô, không nhìn thấy....

“Anh là ai vậy?” Là nhân vật chính của hôm nay, Tần Khiêm đứng lên ngênh tiép.

“Tôi tới tìm người.”

Ôn Nhung cúi đầu ăn điên cuồng, Đinh Đinh ngồi đối diện đang liêu mạng nháy mắt với cô, cô làm bộ như cái gì cũng không biết.

Tần Khiêm lại hỏi: “Xin hỏi anh tìm ai vậy?”

Lâm Tuyền cười đến cực kỳ dịu dàng, đáng vẻ nhu tình như nước mê hoặc một đám giáo viên nữ, chỉ nghe thấy cái giọng hơi lạnh của anh ta nói: “Cô giáo Ôn, đùi dê ăn ngon lắm hả?”

Ôn Nhung thầm kêu đen đủi, tiện tay cầm khăn ăn lên lau miệng, quay đầu lại: “Lâm tiên sinh, anh tìm tôi?”

Đuôi lông mày của Lâm Tuyền nhếch lên: “Tôi có nhắn tin cho cô.”

Ôn Nhung giả ngu: “A, di động tôi hết pin.”

Lúc này, một đồng những ánh mắt nóng rực, không ngừng cố gắng chọc mấy lỗ thủng trên người Ôn Nhung, chỗ này khó mà ở lại được nữa rồi, Ôn Nhung không tình nguyện đặt đĩa xuống, cố gắng làm cho bản thân nhìn có vẻ bình thường, sau đó bước lên nói với Lâm Tuyền: “Chúng ta ra ngoài nói đi.”

Lâm Tuyền lại nói: “Cô Ôn cầm túi lên đi theo tôi luôn là được rồi.”

“...” Cô không tiện phát tác, nhẫn nhịn, cầm túi lên, nói tạm biệt với Tần lão đại về mặt phúc tạp, mập mờ, nghi hoặc, từ biệt Đinh cô nương về mặt đồng tình, còn chia tay với thầy giáo Tiểu Tần đẹp trai có tài mới quen nữa.

Thầy Tiểu Tần nhìn Lâm Tuyền một chút, rất khách khí nói với Ôn Nhung: “Cô giáo Ôn đi đường cẩn thận.”

Ôn Nhung gạt đầu một cái, bi tráng rời bỏ đĩa thịt dê của cô.

Lâm Tuyền dẫn trước, đi ra cửa, một tay mở cửa xe, sau đó đứng một bên cười nhìn Ôn Nhung như cũ, chờ Ôn Nhung dây dưa kéo dài bước tới, cũng chẳng hiểu vì sao đột nhiên Ôn Nhung lại cảm thấy gió thổi lạnh từng trận.

Ôn Nhung nhìn ánh trắng sáng trên bầu trời: “Lâm tiên sinh, đã trễ rồi, hơn nữa rõ ràng tôi cũng đã nói trước với anh rồi.”

Lâm Tuyền nhìn khuôn mặt hơi ửng hồng của cô, bất vi sở động*: “Cho nên tôi chờ cô xong xuôi mọi chuyện mới đến đón cô. Tử Hào mới làm xong bài tập, cô vẫn có thể phụ đạo cho cháu một tiếng.”

*không có động tĩnh, không bị thuyết phục

Không có người ở bên, Ôn Nhung lập tức thay đổi cách xưng hô: “Chú Lâm, cần gì phải vậy?”

Ôn Nhung thật sự không hiểu, Lâm Tuyền rốt cuộc muốn làm gì, cô đánh chết cũng không cho là Lâm cầm thú đã xem trúng cô, nhất kiến chung tình, tái kiến khuynh tâm*, muốn cùng cô tới giai đoạn hẹn hò thân thiết hat cười trước yêu sau. Không phải cô không tự tin, mà thực sự không có khả năng này, tùy tiện ở trên đường kéo mười thẳng dần ông hỏi xem giữa cô và em gái cô, chọn người nào? Trong mười người thì có đến chín người sẽ chọn em gái cô, còn người còn lại, chắc chắn là GAY.

Chữ “chú” kích thích như vậy, mà Lâm Tuyền vẫn rất có kiên nhẫn đứng bên cạnh cửa xe, môi mỏng hơi mím lại, dáng vẻ cực kỳ anh tuấn: “Muốn trẻ được giáo dục tốt, phụ huynh cũng phải phối hợp, đây chính là lời cô giáo Ôn đã nói.”

Lại còn dùng lời của cô để áp chế cô, Ôn Nhung muốn nói lại nghẹn trở về, buồn bực trong lòng.

Trong giây lát cô bỗng nảy ra một ý rất hay, thế nên, đi theo Lâm cầm thú về nhà hẳn.

12. Chương 12

Nếu làm cho tiểu ác ma chán ghét cô, đuổi cô đi, chẳng phải sẽ chẳng còn vấn đề gì nữa sao?

Ôn Nhung nheo mắt lại, xắn tay áo lên một phen, để cắt đứt quan hệ với Lâm cầm thú, chiều gì cũng cũng phải tung ra hết.

Nhà của Lâm Tuyền nằm tại một khu ngoại ô yên tĩnh, ban đêm từng chấm đèn đường điểm lấm tấm ở ven đường, dưới ánh đèn trắng loáng thoáng có thể nhìn thấy vài vệt mưa phùn. Ôn Nhung nhìn ra phía xa xa ngoài cửa xe, phía trước chỉ thấy mờ hồ từ trái sang phải những con đường quanh co nối tiếp, các căn nhà ở hai bên đường từ trước đến sau đều không nhìn rõ.

Trong biệt thự có cái gì, nhà cô cũng có. Nhưng biệt thự nhà họ Lâm cùng với biệt thự nhà họ Ôn, không phải cùng một đẳng cấp, nghe nói đây là nhà riêng của Lâm Tuyền. Cũng may, Ôn Nhung không đến nỗi như nhà quê lên tỉnh, nhìn về phía khu nhà mà chảy nước miếng, cô đi theo Lâm Tuyền đổi giày vào cửa, ngẩng đầu nhìn lên, lúc này lại ngây ngẩn cả người.

Cô đến Bắc cực rồi sao?

Tại sao chỗ nào cũng đều là màu trắng?

Ôn Nhung bước tới giữa phòng khách, quan sát một vòng, ánh mắt chạm tới đâu cũng là một màu trắng toát, trắng rất mát hờn, rất động lòng người, rất sạch sẽ, bây giờ cô mặc một cái áo đen đứng giữa mảnh trời đất này, giống như một con quạ đen trên nền tuyết trắng, như vết nhơ trên tờ giấy trắng, như vệt bẩn trên vải vẽ tranh sơn dầu, muốn bao nhiêu lệch lạc có bấy nhiêu lệch lạc.

“Tử Hào, cô giáo Ôn tới.” Lâm Tuyền cầm điện thoại lên gọi nội tuyến*.

* đường dây nội bộ ~~ trong nhà với nhau mở cũng phải điện thoại ~~ ‘hào môn a * ____*

Lúc này Ôn Nhung mới phát hiện một vấn đề, nhà to như vậy, mà không có lấy một người giúp việc.

Lát sau, chỉ nghe thấy tiếng bước chân bình bịch từ trên cầu thang vọng tới, mất khoảng mười lăm phút, tiểu ác ma mặc áo ngủ, chân trần nhỏ nhắn xuất hiện trước mặt cô, tiểu ác ma thấy cô chợt sửng sốt, ngay sau đó đôi lông mày xinh xắn dựng lên, cái mặt bánh bao vênh lên, vẻ mặt chán ghét, chỉ có điều bộ dáng cậu nhóc quá mức đáng yêu, cho nên tình cảnh bây giờ rất trừu tượng.

“Cô tới làm gì?”

“Cô giáo Ôn tới dạy bổ túc cho con.”

Ôn Nhung đang mong đợi sau một khắc tiểu ác ma sẽ mở miệng mắng to: “Con mới không cần một bà điên dạy bổ túc cho!”

Song, tiểu ác ma chẳng qua chỉ im lặng một hồi, lại dùng đôi mắt to như quả nho nhìn chăm chăm Ôn Nhung, sau đó cực kỳ chán ghét nói: “Lên đây đi.”

“....”

Lâm Tuyền mỉm cười giải thích với Ôn Nhung: “Cô giáo Ôn, bé Hào nhà chúng tôi mỗi khi xấu hổ đều hay nói mấy lời không được xuôi tai cho lắm.”

“....”

Tiểu ác ma kinh hãi giận dữ: “Ba ba, đừng có vũ nhục con!”

Lâm Tuyền nhân nhặt liếc nhìn cậu nhóc một cái, nói: “Vết giày trên chân con đâu? Nghe thấy cô giáo Ôn tới kích động quá, ngay cả giày cũng không đi đã chạy xuống.”

“....”

Chuyện đã lệch khỏi quỹ đạo kế hoạch của cô, trận đầu không được, Ôn Nhung quyết định không ngừng cố gắng.

Phòng của Lâm Tử Hào lớn đến mức có chút khoa trương, một thằng nhóc bé tí như hạt đậu thể mà có một cái phòng ngủ hơn 100 mét vuông, so với cái nhà cô và Đình cô nương đang thuê còn lớn hơn. Hiển nhiên Lâm Tuyền đã nổi hai gian phòng, làm ba tấm ngăn, bên trong cùng là giường, ở giữa có một chiếc dương cầm màu trắng, phía ngoài cùng có thể coi như là phòng đọc sách... Ôn Nhung vừa ghen tỵ vừa khinh thường, tâm tình rất phức tạp.

Lâm Tử Hào vào phòng xong cũng lười liếc Ôn Nhung đến một cái, tâm cao khí ngạo ngồi trước một cái giá vẽ, có khuôn có dạng ngồi vẽ cái bình hoa phía trước.

Cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng, bồi dưỡng tình cảm sâu đậm, nghệ thuật cao nhã, được ưa chuộng nhất trong giới giàu có.

Lâm Tử Hào coi Ôn Nhung như vô hình, Ôn Nhung cũng không có hứng thú nói chuyện với cậu nhóc, liền tự mình đi lại trong phòng, đi tới bên cạnh bàn đọc sách, phía trên sách bài tập được xếp ngăn nắp, tiện tay cầm lấy một quyển mở ra, tất cả bài tập đều đánh dấu V, không hề thấy dấu X còn có một bài thi số học, bánh quẩy thêm hai quả trứng*, hoa hoa lệ lệ điểm cao nhất, tiểu ác ma này thành tích thật không phải do dựng lên. Ngẩng đầu nhìn qua bên cạnh còn có mấy tầng giá sách, tràn ngập sách, không thấy những quyển sách dành cho trẻ con, nhưng tứ đại danh tác* thì có, thi từ ca phú cũng có, còn có một chồng sách tiếng nước ngoài... Ôn Nhung lặng lẽ lách qua giá sách.

* bánh quẩy thêm hai quả trứng = 100 điểm

Tứ đại danh tác thì ai cũng biết rồi nhưng bọn cứ ghi ra: Tây Du Ký, Hồng Lâu Mộng, Tam Quốc, Thủy Hử

Đứa nhỏ này quá thật trưởng thành quá sớm, ngay cả vẽ tranh cũng đi theo phong cách trường phái ấn tượng

Ôn Nhung đột nhiên cảm thấy muốn để cho tiểu ác ma hòa đồng với các bạn học quả thật rất khó khăn, đám con nít kia đều là mấy đứa nhóc kiêu ngạo, lớn lên với Cừu vui vẻ và sói xám*, cùng đứa trẻ này cảnh giới kém quá nhiều, đơn giản là một sống ở thời đại 2D, một sống ở thời đại 3D, không có cách nào đánh đồng.

*Cừu vui vẻ và sói xám: Một bộ phim hoạt hình của TQ ~~ xem vui lắm nà

“Cô nhìn cái gì!”

Chợt một tiếng gầm bật lên, Ôn Nhung phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy cái mặt bánh bao đang đùng đùng nổi giận, giận đến nỗi hai gò má bừng lên hai đám mây hồng. Ôn Nhung vốn chỉ đứng ở phía sau cậu nhóc nhìn, nhưng cậu nhóc vừa nói vậy, cô lại nổi lên suy nghĩ tà ác, xách lấy cái ghế, ngồi sát xuống bên cạnh Lâm Tử Hào, dáng vẻ rất nhiệt tình quan tâm: “Trò cứ tiếp tục đi.”

Cái mặt bánh bao của Lâm Tử Hào giống như bị nhúng vào trong nước vậy, nóng đến mức có thể bốc hơi: “Cô làm gì vậy, tránh ra!”

Có cần tức giận như vậy sao... Ôn Nhung vừa nghĩ xong, lập tức nói: “Tôi cứ không đi đó.”

Lâm Tử Hào kiêu ngạo, nghiêng đầu sang chỗ khác: “Hừ, cô xem cũng đâu có hiểu.”

Ô hô, tiểu ác ma này thật đúng là không có câu nào không làm cho người ta chán ốm.

Ôn Nhung bình tĩnh nói: “Không phải chỉ vẽ cái bình hoa thôi sao, nhóc vẽ cũng chưa ra cái dạng gì cả.”

“Cái gì?” Lâm Tử Hào ghen đến đỏ mặt, mắt to trừng đến sắp rớt ra ngoài.

Ôn Nhung bình tĩnh, vui vẻ, mừng thầm chờ câu tiếp theo của cậu nhóc: cô biến.

Song, Lâm Tử Hào chẳng qua chỉ nhìn cô sâu xa một lúc, lại quay đầu sang chỗ khác lần nữa: “Tôi sẽ vẽ thật đẹp. Cô muốn nhìn thì cứ nhìn, đừng có quấy rầy.”

Chỉ thấy Lâm Tử Hào bắt đầu ngồi vẽ rất có nề nếp, Ôn Nhung ngốc một hồi, không thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, loại cảm giác này giống như mất thấy tờ vé số một trăm vạn đã tới tay đột nhiên lại biến thành phé thải, oán niệm rất sâu.

Vậy nên, một giờ tiếp theo, Ôn Nhung ngủ gà ngủ gật mà vượt qua.

Chuông báo thức di động vang lên đúng giờ, Ôn Nhung nhất thời tỉnh táo, vỗ vỗ mặt, nói: “Đến giờ rồi, tôi về đây.”

Không biết tại sao, sắc mặt của tiểu ác ma rất cổ quái, dĩ nhiên, Ôn Nhung sẽ không tự mình đa tình cho rằng cậu nhóc không nở rời cô.

Ôn Nhung cảm thấy vẫn là khuyên nhủ tử tế thì hơn: “Thật ra thì trò có thể nói với cha trò đừng để tôi đến dạy nữa, tôi ở đây còn làm trở ngại đến trò vẽ tranh, có phải không?”

Lâm Tử Hào cười cười, cái mặt bánh bao tỏa sáng hào quang, mặt mũi đầy mùi vị tà ác: “Cô làm cho em lên lớp khổ sở, tại sao em phải để cho cô qua thoải mái?”

Ôn Nhung ngẩn ngơ, tâm lý vạn vạ của thắng nhóc này là như thế nào luyện thành!

Tiểu ác ma cười híp mắt mở cửa phòng giúp cho Ôn Nhung, giống như là phạm nhân được đặc xá vậy: “Nghe cha em bảo mỗi tuần thứ hai thứ ba thứ năm cô sẽ tới, buổi sau nhớ đừng tới trễ.”

Ôn Nhung đi xuống dưới lầu, Lâm Tuyền đang ngồi trên ghế sa lon đọc sách, nghe thấy tiếng động lập tức xoay đầu lại, sau đó nhìn đồng hồ, cười nói: “Cô Ôn thật đúng giờ.”

Hai cha con nhà này, đúng là giống nhau như đúc.

Ôn Nhung không thèm để ý đến câu châm chọc dịu dàng này của hấn, thay giày ở cửa xong, Lâm Tuyền đã đi tới phía sau cô, áo khoác ngoài cũng đã mặc vào, nhìn có vẻ như định tiễn cô.

Ôn Nhung khoát khoát tay, khách khí nói: “Anh không cần tiễn tôi đâu.”

Lâm Tuyền mở cửa, quay đầu lại, bóng đèn cùng với bóng đèn chiếu lên khuôn mặt anh ta xẹt qua một đường ranh giới kỳ dị, nửa mặt bị chìm trong bóng tối mơ hồ không thấy rõ, nửa mặt lộ ra dưới ánh sáng được phủ lên một tầng sáng mềm mại, khiến người ta nhìn mà ngửa ngáy, trông mắt hoa đào của Lâm Tuyền nhân nhật ánh lên, khẽ mỉm cười: “Cô giáo Ôn, tôi không phải đi tiễn cô.”

Chỉ có hai chữ có thể hình dung tâm trạng lúc này của Ôn Nhung, mất mặt.

Ôn Nhung đi vài bước, đột nhiên dừng lại: “Lâm Tuyền.”

Lâm Tuyền nghe vậy quay đầu lại, không nói lời nào chỉ nhìn cô.

“Chú à.” Ôn Nhung dẫn đo, hiếm khi nghiêm túc nói, “Chúng ta không có khả năng.”

Về mặt Lâm Tuyền vẫn như cũ, nghe cô nói tiếp.

“Tuổi tác chúng ta không thích hợp, cá tính không thích hợp, thân phận cũng không thích hợp, còn có lúc trước tôi cũng đã nói qua, tôi không làm mẹ kế người khác. Quan trọng nhất...” Ôn Nhung dừng một chút, nói, “Tôi đã có người trong lòng, tôi sẽ không lấy người mà tôi không thích.”

Rất cục thoải mái mà thở ra một hơi, lời chối tai phải nói ngay từ đầu, cô cũng không có hứng thú dây dưa không rõ với một ông chú.

Lâm Tuyền yên lặng nghe cô nói hết lời, cũng không có động tác gì, chỉ có gió khe thổi tung mái tóc ngắn của anh ta, sắc mặt anh ta bình tĩnh, Ôn Nhung có chút không chắc chắn, trái tim gắng gượng bình tĩnh lại bắt đầu lo sợ bất an.

Cuối cùng, Lâm Tuyền tùy ý cười cười: “Nói xong rồi?”

“Ừ.”

“Cô giáo Ôn thích là thầy giáo họ Tần đó, hay là...” Lâm Tuyền nghiêng nửa mặt qua, mập mờ không rõ nói, “Con trai nhà họ Phó?”

Ôn Nhung sửng sốt, trong lòng trống đại đánh loạn, vội nói: “Chuyện này không liên quan đến anh.”

Lâm Tuyền cũng không nói gì nữa, đi tới cửa, có xe đã dừng ở bên ngoài, tài xế đang chờ.

“Lên xe đi.”

Ôn Nhung không hài lòng với thái độ của anh ta: “Anh nghe rõ tôi nói gì sao?”

“Cô giáo Ôn.” Lâm Tuyền giúp cô mở cửa xe, vẻ mặt thân sĩ, nụ cười lại xa cách, “Đừng nghĩ nhiều quá.”

Ôn Nhung tự nhận là mình đã nói đủ rõ ràng, là một người đàn ông thành thực, Lâm Tuyền chắc sẽ biết khó mà lui, nếu về sau anh ta vẫn tiếp tục làm phiền cô thì là chính anh ta không có nhân phẩm, dây dưa loạn xạ, chọc người ghét, đến lúc đó có không khách khí với anh ta cũng đừng trách cô trở mặt vô tình.

Ôn Nhung cũng không từ chối, lên xe xong, tài xế lập tức lái xe đưa cô đi. Từ trong kính chiếu hậu cô có thể thấy Lâm Tuyền vẫn đứng ở cửa, một lúc nữa mới đi vào. Lúc này, phía trước xe hình như có người đi tới, tài xế lập tức bật đèn, người nọ thấy ánh sáng theo bản năng che kín mắt. Nhưng Ôn Nhung vẫn chớp được trong chớp mắt, đây là một cô gái xinh đẹp.

Con đường tương đối hẹp, xe dừng lại chờ cô gái kia đi qua.

Ôn Nhung thấy cô ta cúi đầu vội vã bước qua, sau đó đi tiếp về phía trước...tới trước cửa nhà họ Lâm thì dừng lại, sau đó, tiến vào!

Ôn Nhung trợn mắt há mồm.

Không biết là lần thứ mấy trong tối hôm nay, Ôn Nhung không biết làm sao để hình dung tâm trạng phức tạp của mình.

Mất mặt, còn cực kỳ bẽ mặt nữa!

Tự mình đa tình một lần còn chưa tính, lại còn liên tiếp hai ba lần!

Ôn Nhung bóp trán, khó trách Lâm Tuyền bảo cô đừng nghĩ nhiều quá, thói đời thật là bi thương.

Ôn Nhung rốt cuộc cũng không thoát khỏi vận mệnh dạy thêm cho Lâm Tử Hào tại nhà, Lâm Tuyền giống như hoàn toàn quên sạch mấy lời của cô, vẫn muốn Ôn Nhung đứng giờ tới dạy. Ôn Nhung không chịu, anh ta lại cáo trạng lên cha Ôn cấp trên, mọi người nói xem còn có ai chơi cái trò mách leo này nữa không cơ chứ, nhưng mà cái trò này lại hữu hiệu thật sự, cha Ôn dăm uy chưa đủ nhưng ma công lại nhất lưu, Ôn Nhung cân nhắc liên tục, cảm thấy vẫn là đi nhìn Lâm Tử Hào vẽ tranh, còn bị hành hạ ít hơn một chút. Ôn Nhung cò kè mặc cả với Lâm cầm thú xong, quyết định một tuần

ba buổi thành một tuần một buổi, nhưng Ôn Nhung vẫn cảm thấy một buổi này như là cực hình vậy.

Cũng may sau mấy chuyện xui xẻo, cũng có một chuyện đáng giá để vui vẻ trấn an trái tim bi thương của cô.

Chị em kết nghĩa Đoạn Như Bích của Ôn Nhung cuối cùng cũng hoàn thành chương trình học trở về nước, Ôn Nhung hiếm khi kích động, vừa nhận điện thoại vừa giúp xách hành lý, ân cần vô cùng làm cho Đoạn Như Bích thụ sủng nhược kinh, cái đầu còn chưa quen với giờ giấc sai lệch lại càng thêm choáng váng.

Đợi hai ngày sau Như Bích cô nương bồi dưỡng tinh thần đầy đủ rồi, hai người mới tử tế ngồi xuống, sau đó Ôn Nhung cuối cùng cũng có cơ hội đem mấy chuyện không thể tưởng tượng nổi đã gặp phải mấy ngày qua nói cho cô bạn một phen, cảm thán cuộc sống không có chiến hữu bi thương đến thế nào.

Đoạn tiểu thư nghe xong, trầm tư trong chốc lát, dứt khoát tổng kết một cách lưu loát: “Nói cách khác bây giờ bà bị một ông chú cầm thú quần lầy, cha bà còn hy vọng bà giữ vững quan hệ một chân với lão, nếu như không kết hôn, nhà bà sẽ phá sản?”

Năng lực lý giải của Đoạn tiểu thư đúng là siêu cường, Ôn Nhung tự thuật bữa bãi như vậy mà cô nàng có thể tỉnh chuẩn lọc ra vấn đề cốt lõi như thế.

Ôn Nhung gạt đầu một cái: “Không sai, bà nói phải làm sao bây giờ?”

“Không đúng nha.” Đoạn Như Bích vuốt vuốt cằm, vươn tay nâng mặt Ôn Nhung lên nhìn kỹ một chút, “Không có đạo lý, lão ấy lại coi trọng bà mà không phải em gái bà?”

Ôn Nhung bình tĩnh chụp rớt móng vuốt của cô nàng, cực kỳ chấp nhận nói: “Đúng vậy, bà nói chuyện này có phải kỳ quái lắm hay không?”

“Cũng không nhất định.” Móng vuốt của Đoạn Như Bích không chút nhàn rỗi, lại sờ lên mái tóc ngắn của Ôn Nhung, “Có vài người có định hướng thẩm mỹ không theo trào lưu chính.”

Sự trêu đùa của Như Bích cô nương không giống với sự công kích của Ôn Tuyết, cô nàng nói tuy khó nghe, nhưng không có ác ý, là biểu hiện của tình cảm tốt giữa hai người.

Lát sau, Đoạn tiểu thư thu hồi móng vuốt cười nói: “Nói giỡn thôi.” Cô nàng ngoắc ngoắc ngón út với Ôn Nhung, Ôn Nhung nghiêng người qua, “Theo tôi thấy, chuyện này có nội tình.”

“Nội tình gì?”

Đoạn Như Bích nhíu đôi mắt phượng, dáng vẻ rất chi là đa mưu túc trí: “Bà là một đứa ngây ngô với tình yêu, lão ta lại là lão hồ ly chốn tình trường, bà nói thấy có phụ nữ bước vào nhà lão, không phải là tình nhân thì chính là nhân tình, hơn nữa còn có thể chính là đối tượng tình một đêm. Lão ấy cố ý muốn “Kết bạn” với bà, tám phần mục tiêu không phải là bà, mà là nhà bà.”

“Nhà tôi cũng sắp phá sản rồi!”

“Đần thế, lạc đà gãy vẫn còn to hơn ngựa. Lão ấy bây giờ lui về tuyến hai, ai mà biết được trong lòng có đã tâm gì không.”

Uống qua mực nước ngoài quả nhiên không giống thường, phân tích cũng có đạo lý rõ ràng.

Ôn Nhung suy nghĩ trong chốc lát, cảm thấy có đạo lý, nhưng lại nghĩ đến một vấn đề: “Vậy anh ta với Tiểu Tuyết không phải tốt hơn sao?”

“Đần!” Đoạn tiểu thư chọc chọc vào trán cô, “Nếu mà với Tiểu Tuyết, lão ấy chính là người thứ ba, còn là một người thứ ba cực kỳ gặp khó khăn. Bà thì khác, bà rõ ràng, không tồn tại chương ngại vật.”

“...” Ôn Nhung cẩn thận suy nghĩ lại, thật đúng là có chuyện như vậy.

Như Bích cô nương tổng kết lại: “Bà bây giờ phải nhất cổ tác khí* kiên trì tới cùng, bất kể lão ta có tung chiêu gì ra, cũng không thể bị tóm lại!”

*Nhất cổ tác khí – một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

13. Chương 13

Có chiến hữu, Ôn Nhung nhất thời hăng hái mười phần. Có Đoạn Như Bích kề bên, ngư quỷ xà thần cũng cút hết sang bên cạnh.

Như Bích cô nương nghiêm nhiên thành quân sự quạt mo của Ôn Nhung, không ngừng bày mưu tính kế cho cô, nghe một bữa bằng mười năm đọc sách, Ôn Nhung được lợi ích không nhỏ.

Máu chốt tác chiến có một đoạn, Ôn Nhung trầm ngâm nói: “Sao trước kia tôi không nhìn ra bà lại có tư tưởng như vậy nhỉ?”

Đoạn Như Bích ghé miệng uống cà phê, khoe khoang phong tình tặng cho cô một viên khinh bỉ: “Đó là bởi vì năng lực lĩnh ngộ của bà trước kia quá thấp.”

Ôn Nhung tự động dựng tường lửa, che chắn những lời này.

“Nhưng nhưng,” Đoạn Như Bích suy nghĩ xong, nhìn khuôn mặt thờ ơ không chút để ý của tiểu Nhung Nhi, trong lòng không đành, nhưng vẫn quyết định đi thẳng vào vấn đề, nói trúng tim đen, “Phó Tô với Tiểu Tuyết thế nào?”

Đoạn Như Bích cùng Ôn Nhung mặc dù là mặc yếm mà lớn lên cùng nhau, khi còn bé hai người giống như bánh mật vậy, tình cảm tốt đến mức cạy cũng cạy không ra, người không biết còn cho rằng hai người là chị em ruột. Tiểu Ôn Nhung lúc 12 tuổi có mối tình đầu, u mê coi trọng tiểu ca ca cạnh nhà. Khi đó đúng là ngây thơ trong sáng, chỉ làm một cái đuôi nhỏ ngoan ngoãn, chỉ chút kẹo đường ngọt ngào từ từ nổi lên trong đáy lòng cũng có thể vui vẻ rất lâu. Tiểu Như Bích vẫn luôn cơ trí thành thực hơn so với Tiểu Ôn Nhung hai phần, cô nhìn thấy thứ tình cảm này chỉ là một hạt mầm mãi mãi không nở thành hoa, chỉ có điều mỗi ngày nhìn dáng vẻ trông mong của Tiểu Ôn Nhung, không đành lòng hắt một chậu nước lạnh. Quả nhiên không ngoài dự đoán, lúc Tiểu Ôn Nhung mười lăm tuổi, Tiểu Ôn Tuyết mười ba tuổi, lần này đổi lại thành mối tình đầu của Ôn Tuyết, không chút do dự, nhãn lực thật tốt nhìn trúng báu vật trong lòng cô chị.

Nhà họ Ôn có con gái trưởng thành, lực sát thương của Tiểu Ôn Tuyết từ mẫu giáo bắt đầu càng ngày càng tăng, khi cô ta 15 tuổi, nghiêm nhiên đã là một cô thiếu nữ yêu kiều duyên dáng xinh đẹp, nhìn quanh còn thẹn thùng, mặt mày ngây ngô, môi hồng răng trắng. Bộ dáng của Tiểu Ôn Nhung khi 17 tuổi nhìn một cách đơn thuần cũng không khó coi, nhưng mà cùng với cô em gái ruột so với nhau thì kém hơn không chỉ một chút.

Lúc đó công tử nhà họ Phó đáng vẻ đã không khác bây giờ là mấy, gương mặt thanh tú tuần lã, nhưng cá tính trầm mặc lẫm liệt đã hoàn toàn định hình. Chỉ có hai chị em nhà họ Ôn cùng với Như Bích cô nương dám lúc thắng lúc bại, lúc bại lúc thắng đấu tranh xung quanh anh ta, Như Bích cô nương là vì hộ giá, hộ tống cho Tiểu Ôn Nhung, còn Tiểu Ôn Nhung cùng Tiểu Ôn Tuyết là vì có cùng một trái tim giống nhau.

Suy nghĩ của Như Bích cô nương thông tuệ hơn so với Ôn Nhung, lý trí hơn so với Ôn Tuyết, nhưng thế nào cũng không nhìn ra được tâm tư của Phó Tô. Người này che dấu tâm tư của mình quá tốt, đối xử với con gái đều bình đẳng, không nói nhiều hơn một câu với Ôn Nhung, mà cũng không cười nhiều hơn với Ôn Tuyết một cái. Cho đến một ngày, Ôn Nhung vì thi tốt nghiệp trung học thức đêm đọc sách khiến bản thân mệt mỏi nằm sấp xuống, phát sốt ba ngày liền, ở trên giường nằm chùng một tuần, khi cô đang từ trong giấc ngủ mê man tỉnh lại, Phó Tô đang ngồi bên giường nhìn cô, sắc mặt vẫn trầm lạnh trước sau như một, Tiểu Ôn Nhung ngủ đến hồ đồ đương nhiên không nhìn thấy sự lo âu nơi đáy mắt anh.

Cô sốt đến lơ mơ cả đầu, trong lúc nhất thời không biết tại sao Phó Tô đã là sinh viên đại học rồi còn xuất hiện trong phòng của mình được.

Phó Tô dĩ nhiên sẽ không nói với cô, nghe tin cô ngã bệnh, đêm hôm đó anh liền mua vé trở về.

Thật ra thì, đêm đó Phó Tô chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Phương pháp học tập của em không đúng, tôi tới phụ đạo cho em.”

Như Bích cô nương thấy kỳ quái, chẳng lẽ đây chính là bông hoa kì tích trong truyền thuyết kia? Cái gì mà chân thành kiên định như kiềng ba chân cũng có mấy phần đạo lý?

Như Bích cô nương không kháng cự được trái tim nhiệt huyết sôi trào chạy tới hỏi Phó Tô, có phải anh có ý với Ôn Tiểu Nhung nhà họ Ôn? Mà Phó thiếu gia người ta ngay cả cái trợn mắt cũng chẳng buồn xuống cho cô, im lặng là vàng.

Như Bích cô nương mừng rỡ, im lặng là tốt, im lặng chính là cam chịu.

Như Bích cô nương cũng không dám khinh thường, nhờ đâu lại xuất hiện cái gì sai sót, Ôn Tiểu Nhung mà không vui chẳng phải sẽ lôi cô ra bầm thây vạn đoạn. Tự đánh giá liên tục, Như Bích cô nương tính cứ giữ im lặng, dù sao bọn họ có thời gian chung đụng một tháng, JQ* có thể từ từ bồi dưỡng, tương lai sẽ tươi sáng rộng mở.

*JQ = gian tình

Nào ngờ, một tháng còn chưa khơi nổi JQ, trái lại khiến cho hai người chẳng khác nào kẻ xa lạ.

Sau đó, Ôn Tiểu Tuyết tung hết sức lực nhảy lên vị trí đầu, một bộ vẻ mặt bạn gái của Phó Tô, làm cho Như Bích cô nương nhìn mà ói ra máu, hận không thể tát cho cô ta mấy cái bạt tai. Phó Tô lại trốn vào tháp ngà, không lâu sau, sự hợp tác giữa hai nhà Ôn Phó xuất hiện tranh chấp, tan rã không không vui, nhà họ Phó bức bối chuyển nhà, Phó Tô không còn xuất hiện ở nhà họ Ôn nữa.

Mà nay thoáng cái đã 5 năm trôi qua, Ôn Nhung so với thiếu nữ mùa mưa 17 tuổi kia đã trưởng thành hơn rất nhiều, đóa hoa chưa kịp nở kia cô đã chôn sâu dưới đáy lòng. Nhìn em gái mình cả ngày khoe khoang Phó Tô dài Phó Tô ngắn, cô đại đa số đều mỉm cười một tiếng cho qua, thỉnh thoảng còn có thể phụ họa một câu. Như Bích cô nương có chút nghi mải không thông, thời kỳ ra hoa rõ ràng còn chưa tới mà đã úa tàn, đây là chuyện gì xảy ra, cô sống chết quẩn lầy hỏi, Ôn Nhung mới khoát tay, lắc đầu một cái, anh không thích cô, chỉ đơn giản như vậy.

Yêu thầm là một đám mây trôi xinh đẹp, ẩn sau ánh mặt trời, không bao giờ xuất hiện lại nữa.

Như Bích trước khi xuất ngoại thật lo lắng Ôn Nhung sẽ vì yêu thầm không được, bị kích thích khiến cho tâm hồn u ám, dẫn đến vì yêu mà hận, tâm lý vạn vẹo. Không ngờ rằng Ôn Nhung vẫn tiếp tục ăn no ngủ tốt, chạy tốt nhảy tốt, tinh thần phấn chấn mạnh mẽ, trưởng thành như một thanh niên đầy chí tiến thủ. Chỉ có điều từ đó về sau, Đoạn Như Bích không còn nghe thấy Ôn Nhung nói qua coi trọng người nào nữa, so với việc thân thiết với một ai đó, cô sống cuộc sống nhàn tản tự do, một mình hưởng thụ chủ nghĩa độc thân.

Bây giờ, với vấn đề của Đoạn Như Bích Ôn Nhung chỉ trả lời: “Chắc là vẫn tốt thôi.”

“Cậu xác định?”

Ôn Nhung hồi tưởng lại Ôn Tiểu Tuyết trước mặt cô thân thiết gọi Phó Tô là Tô Tô, gật đầu một cái: “Mình chờ uống rượu mừng của bọn họ.”

“....”

Cũng tốt, phải tiễn cái cũ đi, mới có thể nghênh đón cái mới.... Nhưng mà, vì sao cô lại thấy không cam lòng như vậy!

“Bà gọi Phó Tô đi!”

Ôn Nhung cảnh giác nói: “Làm gì?!”

Đoạn Như Bích khí thế hùng hổ: “Chị đây về nước, đương nhiên phải cần người tẩy trần đón gió, để ông ấy chuẩn bị cho chị đây một mâm.”

Ôn Nhung gửi tin nhắn cho Phó Tô, cho rằng phải một lúc lâu anh mới nhắn lại, không ngờ anh nhanh chóng đã trả lời, nói là hẹn ở Đại quan viên.

Đoạn Như Bích quyết đoán xách Ôn Nhung lên, leo lên chiếc xe thể thao khoe khoang tứ phương kia của cô nàng hỏa tốc phóng tới hiện trường, trực tiếp ngồi xuống chỗ đặt trước, lúc Phó Tô đến đã thấy hai người này ngồi ở bên trong tự mình ăn uống, không khỏi sửng sốt.

Như Bích cô nương bắt mắt liếc Phó Tô, con ngươi nhấp nháy, đôi mắt nhỏ dính vào trên người Phó Tô giống như không dứt ra được.

Uầy, mấy năm không thấy, thiếu gia nhà họ Phó này nhân khuôn cầu dạng càng ngày càng có khuôn có dạng, cũng khó trách hai chị em nhà họ Ôn khó mà coi trọng được người khác, mấy thứ hàng vớ vẩn kia làm sao có thể so với thứ cực phẩm như vậy được! Nhưng mà, cái mặt than của tên này vẫn trước sau như một đáng đánh đòn.

Như Bích cô nương rất tà khí nói: “Động tác chậm như vậy, mấy năm không gặp là không để em vào mắt nữa hả?”

Phó Tô liếc cô nàng một cái, bỏ áo khoác xuống, tiện tay khoác áo lên ghế dựa: “Công ty có cuộc họp.”

“Rồi rồi, này, ăn đi, cái này, cái này, cái này,” Như Bích cô nương chỉ vào mấy món ăn đắt tiền nhất, “Nhưng Nhưng nói muốn ăn, chai rượu kia nữa, em mở hai chai.”

Ôn Nhung đang ăn ngon lành, vừa nghe thấy cô nàng gài tang vật giá họa cho mình, đột nhiên ngẩng đầu, vừa vặn chống lại tầm mắt nhìn qua của Phó Tô, trong mắt đen tuyền sâu không thấy đáy, ánh nhìn của đôi mắt này khiến cho người ta có một loại ảo tưởng. Khựng lại một giây, Ôn Nhung lại cúi đầu, dưới chân hung hăng đạp cho Đoạn Như Bích một phát.

Đoạn Như Bích nhăn nhó, gấp một miếng gan lợn thả vào trong bát Ôn Nhung: “Nào, ăn nhiều một chút.”

Ôn Nhung nhìn miếng gan lợn, sắc mặt giống hệt như gan lợn, Đoạn Tiểu Bích đại gian đại ác, cô ghét nhất là ăn gan lợn, còn ném vào trong bát cô, có cần phải nhỏ mọn thế không hả!

“Muốn ăn gì cứ chọn.” Phó Tô thu hồi tầm mắt, lạnh nhạt trả lời một câu.

“Nhưng Nhưng, còn muốn ăn cái gì? Tiểu Tô nói tùy bà chọn đấy.”

Ôn Nhung đem gan lợn lựa ra vứt qua một bên: “Bà muốn ăn thì cứ ăn, đừng có lấy tôi ra ngại trang.”

“Ây da, cái này thì không đúng, tôi muốn ăn nhưng Tiểu Tô không chịu cho thì làm sao bây giờ, bà muốn ăn thì không thành vấn đề nữa.”

Ôn Nhung nghe thấy trong lời này của cô nàng có chút cổ quái, nhíu nhíu mày: “Bà suy luận cái kiểu gì vậy.”

Đoạn Như Bích cười hì hì nói: “Em nói không sai chứ, Phó thiếu gia?”

Phó Tô nhấp một ngụm trà, rũ mắt xuống, lông mi che khuất chút ánh sáng nơi đáy mắt, không hề lên tiếng.

Ôn Nhung cố gắng đóng vai một kẻ háu ăn, như vào chỗ không người, Phó Tô ngồi đối diện cô, cô ngay cả đầu cũng không dám nhấc bữa, trên bàn cơm chỉ nghe thấy tiếng Đoạn Như Bích bô bô không dứt.

Thấy hai người kia một thì chẳng khác nào đầu gỗ, một thì lại hệt như cái thùng cơm, Đoạn Như Bích trong lòng bốc hỏa, nghĩ bụng hai người dù sao cũng là quen biết từ nhỏ, làm sao còn vô cảm hơn cả như lần đầu gặp mặt, thậm chí còn giống như nam nữ thân thiết oán niệm sống lại vậy.

“Khụ... khụ...,” Không bày ra đòn sát thủ thì không được rồi, Đoạn Như Bích gấp một khúc cá giả vờ giả vịt hỏi Ôn Nhung, “Nhưng Nhưng, bà với Lâm Tuyền thế nào, nghe nói bà qua nhà anh ta rồi hả?”

Động tác gấp thức ăn của hai bên ngừng lại, Phó Tô nhìn về phía Ôn Nhung, trên mặt không có biểu hiện gì, một lát sau, anh tiếp tục động tác, Ôn Nhung vẫn há miệng, im lặng nhìn Đoạn Như Bích, con nhỏ này hôm nay uống nhầm thuốc sao, đi khắp nơi phá cô.

Đoạn Như Bích dùng khuỷu tay huých cô: “Nói một chút đi, tôi còn chưa nhìn thấy nhân vật trong truyền thuyết kia bao giờ, anh ta trông thế nào?”

Ôn Nhung kinh ngạc một chút, bình tĩnh tiếp tục dùng bữa, hàm hồ nói: “Không biết.”

“Có đẹp trai không?” Đoạn Như Bích dồn ép từng bước, “Có đẹp trai được như Tiểu Phó không?”

Ôn Nhung bắt đắc dĩ, lúng túng nói: “Anh ta là ông chú rồi!”

Đoạn Như Bích xem thường, hai con mắt còn lấp lánh như sao: “Ông chú thì sao, ông chú cũng có thể rất quyến rũ, tôi đây cứ thích ông chú đấy.”

” Lâm Tuyền....” Phó Tô vẫn giả bộ đầu gối bên kia cuối cùng cũng lên tiếng.

Đoạn Như Bích kích động một trận, ngừng thân nhìn chằm chằm mong đợi câu tiếp theo của anh.

Phó Tô mở mắt, ánh mắt đặt trên khuôn mặt có chút thận trọng của Ôn Nhung, anh nhìn cô một hồi, chớp mắt dừng lại này lại bị anh không dấu vết lướt qua, anh nhìn tầm bình phong phía sau lưng Ôn Nhung, nói: “Anh ta không phải một nhân vật đơn giản, tôi biết Tiêu Tổng của tập đoàn Ngự Phong bị anh ta làm cho nhà tan cửa nát, trước đêm anh ta tự sát, đã quỳ trước cửa nhà Lâm Tuyền cả đêm, nghe nói Lâm Tuyền đang ở trong nhà vui đùa với tình nhân, không hề để ý gì tới anh ta, ngày thứ hai Tiêu Tổng tự sát, hôm tang lễ của anh ta, Lâm Tuyền đã thu mua công ty của anh ta.”

Ôn Nhung nghe xong có hơi sửng sốt, Đoạn Như Bích cũng tặc lưỡi hít hà, cô vội hỏi Ôn Nhung: “Bà biết không?”

“Nghe nói qua, không rõ lắm...” Ôn Nhung cũng phản ứng kịp, “Chuyện này cũng không liên quan đến tôi, tôi đâu có quen với anh ta.”

Phó Tô thưởng thức chén rượu trên tay, tầm mắt từ đôi môi đang nói chuyện của Ôn Nhung chuyển qua vành tai đã đỏ lên của cô, cô chỉ cần uống chịu rượu thôi sẽ dễ dàng đỏ mặt, vành tai hồng hồng, dưới làn da mỏng tựa hồ như có thể thấy mạch máu màu xanh, ửng lên sự sáng bóng khả ái, không biết là do tác dụng của rượu hay là do gấp gáp, mặt của cô so với bình thường càng thêm hồng.

Anh cúi đầu, chén rượu chiếu rọi lên nét mặt chẳng hơn gì.

Ôn Nhung đối với người như Lâm Tuyền không có cảm giác chân thực, người khác nói hấn đáng sợ thế nào ra sao, ngay cả cha cô nhìn thấy Lâm Tuyền cũng sẽ sợ ra một thân mồ hôi lạnh, cũng không biết là có phải do thần kinh cô không đủ nhạy cảm hay không, cô một chút cũng không cảm thấy. Ôn Nhung không nhin được hồi tưởng lại, thật ra thì dáng dấp của Lâm Tuyền rất nhẹ nhàng quân tử, mặc dù đã 35 tuổi, nhưng anh ta bảo dưỡng rất tốt, có thể nhìn trẻ hơn đến 6, 7 tuổi, cử chỉ đối đãi với người khác của anh ta lại tao nhã lễ độ, nói chuyện mỉm cười vừa đủ, như thế xem ra, khả năng bị lừa gạt bởi vẻ ngoài quá mạnh mẽ, sói xám đội lốt cừu vui vẻ thì ra cầm thú như vậy! Cô gọi anh ta là cầm thú thật đúng là không có sai mà.

“Nhưng Nhung, tiền đồ đen tối a.” Sau khi ăn xong, Như Bích cô nường một câu trọng tâm nói với cô, “Không ngờ lần này bà gặp được mặt hàng khó trị như vậy.”

“...”

“Nói tóm lại, không thể bị tóm lại.” Đoạn Như Bích nói xong lại bổ sung, “Nhưng mạng nhỏ là trên hết, đừng có đập đầu mà chết đấy. À..., còn nữa, có chuyện thì nhớ phải tìm Phó Tô giúp một tay, mặc dù mặt than có hơi khó coi một chút, nhưng mà nếu ông ấy biết Lâm Tuyền khó đối phó, nhất định sẽ giúp bà.”

“Đâu có khoa trương như vậy, bà đừng có đoán mò...”

Ôn Nhung còn nói chưa hết lời, đột nhiên bị người ta ác độc xô một cái từ phía sau, cô lao đảo một cái, ngã về phía trước mấy bước mới đứng vững, vội vàng quay đầu lại nhìn: “Ai vậy!... Tiểu Tuyết?”

Khuôn mặt mỹ nhân của Ôn Tuyết giận đến tím tái, lạnh đến sắp rớt ra, trong mắt là lửa giận ngập trời, bộ dạng như muốn ăn thịt người hủ luân xương: “Ôn Nhung! Chị có phải không biết xấu hổ không! Câu được Lâm Tuyền rồi, còn chạy tới câu Phó Tô sao?!”

14. Chương 14

Như Bích cô nương kinh ngạc, mấy năm không gặp mà công lực nổi điên tùy thời tùy chỗ của Ôn Tiểu Tuyết này càng mạnh lên trông thấy, không chỉ có như thế, trí thông minh của con bé này đi ngược lại trạng thái tăng trưởng, càng ngày càng có triệu chứng của bệnh não tàn.

Sau này lúc Đoạn Như Bích nói ý tưởng này với Ôn Nhung, Ôn Nhung cho cô một ngón tay cái: “Sâu sắc!”

Trước mắt, Ôn Tuyết giống như bà chúa tuyết vọt tới trước mặt Ôn Nhung, chỉ vào mũi chị cả nhà mình mắng to: “Tôi đã bảo chị làm sao có thể tốt bụng như vậy đồng ý thay tôi đi xem mắt, thì ra là coi trọng người ta có tiền có thế, tương mạo lại không tồi. Ôn Nhung, chị làm sao có lắm thứ tâm tư quỷ quái như vậy, đùa bốn giờ trò lừa gạt tôi, nhưng chị không nhìn xem bộ dạng mình như thế nào còn muốn cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga. Chị dụ dỗ một ông chú thì thôi, chị đừng có mà ăn trong bát còn ngó trong nồi!”

Ôn Tuyết giống như động kinh đứng ở giữa lối đi mắng Ôn Nhung xối xả, giọng của cô ta không nhỏ, người đi qua đi lại bên cạnh đều ghé mắt nhìn, cảnh tượng này giống hệt như hiện trường mấy vụ vợ cả ngược tiểu tam phần khích, làm cho người xem không ngừng tưởng tượng.

Hai người Ôn Nhung cùng Đoạn Như Bích, một người hai tay cầm trong túi quần, vẻ mặt mờ mịt, một người hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt mất kiên nhẫn. Chờ Ôn Tuyết lên cơn thần kinh phát tiết xong, Đoạn Như Bích bước lên trước một bước, cô cao hơn so với Ôn Tuyết một chút, ghé mắt nhìn cô ta, khoe mắt quang minh chính đại kia bắn ra những tia miệt thị: “Cô động kinh hả, đứng giữa lối đi la hét cái gì, cô không sợ mất thể diện, chị đây ngại, có tin tôi tố cáo cô tội phỉ báng hay không!”

Ôn Tuyết vừa nhìn thấy Đoạn Như Bích, khí thế bị đè ép xuống một chút, cô ta biết rõ người này khó chơi hơn chị cô ta nhiều, nhưng cô ta vẫn hùng hổ nói: “Mất thể diện, còn muốn tố cáo tôi? Có mất mặt bằng chị ta sao, trêu Tần mộ Sở, trêu tam mộ tứ!”

Đoạn Như Bích chẳng âm chẳng dương quái quỷ nói: “Uầy, thành ngữ dùng kiểu này, không hổ là sinh viên xuất sắc, nói thêm hai cái thành ngữ có chữ trêu ở đầu nữa nghe coi! “

Ôn Tuyết sững sốt, sắc mặt lại khó coi thêm mấy phần, một gương mặt xinh đẹp lại bị chính cô ta vụn vụn đến lung tung, cố đạt lấy mục tiêu: “Ôn Nhung, tôi cảnh cáo chị, đừng đi tìm Phó Tô nữa!”

Ôn Nhung chẳng có biểu cảm gì, cô đứng đó chờ cho Ôn Tuyết mắng đủ, vỗ vỗ bả vai Đoạn Như Bích, giống như chẳng hề có chuyện gì xảy ra, nói: “Đi, đi uống cà phê đi.”

Chiều không thêm đêm xia này của cô trong nháy mắt giết chết Ôn Tuyết.

Ôn Tuyết lập tức bùng nổ: “Chị đứng lại đó cho tôi.”

Cô ta kéo lấy cánh tay Ôn Nhung không buông, Ôn Nhung liếc mắt qua miễn cưỡng nhìn cô ta, trong mắt tràn ngập bất đắc dĩ, Ôn Tuyết giống như đứa trẻ nhỏ được cô cưng chiều, một chút cô cũng không để vào trong mắt.

Ôn Nhung thở dài: “Tiểu Tuyết, mời đối với Phó Tô có chút lòng tin, cũng đối với bản thân em có chút lòng tin, đừng có nghĩ ngợi lung tung. Chị không có ý gì với Phó Tô cả, OK?”

“Chị bảo đảm?” Ôn Tuyết nheo mắt lại, sắc bén nói.

Cô em gái này rất cuộc là lên cơn điên gì vậy, Ôn Nhung không thể làm gì hơn là nói lại một lần: “Chị đảm bảo, chị đối với Phó Tô không hề có suy nghĩ bất chính.”

Ôn Tuyết chợt cười cười, bộ dáng như trút được gánh nặng, ánh mắt đảo qua phía sau Ôn Nhung, Ôn Nhung không hiểu tại sao trong lòng chợt lộ bộp một cái, theo bản năng quay đầu lại, vừa vặn thấy Phó Tô đã tính tiền xong không biết đã đứng sau lưng bọn họ từ lúc nào.

Ôn Nhung ngơ ngẩn, trong lúc nhất thời ngốc tại chỗ.

Phó Tô cầm chìa khóa xe trong tay, sắc mặt có chút đáng sợ, ánh mắt nhìn Ôn Nhung xuống đến điểm đóng băng, chẳng đợi ai mở miệng, anh đã lên xe, Ôn Tuyết vội vội vàng vàng đi theo anh lên xe.

“Nhưng Nhung? Không sao chứ.” Đoạn Như Bích kéo cánh tay Ôn Nhung qua.

Ôn Nhung quay đầu lại, cười có chút miễn cưỡng: “Không sao, đi, uống cà phê đi.”

Đôi môi Đoàn Như Bích giật giật, vẫn đem lời định nói nuốt xuống, gật đầu một cái, hào phóng đáp lại: “Đi, tôi mời.”

Tối hôm đó Ôn Nhung kéo tâm trạng nặng nề đến nhà Lâm Tuyền, Lâm cầm thú không có ở nhà, Lâm Tử Hào mở cửa, vẫn là khuôn mặt chán ghét kia, tức giận nói: “Ba em nói để cô ăn cơm trước.”

“Không cần.”

Lâm Tử Hào khinh bỉ nói: “Ba em nói cô là đồ háu ăn, có thể ăn, những món này đều đặc biệt chuẩn bị cho cô.”

Ôn Nhung bước tới phòng ăn thấy một bàn thức ăn liền im lặng, Lâm Tử Hào nhìn cô một cái, nói: “Yên tâm, những thứ này không tính trong tiền lương.”

Ôn Nhung hít một hơi, nhóc con này có thể đừng có mở miệng nói chuyện được không!

Đã tới thì tới luôn, có thức ăn không nên lãng phí, Thượng Đế sẽ trách tội cô. Ôn Nhung cầm bát lên ăn không chút khách khí, sau đó đột nhiên phát hiện đầy bàn toàn là đại quân màu đỏ, món cay Tứ Xuyên, món Hồ Nam, không cay không vui!

Đây chính là trả thù trắng trợn đi, đúng không, đúng không! Hôm đó đúng là cô có quá đáng một chút xiu, nhưng mà anh ta độc ác quá đi... Song cảm giác bụng đói kêu vang thật chẳng tốt chút nào, Ôn Nhung gắp một miếng ớt đỏ lên, nuốt một ngụm nước bọt, rót cho mình một cốc nước lớn, vùi đầu bắt đầu chiến đấu.

Lâm Tử Hào ngồi ở phía đối diện với cô, cầm quyển sách trình trọng xem.

Sau một bát cơm, Lâm Tử Hào thoáng ngước mắt lên.

Sau hai bát cơm, Lâm Tử Hào nghiêm nghị nhìn về phía Ôn Nhung.

Sau ba bát cơm, Lâm Tử Hào đã bỏ sách xuống.

Trong lúc Ôn Nhung đang tính toán xới bát thứ tư, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tử Hào biến ngậy ngốc, không xác định nói: “Cô vẫn muốn ăn?”

Ôn Nhung cay đến rát cả miệng, đổ lên một tầng dầu ớt, trên trán đầy mồ hôi, nhưng cô lạnh nhạt nhún vai: “Ba cậu nói bảo đảm ăn sẽ no, mà bát nhà cậu nhỏ quá, tôi còn chưa có no.”

Lâm Tử Hào trợn mắt há mồm: “Cô là heo sao?”

Ôn Nhung không so đo với trẻ con, lời của con nít không thèm chấp.

Thật ra thì bình thường cô ăn nhiều lắm cũng chỉ ba bát, nhưng đây là dưới điều kiện cô đang bình thường, nếu dưới tình huống không bình thường, ví dụ như tức giận, thương tâm, vui vẻ, dạ dày cô sẽ tự động phình lên, giống như là cái động không đáy, nhất định phải không ngừng tổng thức ăn vào mới thỏa mãn được.

Kỳ thực, lúc ăn đến bát thứ ba cô cũng đã no rồi, nhưng trong đầu đột nhiên xuất hiện khuôn mặt trầm lạnh của Phó Tô, cái bát đã được đặt xuống lại bùng lên, cứ thế lặp đi lặp lại, cho đến khi Ôn Nhung ăn xong bát thứ tư, bây giờ đã no căng đến mức không còn chỗ chứa nổi một hạt cơm nữa rồi, nhưng sự khác thường trong lòng cô, vẫn chưa có cảm giác dễ chịu hơn chút nào.

Ánh mắt của Phó Tô giống như cây gai đâm vào trong lòng cô.

Lâm Tử Hào trở lại trong phòng luyện đàn, thì ra cậu nhóc còn có thể kéo violon, Ôn Nhung tựa vào trên ghế sa lon vô cùng buồn chán. Nói cái gì mà “Giáo dục giao tiếp hòa đồng”, với tình trạng của bọn họ như hiện này, khóa học này có kéo dài tới lúc Lâm Tử Hào hai mươi tuổi cũng vẫn công cốc. Nhắc tới cũng thấy kỳ quái, Lâm Tử Hào nếu không thích cô làm gì còn phải miễn cưỡng bản thân ở một mình với cô, chẳng lẽ là do Lâm Tuyền áp bức? Có thể, đứa nhỏ này ba ba nói gì thì nghe đấy, quả nhiên, đại cầm thú áp chế tiểu ác ma, mất xích quan hệ sinh vật giữ vững sự thăng bằng của hệ thống sinh thái.

Ôn Nhung hôm nay có chút buồn bực không vui, em gái cô ằm ỉ một trận như vậy khiến cô đau cả đầu, còn có khuôn mặt lạnh không giải thích được của Phó Tô khiến cho cô càng không dễ chịu. Đa sầu đa cảm không thích hợp với cô, cho nên càng ngày càng cảm thấy khó chịu, khó chịu khó chịu, bụng cũng ằm ỉ theo, giống như là có cối xay thịt đang ở bên trong đời sông lấp lút vậy.

Ôn Nhung đột nhiên bật dậy từ trên ghế sa lon, Lâm Tử Hào sợ hết hồn, trợn to hai mắt nhìn cô: “Cô làm gì vậy?”

Ôn Nhung mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, mặt mũi vắn vẹo, uốn người ôm bụng, cũng hít một hơi lạnh: “Nhà WC ở đâu?”

Lâm Tử Hào bị cô gào lên giật mình tại chỗ, Ôn Nhung mắt cũng trợn trắng, thẳng nhóc này bình thường nhanh nhay vậy, làm sao đúng lúc này lại ngu ngốc,

Cô giống như con nhặng mất đầu chạy tán loạn trong phòng, thế mà lại không tìm thấy! Ôn Nhung quyết định chạy thật nhanh ra bên ngoài, chẳng thèm nhìn đường khó chịu xông lên phía trước, hung hăng đụng vào một người, lực bắn ngược đẩy cô đặt mông ngã ngồi xuống sàn nhà, phần xương cụt đau nhói lập tức liên lạc với một bộ phận bí ẩn, Ôn Nhung kẹp chặt bắp đùi, đau đến chết đi sống lại, sắp cầm giữ không được.

Lâm Tuyền mới từ bên ngoài về, một tay cầm áo khoác ngoài, một tay muốn vươn ra kéo Ôn Nhung, đáng tiếc chậm một bước, Ôn Nhung ngã oạch xuống đất, sau đó.... Lăn lộn...

May mà đầu óc linh động nhạy bén của Lâm cầm thú cũng không nhìn thấu Ôn Nhung sao lại phóng khoáng như vậy: “Cô giáo Ôn, cô đang làm cái gì vậy?” Giống như con thỏ con trắng đang làm nũng vậy.

Ôn Nhung run run rẩy rẩy đứng lên, đỡ tường, cắn tức nhìn, chịu đựng nỗi đau đón so với dì cả mẹ đến còn kinh khủng hơn, nếu không phải cô muốn nếu gương tốt, không thể làm những chuyện đồi phong bại tục, cô thật sự muốn giải quyết ngay tại chỗ để xả hết mọi hận trong lòng.

“WC....” Ôn Nhung đã mất đi năng lực nói ra một câu đầy đủ.

Cũng may là Lâm cầm thú mạnh mẽ hơn con trai anh ta: “Đi phía trước rẽ trái cửa đầu tiên.”

Lúc Ôn Nhung đi qua Lâm Tuyền đột nhiên nghiêng đầu nhìn hấn, khuôn mặt trắng bệch nhìn có chút kinh khủng, cô gơ một ngón tay chỉ vào mũi Lâm Tuyền, vắn vẹo nói: “Anh...”

Chữ “Anh” vừa mới thốt ra, sắc mặt Ôn Nhung đột nhiên biến đổi, một đường chạy như điên xông lên rẽ trái hướng về phía cánh cửa đầu tiên.

Lâm Tử Hào từ trong phòng chui ra: “Ba ba.”

Lâm Tuyền mỉm cười nhìn bóng lưng điên cuồng của Ôn Nhung, quay đầu lại hỏi: “Ừ, cô giáo Ôn thế nào?”

Lâm Tử Hào vẻ mặt ngưng trọng lắc đầu: “Có lẽ là trúng tà.”

Lâm Tuyền tự mình suy nghĩ, bước tới phòng ăn, không khỏi sửng sốt: “Cô ấy ăn hết sạch đồ ăn rồi?”

Lâm Tử Hào rất già đời thở dài một tiếng: “Ba, ba nói đúng, cô ấy đúng là heo đầu thai, còn ăn năm bát cơm!”

Lúc này, Ôn Nhung trải qua một phen đại chiến, suy yếu vụn lan can từ trên lầu đi xuống, còn chưa đi đến một nửa, một tay liền ôm chặt bụng lại lăn một vòng chạy về nhà WC.

Lâm Tuyền nhìn cái bàn đã được ăn một cách sạch sẽ, sờ sờ cảm, đương nhiên hấn sẽ không có bất kỳ cảm giác tội ác nào, chẳng qua là hấn hơi cảm khái, cô nương này thật đúng là thật thà.

Lần thứ ba Ôn Nhung bước ra khỏi nhà WC hai chân đã nhũn ra, mắt nổ đom đóm, dứt khoát ngồi bệt xuống cửa cầu thang chờ đợi trận choáng váng này trôi qua.

Lâm Tuyền bước tới trước mặt cô, cười đến ầm lòng ầm dạ: “Cô giáo Ôn, có cần đi bác sĩ không?”

Đầu sỏ mà còn nói ra mấy lời như vậy nghe mới không có hảo tâm làm sao, không phải là Ôn Nhung lòng tiểu nhân, có ai mà không biết ưu điểm lớn nhất của Ôn Tiểu Nhung chính là rộng lượng, từ lời phê của giáo

viên tiểu học cho đến giáo viên trung học khi tốt nghiệp, hai chữ này đều là từ máu chó, cứ nhìn cô dung túng cho cô em nào tàn của mình thế nào thì biết. Nhưng hôm nay cô đang phát bực còn chưa có nguôi, khó tránh khỏi nội tâm u ám, thêm vừa rồi lại mới nghe mấy sự tích về Lâm cầm thú, không thể không có đề phòng.

Ôn Nhung lành lạnh mở mắt, đã vô lực mà biểu đạt sự hoán giận trong lòng đối với nụ cười kia của Lâm cầm thú.

“Anh cho tôi ăn cái gì...” Cho dù đã ra cái dạng này, cũng muốn biết mình chết thế nào.

“Cô giáo Ôn, có một từ gọi là có chừng có mực, còn có câu ăn no rừng mỡ, dĩ nhiên ở đây chúng ta chỉ nhìn ý từ bên ngoài. Cho nên, ” Lâm Tuyền rất hảo tâm đưa lên một cái khăn lông, “Cô giáo Ôn, nhớ đừng có ăn uống quá độ, còn có, ít ăn ớt đi một chút.”

Hắn đang cười, nhất định đang cười, đang cười nhạo!

“Là anh chuẩn bị đồ ăn cho tôi.”

Đây là tai nạn lao động!

“Nhưng mà tôi đâu có bảo cô ăn hết tất cả.”

Ôn Nhung ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tươi cười rất chi là vô tội của Lâm Tuyền, trong dạ dày một cơn buồn nôn ập tới, đợi đến lúc cô kịp phản ứng lại, trên mặt Lâm Tuyền vẫn mang theo nụ cười, chẳng qua là có chút đông cứng. Cô cúi đầu, hiểu ra —— một bãi nôn hồng hồng xanh xanh đang phủ lên đôi giày trắng tinh của Lâm Tuyền, chẳng biết tại sao Ôn Nhung nhất thời thấy thần thanh khí爽, bóng ma mà Phó Tô tạo ra cho cô cũng nháy mắt mờ đi không ít.

Tiểu ác ma há hốc miệng, kinh ngạc nhìn cô, lại lập tức sợ hãi nhìn về phía cha mình.

Ôn Nhung chống tường đứng lên, yếu ớt nói: “Chú à, ngại quá, không kiềm lại được.”

Anh ta là thế hệ cha chú không đến nỗi so đo với người trẻ tuổi non dạ như cô chứ.

Lâm Tuyền cúi đầu nhìn bãi nôn tẩn ra... hừ, vị cay, khuôn mặt siêu trắng dường như càng trắng thêm mấy phần, nhưng trình độ của hắn không ai bằng, nội lực thâm trầm như biển, vậy nên, hắn trấn định cõi giày ra, lại cười cười nhìn Ôn Nhung, cười đến là dịu dàng: “Không sao. Cô giáo Ôn, ăn rồi nôn rồi, tâm trạng khá hơn chút nào chưa?”

Ôn Nhung sững sốt, anh ta làm sao biết tâm trạng cô không tốt?

Lâm Tuyền không đợi cô đặt câu hỏi, chân trần bước vào phòng tắm: “Vậy đi, chỗ tôi cần dọn dẹp một chút, cô có thể về được rồi.”

Trên đường trở về bình thường không có gì khác lạ, Ôn Nhung suy nghĩ mãi mà không ra đáp án, càng nghĩ càng thấy có gì đó không đúng, không phải anh ta âm thầm theo dõi cô đấy chứ? Nhưng rất nhanh cô phải bay ý nghĩ này, cô tuyệt đối là lại tự mình đa tình rồi.

Ôn Nhung nhìn đèn đường không ngừng chạy ngược lại, đột nhiên nhớ tới mỹ nữ lần trước tình cờ gặp được, từ sau lần đó, cô cũng không thấy cô ta lui tới nhà họ Lâm nữa, chẳng lẽ thật sự là đối tượng tình một đêm?

Ngẫm lại cái mặt ra vẻ đạo mạo kia của Lâm Tuyền, còn có trang phục lôi cuốn lộ ra vẻ cấm dục kia, bên ngoài càng trắng bên trong càng đen. Ôn Nhung nhủ thầm lại, hiện thực luôn luôn rất tàn khốc.

*** Đại thúc thù dai dễ sợ , ác như con tê giác > <***

15. Chương 15

Hai ngày trước bị ăn làm hại thân, trong khoảng thời gian này Ôn Nhung không dám ăn uống linh tinh bữa bãi, nhưng muốn một đĩa hám ăn nhịn ăn, giống như cầm một kẻ nghiện dùng thuốc, thực sự khó khăn. Dạ dày cũng đã ổn ổn, cô lại đại khai cất giới.

Trưa hôm nay, mấy giáo viên cùng nhau ăn cơm trong phòng, đừng có nhìn mấy thầy cô giáo lúc đi dạy nghiêm trang, nói lý ra thì cũng chẳng có ai đứng đắn hoàn toàn, Ôn Nhung nghe thầy Hà dạy mỹ thuật nói: “Mấy người có thấy không, mấy cái quán cóc trước cổng trường chúng ta đều bị kiểm tra và niêm phong.”

Cô giáo Bạch Huyền Huyền lập tức gật đầu: “Hôm trước tôi đi làm cũng thấy, nói ra cũng kỳ quái, trước kia cũng có phụ huynh kháng nghị muốn dỡ bỏ hàng quán, cũng không thấy trả lời chắc chắn, làm sao vừa mới nói hủy là hủy luôn?”

Ôn Nhung không khỏi động tai lên nghe, mấy cái quán cóc kia bị dỡ? Không thể nào, bọn nhỏ thích nhất mấy cái quán đó, chiều nào lên lớp cũng thấy một đám trẻ con chạy vào cửa hàng mua mấy đồ ăn vặt rồi đồ chơi linh tinh, chỗ đó buôn bán tốt vô cùng. Nghe nói mấy chuyện này ông chủ cũng đã móc ngoặc hay đi cửa sau với lãnh đạo nhà trường rồi, mọi người cũng chỉ mở một mắt, nhắm một mắt.

“Nghe nói có người mua phất cả tiệm mì, đuổi luôn mấy người bán đi.”

“Ừ, ngày hôm qua tôi còn thấy ông chủ tiệm mì đó xông vào phòng làm việc của hiệu trưởng tranh luận, nhưng đây cũng không phải là ý của hiệu trưởng.”

Ôn Nhung lắng nghe, cũng cảm thấy chuyện thật cổ quái.

“Cô giáo Ôn thấy thế nào?”

Ôn Nhung ngẩng đầu lên, thầy tiểu Tần chẳng biết đã ngồi đối diện cô từ lúc nào, đang mỉm cười nhìn cô.

Ôn Nhung giơ tay nhún vai: “Tôi cũng không biết, nhưng mà mấy quán cóc kia tình trạng vệ sinh rất tệ, quả thật nên chỉnh đốn một chút.”

Tần Khiêm gật đầu một cái: “Tôi cũng nghĩ vậy. Dù sao trường chúng ta là trường tốt nhất toàn thành phố, cơ sở đồng bộ cũng phải tốt nhất. Chỉ là, đáng thương cho mấy người chủ quán kia bỗng chốc mất đi kế sinh nhai.”

“Tiểu Nhung, chị có biết nhà của Tiểu Vũ lớp chúng ta đã xảy ra chuyện lớn.” Đinh cô nương cũng thò đầu ra buôn chuyện, “Nghe nói nhà máy của cha cậu bé đóng cửa, đứa trẻ đáng thương, hai ngày nay cứ ngồi khóc cả ngày, em đỡ thế nào cũng không nín.”

“Tiểu Vũ? Tiểu Vũ nào nhỉ?”

“Chính là bé trai mập mập lùn lùn ấy, à, lần trước chị còn dạy dỗ Lâm Tử Hào vì nhóc đó mà.”

Ôn Nhung kịp phản ứng lại: “Là cậu bé đó? Chuyện gì xảy ra, quãng thời gian trước không phải vẫn tốt đẹp sao?”

Đinh cô nương thở dài nói: “Đúng mà, em còn nghe nói cha cậu bé đang làm ăn phát đạt, đột nhiên lại xảy ra tai họa bất ngờ bỗng chốc đã mắc nợ nói sập là sập.”

Ôn Nhung nhớ đến cảnh nhà mình cũng đang lung lay trong mưa gió, không khỏi cũng cảm thán theo một câu: “Ai biết ngày mai sẽ ra sao, vẫn là sống cho tốt ngày hôm nay.”

Ăn xong cơm trưa, hội nghị buôn chuyện giải tán, Ôn Nhung thấy Bạch Huyền Huyền lại dính vào Tần Khiêm cười đến đầy mặt xuân tâm nhộn nhạo, thấy tiểu Tần đúng là người tốt, cũng khách khí trả lời cô ta. Ôn Nhung cùng Đinh Đinh đi đằng sau bọn họ, Đinh Đinh nhìn bóng dáng hai người trước mắt, không được thoải mái cho lắm nói: “Hôm ấy sau khi chị đi về, Bạch Huyền Huyền một mình độc chiếm, thấy Tần không có cơ hội nào mà nói chuyện với giáo viên khác.”

Câu này nghe thật là kỳ quái, làm như cô với Bạch Huyền Huyền hai cô giành một chàng vậy.

Quả nhiên, Đinh cô nương đã nghĩ lệch: “Tiểu Nhung, chị phải nắm lấy cơ hội, chị là cận thủy ban công*, có lão Đại nhà chị giúp xe chỉ luân kim, đứng có để Bạch Huyền Huyền này đoạt mất.”

*ý chỉ dựa vào quan hệ gần gũi mà giành được lợi thế

Ôn Nhung lắc đầu, này tính là chuyện gì: “Chị cũng cảm thấy bọn họ xứng đôi chẵn.”

Đinh cô nương cho rằng cô đang tự ti với sắc đẹp của hoa khôi ngoại ngữ, khích lệ nói: “”Chị đừng có tự coi nhẹ mình, em thấy thầy Tần rất có ý với chị.”

Ôn Nhung lúc ở trong phòng WC nhìn về phía gương cẩn thận quan sát cái mặt của mình, chẳng lẽ trên mặt cô viết chữ “Tôi muốn đàn ông” sao? Vì sao em gái cho rằng cô mơ ước đàn ông, Đinh Đinh cho rằng cô cần đàn ông, lão Đại cho rằng cô phải có đàn ông, chẳng lẽ năm nay cô thật sự hồng loan tinh động, có một kiếp này?

Khoan chưa nói đến cái này, sáng nay cha Ôn hết sức khẩn cấp gọi điện cho cô, nói là công ty sắp trụ không nổi, hỏi cô và Lâm Tuyền đã phát triển đến mức nào.

Có thể đến mức nào? Sẽ đến mức nào?

Ôn Nhung cảm thấy đề tài này thật nhàm chán, cô đâu phải chúa cứu thế của nhà bọn họ, thay vì hy vọng vào Lâm cẩm thú, chẳng bằng nghĩ lại xem công ty vì sao lại sa sút đến mức này. Cô nghĩ như thế nào, nói ra thế ấy, sau đó cha cô ở đầu dây bên kia nổi trận lôi đình, lại sau đó, cô cúp máy ung dung lên lớp.

Giờ học, bé mập vẫn cúi đầu ở trong góc vẽ vòng tròn, tâm trạng cực thấp.

Ôn Nhung suy nghĩ một chút, đang định đi tới an ủi tâm hồn bị tổn thương của cậu bé, đột nhiên thấy bé mập lao vào một người đánh tới tấp.

Ôn Nhung không chút suy nghĩ vội vàng chạy lên kéo hai đứa trẻ đang đánh nhau ra. Cô vừa lại gần mới phát hiện ra bị dè ở phía dưới lại là Lâm Tử Hào.

Tiểu ác ma đứng dậy từ trên đất, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bé mập, dùng mu bàn tay lau đi tơ máu nơi khóe miệng: “Ngu ngốc.”

Bé mập hoàn toàn bị chọc giận, mặt đỏ lên điên cuồng gào thét muốn đánh về phía Lâm Tử Hào, Ôn Nhung túm cậu nhỏ lại, giam vào trong ngực: “Dương Tiểu Vũ em đang làm gì vậy, bình tĩnh một chút, không cho phép đánh người.”

Tâm trạng bé mập rất kích động, càng không ngừng giãy dụa trong ngực Ôn Nhung: “Nó... Ba nó là đồ trứng thối! Nó cũng là đồ trứng thối, cả nhà bọn họ đều là đồ trứng thối!”

Ôn Nhung cho rằng mình đã nghe nhầm: “Cái gì?”

“Đều là tại ba nó làm hại, nhà em mới bị người ta đòi nợ, nhà em xong rồi, ba ba ngày nào cũng đánh em...”

Bé mập đột nhiên mất hết sức lực, ngã ngồi trên mặt đất gào khóc.

Ôn Nhung lập tức nhìn về phía Lâm Tử Hào, ai ngờ đứa nhỏ này vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, chán ghét liếc mắt nhìn bé mập, cái vẻ khinh thường cao cao tại thượng đó làm sao có thể xuất hiện trên người một đứa trẻ được, Ôn Nhung không nhận được mà rung mình một cái.

Bé mập nằm trên mặt đất liều mạng nức nở, nước mắt nước mũi đều cọ hết lên quần áo Ôn Nhung, Ôn Nhung lại chỉ nhìn khuôn mặt hồ hững của Lâm Tử Hào, Lâm Tử Hào nhận thấy tầm mắt của Ôn Nhung, ngẩng đầu lên, chớp mắt nhìn thấy Ôn Nhung giống như giận người.

Ôn Nhung thu hồi tầm mắt, ngồi xổm xuống nhẹ giọng khuyên bảo Dương Tiểu Vũ, sau khi tan lớp còn đưa cậu bé đi rửa mặt, lại đưa đến phòng làm việc, chờ tâm trạng cậu bé bình phục, mới đưa cậu nhóc về lớp.

Lúc cô trở lại phòng làm việc đã thấy Lâm Tử Hào đứng ở cửa, cái mặt bánh bao xinh trai đen đến không thấy mặt trời, cậu nhóc vừa thấy cô đã thốt lên hỏi: “Sao cô lại tốt với nó thế?”

Ôn Nhung ném chiếc còi trong tay xuống, khóe miệng khẽ nhếch: “Tôi thích làm gì thì làm.”

Bàn tay nhỏ bé của Lâm Tử Hào nắm thành quyền, giống như đang đè nén uất ức rất lớn: “Nó đánh em”

“Vậy tại sao bạn ấy đánh em?”

Lâm Tử Hào mím môi không nói lời nào.

“Trong nhà người ta gặp chuyện không may, em không nên so đo với bạn ấy.”

Trên mặt Lâm Tử Hào trầm xuống, lại lộ ra một nụ cười có chút tàn nhẫn, hừ lạnh một tiếng.

“Thật sự là ba ba em làm sao?”

“Đúng thì thế nào, nhà bọn họ đáng đời.”

Ôn Nhung bị cái miệng của cậu nhóc làm cho tức đến phát rợn, khó mà hiểu được đứa nhỏ này tại sao lại luôn vặn vẹo như vậy, cũng không muốn nhiều lời với nó: “Sắp vào giờ học, em trở về đi.”

Ai ngờ Lâm Tử Hào lại kéo tay của cô không buông, khuôn mặt nhỏ nhắn căng cứng: “Cô thiên vị nó.”

Ôn Nhung không hiểu tại sao thằng bé cứ cố chấp với chuyện này như vậy, không thể làm gì khác hơn là chịu đựng nói: “Tôi không thiên vị ai cả, tôi chỉ quan tâm sự thật. Trước kia bạn ấy mắng em quả thật là bạn ấy không đúng, nhưng em cũng đã bắt nạt lại, bây giờ ba ba em làm cho nhà máy của ba bạn ấy đóng cửa, trong lòng bạn ấy không dễ chịu mới có thể đánh em, em không nên chọc giận bạn ấy.”

Lâm Tử Hào ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cây ngay không sợ chết đứng nói: “Nó đáng đời, nó mắng em, ba ba em không có sai.”

“....”

Ôn Nhung nhất thời im lặng, cô cảm thấy ngọn nguồn tội ác hẳn là đến từ người cha đó của cậu bé.

Chuông vào học đúng lúc vang lên, Lâm Tử Hào đen mặt lại bước về phòng học.

Ôn Nhung trở lại phòng làm việc, Tần Chân ném cho cô một cái kẹo mút: “Anh vừa nghe thấy, thằng nhóc này đúng là thiếu quần giáo, khó trách cô muốn đánh nó.”

Ôn Nhung cắn kẹo mút, bất đắc dĩ nói: “Là vấn đề giáo dục của cha mẹ đối với con cái, cha thằng nhóc không dạy bảo nó, cái gì cũng duy ngã độc tôn.”

Nhưng lại nghĩ đến Lâm Tuyển thật sự khiến cho nhà bé mập sụp đổ, Ôn Nhung cảm thấy có chút sờn cả tóc gáy, không phải là thật chứ?

Tần lão Đại có chút mập mờ hỏi: “Cô nói là cái người Lâm Tuyển hôm đó đưa cô đi ấy hả?”

Ôn Nhung thiếu chút nữa cắn gãy răng: “Aiz aiz, ánh mắt kiểu gì vậy, giọng điệu kiểu gì vậy, em với cha nhóc đó không có một xu quan hệ.”

“Ha ha, Tiểu Nhung đừng có khấn trương, anh chỉ nói thế thôi. Đúng rồi, hôm đó lúc về Tiểu Khiêm nói với anh có cơ hội muốn đi tập thể dục với cô.”

“...” Ôn Nhung ngậm kẹo mút một hồi vẫn chưa lấy lại tinh thần, “Tập thể dục với em?”

“Ừ, cô giúp nó đăng kí ở phòng tập mà cô vẫn hay đi ấy.” Tần lão Đại nháy nháy mắt với cô, “Hiểu chưa?”

Ôn Nhung cười trong sáng nói: “Dạ, em sẽ giúp thầy ấy giải quyết ưu đãi VIP, lão Đại yên tâm, cứ tin ở em.”

Khóe miệng Tần Chân giật giật, nha đầu này sao ở phương diện này lại ngờ nghệch như vậy.

Cuối tuần, Ôn Nhung như thường lệ đến câu lạc bộ thể hình, cô là hội viên cấp một ở đây, cũng rất quen thân với giáo viên thể hình ở đây, giúp người ta đòi chút ưu đãi không thành vấn đề.

Cô giúp Tần Khiêm làm thẻ hội viên xong thì nhắn tin cho anh ta, không ngờ chưa đến nửa tiếng đã thấy anh ta chạy tới, ăn mặc khá khác so với lúc nghiêm chỉnh bình thường, hôm nay anh ta mặc một bộ đồ thể thao, có vẻ năng động cực kỳ tuần tú, giống như một chàng trai mới ra trường vậy. Anh ta nhìn thấy Ôn Nhung lập tức mặt mày giãn ra: “Ngại quá, làm phiền cô.”

“Không sao đâu, thật ra thì mai đi làm tôi đưa cho anh cũng được mà.”

Tần Khiêm nhìn khuôn mặt sạch sẽ thanh thoát của Ôn Nhung, khóe miệng không khỏi cong lên: “Tôi muốn bắt đầu sử dụng sớm một chút.”

Ôn Nhung hôm nay mặc một bộ đồ thể thao màu cam sáng, Tần Khiêm lại một thân màu đỏ, hai người nhìn phía sau cũng có vẻ rất xứng đôi. Tần Khiêm nhìn qua là biết chính là loại nam sinh kiểu tri thức, học giỏi, tính tình tốt, nói chuyện phiếm với anh ta sẽ không có áp lực gì, rất thoải mái. Ôn Nhung cùng với anh ta mỗi người một chiếc máy chạy bộ, vừa chạy chậm, vừa tán gẫu. Có thể là do quan hệ với Tần Chân, Ôn Nhung nói chuyện với Tần Khiêm đặc biệt ân ý. Cho nên, cô căn bản không chú ý tới máy tập bên tay trái có người tới, lại còn là người quen.

“Cô giáo Ôn, cô cũng đến đây?”

Ôn Nhung đang vã mồ hôi như mưa, nóng hầm hập, vừa nghe thấy cái giọng này thì cho là mình đang nghe lầm. Cô nghiêng đầu qua bên kia nhìn về bên trái, bất ngờ thấy một gương mặt tuần tú.

Theo phản xạ có điều kiện, Ôn Nhung thầm kêu: “Lâm cầm thú...”

Lâm Tuyền nhướn mày, cười đến là rục rờ: “Cái gì?”

Ôn Nhung nhanh trí chớp chớp mắt: “Lâm tiên sinh, anh thật đúng là không có chỗ nào không ở.”

Ánh mắt của Lâm Tuyền đảo qua giữa cô và Tần Khiêm, cười đến càng thêm anh tuấn phóng khoáng.

16. Chương 16

Cứ mỗi khi Lâm Tuyền cười đến hăng hái, anh tuấn tự nhiên, Ôn Nhung mặc dù không đến mức hai đùi phát run nhưng là trong tâm lý vẫn sợ hãi. Nhìn khuôn mặt tươi cười kia của anh ta. Chẳng biết tại sao trong đầu Ôn Nhung lại hiện ra hình ảnh của một con hồ ly trắng đang nhe răng toác miệng, giữa ban ngày đột nhiên biến thành một con hồ yêu đi hút tinh khí của người, sau đó cái mặt con hồ yêu kia sẽ chồng lên cái mặt của Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền táo bạo đảo mắt, một thân đồ thể thao màu trắng, nhìn qua cực kỳ đẹp trai, nhìn ngang nhìn dọc đều thấy là một ông chú rất điển trai.

Anh ta từ từ chạy, vừa nghiêng đầu nói với Ôn Nhung: “Cô giáo Ôn, hai hôm nay bụng đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Tần Khiêm đứng bên cạnh nhìn, Ôn Nhung lập tức không có cách nào thoát thân, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt tán gẫu với anh ta: “Hoàn toàn không có vấn đề gì, a a, hôm đó thật là ngại quá.”

Lâm Tuyền rất chi là rộng lượng: “Không cần để ý, chẳng qua chỉ là chuyện vút một đôi giày thôi. Để đền bù, lát nữa cùng nhau ăn bữa cơm?”

Đền bù? Là anh ta bù cho cô hay là cô bù cho anh ta?

Bất kể như thế nào, đi ăn cơm với anh ta, cô chẳng khác nào tự làm bậy không thể sống, tự chui đầu vào rọ, ngu mới đi. Vì vậy, người đứng bên cạnh trở thành cái cớ rất tốt, Ôn Nhung khoác tay lên vai thầy Tiểu Tần, đáng vẻ rất là quen thuộc, nói: “Hôm nay tôi có hẹn.”

Trong một khắc này, thầy tiểu Tần chợt ngậy ngốc, cúi đầu nhìn cánh tay của Ôn Nhung đang khoác trên vai mình không chuyển mắt, vành tai dần dần đỏ lên.

Trong một khắc này, con người màu nâu nhạt của Lâm Tuyền trở nên thâm trầm không ít, mỉm cười lại dùng ánh mắt hơi lạnh giống như nhàn nhạt lơ đãng liếc qua cánh tay gầy nhỏ của Ôn Nhung, liếc mãi, liếc mãi...

Ôn Nhung cảm giác được hai luồng ánh mắt không ngừng gia tăng gia tăng, phảng phất như hóa thành vật gì đó đè nặng trên cánh tay của cô, chẳng hiểu sao, cánh tay Ôn Nhung có chút mỏi, cô ngưng ngưng rút tay lại: “Cái đó, thầy Tần, nói rồi đúng không?”

Ôn Nhung nháy mắt lia lia với Tần Khiêm, Tần Khiêm lập tức hiểu ngầm trong lòng: “Không bằng đi ăn cơm cà ri của Thái đi!”

Ôn Nhung lập tức phụ họa, dáng vẻ rất chi là thèm ăn, “Cà ri hả? Được đấy, tôi thích nhất là ăn cà ri. Còn thầy Tần thích ăn gì vậy?”

Bên kia Ôn Nhung cùng Tần Khiêm tán gẫu vui đến quên trời đất, coi Lâm Tuyền như vô hình. Nhưng mà cô không nhìn đến Lâm Tuyền không có nghĩa là thầy Tần cũng không, lúc Lâm Tuyền ôn hòa ưu nhã mỉm cười nhìn anh ta, thầy Tiểu Tần thiếu chút nữa không biết hai chân phải dong đưa như thế nào mới được kêu là chạy bộ.

“Thầy Tần đúng không?” Giọng nói của Lâm Tuyền vĩnh viễn không cao không thấp, cho thấy sự tu dưỡng xuất sắc của anh ta.

“Phải.”

Lâm Tuyền chẳng chút kinh ngạc nói: “Nhưng Nhung nhà chúng tôi vẫn hay tùy hứng như vậy, cô ấy đang giận đối với tôi, xin thứ lỗi.”

Ôn Nhung lão đảo một cái, khó khăn lắm mới vịn vào máy chạy bộ được.

Thầy Tiểu Tần nghe vậy đơ luôn, trực tiếp trượt khỏi máy chạy bộ.

Lâm Tuyền khoan thai tiếp tục chạy, tiếp tục cười nói: “Không biết thầy Tần có thể tạm thời tránh đi một lát được chứ, tôi có chuyện muốn nói riêng với vị hôn thê của mình.”

Thân thể thầy Tiểu Tần tựa như lung lay, vẻ mặt có chút hoang mang, nhìn Ôn Nhung, lại nhìn Lâm Tuyền một cái, dáng vẻ giống như bị sét đánh vậy, mà lúc này Lâm Giám Phi không biết từ đâu nhảy ra, khách khí lại chân thành đáng tin nói với anh ta: “Xin mời đi bên này.”

“Thầy Tần...”

Ôn Nhung kéo huyệt một cái, Tần Khiêm né khỏi cô, có chút miễn cưỡng cười cười: “Cô giáo Ôn, tôi đi trước, cảm ơn đã giúp tôi làm thế.”

“...”

Ôn Nhung mắt thấy thầy Tần đã đi xa, chỉ trong chớp mắt, chút tâm tư nhỏ bé của cô, đã bị Lâm Tuyền dùng một chiêu quảng ra đường cái.

“Chú à...!”

Lâm Tuyền nhận lấy chiếc khăn lông Lâm Giám Phi đưa lên, bước xuống máy chạy bộ, cực kỳ tự nhiên trả lời: “Chú đây.”

Ôn Nhung rơi lệ. “Sao chú cứ gây trở ngại cho một đứa nữ sinh như cháu thế?”

“Làm sao lại thế.” Lâm Tuyền tiến lên một bước, cầm chiếc khăn mình đã dùng qua thay Ôn Nhung nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán, “Chú thương cháu mà.”

Ôn Nhung phui đồng da gà xuống đầy đất, liên tiếp lùi về phía sau: “Chú à, rốt cuộc chú muốn thế nào?”

“Hẹn hò? Hoặc là đính hôn?”

Ôn Nhung trợn to hai mắt, mất đi ngôn ngữ trong chốc lát, sau đó hàm súc nói: “Anh xác định anh không có bệnh?”

Lâm Tuyền lên tiếng cười khê, đi qua tựa lưng vào máy chạy bộ, như không có gì xảy ra nói: “Nhưng Nhung, em biết tình huống bây giờ của nhà em không phải gay go bình thường chứ?”

Ôn Nhung khê nghiêm nghị, gật đầu một cái: “Thì sao?”

“Chỉ cần em và tôi đính hôn, nhà họ Lâm sẽ ra mặt giúp nhà em chấn hưng gia nghiệp.”

Trên đời này không có bữa cơm nào miễn phí, Ôn Nhung ghi nhớ lời Như Bích dạy bảo, nhất định phải dốc sức đến cùng với ông chú này, nhưng mà loại nhiệm vụ yêu cầu cao độ này thực làm khó cho cô. Mỗi lần Lâm Tuyển xuất hiện trước mặt cô, cô đều cảm thấy rất cáu, rất nóng, rất bất an, năng lực chịu đựng của Ôn Nhung cũng không tệ, nội tâm mặc dù không thể sánh với tiểu Cường, nhưng cũng vô đối, nhưng cứ mỗi khi đối mặt với nụ cười dịu dàng quỷ quái, ánh mắt thâm tàng bất lộ còn có suy tính có gỗ bẽ đầu cũng nghĩ không ra kia của Lâm đại thúc, cô ý thức sâu sắc được anh ta ăn nhiều hơn cô 13 năm cơm gạo cũng không phải ăn không.

Ôn Nhung tự nhận đạo hạnh không đủ cao, dứt khoát trực tiếp nói: “Tại sao lại là tôi?” Cô lập tức bổ sung luôn một câu, “Anh không phải muốn trâu già gặm cỏ non, thật sự thích tôi đấy chứ?”

Rất lâu sau này Ôn Nhung nhớ lại câu hỏi ngày đó của mình, cảm thán đúng là lúc ngu ngốc thì cái gì cũng dám nói, cũng không cảm thấy mặt dày, cũng chẳng thấy ngượng ngùng tẹo nào.

Lúc Lâm Tuyển chuyên chú với người khác, luôn dễ dàng khiến cho người ta cảm thấy ảo giác là anh ta rất hòa nhã, thế nhưng cặp mắt hoa đào không có lúc nào là không che giấu sự lạnh lùng, thiếu nhiệt độ.

Ôn Nhung không biết là do ảo giác hay là nhìn nhầm, lúc Lâm Tuyển nhìn cô, đáy mắt tựa hồ như có dính một chút âm áp, anh ta nói: “Đúng là tôi thích nữ sinh đơn thuần. Cô giáo Ôn vừa vặn như vậy.”

Ôn Nhung ngẩn người, nhưng lập tức phản ứng kịp, nhận ra người ta đây là đang nhạo báng cô, vậy nên cô đáp lại: “Làm sao bây giờ, tôi lại không thích mấy ông chú bụng đen.”

“Bụng đen?” Lâm Tuyển rất tự nhiên hỏi ngược một câu.

Ôn Nhung cho rằng anh ta đang cố ý pha trò, đang muốn nói anh ta bụng đen, nhưng cẩn thận nhìn lại, trên mặt Lâm Tuyển quả nhiên có hơi nghi hoặc, Ôn Nhung không nhịn được phì một tiếng bật cười, vẻ mặt Lâm Tuyển thì vẫn mù mịt. Thấy ông chú bụng đen lộ ra nét mặt ngu ngốc khó có thể tưởng tượng được như vậy... Ôn Nhung rất là xấu xa thích thú cảm thấy đáng vẻ này của anh ta thật là đáng yêu nha, nếu anh ta đã không biết, Ôn Nhung quyết định vẫn là dừng để cho anh ta biết thì tốt hơn, nhưng mà ai ngờ Lâm Giám Phi vẫn đứng bên cạnh giả bộ làm cảnh đột nhiên sống lại, nói nhỏ bên tai Lâm Tuyển một câu: “Bụng đen chính là.. Phúc hắc, phúc hắc chính là rất lưu hành bây giờ trong...”

“Hình mẫu nam rất lưu hành trong tiểu thuyết!” Ôn Nhung vội vàng cướp lời, ngay sau đó liếc Lâm Giám Phi một cái, Lâm Giám Phi cười cười với cô, lại lùi về phía sau làm cảnh.

Đôi mắt hoa đào của Lâm Tuyển mang theo nụ cười nhàn nhạt, nhìn không ra tâm trạng, anh ta chẳng qua chỉ “À” một tiếng, chẳng hiểu tại sao Ôn Nhung lại có cảm giác trái tim như bị treo ngược lên rõ cao, cũng may hình như anh ta cũng định bỏ qua cho đề tài này.

Lâm Tuyển chợt đứng thẳng người, vô cùng hiếm hoi lộ ra vẻ mặt có mấy phần nghiêm túc: “Cô giáo Ôn, tôi cảm thấy tôi đã cho em thời gian rất dài rồi, tôi nghĩ sẽ không chờ đợi thêm nữa, sự kiên nhẫn của tôi cũng sắp đến giới hạn cuối cùng rồi. Cho nên, dù sao kết quả kiểu gì cũng giống nhau, không bằng em hãy sớm làm quen một chút, chúng ta có thể chính thức bắt đầu.”

“...” Ôn Nhung ngây người hai giây, hai giây này cô đang suy nghĩ xem anh ta chờ cái gì? Bắt đầu cái gì chứ?

Ôn Tiểu Nhung từ nhỏ đến lớn đều chẳng khác nào con trai, chơi là thể dục, thể là cắt tóc ngắn, thần kinh tương đối góc cạnh, mọi việc đều tùy tiện tiện, tâm tư tương đối đơn giản, trọng yếu nhất là cô chưa từng nói chuyện yêu đương chính thức lần nào. Nhưng chưa ăn thịt heo thì cũng đã gặp heo chạy, nói gì thì nói trong phim rồi tiểu thuyết, bạn bè bên cạnh cũng có nhiều đôi yêu nhau, nhưng chưa thấy bắt đầu kiểu này bao giờ...

Lâm Tuyển thấy cô chậm chạp không nói lời nào, toàn là ngẩn người, cười cười, hỏi: “Cô giáo Ôn, em đang nghĩ cái gì vậy?”

“...” Ôn Nhung há miệng, nuốt xuống một ngụm nước miếng, nói, “Tôi không làm mẹ kế.”

Lâm Tuyển rất xem thường, nhẹ nhàng nói: “Vấn đề này có thể giải quyết.”

Ôn Nhung không có hỏi vấn đề này giải quyết thế nào, cô nói tiếp: “Tôi nói rồi, tôi đã có người trong lòng.”

“Tôi không cảm thấy mình kém hơn bất cứ người đàn ông nào.”

“....”

“Tôi không thích đàn ông lớn tuổi...” Câu này thật ra đúng là hơi bị ác, Ôn Tiểu Nhung hiền lành lúc nói ra những lời này cẩn thận chú ý sắc mặt Lâm Tuyền, chỉ sợ anh ta đột nhiên biến sắc thành yêu hồ nhê rằng toác miệng với cô, nếu mà anh ta bộc phát, cô nên dùng một cú ném qua vai trước, hay là đá xoáy đây?

Nhưng mà ánh mắt Lâm Tuyền cũng chẳng chớp lấy một cái, anh ta nhàn nhạt nói: “Tình yêu thì không kể tuổi tác.”

Tình yêu? Bọn họ lúc nào thì thăng cấp đến mức độ cao như vậy!

“...” Ôn Nhung siết nắm tay, trong lòng đấu tranh một trận, bất cứ giá nào, cô không biết sợ, mặt dày nói: “Tôi muốn tìm xử nam!”

Hắc hắc, Ôn Nhung đắc ý nghĩ, anh nhiều tình nhân như vậy, rồi nhân tình, rồi bạn gái, dám nói mình là “xử” không? Chẳng lẽ Lâm Tử Hào là do một mình mẹ nhóc đó sinh ra? Anh ta dám nói mình là “xử”, cô đây sẽ mãnh liệt khinh bỉ anh ta tâm lý sinh lý đều không khỏe mạnh!

Lâm Tuyền quả nhiên sững sốt, Lâm Giám Phi đứng đằng sau anh ta đầu tiên là sững sốt theo ông chủ nhà mình, sau đó không nhịn được phụt một tiếng cười ra, Ôn đại tiểu thư này quả nhiên thú vị, ở trước mặt cô này anh ta cũng phải gục ngã.

Lâm Tuyền nhàn nhạt liếc Lâm Giám Phi một cái, thành công đem nụ cười của anh ta bóp chết xong, quay đầu lại nhìn Ôn Nhung “vô liêm sỉ” nói: “Em còn nhỏ, bây giờ có thể không hiểu được, nhưng mà tôi bảo đảm tuyệt đối có thể cho em tính phúc.”

17. Chương 17

Ôn Tiểu Nhung là một tờ giấy trắng như tuyết, đừng nói bên trên có một vết nhơ, ngay cả một dấu tay cũng không có, phản ứng đầu tiên nhảy ra chính là: “Nhưng mà chú à, chuyện hạnh phúc không phải chuyện chú có thể nói là được.”

Chuẩn, tính phúc* không phải có thể nói là được. Lâm Giám Phi nhăn ỏi là nhăn, nhăn đến cơ mặt co rút, nếu như không phải bận tâm đến chuyện sau khi trở về sẽ mất mạng, anh ta thật muốn nằm lăm ra đất mà cười điên cuồng!

*chữ hạnh và chữ tính đồng âm thừa các bạn, Nhung Nhung nhà chúng ta đã hiểu nhầm.

Lâm Tuyền không hổ là lão hồ ly, sớm đã luyện thành một thân kim cương bất hoại, vẻ mặt không chút tan vỡ, ngược lại còn buồn cười cười một tiếng: “Em đây là đang nghi ngờ năng lực của tôi?”

Ôn Nhung vuốt tay, lắc đầu một cái: “Tôi là vô phúc tiêu thụ năng lực của anh.”

Cô nương này thật là thành thật! Lâm Giám Phi đánh lên mặt Ôn Nhung một cái bằng hiệu thật to: Cô này thật bưng bít

“Em nhận được. huống chi, ” Lâm Tuyền cười tăng thêm mấy phần quỷ kế đa đoan, “Em cũng nên vì người trong nhà suy nghĩ một chút, nếu như nhà họ Lâm không ra tay, cha em thật sự sẽ phải phá sản.”

Theo lối suy nghĩ của người bình thường, không phải là sợ hãi, thì cũng bất an, nhưng ai ngờ Ôn Nhung chẳng hề có chút phản ứng nào quá mức nói: “Vậy thì phá sản đi.”

Ôn Tiểu Nhung nói xong thật bình tĩnh, chẳng chút sợ hãi, giống như nói hôm nay không có cà ri, thì thôi đừng ăn nữa, hôm nay trời mưa không có mang ô, thì chịu mặc mưa đi... Đây cũng khiến cho Lâm Giám

Phi nhìn cô với cặp mắt khác xưa. vốn tưởng rằng kiểu nữ sinh đơn thuần giản dị như cô, đối với người nhà nhất định sẽ hết sức che chở, không ngờ cô lại quả quyết nói ra những lời như vậy.

Lâm Tuyền bất động thanh sắc nói: “Dù sao cũng đừng có vì thể diện mà nói ra những lời trái lương tâm.”

“Tôi nào có, tôi thật sự cảm thấy tôi không phải chúa cứu thế trong nhà, nhà họ Lâm nếu thật sự nghĩ muốn giúp đã không đề ra điều kiện như vậy.”

Những kẻ xoay chuyển chơi đùa thương trường kia đều là những kẻ không bao giờ chịu thua thiệt, bụng dạ của ai cũng chín khúc mười tám chỗ cong, ai biết đằng sau cuộc hôn nhân này cất giấu điều mờ ám gì, muốn cô làm vật hi sinh, xin cảm ơn, mặc dù cô không đủ thông minh, nhưng cũng chưa ngu đến nỗi mắt thấy rõ là cái hố to tướng mà còn nhảy vào trong.

Lâm Tuyền thâm trầm nhìn Ôn Nhung một cái, không thuận theo lời cô, mà tiếp tục hành vi lừa gạt của hân: “Em có thể suy nghĩ ở một góc độ khác, thử cùng tôi kết giao, đối với em mà nói cũng sẽ chẳng có tổn thất gì.”

Ôn Nhung trong lòng khinh bỉ một cái, nói: “Chú à, tha cho tôi đi, tôi bây giờ còn chưa đủ để chú dắt rê, đạo hạnh của tôi chưa đủ, chỉ muốn tìm một người đơn giản nói chuyện yêu đương hai năm sau đó kết hôn là tốt rồi, muốn gánh vác việc chung thân đại sự của chú, tôi rất sợ làm nhờ việc của chú.”

Lâm Tuyền tóm được yếu điểm của cô: “Em sợ bị tôi lừa gạt?”

“...Không phải...phải ... ách, không phải...” Ôn Nhung vẫn rối rắm mãi, suy nghĩ một chút thấy đã bất chấp tất cả rồi, bây giờ cũng chẳng có gì mà che giấu, “Tôi quả thật sợ anh, được rồi chứ? Anh bỏ qua cho tôi đi.”

Lâm Tuyền cảm thấy bộ dáng trên mặt thì sắp phát điên mà vẫn phải đấu tranh kiềm chế của Ôn Nhung đặc biệt thú vị, hân cười đến ôn ôn nhu nhu, giống như là anh cả dỗ dành em gái: “Nhưng Nhung, em nói như vậy làm tôi rất thương tâm, em xem thái độ của em với tôi, nào có ai dám nói chuyện với tôi giống như em chứ. Tôi biết em đối với tôi trong lòng còn có khúc mắc, nhưng tôi đến cùng là hạng người gì, em chưa chung sống với tôi tử tế, không thể dễ dàng khẳng định được.”

Lâm Tuyền giết người vô hình, có một loại công lực dùng ôn nhu để bức chết người vô địch, Ôn Nhung sợ nhất chính là cái loại này của Lâm Tuyền, chém không đứt, nói không thông, cứng mềm đều không ăn.

Ôn Nhung nói: “Chuyện trong nhà Dương Tiểu Vũ là do anh làm.”

Chất lượng bộ da mặt anh tuần kia của Lâm Tuyền quá cứng rắn, hân mặt không đổi sắc nói: “Đúng.”

Đầu óc Ôn Nhung đột nhiên vận hành, lại hỏi: “Những cửa hàng bị kiểm tra và niêm phong kia, cũng là do anh?”

“Phải.”

“Tại sao?”

“Bọn họ không xứng để xuất hiện ở nơi Tử Hào đi học.”

Ôn Nhung khê biến sắc, suy đoán là một chuyện, nhận được chứng thực lại là một chuyện khác, diễn xuất của Lâm Tuyền vẫn khiến cho người ta thấy phong cách rất ưu nhã, khuôn mặt của anh ta là bộ mặt của chính nhân quân tử, nụ cười của anh ta là nụ cười tao nhã lịch sự, giọng nói của anh ta là giọng nói khiêm tốn nho nhã, muốn đem anh ta cùng với những thứ âm mưu xảo trá xấu xa kia, thậm chí là gắn liền với tàn nhẫn, thật sự rất khó.

Lâm Tuyền xem thường nói: “Trên thương trường chuyện đấu đá lẫn nhau là vô số, cha em cũng là một nhân tài kiệt xuất, đâu cần phải kinh ngạc như vậy.”

Ôn Nhung hóa ngây ngô: “Nhưng mà, Tiểu Vũ chẳng qua chỉ là trẻ con nói bậy, nói Tử Hào mấy câu...”

“Hừ,” Lâm Tuyền khê cười nói, “Đây là cái giá phải trả cho việc bọn họ không gia giáo cho tốt.”

Ôn Nhung theo bản năng dè dặt, tiểu nhân, đây chính là chân chính tiểu nhân! Vấn đề gia giáo, nếu như gia giáo có vấn đề sẽ phải trả giá thật lớn, Lâm Tuyền hẳn sớm đã bị Thiên Lô đánh, bị nhét trở lại bụng mẹ chế tạo lại.

Đối với một số người mà nói, tính toán đã trở thành một loại bản tính, dung nhập vào cốt nhục, tập mãi thành thói quen.

Đối với Lâm Tuyền mà nói, quy luật vận hành của thế giới này rất đơn giản, người đụng đến hắn nhất định phải chết, thuận hắn thì sống, chống hắn thì chết, hắn không phụ người, người cũng đừng mong phụ hắn.

Sau này, Ôn Nhung mới chân chân thực thực cảm thấy được sự đáng sợ cùng lãnh khốc của người đàn ông này.

Nhưng bây giờ, Ôn Tiểu Nhung vẫn mang theo vài phần thiên tính của một cô nữ sinh, cất giữ phẩm chất sống trong tháp ngà không biết sợ là gì, còn có công năng đặc dị tự mình coi nhẹ mọi chuyện của cô, cho nên, cô nặng nề thở dài, nửa đùa nửa thật nói: “Chú à, chú... đầu đá lẫn nhau rất là lành nghề, ngày nào đó tôi bị chú ăn cũng không biết, tôi sợ lắm nha. Nếu không vậy đi, chú nói tôi biết, chú nhìn trúng tôi ở điểm nào, tôi sửa chữa chẳng phải xong?”

“Chậm rồi.” Lâm Tuyền gảy gảy mấy sợi tóc ngắn trên trán Ôn Nhung, thân mật giống như tình nhân.

Ôn Nhung mắc ói run lên, lùi về phía sau hai bước: “Chú à, chú đừng có trêu chọc tôi. Tôi thấy mỹ nữ lần trước đến nhà chú đâu có tệ, không bằng chú suy nghĩ một chút đi sâu phát triển với cô ta đi?”

Đáy mắt Lâm Tuyền chợt sáng lên một cái: “Em đây là ý gì?”

Ôn Nhung thấy trong cổ họng vọt lên một ngụm tanh ngọt, cô ngu quá, câu vừa nãy của cô nói ra đầy mùi dấm a!

Lâm Tuyền tiếp tục thể hiện lòng trung thành: “Em yên tâm, sau khi kết hôn, tôi nhất định chỉ có em.”

“...”

Nếu như đây là vấn đề khác biệt giữa hai thể hệ, thì sự khác biệt giữa cô và Lâm Tuyền đã sâu không thấy đáy, nếu như không phải là vấn đề khác biệt giữa hai thể hệ, cô và Lâm Tuyền nhất định là đang nghiệm chứng tranh luận giữa người sao Hỏa và người sao Kim.

Thật cũng giả mà giả cũng thật, Ôn Tiểu Nhung giữa chiến thuật sương mù của Lâm cầm thú bày ra có lập trường kiên định của chính mình, cô cũng chẳng quản có lẽ phép hay không nữa, cuộc nói chuyện hôm nay đã xé rách lớp mặt nạ da người phía ngoài cùng, Ôn Nhung nói đại một lý do vội vã rồi đi, cô không muốn ăn cơm với anh ta, anh ta chẳng lẽ còn muốn bắt cóc cô đi chắc?

Lâm Tuyền không hề cản trở, hắn mỉm cười một câu nói: “Cô giáo Ôn, tính khí tôi tuy tốt, nhưng kiên nhẫn có hạn, cho nên...”

Anh ta không nói thêm gì nữa, nhưng cũng đã đủ sức nặng, giữa nói cùng không nói tồn tại một ranh giới mập mờ, có những lời nói qua trắng trợn ra sẽ không tốt, nhưng không nói thì không được, vậy nên nói một nửa giấu một nửa, người thông minh sẽ vẫn có thể hiểu được.

Sau khi Ôn Nhung rời đi, Lâm Giám Phi gãi gãi mũi, Lâm Tuyền liếc anh ta một cái: “Chuyện gì?”

“Khụ khụ, không có gì, em chỉ cảm thấy, anh không phải gấp quá sao?”

Lâm Giám Phi ở bên cạnh Lâm Tuyền ngốc bầy năm trời, dưới sự anh tuấn ôn nhu, tao nhã vô hại của Lâm Tuyền, các loại âm u, các loại vận vẹo, các loại biến thái, anh ta đều thu vào trong mắt, anh ta nguyện ý ở đây bên cạnh con người này đầu tiên là vì sợ, những người đối nghịch với Lâm Tuyền đều không có kết quả tốt, trừ phi Lâm Tuyền đá văng anh ta ra, nếu không, anh ta chỉ cần lộ ra chút ý tứ muốn rời đi, tuyệt đối sẽ bị chết rất thảm, thứ hai là bội phục, người đàn ông này đủ ngoan độc, đủ ngấm ngấm, đủ dối trá, đủ tiểu nhân, mà hết lần này tới lần khác anh ta còn có thể làm bộ như thuần lương mê hoặc người khác, xài được, chơi được.

Nhưng mà, trên phương diện tình yêu, Lâm Giám Phi thật sự toát mồ hôi thay ông chủ mình.

Nhân vô thập toàn, cho dù có trâu bò đến đâu cũng có lĩnh vực mà mình không am hiểu, đối với Lâm Tuyền mà nói, đại khái đoán chừng MAYBE chính là yêu thương.

Anh ta chưa từng nói chuyện yêu đương bình thường bao giờ, phụ nữ thấy anh ta, ngón út của anh ta cũng chẳng cần ngoắc, mắt cũng chẳng cần liếc, đối phương đã tự động tự phát móc tim móc phổi nhào tới, không có chút tính khiêu chiến nào đáng nói. Yêu thương không giống như nấu cơm công ty, anh có mạnh bao nhiêu cũng chẳng liên quan, nếu như không phải anh tình tôi nguyện, đến cuối cùng lại biến thành anh chết tôi sống, vậy thì đâm máu quá.

Lâm Giám Phi thấy Lâm Tuyền không nói gì, lại nói: “Điều bộ của anh lúc này, giống như muốn ăn cô ấy...”

Ý tứ của anh ta là chỉ vì cái lợi trước mắt là không được, cường thủ hảo đoạt lại càng không được.

Ai ngờ Lâm Tuyền lại ung dung nói: “Ăn sạch, mới yên tâm.”

Thứ hai, Ôn Nhung đụng phải thầy Tiểu Tần ở trường, lập tức chạy qua đầu tiên là nói xin lỗi với anh ta, nhân tiện sỉ vả Lâm Tuyền một lần, tiếp đó giải thích với anh ta, nhân tiện lại sỉ vả Lâm Tuyền thêm lần nữa, cuối cùng hận không thể lấy lời thề độc để chứng minh sự trong sạch của mình.

Thầy Tiểu Tần giống như có điều suy nghĩ nghe cô kể xong, cúi đầu đẩy đẩy gọng kính: “Tôi hiểu rồi, nói cách khác vị Lâm tiên sinh kia đang theo đuổi cô?”

“Không phải vậy,” Ôn Nhung vội vàng lắc đầu, “Tình huống tương đối phức tạp, tóm lại tôi với anh ta không phải quan hệ kiểu đó.”

Tần Khiêm do dự nói: “Nhưng mà,, tôi thấy anh ta rất nghiêm túc.” Đàn ông cũng có giác quan thứ sáu.

Lâm Tuyền đúng là rất nghiêm túc, nhưng ai biết là anh ta nghiêm túc ở chỗ nào, anh ta thích cô, đây chính là một giả thiết không thể thành lập.

Cho nên, cô khoát khoát tay nói: “Không đâu, anh ta nói giỡn, bên ngoài một đám mỹ nữ, anh ta sẽ không coi trọng tôi.”

Tần Khiêm nghiêm túc nhìn Ôn Nhung: “Cũng không hẳn vậy, giống như cô giáo Ôn cực kỳ tốt.”

Ôn Nhung sững sốt, cười nói: “Thầy Tần cũng biết nói đùa.”

Tần Khiêm có vẻ hơi xấu hổ cười cười.

Nói thì nói như vậy, nhưng hai mươi năm qua lần đầu tiên được người khác phải khen ngợi ngay trước mặt, Ôn Tiểu Nhung nếu mà không hưng vinh, không vui sướng, vậy thì thật là xin lỗi sự bồi dưỡng bao năm của Tổ Quốc.

Hôm đó, Tần lão đại chạy tới hỏi Tiểu Nhung Nhi: “Tần Khiêm nhà anh thế nào?”

“Rất được nha.”

“Nó còn chưa có bạn gái đâu.”

“A, không sao đâu, con trai thì vội gì, đàn ông ba một một cảnh hoa mà.”

Khóe miệng Tần lão đại giật giật, yên lặng bỏ ra.

Trong nháy mắt, tháng ba xuân về hoa nở, cuộc du xuân mà đám trẻ con thích nhất trước sự hy vọng tha thiết của đám nhóc cuối cùng cũng đã đến, nhưng mà đối với Đinh cô nương vừa mới lên đảm nhiệm làm hướng dẫn thì đây đúng là một tai họa, cô nàng cảm nhận trách nhiệm to lớn sâu sắc, cũng thật là không đúng dịp mà hai ngày kia phó hướng dẫn lại đổ bệnh, kết quả là, Đinh cô nương quay đầu nhờ Ôn Nhung giúp đỡ.

Ôn Tiểu Nhung nghĩa khí cỡ nào, lập tức đáp ứng, nhưng khi cô đứng trước điểm xuất phát của xe buýt, mắt to trừng mắt nhỏ với Lâm Tử hào, cô mới đau khổ nhận ra mình đã đáp ứng quá nhanh.

Địa điểm đi du xuân không có gì sáng tạo ngoài mấy khu có cảnh đẹp, điểm sáng duy nhất là đến một vườn hoa đào nở đầy vườn để du xuân, để cho bọn nhỏ chơi là thứ yếu, trọng yếu là an toàn. Ôn Nhung nghiêm nhiên trở thành nhân viên bảo vệ công tác an ninh phụ trách an toàn, phải bảo đảm tất cả đám nhóc đều trong phạm vi tầm mắt của cô.

Lúc ăn cơm trưa, bọn nhỏ đều tụ tập ở một chỗ, Ôn Nhung có chút thả lỏng, nhưng mà Lâm Tử Hào vẫn ngồi cách đó không xa nhìn cô, đôi mắt tỉ mỉ kia, giống như muốn ôm lấy đầu Ôn Nhung gặm cho một cái. Ôn Nhung bị thẳng nhóc nhìn đến không được tự nhiên, chuồn êm ra quán ăn nhỏ bên cạnh mua dồi nướng.

“Ôn Nhung.”

Ôn Nhung đang cắn dồi nướng, nghe tiếng quay đầu lại, lập tức nhìn thấy dưới cảnh vườn hoa đào, Phó Tô giống như thanh tùng thủy trúc đứng dưới mảng lớn màu đỏ, làm cho người ta khó mà dời mắt đi được.

18. Chương 18

Ôn Nhung không phải là người hay để ý đến những thứ lặt vặt, bình thường hô bạn gọi bè phàm ăn tục uống, tướng ăn đương nhiên tuyệt đối là kiểu nhiệt tình phóng khoáng, diễn xuất kiểu thực nữ của em gái cô trong mắt cô lại có vẻ quá giả quá không tự nhiên. Nhưng lúc này, linh quang trong đầu cô chợt lóe lên, lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai bỏ dồi nướng xuống, chỉ tiếc Phó Tô sớm đã nhìn thấy hình tượng há mồm to cắn miếng lớn kinh điển của cô.

Ôn Nhung có chút khản trương, lần trước gặp mặt bọn họ Phó Tô lạnh mặt mà đi, mặc dù cô không biết mình nói sai cái gì, sao lại chọc đến anh, nhưng vô tình gặp được ở đây, Ôn Nhung cảm thấy đây cũng là một cơ hội để hóa giải sự hiểu lầm.

“Phó Tô, anh cũng tới du xuân?”

Phó Tô nhìn đôi môi bóng loáng của cô, bất động thanh sắc rút từ trong túi áo ra một chiếc khăn tay đưa cho cô nói: “Tôi có việc ở gần đây, khách hàng nghe nói ở đây có triển lãm hoa, muốn tới đây xem một chút? Còn em?”

Ôn Nhung nhận lấy khăn giấy vội vàng lau miệng: “Bọn nhỏ đi chơi xuân, em là giáo viên giám sát.”

Phó Tô gạt đầu một cái, lại thấy dồi nướng cô giấu ở sau lưng, hỏi: “Chưa ăn cơm trưa?”

“Chỉ mang theo chút đồ ăn vặt...” Cô đem chữ không đủ ăn nuốt xuống trong bụng.

Ai ngờ trong giọng nói của Phó Tô lại lộ ra một tia ý cười: “Sức ăn em lớn như vậy, chỉ mang theo chút đồ ăn vặt?”

Ách.... Ôn Nhung không có cách nào phản bác, Phó Tô biết rõ cô có thể ăn như thế nào. Trước kia lúc cô đi tập huấn Phó Tô thỉnh thoảng sẽ đi gặp cô, mỗi lần đến gặp cô, tay trái là một túi đồ ăn vặt to đùng, từ sô cô la cho đến khoai chiên, cái gì cũng có, những bạn học khác hâm mộ đến hai mắt sáng lên. Tay phải

anh bình thường sẽ là một hộp đựng thức ăn lớn, chia ra trên dưới ba tầng, tầng trên cùng là món thịt Ôn Nhung thích nhất, thịt bò bít tết, gà quay, sườn lợn rán, thích loại nào có loại đó, không có biện pháp, cô đúng là tọc, chỉ thích thịt thịt, tầng giữa là các loại rau dưa mà Phó Tô cưỡng ép cô ăn, Ôn Nhung nhìn thấy là choáng váng, nhưng cô mà không ăn cái này thì sẽ không được ăn thịt, khi đó Ôn Tiểu Nhung vô cùng khổ sở, tập huân xong đói đến nỗi đom đóm mắt rồi mà còn phải nhai rau xanh trước, mà khay thịt kia thì ở trên tay Phó Tô, chỉ có thể nhìn từ xa không thể lại gần ăn, tầng thứ ba sẽ là món điểm tâm ngọt, mấy miếng bánh kem nhỏ hoặc là bánh pudding xoài mát lạnh, những thứ không nặng lắm là được.

Nhớ lại khi đó Phó đại thiếu gia nghĩa khí như thế nào, còn đáng vẻ bây giờ, suốt ngày mặt lạnh nhìn cô.

Phó Tô giống như lơ đãng nói: “Phía trước có một quán trà, em đi ra được chứ?”

Đây là mời cô ăn cơm? Ôn Tiểu Nhung quả thực thụ sủng nhược kinh, cô không phải có thể cho là cơn giận của Phó Tô đã biến mất?

Nhưng mà, cô lại khó xử: “Bây giờ đi ra thì không ổn lắm, em phải trông bọn nhỏ.”

“Ừ.”

Giọng điệu bình ổn, Phó Tô không có biểu cảm nào dư thừa.

“Cái đó, lần trước ăn cơm xong...” Ôn Nhung cảm thấy vẫn nên giải thích một cái, không chờ cô nói hết lời, trước mắt đột nhiên phát tới một trận gió, khuôn mặt kinh hoàng của Đinh cô nương rõ ràng xuất hiện trước mặt cô.

Cả khuôn mặt của Đinh cô nương cũng bị dọa cho trắng bệch, hai tay túm lấy vai Ôn Nhung liều mạng lắc lắc, trong nháy mắt bị Giáo chủ rít gào* nhập hồn: “Tiểu Nhung, đã xảy ra chuyện! Làm sao bây giờ! Chạy mau đi với em qua!!”

*Biệt danh của diễn viên Mã Cảnh Đào

“Từ từ, em bình tĩnh một chút.” Ôn Nhung cũng sắp bị cô nàng lắc đến choáng váng, “Chuyện gì, đừng hoảng hốt!”

“Bên kia... Lâm Tử Hào.... Bên kia...” Lời nói của Đinh cô nương bắt đầu lộn xộn.

Nghe thấy ba chữ Lâm Tử Hào, Ôn Nhung lập tức hiểu ra có chuyện nghiêm trọng, báo động màu cam kêu vang. Cô vội vã nói từ biệt với Phó Tô, không kịp nhiều lời thêm hai chữ đã bị Đinh Đinh kéo đi.

Phó Tô đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng chạy như điên của Ôn Nhung, trên khuôn mặt tuấn tú không có bất kỳ phản ứng gì, nhưng bàn tay vẫn luôn trong trạng thái siết chặt đã có chút vô lực thả lỏng.

Ôn Nhung chạy tới nơi phát sinh chuyện, đột nhiên chết đứng tại chỗ, ngậy người, báo động màu cam trong lòng thăng cấp đến màu đỏ! Cô không dám suy nghĩ nhiều, lập tức lấy di động gọi xe cứu thương.

Lúc này, giáo viên những lớp khác đã nghe tiếng chạy tới, cô giáo Đinh ở đó duy trì trật tự, để đám nhỏ không hoảng sợ, Ôn Nhung nhìn Lâm Tử Hào nằm trên mặt đất, lại nhìn Dương Tiểu Vũ xụi lơ trên mặt đất đã khóc đến ngậy ngốc, trên căn bản đã hiểu ra chuyện gì.

“Vừa nãy Tiểu Vũ cùng Tử Hào không biết sao lại gây gỗ, sau đó liền đánh nhau, Tiểu Vũ lỡ tay đẩy Tử Hào từ trên bệ xuống.” Đinh Đinh cuối cùng cũng tỉnh táo lại, tiến đến bên cạnh Ôn Nhung nhanh chóng giải thích.

Ôn Nhung quan sát bệ đá đó, cách mặt đất khoảng hơn hai thước, người lớn té xuống thì không sao, trẻ con nhỏ như vậy té xuống thì không hay rồi. Có giáo viên muốn nâng Lâm Tử Hào dậy, mặt Ôn Nhung biến sắc, vội vàng ngăn cản: “Đừng động vào, bây giờ không xác định em ấy ngã đụng vào đâu, phải đợi xe cứu thương tới hãy nói.”

Lâm Tử Hào không hôn mê, nhưng nằm trên mặt đất không dậy nổi, khuôn mặt bánh bao căng lên gắt gao, xanh cả mặt, sắc môi tái nhợt, giống như đang cắn răng chịu đựng đau đớn, cậu bé mở to mắt nhìn trời, không khóc, cũng không kêu, đổi lại là đứa trẻ khác đã sớm kêu cha gọi mẹ, cậu nhóc này quả thật đủ kiên cường.

Ôn Nhung ngồi xuống bên cạnh cậu nhóc, cũng không dám đụng hấn, nhẹ giọng hỏi: “Nói cho cô Ôn, đau chỗ nào?”

Tròng mắt Lâm Tử Hào không chớp lấy một cái nhìn Ôn Nhung.

Ôn Nhung cho rằng cậu nhóc đau quá, không khỏi sốt ruột, nằm xuống thân thiết hỏi: “Đau lắm hả? Nhớ bây giờ đừng có cử động, ngoan, bác sĩ tới ngay ấy mà.”

Trong mắt Lâm Tử Hào chợt có thứ gì đó trong suốt đảo qua, cái miệng nhỏ mấp máy, dùng giọng nói rất nhẹ rất nhẹ nói: “Cô giáo Ôn, em đau.”

Ôn Nhung ngậy ngẩn, bỗng nhiên có loại cảm giác được người khác tin tưởng, cậu nhóc này chưa từng tỏ ra yếu đuối với bất kỳ ai, lại nói với cô là “Cô giáo Ôn, em đau.”

Trước nhóc con này khiến cô giận đến sôi máu thể nào, vô phương chạy chữa, đủ loại hành vi ác liệt hoàn toàn biến mất ở năm chữ này, cô làm sao lại mềm lòng như vậy chứ.

Ôn Nhung không nhịn được an ủi cậu bé: “Bé trai, đừng cảm lên, ba ba em nói thế nào, không được chảy nước mắt.”

Lâm Tử Hào lập tức mở to hai mắt, hai túi lệ đọng lại trong hốc mắt, đáng thương không nói nên lời.

Song, xe cứu thương còn chưa tới, một vị đại nhân vật khác đã tới.

Một người đàn ông mặc âu phục đi giày da cơ hồ chạy vọt tới bên cạnh Lâm Tử Hào, mồ hôi đầy trán kia không biết là do vội vã hay là do nóng, lúc người đó thấy Lâm Tử Hào, vẻ mặt không thể tin, mắt thấy sắp nhào lên, Ôn Nhung lập tức chắn trước ông ta: “Ngài là ai ?”

Người đàn ông còn chưa mở miệng, Lâm Tử Hào đã lên tiếng trước: “Bác.”

Ôn Nhung lập tức phản ứng lại: “Ngài là Lâm Nham?”

Người đàn ông gật đầu một cái, giống như không có kiên nhẫn giải thích nhiều với Ôn Nhung, mặt mày mơ hồ ẩn ẩn tức giận: “Tại sao lại thế này!! Tử Hào sao lại vô duyên vô cớ té từ trên bệ xuống.”

Cô giáo Đinh vội vàng tiến lên nói: “Lâm tiên sinh, bây giờ trước vẫn nên xử lý vết thương cho tốt đã, chúng tôi đã gọi xe cứu thương rồi.”

Mắt Lâm Nham trừng cực lớn, chân mày nhú lại dữ tợn, rất có điểm hung thần ác sát, nhưng ông ta vẫn gật đầu, sau đó lo lắng quay ra hỏi Lâm Tử Hào lung tung này nọ, Lâm Tử Hào chỉ đáp đôi câu, cũng không muốn nhiều lời.

Xe cứu thương rất nhanh đã tới, bác sĩ hỏi han mấy câu, biết tình huống, cẩn thận đặt Lâm Tử Hào lên băng ca, Đinh Đinh còn phải chăm sóc những học sinh khác, vậy nên Ôn Nhung cùng Lâm Nham lên xe đi cùng Lâm Tử Hào đến bệnh viện.

Lâm Tử Hào bị đẩy vào phòng cấp cứu, chụp X quang, cuối cùng báo cáo kiểm tra ra là rạn xương sống.

Ôn Nhung vẫn đang suy nghĩ Lâm Tuyền sao còn chưa tới, đúng lúc cô đang nghĩ, Lâm Tuyền cuối cùng cũng xuất hiện. Từ xa cô đã có thể nhìn thấy bóng dáng cao lớn của anh ta, áo sơ mi màu xám nhạt kẻ sọc, bên ngoài khoác một chiếc áo da màu nâu nhạt, Ôn Nhung thiếu thốn từ ngữ, chỉ có thể dùng hai chữ khô khan: đẹp mắt. Ngay sau đó cô nhận ra mình thiếu chút nữa rơi vào cái bẫy sắc đẹp của lão hồ ly này, cuống quýt nhìn đi chỗ khác, liên tiếp phỉ nhổ bản thân.

Lâm Tuyền nhìn qua không gấp gáp cho lắm, so với Lâm Nham hấp ta hấp tấp chạy tới lúc này, anh ta bình tĩnh gấp mấy lần, cầm lấy bệnh án nhìn qua loa một chút, gật đầu một cái, rất dứt khoát nói với bác sĩ: “Lập tức nhập viện.”

Lâm Nham đoạt lấy bệnh án càng không ngừng hỏi bác sĩ vết thương này có để lại di chứng sau này hay không, bao lâu mới khỏi.... Lâm Tuyền vỗ vỗ bờ vai ông ta, nói: “Anh cả, đừng nóng vội, em quen viện trưởng ở đây, sẽ sắp xếp ổn thỏa.”

Giọng nói của Lâm Nham không được tốt: “Anh làm sao mà không lo được! Sao bây giờ chú mới đến?”

Lâm Tuyền cười cười: “Em đang đánh golf, nhất thời không tới kịp được.”

Ôn Nhung đứng một bên, nhìn một màn như vậy cảm thấy thật là thú vị, kẻ làm cha vẻ mặt lại lạnh nhạt, người làm bác thì gấp như lửa cháy sém lông mày, còn phải để cha của cháu mình an ủi lại.

Lâm Tử Hào rất nhanh được sắp xếp đưa vào một phòng bệnh, bác sĩ đã xử lý qua cho cậu bé, bây giờ nằm lì ở trên giường, cong cái mông nhỏ lên không dám động đậy. Bác sĩ nói còn phải làm xét nghiệm toàn thân một lần, xem coi những chỗ khác có khác thường gì hay không.

Lâm Nham ngồi bên giường vuốt ve trán Lâm Tử Hào, vẻ mặt đau lòng, Lâm Tuyền lại lui sang một bên, trên mặt trước sau như một vẫn mỉm cười, ánh mắt sau cặp kính vô cùng lãnh đạm.

Lúc này Ôn Nhung mới có cơ hội quan sát hai anh em nhà này tử tế, Lâm Nham so với một người đã 40 tuổi thì trông còn khá trẻ, nhưng người đã bước sang tuổi trung niên khó tránh khỏi vóc người biến dạng, thịt mỡ trên bụng hàng tháng hàng năm tích lại qua những bữa tiệc, gương mặt so với Lâm Tuyền tròn hơn một chút, ngũ quan của ông ta coi như cũng đang hoàng, ánh mắt rất tròn, sống mũi cao, đôi môi hơi dày, nhưng tuyệt đối không tính là anh tuấn. So sánh như vậy, Lâm Tuyền tuyệt đối là ông chú đẹp trai hàng thật giá thật, dáng người kia, tướng mạo kia, khí chất kia... Ôn Nhung đột nhiên hiểu ra, thì ra không chỉ có một mình cô, Lâm Nham chẳng phải cũng là đồng bào cùng chung cảnh ngộ sao, so với em trai mình bộ dáng chỗ nào cũng tệ hơn, giống cô với em gái mình khác nhau một trời một vực vậy.

Ôn Nhung nghĩ đến chăm chú, ánh mắt vẫn còn nhìn chằm chằm vào Lâm Tuyền, Lâm Tuyền ngẩng đầu lên, vừa đứng lúc chống lại tầm mắt của cô, khoe miệng cong thêm mấy phần, sau đó anh ta hất hất cằm ra phía cửa, tự mình đi ra ngoài trước.

Ôn Nhung đi theo sau anh ta, Lâm cầm thú đi tới bên ngoài khu bệnh xá, tựa vào bên cửa sổ, lấy ra một điều thuốc, không hút, mà chỉ đặt dưới mũi ngửi ngửi, Ôn Nhung thấy anh ta cố tình im lặng, mở miệng trước: “Chú à, chú như vậy có được không vậy, Tử Hào bị thương mà chú làm cha còn không sốt ruột bằng người làm bác.”

Lâm Tuyền vẻ mặt nhàn nhạt: “Bác nó từ trước đến giờ đều rất thương nó, có anh ấy sốt ruột, tôi cũng không cần gấp gáp như vậy.”

Đây là suy luận cái kiểu gì vậy, Ôn Nhung im lặng, một chút xiu tâm trạng áy náy khổ sở với anh ta biến mất tăm.

Lâm Tuyền lấy bật lửa ra, châm thuốc, kẹp ở ngón trỏ và ngón giữa, tư thế ưu nhã đến mơ hồ, anh ta tựa bên cửa sổ, nghiêng mặt quay ra nhìn Ôn Nhung, cười đến là dịu dàng, nhưng anh ta càng hòa ái dễ gần, Ôn Nhung lại càng cảm thấy có chuyện kỳ quái.

Lão hồ ly cười đến phát xuân, tuyệt đối không có chuyện tốt, đây là bài học kinh nghiệm cô tổng kết được qua những thất bại không ngừng trong quá trình đấu trí đấu dũng với Lâm Tuyền.

“Cô giáo Ôn, có muốn tôi cứu cô không?”

Ôn Nhung sững sốt, tuy có phòng bị, nhưng Lâm cầm thú ra chiêu quá nhanh, đầu óc cô không vận chuyển được nhanh như vậy, thật sự không biết mình tại sao lại lập tức lưu lạc đến mức cần có người cứu?

Lâm Tuyền thấy cô nghe không hiểu, tốt bụng nói tiếp: “Nhìn kiểu gì cũng thấy cô giáo Ôn là tự tiện rời cương vị công tác/”

“Tôi...”

Ôn Nhung lúc này đột nhiên kinh hãi, Lâm Tuyền chụp cho cô cái mũ này đúng là không bỏ ra được, chức trách của cô đúng là trông nom học sinh, không để bọn nhỏ rời khỏi phạm vi tầm mắt của mình, cổ tình lúc xảy ra chuyện cô lại chạy đi mua dầu nướng, mặc dù chỉ có một lúc, nhưng trời không thương cô, năm mới cô không đi chùa dâng hương, mới có một tháng đã gặp báo ứng.

Lâm Tuyền nói tiếp: “Chuyện này tuy lớn mà nhỏ, giải quyết như thế nào hoàn toàn xem thái độ của cô giáo Ôn thôi.”

Ôn Nhung không hiểu: “Thái độ gì?”

Lâm Tuyền không nhanh không chậm nói: “Tôi cũng không phải muốn gây khó dễ cho em, chúng ta đính hôn trước, chỉ cần em đáp ứng, chuyện này tôi cũng sẽ không truy cứu nữa.”

Gặp qua vô sỉ, chưa từng thấy ai vô sỉ như vậy, anh ta còn không biết xấu hổ mà nói ra, ý lớn hiếp nhỏ hèn hạ, sống chết quần lấy đã không có phẩm chất rồi, anh ta còn uy hiếp cô trắng trợn như vậy, thậm chí đã uy hiếp cô, lại còn lễ trắng khí hùng một bộ chính nhân quân tử áp dụng hành vi khiến người ta khinh bỉ như vậy.

Ôn Tiểu Nhung cổ vũ bản thân nổi giận, bày tỏ ý muốn vạch rõ giới hạn: “Chú à, giải quyết việc chung, tôi không sợ.”

“Nhưng Nhung,” Lâm Tuyền lắc đầu một cái, “Em quá ngây thơ rồi.”

Ôn Nhung vừa nghe thấy anh ta gọi Nhung Nhung, da gà “vèo” một cái nổi đầy cả người: “Tôi sẽ không vì chút chuyện này mà bán mình.”

“Bán mình? Gả cho tôi là bán mình?” Lâm Tuyền phun ra một ngụm khói, khói trắng nháy mắt khiến cho tầm mắt của cô mơ hồ.

Ôn Nhung sững sốt, vẫn gập đầu: “Tóm lại, anh đừng lấy chuyện này ra để mà uy hiếp tôi.”

Lâm Tuyền nheo mắt cười nói: “Cô giáo Ôn thật sự là càng ngày không khách khí với tôi.” Cuối cùng, anh ta lại hỏi lại, “Em xác định?”

“Xác định,” Ôn Nhung xoay người, trước khi đi còn quay đầu tặng thêm một câu, “Tôi ghét nhất là đàn ông hút thuốc lá, thối chết.”

19. Chương 19

“Phụt ——” Đoạn Như Bích cười đến là vui vẻ, chân chân chính chính là run rẩy hết cả người.

Ôn Nhung bĩu môi, làm tổ trên sofa, chờ cô nàng cười xong.

Đoạn Như Bích chùi nước mắt ở khóe mắt: “Bà nói vậy với lão ấy thật?”

Ôn Nhung hất cằm lên, nặng nề gập đầu.

Đoạn Như Bích bật ngón tay cái lên, không chút keo kiệt nào nói: “Nhưng Nhưng, bà ngày càng được lòng mình, bà thật là đỉnh, thật là kiêu ngạo!”

“Trọng điểm không phải chuyện này được không?” Ôn Nhung thở dài, “Tôi làm sao mà thoát khỏi anh ta bây giờ?”

“Không phải chứ, tôi đột nhiên cảm thấy ông chú này không tệ đâu, da mặt có hơi dày một tí thật, nhưng mà nói dễ nghe thì cái này gọi là kiên trì không ngừng, nếu mà nghĩ theo hướng tích cực, lão ấy thực sự coi trọng bà, bà gả vào nhà họ Lâm, vậy đương nhiên hạnh diện, cười vào mặt nhà họ Ôn, nôn chết mặt than với nào tàn...”

“Dừng dừng, càng nói càng kỳ quái.” Ôn Nhung nhào tới túm chặt cái cổ mảnh mai của Đoạn Như Bích, “Bà không nghe người ta nói Lâm Tuyền làm bao nhiêu chuyện đáng sợ sao, còn muốn tôi gả cho anh ta, tôi có mấy cái mạng cũng không đủ chơi với anh ta.”

“Nhưng mà,” Đoạn Như Bích nheo mắt lại, nâng cái cằm nhỏ nhắn của Ôn Nhung lên, vẻ sỏi già tiêu chuẩn, “Bà xấc xược với Lâm Tuyền như vậy, lão ấy còn không phản kích? Lão ấy chẳng phải là bao dung với tình yêu đấy hay sao, chẳng lẽ thật muốn nuốt nhà bà? Mà nhà bà chẳng qua cũng chỉ đủ cho lão ấy dặt rằng, muốn kiếm bữa ăn ngon, không đến nỗi phải nhẫn nhịn đến cái trình độ như vậy... Lần trước là tôi suy tính

phiến diện, cho nên, tôi chợt thay đổi suy nghĩ, nói không chừng lão ta lại vừa thấy đã yêu với bà thật, chúng ta đã đánh giá thấp năng lực của bà, đánh giá cao trình độ thương thức của đám đàn ông. Hơn nữa mấy ông chú kiểu lão ấy bình thường đều là ngoài mặt thì giả B*, trong lòng thì rối loạn, ngượng ngùng không dám trực tiếp mở miệng thú nhận cũng là chuyện hợp tình hợp lý.”

*ra về đạo mạo.

Ôn Nhung ngẩn người,, khởi động bộ não không giỏi về suy nghĩ cho lắm của cô một chút, một lát sau, đầu tiên là chợt hiểu ra, sau lại rối rắm vạn phần, sau đó nữa lại lắc đầu: “Bà nói có thể có lý, bất kể tôi có dùng từ ngữ như thế nào công kích anh ta, về mặt anh ta cũng luôn vui vẻ chịu đựng, nhìn mà tôi thấy thật bất lực, anh ta thực sự có thể xem trọng tôi?... Tôi vẫn cảm thấy không thực tế.”

Đoạn Như Bích cũng không dám bảo đảm, sợ quấy rối đến một buồng xuân tâm của Ôn Tiểu Nhung: “Hôm nào bà để tôi nói lão một cái, chúng ta tiếp tục phán đoán.”

“Ừm” Ôn Tiểu Nhung gật đầu một cái, hồi phục lại mới kinh ngạc thấy hai người đã lạc đề, cái này sang cái kia, “Không đúng, tôi đang muốn nói với bà chuyện của Lâm Tử Hào cơ mà, sao lại chạy đến cha thẳng nhóc. Nói trở lại, chuyện này đúng là tôi thất trách, cho nên....”

Đoạn Như Bích liếc mắt, cô cũng biết nha đầu này quá thành thực: “Bà dẫn quá đi mất, còn tự mình đi nhận lỗi? Danh sách giáo viên hướng dẫn du xuân làm gì có tên bà, bà thuộc về trường hợp tự nguyện, giúp đỡ hỗ trợ, phải nói cũng là cái cô Đình gì đó không trông nom học sinh của mình cẩn thận ấy, tôi cho bà biết, bà đừng có mà lấy thân mình đi đỡ đạn.”

Ôn Nhung rối rắm: Nếu như mình chủ động gánh chịu trách nhiệm, sẽ trúng phải mưu kế của Lâm Tuyển... Nhưng mà, mình lại không thể để cho một mình Đình Đình gánh chịu sai lầm nghiêm trọng như vậy được.

Ôn Tiểu Nhung bây giờ quá lo lắng, cô cho rằng đây là quyết định của cô, cùng chung một chiến tuyến với đình cô nương, trúng đạn, hay là lui về doanh trại phòng thủ của quân ta,, bảo toàn bản thân. Trên thực tế, đây không phải là một đề bài trắc nghiệm, đây chính là một đề bài nhất định phải giải đáp, lại còn đã có đáp án rõ ràng, bạn có đáp phải cũng thế, mà không phải cũng thế, nhất định thất bại.

Lúc hiệu trưởng tìm Ôn Tiểu Nhung, chỉ bỏ xuống một câu: “Cô giáo Ôn, cô bị sa thải.”

Ôn Nhung lúc đó đang muốn đi ăn cơm, trên đường đi bị người kéo đến phòng hiệu trưởng, cô đứng tại chỗ, nửa ngày không kịp phản ứng lại: “Hiệu trưởng, ngài nói sao?”

Người đứng đầu trường tiểu học Tần Thái sắc mặt khó coi: “Cha của Dương Tiểu Vũ đã đến trường, nói nếu như không phải giáo viên tự ý rời bỏ vị trí công tác, Dương Tiểu Vũ và Lâm Tử Hào sẽ không tranh chấp, xảy ra chuyện lớn như vậy, anh ta yêu cầu nhà trường nhất định phải xử lý rõ ràng. Tôi cùng với phó hiệu trưởng đã thảo luận qua, cho rằng cô cần phải gánh vác trách nhiệm này. Chuyện này đã tạo thành ảnh hưởng xấu đến danh dự của trường học, chúng tôi không thể để cho tình hình tiếp tục phát triển.”

Ôn Nhung lúc này muốn giải thích, lại có người gõ cửa phòng hiệu trưởng, cha của Dương Tiểu Vũ vẻ mặt tức giận đi vào, thấy Ôn Nhung ở bên trong, đầu tiên là sưng sốt, ngay sau đó, nhướn mày, hai mắt trừng trừng, hồng hộc vọt tới trước mặt Ôn Nhung: “Cô làm giáo viên cái kiểu gì vậy, ngay cả trẻ con cũng không trông được, chuyện quan trọng như đi du xuân, cô lại dám tự mình chạy đi mua đồ ăn, cô có đói chết thì cũng phải đứng đây mà trông học sinh chứ, cô xứng đáng làm giáo viên sao?!” Anh ta lại quay đầu gào lên với hiệu trưởng, “Chúng tôi trả tiền học phí cao nhất toàn thành phố này, hiệu trưởng ông xem ông mời loại giáo viên kiểu gì đây, nếu như ông không xử lý cho rõ ràng cho tôi, tôi tuyệt đối không bỏ qua đâu.”

Ôn Nhung trợn mắt há mồm, trong ấn tượng của cô, cha của Dương Tiểu Vũ là người cũng có chút tư cách văn hóa, lúc nào đã biến thành bệnh nhân tâm thần phát rồ rồi. Phải, cô chạy đi mua đồ nướng là cô không đúng, nhưng rõ ràng cô đã dặn tất cả học sinh trong lớp, không được tự tiện rời khỏi bãi cỏ nơi ăn cơm, chuyện này là tự Dương Tiểu Vũ náo loạn, phụ huynh của người bị hại như Lâm Tử Hào còn chưa ra mặt nói chuyện, anh ta đã kích động đến mức nhìn như hận không thể giết cô là sao?

Cổ quái hơn là hiệu trưởng không hề truy cứu sai lầm của Dương Tiểu Vũ, theo lý thuyết thì đây là lỗi nặng phải bị ghi vào học bạ.

Ôn Nhung đứng trong phòng làm việc của hiệu trưởng, bị buộc phải đón nhận một giờ hành hạ tinh thần, càng khến người ta kinh khủng chính là, chỉ truy cứu chuyện này thôi thì Ôn Nhung cũng cho qua, cô quả thực chưa làm tốt, nhưng cha của Dương Tiểu Vũ kia lại còn mở cái cặp môi đầy văng nước miếng tứ tung, bừa bãi nói ra một đống những chuyện thất trách vớ vẩn giả dối, chụp hết lên đầu Ôn Nhung.

Ôn Nhung sống hai mươi hai năm, chưa từng biết rằng thì ra cô chính là một đứa bại hoại của xã hội thối từ trong ra ngoài, tâm ngoan thủ lạt, vô đạo đức. Cha của Dương Tiểu Vũ vẫn còn ở kia mà dùng từ đặt câu, nếu như lúc đầu Ôn Nhung còn thấy tức giận, đại não sung máu, thì bây giờ cô đã hoàn toàn bại trận dưới cái miệng đỏ trắng thay đen kia của cha Dương Tiểu Vũ. Cuối cùng hiệu trưởng cũng không nhận được cắt đứt lời anh ta: “Chúng tôi cũng đã đuổi việc cô giáo Ôn rồi.”

Cha của Dương Tiểu Vũ sưng sốt, sau đó liên tiếp nói được, đúng!

Hiệu trưởng quay sang Ôn Nhung: “Cô còn gì muốn giải thích không?”

Những lời giải thích đã chuẩn bị tốt trong lòng Ôn Nhung đột nhiên khi đối diện với cái mặt thiết diện vô tư của hiệu trưởng, chợt biến mất tăm. Muốn gán tội cho người khác thì sợ gì không có lý do, cô có giải thích gì cũng phí công.

Hiệu trưởng thấy cô im lặng, giống như có chút không đành lòng, giả nhân giả nghĩa nói: “Cô trở về suy nghĩ lại, ba ngày sau chúng ta còn có thể triệu tập hội nghị quản trị của trường, cô còn có cơ hội biện bạch cho mình. Chuyện đó,” Hiệu trưởng gõ bàn một cái, giống như lơ đãng nói, “Phụ huynh của Lâm Tử Hào hình như cũng là thành viên của ban quản trị trường chúng ta, hơn nữa còn là ủy viên lớn..”

Ôn Nhung đột nhiên ngẩng đầu, nhìn hiệu trưởng một chút, lại nhìn cha của Dương Tiểu Vũ, hai người này mới vừa rồi kẻ tung người hứng, bây giờ ánh mắt ai cũng úp úp mở mở, Ôn Tiểu Nhung hiểu ra, hoàn toàn hiểu ra!

Cô thực sự nghĩ là cha của Dương Tiểu Vũ then quá thành giận, tính giết người cho hả giận, cô còn tưởng rằng cái thân già này của hiệu trưởng là vì muốn dần xếp ổn thỏa nên mới làm đủ điều bộ, đáng điệu kiểu muốn làm gì thì làm, mặc cho cha của Dương Tiểu Vũ dùng nước miếng khiến cô chết đuối.

Lâm Tuyền, anh rốt cuộc có cần vô sỉ như vậy không hả!!!

Ôn Nhung kìm nén mặt đầy tức giận bước ra khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng, Đình cô nương đang chờ bên ngoài, thấy sắc mặt của cô nàng đã sợ hết hồn, thấy cô bước ra lập tức nhào tới bên người cô, chưa nói gì mắt đã đỏ lên: “Tiểu Nhung, thật xin lỗi, đều tại em không tốt, nếu như không phải chị giúp em cũng sẽ không...”

“Đừng nói vậy, chuyện không liên quan đến em.” Về mặt của Ôn Nhung dịu dần xuống, “Chị đi ăn cơm trước, em đi rửa mặt, lát nữa bị học sinh nhìn thấy cái mặt mèo này của em, còn không bị cười chết.”

Ôn Nhung bị gọi vào phòng làm việc của hiệu trưởng hưởng thụ màn phun nước miếng một giờ, vì “Sự kiên du xuân” tự nhận lỗi từ chức OR bị hiệu trưởng tức giận đá ra khỏi cổng trường, các loại phiên bản truyền thuyết nhanh chóng lan ra trong trường. Trong phòng ăn, Ôn Nhung lấy tư thế gặp Phật giết Phật, gặp Thần giết Thần hùng hổ, không coi ai ra gì tiêu diệt cả bàn thức ăn, ăn cơm với cô mà nói chính là tích lũy sức lực chiến đấu, song, khi cô tìm đến bác gái căn tin muốn lấy bát cơm thứ tư, bác gái lời nói thành khẩn nói với cô: “Con gái thất tình cũng không cần hành hạ bản thân mình như vậy, ăn ít một chút vẫn tốt hơn.”

Ôn Nhung ngơ ngẩn: “Dạ?”

Bên trong đôi mắt nhỏ của bác gái tràn ngập sự đồng tình, nhìn về cái bàn cách đó không xa chếp miệng, Ôn Nhung thuận thế quay lại nhìn, thì ra là Tần Khiêm và cô giáo Bạch Huyền Huyền đang ngồi chung một bàn.

Vậy nên, Ôn Tiểu Nhung sau khi bị thiệt hại nặng nề trên con đường sự nghiệp xong, chẳng hiểu làm sao lại bị dán thêm cái nhãn tình cảm sa sút.

Ôn Nhung chưa ăn được đến bát cơm thứ tư, cô có chút bất mãn bước ra khỏi phòng ăn, lại bị Tần Khiêm gọi lại.

Ôn Nhung quay đầu lại, không thấy Bạch Huyền Huyền.

“Chú nói với tôi, nếu như thấy cô gọi hơn 5 món mà ăn điên cuồng thì ngàn vạn không nên quấy rầy cô, nhất định là cô tâm trạng không tốt. Tôi chỉ đành ngồi ở cái bàn phía sau cô, bây giờ mới dám tìm cô nói chuyện.” Lời của Tần Khiêm nghe vào giống như đang giải thích gì đó.

Lão Đại nhà cô đúng là hiểu rõ cô nha, Ôn Nhung cười cười.

Tần Khiêm chột nhú mày, nhẹ giọng nói: “Cô giáo Ôn, tình hình thế nào? Hiệu trưởng định xử lý chuyện này ra sao?”

Ôn Nhung nói qua tình huống trong phòng làm việc của hiệu trưởng với Tần Khiêm, Tần Khiêm nghe xong vẻ mặt ngưng trọng: “Sao lại qua loa tắc trách như vậy được, chẳng qua chỉ nghe lời nói từ một phía, đánh giá công tác của cô đều là hạng ưu, học kỳ trước hai học sinh trong đội nhảy cao chẳng phải cũng đều đạt giải cao trong trận đấu sao, cho dù thế nào cũng không thể trực tiếp khai trừ cô được. Không được, chuyện này chúng ta tìm chú tôi bàn lại đã.”

Bàn lại cái gì, BOSS khủng đứng phía sau thao túng, hần muốn đem bạn ép thành miếng thịt, bạn cũng không thể lật bàn.

Nhưng mà thấy thầy Tần không phải quen thân với cô mà còn thay cô lo lắng như vậy, thứ tình cảm chân thành đó toát ra từ trong đôi mắt, không nhiễm nửa phần giả dối, Ôn Nhung thực sự cảm động: “Thầy Tần, chuyện này tự tôi có thể đối phó, cảm ơn ý tốt của anh, tôi có việc, đi trước nhé.”

Ôn Nhung quả thật có việc, cô muốn tìm cái tên cầm thú kia để tính sổ! Không nhận điện thoại đã là cái gì, gọi được thì bị chuyển máy đã là cái gì, tắt máy biến mất đã là cái gì!

Được, anh không nhận điện thoại chẳng lẽ tôi không biết tới cửa tìm anh sao! Ôn Nhung một đường đánh thẳng đến nhà Lâm Tuyền, đang muốn gõ cửa, không ngờ cửa lớn đột nhiên mở ra, cô đụng phải cô gái đang từ bên trong đi ra.

20. Chương 20

Lần đầu tiên nhìn thấy Văn Lam, bản năng của Ôn Nhung đã không thích cô ta, Ôn Nhung rất ít khi không thích một ai đó, cho dù là đứa em gái bệnh thần kinh cả ngày ầm ĩ với cô kia, nhưng Văn Lam, Ôn Nhung đúng là không thích nổi.

Ôn Nhung luống lay vài cái, vội vàng vịn vào khung cửa, mà cô gái trước mặt thì không hề may mắn như vậy, cô ta lúi về phía sau hai bước, giày cao gót giẫm đến gọi là nguy hiểm vạn phần, mắt thấy sẽ ngã xuống phía sau, Ôn Nhung theo bản năng vươn tay kéo cô ta lại, song, phía sau đột nhiên nhảy ra một người, lấy tốc độ nhanh hơn đỡ lấy thất lưng cô gái kia, kéo vào trong ngực mình.

Lâm Tuyền chỉ mặc một chiếc áo hở cổ màu vàng nhạt đơn bạc, cô gái kia dựa vào phía trước, mà một cánh tay của Lâm Tuyền nhẹ nhàng đặt bên hông cô ta.

Vòng eo thon nhỏ như vậy, cảm giác không chút dư thừa mảnh mai khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, không biết cái tay kia đặt ở chỗ đó có cảm giác gì... Ôn Nhung ngây ngốc nhìn chằm chằm chỗ đó chừng 5

giây, trong đầu bỗng đột nhiên trống rỗng chẳng hiểu ra sao, cho đến khi Lâm Tuyền lên tiếng gọi cô, cô mới phản ứng lại.

“Cô giáo Ôn, hiếm khi thấy em chủ động tới tìm tôi.”

Lâm Tuyền cười đến là vui vẻ, đồng thời không chút dấu vết kéo mỹ nữ đứng sang bên cạnh, mỹ nữ mảnh mai đứng vững, một tay còn kéo lấy cánh tay anh ta giống như vô cùng lưu luyến, Lâm Tuyền chẳng qua chỉ nhìn lướt qua cánh tay cô ta, cô ta giống như sợ hết hồn, lập tức buông tay.

Ôn Nhung nổi danh là tính tình tốt ở chỗ của Lâm Tuyền này hoàn toàn bị anh ta chinh cho thoát thai hoán cốt, hoàn toàn thay đổi, nói câu nào cũng sắc mùi thuốc súng: “Tôi tới tìm anh ngày hôm nay vì cái gì, chẳng lẽ anh còn không biết?”

Mỹ nữ sững sốt, đại khái là chưa từng thấy có ai dám dùng cái giọng kiêu này nói chuyện với Lâm Tuyền bao giờ, không khỏi nhìn về phía Ôn Nhung, vừa nhìn một cái đã sững sốt, nhưng rất nhanh che giấu được biểu cảm.

Ôn Nhung lúc nói chuyện ánh mắt không tự chủ được mà lướt qua phía mỹ nữ, hai tầm mắt chạm nhau một giây, lại cùng rời khỏi. Đúng rồi, cô gái này chính là cô gái cô vô tình gặp được đêm đó. Ôn Nhung không biết ánh mắt mình lúc này còn rõ thế nào, nhiệt tình ra sao, trắng trợn bao nhiêu. Cô gái này đúng là mỹ nữ, mặc dù không tính là đại mỹ nữ, nhưng cảm giác yếu ớt xinh đẹp có thể kích khởi ý muốn bảo hộ của đàn ông, mềm mại như liễu, vừa chạm đến thân mình so với trang giấy còn mỏng hơn, khiến cho người ta hận không thể ôm vào trong ngực chiều chuộng một phen.

Nhìn một vòng, Ôn Nhung lại chuyển tầm mắt đến khuôn mặt cô ta, màu da trắng nhợt, mặt mày thanh tú, lại nhìn qua đôi mắt thanh thanh đậm đậm, còn lộ ra một luồng ngạo khí. Không biết tại sao, Ôn Nhung cảm thấy đáng đáp người này có chút quen mắt?

Lâm Tuyền chờ Ôn Nhung nhìn đủ xong, nói: “Cô giáo Ôn, em nhìn chằm chằm Lam Lam như vậy, cô ấy sẽ xấu hổ.”

Ôn Nhung quay đầu lại: “.... Lam Lam?”

Lâm Tuyền thản nhiên nói: “Lam Lam, tự mình giới thiệu với cô giáo Ôn đi.”

Mỹ nữ tên là Lam Lam kia vẫn dùng ánh mắt nhàn nhạt đó nhìn chằm chằm Ôn Nhung, hé miệng nói: “Xin chào, tôi là Văn Lam, là Lâm tiên sinh...” Ánh mắt Văn Lam nhanh chóng liếc về phía Lâm Tuyền, dừng một chút, nói, “Thư kí.”

Ôn Nhung trong lòng hừ hừ, thư kí với tiểu tam cách nhau cũng chỉ một bước chân, thư kí với tình nhân ở trong Đại từ điển Hán ngữ dân gian đã thành từ đồng nghĩa. Trong khoảnh khắc, cô đột nhiên cảm thấy một đường đánh tới mang theo một bụng tức tối kia trong giây lát không trút ra nổi, cô vốn chuẩn bị tốt

mấy câu “Anh vô liêm sỉ sống chết quẩn lấy tôi đến trình độ như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?!” , sau khi nhìn thấy Văn Lam xong, cô thế nào cũng không nói ra mồm được.

Về mặt Ôn Nhung vô cùng quái dị, lông mày dính chặt vào sống mũi, giống như giận mà không phải giận, giống như cười mà không phải cười, không phải phức tạp bình thường. Lâm Tuyền bảo Văn Lam đi trước, sau đó nhìn Ôn Nhung về mặt chẳng tự nhiên chút nào điềm điềm đạm đạm nói: “Cô giáo Ôn, không bằng uống chén nước, ngồi xuống rồi nói?”

“Không cần.” Ôn Nhung xoay mặt, nén một bụng tức nói, “Tôi còn tưởng anh là thần toán đấy, thì ra là đằng trước thì sắp đặt hãm hại, đằng sau thì học làm anh hùng cứu mỹ nhân.”

Lâm Tuyền mặt không đổi sắc nói: “Nhưng Nhung, tôi nào có kinh khủng như vậy, em không nên vu oan cho tôi.”

Ôn Nhung buồn nôn, mới vừa rồi nhin một bụng oan ức ở phòng làm việc của hiệu trưởng, vừa tới đã bắt gặp anh ta ở nhà hẹn hò với tiểu tam, Ôn Nhung cũng không biết mình là kìm nén nhiều một chút, bị lừa gạt nhiều một chút, hay là ảo não nhiều một chút, các loại tình cảm xoắn xuýt cùng một chỗ, cuối cùng tất cả hóa thành buồn bực.

“Không phải là anh khiến hiệu trưởng khai trừ tôi sao, cha của Dương Tiểu Vũ bôi nhọ tôi, còn có thể là ai? Muốn dùng chuyện này ép tôi kết hôn, anh đủ giả dối, vừa muốn tôi gả cho anh, lại vẫn cùng người phụ nữ khác hẹn hò.” Ôn Nhung trước giờ nói chuyện với người khác rất khách khí, dễ bàn dễ nói, nhưng mà mấu chốt đó là người, không phải đối với cảm thú! Đối với cảm thú thì phải xử hần, hung hăng xử hần.

Song, Lâm Tuyền là một tên lão yêu ngàn năm, da dày, lời của Ôn Nhung nhiều nhất cũng chỉ như gãi ngứa cho hần mà thôi, hơn nữa trọng điểm hần tóm được là: “Tôi hẹn hò với người phụ nữ khác, em mất hứng?”

Ôn Nhung sững sốt, anh ta còn không phủ nhận.

Lâm Tuyền tiến lên một bước, cúi đầu, tóc mai ở đuôi lông mày nhẹ nhàng phất qua, vô cùng dịu dàng, con ngươi nhạt màu giống như nhuộm đẫm sắc xuân, ảm lên mấy phần, anh ta nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Ôn Nhung nói: “Về mặt này của em là hy vọng tôi giải thích sao?”

Ôn Nhung theo bản năng sờ sờ mặt, đột nhiên ý thức được mình làm quá mất rồi. Cô thấy cái màn khốc lóc om sòm của em gái so với công lực không chút dấu vết ở trước mặt Lâm Tuyền hoàn toàn vụt đi, đúng là giận dữ công tâm, mất hết chỗ đứng, không ổn không ổn.

“Chú à, chú có mấy hồng phần tri kỷ cũng không liên quan gì tới tôi.” Ôn Nhung thu hồi tâm trạng lại, vụng về lui về phía sau hai bước giữ khoảng cách với anh ta, “Anh đừng có đánh trống lảng, trước trả lời tôi, có phải anh làm cho hiệu trưởng đuổi việc tôi đúng không?”

“Không phải.”

Ôn Nhung giấu cột: “Thôi đi, trừ anh ra còn có ai có thể làm ra loại thủ đoạn này?”

“Loại thủ đoạn này...” Lâm Tuyền nghiền ngẫm cười nói, “Tôi làm tôi sẽ không phủ nhận, nhưng không phải là tôi làm, em muốn tôi thừa nhận thế nào?”

“....”

“Nhưng mà, tôi biết là ai làm.” Lâm Tuyền quay đầu đi, dùng cái giọng dụ dỗ tiểu bạch thỏ nói, “Muốn tôi nói cho em biết không?”

Chẳng lẽ thật sự không phải anh ta? Nhưng không phải anh ta thì là ai? Ôn Nhung dần dần tỉnh táo lại, đem những nhân vật có liên quan sắp xếp lại một lần, có thể thuyết phục được hiệu trưởng, bắt chẹt được cha của Dương Tiểu Vũ, trừ Lâm Tuyền ra... chẳng lẽ là Lâm Nham?

Trước mắt Ôn Nhung đột nhiên hiện ra khuôn mặt trung niên phì mập của Lâm Nham, nếu nói tướng do tâm sinh, nhưng lại nói còn người thì không kể về ngoài, em trai là hồ ly, thì anh trai làm sao có thể là cừu non được? Một cho ông ta có một khuôn mặt hàm hậu chất phác.

Cả nhà cảm thú.

Ôn Nhung thử dò xét hỏi: “Là anh của anh?”

Lâm Tuyền cong khóe miệng, không lên tiếng, coi như là cam chịu.

Ôn Tiểu Nhung cảm phẫn: “Hai anh em nhà các anh thật là, cấu kết với nhau làm việc xấu.”

Lâm cảm thú cười không lộ răng: “Anh cả muốn làm gì, tôi không muốn ngăn trở, hôm đó tôi đã đoán được anh ấy sẽ làm như vậy, cho nên mới hỏi em có muốn tôi cứu em hay không, đáng tiếc em cự tuyệt.” Về mặt anh ta tiếc nuối, “Chuyện đã tới nước này, cô giáo Ôn, chủ động chào từ biệt so với bị đuổi việc khai trừ vẫn dễ nghe hơn một chút, sau này có tìm việc mới cũng không quá bị động, đề nghị của tôi chỉ có như vậy thôi.”

“Cái gì?”

“Nếu em không muốn tôi giúp một tay, vậy tôi sẽ không nhúng tay. Cô giáo Ôn, đi ra ngoài nhớ khóa giùm tôi cái cửa.” Nói xong, Lâm Tuyền tự động trở về phòng.

Anh ta cứ như vậy để mặc cô ở giữa sân, thật sự buông tay mặc xác, Ôn Nhung đứng một lúc mới hồi phục được cảm giác, đây là trả thù đúng không, đúng không đúng không. Mỗi lần nhìn bề ngoài thì là cô chiếm

ưu thế, trên thực tế đều là Lâm Tuyền giấu giếm sát cơ, khiến cho cô ám tiến khó phòng, kinh ngạc khắp chốn.

Lâm Tuyền, hai chữ này bén rễ nảy mầm trong lòng cô, mọc lên một đóa hoa tà ác, bên ngoài có hàng rào, trên hàng rào treo một tấm bảng, dùng cỡ chữ cực lớn viết: Quý lấy sinh mạng, người này có độc.

Ôn Nhung ra khỏi nhà họ Lâm, không ngờ bên ngoài đã có người chờ cô.

Văn Lam tựa vào bên tường, áo váy màu thủy lam nhạt, rõ ràng động lòng người, cô ta thấy Ôn Nhung đi ra, lập tức tiến lên đón, mỉm cười đưa danh thiếp của mình ra: “Cô giáo Ôn đúng không, mới vừa nãy quá vội vàng, đây là danh thiếp của tôi, tôi nghĩ về sau chúng ta còn phải qua lại nhiều, cho nên để lại phương thức liên lạc trước.”

Người khác đối với cô khách khí như vậy, Ôn Nhung cũng lễ phép nói: “Ngại quá, tôi không có danh thiếp, tôi cho cô số di động được chứ.”

Hai người trao đổi số xong, Văn Lam chui chỉ xe của mình: “Tôi đưa cô về.”

Ôn Nhung nhìn nhìn vẻ mặt ôn hòa của cô ta, do dự gật đầu một cái.

Tiếp xúc gần gũi một lúc, Ôn Nhung mới phát hiện Văn Lam không hề yếu ớt, cô ta là một người phụ nữ của công việc điển hình, nói chuyện không nhanh không chậm, âm sắc thoải mái, ngữ điệu mềm mại, có thể sánh ngang với nữ diễn viên chính của CCAV*.

* Chắc mọi người nghe là liên tưởng đến CCTV – Đài truyền hình trung ương của Trung Quốc, CCAV là tên gọi mà một số người do bất mãn với các tin tức được đưa trên kênh truyền hình này đặt ra. AV thì có nghĩa là adult video)

Cô ta nói cô ta đã làm việc bên cạnh Lâm Tuyền gần mười năm.

Cô ta nói bây giờ cô ta vẫn là thư kí riêng của Lâm Tuyền.

Cô ta nói cô ta biết Lâm Tuyền bị anh cả anh ta buộc kết hôn với một cô gái nhỏ hơn mình hơn mười tuổi.

Sau đó, cô ta ngừng lại.

Ngã tư đường, dừng đèn đỏ, bên trong xe lẳng lặng bỗng bình khúc nhạc biến tấu Little Star của Mozart, còn có mùi nước hoa dễ ngủ trên người Văn Lam, hết thấy đều thư thái như vậy, Ôn Nhung cũng không muốn tiếp tục ngồi thêm nữa.

“Thích bản nhạc này chứ?”

“Ừm, Little Star mà, rất thích.”

“Đây là bản nhạc Lâm Tuyền thích nhất, anh ấy nói nghe bài hát này có thể khiến cho tâm trạng của anh ấy nhẹ nhõm hơn.”

“...” Ôn Nhung trầm mặc trong chốc lát, nói, “Cô dừng ở phía trước cho tôi xuống được rồi.”

Văn Lam gạt đầu một cái, đèn xanh sáng lên, cô ta dừng xe ở ven đường, nghiêng đầu nói: “Cô giáo Ôn, chuyện của Tử Hào đã khiến cho cô lo lắng, dù sao Tử Hào cũng là đứa con trai duy nhất của nhà họ Lâm bây giờ, rất có thể là người thừa kế của gia tộc sau này, cho nên anh em bọn họ mới khẩn trương như vậy, cô hãy khoan dung một chút. Nếu như muốn tìm việc làm, tôi nghĩ tôi có thể giúp một tay, cô không cần khách khí với tôi, chuyện của Lâm Tuyền cũng chính là chuyện của tôi.”

Ôn Nhung giống như ăn cá mà bị hóc xương, khắc ra không được nuốt vào không xong, cuối cùng lại có cảm giác bị người ta ném đá giấu tay.

Sau khi xuống xe của Văn Lam, Ôn Nhung tự mình đi tới bệnh viện, cô nhanh chóng lên tinh thần, đem những cảm xúc hỗn loạn không rõ ràng kia vo thành một quả bóng, sút, Sau đó, tìm được phòng bệnh của Lâm Tử Hào, gõ cửa một cái, bên trong truyền tới tiếng của một bác gái.

Ôn Nhung không mua trái cây, đồ ăn vặt linh tinh, cô cảm thấy Lâm Tử Hào sẽ không thích mấy thứ này, cho nên mua cho cậu nhóc mấy quyển sách, nhớ lại trong phòng cậu bé toàn một đồng giá sách đây là sách, đó chắc là bảo vật trong lòng cậu nhóc.

Lâm Tử Hào đang nằm lỳ trên giường chẳng làm gì cả treo bình truyền dịch, một bác gái ngồi bên giường chăm sóc cậu nhóc, nhìn cách ăn mặc trang nhã kia, chắc là phu nhân của Lâm Nham.

Lâm phu nhân nghi ngờ nói: “Cô là?”

“Tôi là giáo viên của Tử Hào, đến thăm cháu một chút.”

Lâm Tử Hào vừa nghe thấy giọng nói của Ôn Nhung, lập tức quay đầu qua, mắt to lóe lên ánh sáng. khó hiểu.

Ôn Nhung đến gần hai bước, mặc dù đứa nhỏ này bình thường rất đáng ghét, nhưng hiếm khi lại ngoan ngoãn như vậy, lại bị thương, ít nhiều cũng có trách nhiệm của cô, Ôn Nhung sờ sờ đầu Lâm Tử Hào, hỏi: “Đỡ chút nào chưa?”

Cái mặt bánh bao của Lâm Tử Hào không có biểu cảm gì: “Dạ.”

“Có phải buồn lắm không? Tôi mang cho em mấy quyển sách.” Ôn Nhung lấy sách a.

Lâm Tử Hào nhìn cô, trên mặt bất tri bất giác hơi đỏ lên, cậu nhóc bỗng giựt lấy sách, cúi đầu kỳ quái nói một câu: “Toàn là sách trẻ con.” Nói thì nói vậy, vẫn cứ ôm sách thật chặt.

“Tử Hào, không được nói kiểu đấy với cô giáo,” Lâm phu nhân ngượng ngùng nói với Ôn Nhung. “Trẻ con tính nó như vậy đấy.”

“Không sao.” Ôn Nhung do dự một chút, nói, “Xin hỏi, số điện thoại của Lâm tiên sinh là bao nhiêu vậy, tôi có chuyện muốn nói với ông ấy.”

“Lâm Tuyền?”

“Không phải, là Lâm tiên sinh lớn.”

Lâm phu nhân khó xử nói: “Chồng tôi tới qua vừa mới bay sang Pháp, thời gian này anh ấy bận nhiều việc, chắc cô không liên lạc được với anh ấy đâu.”

Ôn Nhung nghĩ chắc Lâm Nham không biết cô là con gái của Ôn Sinh Hòa, nếu như nói chuyện tử tế với ông ta, không chừng còn có cơ hội vấn hồi, không ngờ lại xui xẻo như vậy.

“Vậy lúc nào ông ấy trở lại vậy?”

“Chắc là cuối tuần, cô có chuyện gì sao?”

“À, chính là về chuyện của Tử Hào lần này....”

“Vậy cô tìm Lâm Tuyền đi, chú ấy là cha Tử Hào mà.”

Tìm anh ta, không bằng cô trực tiếp viết đơn từ chức luôn cho xong.

Ôn Nhung không thu hoạch được gì bước ra khỏi bệnh viện, thấy bản thân sâu sắc cảm nhận được nỗi khổ của dân chúng bình dân khi kêu oan mà không có cửa, thói đời này, có quyền chính là gia, có tiền cũng là gia, có tiền lại có quyền chính là đại gia.

Cô gọi Như Bích cô nương ra ngoài, an ủi tâm hồn bị thương tổn của cô, Như Bích cô nương nghe được đoạn cô bị khai trừ kia còn bình tĩnh, vừa nghe đến đoạn trong nhà Lâm Tuyền chăn nuôi tiểu tam, nhất thời nổi trận lôi đình, vỗ bàn, nói cái gì mà lão già kia sao lại ăn trong chén còn ngó trong nồi, thiết kế bức hôn thì phải theo đến chết, kiên trì tới cùng chứ! Ôn Nhung sưng sốt, vội vàng kéo tay cô nàng, liên tục nói với cô nàng mình từ đầu tới cuối chưa từng là miếng thịt trong bát anh ta. Như Bích cô nương mất ánh lệ quang, phản bác lại: bà chính là miếng thịt của lão, còn là một miếng thịt ngon, phải quý trọng. Ôn Nhung cảm

nín. Như Bích cô nương không biết nghĩ ra cái gì, bỗng dưng cười một tiếng, lại ngồi xuống, Ôn Nhung bị tiếng cười của cô nàng làm cho rợn cả tóc gáy, hỏi liên tục, cô nàng cũng ngậm miệng không đáp.

Ngày thứ hai, Phó Tô xuất hiện, mở miệng đã hỏi chén cơm của cô có phải không giữ được nữa không. Dĩ nhiên, Phó công tử người ta cũng không hỏi trực tiếp như vậy, nhưng ý tứ cũng không khác mấy.

Ôn Tiểu Nhung kinh ngạc vô cùng, anh làm sao mà biết được, tin này truyền đi cũng nhanh thật, lại nghĩ lại, cái miệng rộng của Như Bích cô nương kia đúng là vô cùng phong phanh. Ôn Nhung cũng không muốn cho Phó Tô biết lắm, hiềm nỗi Phó Tô khí thế cường ngạnh, chỉ hỏi cô có đúng hay không. Ôn Nhung vừa nói một chữ đúng, bên kia đã cúp điện thoại

Ôn Nhung lập tức ngắt điện thoại gọi cho Đoạn Như Bích: “Bà nói với Phó Tô chuyện này làm gì?”

Đầu kia, Đoạn Như Bích đang gặm táo, tiếng rôm rộp nghe thật chói tai: “Con bé ngốc, gấp cái gì, có trò hay xem.”

“... Trò hay gì? Bích Bích, bà đang giở trò gì đấy, đừng có gạt tôi.”

“Đã bảo là đừng có gấp, ngày mai bà cứ thanh thoi thanh thản mà đi cái hội nghị quản trị gì gì đó đi.”

Đoạn Như Bích ra tay, từ trước tới nay chưa từng có chuyện gì tốt, Ôn Nhung ôm trái tim thấp thỏm chờ đến thời điểm đi họp. Hai ngày nay toàn trường có không ít giáo viên kí vào đơn, hy vọng giữ Ôn Nhung lại, Tần lão đại càng bám sát hiệu trưởng, định thi triển chiến thuật giày vò, nhưng hiệu trưởng đại nhân vẫn đóng vai Bao đại nhân thành nghiêm, đưa đơn khiếu nại trả lại chỗ thầy Tần, lại chửi mắng Tần lão đại một trận, nói anh ấy bao che cho cấp dưới, không chú ý dạy bảo đến người trong tổ mình.

Nhất thời, việc Ôn Nhung cuốn xéo đã thành kết cục không thể tránh, Đinh Đinh cả ngày dùng ánh mắt đau khổ sâu nào nhìn cô, nhìn đến mức khiến cho đêm đêm cô đều gặp ác mộng. Mà cô nàng Bạch Huyền Huyền ngoài ý muốn cũng ký tên vào đơn khiếu nại, cố ý ở lúc Tần Khiêm cũng có mặt chạy tới an ủi Ôn Nhung, kéo tay Ôn Nhung nắm rồi xoa, hận không thể xoa ra một tầng da, cuối cùng Tần Khiêm vừa mới đi, cô nàng lập tức hất tay Ôn Nhung ra chạy theo.

Ôn Nhung ngược lại không phản ứng nhiều lắm, trải qua sự khiếp sợ lúc đầu, cô đã sớm nghĩ thông suốt, nếu như đây là một ngôi trường chẳng phân biệt được đúng sai, cô có tiếp tục ở lại cũng không có ý nghĩa gì, chẳng qua là cô không nỡ bỏ lại lão Đại nhà cô, còn có Đinh cô nương của cô, à, thầy Tiểu Tần cũng là một người bạn nghĩa khí.

Ba giờ chiều, Ôn Nhung bước tới phòng họp, nghe nói mười hai ủy viên của trường đã đến đông đủ cả rồi.

Nói cũng kỳ quái, vì một giáo viên thể dục nhỏ bé như cô mà làm to chuyện lên, tụ tập bao nhiêu người bận rộn như vậy tới đây, thật đúng là khiến người ta khó hiểu.

Song, khi cô bước qua cảnh cửa kia, cô liền hiểu ra.

Ngồi ở đầu chiếc bàn dài là hiệu trưởng đại nhân, chỗ đầu còn lại còn trống là để lại cho Ôn Nhung. Hai bên bàn mỗi bên có sáu vị ủy viên ngồi, ngồi bên tay trái của hiệu trưởng là... Lâm Tuyền, mà ngồi bên tay phải của hiệu trưởng chính là... Phó Tô.

Ôn Nhung đột nhiên nhớ tới câu mà Như Bích cô nương nói, có trò hay.

21. Chương 21

Thời gian: 3 giờ chiều

Địa điểm: Một phòng họp trong một ngôi trường âm khí, tà khí, ám khí lan tràn

Nhân vật: Nghi phạm một người, thẩm phán một người, bồi thẩm đoàn mười người, một luật sư biện hộ, một kiểm sát trưởng

Sau khi Ôn Nhung bước vào cửa, hai mươi sáu cặp mắt trong phòng đồng loạt càn quét bắn về phía cô, ở đây lấy ánh mắt của Phó Tô và Lâm Tuyền có tính đại biểu nhất. Phó Tô mặc một thân âu phục màu đen, đơn giản, sạch sẽ không cần chút chải chuốt, không sao, khí chất tuấn tú như trúc của anh đã tinh lọc đi bao nhiêu tà khí trong cái phòng họp này. Ánh mắt anh nhìn Ôn Nhung không khác lúc bình thường lắm, đáy mắt không nhiều hơn một chút cảm xúc, nhưng vẫn khác biệt với ánh mắt lạnh lùng lướt qua của những ủy viên kia, ánh mắt của anh vẫn dõi theo bóng dáng của Ôn Nhung, cho đến khi cô ngồi xuống, chờ cô nhìn về phía anh, khẽ gật đầu một cái, giống như đang trấn an. Không thể phủ nhận, sau khi nhìn thấy Phó Tô ngồi ở đó, Ôn Nhung thật sự nhẹ nhõm không ít.

Bên kia, Lâm Tuyền tựa lưng trên ghế, thu toàn bộ những hành động của hai người vào trong mắt, ánh mắt sau tròng kính khẽ nheo lại, con ngươi nhạt màu, lại vẫn nhìn không thấy đáy, trong ánh mắt không để lộ ra chút cảm xúc nào, hợp với nụ cười nhàn nhạt bên mép, hẳn như một người thợ săn nắm trong tay toàn cục, chỉ chờ con mồi ngoan ngoãn vào lưới. Sau khi Ôn Nhung ngồi xuống xong, Lâm Tuyền cầm cốc cà phê trước mặt lên uống một hớp, lại từ từ đặt xuống. Trong vài giây ngắn ngủn này, không ai biết trong lòng hắn nổi lên cái gì.

Phó Tô cùng Lâm Tuyền ngồi đối diện nhau, nhưng tầm mắt không hề có bất kỳ sự đụng chạm nào.

Sau khi Ôn Nhung ngồi xuống đầu tiên là nhìn Phó Tô một chút, lại chuyển ánh mắt về phía Lâm Tuyền, người kia lại còn dám cười với cô, nhìn bộ dáng nhàn nhả uống cà phê của anh ta, có phải đoán chừng cô sẽ không còn chỗ nào để đi? Ôn Nhung âm thầm lắc đầu, ông chú, ván cờ này, tôi sẽ phá vỡ cho coi. Ôn Nhung siết chặt lá đơn từ chức trong tay, lát nữa chờ cô hùng dũng quăng cái này ra, không sợ đám hèn hạ kia lẩn át, cô nghĩ xem vẻ mặt Lâm cầm thú trông sẽ đẹp mắt như thế nào, chỉ mới nghĩ thôi mà cô đã nóng lòng muốn thử rồi.

Thấy tất cả mọi người đã đến đông đủ, hiệu trưởng tăng hắng giọng, bắt đầu lên tiếng: “Xét thấy năm ngày trước, về chuyện học sinh Lâm Tử Hào lớp 2 trường ta đi chơi xuân bị thương (đăng sau lược bỏ 2000 chữ)...”

Hiệu trưởng sau khi nói rõ ngọn ngành liên tục lặp đi lặp lại không ngừng cường điệu sự nghiêm trọng của việc giáo viên thất trách không biết chán xong, cuối cùng cũng nói đến trọng điểm ngày hôm nay: “Nhà trường rất chú trọng chuyện này, ngay hôm xảy ra chuyện đã triệu tập cuộc họp ban lãnh đạo, nhất trí cho rằng cần phải có giáo viên đứng ra phụ trách chuyện này.” Nói đến đây, đôi mắt tí tẹo lấp lánh hữu thần của ông ta lạng lẽ liếc về phía Lâm Tuyền. Nhìn hót cái kiểu này, Ôn Nhung nhìn mà phát buồn nôn.

Lại nhìn qua Lâm Tuyền, anh ta vốn đã có một cái mặt chính nhân quân tử, giờ còn cố ý giả vờ giả vịt, mắt nhìn thẳng, không tiếp thu sóng mắt thâm đưa của hiệu trưởng, nhẹ nhàng quân tử, so với cây trúc như Phó Tô còn trúc hơn nhiều.

Hiệu trưởng không võ được mông ngựa, ngượng ngừng thu hồi tầm mắt, nói tiếp: “Trải qua thẩm tra, giáo viên Ôn Nhung trong lúc chuyện xảy ra đã tự ý rời khỏi vị trí công tác, nghiêm trọng không tuân theo nội quy kỷ luật của trường học, quy tắc của giáo viên. Cô giáo Ôn.” Nói cả nửa ngày, hiệu trưởng cuối cùng cũng nhìn thẳng vào nhân vật chính hôm nay, “Cô có gì muốn biện giải cho bản thân, giờ có thể nói ra.”

Ôn Nhung rất dứt khoát trả lời: “Tôi không có gì muốn giải thích.”

Nói xong, đang muốn trình diễn màn quảng đơn hoành tráng cô đã diễn thử trong đầu mười mấy lần, Phó Tô đột nhiên lại nói: “Xin chờ một chút.”

Đơn của Ôn Nhung mới rút ra được một nửa, cứng ngắc khựng lại.

Lâm Tuyền ngẩng đầu, lần đầu tiên nhìn về phía người trẻ tuổi đang ngồi phía đối diện: “Ngại quá, trước kia hình như tôi chưa từng thấy vị ủy viên này.”

Phó Tô mặt không đổi sắc nói: “Vốn ủy viên tham dự là bác của cháu của cô họ của dưỡng tôi, hôm nay ông ấy thân thể không tốt, tôi tham gia thay.”

Ôn Nhung kinh ngạc, lúc Phó Tô nói nhăng nói quạ mà cũng bình tĩnh tự nhiên, lưu loát liền mạch như vậy, thì ra mặt than cũng có chỗ tốt.

Họ hàng kiểu này cũng đủ xa, có đáng giá để cân nhắc không cũng đã là một vấn đề, nhưng không ai vướng mắc vấn đề này, hiệu trưởng lại càng không. Nhà họ Phó cũng là nhà có máu mặt ở địa phương, có thể mượn hơi nhà họ Phó được cũng không phải chuyện không tốt. Chỉ là, hiệu trưởng hơi có chút bất an nhìn về phía Lâm Tuyền.

Lâm cầm thú luôn giữ khuôn mặt tươi cười trăm năm không thay đổi để nghênh đón người ta, bây giờ cũng vậy, anh ta tiếc hận nói: “Hôm trước tôi còn dùng cơm với ông ấy, không ngờ hôm nay đã bị bệnh rồi.”

Phó Tô mặt than, nói như không có chuyện gì: “Lớn tuổi rồi, bệnh tật nói đến là đến.”

Mấy vị ủy viên khác nhìn trời nhìn trời, chơi điện thoại di động chơi điện thoại di động, uống trà uống trà.

Ôn Nhung lại cảm thấy kinh ngạc lần nữa, Phó Tô thế mà không có thua Lâm Tuyền.

Hiệu trưởng không thể không ra mặt chủ trì đại cục: “Như vậy...” Ông ta nhìn trái một chút, nhìn phải một chút, không biết làm thế nào.

“Hiệu trưởng, tôi...”

Ôn Nhung bị coi như trong suốt trong thời gian dài cuối cùng cũng không nhin được mà tự mình hiện thân, nhưng cô còn chưa nói xong ba chữ “Muốn từ chức”, Lâm Tuyền lại giành trước một bước: “Hiệu trưởng, chuyện này, quả thật cần phải thảo luận tử tế.”

Lá đơn từ chức kia lần nữa oan ức kẹt lại trong tay Ôn Nhung.

Phó Tô lập tức nói tiếp: “Tôi có chút quan điểm, không biết có thể nói trước hay không?”

“Không bằng để tôi nói trước đi.” Lâm Tuyền hơi nghiêng người về phía trước, ánh mắt nhẹ nhàng quét về phía hiệu trưởng, “ Là chủ tịch ủy viên của ban quản trị nhà trường, tôi có quyền lợi này chứ, hiệu trưởng?”

Ôn Nhung rõ ràng cảm thấy cái đầu trọc của hiệu trưởng đang run lên, ông ta vừa muốn gật đầu, bên kia Phó Tô đã nói: “Nếu đã triệu tập tất cả ủy viên, có nghĩa là tất cả mọi người đều có thể tự do thảo luận, tôi cho là...”

“Tôi cho rằng cô giáo Ôn không cần phụ trách.”

“Tôi muốn từ chức.”

Hai giọng nói không hẹn mà cũng vang lên, phòng họp đột nhiên rơi vào một loại im lặng kỳ dị. Mười vị ủy viên khác ở đây cuối cùng cũng kết thúc trạng thái của những kẻ qua đường, ngẩng đầu lên nhìn qua nhìn lại Ôn Nhung và Lâm Tuyền, Phó Tô nhìn chằm chằm khuôn mặt của Lâm Tuyền, lông mày từ từ nhíu lại.

Một giây trước, Ôn Nhung thật sự không nhin được nữa, thay vì bị Lâm Tuyền chém một đao, không bằng để cô tự cho mình một nhất thống khoái, đơn từ chức cuối cùng cũng được cô lấy một tư thế hoàn mỹ quăng đến trước mặt Lâm Tuyền. mà một giây sau, Lâm Tuyền nhận được đơn từ chức của cô, anh ta dùng hai ngón tay kẹp lấy lá đơn, chỉ hơi hột nhíu mày, cười nhạt nói: “Cô giáo Ôn, xúc động là ma quỷ.” Sau đó, tiện tay đưa lá đơn trả lại cho Ôn Nhung.

Ôn Nhung đứng ở đầu chiếc bàn dài, nửa ngày chưa phục hồi lại tinh thần, cô không nghe lầm đấy chứ, Lâm cầm thú giúp cô giải vây? Hôm nay chẳng lẽ có kẻ nào COSPLAY thành anh ta sao, hay là trên đường tới đây anh ta bị ai tẩy não, hay là lương tâm của anh ta trôi dạt... cái này có thể pass.

Lâm Tuyền quay đầu nhìn hiệu trưởng cũng đang ở trong trạng thái si ngốc thành khẩn nói: “Chuyện của Tử Hào nếu như đổ xuống đầu cô giáo Ôn, thật sự không công bằng. Tôi tuy là cha của Tử Hào, nhưng chuyện này tôi cũng không hy vọng nhà trường vì bận tâm đến tâm trạng của tôi mà ra một quyết định khiến người ta chỉ trích, hiệu trưởng, ngài hiểu ý tôi chứ?”

Mấy câu ngắn ngủi, thay đổi càn khôn.

Hiệu trưởng si ngốc không phải là không có lý do, trước tiên là nói về thông điệp truyền xuống của Lâm tiên sinh lớn muốn ông ta điều tra kỹ chuyện này, sau đó bay đi Pháp, ông ta không dám chậm trễ, để cho đảm bảo ông ta còn thông báo cho Lâm tiên sinh nhỏ, nếu như Lâm Tuyền không truy cứu, bên phía Lâm tiên sinh lớn kia có thể tạm thời gác lại. Lâm Tuyền lúc ấy cũng không có phản ứng gì quá mức, bảo ông ta nên làm gì thì làm, chẳng qua là muốn ông ta tiết lộ chút ít ý tứ với Ôn Nhung, nếu như muốn tìm người cầu cứu, thì đến tìm anh ta. Vậy nên hiệu trưởng mới lớn mặt liên hiệp với cha của Dương Tiểu Vũ, lấy chuyện sẽ không xử phạt Dương Tiểu Vũ dụ dỗ, hai người cùng nhau ép Ôn Nhung không thể không tiếp nhận sự thực phải thôi việc. Trước khi họp một khắc, ông ta còn lặng lẽ thăm dò ý tứ của Lâm Tuyền, không phát hiện anh ta có ý định đặc xá cho Ôn Nhung, cho nên bây giờ ông ta trừng to cặp mắt bằng hạt đậu, không xác định lắm nói: “Lâm tiên sinh, không định truy cứu trách nhiệm?”

Lâm Tuyền cười cười: “Trẻ con chơi đùa không cẩn thận ngã bị thương, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ. Cô giáo Ôn là một giáo viên tốt, tôi nghe nói có rất nhiều giáo viên đã ký vào đơn khiếu nại, hiệu trưởng, giữ lại giáo viên tốt là chức trách của ông.”

Ôn Nhung thấy vẻ mặt của hiệu trưởng đầu trọc rất vặn vẹo, nghĩa đến lúc mở màn ông ta dùng toàn tâm toàn lực phê phán cô, bây giờ muốn ông ta nói cách khác, không thể nghi ngờ chẳng khác nào để ông ta tự cho mình ăn một cái bạt tai trước mặt người khác. Song, Lâm Tuyền chỉ ngồi bên tay trái ông ta, cầm cốc cà phê, vẻ mặt ôn hòa chờ ông ta ra tuyên bố cuối cùng, hiệu trưởng vô lực chống đỡ thân hình mập mạp của ông ta, nói “Việc này, đều nói có thưởng có phạt, trường chúng ta từ trước đến nay chú trọng nhất là bồi dưỡng nhân tài. Cô giáo Ôn lần này mặc dù mắc phải khuyết điểm nho nhỏ, nhưng trước kia cũng lấy về không ít vinh dự cho trường học, bây giờ phụ huynh học sinh cũng không truy cứu, như vậy, các vị ở đây có còn ý kiến khác hay không? Phải rồi, Phó tiên sinh, anh vẫn có lời muốn nói, giờ có thể nói.”

“...” Phó Tô lãnh đạm nhìn cái đầu trọc của hiệu trưởng, “Tôi không còn gì để nói.” Dứt lời nhìn qua Lâm Tuyền, Lâm Tuyền nâng cốc với anh, giống như người thắng cuộc.

“Được rồi, vậy những người khác?”

Đám người qua đường tỏ vẻ không có gì dị nghị, hiệu trưởng vỗ bàn định án: “Như vậy, tôi tuyên bố, cô giáo Ôn có thể tiếp tục ở lại. Cô giáo Ôn, còn không mau cảm ơn Lâm tiên sinh đại nhân đại lượng, bỏ qua chuyện cũ.”

Lá đơn từ chức của Ôn Nhung coi như hoàn toàn bị ngó lơ, chỉ lấp lóe lên sàn được một chút, giờ đã núp trong túi Ôn Nhung yên lặng mà rơi lệ. Ôn Nhung hung hăng túm lấy một góc đơn từ chức, nhìn khuôn mặt tươi cười đẹp đẽ của Lâm Tuyền, khóe miệng giật giật nói: “Cám, ơn.”

“Đừng khách khí.” Lâm cầm thú cười đến là động lòng người.

Sau khi tan họp, tin tức kinh thiên động địa lập tức truyền khắp trường học, những giáo viên có quan hệ tốt với Ôn Nhung cũng vì cô thoát qua khỏi nguy hiểm mà cảm thấy vui vẻ. Cô giáo Đinh lại càng thêm kim lòng không được mừng đến rớt nước mắt, cảm ơn Lâm Tuyền lia lịa, Lâm Tuyền vô liêm sỉ thản nhiên đón nhận.

Về mặt Phó Tô vẫn bình tĩnh, Ôn Nhung bước tới bên cạnh anh, nhất thời không biết nên nói gì cho phải, suy nghĩ một chút vẫn nói một câu cảm ơn.

Phó Tô nhàn nhạt nói: “Tôi cũng không giúp được gì.”

“Em biết hôm nay anh tới để giúp em.” Ôn Nhung thật sự không ngờ tới Phó Tô sẽ phí công nghĩ ra cách để tiến vào cuộc họp của ủy viên trường học, cô đột nhiên cảm thấy Phó Tô cô vẫn chơi đùa từ nhỏ đến lớn kia đã trở lại, “Thật ra thì hôm nay em đã tính không được thì từ chức, ai ngờ Lâm Tuyền đột nhiên lại động kinh...”

“Cô giáo Ôn.”

Bên cạnh đột nhiên nhảy ra một người, Ôn Nhung cả người cứng đờ, lập tức quay đầu, Lâm Tuyền từ trên xe bước xuống, nhìn nhìn cô, lại nhìn Phó Tô một chút, anh ta cao bằng Phó Tô, hai người nhìn nhau một lát, Phó Tô lạnh lùng dời tầm mắt đi trước.

Lâm Tuyền quay đầu cười nói với Ôn Nhung: “Tôi đưa em về.”

“Không cần...”

“Cô giáo Ôn, về tình về lý một câu cảm ơn kia của em đều không đủ. Đến, không cần khách khí với tôi.”

Ôn Nhung chưa kịp cự tuyệt, Lâm Tuyền đã kéo cánh tay của cô qua, Ôn Nhung sửng sốt. Lúc này, Phó Tô lại kéo cánh tay kia của Ôn Nhung, tình thế đột nhiên trở nên căng thẳng.

“Tôi có hẹn với Ôn Nhung rồi.”

Ánh mắt của Lâm Tuyền lạnh thêm mấy phần, nhưng vẫn cười nói như cũ: “Không có nghe nói.”

Dứt lời, anh ta chợt dùng lực kéo Ôn Nhung ra phía sau, trước khi Ôn Nhung kịp phản kháng lại, mở cửa xe, không nói hai lời ấn cô vào, một loạt những động tác này còn nhanh hơn động tác tiêu chuẩn của thổ phỉ cướp người.

Phó Tô cuối cùng cũng có chút tức giận: “Lâm Tuyền, anh đừng quá đáng.”

Lâm Tuyền chặn trước người anh, cũng chặn Ôn Nhung đang không ngừng đập vào cửa sổ xe ở phía sau, anh ta khẽ cười nói: “Tôi làm sao?”

“Cường ép một cô gái không thích anh, thú vị lắm sao?”

“Phó Tô đúng không.” Lâm Tuyền móc ra một điều thuốc châm lên, không nhanh không chậm nói, “Người trẻ tuổi, tính khí đừng chống đối như vậy, chú nói cho cậu biết, thích hay không chỉ là thứ yếu, cướp được vào tay, sẽ là của cậu.”

“Người không phải là hàng hóa, cô ấy có tình cảm của mình, làm đàn ông thì nên thì nên biết tôn trọng tình cảm của đối phương.”

Lâm Tuyền nhẹ nhàng phun khói thuốc: “Sau khi trở thành người phụ nữ của tôi, cô ấy tự nhiên sẽ thích tôi.”

“Phải không.”

“Dĩ nhiên.”

Lâm Tuyền dẫm điều thuốc dưới chân, ngược mắt nhìn về phía người trẻ tuổi anh tuần này, đúng là một gương mặt không thể bắt bẻ, mùi vị trẻ tuổi sạch sẽ cùng với hơi thở chững chạc thành thực kỷ diệu giao hòa ở chung một chỗ, không tiếng động hấp dẫn ánh nhìn chú ý của mọi người, cũng vô hình mang đến cho hắn cảm giác bị áp bách.

Trẻ tuổi thật tốt, từ này đang càng ngày càng cách xa hắn, nhưng như vậy không có nghĩa là hắn sẽ nhận thua.

Trong từ điển của hắn cho tới giờ chưa từng có chữ bại này.

Lâm Tuyền lên xe, nhấn ga rời khỏi trường học.

Ôn Nhung ngồi một bên liếc mắt nhìn anh ta, vẻ mặt khinh bỉ: ‘Chú, chú cường thường dân nữ.’

“Em là vị hôn thê của tôi, tính là cường thường sao?” Lâm Tuyền lại châm một điều thuốc.

“...” Cô lười phải đáp lại.

Ôn Nhung nhúu mày, vươn tay muốn đoạt lấy điều thuốc của anh ta, ai ngờ anh ta lại nghiêng mặt qua, khẽ mỉm cười, viền môi vẽ nên một độ cong quyến rũ, Ôn Nhung đột nhiên ngẩn người tại chỗ, được một lúc, ngượng ngừng rút tay lại.

Ôn Nhung nói thầm một câu: “Khó ngủ.”

“Thấy hương là phụ nữ.” Lâm Tuyền đột nhiên chẳng đầu chẳng cuối buông ra một câu, “Thấy khói biết đàn ông.”

“Tôi không muốn biết anh.” Ôn Nhung gục bên cửa sổ miễn cưỡng nói.

Lâm Tuyền nghe vậy chỉ cười cười.

Lúc này Ôn Nhung cũng không nghĩ tới một ngày nào đó sau này, cho dù cô có không muốn thế nào đi chăng nữa, cô cũng đã không thể quên được mùi vị này, chỉ sợ có bị mất, cũng có thể phân biệt được người đàn ông trước mặt cô có phải hắn hay không.

Xe đi khá nhanh, 10 phút sau đã đỗ ở dưới nhà Ôn Nhung. Ôn Nhung không nói tạm biệt, nhảy xuống xe, Lâm Tuyền gọi cô lại, cô thổi tóc mái một hơi, quay đầu lại vừa muốn nói chuyện gì.

Đột nhiên, cô bị một mùi khói thuốc lá nhàn nhạt vây quanh. Mùi vị này từ khoang mũi nhanh chóng truyền đến trung tâm não bộ, du hành đến tứ chi bách hải, giống như ngay cả huyết dịch cũng đã nhuộm dần thứ mùi vị tê dại nhàn nhạt này. Không đúng, không phải là khoang mũi, mà là khoang miệng.

Lâm Tuyền dụi thuốc, một tay chế trụ eo của cô, một tay nâng cằm cô lên, hạ xuống một nụ hôn cực kỳ nhanh chóng, có lẽ là niệm tình Ôn Tiểu Nhung lần đầu tiên ngây ngô, Lâm Tuyền tốt bụng chỉ điểm một chút rồi ngừng, đầu lưỡi ở trong khoang miệng cô đảo qua một vòng, linh hoạt rời khỏi.

Hắn nâng lên khuôn mặt đã ngây ngốc của cô, ngón tay thon dài lướt qua mái tóc ngắn của cô, đôi môi kề sát vành tai cô, nhẹ giọng nói: “Khó ngủ sao? Lần này tôi phá lệ giúp em, lấy chút ngon ngọt không tính là quá đáng chứ.”

Cả người Ôn Tiểu Nhung như rơi vào trong sương mù, vẻ mặt mê man, giống như một chú dê con lạc đường. Lâm Tuyền kiên nhẫn chờ đợi phản ứng của cô, hần nhìn chăm chăm đôi môi mềm mại của cô giống như đang nhở lại cái hôn lúc nãy, còn rất chi là quyến luyến nói: “Mùi vị của em, thật sự rất ngây ngô.”

Trong giây lát, mấy sợi gân trong đầu Ôn Nhung “Phụt phụt phụt” đứt đoạn, sau đó, gần như là theo bản năng, giơ tay lên, quay lại, dùng lực, ném qua vai!

Một tiếng động vang dội giữa không trung của khu nhà, không ít các bà nội trợ xách giỏ thức ăn chạy tới coi náo nhiệt, chỉ thấy một cô gái mặt đỏ bừng đang đứng, một người đàn ông tướng mạo đường đường đang nằm.

Trong phim truyền hình thường có người nói mấy câu tàn nhẫn “Ai ai ai, sau này gặp một lần ta đánh một lần”, song Ôn Tiểu Nhung lúc này kích động đến mức nói năng lộn xộn, chỉ vào mũi Lâm Tuyền, hai mươi hai năm qua lần đầu tiên mất bình tĩnh như vậy cao giọng mắng to: “Anh nhớ kỹ cho tôi, sau này hôn một lần, tôi đánh một lần!”

22. Chương 22

Lâm Tuyền tin tưởng, một người đàn ông nếu lấy đi lần đầu tiên của một cô gái sẽ khiến cho cô gái đó lưu lại ấn tượng không thể xóa nhòa, cho dù là lần đầu tiên gì, mối tình đầu, nư hôn đầu, đêm đầu. Phụ nữ luôn có sự ấn tượng đối với người đàn ông đầu tiên, quần vào trái tim, đứt không được, kéo không đứt.

Ôn Nhung là một tờ giấy trắng, trắng hoàn toàn không có chút tỳ vết, chỉ cần lưu lại một dấu vết mờ nhạt trên đó, liền có hiệu quả sâu sắc.

Chỉ tiếc, Lâm Tuyền vạn vạn không ngờ tới, con thỏ nóng lên cũng biết cắn người, hần nghĩ muốn lưu lại dấu vết trên người người ta, người ta cũng muốn lưu lại dấu vết trên người hần, cú ngã này, thiếu chút nữa khiến cho xương hông của hần gãy luôn. Người gây họa thì bỏ trốn mất dạng, chỉ lưu lại hần một thân một mình đối mặt với sự lúng túng chưa từng có từ trước đến nay. Lúc Lâm Giám Phi chạy tới, Lâm Tuyền đã ngồi trong xe, anh ta không biết xảy ra chuyện gì, chỉ nghe theo lời phân phó của Lâm Tuyền lái xe đến bệnh viện, nhờ có năng lực nhạy cảm đã được rèn luyện mấy năm qua, Lâm Giám Phi quả quyết cảm thấy nụ cười của Lâm Tuyền hôm nay có chút cứng ngắc.

Làm kẻ gây họa, Ôn Nhung không có chút áy náy nào mặc cho Lâm Tuyền tự sinh tự diệt, bởi vì từ trước tới nay chưa từng bị đánh thẳng vào như vậy bao giờ, Ôn Tiểu Nhung ngây ngốc ba ngày mới hồi phục lại tinh thần. Không phải là cô quá胆, thử hỏi có cô gái nào sau khi bị người ta chẳng hiểu ra sao đoạt lấy nư hôn đầu xong còn có thể bình tĩnh như thường được chứ, Ôn Tiểu Nhung coi như bình thường, sau trận phát điên lúc đầu xong, cô vẫn có thể ăn tốt uống tốt, đi dạy vui vẻ, tiếp tục cùng Đinh cô nương kẻ vai sát cánh, cùng thầy Tiểu Tần vững chãi như núi, chẳng qua là mỗi sáng sớm lúc đánh răng, cô sẽ không kìm được mà nhìn về phía cái miệng đầy bọt mà ngẩn người, sau đó thiếu chút nữa nuốt luôn cả kem đánh răng vào, hoặc lúc đọc tiểu thuyết ngôn tình thấy cảnh KISS của nam chủ nữ chủ, vốn là cô đọc rất say sưa, bây giờ thì thành phản xạ có điều kiện ném sách ra ngoài luôn.

Ôn Nhung không phải là cái loại con gái nộ hôn đầu nếu không dâng cho người đàn ông mình yêu nhất thì sẽ đi tìm cái chết, bởi vì cô sớm đã nghĩ thông suốt, nếu như sau này nhất định không thể kết hôn cùng với người đàn ông mình thích nhất, như vậy thì lần đầu tiên cái gì cũng đều là mây trôi hết.

Lúc này, Ôn Tiểu Nhung theo thói quen cho rằng cô thích nhất, đại khái, có thể, cả đời cũng sẽ là người con trai không ngừng hí hoáy bút máy chứng minh công thức trên giấy nháp cho cô, anh khẽ ngẩng đầu, trong con người đen tuyền sẽ phản chiếu lên khuôn mặt tươi cười có chút ngây ngốc của cô.

Phát hiện Ôn Tiểu Nhung có một tẹo tẹo bất thường vẫn là Như Bích cô nương.

Buổi chiều, Ôn Nhung lười biếng ngâm mình trong khuê phòng của Đoạn cô nương ngăn người, Đoạn tiểu thư đóng may tính lại, nghiêng đầu nhìn cô nương có chút khác thường kia, theo quan sát của cô, trong vòng hai giờ, Ôn Nhung liếm môi không dưới hai mươi lần.

Ánh mắt cô sắc bén, sờ rồi lại véo khuôn mặt trơn nhẵn của Ôn Tiểu Nhung, ngoác miệng cười gian: “Này, cứng gần đây có phải gặp chuyện hay gì đúng không?”

“... Tôi thiếu chút nữa bị tổng cổ khỏi trường học, chuyện hay ở đâu ra....” Ôn Nhung nghiêng mặt.

Hai mắt Đoạn tiểu thư lóe lên, nhào tới: “Đúng rồi đúng rồi, bà còn chưa kể với tôi bà làm sao mà xoay chuyển trời đất được, thành thật khai mau, tôi đây cũng có ra tay đấy.” Cô nàng nhìn Ôn Nhung chớp chớp mắt, “Có phải Phó Tô làm gì đúng không? Lão có anh hùng cứu mỹ nhân không hả?”

Ôn Nhung bật cười, Như Bích cô nương còn chưa nhìn rõ hiện thực sao, cô và Phó Tô... cô và Phó Tô là không có khả năng.

“Anh ấy còn chưa kịp làm gì, ông chú đó đột nhiên lại nói không truy cứu, kỳ quái.” Ôn Nhung bưng mặt, khẽ thở dài, “Bích Bích, tôi có một vấn đề.”

Đoạn Như Bích thất vọng, nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng mê man của Ôn Nhung, lập tức lại hăng hái trở lại: “Bà nói đi.”

Ôn Nhung do dự: “Bà cảm thấy một người đàn ông hôn một cô gái, là vì cái gì?”

“Cái này sao.” Đoạn Như Bích làm ra vẻ huyền bí nói, “Nếu như một người đàn ông dưới tình huống không kiềm chế được mà hôn một cô gái, như vậy, tám chín phần, là bị cô nàng đó mê hoặc. Nhưng mà, cũng có người chỉ là vui đùa nhất thời, đùa giỡn đối phương một chút mà thôi. Sao vậy, bà là trường hợp nào?”

“Tôi?” Ôn Nhung sững sốt xong, lại theo bản năng liếm liếm môi, “Đại khái là cái thứ hai đi.”

“Lạch cạch” Tiếng cằm rớt xuống. Cô nương Như Bích cho rằng Ôn Tiểu Nhung dầu gì cũng sẽ thẹn thùng ảo não một chút, không ngờ cô nàng lại dám dùng cái giọng nhẹ nhàng như vậy nói ra chuyện rối rắm như thế.

“Từ từ, bà bị hôn thật? Bị ai hôn? Chuyện khi nào? Sao bà lại bình tĩnh như vậy?” Đoạn Như Bích cau rồi nha, nụ hôn đầu của Tiểu Nhung Nhi nhà cô bị đoạt mất, chuyện lớn như vậy mà sao bây giờ cô mới biết chứ!

Thấy Đoạn Như Bích nóng nảy như vậy, Ôn Tiểu Nhung vẫn yên ổn: “Tôi không bình tĩnh thì chạy đi tìm người ta liều mạng chắc? Lại nói, tôi cũng cho hẳn một bài học rồi.” Nghĩ đến cú ném kia, Ôn Nhung đã cảm thấy thoải mái vô cùng.

Đoạn Như Bích sốt ruột khó mà kìm nổi: “Ai da, rốt cuộc là ai hả?”

Về mặt Ôn Nhung bỗng nhiên trở nên không được tự nhiên, siết nắm tay nói: “Còn không phải là ông chú kia sao.”

“ ... ”

Chuyện này bị Ôn Nhung nén lại trong lòng mấy ngày, giờ có đối tượng để xả ra, Ôn Nhung cuối cùng cũng không nhịn được mà nói: “Anh ta thật biến thái, tôi nói tôi ghét mùi thuốc lá, trước khi hôn anh ta còn cố ý hút hai điếu thuốc, xong lại còn hỏi tôi mùi vị thế nào, có khó ngửi hay không... Bích Bích, một cái hôn với anh ta chẳng là cái gì, nhưng mà đối với tôi mà nói... Dầu gì cũng là lần đầu tiên của tôi...”

Đoạn Như Bích một tay gãi cằm, bày ra trạng thái suy tư nghiêm túc, một lúc sau, cô nàng hiếm khi nghiêm túc mà nói: “Lúc lão ấy hôn bà, bà cảm thấy sao, chán ghét không, có thấy ghê tởm, bài xích không?”

Ôn Nhung bắt đầu nhớ lại, cô chưa từng đón nhận nụ hôn của người khác bao giờ, chỉ có thể chủ quan suy đoán kỹ xảo hôn của Lâm Tuyền là hàng đầu, cái hôn đó mấy ngày qua đã trình chiếu lại trong đầu Ôn Nhung vô số lần, ý đồ phát lại, đều bị tường lửa cường đại của cô chặn lại, nhưng thỉnh thoảng tường lửa cũng có lúc bị phá vỡ, vậy nên, gương mặt tuần tú đột nhiên phóng đại của Lâm Tuyền, hơi thở ấm áp, viên môi gợi cảm tuyệt đẹp như virus xâm nhập qua lại trước mắt cô, còn có chết người nhất, là xúc cảm mềm mại trên môi. Nụ hôn của anh ta ngược lại còn không tạo thành bóng ma gì đó trong lòng cô, đây cũng là điểm khiến cho Ôn Tiểu Nhung khổ não nhất.

“Không có.” Ôn Nhung lắc đầu một cái, nói chi tiết, “Tôi thật sự không cảm thấy ghét. Tôi có phải bị tên biến thái đó lây bệnh cho rồi không?”

Đoạn Như Bích còn chưa kịp trả lời, di động của Ôn Tiểu Nhung vang lên, cha Ôn khẩn cấp triệu cô về nhà.

“Tôi đi trước đây.”

“Nhưng Nhưng,” Đoạn Như Bích sờ sờ mái tóc ngắn mềm mại của Ôn Nhung, chọn lọc từ ngữ, “Mặc dù tôi vẫn hy vọng bà và Phó Tô có thể thành một đôi, nhưng có những lúc chúng ta vẫn nên nhìn thoáng một chút. Lâm Tuyền kia, nếu bà không ghét anh ta, có thể thử qua lại một lần, không nhất định phải kết hôn, con bé ngốc, thời buổi này rồi, đừng có nghĩ yêu đương mà không lấy mục tiêu là kết hôn thì đều là đùa giỡn lưu manh cả.”

Không thể không thừa nhận giác quan thứ sáu của Như Bích cô nương có lúc chính xác đột xuất.

Ôn Nhung bị cái mặt đột nhiên nghiêm túc của Đoạn Như Bích làm cho phì cười: “Anh ta có tình nhân, bà muốn tôi trở thành một trong số đám tình nhân đông đảo của anh ta sao? Thôi thôi, chẳng qua chỉ là một cái hôn mà thôi, tôi cũng không luẩn quẩn đến vậy, lại nói, tôi đã cảnh cáo anh ta rồi, về sau anh ta mà hôn một lần, tôi đánh một lần. Đi nhớ.”

Đoạn Như Bích bóp trán, Nhưng Nhưng à, hôn một lần đánh một lần, bà đây là đang gửi ám hiệu cho người ta sao... Cái này dưới tình huống không lý trí bao nhiêu mà nói ra thì có gì khác lời tán tỉnh đầu cơ chứ.

Ôn Nhung chạy về nhà bằng tốc độ nhanh nhất, bởi vì cha cô nói trong nhà xảy ra chuyện lớn, cô không dám chậm trễ. Song, về đến nhà lại nhìn thấy cha mẹ già cùng em gái đang dùng cơm ngon lành, Ôn Tuyết thấy cô, cái mặt xinh đẹp lập tức đen xì, làm cho Ôn Nhung chẳng hiểu ra sao.

“Con về rồi.”

Cha Ôn lập tức buông đũa xuống: “Vào thư phòng với cha.”

Cha Ôn nhìn có vẻ không được vui cho lắm, quả nhiên, Ôn Nhung vừa mới đóng cửa thư phòng lại, cha cô đã hung hăng vỗ lên cái bàn một phát: “Cô rốt cuộc co đầu óc không hả! Lớn như vậy rồi, có phải trẻ con nữa đâu! Có biết thế nào là kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt không hả, có biết cái gì gọi là đối mặt với thực tế không hả, cô có phải muốn nhìn thấy cha cô bị cô làm cho tức chết đúng không! Không trông nom cho tốt công tử bé nhà họ Lâm đã không nói làm gì, cô còn to gan lớn mật, khiến cho Lâm Tuyền ngã không xuống giường được, cô nói cho tôi nghe, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Ôn Nhung mới đầu còn ghen ứ, sau khi nghe xong không khỏi líu lưỡi, cô nhớ lúc ấy mình cũng đâu có dùng toàn lực, làm sao lại khiến người ta ngã không xuống giường được chứ, vậy cũng quá yếu ớt.

Cha Ôn không chờ cô giải thích, lại nói tiếp: “Tiểu Nhung, con chừng nào mới hiểu chuyện chứ. Aiz, con qua đây, vốn là sợ con không hiểu được, nhưng chuyện này bây giờ xem ra phải nói qua với con một chút.”

“Cha, chuyện gì?”

Cha Ôn kéo Ôn Nhung đến bên cạnh, thấp giọng nói: “Con và Lâm Tuyền cho dù kết hôn, cũng không phải là thật.”

Đầu Ôn Nhung có chút không xoay nổi: “Kết hôn giả?”

“Cũng không hẳn vậy.” Khuôn mặt của cha Ôn bị đèn bàn chiếu vào hắt lên vô số nếp nhăn, cũng tăng thêm vài phần đa mưu túc trí không rõ ràng của ông ta, “Tiểu Nhung, con cũng biết tình trạng của công ty hiện giờ không tốt lắm, cần có vốn quay vòng gấp, nhưng con vẫn không đồng ý hòa hợp với Lâm Tuyền, cho nên nhà họ Lâm vẫn chưa bỏ vốn ra. Chuyện này ngoài mặt là chúng ta nhờ cậy Lâm Tuyền, nhưng trên thực tế là hiệp nghị giữa cha và Lâm Nham — Lâm Nham cần có một người của mình ở bên cạnh Lâm Tuyền, giúp ông ta chú ý nhất cử nhất động của Lâm Tuyền.”

Ôn Nhung cảm thấy mình bị vô tội quẩn vào một cái hố đen, mà từ đầu tiên cô có thể liên tưởng đến lúc này chính là “Gián điệp”.

“Cả cái nhà ấy đầu đi đầu lại không thấy mệt ả.” Ôn Nhung không nhịn được nói.

“Con thì biết cái gì, cái tên Lâm Tuyền ấy...” Cha Ôn hệt như đang đóng phim, nhìn quanh thư phòng một lúc mới nhỏ giọng nói với Ôn Nhung, “Cậu ta là con riêng của nhà họ Lâm, vốn không phải là con vợ cả, Lâm Nham mới là người thừa kế chính thức.”

Nghे thấy tin tức nội bộ kinh dị như vậy, Ôn Nhung không khỏi ngáy giấc. Lâm Tuyền là con riêng? Chẳng trách hôm đó cô nhìn thấy hai anh em nhà này là lạ, cảm giác như bằng mặt mà không bằng lòng vậy.

“Lâm Nham vì không muốn để cho Lâm Tuyền sinh lòng khả nghi, cố ý nói là cho Lâm Tuyền chọn vợ, thuận tiện giúp bạn cũ là cha đây, để cho Lâm Tuyền coi đây là một cuộc hôn nhân mua bán. Hai năm qua mặc dù Lâm Tuyền đã rất cúi đầu, ngoài mặt chuyện gì cũng nghe lời anh cả, chỉ mặc bản thân mình sống phóng túng, như dù sao cậu ta cũng từng là một nhân vật oai phong một cõi, Lâm Nham bây giờ còn phải cho cậu ta ba phần mặt mũi, một ngày cậu ta còn chưa kết hôn với con, Lâm Nham cũng không có cách nào chuyển tiền qua được, Lâm Nham muốn ngồi vững trên vị trí hiện tại bây giờ, không thể không đề phòng cậu ta. Vốn là bọn ta cũng nghĩ Tiểu Tuyết tương đối thông minh, cũng phù hợp với khẩu vị của Lâm Tuyền, không ngờ tới... khụ khụ, cậu ta lại coi trọng con, Nhung Nhung, con không thích Lâm Tuyền trái lại càng là chuyện tốt, con chỉ cần giả bộ đồng ý đính hôn với cậu ta, chuyển đến nhà cậu ta, giúp chúng ta chú ý xem cậu ta hay qua lại với ai là đủ rồi. Thời gian cũng không dài lắm, chỉ cần Lâm Nham túm được nhược điểm của Lâm Tuyền, đến lúc đó viện cớ ly hôn, con yên tâm, cha và chú Lâm Nham cũng sẽ không bạc đãi con.”

Cha Ôn nói ra một đồng khiến Ôn Nhung khó có thể tiêu hóa nổi, Ôn Nhung càng nghe càng cảm thấy kỳ quái, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc quá mức của cha cô, cô cũng chỉ đành chỉnh trang thái độ, miễn cưỡng nói: “Như vậy không tốt lắm...”

“Tiểu Nhung,” Cha Ôn nắm lấy cổ tay Ôn Nhung, có chút dùng sức, “Việc này liên quan đến hạnh phúc của cả hai nhà, Lâm Tuyền không phải hạng tốt đẹp gì, cha cũng biết gả con đi thật sự là để con chịu thiệt thòi. Nhưng dưới tình huống trước mặt, đây là biện pháp duy nhất.”

“Cha, mọi người xác định là Lâm Tuyền không hề biết gì về chuyện này sao?”

“Con người của cậu ta quá tự tin, quá tự cho là đúng, luôn cho rằng người khác kém hơn mình, chuyện này cậu ta không hề nghi ngờ. Quả thật, tuổi cậu ta cũng không nhỏ, anh trai cậu ta tìm vợ cho cậu ta cũng không có sai.”

Ôn Nhung tự nhận là dung lượng não có hạn, nhiệm vụ yêu cầu cao độ nhường này, cô làm không nổi: “Chuyện này, con vẫn không thể tiếp nhận.”

Cha Ôn rất biết thế nào là vừa đấm vừa xoa, ông ta mềm giọng nói: “Cha thấy Lâm Tuyền kia thực sự thích con, con biết không, lần này Lâm Nham cố ý bố trí, chú ấy để cho hiệu trưởng khai trừ con, chính là muốn thử dò xét Lâm Tuyền một chút, không ngờ Lâm Tuyền thật sự ra mặt giúp con. Con đừng có áp lực quá, trước thử nhìn một chút, có chú Lâm Nham che chở cho, sợ cái gì. Cha cũng không phải là ép con, nhưng mà Tiểu Nhung à, con lớn rồi cũng nên biết giúp cha mẹ phân ưu giải nạn.”

Bất kể cha Ôn có nói dễ nghe đến đâu, suy cho cùng cũng vẫn là lợi dụng. Cha Ôn nói xong điểm mấu chốt xong cũng không một mực ép cô, cá tính của con gái lớn không sắc sảo như con gái út, tính tình của con bé là nước ấm, phải từ từ nấu, từ từ thôi.

Ôn Nhung được cha Ôn tiễn tới cửa, cha Ôn đưa cho cô một túi lễ vật: “Lát nữa đi thăm Lâm Tuyền đi, cho dù người ta làm cái gì, con cũng không thể khiến người ta ngã thành tàn phế luôn được.”

Ôn Nhung bắt đắ dĩ đón lấy, đối với kế hoạch tỷ lệ thành công cực thấp kia của cha cô cô thực sự không dám gật bừa, cô vốn định cân nhắc nói từ chối thế nào cho dễ nghe một chút, nhưng em gái nnhaf cô đột nhiên lại đánh giết ra ngoài. “Chị bị khai trừ là chị tự mình làm việc thất trách, sao lại kéo cả Phó Tô vào, chị rắp tâm gì hả?”

Ôn Nhung thở dài: “Tiểu Tuyết, chị và Phó Tô vẫn là bạn bè, em không đến nỗi muốn chị và anh ấy sau này cả đời cũng không qua lại với nhau chứ.”

“Chính là muốn cả đời đừng qua lại với nhau.” Ôn Tuyết đậm chận, giống như cực kỳ hận mà nói, “Tại sao đàn ông đều thích chị chứ, chị có cái gì tốt, chị rốt cuộc dùng cách gì để dụ dỗ đàn ông hả, tại sao ai cũng giúp chị ra mặt!”

Đoạn Như Bích nói rất đúng, Ôn Tuyết càng ngày càng điên rồi, Ôn Nhung lười phải để ý đến con bé này, lướt qua nó đi ra ngoài, Ôn Tuyết nhất quyết không tha kéo cô: “Tôi muốn chị thề không giành Phó Tô với tôi.”

“...”

Ôn Nhung gạt tay con bé ra, nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp đón xe taxi.

Ôn Tuyết giận đến nghiêng răng: “Ôn Nhung, chị đứng lại đó cho tôi, có phải chị chột dạ rồi đúng không, thật ra thì chị thích anh ấy đúng không, tôi biết là chị chưa từ bỏ ý định mà.”

Nể mặt cùng là họ Ôn, lúc nhỏ còn ngủ chung một nhà, Ôn Nhung không so đo với Ôn Tuyết, cô nói với tài xế: “Lái xe.”

Ôn Tuyết đuổi theo phía sau một đoạn, từ từ bị bỏ xa, Ôn Nhung từ trong kính chiếu hậu nhìn bóng dáng tức giận dần dần mờ mờ của con bé. Không phải Ôn Nhung không biết tức giận, cô tự nhận là mình đã xử sự đủ tốt, qua lại với Phó Tô từ trước tới nay đều quy quy củ củ, tuyết sẽ không tiến thêm bước nào, Ôn Tuyết rốt cuộc đang cảnh giác cái gì, cô càng ngày càng không biết nên sống chung với cô em gái này thế nào.

Trong lúc đang hồ đồ hỗn loạn, Ôn Nhung nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt sững sốt.

“Sao bác lại chở tôi đến chỗ này?”

Bác lái xe liếc cô một cái: “Cô à, tự cô nói địa chỉ mà, chính là chỗ này.”

Một lát sau, Ôn Nhung xách túi đứng trước cửa nhà Lâm Tuyền.

23. Chương 23

Không tiến tất lui, nếu tới, không có lý gì lại lãng phí mấy chục đồng tiền xe.

Ôn Nhung ấn chuông cửa, trong chốc lát màn hình sáng lên.

“Cô giáo Ôn.”

Ôn Nhung nhìn gương mặt thanh tú như nước trong màn hình, đột nhiên cảm thấy mình tới thừa mất rồi. Mà lúc này, Văn Lam đã tự động tự phát thay cô mở cửa. Ôn Nhung không thể làm gì khác hơn là bước vào, Văn Lam ra đón, phong thái của cô ta cực tốt, chiếc váy dài màu lam nhạt in hoa mặc trên người cô ta vô cùng thanh thuần, thật ra thì cô ta cũng đã ba mươi, nhưng bảo dưỡng rất tốt, như vậy mà nhìn qua cũng không chênh lệch với Ôn Nhung là mấy.

Cái cô thư ký riêng này thật đúng là đúng nơi đúng chỗ, ông chủ bị thương còn quan tâm đến trông nom.

Lại nói, sao dạo này liên tiếp gặp phải cô thư ký bé nhỏ này vậy.

Ôn Nhung cười nói: “Chào Văn tiểu thư, tôi ngẫu nhiên đi ngang qua đây, nghe nói Lâm Tuyền bị thương?”

Văn Lam quét mắt nhìn qua túi đồ trong tay Ôn Nhung, êm ái nói: “Anh ấy đang nghỉ ngơi, cô giáo Ôn có chuyện gì sao?”

Ôn Nhung đang do dự có nên rời đi hay không, đột nhiên có người từ trong nhà đi ra: “Ai nói tôi bị thương.”

Giọng nói này trực tiếp khiến cho Ôn Nhung run rẩy một trận, phùng phật, toàn bộ các tế bào trên toàn cơ thể tiến vào tình trạng báo động cấp một, đồng thời kêu lên: có sói thường tới, cẩn thận đánh lén. Ôn Nhung nghiêng đầu qua nhìn Lâm Tuyền, trong lòng lập tức cảm thấy, ai bảo là anh ta bị thương không xuống giường được, đâu có thấy người này lưng bó thạch cao chứ, nhìn anh ta đi lại lưu loát, làm bộ làm tịch có khác nào lúc trước đâu cơ chứ.

Lâm Tuyền cười híp mắt tiến lên trước: “Cô giáo Ôn, em thật là quan tâm đến tôi, còn biết tới an ủi tôi.” Lâm Tuyền cố ý đặc biệt nhấn mạnh nửa câu sau.

Ôn Tiểu Nhung âm u nói: “Ai bảo là tôi tới...”

“Lẽ vật cũng mang đến, đúng là có lòng.” Lâm Tuyền không nói lời nào đoạt lấy túi đồ Ôn Nhung xách theo, nhòm nhòm vào bên trong, “Đều là đồ tôi thích, cô giáo Ôn thật biết lựa đồ.”

Ôn Nhung cảm thấy mình đã bị cha mình đào hố, chính xác hơn là bị Lâm Tuyền đào hố.

Lâm Tuyền quay đầu nói với Văn Lam nói: “Lam Lam, chỗ tôi không có chuyện của cô nữa.”

“Dạ, vậy em về trước.” Văn Lam khẽ mỉm cười nhìn anh ta, giống như một cơn gió mát dịu.

Văn Lam lúc đi còn rất lịch sự nói tạm biệt với Ôn Nhung, Ôn Nhung rất phỉ nhổ sự nhỏ mọn của bản thân khi không muốn gặp Văn Lam, nhưng có một số việc sức người không thể làm được.

Văn Lam vừa đi, Lâm Tuyền muốn mời Ôn Nhung vào nhà, Ôn Nhung cảnh giác nhìn anh ta, anh ta lại cười đến là quân tử trong sáng vô tư, cái bộ dáng đạo mạo lúc này rất khó làm cho người ta liên tưởng đến cái hành động cầm thú giữa ban ngày ban mặt anh ta đã làm hôm đó. Lâm Tuyền không nói lời nào, chỉ nhìn Ôn Nhung, ánh mắt kia giống như đang nói, không dám đi vào với tôi sao? Ôn Nhung cân nhắc tình hình quân địch quân ta, địch đã bị thương, chỉ cần cô cẩn thận đề phòng, quân địch cho dù muốn tập kích cũng khó mà đắc thủ. Vậy nên Ôn Nhung lớn mật nông nổi bước vào ổ địch.

Lâm Tuyền ngồi trên ghế sa lon, động tác anh ta chậm rãi, không biết là cố ra vẻ ưu nhã, hay là do thất lực thực sự bị thương: “Sao lại dùng ánh mắt này nhìn tôi?”

Ôn Nhung trừng mắt nhìn, giả ngơ: “Ánh mắt gì cơ?”

Lâm Tuyền cười cười, giọng điệu rất chậm rãi: “Giận hả?”

Ôn Nhung mắt nhìn trần nhà, tùy cơ ứng biến coi như không biết anh ta đang nói gì.

“Để tôi coi em mang cho tôi cái gì... A, nhiều thuốc bổ thật, đây là cái gì, Nhung Nhung?”

Ôn Nhung vốn không muốn để ý đến anh ta, lại nghe Lâm Tuyền nói tiếp: “Em là đang hồi hận đã quăng tôi ngã chứ gì?”

“Tôi hồi hận đã quăng anh chưa đủ mạnh.”

“Em không cần khẩu thị tâm phi.”

“Tôi khẩu thị tâm phi chỗ nào.”

“Em không cần lo lắng, một cú ngã kia không đến nỗi ảnh hưởng đến tính phúc nửa đời sau của chúng ta đâu?”

“Cái gì?”

Lâm Tuyền lắc lắc một hộp thuốc bổ tráng dương hàng hiệu trên tay: “Đây là lần thứ hai em hoài nghi năng lực của tôi.”

Ôn Nhung định thần nhìn lại, mới đầu còn chưa phản ứng kịp đó là cái gì, đến khi cô ý thức được, nụ cười mờ ám trên cái mặt của Lâm Tuyền kia đã khiến cho cô muốn đi SHI cho rồi. Biết rõ đây có thể là một màn do Lâm Tuyền tự biên tự diễn, nhưng Ôn Nhung vẫn phản xạ có điều kiện phóng qua muốn đoạt lấy cái thứ khiến người ta ngượng ngùng kia, ai ngờ lực tay của Lâm Tuyền cũng không tệ, không biết anh ta làm động tác gì, Ôn Nhung không những không cướp được đồ, lại còn bị anh ta quần lấy, cả người té trên ghế sa lon, thời cơ vừa vụt, Lâm Tuyền lấn người tới, khó khăn lắm mới ngăn trở nổi đường thoát của Ôn Nhung. Ôn Nhung không nghĩ Lâm Tuyền dám to gan đánh lén lần nữa, nhưng trước mắt cô đang rơi vào thế hạ phong, tay chân đều bị ông chú già này kiềm chế.

Lúc này cảnh tượng thực ra thì không có tính thực tế về nội dung, nhưng mà về ngoài thì rất có tính giả dối, rất dễ khiến cho người ta hiểu nhầm, thiếu nhi không nên nhìn, cũng may Lâm Tử Hào không ở nhà.

Lâm Tuyền cúi đầu, anh ta chắc vừa tắm qua, tóc mai trên trán còn hơi ướt, da dẻ trên người tản ra mùi hương thơm ngát dễ chịu sau khi tắm rửa, Ôn Nhung nhìn qua chỗ khác, Lâm Tuyền thấy vậy cười nói: “Hôm nay từ sau khi bước vào cửa em chưa từng liếc tôi lấy một cái, sao vậy?”

Tiểu Nhung Nhi, em đang xấu hổ hả?

“Anh thì có gì hay mà nhìn.” Ôn Nhung bình tĩnh nói, cô âm thầm nâng lên đùi phải, là chỗ duy nhất có thể động đây, vừa dời lực chú ý của anh ta, “Này này, chú à, bộ dạng này của chú là muốn làm gì hả?”

Lâm Tuyền mềm giọng nói: “Nhưng Nhung, bỏ chân xuống đi, thắt lưng chú đau lắm, cháu mà đến thêm lần nữa là chú không xuống giường được thật đấy.”

Bị Ôn Nhung gọi là chú mãi cũng quen, với một kẻ công lực thâm hậu như Lâm Tuyền, hẳn biết nếu như cô muốn dùng chuyện này để công kích hắn, hắn sẽ biến thứ này thành ưu thế của hắn. Quả nhiên, Ôn Nhung ngẩn người, không ngờ Lâm Tuyền lại hỏi như vậy, nói năng lực của bản thân rất mạnh mẽ là anh ta, nói mình đau thắt lưng cũng là anh ta, dù sao anh ta đã bách độc bất xâm vô liêm sỉ thế rồi, Ôn Nhung vốn muốn giấu cợt anh ta lớn tuổi yếu ớt, cuối cùng đều bị chặn lại.

Ôn Nhung giơ tay lên dùng sức chọc chọc sau hông Lâm Tuyền: “Tôi thấy anh khỏe chán, có chỗ nào giống bị thương cơ chứ?”

Lâm Tuyền cực giỏi tán tỉnh, bộ dáng lúc mỉm cười của anh ta rất được lòng phụ nữ, nhất là lúc ra vẻ dịu dàng: “Em phải hiểu hơn tôi chứ, bị thương ở thắt lưng không phải là chuyện đùa.”

Sắc mặt Ôn Nhung khẽ biến đổi, nheo mắt lại: “Sao anh biết tôi bị thương ở thắt lưng?”

“Tôi không chỉ biết em bị thương ở thắt lưng, tôi còn biết em bị thương vào lúc sắp phá kỷ lục.” Lâm Tuyền vươn tay chạm lên sườn thắt lưng Ôn Nhung nhấn nhẹ, “Ồ chỗ này.”

Ôn Nhung chấn động, vội vàng dựa vào bên trong thành sofa: “Cha tôi nói cho anh biết?”

Lâm Tuyền lắc đầu, lộ ra một nụ cười khiến Ôn Nhung khó hiểu: “Hiểu rõ vị hôn thê của mình là chuyện đương nhiên, em có phải cũng nên hiểu rõ về tôi thêm một chút?”

“Hiểu rõ anh cái gì? Hiểu rõ anh có mấy cô tình nhân?” Ôn Nhung liếc mắt.

Lâm Tuyền nhạy cảm nói: “Em nói Văn Lam?”

“Chú à, không phải chứ, chú chỉ có mỗi cô ta là tình nhân?”

Lâm Tuyền không để ý đến lời châm chọc của Ôn Nhung: “Cô ấy là thư ký của tôi.”

Đối với thân phận của Văn lam, Lâm Tuyền từ trước tới nay chỉ có một câu trả lời hợp lý này, cũng không giải thích nhiều lắm.

Ôn Nhung đương nhiên không tin, nhưng cô không muốn hỏi nhiều, anh ta có bao nhiêu hồng nhan tri kỷ, Ôn Nhung bĩu môi, chứng tỏ không liên quan đến cô.

“Chú à, nếu chú không muốn thêm một phát nữa, mời buông tôi ra.”

Lâm Tuyền lại nói: “Tôi và cha em đã thương lượng rồi, tháng năm thời tiết vừa vặn, có thể làm lễ đính hôn trước, sau đó, tôi sẽ nói với anh cả gửi một phần vốn đến công ty của cha em, em thấy thế nào?”

Ôn Nhung chưa từng thấy ai tự biên tự diễn như vậy, cho tới bây giờ không thèm nghe người ta nói gì cả, Ôn Nhung chợt nghĩ lại anh ta là con riêng của nhà họ Lâm, quan hệ với anh cả như bước đi trên băng mỏng, đại khái là thuộc cái kiểu người từ nhỏ thiếu thốn yêu thương, lớn lên lại thiếu canxi, hình thành tâm lý không đầy đủ lúc trưởng thành.

“Chú à, tôi nói rất nhiều lần rồi, tôi không lấy chồng.”

“Cha em đang chờ em giải cứu.”

Ôn Nhung im lặng, thầm nghĩ cha tôi cùng với ông anh cả lòng lang dạ thú của anh cũng đang chờ tôi làm tình báo theo dõi anh đấy, cái gì cũng không biết mà lại còn ép tôi kết hôn, đến lúc đó người khóc cũng không phải là tôi.

“Không, lấy.”

Lâm Tuyền nhìn qua chẳng có chút buồn bực nào, nhưng anh ta nói: “Nhưng Nhung, tôi nói rồi, sự kiên nhẫn của tôi có hạn đúng không, tôi sẽ khiến em cam tâm tình nguyện lấy tôi.”

Lâm Tuyền buông Ôn Nhung ra, Ôn Nhung lập tức nhảy lùi về phía sau, cầm túi đeo lưng lên bước ra ngoài. Lâm Tuyền không nhanh không chậm bước theo sau cô, Ôn Nhung bước ra khỏi cánh cổng lớn kia mới thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng Nhung.”

Ôn Nhung quay đầu lại, Lâm Tuyền nhìn cô một lúc, dưới nụ cười trước sau không đổi không biết có mấy phần thật mấy phần giả: “Sau lúc đó em có hồi tưởng lại nụ hôn đó không? Còn tôi thì hai ngày nay đều hồi tưởng.”

Nghe thấy mở đầu như vậy, Ôn Nhung lập tức quay đầu bước đi, Lâm Tuyền vội vàng kéo cô lại: “Tôi thích nụ hôn đó. Dĩ nhiên, tôi còn thích câu nói kia của em hơn, hôn một lần đánh một lần, về sau nhớ phải đánh tôi.”

Thừa dịp biểu cảm của Ôn Nhung trở nên trống rỗng trong nháy mắt, Lâm Tuyền mang theo một nụ cười cao thâm đóng cửa lại, chờ đến lúc Ôn Nhung lấy lại tinh thần, người kia đã lẫn vào trong nhà mất rồi.

Mấy ngày qua những lời đồn đại về sự kiện “Đuổi khỏi cửa” kia của Ôn Nhung cuối cùng cũng đến hồi kết, các tình tiết quanh co được sắp xếp thành đủ loại phiên bản lưu truyền khắp nơi, nhưng kết luận thì chỉ có một: “Cha của Lâm Tử Hào, Lâm Tuyền thật đúng là một người tốt.

Đinh Đinh ba ngày liên tục chạy đến phòng cô kéo tay cô mà cảm thán Lâm Tuyền thật là đại nhân đại lượng, không hổ là nhân vật làm chuyện lớn.

Lúc ăn trưa Bạch Huyền Huyền nói Ôn Nhung vận khí tốt, gặp được người tốt như Lâm Tuyền mới tránh được một kiếp.

Tần Khiêm cũng lên tiếng nói, xem ra Lâm tiên sinh vẫn còn nhân hậu chán.

Ôn Nhung lần đầu tiên nghe thấy vậy phản ứng đầu tiên phức tạp đến mức cô không có cách nào dùng ngôn ngữ để biểu đạt nổi tâm trạng của mình, cuối cùng chỉ có thể hóa thành một thán từ vô cùng có sức bộc phát, nhỏ.

Bọn họ sao không nghĩ trong chuyện này cô vốn không phạm sai lầm gì lớn, cô lưu lạc đến mức bị đuổi việc còn không phải do anh ta ban tặng.

Ôn Nhung cảm xúc vẫn không cao, cho đến khi cuối tuần nhận được giấy mời của trường cấp hai trung học cũ mới thoáng vui vẻ một chút. Thì ra là trường cấp hai kỷ niệm 100 năm, sắp sửa tổ chức một lễ mừng long trọng, nên mời học sinh các khóa về trường, Ôn Nhung có thể nhận được giấy mời này đúng là thụ sung nhược kinh, bình thường chỉ có học sinh ưu tú mới nhận được đãi ngộ này, Ôn Nhung cho là trường học gửi nhầm, xác nhận mấy lần mới dám khẳng định là mời mình.

Vừa vặn Đoạn Như Bích cũng nhận được giấy mời, theo lời cô nàng nói là mượn mặt mũi của cha già giàu có nhà mình, cô nàng cũng không hứng thú với buổi lễ này lắm, nhưng thấy Ôn Nhung muốn đi nên đành bắt đắc dĩ theo Tiểu Nhung Nhi đi một lần.

Nơi các cô học trung học là trường cấp hai tốt nhất của địa phương, có lịch sử giảng dạy cả trăm năm, đào tạo ra không ít danh nhân học giả có tiếng, những người đứng đầu các ngành đều có người tốt nghiệp ở đây, vì vậy hàng năm đều có hơn trăm ngàn đứa trẻ chen lấn bề đầu muốn vào học ở đây. Ôn Nhung lúc ấy là học sinh thể dục đặc biệt được tuyển vào, cùng lớp với Đoạn Như Bích, Như Bích cô nương lúc ấy là học sinh ưu tú, Ôn Tiểu Nhung vẫn nằm trong dạng trung trung, lúc ấy các cô đều đồng thời ngửa đầu kính ngưỡng mà nhìn lên người trâu bò nhất toàn trường, được xưng là vua điểm số – Phó Tô.

Chắc chắn học sinh ưu tú như Phó Tô nhất định cũng sẽ được mời.

Trở lại trường cũ là một chuyện vừa vui lại vừa buồn, những tháng năm xanh tươi kia, cười vui năm nào, giống như áng mây nhẹ nhàng bay trên trời, trong nháy mắt biến mất giữa nền trời xanh.

Là đắng là cay là chua, cũng không che lấp được phần ký ức đáng trân trọng này.

Hôm nay, trường học trang trí long trọng một phen, ngôi trường trăm năm tuổi khí thế hùng hậu, Ôn Nhung cùng Đoạn Như Bích đi qua sân trường chật ních học sinh, đã từng không nhận ra, bây giờ không khỏi cảm khái, cây trong trường cũ so với nơi khác cũng đẹp hơn nhiều.

Đi được một nửa, Đoạn Như Bích đột nhiên kéo Ôn Nhung, “Này, mau nhìn kia.”

Ôn Nhung quay đầu, lập tức lấy Phó Tô giống như trúc thẳng đứng cách đó không xa, còn có Ôn Tuyết đang nhắm mắt theo đuôi anh. Chẳng qua là, nhìn dáng vẻ hai người giống như cãi nhau? Mặt Phó Tô từ trước đến nay vốn không có biểu cảm, nhưng lúc anh mất hứng ánh mắt sẽ đặc biệt lạnh lẽo, mà Ôn Tuyết thì khỏi nói, dấu môi mặt thì đen lại, cách mấy trăm mét cũng có thể nhìn ra tâm trạng con bé không tốt.

Ôn Nhung lập tức nói: “Đi.”

Đoạn Như Bích cười xấu xa: “Không đi chào hỏi?”

“Hôm nay tôi còn muốn được thanh thản một chút.”

Đụng phải Ôn Tiểu Tuyết, nhớ phải đi đường vòng. Đây là nguyên tắc Ôn Nhung đặt ra cho mình trước khi ra khỏi cửa, không phải là cô sợ cô em gái này, mà là cô không muốn âm ỉ với bà cô này, chốn đông người đàn bà chanh chua chữ bới, khó coi lắm.

Đoạn Như Bích đi theo sau Ôn Nhung: “Nói thật nhớ, bà cũng đừng nhường nó quá, bà nhường nó cũng đủ lắm rồi, ngay cả Phó Tô cũng nhường. Tôi biết là bà lười tranh với con nhỏ đó, nhưng có lúc không cho nó hết kiêu ngạo, nó lại tưởng rằng bà dễ bắt nạt.”

“Thứ nhất, tôi không có nhường Phó Tô, thứ hai, cho dù nó có làm gì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tôi, không thèm để ý đến một người so với cãi vã với người đó còn đả thương hơn, hiểu chưa?”

“Rồi rồi, bà nói thế nào thì là thế ấy, chỉ cần bà nhớ, sau này nó dám mở miệng cuồng ngôn với bà, bà cứ dùng cái cú ném hung ác bà xài với Lâm Tuyền quăng nó, cho nó câm miệng luôn.”

“Bích Bích, bà lại lan man sang cái gì đấy!” Nhắc đến Lâm Tuyền, Ôn Tiểu Nhung cũng không giữ nổi bình tĩnh.

“Các cô đang nói về Lâm Tuyền?”

Ôn Nhung cùng Đoạn Như Bích đồng loạt sững sốt, quay đầu lại, chỉ thấy một ông chú tác phong nhanh nhẹn đứng sau lưng bọn họ.

Ach, người này là ai?

24. Chương 24

Đoạn Như Bích lập tức nhìn về phía Ôn Nhung, dùng đôi mắt nhỏ sắc bén của cô nàng kích động hỏi thăm Ôn Nhung: Lâm Tuyền Lâm Tuyền Lâm Tuyền?!!

Ôn Nhung đáp lại cô nàng bằng ánh mắt khinh bỉ: không phải không phải không phải!!!

Đoạn Như Bích thất vọng bĩu môi: vậy là ai?

Ôn Nhung buông tay nhún vai: không biết

Hai người ở bên này chơi trò đánh đố vui từng bình, hoàn toàn ném ông chú nhanh nhẹn kia qua một bên, cũng may ông chú này phong độ rất tốt, cho nên khi các cô quay đầu lại lần nữa, anh ta vẫn chờ ở đó.

“Hai cô vừa nãy đang nói về Lâm Tuyền đúng không?”

Ôn Nhung cùng Đoạn Như Bích liếc mắt nhìn nhau, sau đó Ôn Nhung gật đầu một cái: “Anh biết anh ta?”

“Tôi là bạn cậu ta, bạn cũ.” Ông chú phong độ rút ra hai tấm danh thiếp đưa cho các cô, mặt lộ vẻ tò mò, “Sao các cô biết cậu ta, là nhân viên công ty cậu ta sao?”

“Chính xác là cậu ấy biết, tôi không biết.” Đoạn Như Bích đẩy Ôn Nhung một cái.

Trên danh thiếp đề tên của ông chú phong độ này là Bành Duệ, là chủ tịch của một công ty, có thể làm bạn bè với Lâm Tuyền, không có tí của cái làm sao mà được.

Bành Duệ lập tức nhìn về phía Ôn Nhung, vẻ mặt có hơi khựng lại khi tầm mắt lướt qua gương mặt cô, có chút kỳ lạ, giống như đang suy nghĩ cái gì, nhìn chằm chằm Ôn Nhung một lúc mãi không lên tiếng.

Ôn Nhung lời ít mà ý nhiều nói: “Tôi là giáo viên của con trai anh ta.”

Bành Duệ có chút hoang mang nhíu mày: “Không phải đâu, hình như tôi đã gặp qua cô ở đâu đó rồi...”

Ôn Nhung vui vẻ: “Hắn là không có khả năng.”

“Cô tên gì?”

“Ôn Nhung.”

Ánh mắt Bành Duệ đột nhiên sáng lên, đang muốn nói gì đó, đột nhiên có hai người đi tới gọi anh ta: “Bành Duệ, thì ra cậu ở đây.”

Ôn Nhung nhìn qua, đây chẳng phải là hiệu trưởng sao, mà người đi theo phía sau ông ta, trong lòng Ôn Nhung chợt phập phồng, không tự chủ được gọi một tiếng: “Thầy Cố.”

Người được gọi là thầy Cố nhìn thấy Ôn Nhung cũng thật sững sờ, ngay sau đó bắt đầu cười: “Ôn Nhung? Em cũng tới.”

Ôn Nhung có chút kích động: “Thầy Cố, đã lâu không gặp.”

Thầy Cố là một người đàn ông trung niên điềm đạm, là giáo viên dạy thể dục đầu tiên của Ôn Nhung, cũng là người đã tiến cử Ôn Nhung đến đội của tỉnh, có thể nói là có ơn tri ngộ đối với Ôn Nhung.

“Đúng vậy, từ sau khi em bị chấn thương thầy chưa gặp lại em lần nào, dạo này thế nào?”

Ôn Nhung ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Bây giờ em làm giáo viên thể dục ở Tân Thái.”

“Quá tốt rồi.” Thầy Cố rất vui mừng vỗ vỗ bả vai của cô.

Hai thầy trò bọn họ hàn huyên một lúc, bỏ quên mất mấy người bên cạnh, cũng may những người khác đều không để ý, hiệu trưởng còn giải thích với Bành Duệ: “Em này là học trò cưng của thầy Cố, năm đó là vô địch nhảy cao toàn thành phố đấy, tiến vào đội tuyển của tỉnh, thiếu chút nữa là vào đội tuyển quốc gia.”

Ánh mắt nhìn Ôn Nhung của Bành Duệ lại sáng lên mấy phần.

“Để thầy giới thiệu một chút.” Hiệu trưởng long trọng đẩy ông chú đẹp trai bên cạnh lên, “Cậu này là Bành Duệ, là bạn học cũ của các thầy, sớm hơn các em mười mấy khóa, bây giờ là tinh anh IT.”

“Không dám, chẳng qua là coi như cũng kiếm ăn được.” Bành Duệ rất khiêm tốn.

Hiệu trưởng vô cùng coi trọng vị bạn học này, vội vàng nói: “Nói gì vậy, trước kia cậu và Lâm Tuyền chính là song kiệt của trường chúng ta, bây giờ cũng đều là danh nhân số một.”

“Lâm Tuyền cũng học ở trường mình à?” Nghe thấy đại danh của Lâm Tuyền từ trong miệng hiệu trưởng, Ôn Nhung lấy làm kinh hãi, cô và ông chú lại là bạn cùng trường?

“Đúng vậy, mà nói đến, trước kia chẳng phải em đã gặp cậu ta rồi còn gì.”

Đoạn Như Bích cảm thấy rất hứng thú, ám muội hỏi cô: “Hồi cấp hai bà gặp qua Lâm Tuyền rồi hử?”

Ôn Nhung nhú mào: “Nào có, tôi gặp anh ta lúc nào?”

“A a, trí nhớ của Ôn Nhung không tốt rồi.” Thầy Cố chỉ về tòa nhà phía trước, “Cung thể thao kia chính là của Lâm Tuyền quyên tặng cho trường học, lúc ấy Bành Duệ cũng ở đây nhỉ.”

Bành Duệ gật đầu nói:; “Tôi đi cùng cậu ta.” Anh ta lại nói với Ôn Nhung, “Khó trách tôi mới thấy cô đã thấy quen mặt, thì ra cô bé lúc đó là cô.”

Ôn Nhung vẫn chẳng hiểu làm sao.

“Ha ha, lại nói cung thể thao này có thể được xây dựng em cũng có công đấy.” Thầy Cố cười, “Thật sự không nhớ à? Hình như là ngày thành lập trường thì phải, Lâm Tuyền đến chơi, hiệu trưởng đưa cậu ta đi dạo xung quanh, đến chỗ sân thể thao cũ vừa đúng lúc em đang tập huấn luyện, hơn nữa còn đang phá kỷ lục. Lâm Tuyền đột nhiên nổi hứng, nói nếu như em nhảy qua được, cậu ta sẽ quyên tặng cho trường học một cung thể thao mới, sao rồi, nhớ ra chưa?”

Thầy Cố nói đến đây, trong đầu Ôn Nhung thoáng chốc hiện lên mấy hình ảnh, giờ trên mặt mới lộ ra vẻ khó tin: “Người nói những lời này khi đó là Lâm Tuyền?”

“Đúng vậy, có phải nhớ ra rồi đúng không?”

Ôn Nhung hoàn toàn nhớ ra, nhắc lại chuyện này cô còn cảm thấy rất thú vị, chuyện thì nhớ, nhưng mà nhân vật thì vẫn mơ hồ, lúc ấy cô cảm thấy người kia đúng là ăn nói lung tung, hại cô khổ sở, nhưng cô vạn vạn không ngờ tới, người nọ lại là Lâm Tuyền?

Năm đó Ôn Nhung lớp mười, tố chất thân thể các phương diện đều đang ở thời kỳ phát triển, thành tích tiến bộ rất nhanh, thầy Cổ nói cô có triển vọng lập nên kỷ lục mới của môn nhảy cao toàn thành phố. Là một học sinh thể dục được đặc biệt tuyển chọn, thành tích thể dục thực sự quan trọng, đứa nhỏ Ôn Nhung này rất có tiềm năng, luyện tập cũng chăm chỉ, rất được thầy Cổ yêu thích.

Bình thường Ôn Nhung sẽ cúp môn tự học buổi chiều để đi tập luyện, hôm đó trạng thái của cô không bằng hai ngày trước, thử mấy lần mà không vượt qua nổi mức 1 mét 65, mức này đã dừng lại gần một tháng, Ôn Nhung khó tránh khỏi có chút nôn nóng. Đúng lúc này, hiệu trưởng dẫn một nhóm người tới, Ôn Nhung không để ý lắm, vẫn tập trung tập luyện. Sau đó, đám người kia dừng bên cạnh cô, cô nhảy năm sáu lượt, xà cũng rơi xuống đất, những người đó vẫn đứng bên cạnh nhìn, còn vừa xem vừa bàn luận âm ỉ, hình như là tán dương tư thế của cô lúc nhảy đẹp vô cùng, đáng tiếc là không nhảy qua được...

Ôn Nhung bình tĩnh chào hỏi hiệu trưởng, lại xoay người cầm chai nước trên mặt đất lên uống vài hớp, mồ hôi đã thấm ướt mái tóc ngắn của cô, không chỉ ở trên mặt, làn da lộ bên ngoài cũng hơi đỏ lên, toàn thân bốc lên khí nóng.

Lúc này, trong đám người kia lại vang lên một giọng nói: “Cung thể thao này cũng được vài năm rồi nhỉ.”

Hiệu trưởng vội nói: “Đúng vậy, mười năm trước có tân trang một lần, nhưng mà đúng là cũ rồi.”

“Không bằng như vậy, để cho cô bé này nhảy thêm ba lần nữa, chỉ cần qua được một lần, tôi sẽ quyền tặng trường học một cung thể thao mới.”

Người nọ nói rất hời hợt, giống như chuyện quyền tặng một cung thể thao đối với người đó mà nói chẳng khác nào quyền gộp một cái ly.

Ôn Nhung đang uống nước bỗng sặc sụa, ngẩng đầu nhìn về phía đám người kia, chưa kịp nhìn ra là ai nói, lập tức đã đụng phải ánh mắt mừng rỡ của hiệu trưởng. Hiệu trưởng tìm thấy Cổ đến nói rõ một hồi, thầy Cổ lại chạy tới nói rõ với Ôn Nhung, lời lẽ cực kỳ hùng hồn: “Hiệu trưởng nói trường mình có cung thể thao mới hay không đều trông vào em đấy.”

“Chú đó nói quyền là quyền, không phải nói giỡn sao?” Ôn Tiểu Nhung cực giật mình, việc này phải là nhân tài trâu bò cỡ nào mới có thể nói ra những lời trâu bò như vậy chứ.

“Cái này em yên tâm, cậu bạn học kia rất có tài lực, sẽ không ăn nói lung tung đâu, chỉ cần em nhảy qua, nhất định sẽ không có vấn đề gì.”

Hiệu trưởng cũng đi tới, vươn tay nặng nề vỗ vào lưng Ôn Nhung: “Trò à, cố nhảy nhé, đám học đệ học muội có cung thể thao mới để dùng hay không hoàn toàn trông vào em đó.” Hiệu trưởng nói mới nhẹ nhàng làm sao, nhưng mà lực tay lúc vỗ vào lưng Ôn Nhung rất dùng sức, Ôn Nhung cảm thấy, cô mà không nhảy qua được, hiệu trưởng sẽ đập chết cô....

Bầu không khí lập tức căng thẳng, phàm là học sinh hay giáo viên nào hóng hớt một chút đều chạy tới tham gia náo nhiệt. Ôn Nhung bị N ánh mắt nhìn chòng chọc, lỗ chân lông nở ra đều không tự chủ được mà co lại, không khí này, sao còn khấn trương hơn cả lúc đi thi đấu vậy. Đúng vậy, lúc thi đấu thì làm gì có tòa cung thể thao nào đề lên người cô đâu.

Ôn Nhung vừa muốn lấy đà, đột nhiên ngừng lại, cô vẫn cảm thấy không đáng tin cho lắm. Dưới con mắt chăm chăm của mọi người lấy từ trong túi sách ra một cuốn sổ nhỏ, xé một tờ giấy ra, xột xoạt viết cái gì đó, sau đó đi tới trước mặt đám người kia, cô không xác định ai là người nói muốn quyền tiền, vậy nên không thể làm gì khác hơn là nói với tất cả mọi người: “Vẫn nên lập chứng từ, có bằng có chứng.”

Vừa dứt lời, người đàn ông đứng bên cạnh Ôn Nhung bật cười phì một tiếng, Ôn Tiểu Nhung không cảm thấy mình nói sai chỗ nào cả, cô đây không phải là vì lợi ích của trường học hay sao. Cô liếc mắt về phía người đàn ông kia, sau đó trong óc đột nhiên bắn ra hai ý niệm: Uây, là trai đẹp nha; thật là trắng.

Hiệu trưởng đương nhiên không ngờ tới Ôn Nhung sẽ làm như vậy, mặt lộ vẻ lúng túng, nhưng không ngờ người kia lại trực tiếp cầm lấy tờ giấy của Ôn Nhung, cười cười nhìn lướt qua. Người đứng bên cạnh anh ta cũng thò sang nhìn, trêu ghẹo nói: “Tiểu học muội nhà người ta không tin cậu.”

Ánh mắt ung dung của người kia đảo một vòng trên mặt Ôn Nhung, sau đó lấy ra một cây bút, ký lên trên tờ giấy nhăn nhoe kia một cái tên phóng khoáng, đến là rồng bay phượng múa, Ôn Nhung căn bản không nhìn rõ đâu là họ, đâu là tên.

Người kia giơ tờ giấy nhỏ lên vẫy vẫy: “Được chưa hả?”

Ôn Nhung gạt đầu một cái, lúc xoay người cô nghe thấy người kia nói, có chút thú vị.

Ôn Nhung một lần nữa trở về điểm xuất phát nhảy, thả lỏng tứ chi, được rồi, ba lần cơ hội, sống hay chết cũng liều một lần. Vậy nên, hai lần đầu, đều chết hết.

Còn dư lại một cơ hội cuối cùng, lòng bàn tay Ôn Nhung đã dính đầy mồ hôi, mồ hôi lạnh. Quần chúng đến xem càng ngày càng nhiều, rầm rì nhưng cũng không ồn ào, lúc này Ôn Nhung trái lại trở nên tỉnh táo trở lại, thấy Cố nói rất đúng, Ôn Tiểu Nhung là tuyển thủ của những trận đấu, càng áp lực lại càng trở nên hăng hái. Nhưng đúng vào lúc cô đang hăng hái nhảy lấy đà, hiệu trưởng chợt kêu lên: “Từ từ.”

Ôn Nhung thiếu chút nữa cầm đầu xuống đất.

Hiệu trưởng có vẻ rất bình tĩnh nói: “Em đừng vội, nghỉ ngơi chút đã, uống nước đi.”

Ôn Nhung nghe lời, uống nước, tiếp tục chuẩn bị nhảy lấy đà, trong nháy mắt bước một bước đầu tiên, lại có người nói: “A, đây là lần thứ ba đúng không, không nhảy qua được cung thể dục sẽ đi tong.” Hai chữ đi tong nói ra mà khiến lòng người run bật.

Ôn Nhung khó khăn lắm mới phanh lại, lập tức nhìn về phía người đàn ông kia, người kia nhìn cô cười một tiếng. Ôn Nhung hoài nghi sâu sắc ý đồ của người này, chú đó thực ra không muốn quyền đứng không đứng không! Ôn Nhung hít một hơi, lần này nhảy nhất định phải qua, đây không chỉ là vấn đề cô có phá kỷ lục hay không nữa, mà còn gánh trên lưng lợi ích của thầy trò toàn trường.

Tay chân Ôn Nhung thon dài, khi vận động sẽ có một loại sức bật ưu mỹ, chạy lấy đà, tăng tốc, nhảy lấy đà, một loạt những động tác hoàn mỹ không tỳ vết, sạch sẽ lưu loát, lúc cô phóng qua xà, hình như còn thấy được ánh mắt mỉm cười của người đàn ông kia.

Trong khoảnh khắc khi ngã xuống đệm, cô biết cô thành công. Cô kích động đến mức chống hai lần mà chưa bò dậy nổi từ trên đệm, mà hiệu trưởng thì lại càng thêm kích động cầm lấy tay cô, hùng hồn nói giỏi lắm, mà ý tứ ngầm là tốt quá, có cung thể thao mới rồi. Còn người đàn ông đứng sau lưng hiệu trưởng lại nhét tờ khế ước kia bỏ vào túi áo, cười nói: “Chúc mừng, cuối cùng cũng nhảy qua.”

Năm Ôn Nhung tốt nghiệp thì cung thể thao mới cũng được xây xong, cô không có phúc khí hưởng dụng, nhưng thầy trò toàn trường đều cảm tạ cô, không có cô thì làm sao có phúc lợi tốt như vậy. Đoạn trí nhớ này thật ra vẫn nằm trong đầu Ôn Nhung, chỉ cần kích hoạt lại một lần nữa, mỗi tình tiết đều hiện ra rành rành trước mắt. Chẳng qua là, khi đó cô quá hồi hộp, cả đầu toàn là cung thể thao, thực sự không thể nhớ nổi khuôn mặt của người kia, mà sau này cô lại đem hết tâm tư đặt trên người Phó Tô, vậy nên, chuyện này từ từ bị phủ kín bụi, cuối cùng không biết rớt lại ở góc nào.

Bây giờ nhớ lại, đáy lòng Ôn Nhung chợt dâng lên cảm giác kỳ diệu nhẹ nhàng, cô và Lâm Tuyền đã từng gặp mặt một lần?! Đúng là càng nghĩ càng thấy quái.

“Uầy, bà và ông chú nhà bà thật là có duyên phận.” Đoạn Như Bích che miệng cười trộm, “Hay là theo luôn đi?”

Ôn Nhung đầu đầy hắc tuyến, ghét bỏ nói: “Nhỏ nhỏ, cái gì mà ông chú nhà tôi, cô nương, chú ý tìm từ đi.”

Nói cái gì mà duyên phận dễ nghe như vậy, nhiều nhất tính là nghiệt duyên.

“Lại nói, lúc ấy tôi thấy tiểu học muội này rất can đảm, dám muốn Lâm Tuyền thỏa thuận trước, ha ha,” Bành Duệ hỏi Ôn Nhung, “Cô còn nhớ lúc đó viết gì không?”

Ôn Nhung nhớ lại, lắc đầu: “Không nhớ rõ.”

Ôn Nhung bây giờ có lý do để hoài nghi, Lâm cầm thú là vì tờ giấy không đầy đủ hiệu lực pháp lý kia mới ghi hận trong lòng với cô, dẫn đến dây dưa bằng mọi cách? Nhưng ngẫm lại lại cảm thấy không có khả năng, một người đàn ông phải nhỏ mọn đến mức nào mới để trong lòng một chuyện đã xa xôi như vậy chứ.

Bành Duệ vuốt vuốt cằm: “Tờ giấy kia sau này hình như được Lâm Tuyền cầm đi thì phải, không biết còn đó hay không.”

“Nếu mà còn, phải bỏ vào phòng truyền thống của trường, ha ha.” Hiệu trưởng cũng vui đùa theo, “À, mà sao Lâm Tuyền còn chưa tới, cậu ta nói sẽ đến mà.”

Bành Duệ nhìn đồng hồ đeo tay một chút: “Trước khi đến tôi có nói chuyện với cậu ta rồi, chắc một lát nữa là tới thôi.”

Thầy Cố chợt nói: “Người bên kia có phải không?”

Bốn người đồng loạt quay lại phía sau nhìn, quả nhiên không ngoài dự đoán, Lâm Tuyền đang đi về phía bọn họ, không cần phải nói, tuần nhả bức người. Không biết có phải do vừa nhớ lại chuyện kia hay không, trong nháy mắt khi Ôn Nhung thấy Lâm Tuyền, trái tim khẽ nhảy lên một cái, cuống quýt dời tầm mắt.

Mà bên kia, Đoạn tiểu thư không hề bình tĩnh chút nào, ánh mắt cô nàng nhìn chòng chọc về phía Lâm Tuyền một hồi, sau đó đột nhiên bắn đến bên cạnh Ôn Nhung, hạ thấp giọng quát: “Đó là Lâm Tuyền? Lâm Tuyền?”

Ôn Nhung không biết cô nàng này sao đột nhiên lại lên cơn co giật, cô gật đầu một cái.

“Ôn Tiểu Nhung!” Như Bích cô nương chợt vô cùng nghiêm túc túm lấy tay Ôn Nhung, khinh bỉ cô từ tận trong đáy lòng, “Như thế này mà bà còn không theo?”

Ôn Nhung ngây ngốc.

“Con nhỏ chết tiệt này, mau theo cho tôi!”

Thế giới này, sắc đẹp che mắt là đáng sợ nhất.

25. Chương 25

Lâm Tuyền một mình tiến đến, thấy Ôn Nhung, cười một cái, phát huy ào ào vẻ nho nhã tinh tú, Như Bích cô nương giống như bị đánh tiết gà, cô nàng chẳng thềm để ý đến sự phản kháng của Ôn Nhung, kích động kéo cô tới chủ động chào hỏi Lâm Tuyền: “Lâm tiên sinh, à, phải là Lâm học trưởng mới đúng, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Lâm Tuyền trưng ra bộ mặt tươi cười không chê vào đâu được: “Chào cô, cô là bạn của Nhung Nhung?”

Một tiếng “Nhung Nhung” này, nhu tình mật ý ngoài dự đoán của mọi người, những người đứng đây đều có phản ứng khác nhau, Ôn Nhung dị ứng run rẩy, Bành Duệ bí hiểm tự mình suy nghĩ, ba người kia đều

sửng sốt, hiệu trưởng và thầy Cố không hiểu thì coi như bình thường, mà Như Bích cô nương thì đã trầm luân trong sự dịu dàng của Lâm Tuyền một lần nữa mất rồi, sau đó lại càng thêm phỉ nhổ Ôn Nhung được tiện nghi còn khoe mẽ.

Bành Duệ suy tư xong, dáng điệu trong lòng tự hiểu, anh ta nháy mắt với Lâm Tuyền: “Ông chủ Lâm, chúng tôi vừa mới nhắc đến chuyện cũ của cậu với Ôn tiểu học muội đấy, cậu nhớ chứ, cung thể thao?”

“A?” Lâm Tuyền đầu tiên là mờ mịt, sau đó chợt, “A, là chuyện đó.”

Người này lúc nào cũng hư hư thật thật, gương mặt vân đạm phong khinh kia của anh ta khiến cho người ta đoán không ra.

“Ha ha, mới vừa rồi Ôn tiểu học muội nói chẳng nhớ cậu tí nào, không được nha, sức quyến rũ sụt giảm mất rồi, hồi xưa hoa khôi của trường còn đuổi theo đuôi cậu ấy.” Bành Duệ xem ra rất thân với Lâm Tuyền, nói chuyện không hề kiêng nể, “Đúng rồi, cái hiệp nghị kia, cậu nhớ bên trên viết gì chứ?”

Ánh mắt Lâm Tuyền không nặng không nhẹ rơi xuống khuôn mặt Ôn Nhung, anh ta giả bộ suy tư, nói: “Tôi cũng không nhớ nữa, lâu quá rồi, cậu không nhắc tôi còn không nhớ ra là có chuyện này.”

Ôn Nhung chợt siết nắm đấm, nhìn vẻ lạnh nhạt của Lâm Tuyền không nhịn được mà nhú mày, mặc dù đã đoán được anh ta là quý nhân hay quên, nhưng chẳng hiểu tại sao trong lòng lại có chút mùi vị tồi tệ, Lâm Tuyền vẫn nhìn cô như cũ, Ôn Nhung bĩu môi, dời tầm mắt.

Đuôi mày Bành Duệ nhếch lên thật cao, “Oh” một tiếng, ngữ nghĩa không rõ, Ôn Nhung thực không tài nào hiểu được, chỉ thấy anh ta cười nói với Lâm Tuyền: “Xem ra cậu lớn tuổi rồi, trí nhớ không bằng trước kia, hồi xưa lúc còn đi học có người lơ mồm nói cậu tài nghệ không bằng người, sau đó cậu khiến cho người ta trước mặt toàn trường thua không góc đầu lên nổi, bây giờ cậu lại rộng lượng như vậy, tôi thật sự không thích ứng nổi.”

Lâm Tuyền khiêm tốn nói: “Có sao, cậu đừng có mà ăn nói ngang ngược, thật ra thì tôi vẫn luôn là người rất biết bao dung.”

Cái này, phải là kẻ không biết xấu hổ bao nhiêu mới mặt không đỏ sặc mà thốt ra được mấy câu lừa gạt phán đoán của quần chúng như vậy chứ, nhưng mà, những người biết được bản tính của Lâm Tuyền chắc sẽ không bị vài lời của hắn đánh bại, ví dụ như Bành Duệ, anh ta chỉ cười không nói, ví dụ như Ôn Nhung, cô ngửa mặt nhìn trời, nhưng Đoàn Như Bích thì chưa trải qua sự độc hại của cảm thú bao giờ, càng thêm bị sắc đẹp che mắt mà tăng thêm hảo cảm với Lâm Tuyền.

Hiệu trưởng đúng lúc nói xen vào: “Đến đến, chúng ta đừng đứng mãi ở đây nữa, thời gian cũng không còn sớm, Lâm Tuyền, mọi người nữa, đến hội trường đi.”

“Trong hội trường có hoạt động ă?” Ôn Nhung nghi vấn.

“Có một buổi tọa đàm.” Lâm Tuyền chỉ chỉ quyển “Hướng dẫn buổi lễ kỷ niệm thành lập trường” trong tay Ôn Nhung.

Ôn Nhung lập tức cầm quyển hướng dẫn lên nhìn, quả nhiên có một chỗ viết là buổi tọa đàm của một học sinh nổi danh thành công, người diễn giảng là... Lâm Tuyền!

Như Bích cô nương lập tức kịp thời phản ứng, rất tích cực nói: “Lâm tiên sinh, thì ra là buổi tọa đàm của anh, vậy chúng tôi nhất định phải đi cổ vũ, Tiểu Nhung, đi thôi!”

“Bây giờ hội trường chắc cũng sắp chật kín rồi, chúng ta mau đi thôi.” Thầy Cố cười nói.

Ôn Nhung không vui vẻ cho lắm, nhưng cô còn chưa biết mở miệng thế nào cho phải, bên kia Lâm Tuyền đã dùng giọng điệu ôn hòa kia lơ đãng nói: “Nhung Nhung, em đi theo tôi, lát nữa tôi nói xong cùng đi ăn cơm.”

Hiệu trưởng cùng với thầy Cố hai mắt nhìn nhau, Bành Duệ vỗ vỗ vai Lâm Tuyền, vẻ mặt thần bí kiểu “Tôi hiểu”, Lâm Tuyền thần nhiên nhìn anh ta một cái, tiếp tục nói với Ôn Nhung: “Về chi tiết của việc đính hôn chúng ta còn cần cùng nhau thương lượng một chút.”

Lâm Tuyền am hiểu nhất chính là quảng bom, còn dùng vẻ mặt không đếm xỉa gì cười cười mà nhìn mọi người bị nổ cho tan xương nát thịt, nhất là Ôn Nhung, vẻ mặt khiếp sợ kia của cô nhìn còn hay hơn bất cứ thứ gì, nhìn mà khiến hần ngứa ruột gan.

“Hai người....đính hôn?” Bành Duệ mặc dù đoán được mấy phần, nhưng nghe thấy Lâm Tuyền nói vậy vẫn tương đối kinh ngạc.

Như Bích cô nương thở hốc vì kinh ngạc, vội vàng níu lấy Ôn Nhung: “Sao bà không nói cho tôi biết?”

Ôn Nhung vẫn còn đang trợn mắt há mồm, không nói ra được nửa chữ.

Hiệu trưởng đại nhân sau khi giật mình một lát xong, lập tức phản ứng kịp, trưng lên khuôn mặt tươi cười liên tiếp chúc mừng, lại còn cảm thán: “Xem ra hai người đúng là rất có duyên phận, Lâm Tuyền, chẳng lẽ cậu năm ấy đã coi trọng Ôn tiểu học muội rồi.”

Thầy Cố cũng khó nén nổi kinh ngạc: “Không nhìn ra đấy, Ôn Nhung mới vừa rồi còn nói không nhớ rõ bảy năm trước đã gặp qua cậu, hai người qua lại được bao lâu rồi?”

Lâm Tuyền từ chối cho ý kiến cười cười: “Cho nên tôi đã nói tôi rất bao dung mà, cô ấy không nhớ cũng cho qua.”

Ôn Nhung đột nhiên tỉnh táo lại: “Chính anh cũng không nhớ còn gì.”

Lâm Tuyền hất cằm lên, cặp mắt hoa đào cười lên dịu dàng: “A, thì ra là em cũng để ý.”

Ôn Nhung há to mồm, nhận ra mình lại bị tên cầm thú này gài bẫy.

“Chị, chị muốn đính hôn rồi?”

Ôn Nhung sững sốt, lập tức quay đầu, Ôn Tuyết đứng sau lưng cô, còn có Phó Tô. Trong nháy mắt khi nhìn thấy Phó Tô, Ôn Nhung cứng người, Phó Tô không nhìn cô, giống như không nghe thấy câu nói vừa rồi, một chút phản ứng cũng không có.

Ôn Tuyết lúc này đã đi đến bên cạnh Ôn Nhung, làm ra vẻ thực nữ gọi Ôn Nhung là tỷ tỷ: “Tỷ tỷ, đây là chuyện khi nào vậy, sao em không biết gì hết? Lúc nào đính hôn, ai da, em có phải nên chuẩn bị lễ vật không nhỉ? Đúng không, Phó Tô?”

Ôn Tuyết quàng qua cánh tay Ôn Nhung, dáng vẻ vui sướng kia so với vàng trắng còn thật hơn. Phó Tô lãnh đạm không thèm đếm xỉa đến chuyện gì, không để ý tới cô ta, tiếp tục im lặng là vàng.

Một chữ “Tôi” của Ôn Nhung còn chưa phun ra được, Lâm Tuyền đã lên tiếng trước: “Bước đầu định vào tháng 5, em vợ chỉ cần đến dự là được rồi, không cần chuẩn bị lễ vật, khi nào kết hôn tặng lễ cũng không muộn.”

Ôn Tuyết cười đến nở hoa trên mặt: “Em bảo hai người được như vậy ít nhiều cũng nhờ công của em nha, nếu mà không phải em bị ốm không đi coi mặt được, tỷ tỷ, chị cũng khó mà lấy được Lâm tiên sinh.”

Bị ốm? Là ai lấy cái chết bức cô không làm thế thân không được, Ôn Nhung hăm hở muốn phản bác một hơi, đầu kia Lâm Tuyền đã nói chen vào: “Em vợ đúng là không có công thì cũng có sức.”

Này này này, tên cầm thú này còn nói y như thật ấy, trái tim bình tĩnh của Ôn Nhung bị Lâm Tuyền phết mỡ nướng nướng, cháy khét, cô đang muốn phản bác, Như Bích cô nương bên kia lại nhào lên hung hăng kéo cánh tay kia của cô: “Tiểu Nhung, bà không phúc hậu ~”

Hiệu trưởng cùng thầy Cố không nói câu nào chúc mừng luôn, Bành Duệ trực tiếp cười nói: “Chị dâu, xin chiếu cố.” Trừ Phó Tô vẫn đứng yên, những người khác đều lấy thể công bao vây dồn Ôn Nhung vào góc chết.

Ôn Nhung mới vừa rồi còn gấp, bây giờ là bán, từng người một thay nhau ra trận kiểu này, thật giống như coi lời nói của tên kia thành bản án, còn không để cô giải thích, cô có quyền được phát biểu ý kiến chứ được không, cô muốn tố cáo, cô muốn lật lại bản án.

Lâm Tuyền lấy tư thế cách biệt đứng một bên nhìn Ôn Nhung bị vây chặt, hần nhìn vẻ mặt có nỗi khổ mà nói không ra của cô, môi mỏng nhếch lên, xẹt qua một đường cong thật sâu. Sau đó, hần lướt qua mọi

người, nhìn Phó Tô đứng đằng sau, người trẻ tuổi kia hôm nay không có biểu cảm gì, chẳng qua là sắc mặt không được tốt, vào một ngày xuân về hoa nở như hôm nay, gương mặt kia thật đúng là khiến người ta cut húng, giống như có người có thù giết cha với cậu ta vậy.

Lâm Tuyền không bày ra bất kỳ vẻ mặt khiêu khích nào, chỉ mỉm cười, mà ánh mắt của Phó Tô lại càng thêm lạnh.

“Từ từ...”

Ôn Nhung cuối cùng không nhịn được giơ tay lên bày tỏ có lời muốn nói, ai ngờ hiệu trưởng lại nhìn đồng hồ một cái rồi vội nói: “Sắp đến giờ rồi, chúng ta mau đến hội trường thôi.”

Vậy nên tiếng nói của Ôn Nhung một lần nữa bị ngó lơ, mọi người rảo bước nhanh chóng đồng loạt đi về phía lễ đường, Đoạn Như Bích kéo bàn tay nhỏ bé của Ôn Nhung, hai người đi cuối cùng, Như Bích cô nương nhìn đáng vẻ tức đến ngây người của cô, phì một tiếng bật cười, chọc chọc vào mặt cô: “Đần rồi? Ai da, tôi còn bị bà nói gạt, cho là ông chú này vừa già, vừa yếu, vừa bất lực bao nhiêu, mới bị bà nói thành như vậy, tôi nói với bà thế nào cho đúng bây giờ, như vậy mà bà còn chán ghét, muốn tôi nói, tôi bây giờ trực tiếp hoài nghi bà giống hệt em gái bà, nào tàn hết. Anh ta chẳng chắc hơn so với Phó Tô, dịu dàng hơn Phó Tô, chín chắn hơn Phó Tô, yêu thương bà hơn so với Phó Tô, nhiều tiền hơn Phó Tô, anh tuấn hơn Phó Tô, so với Phó Tô...”

“Dừng dừng dừng!” Ôn Nhung bị trọng thương, “Bích Bích, bà bị tấy não rồi? Bà mới thấy một mặt của anh ta đã phun ra các loại tốt, bà đây là chưa nhìn rõ chân tướng! Bà bị sắc đẹp làm cho mờ mắt!”

“Tôi duyệt người vô số!” Đoạn Như Bích ưỡn ngực, “Lúc tôi có bạn trai, bà còn đang đọc tiểu thuyết ngôn tình mà cũng đỏ mặt được đấy. Cho nên, lấy con mắt tinh tường của tôi, tôi nói cho bà biết., bà gả đi, gả cho ông chú đi, anh ta sẽ nuông chiều bà lên tận trời vừa như tình nhân lại vừa giống con gái.”

“...” Ôn Nhung chảy máu trong, Lâm Tuyền nuông chiều cô? Mấy hành vi kia của anh ta mà gọi là nuông chiều? Vậy thì định nghĩa nuông chiều của cô và Đoạn Như Bích khác nhau nghiêm trọng rồi.

Như Bích cô nương vẫn còn đứng đó cười gian: “Này, anh ta cầu hôn bà thế nào? Aiz, đúng có trợn mắt mà, tôi biết bà ngây thơ, mau, nói tôi nghe coi, đừng thẹn thùng.”

“Anh ta nói thẳng, tôi và cha em đã thương lượng, tháng năm tiết trời vừa đẹp, có thể tổ chức lễ đính hôn trước.”

Vốn tưởng rằng Đoạn Như Bích sẽ thất vọng, ai ngờ cô nàng lại khen ríu rít: “Phái hành động. Duyệt!” Cô nàng lại lặng lẽ chỉ Phó Tô trước mặt, “Không giống lão ấy, tình tình thì rối loạn, vĩnh viễn mặt than.”

Ôn Nhung nhìn bóng lưng của Phó Tô, bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Cái tên Phó Tô đã cất giấu trong lòng cô suốt mười năm, xuân hạ thu đông, ngày đêm tuần hoàn, từ một cô bé còn tết tóc đuôi sam, cho đến khi trở thành một giáo viên tiểu học tự lực cánh sinh, có lẽ không phải là mười năm đẹp nhất của một người phụ nữ, nhưng ít nhất cũng là những năm tháng xanh tươi nhất, bởi vì đơn thuần, cho nên tinh khiết. Khi đó, mỗi lần nhớ tới cái tên này là một lần hạnh phúc, đi học thì mong chờ tan học, tan học mong chờ anh sẽ bước qua cửa sổ phòng học, sau đó cô sẽ chào anh, sau đó đem món điểm tâm đã được chuẩn bị cẩn thận đưa cho anh, trong nháy mắt anh nhận lấy, lúc anh nói tiếng cảm ơn, cô liền thấy trọn vẹn. Khi đó, được thấy khuôn mặt người ấy là một loại hạnh phúc, lúc tập huấn sẽ luôn nhìn quanh cửa cung thể thao, sau khi tan học cũng sẽ đứng ở cửa trường học ngó nghiêng, khoảnh khắc bóng dáng đó xuất hiện, cô liền thấy trọn vẹn.

Khi đó, aiz, khi đó, Ôn Nhung tự nhận không phải là một người có đầu óc tỉ mỉ, vết thương tình cảm đối với cô mà nói là một chuyện cực kỳ to tát, nhưng có to bằng trời cũng không thắng nổi ăn cơm, sống cho thật tốt, hưởng chi đây chỉ là một mối tình đơn phương thâm mền không thành, nhưng ít nhiều khi nhớ lại lúc ấy cũng có chút buồn khổ, thời gian một đi sẽ không trở lại, chỉ còn lại kẻ ngốc như cô thôi.

Ôn Nhung hoảng hốt tự mình suy nghĩ miên man, chờ đến lúc cô lấy lại tinh thần, đã bị một tràng pháo tay đình tai nhức óc khiến cho giật bắn.

Ôn Nhung ghé đến bên tai Đoạn Như Bích hỏi: “Sao vậy?”

“Quá đặc sắc!” Như Bích cô nương đứng lên vỗ tay, không chút nào keo kiệt lời khen, “Ông chú nhà cậu không phải chỉ được cái mã không đâu.”

Ôn Nhung nhìn đám quần chúng đang kích động, có loại ảo giác như mình đang ở trong một giáo hội tà giáo, Lâm Tuyển trên đài là giáo chủ, không biết nói cái gì, nói đến mức người ta bị mê muội.

Đoạn Như Bích chỉ nhìn dáng vẻ mê man của cô thôi cũng biết cô đang thất thần: “Không phải chứ, bà thế mà lại mất hồn, không nghe lọt cái gì?”

Như Bích cô nương hận sắt không thành thép lắc đầu: “Thôi, bọn mình mau ra ngoài chờ ông chú nhà bà đi, hắc hắc, lát nữa, tôi muốn quan sát anh ta gần một chút.”

Ôn Nhung lùi lại phía sau: “Không cần, tôi không muốn ăn cơm với anh ta.”

Như Bích cô nương túm chặt lấy cổ tay cô kéo Ôn Nhung ra ngoài, nghiêm túc nói: “Thái độ của bà như thế là không đúng, người yêu là phải ở cùng một chỗ, không ở cùng làm sao bà biết có thích hay không?”

“Bích Bích, sao bà lại phản bội nhanh vậy chứ?”

“Tôi là muốn tốt cho bà thôi!” Đoạn Như Bích hất hất cằm về phía trước, “Nhìn thấy chưa hả, đây là cơ hội tốt để bà diệt nhuệ khí của nó! Cho nó biết, Phó Tô chỉ là cọng lông, quăng cho nó đi!”

“Bích Bích, bà tích chút khẩu đức đi...”

Lúc này, Lâm Tuyển và Bành Duệ cuối cùng cũng thoát khỏi đám đông học sinh nhiệt tình như lửa, đột phá vòng vây, nhưng còn có mấy tiểu học muội chạy theo anh ta, trước mặt các tiểu học đệ tiểu học muội Lâm Tuyển cứ gọi là phong độ cao thường, vẫn còn có người tìm anh ta xin chữ ký, vẻ mặt tươi cười lúc anh ta ký tên kia, thật sự là khiến người ta mê mẩn đến thất điên bát đảo.

Sau khi đám tiểu học muội đi rồi, Lâm Tuyển bước về phía Ôn Nhung, giống như thở phào nhẹ nhõm: “Được rồi, có thể đi ăn cơm.”

“Tôi không...”

Ôn Nhung còn chưa nói hết, bàn tay tội ác của Đoạn Như Bích đã bịt kín miệng cô lại: “Được! Chúng ta đi thôi.”

Lâm Tuyển nhìn cô gái phóng khoáng trước mặt này một chút, thật sự là hiểu lòng của hần.

“Bọn em cũng đi!”

Ôn Tuyết vẫn chờ ở bên cạnh, Phó Tô cũng ở đó. Ôn Nhung cho là Phó Tô sẽ cự tuyệt, ai ngờ hôm nay anh lại im lặng đến cùng, anh không phản đối tức là đồng ý đi.

Vì vậy, sáu người, ba nam ba nữ, trong lòng đều có tính toán riêng, gói lại tâm tư lương thiện hoặc bất lương của mình cùng nhau lao tới bữa cơm âm ẩm dây sống.

26. Chương 26

Phòng bao, một bàn tròn, sáu cái ghế,

Lâm Tuyển nói: “Ưu tiên phụ nữ.”

Những lời này lại lần nữa lấy được sự tán thưởng của Như Bích cô nương, cô nàng kéo Ôn Nhung ngồi xuống bên trong, lúc Ôn Tuyết muốn ngồi xuống bên cạnh Ôn Nhung, cô nàng kịp thời dùng túi xách chiếm đoạt vị trí trước: “Chỗ này là để dành cho Lâm tiên sinh.”

Ôn Nhung nhìn chằm chằm Đoạn Như Bích: “Này, ai nói là muốn để lại cho...”

“Không sao, em hiểu mà.”

Ôn Tuyết hiếm khi không phát tác, còn mập mờ cười với Ôn Nhung, sau đó đi xuống ngồi trên một chỗ trống khác. Sau đó ba người dần ông theo thứ tự ngồi xuống, Lâm Tuyền ngồi xuống bên cạnh Ôn Nhung, Ôn Nhung đang cực kỳ bất mãn với hành động của anh ta hôm nay, không thèm nhìn anh ta.

Tổ hợp 6 người này thực đúng là quý dị, ở giữa còn kẹp thêm một kẻ xa lạ, chẳng qua Bành Duệ cũng tự mình quen thuộc, trên bàn này anh ta và Lâm Tuyền lớn tuổi nhất, anh ta lại gọi Lâm Tuyền bằng anh, vậy nên món ăn do Lâm Tuyền làm chủ.

“Muốn ăn gì?” Lâm Tuyền cúi đầu lật thực đơn ném ra một câu.

Trong lúc nhất thời không rõ là anh ta đang hỏi ai, Bành Duệ coi như là người thức thời, anh ta không lên tiếng, Phó Tô không nói chuyện với kẻ đáng ghét, Ôn Nhung lười phải để ý tới anh ta, Đoạn Như Bích yên lặng theo dõi tình hình.

Chỉ có Ôn Tuyết đáp lại: “Nghe nói ở đây làm cá biển khá nổi tiếng”

“Ừ, vậy lấy một phần.” Lâm Tuyền thuận miệng đáp lại, sau đó nghiêng đầu hỏi, “Muốn ăn gì?”

Hiển nhiên, câu trước cũng là hỏi Ôn Nhung, Ôn Tuyết giờ mới ý thức được chỉ có mình cô ta không có đầu óc không nhìn rõ tình thế, có chút rầu.

Người sau có lệ đáp một câu: “Tôi không đói bụng, tùy anh, anh thích gọi món gì thì gọi.”

“Ừ, tôi biết em không kén ăn.” Lâm Tuyền không để ý giọng điệu của Ôn Nhung, lại hỏi những người khác, “Mọi người thì sao?”

Bành Duệ chọn hai món, Đoạn Như Bích cũng chọn hai món, Phó Tô vẫn chẳng để ý đến ai như cũ, Lâm Tuyền cũng bỏ qua anh, tự mình chọn mấy món, vì vậy công đoạn gọi món kết thúc.

Quá trình đợi món ăn đưa lên có chút lúng túng, Ôn Nhung đang hờn dỗi, Ôn Tuyết thì đang tức Ôn Nhung, Phó Tô hôm nay có gì đó không ổn, một câu cũng không nói, chỉ có Bành Duệ và Đoạn Như Bích đều là người tự quen tự thuộc đang ngồi tán gẫu vô vắn, Lâm Tuyền thỉnh thoảng cũng chêm vào một câu, phần lớn thời gian anh ta đều chú ý đến Ôn Nhung, Ôn Nhung cũng chẳng thèm liếc anh ta lấy một cái.

Bành Duệ cùng Đoạn Như Bích tán hươu tán vượn xong, tình cảnh lại một lần nữa rơi vào im lặng.

Bành Duệ suy nghĩ một chút, đem chủ đề chuyển tới người Lâm Tuyền: “Đúng rồi, cậu không phải vừa mới nói lễ đính hôn tháng năm sẽ tổ chức sao, hai người định tổ chức thế nào?”

Lâm Tuyền uống một ngụm trà, chậm rãi nói: “Tôi định tổ chức một bữa tiệc trên du thuyền, chẳng qua là còn phải hỏi ý kiến của Nhung Nhung đã.”

“Em thấy tiệc trên du thuyền rất đặc biệt, chị, cái này thực sự rất hay.” Ôn Tuyết từ nhỏ đã thích mấy thứ thời thượng xa hoa độc đáo.

Ôn Nhung chỉ đáp lại ba chữ: “Không thấy thích.”

Lâm Tuyền hỏi ngược lại: “Vậy em thích gì?”

“Anh nên hỏi cô ấy có thích đính hôn hay không.”

Giọng nói lạnh lùng giống như một tảng băng khổng lồ rơi vào trong nước, những người đang ngồi ở đây đều ngẩn người, sau đó nhìn về phía Phó Tô từ nãy giờ vẫn im lặng. Khí thế của Phó Tô rất trầm, mặt không chút thay đổi, đáy mắt lạnh như băng, khuôn mặt thanh thanh lúc này nhìn qua giống như một miếng sắt lạnh, tản ra hơi thở khiến cho người ta không dám lại gần. Đoạn Như Bích không nhịn được kéo tay Ôn Nhung dưới gầm bàn, vậy mà lại phát hiện ra tay cô đã lạnh toát, lại nhìn lên mặt cô, sắc mặt thật khó coi.

Ôn Tuyết không sợ chết nói: “Chuyện này còn phải hỏi sao, tỷ tỷ đã đáp ứng, đương nhiên là thích.”

“Tôi không hỏi em.”

Vẻ mặt tươi cười của Ôn Tuyết trong nháy mắt không trụ nổi.

Lúc này, khay thức ăn đầu tiên đã được bưng lên, nhưng bầu không khí cũng không có ai vì thức ăn xuất hiện mà hòa hoãn đi chút ít.

Lâm Tuyền thích bị khiêu chiến, cái loại kích thích đó luôn khiến cho dòng máu lạnh lẽo như băng trong cơ thể hắn sôi trào, nhưng hắn còn thích hủy diệt khiêu chiến hơn, chỉ lúc nắm trong tay hết thảy ham muốn đạt được sự thỏa mãn, hắn mới có khoái cảm mãnh liệt nhất.

Đôi mắt hoa đào tựa như cười của hắn nheo lại, mang theo vẻ mặt người lớn nhìn một đứa trẻ con, chậm rãi nói: “Chuyện này đã quyết định cùng với Ôn tổng rồi, hoan nghênh cậu đến tham gia lễ đính hôn của chúng tôi.”

Phó Tô khi không nói câu nào là một khối băng, vừa mở miệng chính là mưa đá. “Lâm tiên sinh hình như không biết tôn trọng người khác cho lắm.”

Lâm Tuyền nở nụ cười đáp lại: “Cậu Phó, lời này của cậu thật bất công, chuyện đính hôn đã sớm được định, Nhung Nhung cũng biết.”

Khay thức ăn thứ hai cũng được bưng lên, nhưng trên bàn không ai dám cầm đũa lên. Bành Duệ sờ sờ mũi, xem ra Lâm Tuyền muốn gây với người ta rồi, đứng có nhìn anh ta ngoài mặt thì lạnh nhạt nhẹ nhõm, nhìn kỹ ánh mắt anh ta, bên trong đã tràn ngập tia lửa.

Phó Tô là người đầu tiên cầm đũa lên gấp thức ăn, ngoài miệng cũng không rảnh rỗi: “Anh và Ôn Nhung quen biết qua xem mặt, đính hôn cũng là do cha cô ấy định ra, thập niên bao nhiêu rồi còn có kiểu ép hôn như vậy? Có chút lỗi thời rồi.” Phó Tô bỗng nhiên giương mắt, ánh mắt đậm thẳng về phía Lâm Tuyền, “Huống chi lại đúng vào lúc tình trạng kinh tế nhà Ôn Nhung đang gặp vấn đề.”

Lời của anh hàm ý quá rõ ràng, Ôn Nhung không ngờ tới Phó Tô có thể bất động thanh sắc mà quan sát được nhiều như vậy.

“Đâu phải vậy, mới đầu là em cùng Lâm tiên sinh coi mắt, nhưng sau đó anh ấy lại coi trọng chị em, chị em lại là giáo viên của con trai anh ấy, bọn họ thuận theo tự nhiên qua lại cũng đâu thể coi là ép hôn được.” Ôn Tuyết chân ngoài dài hơn chân trong, dài cũng đủ trực tiếp.

Lâm Tuyền thưởng cho Ôn Tuyết một ánh mắt tán thưởng: “Cô em vợ nói đúng, tình cảm có thể bồi dưỡng.”

Ôn Tuyết vội vàng gạt đầu, vội la lên: “Chị, chị nói một câu đi.”

Ôn Nhung nhắc mí mắt lên, ánh mắt nhàn nhạt quét qua từng người trên bàn: “Mấy người cuối cùng cũng cho tôi nói chuyện.”

Nghĩ đến tình huống vừa rồi cô thật âm ức, người chặn người, lời át lời, cô không giải thích được, có miệng mà không được nói, đúng là chẳng hiểu làm sao, chuyện chỉ có một câu, cô lại nói không ra.

“Nhung Nhung, em nói.” Lâm Tuyền quay đầu qua, dịu dàng hỏi.

Bây giờ anh có cho tôi ăn mật ăn đường cũng vô ích, Ôn Nhung dùng đôi mắt báo thù nheo lại trừng anh ta. Ai ngờ người kia lại cười cười, móng vuốt hồ ly chạm tới tay Ôn Nhung, cầm lấy, siết chặt. “Em nghĩ rồi hãy nói.”

Khay thứ ba được bưng lên, mấy món trước hơi nóng đã tản đi, mà bát của mọi người vẫn còn rỗng tuếch.

Dưới mắt bàn, Ôn Nhung không ngừng vùng vẫy cổ tay, nhưng không cách nào thoát khỏi móng vuốt của hồ ly. Cô trừng mắt nhìn Lâm Tuyền, Lâm Tuyền lại thản nhiên ngồi uống trà, nhưng lực trên tay không giảm đi chút nào. Ngoài mặt hai người sóng yên biển lặng, nhưng dưới mắt bàn cũng là anh tới tôi đi, đại chiến ba trăm hiệp, lấy thất bại của Ôn Nhung chấm dứt.

Ôn Nhung nhướn mày, giờ bàn tay không bị Lâm Tuyền nắm lên, vỗ lên bàn một cái, nước trà trong chén Lâm Tuyền gợn lên hai vòng sóng nhỏ, anh ta bất động thanh sắc nhìn về phía cô.

Đoạn Như Bích vội vàng hỏi: “Tiểu Nhung, sao vậy?”

“Tôi muốn giải thích một chút.” Ôn Tiểu Nhung cuối cùng cũng chờ được đến lúc này, “Vừa nãy tình huống hỗn loạn quá, tôi không thể nói cho rõ ràng, thật ra thì tôi không muốn đính hôn.”

Lâm Tuyền giống như đang dỗ dành một đứa trẻ con giận dỗi, vẻ mặt ôn hòa nói: “Nhung Nhung, đừng náo loạn.”

Nghe chưa hiểu phải không, Ôn Nhung từng chữ từng chữ nói: “Tôi, không, muốn, lấy, chồng.”

Lâm Tuyền gật đầu một cái: “Tôi hiểu, em còn trẻ, không muốn bị hôn nhân trói buộc, cho nên chúng ta đính hôn trước.”

Giọng điệu dỗ dành như vậy, sao có thể chỉ dùng một từ dịu dàng để khái quát, người ngoài nhìn vào rõ ràng chính là Ôn Nhung không chịu nghĩ lại, Lâm Tuyền không ngừng bao dung rồi lại bao dung. Ôn Nhung nói câu nào cũng bị anh ta dễ dàng chặn lại, thật sự là bị chặn đến phổi cũng thiếu dưỡng.

Ánh mắt Lâm Tuyền nhìn qua thâm tình như nước, nhìn Ôn Nhung ẩn tình đưa tình, tay anh ta vẫn dè dặt lấy tay Ôn Nhung, ngón cái ở trong lòng bàn tay cô vẽ vòng vòng, phảng phất như đang tán tỉnh. Ôn Nhung cảm thấy cần phải tự mình cố gắng, lấy chút khí thế ra trấn áp, chắc chắn là tại bình thường cô quá lạnh nhạt, nên tên cầm thú này đúng là tưởng cô dễ bị bắt nạt đây mà. Nhưng mà, lúc cô đứng lên, trong nháy mắt, mười ngón tay của Lâm Tuyền đan vào tay cô, không chừa chút khe hở, áp vào nhau, nhiệt độ bàn tay hai hợp thành một, chẳng qua chỉ là chuyện trong nháy mắt, cảm giác lại rất vi diệu, giống như là bị người ta kiểm chế ở mạch môn toàn thân vô lực, Ôn Nhung chợt hoảng hồn, trong đầu trống rỗng, đã không biết mình muốn nói gì.

“Tôi hiểu rồi,” Định lực của Lâm Tuyền quả nhiên đủ cường hãn, không hề dao động chút nào bởi vì lời nói của Ôn Nhung, “Em vẫn còn để ý chuyện kia?”

Ôn Nhung lại bị Lâm Tuyền chụp mũ cho mà không biết: “Cái gì?”

“Ờ giấy hiệp nghị kia tôi còn nhớ, nói tôi không nhớ rõ, là gạt em.” Lâm Tuyền cũng đứng dậy, “Ờ giấy kia vẫn còn ở trong nhà, tôi đưa em về xem. Mọi người, chúng tôi đi trước.”

Ôn Nhung cuống quýt cầm lấy túi, gần như là bị kéo ra ngoài: “Này, anh đang làm gì thế!”

Lâm Tuyền kéo Ôn Nhung định bước ra ngoài, Ôn Nhung muốn hất tay anh ta ra, song lực nắm của anh ta lớn vô cùng, Ôn Nhung chợt sững sốt, mơ hồ cảm thấy Lâm Tuyền giống như đang... tức giận?

“Chờ một chút.”

Đúng vào lúc bọn họ đang muốn bước ra cửa, một cánh tay khác của Ôn Nhung bị Phó Tô kéo lại.

Ôn Nhung dừng lại, có chút khó tin quay lại.

Lâm Tuyền cũng dừng lại, xoay người nói với Phó Tô: “Buông tay.”

Phó Tô không chỉ không buông, còn kéo Ôn Nhung về phía mình một chút: “Cường ép người khác xem ra là phong cách của Lâm tiên sinh.”

Lâm Tuyền không hề bị Phó Tô khiến cho luẩn quẩn: “Đây là chuyện giữa tôi và Ôn Nhung, cậu lấy lập trường gì mà lưu cô ấy lại.”

Lúc này đổi lại là Phó Tô sững sốt, ngay trong nháy mắt, Lâm Tuyền dùng chút lực, kéo Ôn Nhung ra phía sau mình, sau đó cười cười với Phó Tô: “Người trẻ tuổi, chú lại nói cho cậu biết một câu, đừng có dây dưa không dứt khoát.”

Nói xong anh ta kéo Ôn Nhung bước khỏi phòng bao.

Ôn Nhung mấy lần phản kháng, nhưng đều bị trấn áp, cô giở tư thế Không thủ đạo ra, ai ngờ Lâm Tuyền sớm đã có phòng bị, còn lắc lắc ngón tay với cô: “Đừng kích động, chúng ta từ từ nói chuyện.”

Bước ra khỏi phòng, tiếp xúc với không khí mới mẻ, đầu óc Ôn Nhung cũng tỉnh táo hơn một chút: “Chú à, chú dẫn tôi đi đâu?”

Lâm Tuyền không trả lời, nhét cô vào trong xe, tự mình khởi động.

Bên trong xe im lặng một hồi lâu.

Ôn Nhung không ngừng xoa cổ tay, phình mặt lên nói: “Tức cái gì, tôi mới tức chứ, tôi đáp ứng đính hôn với anh lúc nào, đều là do anh tự mình quyết định.”

“Tôi không tức giận.” Lâm Tuyền vẽ mặt bình thản nói, “Chẳng qua là ăn cơm dưới bầu không khí đó sẽ không vui về.”

“Anh dẫn tôi đi đâu?”

Lâm Tuyền lại mở miệng nói: “Ôn Nhung, chuyện đính hôn nhất định phải làm.”

Ôn Nhung nghiêng đầu sang chỗ khác: “Tôi không muốn.”

Lâm Tuyền lạnh nhạt nói: “Em có muốn hay không, lễ đính hôn vào tháng 5 cũng sẽ không hủy bỏ.”

“Đây gọi là gì, bức hôn sao?”

“Đúng vậy.”

“Anh thật sự muốn kết hôn với tôi?”

“Phải.”

“Tại sao?” Ôn Nhung nuốt nước miếng, “Không phải anh.. thực sự coi trọng tôi đấy chứ? Tôi sẽ bị áp lực.”

Lâm Tuyền cười cười, học Phó Tô, giả bộ thâm trầm, Ôn Nhung nghiêng ngẫm nụ cười kia của anh ta, chẳng hiểu làm sao.

“Tôi nói thật, cưới tôi anh sẽ hối hận, tôi cũng là muốn tốt cho anh thôi.” Ôn Nhung quyết định thay đổi hướng đi, đi thẳng không được, thì cô đi đường vòng cứu nước, “Tôi không có tướng mạo, không có phẩm chất, không có tiền, không có tài, không có não, tóm lại chính là không có gì cả, chú à, điều kiện chú tốt như vậy, sao không suy nghĩ tìm một chỗ môn đăng hộ đối.”

Quảng mình vào chỗ chết tự hạ thấp bản thân cần vô hạn dũng khí, Ôn Nhung làm được, chẳng qua là Lâm Tuyền không dễ bị quay vòng vòng: “Nhưng Nhung, em nào có kém như vậy.”

Ôn Nhung lại run rẩy theo thói quen lần nữa: “Anh đừng gọi tôi là Nhung Nhung nữa được không?”

“Tôi cảm thấy gọi vậy rất êm tai, gọi cô giáo Ôn nghe thật xa lạ.”

“Chúng ta cũng đâu có quen thuộc gì.”

“Chúng ta từ bảy năm trước đã gặp nhau.”

Ôn Nhung ngơ ngẩn, trái tim bình bịch nhảy lên hai cái, lại nhớ khi nãy anh ta nói vẫn còn giữ tờ giấy hiệp nghị kia, chẳng lẽ anh ta thật sự...

“Đến rồi.”

Ôn Nhung nhìn ra ngoài, trong lòng trầm xuống, là nhà cô, không phải nhà anh ta.

Quả nhiên, nói cái gì mà cầm giấy cho cô xem, đúng là đồ lừa đảo.

“Không phải nói sẽ cho tôi xem tờ giấy kia sao?”

“Muốn nhìn?” Lâm Tuyền nhếch mày lên, môi mỏng cười nhẹ, “Không bằng lấy làm lễ vật đính hôn nhé?”

Ôn Nhung không nhịn được hỏi: “Anh thật sự giữ lại?”

“Em nói xem? Đính hôn với tôi, tôi nói cho em biết.”

“Thôi quên đi.”

Ôn Nhung không chút do dự xuống xe, Lâm Tuyền lại gọi cô lại, cô quay đầu lại, thấy anh ta ở trong xe ngoắc ngoắc tay với cô, cô tiến tới bên cạnh cửa sổ xe: “Làm gì?”

Lâm Tuyền đột nhiên vươn người qua, ấn gáy cô lại, nhanh chóng đặt một nụ hôn lên khóe môi cô: “Em chắc chắn sẽ trở thành Lâm phu nhân, cho nên cho dù em có phản kháng thế nào, cũng vô hiệu, nhớ lấy.”

Lâm Tuyền nói xong, đóng cửa xe lại, cách một tầng cửa kính, Ôn Nhung ngây ngốc không thể nào phá cửa mà thực hiện lời thề.

Một ngày hồng phúc, Ôn Nhung vừa về nhà được một lát, Đinh Đinh cô nương cũng về tới nơi, vừa vào cửa đã thấy Ôn Nhung đang ngủ trên sofa gần người.

“Ngày kỷ niệm thành lập trường thế nào? Náo nhiệt không chị? Đi chơi vui không, ai đưa chị về thế?”

Ôn Nhung bị giọng nói mập mờ của cô nàng khiến cho có chút lơ mơ, quay đầu lại nhìn cô ấy khoát khoát tay: “Đừng nói nữa, hôm nay chị rất mệt.”

Động tác đổi giày của Đinh cô nương khựng lại, cực kỳ khó hiểu: “A? Tiểu Nhung, chị đừng gạt em nhá, em và Huyền Huyền đều thấy hết rồi.”

“Thấy cái gì?”

Đinh cô nương bát quái pháp phối mỉm cười: “He he, chị với một anh chàng đang hôn nhau nha~”

27. Chương 27

Hai ngày nay có hai chuyện quá nhiều Ôn Tiểu Nhung, khiến cho cô ngay cả khi đối mặt với món thịt viên thích ăn nhất cũng mất đi ham muốn chảy nước miếng.

Chuyện thứ nhất có liên quan đến Lâm Tuyền.

Sau khi bị anh ta cưỡng ép tuyên bố đính hôn xong, người này chưa từng xuất hiện lại, Ôn Nhung đến bệnh viện thăm Lâm Tử Hào mấy lần, cũng không gặp anh ta, sau đó, Ôn Nhung liền nghĩ, anh ta đi đâu? Sau khi nghĩ vậy được hai ngày, Ôn Tiểu Nhung đột nhiên vỗ trán, cô quên anh ta đi đâu làm gì chứ! Không đúng, cô phải quản, nếu không vụ anh ta hôn cô làm sao mà đòi lại được chứ? Vậy nên, Ôn Tiểu Nhung lại chờ hai ngày, Lâm Tuyền liên tục biến mất. Trong trí nhớ, Lâm Tuyền hình như chưa từng không đến gây phiền toái cho cô trong thời gian dài như vậy. Tới bệnh viện lần nữa vừa vặn đụng phải Lâm Giám Phi, Ôn Nhung quanh co hỏi tin tức của Lâm Tuyền, Lâm Giám Phi ở bên cạnh Lâm Tuyền nhiều năm, cũng bị dính rất nhiều thói xấu xa bất lương, ví dụ như thích trêu chọc người ta này, sau đó đâm người ta một nhát.

“À, tôi hiểu ý cô, cô cứ trực tiếp hỏi tôi Lâm Tuyền ở đâu là được, đâu cần thiết phải quanh co một vòng lớn như vậy.” Lâm Giám Phi cười nói, “Anh ấy ra nước ngoài rồi, hai ngày nữa quay lại.”

Mặc dù rất quần bách, nhưng Ôn Nhung lại bị một vấn đề khác lôi kéo: “Anh không đi với anh ta sao?” Lâm trợ lý, Lâm Giám Phi gằn như là cái đuôi của Lâm Tuyền.

Lâm Giám Phi nói như thế này: “Lần này là Văn Lam đi cùng.”

“...”

Chuyện thứ hai vẫn liên quan đến Lâm Tuyền.

Chuyện kể rằng hôm đó sau khi Đinh cô nương nói mình thấy Ôn Nhung đang hôn một anh chàng, hưng phấn giống như con chim sẻ, cả đêm cứ quần lấy Ôn Nhung muốn moi ra người đàn ông kia là ai. Ôn Nhung không thể không bội phục sự chịu đựng và trấn định của bản thân, sau khi cực lực phủ nhận xong, bịa ra một lý luận về góc độ thị giác, đem sự thật đánh thép “Hôn rồi” này thành “Không hôn”, cuối cùng Đinh cô nương tự mình ở một bên nghĩ rằng mình chắc đã hoa mắt thật.

Song, Đinh cô nương tương đối hồ đồ, có thể bị gạt, nhưng một đối tượng khó trị khác thì không dễ nói chuyện như vậy. Ôn Nhung thực không nhìn ra cái miệng anh đào xinh xắn kia của Bạch Huyền Huyền đúng là một cái loa phát thanh mini model công suất lớn, chuyện Ôn Tiểu Nhung có đàn ông thông qua sự phát triển của internet, từ hiệu trưởng, cho tới bác gái ở nhà ăn, đều biết được. Đây không phải là chuyện gì đáng sợ, so với chuyện phía sau, cái này thực sự không đáng sợ. Ôn Nhung có đàn ông, cái này thì chẳng có gì, con gái mà, nói chuyện yêu đương một chút thì đâu có gì mà phải khiến mọi người bát quái rối rít, vậy nên trọng điểm là ở hai chữ khác — bao dưỡng!

Theo lời phỏng đoán dường như là lỡ mồm chỉ do ngoài ý muốn không chịu trách nhiệm của Bạch cô nương, Ôn Nhung cùng một người đàn ông nhìn qua có vẻ có giá trị con người không rẻ tương thân tương ái, mà

người đàn ông này cũng không phải kiểu mấy anh chàng trẻ tuổi đẹp trai, nhìn kiểu gì cũng giống đàn ông đã thành gia lập nghiệp. Cô ta nói đến ngọt ngào, điểm tô tía tót cho cảnh hôn hít của bọn họ, khiến cho Ôn Nhung không có cách nào nghiêm túc với cô ta được. Nhưng mà rất nhanh, có người đưa ra một vấn đề, dân thường bình dân như Ôn Nhung làm sao mà GD* được bạn trai số một như vậy? Trong quá trình phỏng đoán đủ các loại phiên bản, cuối cùng mọi người nhất trí cho là bản đáng tin nhất, là giáo viên thể dục trẻ tuổi Ôn Nhung, được phú thương bao dưỡng, lại còn là một phú thương có khẩu vị tương đối bình thường.

*GD – gou yin = câu dẫn = dụ dỗ, quyến rũ

Ôn Nhung lúc nghe lão Đại nhà cô thuật lại vụ bắt quái như vậy, đúng là mùi tanh ngọt dâng lên cổ họng, thiếu chút nữa hộc máu tại chỗ. Càng khiến người ta muốn SHI hơn chính là, Tần lão Đại còn ầm ục hỏi cô: “Cô thích cái loại như vậy? Anh bảo này, cô vì thế nên mới chướng mắt Tiểu Tần nhà anh đúng không?”

Song, lúc này càng khua chân thì càng chứng minh rằng bạn đang chột dạ, Ôn Nhung ung dung chống đỡ, chẳng qua là lúc nào gặp phải người quen sẽ thuận miệng nói một câu: “Thật sai lầm, tôi thật muốn nói chuyện yêu đương một lần, tốt nhất là lớn hơn tôi ba tuổi.”

Cái gọi là sự chân thành sẽ vững như kiềng ba chân, đúng vào lúc mọi người đang dần dần hiểu ra Ôn Nhung hình như không phải vậy, con mắt của Bạch Huyền Huyền cũng tạm thời nghỉ ngơi, tảng đá trong tim Ôn Nhung đã bỏ được xuống, Lâm Tử Hào đi học lại, sau đó lại quấy tung mặt nước đang có xu hướng yên lặng lên hỗn loạn lần nữa.

Hôm đó, Tần Khiêm tìm Ôn Nhung, nói một đồng gì mà anh ta đã hiểu lầm cô bla bla bla, anh ta nói rất uyển chuyển, nhưng đại ý là anh ta cho rằng Ôn Nhung tìm một người đàn ông lớn tuổi, làm tình nhân, điều này thực sự là đã sỉ nhục nhân phẩm của cô giáo Ôn, anh ta thực xấu hổ vì suy nghĩ như vậy, hy vọng Ôn Nhung sẽ không so đo chuyện anh ta tỏ ra lạnh lùng hai ngày trước.

Ôn Nhung thực ra không nhận ra thái độ của Tần Khiêm với cô có gì đó không ổn, nhưng người ta đã thành khẩn nói xin lỗi với cô như vậy, thì cô cũng nhận thôi. Song, đúng lúc này, Lâm Tử Hào đột nhiên chạy tới, giận dữ chỉ vào Ôn Nhung, dùng cái giọng trẻ con giòn tan của cậu nhóc quát to: “Cô ở đây quẩn quẩn quít quít với người khác làm gì? Cô là người phụ nữ của cha em!”

Sấm chớp cuộn cuộn, mọi cực nhọc của Ôn Nhung trước đó, tất cả đều hao công tốn sức, toàn bộ đều thất bại trong gang tấc.

Cho nên, một buổi chiều khi người nào đó sau mười lăm ngày biến mất, khi hần gõ cửa nhà Ôn Nhung, đến lúc Ôn Nhung nhìn đến khuôn mặt tươi cười của hắn, đóng cửa thả chó.

“Tiểu Nhung, ai tới vậy?” Đinh cô nương ở trong nhà cũng bị tiếng sập cửa khí thể mười phần của cô khiến cho kinh động.

“Đưa hàng, gõ nhầm nhà.”

Đinh cô nương không tin, chạy đi mở cửa, Ôn Nhung tà ác nói: “Em dám mở cửa, không có cơm tối ăn!”

Chuông cửa lại vang lên lần nữa, vang mãi vang mãi, Đinh cô nương thấy không ổn, không để ý đến sự ngăn cản của Ôn Nhung chạy ra mở cửa: “Em vẫn đi coi một chút.”

Vừa mở ra, cặp mắt của Đinh cô nương liền thẳng đơ, Lâm Tuyền cười với cô: “Cô giáo Đinh, cô khỏe chứ?”

“Khỏe... Khỏe,” Đinh cô nương bị thị giác đánh thẳng vào trong quá mạnh mẽ, “Anh đến tìm... Ôn Nhung sao?”

Đinh cô nương đột nhiên có cảm giác liên tiếp bị lừa gạt, hai ngày trước sau khi tuần ra tin tức người Ôn Nhung GD là Lâm Tuyền xong, trong trường đúng là nổ tung, nhưng Ôn Nhung vẫn nói với cô là không phải, cô thấy Ôn Nhung chắc sẽ không lừa gạt mình, còn cất lực tranh luận với người ta, cho nên bây giờ, đối diện với chân tướng trần trụi trước mặt, Ôn Tiểu Nhung không còn chỗ ẩn nấp.

“Cô giáo Đinh, tôi muốn nói chuyện riêng với Nhung Nhung một chút.”

Nhung Nhung, Đinh Đinh lệ nóng quanh tròng, Ôn Nhung, để xem lát nữa chị giải thích thế nào: “... Được.”

Sau khi Đinh Đinh đi, cửa lớn rộng mở, Ôn Nhung chẳng có cách nào ngăn cản Lâm cầm thú xâm nhập, Ôn Nhung định chui vào phòng chơi máy tính không thèm để ý tới anh ta, lại nói, cô cũng không biết vì sao lại thù sâu khổ nhiều với Lâm Tuyền như vậy, anh ta nửa tháng không đến quấy rầy cô, cô phải vui mới đúng chứ, vả lại, nói cô là người phụ nữ của anh ta cũng không phải anh ta, mà là đứa con trai lười trẻ con không thể chấp kia của anh ta.

Song, trái lo phải nghĩ, Ôn Nhung vẫn cảm thấy không thoải mái.

Lâm Tuyền bước vào nhà, đánh giá phòng riêng của Ôn Nhung, thoát nhìn không giống phòng con gái lắm, đồ trang trí khá đơn giản, cũng không thấy bàn trng điểm. Nhìn một vòng, Lâm Tuyền bước tới bên cạnh Ôn Nhung, cô đang không ngừng mở rồi lại đóng mấy trang web, cuối cùng dừng lại ở một trang web chuyện cười, say sưa đọc.

Lâm Tuyền ngồi xuống chiếc ghế sa lon bên cạnh cô, quan sát khuôn mặt nghiêng của cô, nói: “Mấy ngày không gặp, em hình như gầy đi.”

Khốn kiếp, là ai khiến cho cô ngày phiền đêm lo chứ!

Ôn Nhung mắt nhìn thẳng nói: “Tôi ăn no uống tốt, còn béo lên hai cân.”

Lâm Tuyền nghe vậy mỉm cười: “Phải không, nói vậy là mấy ngày không có tôi em sống không tệ?”

“Dĩ nhiên.”

“Nghe nói mấy hôm rồi em hay đến thăm Tử Hào.”

Ôn Nhung không để ý đến anh ta, tiếp tục vui vẻ xem chuyện cười.

“Giám Phi nói với tôi cậu ta gặp em một lần, em hỏi tôi đi đâu?” Tiếng cười của anh ta nghe rất êm tai.

Ngón tay nhấp chuột của Ôn Nhung dừng lại một chút, mặc niệm ba lần tôi một chút cũng không muốn biết anh đi đâu làm gì, sau đó quay mặt sang, giờ nắm đầm lên: “Phải, anh còn thiếu tôi một thứ.”

Lâm Tuyền không chút nào bối rối: “Mặc dù bộ dạng này của em tôi rất thích, nhưng mà, con gái không nên bạo lực quá.”

Ôn Nhung coi lời anh ta như gió thoảng bên tai: “Chú à, chú muốn bị đánh chỗ nào đây?”

Lâm Tuyền suy nghĩ một chút: “Tôi có thể chọn cách bị đánh được chứ?”

Ôn Nhung rộng lượng gật đầu: “Có thể.”

Trong chớp mắt, Lâm cầm thú cười, Ôn Nhung mơ hồ cảm thấy không ổn, sau đó đã thấy ngón tay anh ta lướt qua đôi môi Ôn Nhung: “Có thể dùng nơi này đánh tôi chứ?”

Ôn Nhung sau khi sửng sốt, đột nhiên lui về phía sau, giơ tay lên đẩy móng vuốt của Lâm Tuyền ra: “Hạ lưu!”

“A a, còn đánh sao?”

Ôn Nhung che miệng, thầm kêu Lâm cầm thú đúng là vô sỉ cực hạn, cô không thể nổi cáu được, phải bình tĩnh. Vậy nên, cô lại trở lại chỗ ngồi lần nữa, tiếp tục xem chuyện cười.

“Sau khi trở lại tôi có nghe nói tình huống bên nhà em không được lạc quan cho lắm, cha em có nói với em chứ?”

Ôn Nhung nhìn trang web buồn cười trước mặt cười không ngừng, mắt điếc tai ngơ, ngay sau đó bên tai truyền đến giọng nói có chút hả hê: “Này, nhà em sắp phá sản.”

Cô tiếp tục cười điên cuồng, tiện miệng đáp lại một câu: “Ừ.”

Giọng nói của Lâm Tuyền to hơn: “Nhà em sắp phá sản.”

“...Ừ.”

Lâm Tuyền chờ một lúc, ưu nhã cúi người xuống, rút nguồn điện, cười giống hệt một con hồ lý: “Nếu em cầu tôi...”

Ôn Nhung nhìn màn hình đen sì bình tĩnh, sau đó vẽ mặt khinh bỉ nói: “Anh có cầu tôi cầu anh, tôi cũng không cầu.”

Lâm Tuyền nguy hiểm nheo mắt lại, cười uy hiếp nói: “Em muốn cha mẹ và em gái em lấy trời làm nóc, lấy đất làm nhà đáng thương như vậy sao, nếu em cầu tôi mà nói, tôi cũng có thể xem xét chỉ ra vài triệu vài ngàn gì đấy... Điều kiện tiên quyết là đính hôn với tôi.”

Được rồi, đề tài cuối cùng lại vòng về cái này.

“Em tôi cái đầu, chú à, chú có bệnh sao, ” Ôn Nhung cuối cùng không nhịn được liếc xéo, “Tôi đã sớm muốn hỏi, chuyện nhà tôi phá sản thì liên quan quái gì đến chú.”

Khuôn mặt tươi cười của Lâm đại gia triệt để đen như mực, nhưng mà hắc vĩnh viễn sẽ không để cảm xúc thực sự nơi đáy lòng bộc lộ ra ngoài, cho nên mặt đen chẳng qua chỉ thoáng qua trong chốc lát đã biến mất, hắc lại cười nói: “Xem ra nửa tháng rồi em vẫn chưa nghĩ thông. Như vậy đi, trước xem qua mấy món quà tôi mang cho em đã.”

Uy hiếp không được thì dụ dỗ, cứng mềm hai tay đều tóm.

Lâm Tuyền lấy mấy cái túi hắc mang tới ra, cái nào cũng đẹp đẽ, sau đó từng chiếc hộp tuyệt đẹp tinh xảo hiện ra trước mặt Ôn Nhung, nhìn qua thì có túi xách, có quần áo, có giày dép, có đồ trang sức đeo tay, có nước hoa.

Ôn Nhung nhìn lướt qua, đoán chừng mấy thứ đồ này cộng lại cũng phải bằng tiền cô không ăn không uống trong sáu năm, đây là còn trả trước cả lương.

Ôn Nhung đá đá cái túi dưới chân: “Đây là cái gì?”

“Quà.”

“Đưa mấy thứ này cho tôi làm gì?”

“Tặng quà cho vị hôn thê, cần lý do sao?”

Ôn Nhung không mặn không nhạt nói: “Mấy thứ này chỉ cần có tiền là mua được, chắc anh cũng tặng mấy cô tình nhân như vậy hử. Đáng tiếc, không phải cô gái nào cũng thích túi hàng hiệu, giày hàng hiệu, anh thấy tôi dùng mấy thứ như vậy bao giờ chưa?”

Lâm Tuyền chợt hiểu ra: “Chẳng trách Lam Lam nói em sẽ không thích mấy thứ này, thì ra là như vậy, Nhung Nhung là cô gái đặc biệt, tôi biết.”

Khóe miệng Ôn Nhung giật giật: “Mấy thứ này là do cô Văn Lam chọn?”

Lâm Tuyền nói rất tự nhiên: “Đi châu Âu lần này chỉ có mình cô ta là nữ.”

Ôn Nhung quay mặt đi: “.... Mang đi, đừng có để ở nhà tôi cho chướng mắt.”

“Tôi đem về cũng chẳng dùng đến, em có thể tặng bạn, ừm, ví dụ cô giáo Đình.”

Mỗi câu nói của Lâm Tuyền hôm nay đều khiến cho Ôn Nhung chán ồm: “Không cần, tôi không thích, anh đem về, thích cho ai thì cho.”

“Tôi tặng cho em.”

“Tôi không thích!” Nói chuyện với người già thật là mệt mỏi, nói mấy lần mà chẳng hiểu ra gì cả!

“Vậy em thích gì?”

“Chú à, ” Ôn Nhung thở dài, “Mấy cô tình nhân trước của chú đều dùng tiền đúng không, cho nên chú chẳng có chút quan niệm nào về tình yêu cả.”

Lâm Tuyền cũng không phủ nhận: “Vậy em biết yêu thế nào sao?”

Khác biệt ôi khác biệt, Ôn Nhung vỗ bàn, lấy tư thế của giáo viên, không ý thức được mình lại rơi vào cái vòng luẩn quẩn Lâm Tuyền đã bố trí: “Chưa ăn thịt heo thì cũng gặp heo chạy chứ? Có biết cái gì gọi là hện hò không,” Ôn Nhung đem những nội dung vừa khoa trương lại giả tạo trong phim truyền hình, tiểu thuyết ngôn tình liệt kê ra một lần, “Hện hò thì phải đầy đủ như xem phim, đi dạo phố, ăn quà vặt, du lịch...”

“Du lịch tạm thời không kịp rồi, vậy chúng ta trước đi xem phim, dạo phố đi.”

“... Cái, cái gì?”

Lâm Tuyền kéo rèm cửa sổ ra ánh mặt trời tranh nhau tràn vào trong nhà: “Khí trời tốt như vậy, chúng ta đi hện hò đi.”

28. Chương 28

Mỗi cô gái đều có giấc mơ về mối tình đầu của mình. Đó nhất định đều là một giấc mơ được bao bọc bởi màu hồng, có vô số bong bóng, khiến người ta được bao phủ trong mùi thơm ngọt ngào chết người. Đó cũng có thể là một giấc mộng đầy tiếng nhạc du dương, giống như nhịp đập của trái tim phảng phất bên tai, khiến cho khuôn mặt bừng lên độ nóng ngượng ngùng.

Trong giấc mộng mối tình đầu của Ôn Nhung là một bóng hình mơ hồ, cô đã từng thử tưởng tượng đến Phó Tô, nhưng mà thật không biết xấu hổ suy nghĩ mãi liền mê man ngủ thiếp đi. Nhưng mà có thể khẳng định là, tuyệt đối không phải giống hình tượng của người đang đứng bên cạnh cô bây giờ.

Ôn Nhung mặc một thân quần bò áo phông bình thường, khoác thêm một cái áo da, phong cách thoải mái trẻ trung, mà vị đang đứng bên cạnh cô đây, đồ tây có thể quẹt hồng cả thẻ tín dụng của Ôn Nhung, từ cả vạt đến ống tay áo, từ đồng hồ đến giày da, là một hình mẫu tiêu chuẩn của một doanh nhân thành công. Ôn Nhung và Lâm Tuyền đứng chung một chỗ, quần áo trên người lập tức từ thoải mái biến thành lời thôi lếch thếch, gương mặt từ bình thường biến thành kinh khủng đập vào mắt, quần chúng không rõ chân tướng tuyệt đối không nghĩ bọn họ là một đôi, còn là đang hướng tới, một người thì chủ động một thì bị bắt buộc, làm bạn trai bạn gái tương thân tương ái giữa đường lớn.

Ôn Nhung kiên nhẫn chờ xe buýt, đồng thời nhẫn nại thỉnh thoảng quan sát các loại ánh mắt nghi kỵ của mấy cô nàng đang nhìn bọn họ. Sau đó, cô nghe thấy cách đó không xa có một cô bé nói với bạn mình: “Không giống em gái lắm, càng không thể nào là con gái, là bạn gái?”

Sau đó nữa, cô lại nghe thấy câu trả lời khiến người ta học máu của cô bạn kia: “Quá viễn vông, mình tình nguyện tin tưởng chị đó là tài xế của anh ta.”

Bên cạnh, có người không thèm che giấu tí nào cười ra tiếng, Ôn Nhung liếc anh ta một cái, Lâm Tuyền nhún nhún vai: “Thật ra thì tôi có thể lái xe, hoặc là gọi xe.”

Ôn Nhung cười như không cười: “Tôi cứ thích ngồi xe buýt đấy!”

Lâm Tuyền gật đầu một cái, rất dứt khoát nói: “Được.”

Xe buýt chậm rì đi tới, tất cả mọi người đều nháo nhác, một luồng sát khí tràn ngập ở trạm xe nhỏ.

Ôn Nhung quay đầu lại hỏi: “Biết quẹt thẻ xe chứ?”

Lâm Tuyền cười cười, cầm lấy tấm thẻ trong tay Ôn Nhung.

Người chen lấn lên xe rất nhiều, người lịch sự như Lâm Tuyền chắc là sẽ không chen lấn với mấy bà nội trợ, nhã nhặn như thế thì làm ăn được gì, Ôn Nhung ở đằng sau đẩy anh ta một cái: “Mau lên đi, nếu không phải đợi chuyển sau đấy.”

Lâm Tuyền bước lên xe trước, quẹt thẻ hai lần, chen lấn trên xe buýt đúng là một kiếp nạn lớn, không liệu không được, Lâm Tuyền bước vào trong hai bước, quay đầu lại phát hiện sau lưng đầy người, nhưng lại chẳng thấy bóng Ôn Nhung đâu.

Ôn Nhung căn bản không hề lên xe, cô đứng ngoài cửa xe vẫy tay với Lâm Tuyền, cười to nói: “Mùi vị chen lấn trên xe buýt, ngải cứ từ từ mà hưởng thụ.”

Xe buýt từ từ chuyển bánh, Ôn Nhung chỉ thấy Lâm Tuyền bị một đám người cao thấp mập ốm kẹp ở giữa, đáng tiếc không nhìn rõ được vẻ mặt của anh ta, Ôn Nhung tiếc nuối lắc đầu một cái, thật đúng là sung sướng âm ỉ, cô cũng phải ám toán anh ta một phen chứ. Ôn Tiểu Nhung vì mưu kế đã được bản thân định ra đã được hoàn thành xuất sắc mà thấy thật kiêu ngạo, người này khiến cho cô buồn bực bao nhiêu ngày như vậy, cô cũng muốn để anh ta nếm trải mùi vị thân thể khó chịu một chút. Giờ cô đang vui, rất muốn làm gì đó, Ôn Nhung ngẩng đầu lên nhìn nắng ấm trên cao, suy nghĩ một lát, liền gạt đầu một cái.

Xuân về hoa nở, vốn là thời cơ tốt để hẹn Đoạn Như Bích đi chỗ nào đó lười biếng một chút, đáng tiếc mấy ngày hôm nay con bé kia áp bức cô gắt gao, cô không muốn cả buổi chiều đều để cho cô nàng kia tẩy não: gả cho Lâm Tuyền tốt thế nào. Ôn Nhung một mình đi tới trường trung học cũ, đám màu mè lêu loẹt hôm kỷ niệm thành lập trường đã được dỡ xuống, khôi phục lại vẻ trầm ổn trang nghiêm như trước, Ôn Nhung xin chú bảo vệ quen biết cho vào thăm trường.

Hôm đó quá vội, lại bị mấy quả ngư lôi ngầm của Lâm Tuyền khiến cho nổ đom đóm mắt, cũng không kịp thăm lại trường cũ cho tử tế. Ôn Nhung bước chậm chậm dưới bóng cây, xuyên qua hành lang dài, mấy cô bé mặc đồng phục đang ôm bài thi đi qua bên người cô, khiến cho mấy dây thần kinh không nhạy cảm lắm của cô chợt xúc động, yên lặng đứng một lúc, không biết nghĩ đến cái gì, sau đó, Ôn Nhung ngẩng đầu lên nhìn khu nhà trước mặt.

Sau khi cung thể thao mới được xây xong, khu thể thao cũ cũng không còn được sử dụng nữa. Muốn cải tạo lại, công trình quá lớn, nhà trường cũng chỉ có thể tạm thời gác lại, để làm chỗ dự bị cho một số hoạt động. Lúc này đang là giờ học, sân trường yên tĩnh vô cùng, bên trong nhà thể chất lớn như vậy, lại chỉ có một mình cô.... A, còn có một người, người kia đứng trước điểm nhảy cao, bóng lưng nhìn có chút quen mắt, giống như một cây trúc thẳng đứng, khá cao lớn.

Anh quay đầu lại, khi thấy Ôn Nhung cũng sững sờ, hai người bốn mắt nhìn nhau một lúc lâu, Ôn Nhung nuốt nước miếng, thốt ra tên người kia: “Phó Tô.”

Nhớ đến bữa ăn ngày hôm đó, có chút lúng túng, nhưng sự kinh ngạc của Phó Tô chỉ thoáng qua, anh nhanh chóng khôi phục lại trạng thái không biểu cảm: “Sao em lại tới đây?”

Ôn Nhung vò vò mái tóc ngắn, cười nói: “À, hôm kỷ niệm thành lập trường em không xem kỹ được chỗ này, hôm nay rảnh nên đến coi. Anh ở đây mới khiến em kinh ngạc đấy.”

Phó Tô rũ mắt xuống im lặng một lúc, thấp giọng nói: “Gần đây vẫn hay nghĩ về chuyện cũ, rất hoài niệm.”

Ôn Nhung không nghi ngờ anh: “Vậy sao, em cũng thế,” Ôn Nhung tùy ý ngồi xuống đệm, thở dài nói, “Mới chớp mắt một cái em đã đi làm rồi, nhớ hồi xưa ngày nào cũng tập luyện ở đây, sau khi Như Bích tan học xong sẽ chạy tới tìm em, anh có lúc cũng giúp em mang đồ ăn tới.”

Nghe đến đó, Phó Tô nheo mắt lại, vẻ mặt nhu hòa đi không ít: “Em thích ăn thịt nhất, nhất là thịt nướng, tôi phải đến tận quán thịt nướng đầu đường mua thịt xiên cho em, sau đó mỗi lần em đều ăn mười xiên liền.”

Bắt đầu nhớ lại như vậy mới thấy, quan hệ bọn họ ban đầu rất tốt, tự bản thân Ôn Nhung cũng không nhận được cười: “Tiêu hao năng lượng tương đối nhiều, ăn đương nhiên cũng nhiều, ha ha. Nhưng mà em vẫn thích cuộc sống khi đó, em chỉ cần nghĩ đến sau này có thành tích mới là tốt rồi, buồn phiền cũng tương đối ít, sau khi đi làm rồi thì khác.”

Phó Tô nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, môi mỏng khẽ mím lại: “Khi đó, ít nhất cũng vui vẻ. Bây giờ có quá nhiều chuyện không theo ý bản thân.”

Ôn Nhung tò mò: “Sao vậy, anh có chuyện gì không theo ý bản thân?”

“Tôi đang nói em.”

Ôn Nhung ngăn người: “Em?” Cô lập tức phản ứng kịp, “Anh nói Lâm Tuyền sao?”

Phó Tô ngồi xuống bên cạnh cô, nhà thể chất vắng vẻ, hai bọn họ ngồi sóng vai, ánh mặt trời xuyên qua hơn chục ô cửa sổ cao cao hai bên tường, đổ xuống sàn nhà màu lá cọ một tầng sáng vàng óng, những đám bụi vàng nhẹ nhàng nhảy múa trong không khí, trong thoáng chốc như chồng lên những buổi chiều đã qua trước kia.

Chẳng qua là bọn họ đều không còn là những đứa trẻ mặc đồng phục học sinh kia nữa, trong tay cô cũng sẽ không còn hộp đựng thức ăn, trong tay anh cũng sẽ không có bài thi.

Phó Tô nhìn ánh nắng trên sàn nhà, đột nhiên hỏi: “Chúng ta là bạn bè sao?”

“Dĩ nhiên, cái này còn phải hỏi sao.” Ôn Nhung suy nghĩ một chút, lại nói thêm một câu, “Chúng ta là bạn bè cả đời.”

Bạn bè cả đời, từ thanh mai trúc mã, đến chồng của em gái tương lai, sự trói buộc như vậy sẽ còn kéo dài rất lâu rất lâu nữa, Ôn Nhung nghĩ vậy, Như Bích nói cô là kiểu người cầm được thì cũng buông được, cho dù là khi đó biết mối tình đầu của mình đã thất bại, cô cũng không nhỏ lấy một giọt nước mắt, cô cảm thấy mình còn chưa đạt được đến cảnh giới cao như vậy, chẳng qua là trời sinh cô không được nhạy cảm, cũng hiểu được cuộc sống không hoàn mỹ thì cần phải có một nội tâm mạnh mẽ để bù đắp.

Ví như, với tình yêu, chúng ta đã là hồi ức, vẫn phải đi về phía trước.

Tình yêu chân thành là gì, đây là một câu hỏi không có lời giải, mỗi người đều có cách nhìn khác nhau, trong lòng Ôn Nhung, buông tay có thể là một lựa chọn tốt cho cả hai, lặng lẽ đem lòng yêu thích của mình vào lúc chưa bị phát hiện ra chôn vùi, để cho nó trở thành một đóa hoa kỷ niệm, thỉnh thoảng nhớ lại vẫn sẽ cảm thấy đẹp đẽ.

Phó Tô lắng bầm lại những lời của Ôn Nhung một lần: “Bạn bè cả đời.”

Sau đó Phó Tô im lặng thật lâu, giống như đang tiêu hóa những lời này của cô, sau đó giọng nói lạnh của anh mang theo xa cách nói: “Hôm đó Lâm Tuyền hỏi tôi lấy lập trường gì để giữ em lại, lúc ấy tôi đang nghĩ bạn bè liệu có được không, tự tôi cũng cảm thấy thật là vớ vẩn. Nhưng mà, chúng ta quen biết hơn mười năm, tôi nghĩ tôi vẫn có tư cách nói với em mấy câu.”

Phó Tô không phải là người nói nhiều, nếu anh muốn nói điều gì đó, nhất định là điều đó rất quan trọng.

“Ừm, anh nói đi.”

“Chuyện em và Lâm Tuyền đính hôn, là anh ta bức ép em.”

Phó Tô không dùng câu nghi vấn, Ôn Nhung thật muốn ra sức vỗ tay, bật ngón tay cái lên, cao, quá cao, tên cầm thú đúng là vì muốn bức hôn đã dùng bất cứ loại thủ đoạn tồi tệ nào, song không hiểu sao lúc nhắc đến khoe miệng lại cong lên: “Bích Bích nói, không thử qua lại sẽ không biết có thích hợp hay không, ừm, em thấy cũng có lý, giống như anh với Tiểu Tuyết, tính tình bù đắp cho nhau cũng rất tốt. Lâm Tuyền... Anh ta quả thật rất phức tạp, nhưng con người em vốn khá đơn giản, có lẽ bọn em ở chung một chỗ hiệu quả sẽ không tệ, a a, dù sao trong lòng em cũng tự có tính toán. À... Hôm đó anh tức hả? Thật ra thì em và Lâm Tuyền ở cùng nhau lúc nào cũng như vậy, người như anh ta rất thích tự nói tự nghe, hư tình giả ý, anh đừng để trong lòng.”

“Anh ta thấy tôi trẻ tuổi nóng vội, nhưng theo tôi thấy anh ta cũng không đáng để tôn trọng.” Con người đen nhánh của Phó Tô nhìn về phía Ôn Nhung, ánh mắt rất phức tạp, “Đừng đính hôn với anh ta. Nếu như có thể, hay kết hôn với người em thích.”

Ôn Nhung gỡ gỡ mái tóc ngắn, gạt đầu một cái. “Ai mà chẳng muốn thế. Mà anh ấy, đừng giận đối mãi với Tiểu Tuyết làm gì, cá tính con bé có hơi gay gắt, tính khí nóng vội, nhưng đều là bởi vì quan tâm đến anh, cho nên anh...”

“Tôi biết, tôi sẽ phụ trách với cô ấy.” Phó Tô cắt đứt lời nói của Ôn Nhung, giống như không muốn nhắc tới đề tài này cho lắm.

“À, được.”

“Ôn Nhung.”

Ôn Nhung nghiêng đầu, tóc mai ngắn ngủn nhẹ nhàng rủ xuống đuôi lông mày, lộ ra chút mùi vị xinh đẹp: “Dạ?”

Phó Tô nhìn chăm chăm tay mình, ngón cái tay trái dùng sức ấn vào ngón cái tay phải: “Em đã từng thích ai chưa?”

Khi anh nhìn cô, trong mắt tựa hồ như có một dòng sông, một dòng sông rất dài, tràn ngập những cảm xúc không thể nào nhìn thấu. Ôn Nhung sững sốt hồi lâu mới xác định vấn đề này thực sự là do Phó Tô hỏi, nhưng trả lời sao đây, có, người kia là anh, hay là không có, em còn chưa gặp được. Câu trước cô giờ vô luận thế nào cũng không nói ra miệng được, câu sau thì chẳng khác nào gạt bỏ quá khứ của cô, cô cũng không nói ra miệng nổi.

Đúng vào lúc đang nặng nề mâu thuẫn, chợt có người xông ra: “Tỷ tỷ đương nhiên đã từng thích ai đó, nhưng chắc từ giờ trở về sau, người chị thích có lẽ nên là anh rể tương lai mới đúng.”

Ôn Tuyết mỉm cười bước tới, sự yên lặng của nhà thể chất bị tiếng giày cao gót của cô ta nện cho tan tành. Ôn Nhung hít sâu một hơi, mỗi lần cô em này lên sân cô đều có cảm giác như thế.

“Sao em lại tới đây?” Phó Tô bình tĩnh hỏi.

“Anh có thể tới, chị có thể tới, tại sao em không thể tới.”

“Sao em biết tôi ở đây?”

“Em đoán. Tô Tô, em nhắn cho anh bao nhiêu tin, anh không nhắn lại cho em.” Ôn Tuyết chu cái miệng nhỏ nhắn, dáng điệu nhất quyết không tha, “Buổi tối em mua vé xem phim rồi, chúng ta đi xem đi.”

Ôn Tuyết kéo lấy cánh tay Phó Tô, tư thế cộp me, mặc dù đang cười, nhưng vẫn nhe nanh uy hiếp Ôn Nhung.

Về mặt Phó Tô đã khôi phục như thường, hờ hững nhìn xuống, hất cánh tay của Ôn Tuyết ra.

Ôn Tuyết ngăn người, nhưng ở trước mặt Ôn Nhung cho dù thế nào cô ta cũng không thể để mất mặt được: “Tô Tô, anh nhớ tối hôm đó anh đã đáp ứng gì với em chứ?”

Bước chân Phó Tô dừng lại, đưa lưng về phía bọn họ, lạnh lùng nói: “Bao giờ phim chiếu?”

“Biết là anh chưa quên mà.” Ôn Tuyết tươi cười đuổi theo, lại quàng lấy anh lần nữa, “Đồng ý đi xem phim với em rồi đúng không?”

Phó Tô không để ý tới cô ta, mà quay đầu lại nhìn về phía Ôn Nhung, anh vừa mở miệng, nhưng Ôn Nhung đã giành nói trước: “Không sao đâu, hai người đi trước đi.”

Phó Tô cùng Ôn Tuyết đi rồi, Ôn Nhung ngây người một lúc, bên trong nhà thể chất, cô đơn một mình cô một bóng.

Ôn Nhung xoay người sờ sờ giá nhảy cao, cảm thán một câu: “Bạn cũ, chỉ còn lại tao với mày thôi.”

“Còn tôi nữa.”

Tay Ôn Nhung run lên, cảm giác từng trận gió lạnh thổi sau lưng, không phải cô nghe lầm chứ, cô vội vã quay đầu lại, Lâm Tuyền thực sự đang đứng ở cửa.

“Nhung Nhung à.”

Lâm Tuyền đứng như dụ dằng gọi cô một tiếng, sau đó không có vẻ sau, anh ta bước từng bước về phía cô, mặt mỉm cười, đến mặt trời thấy cũng phải ngượng mà thu lại ánh sáng của mình. Ôn Nhung liếm liếm môi, không khỏi có chút chột dạ, bộ dáng của anh ta thực sự khiến cô từng bước kinh hồn.

Dám làm dám chịu là phẩm chất tốt của thanh niên gương mẫu.

“Xe đông lắm hả?”

“Ừ hừ.”

“Anh không ngồi đến bên đúng không.”

“Ừ hừ.”

“.... Phim hay không?”

Lâm Tuyền bước tới trước mặt Ôn Nhung, cúi đầu, con ngươi màu nâu nhạt hiện lên một loại mỹ cảm trong suốt: “Em nói xem.”

Ôn Nhung vốn đã lập kế hoạch tốt là nhanh chóng nắm lấy cơ hội vùng lên làm chủ, song dưới câu hỏi ngược lại của Lâm Tuyền, đầu óc Ôn Nhung nhất thời trống rỗng, trái tim giống như uống phải caffeine bỗng trở nên cuồng loạn.

“Sao anh tìm được tôi? Ôn Tuyết nói cho anh biết?”

“Ngược lại.” Lâm Tuyền cong khóe miệng lên, rất có điểm tà ác, “Tôi làm sao nhẫn tâm để em cùng trúc mã tâm tình nói chuyện được, không thể làm gì hơn là nhờ cô em vợ ra tay giúp!”

Ôn Nhung kinh ngạc, này này này, quá âm hiểm!

“Nếu như em nhớ trường cũ, tôi có thể đi cùng em.”

Lâm Tuyền bước về phía cô một bước, Ôn Nhung lại lùi về phía sau một bước.

“Nếu như muốn cùng người trong lòng mình thâm mến cùng nhau hoài niệm lại trường cũ, tôi có thể hiểu.”

Ôn Nhung đột nhiên trợn to hai mắt, mà Lâm Tuyền lại bước gần hơn về phía cô một bước, cô lập tức lùi về phía sau một bước, song lòng bàn chân lại đụng phải giá nhảy cao, không còn đường lui.

“Chú à, chú đừng đoán bừa. Tôi đây chẳng qua là chỉ đột nhiên muốn nhìn bạn cũ một chút thôi.” Ôn Nhung vẻ mặt bình tĩnh, chỉ chỉ cái giá nhảy cao, muốn né khỏi bóng ma bao phủ của anh ta, “Nhiều năm rồi không nhảy, thật sự rất nhớ cảm giác đó.”

“Ừ.” Lâm Tuyền khoanh hai tay trước ngực, “Không bằng bây giờ em nhảy một cái cho tôi xem, tôi giờ vẫn còn nhớ vẻ mạnh mẽ can đảm của em lúc đó, rất nhớ đấy.”

Ôn Nhung ngơ ngẩn, có chút không kịp ứng phó.

Lâm Tuyền đợi một lúc, lại nói: “Không nhảy sao? Nếu mà không nhảy...”

Một trận trời đất đảo điên, cả người Ôn Nhung ngã về phía sau, cô còn chưa lấy lại tinh thần, Lâm Tuyền đã cúi xuống dùng sức hôn cô.

29. Chương 29

Đàn ông và đàn bà từ cấu tạo sinh lý đến cấu tạo tâm lý đều bất đồng.

Lấy một nụ hôn mà nói, một người đàn ông khi hôn một người phụ nữ, có thể là diễn trò, có thể là vui đùa, có thể là kích thích, tóm lại là không hề liên quan đến tình yêu, đây là sự phóng khoáng tự nhiên của đàn ông. Phụ nữ không như vậy, khi phụ nữ hôn một người đàn ông, sẽ biến thành một mảnh nhu tình, có thể là ngưỡng ngừng, có thể là động lòng, có thể là yêu say đắm, tóm lại nhất định có liên quan đến tình yêu, đây là bản tính không thể nào thay đổi được của phụ nữ.

Ôn Nhung không thể nào nắm nổi tâm lý của Lâm Tuyền khi hôn cô.

Nụ hôn này không thoảng qua chốc lát rồi chấm dứt như nụ hôn đầu tiên, không chuồn chuồn lướt nước giống như cái hôn thứ hai.

Ôn Nhung thấy bờ môi đau nhói, Lâm Tuyền gần như là dùng cách mút vào để hôn cô, đôi môi ma sát khiến cho da thịt nóng lên, cô ngay cả thời gian rảnh rỗi để hô hấp cũng không có, chỉ có thể chịu đựng nụ hôn như mưa như bão này, khí thể của Lâm Tuyền giống như muốn đem cô ăn sạch. Ôn Nhung giãy dụa, dùng lực đẩy Lâm Tuyền ra, vất vả lắm mới tránh đầu ra được, Lâm Tuyền lại kéo lấy cằm cô hôn tiếp xuống.

“Anh... Buông ra...”

Đầu lưỡi bị người ta cuốn lấy, Ôn Nhung sắp sụp đổ, hơi thở của Lâm Tuyền tràn ngập trong khoang miệng, xoang mũi, phảng phất như cả thế giới này đều là mùi vị của anh ta, hấp dẫn, thanh ngọt, say lòng người.

Ôn Nhung véo tay anh ta, Lâm Tuyền một chút phản ứng cũng không có, cô đập anh ta, anh ta càng hôn sâu hơn.

Phản kháng, trấn áp, phản kháng, trấn áp...

Cô còn hơn cả tức giận, hận không thể dùng cách bỉ ổi nhất, vô nhân đạo nhất công kích chỗ hiểm của anh ta, bắt đắc dĩ đầu gối còn chưa nâng lên đã bị chặn lại.

Ôn Nhung giơ tay lên đập về phía Lâm Tuyền, lần này không nhẹ, nhưng Lâm Tuyền ngay cả rên cũng không kêu lên một tiếng.

Chẳng qua chỉ là một nụ hôn, hai người này lại hôn đầy cảm giác máu tanh bạo lực.

Lâm Tuyền chợt ngẩng đầu lên, Ôn Nhung ngốc hai giây mới nhớ ra cần phải hô hấp, há miệng hít sâu một hơi dưỡng khí xong, cô đỏ mắt vừa muốn mở miệng, Lâm Tuyền lại cúi xuống, bốn mắt giao nhau, cô nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của mình trong mắt anh ta, như một đóa hoa đào.

Lâm Tuyền nhẹ nhàng điểm nhẹ lên khóe miệng cô: “Lần này chẳng qua chỉ là sự trừng phạt nho nhỏ, nhớ kỹ thân phận của em.”

“...?”

Khi nụ hôn lại được đặt xuống lần nữa, Ôn Nhung mê muội luôn.

Lâm Tuyền ôm lấy cô, nhiệt độ trên môi thiêu đốt, răng, đầu lưỡi, giống như muốn hòa tan trong nhiệt độ như vậy. Ôn Nhung vẫn còn đang giãy giụa, Lâm Tuyền lại túm lấy tay cô áp vào trong ngực. Đã từng thấy người ta hôn nhau, chưa từng thấy qua tự mình hôn bao giờ, Ôn Nhung toàn thân căng thẳng, Lâm Tuyền khẽ vuốt ve sau lưng cô, từ từ, cô dần dần thả lỏng, sau đó, bên trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, những đám bụi trong không khí nhiễm ánh sáng mặt trời, khiến cho cảnh này trở nên mờ lung, động lòng trong nháy mắt.

Sau đó, Ôn Nhung nghĩ, vẫn là lúc này tốt, ít nhất anh ta còn biết dịu dàng.

Khi Lâm Tuyền buông cô ra, Ôn Nhung không khỏi run một cái, cảm thấy có chút lạnh. Cô ngậy ngẩn cúi đầu, mắt nhìn chằm chằm mặt đất, giống như đi gió về mây, đầu choáng váng, có chút mờ mịt.

Lâm Tuyền nâng mặt cô lên, tầm mắt của cô lúc đầu không có tiêu điểm, sau đó từ từ đối diện với ánh mắt anh ta, ngay sau đó là tức giận đúng như dự đoán. Ôn Nhung dùng sức gạt tay anh ta ra, liên tiếp lùi về phía sau hai bước, nghĩ một chút lại thấy không đúng, tiến lên một bước liều mạng đẩy anh ta một cái.

“Biến thái!”

Lâm Tuyền tiếp nhận danh từ này không chút ngại ngùng, anh ta sửa lại chiếc áo có chút nhàu nhĩ, giống như không có chuyện gì xảy ra kéo tay Ôn Nhung, ghé lại bên tai cô nói: “Đi xem phim thôi.”

Khí nóng thấm vào lỗ chân lông, khiến cho cô run rẩy, Ôn Nhung nóng đến mức da đầu tê dại, vội vàng né tránh: “Ai muốn đi xem phim với anh.”

Lâm Tuyền cười cười, không để ý chút nào kéo tay cô, Ôn Nhung vờn rồi vờn, lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi, vẫn tránh không thoát. Tay của cô bị anh ta hoàn toàn nắm lấy, lúc này cô mới giật mình kinh ngạc, thì ra tay của cô nhỏ như vậy, tay anh ta lại lớn như vậy.

“Đi thôi.”

Lâm Tuyền khẽ hôn lên trán cô, Ôn Nhung nghiêm mặt quay đầu, nhưng vẫn để anh ta dắt ra khỏi nhà thể chất.

Phim kể về cái gì, Ôn Nhung hoàn toàn không xem được tí nào, chỉ biết là trên màn hình có một chàng trai, còn có một cô gái, hai người lúc đầu rất tốt đẹp, đoạn giữa chợt chia ly, cuối cùng chẳng hiểu sao lại tốt đẹp, cô không nhìn được nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, anh ta xem rất chăm chú, cũng cười theo tình tiết của bộ phim, Ôn Nhung thu hồi tầm mắt, tiếp tục ngắm người.

Sau khi ăn tối, Lâm Tuyền đưa cô về nhà, Ôn Nhung buồn bực không lên tiếng mở cửa xe, Lâm Tuyền kéo cô lại.

Con người màu nâu nhạt trong cặp mắt hoa đào trầm lạnh, anh ta nói: “Không có lần sau, em là vị hôn thê của tôi.”

Ôn Nhung chẳng hiểu ra sao: “Cái gì?”

Lâm Tuyền vươn tay chạm lên đôi môi còn hơi sưng đỏ của cô: “Suy nghĩ thật kĩ.”

Ôn Nhung lui về phía sau tránh, gáy đập mạnh vào ghế dựa, đau đến nhe răng, Lâm Tuyền buồn cười nói: “Nhung Nhung, đừng kích động như vậy, tôi sẽ không làm gì em.”

Anh ta trong lời có ý đưa mắt lướt qua môi cô, Ôn Nhung buồn bực, nhanh chóng xuống xe, cũng không thêm quay đầu vọt thẳng vào nhà.

Cả một tối, Ôn Nhung ôm gối ôm ngồi trên ghế sa lon chịu đựng cho đến khi trời sáng, Đình cô nương đầu tiên cứ lượn quanh người cô, giống hệt như một con ong mật vo ve vo ve, có chút cảm phần đầy mình, vấn đề của cô nàng thì chỉ có một, chị và Lâm Tuyền thật sự ở chung một chỗ?

Sau đó vấn đề này giống hệt như ma chú quấy rầy Ôn Nhung cả một buổi tối. Ngày thứ hai, Ôn Tiểu Nhung treo đôi mắt thâm quầng đứng trước cửa nhà Đoàn Như Bích.

Như Bích cô nương còn đang buồn ngủ, vừa mở cửa đã sợ hết hồn: “Tiểu Nhung?”

Như Bích cô nương dụi dụi mắt, còn không phải Ôn Tiểu Nhung sao, tránh cô nửa tháng, giờ lại tự chui đầu vào rọ. Như Bích cô nương nhất thời tỉnh như sáo, kéo Ôn Nhung chạy vào phòng ngủ, khóa trái cửa, tiến lên chen ép: “Thành thực khai mau!”

Cô đã nghĩ xong xuôi rồi, nếu như Ôn Tiểu Nhung dám can đảm chống cự, Đoàn Như Bích quét mắt nhìn khắp góc ngách trong phòng, định tìm một hai loại vũ khí tàn khốc, ai ngờ Ôn Tiểu Nhung im lặng hai giây, chợt nhướn mày, nghiêm trang nói: “Tôi thấy, tôi coi trọng ông chú mất rồi.”

“...”

Về mặt đe dọa của Như Bích cô nương còn chưa kịp thu hồi lại, lập tức biến thành vẻ khiếp sợ, lúc biến đổi có chút vụng vọ.

Ôn Tiểu Nhung không để ý đến sự thất thố của cô nàng, nói tiếp: “Bích Bích, tôi không bình thường.”

“...Cái gì.. cái gì không bình thường?” Đoàn Như Bích kích động đến mức nói liên hồi, “Từ từ. Lần trước không phải đánh chết cũng muốn vạch rõ ranh giới với anh ta sao, bà nhảy cóc nhanh quá, sao đột nhiên đã coi trọng anh ta?”

Về mặt Ôn Nhung cũng đầy rối rắm, đôi mắt thâm quầng khiến cho cô nhìn rất tiêu tụy, phụ nữ khôn khổ vì tình luôn không được xinh đẹp: “Trước tôi vẫn thấy mình không bình thường cho lắm, có một loại cảm giác kỳ quái với Lâm Tuyền, sau đó hôm qua đã nghĩ thông ra một chút.”

“Bà xác định?”

Phương diện này của Ôn Tiểu Nhung đầu óc rất trì độn, Đoàn Như Bích biết rất rõ, đối với sự thông suốt bất ngờ của cô bạn này, cô thực sự hoài nghi sâu sắc...

“Ánh mắt của bà như vậy là kiểu gì hả...”

“Hoài nghi. Bà có biết cái gì gọi là thích không?”

“...Nói thừa.”

“Thích giống như thích Phó Tô sao?”

Ôn Nhung sau khi sưng sốt, vẻ mặt đau thương: “Đoạn Như Bích!”

“Tiểu Nhung, lần này cuối cùng bà cũng ngộ ra rồi!” Như Bích cô nương chột nháy lên giường, cầm gối đầu đập Ôn Nhung, “Cho nên quyết định đính hôn?!”

Ôn Nhung hất gối đầu ra, chỉnh lại đám tóc mai rối loạn: “Không.”

“Vì sao? Bà thích anh ta, anh ta muốn kết hôn với bà, đây chẳng phải là trời cao tác hợp sao?” Như Bích cô nương kêu lên, “Chẳng lẽ bà còn nhớ đến Phó Tô? Đừng thế mà, mối tình đầu đúng là rất khó quên, nhưng đã là thịt trong bát người khác rồi, bà cứ ôm cho chắc cái bát của mình đi.”

“Ách, là còn chưa tới mức như vậy.” Ôn Nhung quay đầu đi, nghĩ đến Phó Tô chiều hôm qua, nhẹ nhàng cười: “Bà đừng khẩn trương, mười năm, cho dù tôi không buông được, thời gian cũng sẽ khiến tôi buông tha.”

Đoạn Như Bích quàng lấy cổ cô cảm khái nói: “Hiếm khi bà có thể nói ra mấy câu triết lý như vậy. Bà nghĩ được như vậy là tốt rồi. Con người không thể cứ treo cổ ở một cái cây mà chết được, phải nhìn về phía trước, bà xem, giờ bà phải quán chặt lấy cây đại thụ kia. Tôi thấy Lâm Tuyển rất tốt, bây giờ bà cũng thấy thế rồi đúng không?” Đoạn Như Bích cười xấu xa, “Sao bà xác định được, nói cho tôi nghe coi.”

Ôn Nhung hàm hồ đáp: “Xác định là xác định thôi.”

Đoạn Như Bích nâng cằm cô lên, ánh mắt sắc bén: “Đừng có giỡn trò này với tôi, mới sáng sớm đã chạy đến đây nhất định là có đột phá trọng đại, nói không hủ!”

“Lúc anh ta hôn tôi,” Ôn Nhung cân nhắc lại từ ngữ, “Tôi có thể đón nhận, không chán ghét.”

“Anh ta hôn bà?” Hai mắt Như Bích cô nương loáng cái đã sáng lên, “Nhưng mà tiêu chuẩn của bà thấp quá đấy.”

Ôn Nhung xem thường: “Thật ra thì đâu phức tạp như vậy, cảm giác chẳng phải là chuyện rất đơn giản sao, nghĩ thông suốt là tốt rồi.”

Đoạn Như Bích bị thuyết giáo lại có một cảm giác như xuyên việt.

Ôn Nhung trịnh trọng nói: “Tôi nghĩ bà nói rất đúng, tôi và anh ta thực ra rất bù đắp. Nhưng mà, muốn ở chung một chỗ với anh ta vẫn còn có nguy cơ nhất định, cho nên tôi nghĩ, quyết định tiếp nhận đề nghị của bà, trước tiên qua lại với anh ta coi sao, thăm dò anh ta đã rồi hãy nói.”

Đoạn Như Bích chùi chùi khóe mắt, lau đi mấy giọt nước mắt không tồn tại: “Tiểu Nhung, tôi vẫn cho là chờ cái đầu thô sơ của bà nở hoa thì con tôi cũng lớn tướng rồi, cũng may bà đã thông suốt. Tôi ủng hộ bà, trước trao đổi một chút, đến tuổi này rồi mà còn chưa yêu đương gì thì đúng là chuyện đáng buồn, bà phải nắm lấy cơ hội, đem vận mệnh độc thân của mình chấm dứt trước 23 tuổi.”

Đoạn Như Bích lo lắng không phải không có lý do. Ôn Nhung không phải là người sẽ tính toán tỉ mỉ cho bản thân, thế giới của cô ấy rất đơn giản, nhưng lại có chút đơn giản quá, lúc mới biết yêu nội tiết tố khiến cho cô ấy thích Phó Tô, không có kết quả, sau này với đầu óc thô sơ của cô ấy nếu chủ động thích một người, hệ số khó khăn quá cao. Cho nên Như Bích cô nương mới phát hiện ra là ông chú rất tốt, Ôn Nhung chính là cần bị ép rồi ép, cạy cái vỏ rùa đen của cô ra, lôi cô ấy ra ngoài nhìn xem yêu đương tốt đẹp thế nào.

Mà sau khi tán gẫu với Đoạn Như Bích xong, Ôn Nhung cảm thấy chẳng cần xoắn xuýt nữa, trước đây cô thực ra thì chưa nghĩ thông, nhưng mới nói một chút đã thông suốt, thì ra là cái câu linh quang chột lóe cũng không phải gạt người. Cảm giác không phức tạp như vậy, cũng đâu phải là làm đề thi toán lý hóa, cần công thức, phải nghiệm chứng, phức tạp hóa vấn đề ở trong cái nhìn của Ôn Nhung chính là tự làm khó bản thân, ngu xuẩn biết bao.

Nghĩ vậy, tinh thần của Ôn Tiểu Nhung lại trở lại, thứ hai thu thập một chút phần chấn đi làm, cho dù đối mặt với các loại đồn đại chuyện nhảm, Ôn Nhung lúc này thông suốt sáng tỏ. Nói đi nói lại, nói cô với Lâm Tuyển mập mờ làm người yêu, trái với đạo đức của giáo viên, trước đây Ôn Nhung cảm thấy lời này đặc biệt

khó nghe, đặc biệt muốn lời cái người nói những lời này ra quát cho một trận, bây giờ Ôn Nhung nghe mặc dù vẫn cảm thấy không xuôi tai, nhưng cẩn thận phân tích ra thì lời này cũng không sai hoàn toàn. Huống chi giờ cô cũng không ghét Lâm Tuyền, vấn đề nguyên tắc là, Ôn Tiểu Nhung rất ngại nói dối, nếu như có người nhảy ra hỏi cô: “Bạn đang yêu sao?” Giờ cô thực sự không biết trả lời sao cho phải.

Aiz, sự biến đổi tâm tình dễ dàng này thực khiến cho người ta nhức đầu.

Hôm này sau khi tan làm Ôn Nhung đang định mua chút đồ ăn về hồi lộ Đình Đình, cô nương này dạo gần đây oán niệm với cô rất sâu nặng, Ôn Nhung đang liệt kê xem nên mua gì. Đột nhiên, đường đi trước mắt bị người ta ngăn lại. Ôn Nhung ngẩng đầu lên, lúc thấy người kia có hơi sững sờ.

“Cô giáo Ôn.”

“Văn tiểu thư.”

Khuôn mặt trang điểm khá đơn giản của Văn Lam thoát nhìn cực kỳ thanh tú xinh đẹp, mặc một chiếc váy dài màu tím, giống như người trong tranh, ưu nhã tinh xảo không thể soi mói.

“Vừa mới tan làm sao?” Văn Lam nói chuyện luôn nhàn nhạt, mỉm cười nhàn nhạt, ngữ điệu nhàn nhạt.

Ôn Nhung gật đầu một cái: “Còn cô?”

“Tôi tới đón Tử Hào.”

Trong tay Văn Lam còn ôm một tập tài liệu dày cộp, dáng vẻ cố gắng hết sức, nói được một nửa, tài liệu đột nhiên tán loạn, Ôn Nhung lập tức ngồi xuống giúp cô ta nhặt lại.

Văn Lam áy náy nói: “Ngại quá.”

“Không sao mà.”

Ôn Nhung cầm tài liệu đưa cho Văn Lam, đầu tiên Văn Lam dùng tay phải đưa ra nhận, nhưng giữa đường lại chuyển thành tay trái, trong thoáng chốc Ôn Nhung chú ý tay phải của cô ta nhìn qua rất vô lực.

Văn Lam phát hiện ra ánh mắt của Ôn Nhung, không để ý lắm nói: “Trước kia bị thương, giờ vẫn không dùng lực được.”

Dường như có tin vĩa hè là Lâm Tuyền phế đi cánh tay của cô tình nhân đã theo anh ta mười năm.

Mười năm ư, Ôn Nhung nhìn bóng lưng của Văn Lam, có một loại tâm trạng không nói lên nổi.

30. Chương 30

Bà nội nói, nếu như khi con ở cùng một chỗ với một người cảm thấy rất vui vẻ, vậy thì đừng nên do dự.

Ôn Nhung cảm thấy lúc cô ở cùng một chỗ với Lâm Tuyền, bản thân sẽ trở nên rất “Hoạt bát”, nếu nói hoạt bát chính là trái ngược lại với vẻ thờ ơ, bình tĩnh của cô thường ngày, thấp thỏm, lúc nào cũng nghĩ cách nào có thể vùng lên làm địa chủ, chẳng qua thường thường cô sẽ chẳng hiểu tại sao mà bị trấn áp.

Đây có tính là vui vẻ không?

Ôn Nhung vừa đi dạy vừa suy nghĩ vấn đề này, song kiểu suy nghĩ một tuyến của cô, đại não CPU không thích hợp xử lý nhiều nhiệm vụ, vậy nên, cô dứt khoát để cho bọn trẻ tự do hoạt động, sau đó một mình tựa sang một bên tiếp tục suy nghĩ.

“Này, cô ở đây nghĩ gì vậy?”

Ôn Nhung cúi đầu, thấy Lâm Tử Hào ngồi trên ghế dài nhìn cô, đứa nhóc này, rõ ràng là mông bị thương, còn chăm chỉ đến lớp thể dục của cô như vậy, mặc dù nó luôn dùng ánh mắt chán ghét nhìn cô, dạo trước còn reo rắc lời đồn ngay trước mặt thầy Tiểu Tần, Ôn Nhung vẫn có chút cảm động.

Ôn Nhung ngồi xổm xuống, nhìn thẳng cậu bé: “Không có gì. Mong em khỏi rồi chứ?”

Lâm Tử Hào chán ghét hỏi ngược lại cô: “Không khỏi em có thể đi học được sao?”

“À, thế thì tốt.” Ôn Nhung gật đầu một cái, lại nhìn sân thể dục, tiếp tục suy tư.

Im lặng một lúc, Lâm Tử Hào lại không nhịn được hỏi: “Cô rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?” Tiểu ác ma này đột nhiên lại lộ ra một nụ cười giảo hoạt, “Không phải đang nghĩ đến ba ba em đấy chứ?”

“....”

“Đang nghĩ đến ba ba thật?”

Ôn Nhung mơ hồ cúi mặt, bày ra tư thế của giáo viên: “Sao em lại nghĩ là tôi đang nghĩ đến ba em chứ?”

Lâm Tử Hào đáp như lẽ đương nhiên: “Cô là người phụ nữ của ba em, dĩ nhiên phải nghĩ đến ba rồi.”

“Tôi cũng muốn hỏi em, em hiểu người phụ nữ của ba em nghĩa là gì sao?”

Lâm Tử Hào dùng ánh mắt như nhìn một đứa ngu ngốc nhìn Ôn Nhung: “Cô kết hôn với ba, không phải thành người phụ nữ của ba sao?”

“...” Ôn Nhung có chút lộn xộn, “Em nghe ở đâu ra tôi sẽ kết hôn với ba em?”

“Ba em nói, ba bảo em hãy nhanh chóng tiếp nhận sự thực cô sẽ trở thành mẹ kế của em.” Lâm Tử Hào già đời thở dài một tiếng. “Một sự thực phũ phàng.”

Ôn Nhung tự động bỏ qua lời của thằng nhóc, nhân cơ hội hỏi tới: “Vậy em muốn ai làm mẹ kế hả? Văn Lam?”

Lâm Tử Hào chợt sững sốt, cảm xúc trong đôi mắt to chợt lạnh lẽo, một lúc sau, cậu nhóc cắn cắn môi nói: “Em không thích cô ta.”

“Tại sao? Cô thấy cô ấy rất đẹp, lại dịu dàng. Cô ta là tình nhân của ba em?”

“Bà cô xấu xa, đừng nói lung tung!” Lâm Tử Hào hung tợn nói, “Cô tốt nhất là túm được trái tim của ba em, nếu không chưa đợi cô lấy được ba cũng đã bị đá rồi.”

Tường lửa của Ôn Nhung càng thêm mạnh mẽ, cô quay đầu nghi hoặc: “Em cảm thấy ba em thực sự muốn kết hôn với cô sao?”

Lâm Tử Hào khinh bỉ nói: “Cha em từ trước tới nay chưa bao giờ làm chuyện nhảm chán, không rảnh đùa giỡn với cô.”

Ôn Nhung lấy được câu trả lời khiến người ta hài lòng, cười híp mắt xoa xoa đầu Lâm Tử Hào, nhẹ nhàng nói: “Cậu với ba cậu đều có một đồng huyết điểm, cha cậu tìm mẹ kế thay cho cậu đúng là không dễ dàng.”

Trừ thanh niên tốt thời đại vừa khoan hồng lại vừa độ lượng như cô ra, còn ai có thể chịu nổi hai cha con biến thái nhà này chứ.

Sau tiết học này, tâm tình Ôn Nhung cũng trở nên thoải mái.

Mất thấy tiết trời ngày càng ấm, hoa cải tươi cười đón gió xuân, khắp nơi rộn ràng, từ tháng tư chuyển qua tháng năm, người ta thi nhau kết hôn, uống rượu mừng giống như đi chợ. Ôn Nhung cũng nhận được một tấm thiệp cưới của một người bạn trung học, không khỏi liên tưởng đến chuyện Lâm Tuyền nói tháng năm sẽ tổ chức lễ đính hôn của bọn họ. Chuyện này trước đây Ôn Nhung hết sức phản đối, cũng không chú ý đến nghi thức này rốt cuộc đã được chuẩn bị đến đâu rồi, nhưng mà bây giờ cô thực sự cần phải cân nhắc cân nhắc cho tử tế.

Như Bích cô nương nói cho cô mấy câu khuôn vàng thước ngọc, cô nàng này vẫn còn có chút căng thẳng. Mặc dù cô nàng luôn la hét muốn Ôn Nhung lấy Lâm Tuyền, chỉ sợ cô không ai đến rước, nhưng trở lại thực tế, Như Bích cô nương thu hồi bộ dáng háo sắc, nghiêm nghị dạy dỗ Ôn Tiểu Nhung: Thích, trước tiên bà cứ giữ trong lòng, không cần vội vã đi ôm bắp chân người ta làm gì, thái độ chuyển biến quá nhanh sẽ khiến cho mấy anh già lên mặt, có thể thử chung đụng với anh ta nhiều một chút, nắm giữ quyền chủ động là

điểm mấu chốt để nắm giữ phần thắng trong quan hệ yêu đương, nhất là đối mặt với chủng loại ưu việt như Lâm Tuyền.

Đối với câu cuối cùng kia Ôn Nhung thực sự không dám gật bừa, nhưng mà trên cơ bản Ôn Nhung sâu sắc thừa nhận.

Cho nên, khi cô nhận được điện thoại của cha nói Lâm Tuyền đến thăm, muốn cô mau chóng trở về, Ôn Nhung cố ý về trễ nửa giờ, trước khi đi còn ở trong phòng rửa tay nhìn gương luyện tập cơ mặt. Cho nên, chờ đến lúc cô bước vào cửa nhà, lập tức phát hiện ra vẻ mặt kiên nhẫn của cha, Lâm Tuyền cũng không nói gì, đang làm khách quý ngồi trên ghế, thưởng thức trà thượng hạng cha cô tiến cống, thấy Ôn Nhung vẫn cười cười với cô như thường.

Đều nói bạn của ngày hôm qua không phải bạn của ngày hôm nay, bạn của ngày hôm nay cũng không phải là bạn của ngày mai. Ôn Nhung đã lĩnh hội được ý nghĩa tầng thứ nhất, khoảnh khắc khi Lâm Tuyền mỉm cười, cô thậm chí có chút bối rối, đôi mắt nhỏ đảo loạn, không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt anh tuấn của anh ta.

Lúc này, cha Ôn đã hùng hổ nghiêm mặt khiển trách: “Con nhìn xem mấy giờ rồi, cha đã bảo con lập tức gọi xe tới đây sao, để cho Lâm tiên sinh đợi lâu như vậy thực là xấu hổ.”

Ôn Nhung phát tay, cực bất đắc dĩ nói: “Trên đường kẹt xe.”

Lâm Tuyền đứng ra làm người tốt: “Lần sau tôi đi đón cô ấy là được.”

Cha Ôn xoa xoa tay, vội nói: “Vậy sao được...”

“Nhưng Nhung chẳng mấy chốc sẽ đính hôn với tôi, tôi đi đón cô ấy cũng là chuyện nên làm.”

Lời này nói ra khiến cho cha Ôn lập tức mặt mày hớn hở, Ôn Nhung hồi tưởng lại màn luyện tập trong phòng rửa tay, cố gắng điều chỉnh gương mặt đến 20 độ, ôn hòa.

Trong lúc nói chuyện, bữa tối cũng đã được chuẩn bị xong, mọi người đều ngồi xuống, Ôn Tuyết không quan tâm đến Ôn Nhung, hai chị em ngồi song song, Lâm Tuyền trước khi ngồi còn vô cùng lịch sự giúp Ôn Nhung kéo ghế, sau đó mới vòng qua phía đối diện ngồi xuống, phong độ của người đàn ông trưởng thành bộc lộ không sót tí nào.

Ôn Tuyết cười nói: “Anh rõ thực biết săn sóc.”

Ôn Nhung nhàn nhạt nói: “Đừng gọi linh tinh.”

“Vậy có là gì, dù sao hai người cũng sắp đính hôn rồi.”

Cha Ôn cũng gật đầu nói: “Hôm nay Lâm tiên sinh tới đây chính là muốn bàn bạc chi tiết chuyện đính hôn với chúng ta. Tiểu Nhung, con có ý kiến gì thì nói ra, Lâm tiên sinh sẽ đáp ứng con hết.”

Ôn Nhung nhanh chóng đáp: “Không có ý kiến gì.”

“Aiz, tôi đã bảo là đưa con gái này sẽ chẳng có ý kiến gì đâu mà.” Cha Ôn thực ra cũng là thuận miệng mà hỏi, sau đó lập tức tươi cười đầy mặt thảo luận chi tiết với Lâm Tuyền, “Cũng chỉ là đính hôn, không cần làm phức tạp lắm, tôi cảm thấy mời bạn bè người thân là đủ rồi.”

“Được, dù sao tổ chức trên du thuyền cũng không mời được quá nhiều người.”

“Danh sách khách mời chúng ta xác định sau vậy.”

“Không thành vấn đề.”

Bên kia hai người đàn ông thảo luận đến quên trời quên đất, nữ chính như Ôn Nhung hoàn toàn không phát biểu bất cứ ý kiến gì, chỉ dưng thẳng lỗ tai nghe, sau đó ngoài miệng cũng không nói gì, từ đầu tới cuối cô chỉ giữ vững im lặng, không phản đối cũng không tán thành. Lâm Tuyền thỉnh thoảng nhìn về phía cô, Ôn Nhung phải rất cố gắng mới có thể giữ nhiệt độ ổn định cho khuôn mặt của mình.

Sau khi ăn xong, Ôn Nhung bị cha gọi vào trong phòng, vẫn là mấy câu cũ rích, thoáng nhắc tới chuyện Lâm Nham, nói Lâm Tuyền rất coi trọng cô, cô phải nắm chắc cơ hội mà chiếm được lòng tin của anh ta

vân vân... Cuối cùng, cha Ôn thở dài một hơi, lời nói thắm thía nói: “Bà ngoại con tuổi cũng đã cao rồi, hai năm qua thân thể vẫn không tốt, nói không xuôi tai là lúc nào cũng có thể nhắm mắt. Từ nhỏ con đã ở bên bà, phải biết tâm nguyện lớn nhất của bà là muốn con tìm được một nơi tử tế. Hai ngày trước bà còn hỏi cha hôn sự của con thế nào, cha nói với bà hai con đã quyết định sẽ đính hôn, bà rất vui.”

Ôn Nhung vẫn đang gầy móng tay, sau khi nghe lời này của cha cô, ngẩng đầu lên, trên mặt không có biểu cảm gì. Thực ra thì cũng chẳng có gì mà mất hứng, với người làm ăn bị lợi nhuận che mắt đã ngấm vào tận xương, tình thân cũng chỉ là một loại công cụ để giao dịch, cho dù hôm nay đứng ở đây là cô hay Ôn Tuyết cũng vậy cả thôi, tình huống đều giống nhau.

Nhưng con gái lấy chồng như bát nước đã hắt đi, cha thực sự trông cậy vào chuyện con gái cha sẽ giúp cha lừa gạt người đàn ông của mình sao? Nghĩ cũng hay quá đi.

Ôn Tiểu Nhung chợt nảy ra một ý tưởng tà ác, cô cũng không trực tiếp cự tuyệt cha mình, cứ dùng dằng, để cho ông ấy hồi hộp đi. Ừ, cứ như vậy, không có lý nào ông ấy đem mình bán lại còn muốn mình thay ông ấy đếm tiền. Vậy nên, ngoài mặt cô ừ à vâng dạ linh tinh cho xong, cha Ôn lại còn rất vui vẻ, phát hiện ra đứa con gái lớn này cũng rất biết lý lẽ, hoàn toàn thuận theo cô.

Lâm Tuyền ngồi lại nhà họ Ôn, cùng cha Ôn hàn huyên chút chuyện trên phương diện làm ăn, trong câu chữ để lộ ra khoản đầu tư đầu tiên sẽ được chuyển đến vào hôm đính hôn, cha Ôn mặt mày mừng rỡ.

Đến chừng khoảng 8 giờ, Lâm Tuyền đứng dậy: “Như vậy, hôm nay tôi xin cáo từ trước.”

“Được, ai da, lần sau tôi sẽ đến thăm hỏi cậu.”

“Nếu có cơ hội.” Lâm Tuyền quay đầu nhìn Ôn Nhung đang làm tổ trên sa lon nói, “Tôi đưa em về.”

Ôn Nhung chậm rãi nhai xong miếng táo trong miệng, mới chậm rãi đứng lên, tựa hồ như rất không vui gặt đầu một cái.

Nhất thiết phải chậm một chút, không thể để anh ta phát hiện ra tâm tư nhỏ nhỏ của cô được.

Lâm Tuyền khởi động xe trước, Ôn Nhung đi giày xong nói tạm biệt với cha mẹ, Ôn Tuyết đứng trên cầu thang nhìn cô, vẻ mặt có chút cổ quái, chờ lúc cô ngẩng đầu lên nhìn con bé, nó lại hừ một tiếng, quay đầu trở về phòng.

Ôn Nhung bước ra cửa, Lâm Tuyền đứng trước xe chờ cô, một chiếc sơ mi trắng bình thường mặc trên người anh ta lập tức trở nên đầy anh tuấn phóng khoáng, câu người đẹp vì lụa ở trên người anh ta dường như là phải đổi ngược lại.

“Mời.” Anh ta mở cửa xe, dùng động tác tay đưa vào trong, tư thế khác người cỡ nào, cũng một anh ta có thể làm được tự nhiên đến vậy.

Bên trong xe nhẹ nhàng vang lên tiếng nhạc dương cầm, nghe ra là bản biến tấu của Little star, Ôn Nhung phản ứng kịp: “Đây là bài hát anh thích nhất?”

“Em biết?” Trong ngữ điệu của Lâm Tuyền tràn ngập tò mò, “Bắt đầu quan tâm tôi rồi.”

Cái câu trần thuật này nói ra thực đủ tự luyến.

Ôn Nhung nghĩ đến chuyện biết được từ chỗ Văn Lam, cũng không thích trả lời lại, tiện miệng lại hỏi một câu: “Tại sao, bản nhạc này chẳng hề ăn khớp với anh.”

Lâm Tuyền nhìn về phía trước, ánh đèn đường theo quy luật xuyên qua cửa xe chiếu lên gò má anh ta, rọi sáng thêm mấy phần thâm thúy, ngay cả nếp nhăn nơi khóe mắt anh ta cũng sinh ra một sự quyến rũ, sau đó, cô nghe thấy anh ta nói: “Bởi vì đơn giản.”

Tim đập thình thịch.

Một lát sau, Lâm Tuyền nghiêng đầu, giơ tay lên lướt qua mang tai Ôn Nhung: “Đang nhìn gì tôi?”

“...” Ôn Nhung yên lặng thu hồi tầm mắt, một lần nữa đem hết sức lực điều chỉnh nhiệt độ khuôn mặt đến 20 độ, “Nhìn nếp nhăn của anh.”

“Phải không,” Lâm Tuyền không những không bị đả kích, còn giống như rất vui vẻ nói, “Có phải thấy rất hấp dẫn đúng không?”

“....” Ôn Nhung không còn lời nào để nói.

Xe không đi theo tuyến đường quen thuộc, Ôn Nhung kỳ quái hỏi anh ta: “Đây là muốn đi đâu?”

Lâm Tuyền dừng xe ở ven đường: “Xuống xe.”

Ôn Nhung nhìn một mảnh hồ trước mặt, trong đầu nảy ra dấu chấm hỏi, Lâm Tuyền kéo tay cô qua nói: “Đi dạo.”

Ôn Nhung từ chối, bị Lâm Tuyền kéo đi một đoạn ngắn, sau đó lại giãy dụa cho có lệ, bị anh ta dắt đi.

Lúc này gió đêm thổi lên người, khiến cho tâm hồn người ta trở nên thoải mái nhất, dương liễu bên hồ vẫn như cũ, thướt tha đón gió, một hồ xuân thủy say lòng. Đôi mắt nhìn, bước chầm chậm dưới ánh trăng đều là những đôi vợ chồng, Ôn Nhung cùng Lâm Tuyền cũng trở thành một trong số họ.

“Làm gì lại đột nhiên dẫn tôi đi dạo?”

“Tiêu hóa.”

Ngọn lửa tình cảm lãng mạn nhỏ bé bốc lên trong lòng Ôn Nhung nhất thời bị dập tắt.

“Đùa ấy mà. Không phải em theo đuổi đời sống tinh thần sao?”

“Anh đây là đang nói muốn đưa tôi tiến vào cuộc sống của tuổi già trước hay sao?” Ôn Nhung cố ý chỉ vào một đôi vợ chồng già trước mặt.

Lâm Tuyền nhú mày nhìn cô.

Thỉnh thoảng, lúc anh ta mỉm cười như vậy, cặp mắt luôn khiến người ta khó mà nắm bắt được kia sẽ lóe lên sự sinh động, giống như anh ta thực sự đã ném hết những hờ hững cùng thâm trầm, để mặc cho cảm xúc của trái tim được chiếu rọi dưới ánh mắt trời,

Ôn Nhung nhìn anh ta tựa lên thành cầu, nhìn mặt nước phía dưới, bên khóe miệng có ý cười: “Em nghĩ cuộc sống sau này sẽ thế nào?”

Ôn Nhung ghé vào thành cầu, cũng cúi đầu nhìn mặt nước gợn sóng trong vát: “Đi làm, ăn cơm, ngủ, thỉnh thoảng vui chơi giải trí một chút.”

Không có biện pháp, cô chỉ là người phàm, ăn uống no đủ là ý nghĩa quan trọng đầu tiên của đời người.

“Tôi cảm thấy như bây giờ rất tốt.” Lâm Tuyền quay mặt sang, giơ lên bàn tay đang nắm lấy nhau của bọn họ, “Chính là hiện tại như thế này.”

Ôn Nhung vừa muốn mở miệng, Lâm Tuyền lại quay đầu lại, nụ cười trở nên đậm bạc: “Chẳng qua là, cuộc sống vĩnh viễn không thể nào đơn giản như vậy.”

“Tại sao lại không thể? Con người chẳng qua cũng là bởi vì không biết thế nào là đủ, quá nhiều ham muốn, mới có thể biến thành lòng tham không đáy, mọi chuyện cũng trở nên phức tạp.”

Được rồi, cô thừa nhận mình không có mục đích gì để theo đuổi, bản thân sống tốt, làm công việc mình thích, ăn thức ăn mình thích, xem bộ phim mình thích, nhiều nhất là thêm cái được ở cùng với người mình thích, vậy là đủ.

“Cho nên, em chịu trách nhiệm cứ đơn giản.”

“Cái gì?”

“Đừng để tôi thất vọng.”

Lâm Tuyền cúi đầu, đặt một nụ hôn lên trán cô.

“Anh càng ngày càng được voi đòi tiên!”

Ôn Nhung lùi về phía sau một bước, vung tay đánh ra một cái, tượng trưng mà thôi.

Lâm Tuyền nhẹ nhàng đỡ lấy, kéo cô đi tiếp.

Ôn Nhung lê bước theo phía sau anh ta, nhìn bóng lưng của anh ta, lại cúi đầu nhìn hai người nắm tay nhau, mặc dù rất phỉ nhổ bản thân, nhưng vẫn không nhịn được nhếch khóe miệng lên.

Đây coi là, vui vẻ đi.

31. Chương 31

Ôn Nhung về đến nhà, vừa quay người đã bị Đinh Đình chặn ở cửa, Đinh cô nương đứng trên ghế, hai tay khoanh trước ngực, khí thế không tầm thường chút nào, trong mắt toát ra tinh quang mãnh liệt gieo rắc tín hiệu “Thằng thối được khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm phạt”.

Đinh cô nương lớn tiếng phủ đầu: “Em thấy rồi nhớ, anh ta đưa chị về, chứng cứ xác thực, chị đừng mơ tưởng chống chế.”

Ôn Nhung nhìn cô nàng, cực kỳ ngoan ngoãn nói: “A, chị không muốn chống chế.” Sau đó, ung dung vòng qua Đinh cô nương.

Đinh cô nương sững sờ, cuống quýt nhảy xuống từ trên ghế, đuổi theo Ôn Nhung hỏi: “Có thật không? Chị qua lại với cha của Lâm Tử Hào thật?”

Ôn Nhung cởi áo khoác, suy nghĩ một chút: “Có thể coi là vậy.”

“...”

Sau lưng không có động tĩnh gì.

Ôn Nhung thay quần áo xong, quay đầu lại hỏi: “Sao vậy?”

Đinh cô nương giống như bị người ta đánh cho một quyền, hai mắt choáng váng, vất vả lắm mới ổn định lại được tinh thần, nói: “Chị nghĩ kỹ rồi?”

Ôn Nhung ngồi làm tổ trên sofa, khó hiểu nói: “Có ý gì?”

Đinh cô nương vội vàng ngồi xuống cạnh cô, vẻ mặt trù trừ: “Tiểu Nhung, em thấy chuyện này chị phải tính toán. Quả thật, cha của Lâm Tử Hào điều kiện về mọi mặt đều rất tốt, nhưng anh ta lớn hơn chị nhiều tuổi như vậy, lại còn có con rồi, mà một người đàn ông như anh ta không thể nào không có đời sống tình cảm được, chị hiểu ý em chứ? Em cảm thấy, chị cùng với anh ta, rất thua thiệt.”

Ôn Nhung quay đầu qua, lạnh nhạt nói: “Ừm, chị hiểu, ý em là anh ta quá già, chênh lệch giữa chị và anh ta quá lớn, chị gả qua chính là làm mẹ ghẻ cho người ta, mà không chừng ở ngoài anh ta còn có người đàn bà khác, phải không?”

Đinh cô nương trợn mắt cứng lưỡi, Ôn Nhung đã vạch tấm mạng che của mấy lời ngượng ngùng kia, trực tiếp túm lấy ý tứ chân chính ở phía sau, thật là quyết đoán!

Đinh cô nương gấp gáp: “Em... em thực sự cảm thấy không ổn.”

Ôn Nhung ngồi xếp bằng, dáng vẻ không vội không gấp, vỗ vỗ vai Đinh cô nương trấn an nói: “Đinh Đình, em cảm thấy mấy vấn đề này chị chưa từng nghĩ qua sao?”

Đinh cô nương cả kinh: “Chị nghĩ qua rồi?”

Ôn Nhung bi thương vỗ ngực: “Dĩ nhiên. Lúc đầu chị cũng rất mâu thuẫn, nhưng mà sau đó đến một ngày, trong một cái chớp mắt, chị đột nhiên phát hiện nếu như mỗi ngày cùng người kia ở chung một chỗ, hình như cũng rất tốt.”

Đinh cô nương nhú mày, giống như rất hoang mang.

Ôn Nhung nói tiếp: “Chị vẫn chưa xác định mình thích anh ta đến đâu, hoặc là bây giờ chị chẳng qua là thuần túy chỉ có chút hảo cảm với anh ta mà thôi. Em nói cũng đúng, nhưng mà người sinh ta chưa sinh, ta sinh người đã già, so đo tuổi tác, không cần thiết. Về phần mẹ ghe hay phụ nữ gì đó, nói thật, nếu đã là sự thật, chuyện đã qua chị không có cách nào không chế, chị cũng không thể xuyên qua về 6 năm trước, muốn anh ta đừng sinh con với người phụ nữ khác được, ai mà chẳng có quá khứ chứ, em biết chị rồi đấy, sợ phiền toái, chỉ cần anh ta không gạt chị, hoặc là có gạt cũng không để chị phát hiện, chị cũng sẽ không so đo những thứ có cũng được mà không cũng chẳng sao kia.”

Đinh cô nương nghe mà sửng sốt, vẻ mặt thảng lèn ba cấp, từ hỗn loạn đến đăm chiêu, Ôn Tiểu Nhung không lên tiếng thì thôi, đã mở mồm là kinh người, Đinh cô nương chính đồn lại suy nghĩ, nói: “Em cảm thấy con người anh ta rất đáng sợ, chị nhìn trúng anh ta ở điểm nào chứ?”

Tiền tài? Tướng mạo? Gia thế? Quá tầm thường, Ôn Tiểu Nhung cô không phải người như vậy.

“Đúng vậy, chị cũng đã tự hỏi mình, anh ta chẳng tốt lành gì, chị nhìn trúng cái gì của anh ta chứ?” Ôn Nhung cười cười, “Chắc là không biết xấu hổ chăng.”

“Cái gì?!” Đinh cô nương kinh ngạc.

Ôn Nhung nhún vai: “Người như chị đối với chuyện gì cũng đều không quan trọng, thật ra nói trắng ra chính là nhất gan, khi còn nhỏ có thích một người, không dễ gì mới lấy được dũng khí viết cho người ta phong thư tình, hẹn gặp mặt để tỏ tình, không ngờ người kia không tới.”

Đinh cô nương sửng sốt, cắn cắn môi cắn thận hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Làm gì có sau đó chứ, sau đó thì chẳng sao cả, mọi người vẫn là bạn bè như bình thường, chị nghĩ anh ấy chắc muốn giữ mặt mũi cho chị, tất cả đều không dấu vết đem chuyện này cất vào quá khứ. Chị thấy như vậy rất tốt, nếu như bị cự tuyệt ngay trước mặt, chị cũng không biết mình sẽ phản ứng thế nào.”

“Chị không đuổi theo hỏi anh ấy tại sao sao?”

“Không cần thiết, sau này anh ấy cũng có người khác rồi.”

Đinh cô nương im lặng, cô vẫn cho là Ôn Nhung là một cô gái không có phiền não gì, nhất là tình cảm, nhưng câu “Nhà nào cũng từng trải qua khó khăn” này không phải là không có căn cứ mà lan truyền ra ngoài, sau lưng mỗi người đều có những chuyện khó nói.

“Cho nên,” Ôn Nhung gãi gãi cằm, “Cái loại không biết xấu hổ kia của Lâm Tuyền cuốn hút chị, chị chưa từng bị người ta ép buộc qua bao giờ, mới đầu cũng thấy rất ghét, nhưng sau đó không hiểu sao lại thấy bọn chị như vậy không phải vừa vặn bù trừ cho nhau sao, cho nên chị muốn cùng anh ta thử một lần. Còn nữa, chị trẻ tuổi như vậy, rốt cuộc người thua thiệt vẫn là anh ta thôi, ha ha.”

Lập trường không kiên định lắm của Đinh cô nương bắt đầu chao đảo, nhưng vẫn còn giãy giụa lần cuối nói: “Chị không sợ người khác nhìn hai người thế nào sao?”

Những kẻ không ăn được nho thì nói nho xanh ở đâu cũng có, thậm chí vừa phỉ nhổ vừa tức đỏ mắt trong lòng vì sao miếng bánh bự như vậy lại không đập trúng mình, bị đập ngất cũng không có sao đâu, tới đập đi đập đi.

Đáng tiếc, bánh to chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

“Đại khái là nói chị ham hư vinh, thích lấy người có tiền.” Ôn Nhung cũng không để ý lắm, “Không sao đâu, dù sao sự thật không phải vậy, tự trong lòng chị biết là được rồi.”

Đinh cô nương chợt kéo tay Ôn Nhung, trăm phần trăm nghiêm túc: “Em mới phát hiện ra, chị đúng là một cô gái tốt!”

Đúng như lời tiên đoán của Đinh Đình, mấy người nhàn rỗi giống như nắm mốc trên bánh phở mai, làm hỏng một cái bánh ngon lành còn chưa nói, ăn vào còn khiến người ta đau bụng. Từ khi Lâm Tuyền liên tiếp ba ngày đều đón Ôn Nhung khi tan làm xong, phiên bản chính thức cô giáo Ôn bị Lâm Tuyền ăn định rồi cuối cùng cũng được chốt lại, mỗi người một phần, già trẻ đều bị gạt. Mổ nữ giáo viên thanh niên Huyền Huyền là người đầu tiên dùng cái giọng chua loét chúc mừng cô sắp thành thiếu phụ nhân hưởng phúc.

Ôn Nhung cũng đâu có ngu, lời này là khó nghe hay dễ nghe chẳng cần phải phân biệt cũng biết, nhưng cô bày tỏ về lý giải sâu sắc cùng đồng tình với những nữ thanh niên lớn tuổi thích axit, cho nên cô chỉ cười: “Đã là thập niên nào rồi còn tư tưởng ấy, không lý nào lấy chồng rồi thì không đi làm nữa, có đúng không?”

Người nói vô tình người nghe cố ý, nghe nói nụ cười này của cô khiến cho đối phương trong giây lát rơi vào vực thăm phần hận mà không thể nào phát tiết, hơn nữa theo như lời của người chứng kiến, mặt của cô giáo Huyền Huyền lúc đó xanh mét.

Bạch Huyền Huyền tìm cô gây sự cô chẳng sao cả, vấn đề là lão Đại nhà cô gần đây luôn dùng ánh mắt tiếc hận nhìn cô, giống như cô mắc phải bệnh nan y gì vậy, thỉnh thoảng còn dặt ra một câu: đáng tiếc ôi đáng tiếc. Thầy Tiểu Tần cũng rất kỳ quái, hề thấy cô là đi đường vòng, thỉnh thoảng khi vô tình đối mặt, trong mắt còn lộ ra điểm ưu thương, thực là khiến người ta khó hiểu.

Chiều hôm đó lúc tan học, Ôn Nhung lại thấy Văn Lam tới đón Lâm Tử Hào, hai người đứng trước cổng trường học, không khí nhìn qua có chút cứng ngắc, lớn tuổi cười muốn dẫn nhỏ đi, nhỏ nghiêm mặt thối không chịu đi. Nghĩ đến Lâm Tử Hào nói cậu nhóc không muốn gặp Văn Lam, Ôn Nhung do dự, không quản những chuyện không đâu là bản tính của Ôn Nhung, nhưng cơ chế của một giáo viên khiến cho cô khó tránh khỏi bao đồng, nhưng quan trọng nhất là, Văn Lam đã nhìn thấy cô.

“Cô giáo Ôn.”

Cơ cười của Ôn Nhung lập tức khởi động: “Văn tiểu thư, lại tới đón Tử Hào.”

“Mới không phải! Ba em sao có thể để cô ta đến đón em được.” Lâm Tử Hào sừng cái mặt thối lên nói với Văn Lam, “Cô gọi điện cho ba tôi đến đón tôi đi.”

Văn Lam đối mặt với tình huống khó xử như vậy vẫn còn có thể dịu dàng nói: “Tử Hào, ba ba cháu đang họp.”

“Tôi muốn ba đón tôi.”

Một lớn một nhỏ lại bắt đầu gây nhau.

Lâm Tử Hào đột nhiên quay đầu nói với Ôn Nhung: “Cô đưa em về.”

“Cô?”

Lâm Tử Hào lùi lại bên người cô, không kiên nhẫn kéo tay cô qua: “Mau lên đi, em sắp muộn rồi.”

Ôn Nhung lập tức cảm thấy bàn tay nhỏ bé của Lâm Tử Hào thật là lạnh, nắm cô rất chặt, bị nhóc con này yêu cầu, Ôn Nhung thụ sủng nhược kinh. Vậy nên, giữa Lâm Tử Hào và Văn Lam, cô dường như vui vẻ mà đắc tội với người sau.

“Văn tiểu thư, không bằng hôm nay để tôi đưa cháu đi học đi.”

Văn Lam dù khó xử, nhưng cũng không ngăn cản. Ôn Nhung mang Lâm Tử Hào lên xe taxi, sau đó đưa cậu bé đến nhà của giáo viên dạy đàn, nhưng Văn Lam vẫn đi theo sau, chờ sau khi Lâm Tử Hào vào trong, cô ta nói với Ôn Nhung: “Cô giáo Ôn, cùng ăn bữa tối được chứ?”

Ôn Nhung không muốn lắm, nhưng lại có chút do dự, không muốn là bởi vì trong lòng cô thực sự không thích cô gái này lắm, nhưng cô lại rất tò mò liệu Văn Lam có giỏi thủ đoạn giống như những EX trong tiểu thuyết hay không?

Trong lúc mâu thuẫn thì hai người đã ngồi đối mặt trong một nhà hàng nhỏ. Chỗ mà Văn Lam chọn cũng như con người cô ta, không phô trương, nhưng cũng rất đẹp đẽ, tỉ mỉ thường thức, khắp nơi đều có ý vị.

“Ngại quá, để cho cô chê cười, đứa nhỏ Tử Hào này rất bướng bỉnh.”

Gọi xong đồ ăn, hai người đều im lặng, Văn Lam mở miệng trước.

Điểm này Ôn Nhung cũng công nhận. “Đúng.”

Văn Lam nâng chén trà lên, hơi mỉm cười nói: “Tính cậu bé cũng rất giống Lâm Tuyền.”

Cô ta mỉm cười uống trà, tay trái nâng chén trà, ngón tay ngọc ngà thon thả khiến cho chén trà nhỏ kia chợt tinh xảo lên không ít, mỹ nhân uống trà, cảnh đẹp ý vui. Lại nhìn Ôn Nhung, vừa mới ngồi xuống, bởi vì khát quá nên đã đem trà uống một hơi cạn sạch, nhưng muốn cô vì thế mà tự coi nhẹ mình, ngại quá, thần kinh kiên cường dẻo dai từ nhỏ cô đã được luyện tập trước cô em gái xinh đẹp là hàng thật giá thật.

“Tính khí Lâm Tuyền còn tốt chán, ít nhất tôi còn chưa thấy anh ấy tức giận bao giờ. Tử Hào thì không thể, tôi còn chưa thấy nó cười lần nào.”

Văn Lam che miệng cười: “A a, Tính khí anh ấy tốt? Cô Ôn, cô không hiểu anh ấy rồi Lâm Tuyền từ trước đến nay chưa bao giờ là một người điềm đạm.” Cô ta liếc về phía Ôn Nhung, lập tức nói, “Xin lỗi, ý tôi không phải vậy.”

Trước mắt Ôn Nhung có mấy đám mây trôi lướt qua: “Không sao, cái này cũng chẳng có gì, hiểu biết cũng cần một quá trình lâu dài.”

“Đúng vậy, tôi ở bên anh ấy mười năm cũng không rõ anh ấy đến cùng là đang nghĩ gì.”

Lại có mấy đám mây trôi lướt qua.

Món ăn lục tục được đưa lên, Văn Lam gọi thức ăn không hỏi ý kiến của Ôn Nhung, tự mình chọn năm món, nói bữa này cô ta mời, Ôn Nhung đương nhiên là không có ý kiến gì, dù sao cô cũng không kén ăn, chỉ có điều, mấy món ăn thanh đạm quá chẳng có tí dầu mỡ nào, khẩu vị nặng như Ôn Nhung có chút dục cầu bất mãn.

“Cô giáo Ôn, hợp với khẩu vị của cô chứ?”

“....Không tệ.”

Văn Lam gấp một miếng rau diếp bỏ vào bát Ôn Nhung: “Khẩu vị Lâm Tuyền rất thanh đạm, đừng nói là thức ăn hơi cay một chút, mặn một chút anh ấy cũng không thích. Cô giáo Ôn, cô phải học làm mấy món này, sau này Lâm Tuyền khi về nhà có ăn được mấy món ngon miệng hay không đều phải trông chờ vào cô.”

Những lời này lượng thông tin rất lớn, ý nghĩ đầu tiên thoáng qua trong đầu Ôn Nhung là cái màn trong quán mì đã niêm phong ngày đó, Lâm Tuyền ăn một bát mì thịt bò mà đầu ra đầy mồ hôi, chẳng trách sau đó anh ta lại dùng cả một bàn thức ăn cay cực phẩm để trả thù cô, ngay sau đó, Ôn Nhung tưởng tượng ra cảnh Văn Lam đeo tạp dề đứng trong phòng bếp nhà họ Lâm cắt đủ thứ rau dưa, đây thực là một cảnh tượng khiến người ta nhức răng.

“Ha ha, chuyện nấu nướng tôi vẫn còn phải học.” Đối phương càng muốn thấy phản ứng mất hứng của cô, cô càng cười đến toe toét, cô cũng có tâm lý phản nghịch chứ.

Văn Lam lắc đầu, “Vậy không được, Lâm Tuyền thích nhất là con gái có tài nấu nướng, nhất là mấy món này,” cô ta chỉ chỉ mấy món ăn trên bàn, “Cô giáo Ôn đừng ngại, ăn nhiều một chút, về cân nhắc tử tế.”

Văn Lam là một cô gái thông minh, dùng thái độ mềm dẻo, từ ngữ hài hòa, đem cái chuyện “Tôi là người luôn bên cạnh Lâm Tuyền, tôi biết tất cả về Lâm Tuyền” khéo léo đóng gói trong mấy câu chẳng đầu chẳng đuôi. Nhất là lúc cô ta mỉm cười với mi, một Lâm Đại Ngọc như vậy, mi làm sao có thể có những ý nghĩ tà ác với khuôn mặt tươi cười xinh đẹp kia được chứ! Lương tâm của mi đi đâu rồi hử! Người ta rõ ràng là đang tốt bụng nhắc nhở góp ý cho mi mà thôi, phải không!

Chẳng quá là, ngày ngốc lâu với Lâm Tuyền cũng có chỗ tốt, chính là khi nghe người ta nói mấy lời quanh co lòng vòng kia sẽ không choáng váng, hoặc là có choáng váng một cái cũng vẫn nắm được tinh túy, cho nên, Ôn Nhung nghe hiểu.

Ôn Nhung chợt có cảm giác nhiệt huyết sôi trào, wow wow, cô thực sự gặp được tình tiết thường xuất hiện ở tiểu thuyết trong truyền thuyết rồi!

Văn Lam thấy Ôn Nhung cứ yên lặng nhai đi nhai lại miếng rau, từ từ đặt đũa xuống, ngón trỏ đặt lên môi, nhìn chằm chằm Ôn Nhung ngẩn người.

Ôn Nhung phát hiện ra ánh mắt cô ta, vội vàng cầm khăn ăn lên lau miệng: “Sao vậy? Trên mặt tôi dính cơm sao?”

“À à, không phải vậy, tôi chẳng qua có chút xúc động.” Ánh sáng trong mắt Văn Lam nói dối là dối được ngay, bỗng trở nên thực ảm đạm, “Từ Hào hình như rất thích cô giáo Ôn, nhưng cậu bé không thích tôi lắm.”

Uây, hình như Văn Tiểu Thư rất biết mình biết ta.

Ôn Nhung nghiêm túc lên sàn nói: “Sao lại vậy chứ, trẻ con không hiểu chuyện ấy mà.”

“Không, đứa nhỏ này rất thông minh, trưởng thành rất sớm. Aiz, có lẽ là chuyện khi đó hù dọa đến cậu bé...” Ánh mắt Văn Lam thả vào không trung, phảng phất như thấy được tận cùng của dải ngân hà, tay trái nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay phải, cô ta bỗng nhiên lại lắc đầu một cái, “Không có gì, cô giáo Ôn, ăn tiếp đi.”

Ôn Nhung không nhịn được muốn bắt tay cô ta, bọn họ nhất định là cùng xem tiểu thuyết giống nhau, tình tiết này đúng thật là khắc sâu vào lòng người, tiểu tam, EX lúc nói chuyện với chính chủ luôn thích đem trọng điểm mở đầu, nói đến là ưu thương đẹp đẽ, sau đó im bật, giống như chưa có gì xảy ra đánh chết cũng không nói tiếp, để cho bạn khó chịu, để cho bạn u buồn, trái tim vụn vỡ lạc lõng, rồi như tơ vò.

Nhưng mà, Ôn Tiểu Nhung có một ưu điểm, nếu như đối phương không muốn nói, cho dù thực sự hay giả sự, cô cũng sẽ không cố ý hỏi tiếp, không nói thì thôi, muốn nói thì sẽ nói, không nói đó mới là thực sự không muốn nói.

Cho nên, Ôn Nhung an phận thủ thường ăn thức ăn trong bát mình, cho đến khi cô nghe thấy người phụ nữ đối diện mở miệng lần nữa: “Cô giáo Ôn, lần đầu tiên gặp nhau tôi đã cảm thấy chúng ta rất có duyên. Lâm Tuyền tìm cô làm vị hôn thê, tôi cũng thấy rất vui.”

Ôn Nhung ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt nghi vấn.

Văn Lam mỉm cười tao nhã, giống như gió xuân nhẹ nhàng lướt qua cánh hoa anh đào mềm mại: “Dáng vẻ của cô rất giống tôi.”

32. Chương 32

OMG, đây là ra đòn sát thủ sao, phản ứng đầu tiên của Ôn Nhung.

Ngài khiêm tốn quá, tôi nào có xinh đẹp như hoa được như ngài, phản ứng thứ hai của Ôn Nhung.

Phản ứng thứ ba của Ôn Nhung là không có phản ứng, bình thường tiểu tam và EX khi đặt dấu chấm cho một câu vô cùng có lực sát thương, lực đe dọa, lực phá hoại xong, nhất định còn có vẻ sau, cô chỉ cần yên lặng theo dõi tình hình thôi. Ôn Nhung thực cảm tạ cái đầu bị ngâm trong tiểu thuyết giờ phút này có thể phát huy vượt xa người thường, duy trì hình tượng ung dung ôn hòa mà một giáo viên nhân dân bình tĩnh tự nhiên nên có.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Văn Lam hơi thương cảm vuốt vuốt mái tóc dài, nói tiếp: “Lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi liền nhớ ngay đến bản thân khi mới vào công ty, khi đó tôi cũng tầm tuổi cô bây giờ vậy, đối với mọi việc cũng tương đối đơn giản, có ảo tưởng, có ước mơ, đến khi lần đầu tiên tôi gặp Lâm Tuyền, tôi cảm thấy rất romantic. Nhất là, ba năm sau tôi có thể trở thành thư ký của anh ấy, sớm chiều ở chung với anh ấy trọn vẹn sáu năm, năm nay là năm thứ mười.”

Ôn Nhung cầm dưa chộc rau cải trong bát, rau cải đã nát bét gần như không nhận ra nguyên hình, lộ ra một mảnh nhão nhọt.

Giọng nói của Văn Lam vẫn êm ái, nhẹ nhàng như mây, mềm mại như nước, giống như đang dốc hết tâm sự với tình nhân: “Tôi vẫn cho là cuộc sống như vậy sẽ kéo dài rất lâu rất lâu, cho đến khi cô xuất hiện.”

Cuối cùng cũng nhắc đến cô, Ôn Nhung đưa mắt từ đám rau nhão chuyển qua gương mặt Văn Lam.

“Dĩ nhiên, nếu như không có chuyện kia, có lẽ cuộc sống sẽ cứ kéo dài như vậy mãi. Nhưng không có gì để hối hận cả, giờ có cô thay tôi ở bên cạnh anh ấy, tôi cũng không tiếc nuôi nữa.”

Lúc Văn Lam cười lên rất giống thiếu nữ, Ôn Nhung tự than là không bằng.

Sau đó, Ôn Tiểu Nhung vẫn chưa hề phát biểu, uống một hộp trà, thắm giọng một cái, cảm thấy hứng thú hỏi: “Lần đầu tiên cô gặp Lâm Tuyền, lãng mạn thế nào?”

Văn Lam lập tức chìm đắm trong ký ức ngọt ngào, độ cong của khóe miệng cũng dính đầy mật ngọt: “Lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt, anh ấy tặng tôi một bó hoa, tôi còn nhớ rõ như in đó là một bó hoa trắng hồng đan xen.”

“Phải không?” Ôn Nhung cười cười lộ ra hàm răng trắng nhỏ, “Lần đầu tiên tôi gặp anh ta, anh ta không tặng hoa cho tôi.”

“Anh ấy chưa tặng hoa cho cô ư...”

“Nhưng mà, anh ta tặng tôi một căn nhà.” Ôn Nhung từ từ nói.

Văn Lam sững sốt: “Cái gì?”

Ôn Nhung nhún nhún vai: “Nhà cửa thì không lãng mạn như hoa, nhưng mà tương đối thực tế.”

Cung thể thao, nói gì cũng tính là thuộc về nhà cửa, cô cũng đâu có khái quát nhầm đúng không.

Ôn Nhung múc một chén canh, cũng múc cho Văn Lam một chén, tự mình vừa húp vừa nói: “Năm đó hai người xảy ra chuyện gì sao?”

“Phải, khi đó...”

Văn Lam vừa mở đầu, Ôn Nhung thiện giải nhân ý nói thay cô ta: “Khi đó nhất định là Lâm Tuyền không tốt, chị Lam, tôi có thể gọi chị như vậy chứ, chị nghĩ thông là tốt rồi, tái ông mất ngựa mới biết không phải

là phúc, giờ có tôi tiếp nhận cục diện rối loạn như anh ta, chị cũng bớt lo, tiết kiệm sức, vứt bỏ ông chủ lớn như anh ta, bên ngoài vẫn còn cả một cánh rừng lớn.”

Văn Lam nâng chén, nửa ngày mới phản ứng lại nói: “....Ai nói là không phải đây.”

“Rất nhiều bạn bè của tôi đều bắt đầu yêu đương từ khi còn là sinh viên, nhưng cuối cùng đều chia tay.” Ôn Nhung tiếc hận lắc đầu, “Chị biết tại sao không?”

“Tại sao?”

“Yêu lâu quá, xảy ra vấn đề.” Ôn Nhung nghiêm túc nói, “Đau nhức bốn năm, bảy năm ngứa ngáy, aiz.”

Văn Lam nhìn Ôn Nhung, ánh mắt có chút nghi ngờ, cô ta cười cười: “Cô chưa từng yêu đương đúng không, chuyện tình cảm ấy, không phải đơn giản như vậy, chỉ sợ dù chia tay, ” cô ta dừng một chút, nhẹ nhàng nói, “Kỷ niệm vẫn không thể xóa nhòa.”

Ôn Tiểu Nhung không cho là đúng gặt đầu, lại giúp cô ta rắc chút hạt tiêu vào trong canh, “Húp canh đi, lạnh rồi sẽ mất ngon”

Một bữa cơm trôi qua, hình như không có đao quang kiếm ảnh, nhưng nội thương không ít, cũng may không phải là bị đơn phương. Văn Lam thanh toán tiền, hai người đứng trước cửa tiệm nói tạm biệt với nhau, Ôn Nhung quay lại đón Tử Hào tan lớp, Văn Lam đi trước.

Ôn Nhung nhìn bóng lưng của Văn Lam, từ từ thu hồi nụ cười, lại chậm rãi lắc đầu.

Nhớ có một lần, cô và Đoạn Như Bích châu đầu vào xem phim Hàn, quên mất là bộ nào rồi, chỉ nhớ là nữ thứ trong phim đó, thủ đoạn trên chộc thù hận đều là số một, nhưng tất cả mọi người đều bị vẻ ngoài xinh đẹp của cô ta mê hoặc. Khi đó, Như Bích cô nương đã nói, sau này nếu mà có mồi meo mẩn kiếp, đừng phải đối thủ loại này, năm chữ châm ngôn, giả ngu phóng ám tiễn. Mình mềm, người khác sẽ bóp chết mình, mình cứng rắn, cô ta càng có cơ hội lợi dụng, cho nên không mềm không cứng mới là vừa vặn, vũ khí lớn nhất của phụ nữ có thể là nước mắt, có thể là nụ cười, cũng có thể là giả ngu, người cho là mình ngu mới là kẻ ngu, mình không ngu, cứ từ từ chơi cùng cô ta, cô ta nóng nảy, tự nhiên sẽ để lộ ra dấu vết.

Hôm nay Văn Lam hạ liều lượng quả thực rất đầy đủ, cái gì mà khoảnh khắc lãng mạn, cái gì mà sớm chiều ở chung, cái gì mà cuộc sống kéo dài, cái gì mà kỷ niệm không thể xóa nhòa, đúng, mạnh nhất là câu nói kia: tôi vui vẻ yên tâm. Nếu Như Bích cô nương ở bên cạnh, nhất định con bé sẽ lật bàn bùng phát tại chỗ, chỉ vào mũi người kia rống một câu: Vui mừng cái em* cô ấy! Cánh cung phản xạ của Ôn Nhung tương đối dài, giờ nghĩ lại, mới cảm thấy có chút tức tức, nhưng mà, cô nhanh chóng dập tắt ngọn lửa nhỏ đó.

*nhĩ muội: một từ mắng chửi người rất thịnh hành của các bạn trẻ Tung Của bi giờ), chả biết chuyển thể nào cho hay, thôi thì cứ để nguyên rồi phang chú thích.

Hình như có một câu nói như thế này: Tưởng thật bạn sẽ thua.

Ôn Nhung niệm những lời này đúng mười lần, vừa lúc Lâm Tử Hào đi ra.

Cậu nhóc ngó dáo dác bốn phía một phen, chân mày nhỏ nhăn lại: “Bà cô kia đi rồi?”

“Ừ, chỉ có cô thôi, đi, đưa em về nhà...”

Di động đột nhiên vang lên, Ôn Nhung nhắc máy, là Phó Tô?

“A lô, Phó Tô?”

“Giờ em đang ở đâu?” Giọng nói đầu kia nghe rất gấp gáp, không giống tính tình của Phó Tô.

“Em?” Ôn Nhung nhìn cột mốc đường, “Đường XX.”

“Em nhanh đến bệnh viện nhân dân đi, bà nội em đang cấp cứu ở đây.”

Giống như bị người ta đánh mạnh một cái vào trán, Ôn Nhung sửng sốt: “Anh nói gì?”

Đầu bên kia rất ồn ào, giọng nói Phó Tô đứt quãng: “...Trong điện thoại không nói rõ được... Em tới đây trước rồi nói.”

Sau khi cúp điện thoại, Ôn Nhung ngây ngẩn tại chỗ, Lâm Tử Hào khó hiểu chọc tay cô: “Cô sao vậy, ngốc rồi?”

Ôn Nhung bỗng nhiên hồi hồn, bất thành linh vươn tay ôm lấy Lâm Tử Hào, đón một chiếc xe taxi, cô ôm Lâm Tử Hào ngồi vào trong xe, không nói hai lời, chạy thẳng tới nhà Lâm Tuyền.

Lâm Tử Hào chưa từng bị người ôm chặt như vậy, ngây ngẩn nửa ngày, vội vàng đẩy Ôn Nhung ra: “Bà cô xấu xa, cô làm gì vậy!”

“Cô đưa em về trước.” Ôn Nhung tâm phiền ý loạn đặt cậu bé qua một bên, “Nghe lời.”

Lâm Tử Hào nhận ra sắc mặt Ôn Nhung không ổn, không cúi kính nữa, lại chọc chọc cô: “Cô không sao chứ?”

Ôn Nhung cắn ngón tay, lẩm bẩm nói: “Không sao, không sao...”

Đường không tắc, xe vừa mới dừng hẳn trước cửa nhà Lâm Tuyền, Ôn Nhung lập tức dắt Lâm Tử Hào xuống xe, Lâm Tuyền từ trong nhà đi ra, thấy cô có chút ngoài ý muốn: “Sao lại là em đưa nó về?”

Ôn Nhung không kịp nhiều lời nữa, vội vàng lên xe: “.... em có việc, đi trước.”

“Từ từ.” Lâm Tuyền kéo cô, “Chuyện gì mà vội như vậy?”

Ôn Nhung không có thời gian nói linh tinh với anh ta: “Bà nội em vào viện rồi.”

“Bác tài, bác đi đi.” Lâm Tuyền trả tiền, nói với tài xế.

Ôn Nhung phát câu: “Này, anh làm gì vậy?”

“Tôi đưa em đi.”

Lâm Tuyền lái xe tới: “Lên xe.”

Ôn Nhung ngẩn người, lập tức ngồi lên: “Cám ơn.”

Dọc theo đường đi, Ôn Nhung đứng ngồi không yên, gắt gao cắn ngón tay, từ nhỏ đến lớn, mỗi lần cô khẩn trương đều như vậy, cô rất ít khi lộ ra vẻ mặt lo âu như vậy, Lâm Tuyền kéo tay cô xuống: “Đừng nên như vậy.”

Nhưng một lát sau, cô lại bắt đầu cắn, ngón trỏ bị cô cắn ra hai vệt máu, cô cũng không biết, Lâm Tuyền lại kéo tay cô xuống, nắm chặt không buông.

Ôn Nhung kịp phản ứng lại: “Em không cắn nữa, anh tập trung lái xe đi.”

Lâm Tuyền lái xe rất nhanh, vừa đến bệnh viện, Ôn Nhung nhảy xuống xe, nhanh chóng chạy vào, sau đó cô thấy người đứng thành một vòng trước phòng cấp cứu, cha Ôn, mẹ Ôn, em gái cô, còn có Phó Tô.

“Tình hình thế nào?”

“Sao bây giờ chị mới đến!” Ôn Tuyết nghiêm mặt, “Vẫn còn đang cấp cứu!”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sao đột nhiên lại như vậy?”

“Lúc ấy tôi ở đó.”

Ôn Nhung lập tức ngẩng đầu nhìn Phó Tô, kinh ngạc nói: “Là anh đưa bà nội em đến viện? Sao anh lại ở nhà bà nội?”

“Đi ngang qua, thuận đường qua thăm một lát.” Phó Tô nói đơn giản, “Có thể bà nội bị trúng gió, lúc đầu bà nói bị tê tay, sau đó nửa người không thể cử động.”

“Thật không biết cậu đến nhà mẹ tôi làm gì.” Cha Ôn tức giận nói, “Ai mà biết có phải cậu nói gì với bà, để bà tức đến phát bệnh hay không.”

“Cha, Tô Tô sẽ không!” Ôn Tuyết vội vàng đứng ra bảo vệ người đàn ông của mình.

Phó Tô không có phản ứng gì, anh vẫn nhìn Ôn Nhung, cũng không nói câu gì an ủi, chỉ đơn giản nói: “Em đừng lo lắng quá.”

Ôn Nhung gạt đầu qua loa, theo bản năng lại muốn cắn ngón tay, đột nhiên nhớ đến cái gì, quay đầu lại tìm người, nhưng phía sau đã không thấy bóng dáng Lâm Tuyền đâu. Lúc này cô cũng không có tâm tư nào suy nghĩ nhiều, cúi đầu đi đi lại lại trước cửa phòng mổ.

“Này.”

Ôn Nhung sững sốt, ngẩng đầu lên, Lâm Tuyền đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, trong tay còn cầm một cốc cà phê, cô đón lấy, nói cảm ơn, sau đó lập tức có người đi tới, nhiệt tình tiếp đãi Lâm Tuyền: “Lâm tiên sinh, sao cậu lại ở chỗ này?”

“Tôi đưa Ôn Nhung tới.” Lâm Tuyền uyển chuyển biểu đạt sự ân cần của mình, “Không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, nhưng không cần lo lắng, tôi quen viện trưởng chỗ này, mới vừa đi lên chào hỏi một tiếng, yên tâm đi.”

Cha Ôn nhất thời cảm động rơi nước mắt: “Cảm ơn cậu!”

Lâm Tuyền giống như khiêm tốn cười cười, ánh mắt nhàn nhạt liếc về phía Phó Tô, Phó Tô lãnh đạm dời tầm mắt.

Cửa phòng phẫu thuật cuối cùng cũng mở ra, Ôn Nhung vội vàng bước lên: “Bác sĩ, bà tôi thế nào rồi?”

Trước khi bác sĩ mở miệng, Ôn Nhung nôn nóng đến mức huyết dịch toàn thân dường như đều tắc lại, sau đó, bác sĩ chỉ Phó Tô nói: “May có cậu thanh niên này đưa tới kịp thời, nếu chậm chút nữa thôi sợ là sẽ nguy hiểm. Bà cụ giờ tạm thời không sao, nhưng cần ở lại viện để tiếp tục theo dõi.”

Ôn Nhung thở phào nhẹ nhõm một hơi, có cảm giác như hồi sinh vậy, cô vội vàng xoay người, tay tự nhiên bắt lấy cánh tay Phó Tô: “Cám ơn, nếu không có anh, lần này bà nội chắc lành ít dữ nhiều.”

Phó Tô sững sốt, cúi đầu nhìn tay cô: “Không có gì, đây là chuyện tôi nên làm.”

“Chị có cần kích động thể không hả.”

Ôn Tuyết đi tới, dùng sức kéo lấy Phó Tô, Ôn Nhung lúc này mới ý thức được mình có chút thất thố, còn chưa kịp buông ra, Lâm Tuyên đã đi tới bên cạnh cô, kéo tay kia của cô qua.

Anh ta nắm chặt lấy cổ tay cô, nói: “Đi thăm bà nội đi.”

Tuy anh ta cười nói với cô, nhưng Ôn Nhung cảm thấy ánh mắt anh ta có điểm lạ. Nhưng mà trước mắt cô không có thời gian để nghĩ ngợi nhiều, bước theo bác sĩ tiến vào phòng bệnh.

Bà nội vẫn chưa tỉnh lại, sáu người vây quanh giường bệnh, bác sĩ giảng giải bệnh tình cho cha Ôn, Ôn Nhung lắng nghe, lúc bác sĩ hỏi tối nay ai ở lại trực đêm, Ôn Nhung lập tức nói: “Tôi, tôi ở lại.”

Mẹ Ôn gật đầu một cái: “Được rồi, sáng mai mẹ tới thay con.”

“Có chuyện gọi điện cho cha mẹ.” Cha Ôn không yên lòng nói.

“Con biết rồi.”

“Một mình em ở lại được không?” Phó Tô chợt nói, “Nếu không tôi cũng ở lại.”

“Anh ở lại làm gì.” Ôn Tuyết nhảy ra, “Lâm tiên sinh còn chưa nói ở lại cùng chị ấy.”

Phó Tô hờ hững liếc cô ta một cái, Ôn Tuyết mím môi mất hứng.

Lâm Tuyên đứng dịp nói: “Đúng là tôi nên ở lại cùng với Nhung Nhung, mọi người về trước đi.”

“Không cần, em ở một mình được rồi, sáng mai em không có tiết, xin nghỉ phép là được.” Ôn Nhung chân chừ một lát, nói, “Để Tử Hào ở nhà một mình không được đâu, anh về đi.”

Lâm Tuyên suy nghĩ một chút, thấy cô nói cũng có lý, vậy nên nói: “Được rồi, vậy sáng mai tôi tới đón em.”

Những người khác ở lại một lúc mới chịu đi, Ôn Nhung lại đi mua thêm một cốc cà phê, định thức đêm kháng chiến. Bà nội nằm yên bình trên giường bệnh, giống như đang ngủ, nhìn không giống vừa mới trải qua một kiếp nạn sinh tử tí nào. Ôn Nhung cầm lấy tay bà, cảm nhận được sự ấm áp từ lòng bàn tay, lúc này mới an tâm một chút, hồi tưởng lại một khắc lúc nhận được điện thoại kia, cô vẫn còn thấy sợ, hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi nếu như người thân yêu nhất của chính mình rời khỏi thế gian này thì sẽ ra sao, cũng may cứu chữa kịp thời, tạm thời hữu kinh vô hiểm.

Y tá cách một khoảng thời gian sẽ tới kiểm tra tình hình, Ôn Nhung tán gẫu mấy câu với cô ta, nghe thấy cô ta nói: “Bà của cô lần này thật là may mắn, nếu như bà cụt ở một mình, không có người phát hiện, chỉ sợ đã... Nhờ có cái cậu cao cao lúc này cả, lúc cậu ta đưa bà nội cô đến, hình như cũng bị thương.”

Ôn Nhung cả kinh: “Anh ấy bị thương?”

“Ừ.” Y tá chỉ chỉ cánh tay, “Hình như là lúc công bà cụt vào bị thương.”

“Vừa rồi anh ấy cũng không nói gì.”

Cũng đúng, lấy tính cách của Phó Tô sao lại chủ động nói ra mấy thứ này, lúc này khi cô túm lấy cánh tay anh, hình như anh có chút sững sờ, chẳng lẽ cô đụng phải vết thương rồi? Ách... Ôn Nhung bỗng thấy áy náy, ngày mai nhất định phải cảm ơn anh ấy tử tế, ân cứu mạng, không thể không báo, mời anh ấy một bữa cơm đi.

Đang suy nghĩ, có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng truyền đến, Ôn Nhung ngẩng đầu nhìn lại, nghĩ gì tới này, Phó Tô đang đứng ở cửa.

Phó Tô bước tới: “Tôi vẫn không yên tâm, quay lại nhìn một chút.”

Ôn Nhung vội vàng kéo một cái ghế qua. “Anh ngồi đi.”

Hai người sòng vai ngồi bên giường, nhìn người nằm trên giường bệnh, trong lúc nhất thời im lặng.

Hình như những lúc bọn họ ở cùng một chỗ, không khí luôn trở nên có chút áp lực, giống như có thứ gì đó ngăn ở chính giữa, khiến cho bọn họ không thể vui vẻ nhẹ nhõm như lúc bé. Suy nghĩ kỹ càng hơn một chút, giờ bọn họ mỗi lần nói chuyện cũng đều lấy phương thức không vui vẻ gì kết thúc.

Trầm mặc quá lâu, tư thế ngồi của Ôn Nhung cũng bắt đầu cứng ngắc, cô không nhận được hỏi: “Tay anh sao rồi?”

Phó Tô không ngờ cô sẽ hỏi cái này: “Không sao.”

“Có thể cho em xem một chút chứ?”

“Không cần, không sao cả.”

“Để cho em xem một chút, băng bó vết thương chưa?”

Trong lúc nói chuyện, Ôn Nhung đã vén ống tay áo của Phó Tô lên, vết thương đã được quấn băng trắng, nhìn qua thì không nhỏ, quả nhiên, lúc đó cô đụng trúng phải vết thương của anh.

Ôn Nhung ảo não một hồi: “Ngại quá, em không biết...”

Ngoài cửa lại truyền đến tiếng gõ cửa lần nữa, hai người đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn lại, Lâm Tuyền tựa bên cửa, cười như không cười nhìn bọn họ.

33. Chương 33

“Không quấy rầy đến hai người chứ?”

Lâm Tuyền bước tới, đóng cửa lại, cười đến cực kỳ hòa ái dễ gần. Nụ cười này của anh ta, khiến cho Ôn Nhung sợ hãi trong lòng. Mà khuôn mặt mới vừa có chút nhiệt độ của Phó Tô lập tức lại kết băng, anh từ từ vén ống tay áo xuống, mang theo một luồng khinh thường ngoảnh lại nhìn Lâm Tuyền.

Ôn Nhung trái suy phải nghĩ, suy đoán nói: “Anh để quên đồ?”

Lâm Tuyền nhú mày: “Gần như vậy.”

“Thứ gì?” Ôn Nhung bận rộn bắt đầu tìm kiếm.

“Không vội.” Lâm Tuyền kéo Ôn Nhung trở lại chỗ ngồi, sau đó liếc mắt nhìn Phó Tô đang ngồi một bên nói, “Tôi nghe nói ngày mai nhà cậu triệu tập đại hội cổ đông?”

Phó Tô lạnh nhạt đáp: “Vậy thì sao?”

Không chờ Lâm Tuyền mở miệng, Ôn Nhung đã nói thay: “Mai anh phải mở cuộc họp cổ đông? Vậy anh còn ở đây làm gì, mau về nghỉ ngơi.”

Tầm mắt Phó Tô dừng trên tay Lâm Tuyền, bàn tay kia vẫn lấy một loại tư thế chiếm giữ tuyệt đối đặt trên vai Ôn Nhung, thoạt nhìn tương đối chướng mắt.

Ôn Nhung nói tiếp: “Bà nội anh cứ yên tâm, có chuyện gì em sẽ gọi điện cho anh.”

“Đúng vậy, có tôi ở bên cạnh Nhung Nhung, sẽ không có vấn đề gì.” Lâm Tuyền mỉm cười nói, giống như rất tốt bụng, nhưng chỉ là giống như.

Phó Tô yên lặng đứng dậy, không nói gì, vào giờ phút này anh có thể cảm nhận được rõ ràng một lực xua đuổi mạnh mẽ tản mát ra từ trên người Lâm Tuyền, giống như một con sư tử hùng mạnh khi bị xâm phạm địa bàn, dưới vẻ bề ngoài khiêm tốn văn nhã của người này là tính chiếm giữ rất mạnh, nếu để Ôn Nhung ở bên cạnh người này, nhất định sẽ chịu thương tổn.

Cho dù anh không thể mang lại hạnh phúc cho cô, nhưng ít ra cũng phải tìm một người có thể khiến cô hạnh phúc.

Sau khi Phó Tô rời đi, Ôn Nhung quay đầu lại: “Chú à, chú rốt cuộc là bỏ quên cái gì?”

Khóe miệng treo lên một nụ cười yếu ớt, vẻ mặt nhàn nhạt, anh ta không trả lời, mà gọi y tá tới, sau đó ngoắc ngoắc tay về phía Ôn Nhung, chỉ ra ngoài cửa. Ôn Nhung không hiểu nội tình đi theo anh ta thẳng đến bên cạnh cửa sổ tầng cuối cùng, Lâm Tuyền mở cửa sổ, gió mát ban đêm đột nhiên ủa vào thổi loạn trên mái tóc ngắn của anh ta, Lâm Tuyền lại ngoắc ngoắc tay về phía Ôn Nhung.

Ôn Nhung đi tới trước mặt anh ta, anh ta vươn tay lên vuốt mái tóc ngắn rối loạn của cô, Ôn Nhung đỏ mặt lui về phía sau một bước, bất mãn nói: “Làm gì vậy?”

Con người màu đen của Lâm Tuyền như hút hết màu sắc của màn đêm: “Tháng sau chúng ta sẽ đính hôn.”

Ôn Nhung sửng sốt, không hiểu anh ta đột nhiên nhắc tới những lời này là có ý gì.

“Trước kia như thế nào, tôi sẽ không so đo, nhưng mà, bắt đầu từ bây giờ, tôi không thích em cùng người đàn ông khác có bất kỳ vương mắc nào, nhất là người vừa này.”

Ôn Nhung lại sửng sốt, nghe giọng điệu không chút hàm hồ nào, đột nhiên trước mắt sáng lên, trêu chọc: “Chú à, không phải chú đang ghen đấy chứ?”

Lâm Tuyền nhàn nhạt nói: “Tôi chẳng qua chỉ không thích.”

“Không cần thiết phải làm to chuyện như vậy.” Ôn Nhung bĩu môi, “Trước em đã nói với anh rồi, Phó Tô từ nhỏ đã lớn lên cùng em, còn có thể là em rể tương lai của em, là thân thích.”

“Tôi, không, thích, vậy.” Lâm Tuyền lặp lại lần thứ ba, nói đến gọi là lời lẽ hùng hồn.

Không thích không thích, Ôn Nhung cau mày, anh già này hôm nay đúng là chẳng hiểu ra làm sao, cô chẳng qua là nói với Phó Tô hai câu anh ta đã không thích, vậy cái cô thư kí thân ái theo anh ta mười năm đến tận cửa nói với cô một đồng những lời kẹp sủng mang gậy kia, chẳng phải cô nên giơ chân lật bàn dùng hình cụ hay sao?

Ôn Nhung bây giờ không có tâm trạng so đo với anh ta mấy chuyện này, bà nội còn đang nằm trên giường bệnh chờ cô chăm sóc, vậy nên cô nhân nhượng cho khỏi phiền: “Anh đừng chuyện bé xé ra to nữa, làm người, có lúc cũng phải nói lý một chút. Vậy nhé, em về coi bà nội.”

Lâm Tuyền đóng cửa sổ lại, gió ngừng: “Tiểu Nhung Nhi hình như có chút bất mãn?”

“Nào có, đâu dám đâu dám.”

Ôn Nhung xua xua tay, đang muốn quay lại, Lâm Tuyền nhanh hơn một bước kéo cô, cô nghiêng đầu: “Còn muốn làm gì nữa?”

Lâm Tuyền tiến lên hôn nhẹ lên đuôi lông mày của cô một cái, giống như mùi vị trấn an, Ôn Nhung trì hoãn hai giây, ngay sau đó trở tay một chưởng đẩy anh ta ra: “Anh giờ lại hôn thành nghiện rồi!”

Về mặt Lâm Tuyền bình thản: “Chẳng qua là hôn một cái, em là vị hôn thê của tôi mà!”

“Em còn chưa có đáp ứng đâu!” Ôn Tiểu Nhung che mặt, cảm giận mạnh miệng.

Lâm Tuyền xem thường nói: “Phải không, vậy em mau đáp ứng đi.”

Gái tốt không đấu với trai già, Ôn Tiểu Nhung trợn mắt nhìn anh ta một cái, một nửa là ảo não một nửa là ngọt ngào, aiz, trước sự tấn công của chị gái Lam cô còn có thể bình tĩnh, nhưng một khi đối mặt với người đàn ông này, cô liền phát bực, yêu đương quả nhiên khiến cho người ta phiền não khiến cho người ta ưu sầu.

“Này, không đánh tôi sao?”

Ôn Nhung hít sâu một hơi, rẽ vào phòng.

Ba ngày sau, bệnh của Ôn lão thái cuối cùng cũng ổn định, tảng đá lớn trong lòng Ôn Nhung cuối cùng cũng rơi xuống đất. Cha bận rộn xử lý cục diện rối rắm của công ty, mẹ phụ trách lo một ngày ba bữa, em gái nghe nói bận rộn học hành, thực chất là đang giám sát Phó Tô từng khắc, trách nhiệm chăm sóc bà nội nặng nề liền rơi xuống vai Ôn Nhung. Lâm Tuyền đã nói qua với viện trưởng, ban ngày đều có người đến chăm sóc, nhưng Ôn Nhung vẫn không yên lòng, chỉ cần ở trường không có việc gì sẽ đến bệnh viện trông nom.

Bà nội thấy cô cực khổ, đau lòng nói: “Cháu không cần ngày nào cũng phải đến đây với bà đâu, mệt chết đấy.”

“Bà nội, cháu không sao mà.”

“Nhìn mặt cháu kia, gầy đi rồi.”

“Nào có, mặt cháu vốn đã thế rồi.” Ôn Nhung thu dọn phòng bệnh xong, chợt phát hiện đầu giường có thêm một bó hoa.”Đây là của ai đưa tới vậy ạ?”

“À, trước lúc cháu tới thì Tiểu Tô vừa mới đi.”

“Phó Tô tới đây ạ?”

“Đúng vậy, thằng bé này thật có lòng.” Ôn lão thái cảm khái nói, “Lần này nếu không có nó, bây giờ chưa chắc bà có thể ngồi ở đây nói chuyện với cháu.”

Ôn Nhung nhớ tới liền sợ, cũng nói: “Đúng là nguy hiểm, nếu không phải là anh ấy thuận đường qua thăm bà, hậu quả chắc không thể tưởng tượng nổi.”

Ôn lão thái thoáng vuốt ve cánh hoa mềm mại, lắc đầu nói: “Thuận đường? Chỗ nào mà thuận đường, nó đặc biệt đến thăm bà.”

Cánh tay đang rót nước của Ôn Nhung khựng lại: “Nhưng anh ấy nói anh ấy thuận đường...”

Ôn lão thái đột nhiên ý thức được mình lỡ miệng, vội vàng sửa lại: “Không đúng, là nó thuận đường...”

Ôn Tiểu Nhung hoài nghi: “Bà vừa mới nói là đặc biệt tới.”

Lời nói ra như bát nước hắt ra ngoài, Ôn lão thái vô lực xoay chuyển, thở dài, nói: “...Aiz, thôi, thằng bé Phó Tô này lúc nào cũng thích ngấm ngấm, bà nhìn mà cũng nôn nóng thay cho nó.”

“Bà nội, ý bà là gì?”

“Thật ra thì Tiểu Tô vẫn thường xuyên đến thăm bà, ngồi nói chuyện phiếm với bà, nấu cơm cho bà, thằng bé này mặc dù không thích nói chuyện, nhưng tâm địa rất tốt, chỉ tiếc tâm tư nó quá nặng nề.” Ôn lão thái nhìn Ôn Nhung một cái, “Thực ra nó rất quan tâm cháu, thích nhất là tán gẫu với bà chuyện hồi các cháu còn đi học, a a, bà thực không hiểu, hai đứa đâu có mâu thuẫn gì, sao lại xa lạ, Tiểu Tô còn không cho bà nói với cháu chuyện nó tới thăm bà, cháu nói xem đây là xảy ra chuyện gì? Lâm tiên sinh đó, mặc dù điều kiện không tệ, nhưng tuổi hơi lớn so với cháu, còn đã có con, khôn ngoan mà nói, bà vẫn thích Tiểu Tô hơn, thằng bé này không có nhiều văn hoa như vậy, là một người an phận.”

Ôn Nhung không được tự nhiên nói: “Bà nội bà nói gì vậy, Phó Tô và Tiểu Tuyết là một đôi, sau này anh ấy cũng sẽ là cháu rể của bà mà.”

“Mất bà còn chưa có mờ, nó với Tiểu Tuyết, không phải chỉ có mình Tiểu Tuyết quần lấy nó sao, con gái con đứa như vậy thực khó coi.”

“Cho dù thế nào, bây giờ bọn họ cũng chung một chỗ.”

Ôn lão thái không đồng ý nói: “Bà thấy Tiểu Tô không phải vì thích Tiểu Tuyết nên mới ở cạnh con bé, lúc nó ở chỗ bà chưa từng nhắc đến Tiểu Tuyết, ngược lại hay nhắc đến cháu. Thôi, hai đứa một sắp kết hôn một phải lấy chồng, cũng chẳng có gì để nói nữa.”

Ôn Nhung nghe mà sửng sốt, một lúc lâu vẫn không hồi hồn lại, trong lòng nghi ngờ ngạc nhiên không yên, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, lại nguội xuống, Phó Tô là người quá mức hướng nội, thời kỳ trưởng thành thiếu niên thiếu nữ thị phi phải trái ai cũng không nói cho tốt, có thể chỉ cần một ánh mắt, một lần cãi cọ cũng để lại vết thương lâu dài, mặc dù cô không nhớ rõ giữa cô và Phó Tô có những hồi ức như vậy không. Nhưng bất kể thế nào, ai cũng sẽ phải phụ trách với lựa chọn của chính mình, lựa chọn của Phó Tô là Ôn Tuyết, mà với cô mà nói, quả thực Phó Tô đã từng có địa vị rất quan trọng trong lòng cô, song, con người luôn luôn trưởng thành, sẽ tiến về phía trước, ít nhất, cô không có dũng khí đứng yên tại chỗ.

Có lẽ, đây chính là nguyên nhân tại sao Ôn Tuyết có thể có được anh.

Yên lặng sâu nào cả buổi chiều, Ôn Nhung có chút nghẹn uất, kèm thêm chuyện chị gái Lam kia lại chạy đến nhiều loạn thần kinh của cô, bình thường với tình huống như vậy, cô lại bắt đầu mơ mộng đến các loại đồ ăn ngon lành, gọi đồng bọn ăn vặt Như Bích cô nường tới, không nói câu nào, trước ăn điên cuồng một trận đã.

“Này này, bà kiểm chế chút đi.” Đoạn Như Bích đối với cái dạng ăn như chết này của cô thực không thể coi nổi.

“Ừ.” Đáp ứng thì cứ đáp ứng vậy, tay cầm bát của Ôn Nhung vẫn chưa dừng đổ vào trong miệng.

“Này này”, Đoạn Như Bích trực tiếp dùng hành động, cướp lấy cái bát của cô, “Đủ rồi đấy, dừng để bà nội của bà còn chưa xuất viện, bà đã vô viện nằm rồi.”

Ôn Nhung liếm liếm môi, vẫn còn như đang hưởng thụ nước tương tuyệt vời kia: “No quá.”

Đoạn Như Bích mắt tròn trố: “Bà mà còn chưa no, tôi sẽ dẫn bà đến bệnh viện kiểm tra dạ dày, xem xem bao tử của bà làm từ cái gì.”

Ôn Nhung chậm rãi thở một hơi: “Thoải mái rồi, về nhà thôi.”

“Từ từ, bà không nói cho tôi bà phiền lòng vì chuyện gì sao?”

“Không sao, ăn xong, quên hết rồi.”

“...” Dáng vẻ dục cầu bất mãn của Như Bích cô nường rất đáng sợ, “Kéo tôi đến đây phục vụ ăn uống mà không cho chút thù lao?”

Giằng co mười giây, Ôn Tiểu Nhung bị ánh mắt mưu sát, thẳng thắn xin khoan hồng: “Chuyện có vẻ máu chó.”

Đem chuyện Văn Lam đơn giản thuật lại, cô còn chưa nói đến phần , Đoạn Như Bích đã vỗ bàn, tròn mắt nhìn: “Ngựa mồm! Tôi muốn chửi người.”

Làm một giáo viên nhân dân, Ôn Tiểu Nhung không cho phép bất luận kẻ nào nói lời thô tục trước mặt mình, nhưng lúc này cô bình tĩnh nói: “Chửi đi.”

Như Bích cô nường chửi xong ba trăm chữ, cuối cùng cũng quay lại vấn đề: “Mụ hồ ly già kia muốn thế nào? Không biết xấu hổ cũng phải có giới hạn thôi chứ, nếu bà mà là đồ thay thế, thì Lâm Tuyền là ngu X sao, đồ thật không muốn, muốn thứ thay thế như bà. Tôi thấy mụ đó đúng là ngu X, đừng để ý tới cô ta, cô ta càng như vậy, bà càng phải ngọt ngào mà gả cho ông chú, tức chết cô ta... để cô ta tức đến mức một đêm mọc đầy nếp nhăn luôn!”

“Tôi cũng muốn vậy.” Ôn Nhung đưa cho cô nàng một cốc nước, làm dịu tâm tình của cô nàng, mỗi lần cô gặp chuyện, Đoạn tiểu thư luôn kích động hơn so với cô, đúng là đồng đảng khó cầu.

“Kết hôn còn chưa đủ, tốt nhất là sinh luôn một đứa, bà già kia không phải nói đã sống bên cạnh ông chú mười năm sao, mười năm còn chưa làm ra nổi một mạng người, chả có bản lĩnh gì cả.”

“...”

Cô thu hồi câu nói kia.

Nhìn bộ dáng cảm phần ngất trời của Đoạn Như Bích, Ôn Nhung thoải mái hơn nhiều, có thức ăn ngon lấp đầy bụng, lại có bạn tốt ở bên, những chuyện không hoàn mỹ kia cũng chẳng còn gì đáng sợ. Phó Tô... Ôn Nhung suy nghĩ một chút, vẫn là đem hai chữ này gấp lại, lặng lẽ bỏ vào ngăn kéo tận sâu trong đáy lòng thôi.

Bà nội cũng dần dần khôi phục, Ôn Nhung không cần ngày nào cũng phải vào trình diện nữa, công việc ở trường học tiến độ ngày càng gấp, chuyện hợp phụ huynh thực ra thì chẳng liên quan gì đến cô, nhưng Đinh cô nường bất hạnh lại bị cấm, thần chí mơ hồ, làm bạn cùng phòng cô giúp đỡ một chút cũng là đương nhiên. Hôm đó, Ôn Nhung giúp một tay chỉ dẫn các vị phụ huynh vào chỗ ngồi, phát bảng báo cáo thành tích trong học kỳ này của bọn nhỏ, còn có đủ loại văn bản giáo dục lễ tể của trường học.

“Cô giáo Ôn, cần tôi giúp một tay không?”

Thầy giáo Tiểu Tần thực là tri kỷ, toàn thân cao thấp đều rực lên ánh sáng huy hoàng của tấm gương giáo viên tốt.

Ôn Nhung đem một xấp phiếu điểm đặt lên tay anh ta: “Vây nhờ anh.”

Cô và thầy Tiểu Tần lâu lắm rồi chưa nói chuyện, chẳng biết tại sao dạo trước thầy Tiểu Tần luôn dùng ánh mắt tương đối u buồn nhìn cô, giờ thấy ấy chủ động đến gần, cô đương nhiên rất vui vẻ.

“Cô giáo Ôn, dạo này sao không thấy cô đến phòng tập vậy?”

Hai người một trái một phải đứng tán dóc.

“Trong nhà có chút việc, tuần nào anh cũng đi sao?”

“Đúng vậy, chỗ đó điều kiện rất tốt.” Thầy Tiểu Tần lơ đãng phát tài liệu, “Tuần nay cô có đi không?”

“Có, không rèn luyện cả người sẽ không thoải mái.”

“Tôi cũng đang định đi, lúc nào cô đi, hay là để tôi qua đón cô?”

“Được, tôi chắc là khoảng tầm 9 giờ sáng.”

Thầy Tiểu Tần xấu hổ cười cười: “Được rồi, vậy lúc đó tôi qua đón cô. A, cô chờ một chút.”

Thầy Tiểu Tần rời đi một lát, lúc về trong tay đã có thêm một chai nước.

“Nhìn cô bận đến đổ cả mồ hôi kìa, này.”

Thầy Tiểu Tần đúng là thiên sứ, chai nước trên tay anh ta cũng đáng yêu hơn cả số tiền một đồng rưỡi, Ôn Nhung đang muốn cảm kích nhận lấy chai nước, một bàn tay từ trên trời rơi xuống lại chặn trước cô.

“Nhưng Nhưng, lời tôi nói sao em không nhớ kỹ vậy?”

34. Chương 34

Ôn Nhung ngạc nhiên, sao Lâm Tuyền lại đến đây?

Theo nguồn tin đáng tin cậy, mỗi lần họp phụ huynh, phụ huynh của Lâm Tử Hào đều không xuất hiện, hoặc là vắng mặt, hoặc là để cho trợ lý đến, cho nên khi Lâm Tuyền tiến vào phòng học, ngay cả Đinh cô nương đang bị cảm mạo xâm lược đến buồn ngủ cũng phải chấn động một hồi, mà những vị phụ huynh khác trong phòng, nhất là phái nữ, còn chưa kịp nhìn phiếu điểm trong tay có mấy quả trứng vịt, tất cả miệng đều đã há to bằng quả trứng vịt.

Cho nên, sức quyến rũ của chú Lâm không phải chỉ có cái vỏ.

Lại gặp người này, thầy Tiểu Tần dù có đúng mực đến mấy cũng không thể không hoang mang nhú mảy. Người này đúng là âm hồn bất tán, kiên trì không ngừng lượn xung quanh cô giáo Ôn, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ta, thầy Tiểu Tần đã thấy đây nhất định không phải là một người đàn ông tốt lành gì, nhưng sao bây giờ anh ta lại đổi gọi cô giáo Ôn thành Nhung Nhung? Chẳng lẽ những lời đồn kia đều là thật?

Ôn Nhung phục hồi tinh thần lại: “Sao anh lại tới đây?”

Lâm Tuyền vỗ vỗ đầu Ôn Tiểu Nhung, thấy Ôn Tiểu Nhung hóa đá, anh ta mỉm cười, cặp mắt hoa đào lộ ra ánh sáng dịu mát, không nhanh không chậm nói: “Họp phụ huynh, tôi phải đến chứ.”

Động tác thân mật này nhất thời khiến cho thầy Tiểu Tần đứng một bên đau nhói, đánh bay tất cả mơ tưởng hão huyền của anh ta.

Ôn Nhung né ra, trong lúng túng xen lẫn tức giận, trong tức giận mang theo xấu hổ, cuối cùng cũng không chế được dưới lớp mặt nạ cường đại của cô: “Lâm tiên sinh, chỗ ngồi của Tử Hào ở tổ thứ nhất nhóm thứ hai chỗ thứ tư tính từ bên tay trái.”

Sau đó, mặt không thay đổi quăng cho anh ta mấy tờ giấy.

Lâm Tuyền không vội đi luôn, đường đường chính chính cản trở giao thông: “Cuối tuần muốn đi tập?”

Nói nhảm, Ôn Nhung lườm anh ta một cái: “Tuần nào em chả đi.”

“Cũng tốt, tuần này tôi rảnh, tôi đi với em.” Lâm Tuyền quay đầu lại hỏi thầy Tiểu Tần đã trong suốt từ này đến giờ, “Thầy cũng đi chứ? Tôi đón Nhung Nhung xong, thuận đường có thể đón thầy?”

Lời đề nghị thân thiết cỡ nào chứ, song thầy Tiểu Tần bỗng nhiên cảm thấy như khí lạnh xâm nhập, gần như là lắc đầu theo bản năng, anh ta chần chờ một lúc lâu, quan sát Lâm Tuyền và Ôn Nhung một chút, cuối cùng vẫn không nhận được hỏi: “Hai người là?”

Lâm Tuyền lộ ra vẻ mặt bình tĩnh, nói với Ôn Nhung: “Danh sách khách mời bên em đã xác định chưa? Có mời thầy đây không vậy?”

Không cần nói lại, thầy Tiểu Tần cũng đã hiểu, hiện thực luôn tàn khốc. Mặc dù không thể tưởng tượng nổi một cô giáo Ôn đơn giản thuần túy lại có thể ở cùng một chỗ với một người đàn ông như hồ li vậy, nhưng thầy Tiểu Tần vẫn buộc phải đón nhận hiện thực này, anh ta sớm nên biết rõ chân tướng mới đúng, chú đã từng nhắc nhở anh ta, chuyện này không giả. Nhưng con người vốn là như vậy, mắt thấy tai nghe mới tin là thật.

Sau khi Lâm Tuyền cản trở giao thông năm phút, mới từ từ bước vào phòng học, ngồi xuống chỗ ngồi của con trai. Người chân dài, chen chúc ở một cái bàn bé tí thực uất ức, nhưng Lâm Tuyền ngồi không thôi cũng ngồi ra khí thế của tổng tài (nói nhảm, người ta vốn đã là tổng tài, tiền nhiệm tổng tài cũng vẫn là tổng tài). Hắn tùy ý lật giở phiếu điểm của Lâm Tử Hào, thực ra không cần nhìn cũng biết thằng bé này nếu có môn nào không đạt một trăm điểm, chưa đợi hắn lên tiếng, thằng bé đã tự ngược trước.

Lâm Tuyền ngẩng đầu nhìn Ôn Nhung đang bận tối mắt ở cửa, cô vẫn đang giải thích với thầy Tiểu Tần sắc mặt tái nhợt, vị giáo viên trẻ kia coi như cũng là nhân tài tổ chất được đào tạo từ đại học bồi dưỡng ra, dưới sự đả kích như vậy mà vẫn chống đỡ được, còn đứng ở đó làm tấm gương nhân dân.

“Cho nên, anh đừng để ý, con người anh ấy có điểm hay tự cho mình là đúng, cuối tuần chúng ta cứ đi tập cùng nhau thôi.”

“Không được.” Thầy Tiểu Tần cảm nhận được trong phòng có một luồng ánh mắt lạnh lẽo, lập tức giải quyết đồng phiếu điểm trong tay một cách qua quýt, sau đó lẩn mất, “Cô giáo Ôn, lát nữa tôi còn phải viết báo cáo về họp phụ huynh, tôi đi chuẩn bị trước.”

“A, được.”

Ôn Nhung tiếp tục làm hết trách nhiệm hoàn thành công việc của cô, bỗng nhiên một khuôn mặt xuất hiện trước mặt cô, vị phụ huynh học sinh này nhìn thật nhiệt tình, Ôn Nhung như máy lựa ra một tờ phiếu điểm của học sinh, đưa cho đối phương.

“Ôn Nhung, cậu không nhận ra mình à?”

“...???”

Năng lực ghi nhớ người Ôn Tiểu Nhung không tốt, đã từng nhận lầm Dư Văn Nhạc thành Trần Quán Hy, lúc vụ scandal ảnh nóng xảy ra cứ chỉ thẳng về phía Dư Văn Nhạc mà mắng, sau đó nhận phải sự khinh bỉ dào dạt như đại dương của Như Bích cô nương.

“Cô là?”

“Này, không phải chứ, là mình này, Giai Giai!”

Ôn Nhung bừng tỉnh, lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, “Bành Giai Giai?”

Giai Giai là một cái tên rất bình thường, hai mươi mấy năm Ôn Nhung sống gặp cả thầy năm người tên là Giai Giai, mà Giai Giai này tuy rằng không phải người có quan hệ tốt nhất với Ôn Nhung, nhưng lại là người đặc sắc nhất —— một cô nàng 160 cân, Ôn Nhung đứng ở bên cạnh cô nàng đã từng chẳng khác nào cái sào phơi quần áo. Nhưng mà nhìn cô ấy bây giờ xem, làm gì có tí thịt nào, vóc người chẳng quá đẹp ấy chứ.

“Cậu là phụ huynh của Bành Suất?” Ôn Nhung nhón nháo, nếu mà đúng vậy, chẳng lẽ cô ấy đã có đứa bé này từ hồi trung học rồi?

“À à, mình là chị nó, ba mẹ mình hôm nay có việc.”

Ôn Nhung thở phào nhẹ nhõm: “À, thì ra là vậy.”

“Đúng rồi, người vừa nãy đó, bạn trai cậu hả?”

Bành Giai Giai dẩu dẩu môi nhìn về phía đầu kia của phòng học, Ôn Nhung bắn: “Cái này...”

“Mình vừa mới nghe được, chuyện vui của cậu cũng sắp rồi phải không? Ngày kia là ngày uống rượu mừng của Phí Phí, lúc nào thì đến lượt cậu hả?”

“Gì với gì chứ, không có chuyện kia đâu.” Ôn Nhung hàm hồ nói cho qua chuyện, “Cậu vào trước đi, sắp bắt đầu rồi.”

“Thế lúc về tán gẫu tiếp, gặp lại ở tiệc cưới nhé.”

Cuộc họp phụ huynh chính thức bắt đầu, vốn là chẳng có chuyện gì của Ôn Nhung cả, cô có thể công thành lui thân, nhưng chợt nghĩ đến người nào đó còn đang ngồi trong phòng họp, nếu cô cứ đi như vậy, không biết người kia có tức giận hay không đây? Ôn Nhung đang ngồi trong văn phòng ngây người, suy nghĩ một chút, thôi vẫn là chờ anh ta đi.

Tâm lý cô vợ nhỏ này thực không thể chấp nhận được.

Ôn Nhung mở máy tính, định xem phim một chút, lấy thái độ diễn tập ở nhà của Đinh cô nương, không đến hai giờ, cô nàng chắc chắn không thể nào kết thúc cuộc họp được.

Phần giới thiệu của phim kinh dị còn chưa xem hết, bên ngoài cửa đã có người tiến vào.

Ôn Nhung đang hồi hộp xem, tinh thần còn chưa hồi phục lại, cho nên, trong khoảnh khắc cô nhìn thấy Phó Tô, vẻ mặt vẫn cứng ngắc.

“Tôi vừa mới đến thăm bà nội, bà nói tối nay em làm thêm giờ, nên tôi tới xem một chút. Ăn cơm chưa vậy?”

Nói thì nói như vậy, Phó Tô đã đặt xuống một cái túi nhỏ.

Thật đúng là không cần phải nói, dói chứ sao không, vốn là muốn chờ Lâm Tuyển họp phụ huynh xong sẽ cùng anh ta tùy tiện đi ăn cái gì đó.

Ôn Nhung có chút ngoài ý muốn: “Cám ơn, anh ăn chưa? Ăn cùng đi?”

“Ăn rồi.”

Ôn Nhung cũng không khách khí lấy hộp thức ăn ra, các loại thịt hll* gọi lên sự thềm ăn của cô, nhưng mà, trước mặt đối tượng thâm mến trước đây bóc ngắn cắn dài vẫn có chút tâm lý ngại ngùng.

*Hll = hoa lệ lệ = tuyệt đẹp

Ôn Nhung đem tới một cái ghế: “Anh ngồi đi.”

“Không cần, tôi đi luôn bây giờ.”

Phó Tô đứng một lúc, Ôn Nhung nhìn chăm chăm hộp thức ăn không dám động.

Bỗng, trước mặt bay ra một tờ chi phiếu, những mấy con số không lặn, Ôn Nhung đếm không hết.

“Làm gì?”

“Chi phiếu.”

Ôn Nhung cầm bút chọc chọc tờ giấy vô cùng quý giá kia: “Em biết, nhưng đưa em chi phiếu làm gì?”

Phó Tô thần nhiên nói: “Nhà em sắp phá sản.”

“Không cần.” Ôn Nhung trực tiếp chọc mấy lỗ thủng trên đó.

Lại một tờ chi phiếu nhẹ nhàng đượ thả xuống, Phó Tô bám riết không tha.

Ôn Nhung bạo phát: “Em đã nói là không cần mà!”

Dính dáng đến chuyện này, cô liền phát cáu, phá sản là cha cô phá sản, với cô một xu quan hệ cũng không có.

Một tờ không đủ, thì ném ra hai tờ, sau đó người nọ không nói câu nào rời đi.

“Từ từ, anh đây là có ý gì?”

Phó Tô đứng trước cửa, nghiêng nửa mặt: “Hôm trước nhà họ Lâm đã chuyển khoản tiền đầu tiên đến cho cha em.”

“...” Ôn Nhung không hiểu đầu đuôi ra sao.

“Lấy chuyện đính hôn của em làm điều kiện.” Bàn tay nắm lấy tay nắm cửa của Phó Tô siết chặt, “Em không nên hy sinh bản thân vì chuyện như vậy.”

“Em...”

“Ai nói đây là hy sinh?”

Lâm Tuyền, anh gần máy theo dõi trên người em sao, vì sao luôn xuất hiện rất đúng lúc vậy hả hả hả?

Lâm Tuyền đi tới, cầm hai tờ chi phiếu kia quét qua, không hề đem mấy con số không kia bỏ vào trong mắt, anh ta quay đầu hỏi Ôn Nhung: “Em có cần không?”

Ôn Nhung đương nhiên lắc đầu, nhưng cô còn chưa nói ra câu “Trả lại cho Phó Tô”, hai tờ giấy quý giá kia đã thành tro trên tay Lâm Tuyền.

“Người trẻ tuổi, đừng động một chút là nói những lời vô trách nhiệm không bằng không chứng.” Anh ta bước đến bên cạnh Ôn Nhung, đưa tay vòng qua vòng eo nhỏ nhắn của Ôn Nhung, “Là hy sinh sao?”

Ôn Nhung há miệng, Lâm Tuyền cười đến nheo cả mắt: “Không phải đâu.”

Sau đó, anh ta nói với Phó Tô: “Đây là chuyện giữa tôi và Nhung Nhung, xin tôn trọng chị gái của vợ tương lai cậu một chút, còn có anh rể tôi nữa.”

“Lâm Tuyền, đừng có kéo người khác vào cuộc chiến gia tộc nhà các anh...”

“Không phải lựa chọn mà cậu cho là đúng cũng đúng trong mắt người khác.” Lâm Tuyền ngắt lời anh, lại cao sâu khó lường cười cười, “Nhưng mỗi người đều phải chịu trách nhiệm với lựa chọn của chính mình.”

Ôn Nhung kinh hãi, hình như đây là lần đầu tiên cô đồng bộ suy nghĩ với Lâm Tuyền, quá của đồng*.

*một từ được biến tấu qua mạng internet, có nghĩa là bao che, hoặc khổng chế tự do ngôn luận đồng thời cũng mang nghĩa như “ngang như cua”

Song, cô nghĩ chỉ đến đây, người khác lại nghĩ vi diệu hơn.

Khuôn mặt tuần tú của Phó Tô trong nháy mắt trắng bệch, mà ánh mắt nhìn Lâm Tuyền đã tối hơn mấy phần, anh không xác định nổi người đàn ông này đã biết được những gì: “Anh muốn nói gì?”

“Bây giờ cậu muốn tôi nói ra sao?” Lâm Tuyền mở mắt, miễn cưỡng nhìn về phía Phó Tô.

Hoàn toàn bị cách ly khỏi cuộc đối thoại này, Ôn Nhung lơ mơ, hai người kia đang bí hiểm cái gì vậy?

“Hai người đang nói chuyện gì vậy?”

“Bọn tôi đang nói...” Lâm Tuyền dừng lại một chút, ánh mắt lạnh bạc cùng nụ cười treo nơi khóe miệng đều tản ra tín hiệu nguy hiểm.

Phó Tô giống như nuốt phải ruồi, sắc mặt càng ngày càng khó coi, cuối cùng thậm chí ngay cả tạm biệt cũng không nói, đi thẳng.

Ôn Tiểu Nhung bị khiến cho không giải thích nổi: “Anh nói với anh ấy cái gì? Hình như anh ấy tức giận.”

“Không hề gì.”

Ôn Nhung vẫn không yên lòng: “Không giống như không hề gì. Anh chờ tí, em đi xem một chút.”

“Nhưng Nhưng.”

Ôn Nhung quay đầu lại, thấy Lâm Tuyền đã ung dung vứt túi thịt ngon lành kia xuống thùng rác, cô lập tức bị dời lực chú ý, hết hồn nói: “Anh làm gì vậy! Em còn chưa ăn!”

Lâm Tuyền kéo cô ra ngoài: “Đi ra ngoài ăn.”

“Anh không hợp phụ huynh sao?”

“Chẳng có gì thú vị.”

Cứ nghĩ đến cảnh anh ta nghênh ngang rời khỏi cuộc họp, Đinh cô nương chắc sẽ khóc mất.

Ôn Nhung lưu luyến không ngừng quay đầu ngắm thức ăn ngon lành đã bỏ cô mà đi trong thùng rác.

Hai người đến câu lạc bộ của Lâm Tuyền, đi tới gian phòng riêng lớn đến mức khiến cho người người oán hận kia, Ôn Nhung đánh giá chung quanh, đốt tiền kiểu này, sa đọa đến mức như vậy sao...

Lâm Tuyền mở một chai vang đỏ ra: “Có nhớ lần đầu tiên em tới đây gặp tôi không?”

Ôn Nhung mắt tròn trắng, té ra là đang dụ cô.

“Giám Phi nói, ‘chết đi’ của em khiến cho người ta có ấn tượng rất sâu sắc.”

“...” Lúc đó cô cho là đời này sẽ không gặp lại người đàn ông này nữa, mới bứt sa gà chết, tiếc nuối cả đời.

Ngoài cửa phục vụ đã lục tục mang thức ăn lên, Ôn Nhung nhìn bữa ăn tây tinh xảo tuyệt vời trước bàn, bữa tối dưới ánh nến, hoa hồng thẹn thùng nở rộ, nhạc cổ điển tao nhã làm bạn, bao hàm những tình cảm nhẹ nhàng lãng mạn, đây là chiến lược công tâm chủ yếu của phim Hàn phim Đài mà. Song, Ôn Nhung không thể để mình bị đẩy vòng vòng được, thay vì ăn những món cần phải động dao động nĩa xa hoa kia, không bằng cho cô một bát mì thịt bò còn hơn....

Cô cuối cùng có phải người dung tục hay không, thật đúng là khó mà nói.

Ôn Nhung ăn hai miếng hào, tế nhạt vô vị.

“Em có thể ăn thịt bò bít tết không?”

“Hôm nay không có.”

“...”

Kiên trì đến tận cùng, Ôn Nhung quyết định về nhà ăn mì úp.

Món điểm tâm ngọt sau bữa chính Ôn Nhung ăn cũng khó chịu như thường, Lâm Tuyền thưởng thức rượu, hỏi một câu: “Rượu này thế nào?”

“Em không biết uống rượu.”

Ôn Nhung nhìn chai rượu đã bị Ôn Nhung uống cạn, lắc đầu, thật đáng tiếc, tửu lượng tốt như vậy mà không đi theo chính đạo.

“Tiệc đính hôn tôi định dùng loại này.”

“Ừm, tùy anh.” Cô chẳng qua chỉ là ngàn chén không say mà thôi, đối với rượu cô chẳng có tí nghiên cứu nào cả.

Ôn Nhung nắc một hơi rượu, khuôn mặt xinh xắn hồng hồng càng thêm đáng yêu rực rỡ, hô hấp của Lâm Tuyền cứng lại, có chút hoảng hồn, đợi đến lúc hồi phục tinh thần lại, đã đi đến bên cạnh cô, cúi xuống hôn cô.

Ôn Nhung cũng đâu có say, đang muốn bộc phát, Lâm Tuyền đã hôn xong.

Bờ môi anh ta chuyển qua bên tai cô, phảng phất như ẩn ý đưa tình nói: “Đừng làm những chuyện tôi không thích, ngoan.”

Hắn là loại người sẽ không cho người khác cơ hội, cho nên, lần này coi như là hắn đã khoan hồng độ lượng.

Chỉ có Ôn Nhung cau mày nửa ngày vẫn không sao hiểu nổi, cô rốt cuộc đã làm chuyện gì anh ta không thích chứ.

Có lẽ, nếu như, giờ phút này cô biết được, thì sau này cũng đâu phải đau khổ như vậy.

35. Chương 35

Ôn Nhung ở nhà chọn lựa thật nhanh cả nửa ngày, vẫn không tìm ra một bộ đồ thích hợp, trừ quần áo thể thao ra thì cũng chỉ có quần áo thể thao, cả tủ gần như toàn màu đen, nếu mà đi dự lễ tang mặc còn ổn. Ôn Nhung thực giống như đưa đám, cô sao không nhớ ra sớm hai ngày là trong tủ quần áo của cô không có bộ đồ nào thích hợp để tham dự hôn lễ chứ, để bây giờ ứng phó không kịp.

Lần này đi uống rượu mừng, vốn là hẹn với Như Bích cô nương, nhưng cô nàng nói đột nhiên bị cảm cúm sốt cao, thối tư mà còn cảm mạo, đúng là đau thương không đỡ nổi. Vậy nên, Lâm Tuyền nói muốn đưa cô đi, vốn là còn nói muốn cùng đi, đáng tiếc có việc. Lúc này, người kia đã đến cửa, Ôn Nhung còn chưa giải quyết xong vấn đề ăn mặc.

“Làm sao bây giờ?” Cô ngồi chồm hổm trên mặt đất, nghiêng đầu hỏi anh ta.

“Bây giờ đi mua?”

“Không kịp đâu.” Ôn Nhung vọt tới phòng Đinh Đinh, “Đinh Đinh, em có bộ đồ nào trang trọng chút không? Chị phải đi uống rượu mừng, không mặc tùy tiện quá được.”

Đinh cô nương vút miếng khoai trong tay đi, lập tức kéo ngăn tủ ra, lấy ra một đồng váy màu sắc rực rỡ, Ôn Nhung chọn nửa ngày, mấy thứ này đều là của mấy cô gái trẻ, cùng với hình tượng tóc ngắn cứng nhắc của cô hoàn toàn không phù hợp.

“Chỗ chị không có một cái nào ư?”

Đinh cô nương chạy vào trong phòng cô, gạt móc treo quần áo của Ôn Nhung.

“Đừng tìm nữa, đều không hợp.”

“Đây là cái gì?”

Đinh cô nương gạt hết mắc treo quần áo trong tủ ra, đột nhiên thấy mấy chiếc túi mới tinh hàng hiệu, mở ra nhìn, ai da, đây không phải có sẵn đồ rồi hay sao?

Ôn Nhung ló đầu qua nhìn, ngẩn người, đây là lễ vật lần trước Lâm Tuyền nói tặng cô gì đó, anh ta không chịu lấy về, cô đành cất xuống đáy tủ.

“Chị còn nói không có đồ, đây không phải là đồ thì là cái gì?”

Đinh cô nương hưng phấn lấy ra hai bộ, đều đẹp không sao tả xiết, hàng cao cấp đúng là hàng cao cấp, chất liệu này, đường cắt này, vừa nhìn đã biết không phải bình thường, tuy không phải đồ hoa hoa lá lá cho mấy cô gái xinh đẹp, nhưng kiểu dáng kinh điển rất thích hợp với Ôn Nhung.

“Chị chừng nào thì mạnh tay với bản thân như vậy, thế này mất bao nhiêu máu chứ...” Đinh cô nương lập tức phản ứng kịp, nhìn Lâm Tuyền một chút, “A a, là anh tặng?”

Lâm Tuyền quét Ôn Nhung một cái: “Tôi tưởng em vứt rồi.”

“...”

Lâm Tuyền tiến lên, từ trong đồng quần áo kia chọn ra một chiếc váy màu trắng nhẹ nhàng thoải mái nhét vào tay Ôn Nhung: “Cái này không tệ, mau đi thay đi.”

Ôn Nhung vẻ mặt đau khổ: “Có thể không mặc váy được không?” Còn nữa, có thể không mặc đồ đắt như vậy được không, sẽ không thoải mái.

Đinh cô nương trừng cô: “Cặp chân dài kia của chị dùng để làm gì, đương nhiên là để khoe ra cho người ta nhìn, chị cũng phải thử một lần chứ.”

Lâm Tuyền cũng phụ họa: “Cô giáo Đinh nói rất đúng.”

Dưới hai tầng áp bách, Ôn Nhung xoay xoay vặn vặn mặc váy, đáng chết, cái khóa này sao khó kéo như vậy.

“Đinh Đinh, vào giúp chị một chút, không kéo được khóa lên.”

Cửa mở ra, có người đi vào, đứng ở sau lưng cô.

Ôn Nhung lắc mông: “Thật kỳ quái, hình như mắc vào BRA rồi, em xem giúp chị chút.”

Chỉ chốc lát, khóa được kéo lên.

“Cám ơn.”

Ôn Nhung xoay người, lúc này bị dọa cho sợ đến thở hắt vì kinh ngạc: “Anh vào đây làm gì!”

“Cô giáo Đinh vào phòng rửa tay rồi.” Lâm Tuyền bình thản nói.

“Anh, anh... ông chú,” Ôn Nhung gấp đến độ nói đều không suôn sẻ, “Chú.. không biết nam nữ khác biệt sao?”

Trời ơi, lưng của cô, một mảng lớn của cô, không chút che giấu, đều bị tên cầm thú này thấy hết!

“Có gì đâu, chẳng qua chỉ là sau lưng.” Lâm Tuyền hời hợt nói, “Thực ra thì đằng trước cũng chẳng khác là bao.” Nói xong, hai mắt quét qua bộ ngực bằng phẳng không có gì lạ của Ôn Nhung.

Ôn Nhung nổi giận, lập tức quên mất vừa rồi vẫn còn đang tố cáo anh ta vô lễ chớ nhìn: “Cái này gọi là mảnh mai! Hiểu không hả!”

Cô đứng trước gương uốn uốn éo éo kéo váy, sắc mặt không tốt lắm gầy gầy mái tóc ngắn, dạo này tóc đã dài ra, đã đến tai, không giống con trai như trước nữa, hợp với bộ váy trắng này, đơn giản tinh khôi lại có mùi vị thanh thuần như một đóa bách hợp nhỏ bé.

Lâm Tuyền nhìn cô gái trong gương, khê xuất thần.

“Nhìn kiểu gì cũng thấy không ổn, không được không được.”

“Mặc bộ này đi.” Lâm Tuyền lấy lại tinh thần, vỗ tay quyết định nhanh chóng, “Không còn thời gian nữa.”

Cuối cùng Ôn Nhung mặc bộ đồ đó bước ra cửa.

Đinh cô nương nói nên thử một lần, cô liếc mắt nhìn người lái xe, loại đàn ông này cô cũng dám thử, bộ váy này cũng chẳng là cái gì.

Đến khách sạn, Lâm Tuyền xuống xe mở cửa giúp cho Ôn Nhung, Ôn Nhung vẫn ngồi trong xe đấu tranh với cái váy, à, bây giờ còn thêm hai quả giày cao gót nữa.

“Lúc nào xong gọi điện cho tôi, tôi đến đón em.”

Cô đỡ cửa xe bước xuống: “Không cần, anh không phải có việc gì sao, tự em ngồi xe về được.”

Lâm Tuyền ân vai cô: “Gọi điện cho tôi.”

“...”

Được rồi, anh thích làm phu xe thì mặc xác anh.

Bọn họ nói tạm biệt trước cửa khách sạn, phía sau một chiếc xe dừng lại, hai người bước xuống, Ôn Nhung tùy tiện liếc qua, tầm mắt lướt qua liền lộn trở lại.

Ôn Tuyết chưa xuống xe đã nhìn thấy chiếc xe sang trọng kia, biển số xe hình như hơi quen, vừa xuống xe lập tức thấy bóng lưng của người đàn ông, bóng lưng này quá cao lớn, quá dễ nhận ra, không phải là Lâm Tuyền thì là ai. Sau đó lại nhìn thấy cô gái đứng trước mặt anh ta, một thân Channel, trong lòng Ôn Tuyết không khỏi vui mừng, âm thầm đắc ý, Ôn Nhung chưa gả qua đã bị chồng ruồng bỏ, cũng đúng, một người đàn ông như Lâm Tuyền trừ phi hỏng đầu mù mắt mới coi trọng một cô gái như Ôn Nhung....

Từ từ, cô gái kia sao nhìn quen vậy?

Ôn Nhung giờ không thích chào hỏi với cô em này tí nào, nhưng trước mặt mọi người, vẫn phải động mồm động lưỡi: “Tiểu Tuyết.”

Sắc mặt của Ôn Tiểu Tuyết nhất thời trở nên ngạc nhiên: “Chị...?”

Hôm nay Ôn Nhung quả thực là vô cùng không giống bình thường, người dựa vào y trang Phật đưa vào kim trang, chẳng qua chỉ thay một bộ quần áo, Ôn Nhung đã thành đại tiểu thư, rất có điểm chói lọi.

Phó Tô vừa nãy không có chú ý đến chiếc xe và người phía trước, lúc này đột nhiên quay đầu nhìn lại, ngay sau đó đứng yên tại chỗ.

Anh có rất nhiều hình của cô, trong ảnh chụp cô tức trước đến giờ luôn chỉ thích màu đen, một cái áo len, một cái quần bò, cổ áo dựng cao lên, hai tay cắm trong túi quần, đứng trong sân tập, hoặc nói hoặc cười, dáng vẻ rất anh tuấn. Đã từng có mấy đàn em lớp dưới thấy bóng lưng của cô, đã thầm mến cô, sau khi biết cô là đàn chị xong, vẫn thích cô như cũ, âm ỉ muốn kết bạn với cô.

Giờ, cô yếu điệu như một khóm bách hợp ướt sương, lẳng lặng nở rộ.

Đã từng, anh nghĩ, nếu như có thể, anh muốn làm người đang đứng bên cạnh cô kia, cùng với cô đứng trên sân tập ngắm mây, nghe tiếng gió, chạy nhảy.

Sau đó, anh nghĩ, nếu như có thể, anh muốn trở thành Phó Tô xuất sắc nhất, sạch sẽ, hoàn mỹ trong cảm nhận của cô thời cấp hai đó.

Phó Tô vẫn đang nhìn cô, Ôn Nhung cho là mình có vấn đề, lúng túng cúi đầu nhìn chiếc váy, cô đã nói không muốn mặc rồi, bây giờ kỳ quái lắm đúng không, người khác đều nhìn cô như quái vật.

“... Em vẫn nên đổi bộ khác...” Cô không thích bộ dạng này, không phải là cảm giác của cô.

“Như vậy rất đẹp, vào đi thôi.” Lâm Tuyền vuốt vuốt mái tóc ngắn của cô, “Đừng quên gọi điện cho tôi.”

Cuối cùng, anh ta còn nói: “Chú ý lời nói.”

Ôn Nhung chẳng hiểu ra sao.

Lần này là hôn lễ của một người bạn thời cấp hai của Ôn Nhung tên là Phí Phí, Phí Phí là bạn nam có quan hệ tương đối tốt với cô thời học cấp hai, một cậu chàng khá nhanh nhẹn nhanh miệng. Sau khi Ôn

Nhưng tiến vào, chú rể lập tức không nhận ra cô, cuối cùng không nhìn được tuôn ra một câu: “Khốn thật, cậu chuyển giới?”

... Có cậu chuyển giới thì có.

Ngay trước mặt cô dâu, Ôn Nhung không đến mức không biết xấu hổ mà nói ra miệng, chào cô dâu chú rể xong, đưa tiền mừng của cô và Đoàn Như Bích, bước vào phòng tiệc, hội trường rất rộng, ít nhất cũng phải ba mươi bàn, đã có không ít người vào ngồi, phân nửa bên trái là bạn bè người thân của nhà trai, nửa bên phải là bạn bè người thân của nhà gái.

Ôn Nhung tìm được bàn của mình, Phí Phí sắp xếp cho bạn cấp hai ở cùng một chỗ, tổng cộng có ba bàn, chưa chắc đều là cùng khóa, có người là cùng lớp với Phí Phí, giống như Ôn Nhung, có người là ở bên hội học sinh, tiền bối hậu bối ở trong Đoàn Đội, giống như Phó Tô, Ôn Tuyết. Lúc Ôn Nhung đến, cái bàn mười người đã có sáu người ngồi, cô bước tới, không ai nhận ra cô là ai.

“Đã lâu không gặp, mọi người tới sớm quá nhỉ.”

Một nữ sinh ngồi cùng bàn, thật là thì chính là lớp trưởng của bọn họ, nhìn cô nửa ngày, cặp mắt cận thị nặng cũng đã tròng to hơn cả tròng kính: “Ôn Nhung?”

Làm gì đến mức ấy, chẳng qua cô chỉ đổi bộ quần áo, cũng đâu có đổi gương mặt.

“Lớp trưởng đại nhân, hắc hắc.”

Nam sinh ngồi bên cạnh cũng nhận ra; “Ôn Nhung, cậu thay đổi nhiều quá.”

“Đúng vậy, hôm nay suýt nữa em cũng không nhận ra chị ấy.” Ôn Tuyết kéo Phó Tô ngồi xuống.

Cặp chị em này lúc ấy ở trong trường đều được coi là nhân vật phong vân, cô chị Ôn Nhung là siêu nhân thể dục, quán quân lớn nhỏ đều ôm đến nhũn cả tay, cô em Ôn Tuyết nhập học sau lại vừa là mỹ nữ lại là tài nữ, thành tích trong bảng lúc nào cũng trong top 3.

Chỉ có điều, hai chị em này không được thân thiết lắm.

Ôn Nhung Ôn Tuyết ngồi đối mặt nhau, Ôn Nhung không thích vị trí này.

“Chị, hôm nay cũng đâu phải ngày chị kết hôn, ăn mặc như bình thường là được rồi, không phải chị không quen mặc váy đi giày cao gót sao, không cần thiết phải hành hạ mình như vậy.”

Lời này thực sự không nên được nói ra từ trong miệng một cô em gái, không khí còn chưa được hâm nóng, đã bị một câu của Ôn Tuyết làm cho tẻ ngắt.

Là cô muốn mặc sao! Còn không phải là bị người nào đó ép buộc.

Chẳng qua, Ôn Nhung đã thấy qua lúc Ôn Tuyết điên hơn rồi, cho nên giờ phút này về mặt của cô cũng chỉ nhàn nhạt mà nói: “Coi như luyện tập, dù sao tháng sau cũng phải mặc váy đi giày cao gót.”

Phó Tô nheo mắt, sắc mặt trầm xuống mấy phần.

Ôn Tuyết hết sức tiếc nuối lắc đầu một cái: “Nhưng bộ này không hợp với chị lắm, Tô Tô, anh nói có đúng không?”

Phó Tô bình tĩnh nói: “Vô cùng hợp.”

Sắc mặt Ôn Tuyết nhất thời như nuốt phải phân.

“Mình cũng thấy rất đẹp.” Lớp trưởng ngồi một bên ca ngợi.

“Mình cũng thấy vậy, ngại quá, mình đến chậm.”

Bàn Giai Giai vừa xuất hiện, lực chú ý của mọi người lập tức được dời đi, đây cũng là một cô nàng biến mục nát thành thần kỳ, thịt nhiều như vậy mà mặt sạch sành sanh, kết quả là, đề tài dời đến việc lớn cả đời của phái nữ: giảm cân.

Lục tục, khách khứa cũng đến đông đủ, MC bắt đầu dẫn dắt toàn cục, ánh đèn tối dần, đến khi hành khúc kết hôn vang lên, hiện trường yên lặng, tâm trạng tuyệt vời khiến lòng người dao động đột nhiên dâng lên, vô số những bong bóng trong suốt từ trên trời bay xuống, tô điểm cho không khí lãng mạn đến cực điểm.

Ôn Nhung quay đầu nhìn cô dâu chú rể bước lên thảm đỏ, bản thân cũng không phát hiện ra, lúc này nụ cười của cô nhẹ nhàng đến mức nào, lời chúc phúc cùng mong đợi phát ra từ nội tâm. Trên đài, MC kể lại chuyện yêu đương từ khi cô dâu chú rể mới quen đến khi yêu nhau, thực ra chẳng đến mức khắc cốt ghi tâm, nhưng lại là câu chuyện đẹp để ám áp nhất, nắm tay cả đời, bên nhau đến già, có thứ gì khiến cho người ta hạnh phúc hơn nữa sao?

Ôn Nhung nhìn chú rể, không hiểu sao trước mắt loáng một cái, tự động gấn khuôn mặt của Lâm Tuyền vào. Không biết anh ta mặc lễ phục vào trông sẽ thế nào, cô thích đàn ông mặc lễ phục màu đen, anh già kia nhất định sẽ đom đóm muốn mặc đồ trắng cho coi, nhưng chắc cũng rất đẹp mắt đây. Lễ đính hôn sắp được cử hành, cô ngoài mặt buông tay mặc kệ, nhưng trong lòng cũng ngứa ngáy khó chịu, có cô gái nào lại không quan tâm đến thời khắc quan trọng như vậy, cho dù không phải hôn lễ chính thức, nhưng cũng là một loại hứa hẹn.

Nghĩ đến đây, cô không nhận được mà dâng trào một chút, cùng với hôn lễ tiến vào lúc quan trọng, nụ cười cũng càng vui vẻ.

Ánh đèn sáng lên, tiếng vỗ tay vang lên, Ôn Nhung thu hồi tầm mắt, mới vừa quay đầu, ánh mắt chạm phải người đối diện, Phó Tô giật mình, nhanh chóng nâng ly rượu lên, quay mặt đi.

Khai tiệc, mọi người ăn uống uống, cô dâu chú rể vẫn còn đang đi kính rượu từng bàn, ba bàn bọn họ trước đã tự mình náo nhiệt. Lần này không thua gì hợp lớp cả, người ba bàn cứ đi tới đi lui, mời rượu lẫn nhau, quãng vai khoác tay, tình cảm bạn học hết sức bùng nổ.

Bàn của Ôn Nhung là nhiều người la cà nhất, có vị tôn đại thần Phó Tô ngồi đây, có ai không biết anh là Trương Nguyên thi tốt nghiệp khóa bọn họ học năm đó, giáo thảo* một cây, bạn gái xứng đôi chính là hoa khôi của trường, chính là người ddang ngồi bên cạnh. Còn có Ôn Nhung, nữ hiệp ngàn chén không say trong truyền thuyết xâm nhập lòng người, mọi người không dám đấu một mình với cô, ws* yêu cầu uống tập thể.

* giáo thảo = anh chàng đẹp trai nhất trường.

ws = bỉ ổi (ngôn ngữ mạng, viết tắt)

“Phó thiếu, sắp có chuyện vui chưa?”

Gia thế của Phó Tô mọi người đều biết, bạn học hay gọi anh là Phó thiếu.

Ôn Tuyết ngồi một bên, mặt đỏ rần, nhưng Phó Tô lại nhàn nhạt đáp lại: “Không có.”

Bạn học cười ha ha, Ôn Tuyết cứng mặt, trừng Phó Tô, Phó Tô làm bộ như không thấy.

Nói đến chuyện vui, bạn bè nhiều năm không thấy cũng bắt đầu bát quái, một anh chàng rất giống Mã giáo chủ rít gào trong lớp năm đó yêu cầu mọi người tự khai báo giá trị thị trường của bản thân. Có người thẳng thắn khai ra có mấy người đã đi qua cuộc đời mình, nhưng cuối cùng đều thành quá khứ, cũng có người sầu khổ còn chưa tìm được ý trung nhân, nói đến nói đi vẫn lại nói đến trên đầu Ôn Nhung, chính cô còn chưa mở miệng, bên kia Bành Giai Giai đã cười ra tiếng trước “Chuyện vui của Ôn Nhung cũng sắp tới rồi đó.”

Một trận ồ lên.

Này này, phản ứng thế là sao, cô có đàn ông kỳ quái lắm sao.

Mấy người bạn vừa kêu lên lập tức truy hỏi: “Ôn Nhung, thật không hả?”

Dưới cái nhìn chăm chú nhiệt tình của cả đám, Ôn Tiểu Nhung cảm thấy rất mắc cỡ, nhưng vẫn bình tĩnh gật đầu.

Bành Giai Giai thần thần bí bí nói: “Mình gặp người thật rồi nhớ.”

Câu này lập tức khiến cho người khác hiếu kỳ, Bành Giai Giai nói tiếp: “Là một vị đẹp trai, còn là kim cương vương lão ngũ nha.”

Khụ khụ, chẳng qua là một ông chú đẹp trai.

Từ từ, Giai Giai sao biết được Lâm Tuyền là kim cương?

Nghĩ sao, cô cũng hỏi vậy, Bành Giai Giai cười nói: “Ha ha, khéo thật đấy, mình biết vị kia nhà cậu nha, chú mình với anh ta là bạn.”

Chú? Ôn Nhung suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nhớ ra một người, Bành Duệ.

Kim cương vương lão ngũ, kim quy, tiến hóa thêm chút nữa chính là nhà giàu có, phản ứng của các bạn học rất phong phú, hâm mộ ghen ghét đều có, cảm thán ôi cảm thán, chuyện này xưa như cổ tích.

Ôn Nhung rất ít khi trở thành tiêu điểm, nhưng lúc này nghiễm nhiên trở thành tiêu điểm của ba bàn, Ôn Tuyết bị người ta văng vể, đã có điểm mất hứng, đến lúc có người khen Ôn Nhung càng ngày càng xinh đẹp, không nhịn được nói: “Tỷ tỷ, chị phải túm chặt người đàn ông tốt như vậy, đối xử thật tốt với con trai anh ta, làm mẹ kế cực khổ lắm đó.”

“...”

Hiện trường yên lặng trong một giây.

Trong đầu mọi người lập tức thoáng qua một vài liên tưởng không CJ*.

* CJ = thuần khiết (từ mạng)

Thì ra là một người lớn tuổi, lại còn là tái giá, cái này cũng chẳng có gì đáng hâm mộ.

Ôn Nhung nhìn khuôn mặt tươi cười ngọt ngào của em gái, lần đầu tiên rất muốn cho nó một phát ném qua vai trước mặt mọi người, song, Như Bích cô nương từng nói với cô, vĩnh viễn đừng nên tranh cãi với mấy đứa ngu, bởi vì nó sẽ đem sự thông minh của bạn kéo đến trình độ của nó, sau đó dùng kinh nghiệm phong phú đánh lại bạn!

Ôn Nhung hít sâu một hơi, cười cười: “Chị sẽ.”

“Cũng may mà nhờ có chị gả đi, nhà chúng ta mới có thể thuận lợi vượt qua cửa ải khó khăn lần này.”

Cái này... Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Cô em gái này, chị cô nhường cô lâu quá, cô quên chị cô trừ bình tĩnh ra, còn rất bạo lực sao?!

“Ừ, không cần cảm ơn.” Ôn Nhung bĩu môi, “Yên tâm tiếp tục quẹt thẻ tín dụng của em đi, sẽ không bị khóa đâu.”

Ôn Tuyết không ngờ Ôn Nhung sẽ phản kích, tức giận vạ phần: “Chị...”

“Em đủ rồi!”

Ôn Nhung sững sốt, thấy Phó Tô lạnh mặt quát Ôn Tuyết.

Ôn Tuyết bị quát khiến cho chấn động, giống như bị nhục nhã rất lớn, ngay sau đó phản pháo lại càng lợi hại: “Anh có ý gì, quát em làm gì, em đâu có nói sai. Chính anh không phải là không muốn chị ta gả cho Lâm Tuyền!”

Sắc mặt của Phó Tô khó coi đến cực độ: “Ôn Tuyết, cô câm miệng cho tôi.”

“Làm sao, em nói sai sao? Anh che chở chị ta làm gì, đừng quên anh là bạn trai của ai!” Ôn Tuyết bị não tàn nhập hồn, miệng không dừng lại được.

“Cô cho là tôi không dám bỏ cô?”

Những lời này nói ra, chứng tỏ Phó Tô đã thực sự nổi giận!

Ôn Nhung rất ít khi thấy anh tức giận, mặt anh luôn không chút thay đổi, giống như ai cũng chọc anh mất hứng, nhưng anh cũng không hay tức giận.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều ngây ngốc, không ai dám tiến lên giảng hòa.

Nếu là bình thường, Ôn Tuyết lập tức sẽ nhũn xuống, nhưng hôm nay vì có Ôn Nhung, cô ta bị kích thích cực hạn, giống như mất đi lý trí kêu lên: “Được, nếu anh dám bỏ tôi, hôm nay tôi sẽ nói ra tất cả mọi chuyện!” Tay cô ta chỉ về Ôn Nhung đang đầy mặt khó hiểu, “Dám không?”

Ánh mắt Phó Tô nhìn cô ta thực sự lạnh buốt đến thấu xương.

Một lát sau, Phó Tô giống như cổ nén cảm xúc, chợt đứng dậy, một câu cũng không nói, mặt căng thẳng gắt gao, dưới ánh mắt trừng trừng của mọi người bước ra khỏi bữa tiệc.

Ôn Tuyết ném khăn ăn xuống, xách túi theo sát bước ra ngoài.

Mọi người đều sững sờ, huyên náo một trận, chủ nhân cũng phát hiện ra tình hình không ổn, tới đây hỏi thăm, những người khác ngượng ngập trở lại chỗ ngồi của mình.

Tâm trạng của Ôn Nhung rất tệ, cô cũng không muốn ở lại cho lắm.

“Ôn Nhung, không sao chứ?”

“Không, không sao.”

Ôn Nhung có lệ đáp một câu.

“Aiz, lần đầu tiên tôi thấy Phó Tô tức đến như vậy.”

Ôn Nhung liếc nhìn người bên cạnh, anh ta là người ngồi cùng bàn với Phó Tô thời cấp hai, quan hệ cũng khá thân, tên là Lý Niên Kiều.

Ôn Nhung không đáp lại, chỉ nghe anh ta nói tiếp: “Hồi đi học tôi đã thấy cậu ta không thích Ôn Tuyết tẹo nào, sao bây giờ lại ở cùng một chỗ với cô ta, kỳ quái.”

Ôn Nhung không có tâm tư gì đáp lại, thuận miệng nói: “Anh ấy làm sao có thể qua lại với người mình không thích, anh nghĩ nhiều quá.”

“Thật.” Lý Niên Kiều rất cố chấp, “Tôi ngồi chung bàn với cậu ta ba năm, điểm này mà còn không nhìn ra? Thành thật mà nói, người cậu ta thích phải là em.”

Trong chớp mắt, trái tim buồn bực của Ôn Nhung cơ hồ như ngừng đập.

36. Chương 36

Thế giới của Ôn Nhung tĩnh lặng trong mấy giây, sau đó cô lẳng lặng gấp một miếng vịt nướng bỏ vào miệng nhai kỹ, mùi vị của thịt sẽ khiến cho cô bình tĩnh lại.

Sau đó, cô có thể làm bộ như chẳng sao cả nói: “Anh càng ngày càng biết nói đùa, quan hệ của em và Phó Tô rất tốt... ít nhất là thời đi học, cho nên anh mới hiểu lầm chẳng.”

Lý Niên Kiều đối với luận điệu này của cô rất xem thường, anh ta học chung trường với Phó Tô bảy năm, thừa hiểu cái tính khí cổ quái của thằng nhóc kia: “Làm ơn đi, em nghĩ một nam sinh chỉ bởi vì quan hệ tốt sẽ dăm thì mười bạn chạy đi mua hiệu đồ ăn mua bữa tối chuẩn bị cho một nữ sinh sao, à, còn chưa tính mấy túi lớn túi nhỏ đồ ăn vặt kia nữa. Chủ yếu nhất là, người làm những việc này là Phó Tô, cái tên Phó Tô cả đời không biết nói đùa là gì ấy.”

“Chuyện đó cũng đâu có gì...” Ôn Nhung cố gắng thuyết phục anh ta, cũng đồng thời thuyết phục mình, “Quan hệ của bọn em không chỉ tốt không, bọn em từ nhỏ đã quen biết.”

“Sao em nghe mãi mà không hiểu vậy, hay là em thực sự đần độn như vậy?” Ông anh Lý thở dài, “Phó Tô đó, em đã thấy cậu ta giúp Ôn Tuyết làm những chuyện này bao giờ chưa, những cô gái khác đến nói chuyện cậu ta còn lười phải nhiều lời. Tôi còn nhớ sinh nhật hàng năm của em cậu ta đều bó một bó bách hợp tặng cho em.”

“Bách hợp?”

Ôn Nhung có chút hỗn loạn, trước kia lúc sinh nhật cô quả thực nhận được hoa bách hợp, nhưng lần nào cũng không có để lại tên, sau đó Ôn Tuyết nói cho cô biết là nó đưa, để cho tiện mua bó hoa để tặng, điều này cũng hợp với cá tính của nó.

Như vậy, giờ Lý Niên Kiều nói vậy nghĩa là gì?

“Em không nhận được?”

“Nhận được.”

“Đó là của Phó Tô tặng.”

“...” Ôn Nhung trượt tay làm đổ chén rượu, luống cuống tay chân cầm khăn ăn lên lau, “Anh ấy cho tới giờ chưa từng nói cho em biết.”

“Đứa ngấm ngầm như cậu ta đương nhiên sẽ không nói cho em biết. Anh bảo này, em cũng quá trì độn đấy, em một chút cảm giác cũng không có sao?”

Ôn Nhung mờ mịt lắc đầu một cái.

Đáng hận đáng tiếc làm sao, ông anh Lý cũng lắc đầu một cái theo: “Hai người các người thật là... Anh bảo này,” Lý Niên Kiều hạ giọng, “Em không có chút ý tứ nào với Phó Tô sao?”

“Này, ông đang nói gì đấy.” Chợt, một bên đàn anh tên Cổ Hi lè lưỡi thò qua.

“Không có chuyện của ông.” Lý Niên Kiều đẩy anh ta ra.

“Sao lại không có chuyện của tôi, đương nhiên là có chuyện của tôi.”

Người anh em này hiển nhiên đã uống say, chết sống không chịu đi, Lý Niên Kiều không sao nói chuyện tiếp với Ôn Nhung được, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Vậy ông nói xem mắc mớ gì tới ông?”

Cổ Hi bĩu môi cười một tiếng, đong đưa chén rượu lắc lắc với Ôn Nhung: “Cái gì nhỉ, chuyện kia thật có lỗi, đã nhiều năm như vậy rồi, anh thấy bây giờ em sắp đính hôn, cho nên muốn nói với em một câu, em đừng để trong lòng.”

Ôn Nhung không hiểu ra sao, người anh em này ngộ độc rượu sao, miệng chạy đầy xe lửa.

“Này này, em đừng tức giận.” Cổ Hi thấy Ôn Nhung không phản ứng, cho là trong lòng cô khó chịu, cố gắng ăn nói rõ ràng một chút, “Ca ca hồi đó trẻ tuổi, không có kinh nghiệm, lá thư của em làm anh rất cảm động, nhưng mà cảm động thì cảm động, không thể nói là vì cảm động nên đồng ý với em được, em hiểu không? Sau đó em gái em nói chỉ cần không đi là không sao, nên anh không đến chỗ hẹn.”

Ôn Nhung càng nghe càng thấy bất thường, nghe đến cuối, đầu oanh một tiếng nổ tung.

Lý Niên Kiều nghe như rơi vào trong sương mù, không nhận được chen miệng vào: “Ông đang nói thư gì hả, chỗ hẹn cái gì?”

“À à, bây giờ nói ra chắc cũng không sao.” Người anh em này tuyệt đối đã uống quá nhiều, cái gì cũng dám nói, “Nhớ năm đó, mấy người các ông toàn nói tôi không có duyên với phái nữ, hắc hắc, khoan hãy nói, ông đây năm đó nhận được thư tình, ông đây cũng có người thầm mến, năm đó ông đây buồn khổ, vì giữ thể diện cho cô bé đó nên không nói ra, bây giờ cuối cùng cũng có thể nói.”

Cổ Hi vẻ mặt dương dương đắc ý, khí huyết dâng trào, vành tai cũng giống như đang sung huyết, mà ở một đầu khác, khuôn mặt của Ôn Nhung vốn bị rượu huân cho đỏ hồng từ từ trắng bệch, chậm chạp phản ứng lại không kịp.

Lý Niên Kiều sững sốt, cuối cùng bộc phát ra cười to: “Ông thôi đi, Ôn Nhung viết thư tình cho ông? Khốn thật, ông biến qua một bên hóng mát đi.”

Cổ Hi vẻ mặt đại gia: “Làm gì, ông đừng có mà không tin vội, tôi dám chắc với ông, đó là thật!”

“Biến biến biến.” Lý Niên Kiều không nhận được xua con ma men đi.

“Chờ một chút...” Ôn Nhung vẫn không hề lên tiếng đột nhiên bắt lấy cánh tay Cổ Hi, “Anh nói thư của em ở chỗ anh?”

Cổ Hi hắc hắc cười hai tiếng, gãi đầu gãi tóc: “Anh vẫn để ở nhà, sao vậy, cần anh tiêu hủy? Tránh cho chồng em ghen?”

Ôn Nhung hết sức ổn định tinh thần: “Năm đó anh làm sao mà nhận được thư?”

Cổ Hi đảo mắt một vòng, nhớ lại nói: “Thư ở trong hòm thư nhà anh.”

Lý Niên Kiều gật mình hỏi: “Đây là thật? Lúc đó em coi trọng thằng này?”

Ôn Nhung lại nhìn chằm chằm Cổ Hi, nói: “Có thể trả thư lại cho em chứ?”

“Aiz, anh cũng đã xin lỗi rồi, em đừng tức giận.”

“Em không tức giận, cho dù em có tức giận cũng không phải giận anh.” Ôn Nhung chọc đĩa vịt nướng, sắc mặt nhìn qua tương đối không tốt, “Bởi vì lá thư đó không phải đưa cho anh.”

Trên khuôn mặt hồ đồ của Cổ Hi cuối cùng cũng lộ ra một tia tỉnh táo.

Lý Niên Kiều bỗng nhớ tới cái gì, chợt hiểu ra nói: “Khó trách sau đó anh không thấy Phó Tô tặng hoa nữa, có phải cậu ta cũng hiểu lầm rồi?”

Cô dâu chú rể vừa vặn tới đây mời rượu, một bàn người bưng chén rượu không ngừng uống, Ôn Nhung đứng đó giống như một người ngoài cuộc, tâm phiền ý loạn bưng lên chén rượu không, lại cuống quýt đổ chút rượu vào, cũng không thèm nhìn buồn bực uống luôn một hớp.

Chú rể cũng uống khá nhiều, rất hăng hái: “Ha ha, tử lượng Ôn Nhung vẫn tốt như vậy, đúng rồi, nghe nói cậu sắp kết hôn?”

Trong đầu Ôn Nhung ong ong từng trận, máy móc trả lời một câu: “À, là đính hôn.”

Sau đó Phí Phí nói những gì, Ôn Nhung chẳng nghe lọt được chút nào, chỉ gật gật đầu, sau đó chú rể cùng cô dâu tiến quân đến bàn tiếp theo.

Qua một lúc, Ôn Nhung giờ không ngồi tiếp nổi, qua loa bỏ khăn ăn lại, đứng lên nói: “Mình... đột nhiên nhớ tới còn có việc, mình đi trước.”

Lúc Ôn Nhung bước qua chỗ Cổ Hi, vỗ vỗ vai anh ta: “Cái đó, nhớ đem thư trả em.”

Trong căn phòng tiệc náo nhiệt tiếng người này, từng khuôn mặt tươi cười vui mừng xẹt qua trong mắt cô, biến thành ảo ảnh càng ngày càng không chân thật, Ôn Nhung càng chạy càng nhanh, có chút cảm giác hoảng hốt như bị lạc, song cô quên mất hôm nay dưới chân đang dẫm lên một đôi cà kheo, mới đi hai bước thiếu chút nữa sái cả chân.

“Ôn Nhung!”

Ôn Nhung đỡ tường quay đầu lại, thấy Lý Niên Kiều đuổi tới.

“Lá thư đó của em là đưa cho Phó Tô?”

Ôn Nhung khập khiễng đi về phía ghế sa lon ở đại sảnh, đặt mông ngồi xuống, cúi người xoa chân. Lý Niên Kiều ngồi xuống bên cạnh cô, nhất thời không biết nói gì cho phải: “Không sao chứ?”

Ôn Nhung lắc đầu, cô vẫn rũ mắt, nhìn chằm chằm chỗ mắt cá chân sưng lên, thật ngu ngốc làm sao, tự làm bậy không thể sống, ai bảo vênh váo, ai bảo giả bộ con gái làm gì, sao không đi giày thể thao đến đây, ít nhất còn có thể chạy nhanh một chút.

Một lát sau, Ôn Nhung ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: “Không có ý nghĩa gì nữa.”

“Cái gì?”

“Lá thư này gửi cho ai, đã không có ý nghĩa gì nữa.”

Lý Niên Kiều cũng hiểu: “Phó Tô chưa từng bày tỏ với em sao? Không đúng, anh rõ ràng nghe tên kia nói muốn tranh thủ một lần... Nhưng sau đó cậu ta lại nói cái gì mà không có tư cách...”

“Tranh thủ cái gì?”

“Hồi Phó Tô học năm hai đại học, không phải vừa đúng lúc em xong lớp mười hai sao, hôm liên hoan tốt nghiệp năm đó, cậu ta vốn đang ăn cơm với anh, đột nhiên nói muốn về trường cấp hai cũ xem một chút, anh thấy cậu ta đã sớm chuẩn bị, còn mua quà tặng.”

“Em không biết, em không gặp anh ấy.” Cô ngây ngẩn nói, “Cũng ngày hôm đó, em hẹn anh ấy gặp mặt ở trong thư.”

Có cần phải máu chó như vậy không!! Ôn Nhung nhớ rất rõ, buổi liên hoan tốt nghiệp ngày hôm đó, Phó Tô đã xin phép về nhà nghỉ. Lúc liên hoan, cô phải biểu diễn, biểu diễn xong cô ngựa không dừng vó quẹo ra cửa hàng bánh ngọt phố sau, chính là ở chỗ này, hai tháng trước được hương sữa nồng nàn nhuộm dần nên mây phần ngọt ngào, chính là hai tháng chung đụng đó, Ôn Nhung vất vả lắm mới sinh ra chút dũng khí, tỏ tình thôi tỏ tình thôi, chuyện một câu nói, sống cũng tốt, chết cũng được, tất cả trông vào một trận này.

Song, cô đợi đến khi cửa hàng bánh ngọt đóng cửa, kích lệ bản thân, lại đợi đến khi quán internet mở cửa 24 giờ bên cạnh cũng đã vắng ngắt, người được chờ đợi vẫn không đến.

Ôn Nhung là ngàn chén không say, nhưng đêm đó cô say túy lúy không ngừng, ngay sau đó bệnh nặng một trận, đây đúng là một hồi ức chẳng khác nào ác mộng. Sau đó, khi cô và Phó Tô gặp mặt, thái độ của Phó Tô rất lạnh nhạt, thậm chí không muốn nhìn thẳng vào cô, khi đó cô quá thương tâm, không còn sức đâu mà suy nghĩ, cô cứ để mặc anh chán ghét, không xem trực tiếp vút thư, không nhìn người, quả thật phù hợp với cá tính của Phó Tô.

Ôn Tiểu Nhung không dám nhắc đến chuyện thư từ, lại không dám hỏi Phó Tô vì sao không đến, ít nhất cho cô một cơ hội gặp mặt nói cho rõ ràng.

Sau khi vào đại học, bọn họ như người xa lạ bốn năm trời.

“Sau đó, lúc anh hẹn cậu ta chơi bóng, hỏi cậu ta thế nào rồi, cậu ta chẳng hiểu làm sao lại nói cái gì mà không có tư cách gì đó. Vốn lúc đó anh muốn đi hỏi em, nhưng cậu ta không cho, hai người hôm đó không gặp đúng không, ý trời mà.” Lý Niên Kiều quay đầu thấy vẻ mặt Ôn Nhung không ổn, lập tức nói, “Thật xin lỗi, anh lắm mồm quá, còn cố nói mấy chuyện có cũng được mà không cũng chẳng sao này. Em với Phó Tô người phải lấy chồng, kẻ phải kết hôn, nói những chuyện này cũng vô ích.”

Thời gian đã qua, năm tháng như thoi đưa, tôi và bạn đều đã để vượt mất những năm tháng không thể vãn hồi.

Song, nếu ý trời là như vậy, cô không có lời nào để nói, nhưng mà, chuyện này thật là kỳ lạ, thư của cô chẳng hiểu sao lại đến tay Cổ Hi, đừng nói là thăm mền, cô hôm nay mới nhìn rõ anh chàng kia mắt mũi như thế nào.

“.... Sau đó em gái em nói chỉ cần không đi sẽ không sao, nên anh không đến chỗ hẹn.”

Ôn Nhung đột nhiên đứng dậy, Lý Niên Kiều bị dọa cho nhảy dựng: “Sao... sao vậy?”

“Cám ơn anh đã nói cho em biết những chuyện này, có một số việc, em cần làm rõ, tạm biệt.”

Ôn Nhung xách giày cao gót, khập khiễng bước ra ngoài cửa đón một chiếc taxi.

Vào giờ phút này, Ôn Tiểu Nhung thực sự rất nhớ Đoạn cô nương, nhớ đến tê tâm liệt phế, nếu như có cô nàng ở bên cạnh, cô có thể ôm lấy cô ấy, nghe cô nàng tức miệng mắng to còn tốt hơn là như một bà điên, chân trần bước đi trên đường cái.

Ôn Nhung tựa vào cửa xe, đèn đường màu cam làm mắt cô hoa lên, khiến cho dạ dày khó chịu một trận, mà trong đầu sớm đã hỗn loạn thành một đống, những ký ức liên quan đến Phó Tô bị cô cố ý che giấu lúc này từng thứ từng thứ một bị đào lên.

Lần gần đây nhất, anh đưa cho cô hai tờ chi phiếu, anh không muốn cô lấy Lâm Tuyền.

Trước đó, bà nội nói với cô, Phó Tô thường xuyên đến thăm bà, mỗi lần đều tán gẫu chuyện trước kia của bọn họ, ngậm miệng không nhắc đến Tiểu Tuyết.

Lại trước đó nữa, hai người bọn họ ở trong nhà thể chất, anh muốn nói lại thôi, hỏi cô, em có từng thích ai bao giờ chưa?

...

Ôn Nhung cong ngón trở, bên trên đã lưu lại một dấu răng thật sâu.

Đây là vấn đề mà cô vẫn không dám nghĩ, không dám hỏi, thậm chí không dám chạm vào: Phó Tô, có phải, cho dù chỉ là một chút, thích cô không?

Mắt thấy sắp đến nhà của Phó Tô. Ôn Nhung đột nhiên thấy một bóng người, cuống quýt bảo tài xế dừng lại, sau đó lặng lẽ thừa dịp bóng đêm trốn đến góc tường, ghé đầu nhìn lại, thị lực 5.0 của cô quả nhiên không gạt người, Ôn Tiểu Tuyết đang đứng trước cửa nhà Phó Tô giậm chân la lối om sòm.

“Này, anh có xuống không hả?... Này, này... cúp máy của em!”

Ôn Nhung thấy Ôn Tuyết không ngừng gọi điện cho Phó Tô, miệng lại trách móc liên hồi, oán phụ cũng không điên loạn như con bé này.

Được một lúc, cửa mở ra, Phó Tô mặt không thay đổi bước ra.

Ôn Tuyết cắn môi, “Cuối cùng anh cũng ra.”

Phó Tô nhìn cũng không nhìn cô ta, trên mặt viết không kiên nhẫn: “Cô còn muốn làm gì?”

“Em muốn làm gì?” Ôn Tuyết chột nghẹn ngào, “Sao anh có thể đối xử với em như vậy? Em thích anh như vậy, chỗ nào cũng nhường nhịn anh, giúp đỡ anh, bình thường anh không muốn hẹn hò với em còn chưa tính, ít nhất ở trước mặt cô ta, anh phải nhìn rõ thân phận của mình chứ, trong lòng anh chỉ có thể có em.”

Ôn Tuyết rưng rưng chực khóc, vẻ mặt thực khiến người ta đau lòng, song Phó Tô vẫn chẳng khác nào khối băng cứng đờ, tản ra hàn khí siêu cường: “Cô không cần phải uy hiếp tôi, Ôn Tuyết, tôi cũng đã nhịn cô, đừng có khiêu khích giới hạn cuối cùng của tôi.”

Ôn Tuyết rưng rưng lệ, vẻ mặt chột biến sắc, nở nụ cười, “Làm sao, đập bình phải đập cho nát? Không sợ cô ta biết?”

Tim Ôn Nhung chợt đập rộn lên, khẩn trương đến mức lòng bàn tay đầy mồ hôi, từ lúc ở tiệc cưới cô đã mơ hồ cảm thấy giữa bọn họ dường như có chuyện gì đó mà cô không biết... Đến tột cùng là chuyện gì? Ôn Tuyết rốt cuộc đã nắm được thứ gì của Phó Tô?

“Anh....”

Ôn Nhung che miệng lại, túm chặt giày, chỉ sợ phát ra một chút tiếng động, song, Ôn Tuyết ở bên kia vừa mới mở đầu, đột nhiên đằng trước có một chiếc xe đi tới, đèn xe rất không có tư cách mở lớn nhất, Ôn Nhung theo bản năng giơ tay lên che mắt, sơ sẩy một cái, giày hung hăng rơi xuống đất.

Vì có gì! Là tên vô văn hóa vô đạo đức vô giáo dục nào, thời khắc mấu chốt như vậy lại chạy đến hại người.

Ôn Tiểu Nhung phát bực, hé mắt nhìn, trên xe một người bước xuống, nhìn thân hình khá cao, nhìn quần áo rất có phẩm vị, nhìn tướng mạo có chút quen thuộc...

Ôn Tiểu Nhung kinh hãi, Lâm... Lâm Tuyền?

Bên kia, Ôn Tuyết cùng Phó Tô cũng phát hiện ra có cái gì không ổn, đi về phía bên này.

Sau đó, ba người, sáu cặp mắt, ánh mắt khác nhau, nhưng tất cả đều nhìn chòng chọc vào Ôn Tiểu Nhung đang núp ở góc tường, đi chân không, một chiếc giày trên tay, một chiếc nằm trên đất.

37. Chương 37

Tôn chỉ đào tạo của giáo viên đại học của Ôn Nhung là, phải bồi dưỡng cho nữ sinh vừa cơ trí lại vừa ưu nhã.

Vậy nên, muốn cơ trí thì không thể nói bậy, muốn ưu nhã thì không được hoảng loạn.

Cho nên, Ôn Nhung trấn định xỏ giày vào, sửa mái tóc ngắn lại một chút, lại chỉnh trang làn váy, ngẩng đầu lên, buông ra ánh mắt vô định. địch bất động ta bất động.

Cuối cùng, quả nhiên là tính tình của phụ nữ thì vẫn nôn nóng hơn, hai người đàn ông còn chưa mở miệng. Ôn Tuyết đã nhảy dựng lên trước: “Ôn Nhung, chị đến đây làm gì? Đừng nói cho tôi hơn nửa đêm rồi mà chị chẳng qua chỉ đi ngang qua nhà Phó Tô thôi.”

Ôn Tuyết nhấn hai chữ Phó Tô rất mạnh, phảng phất như có thể ngửi thấy mùi máu tươi.

Ôn Nhung lãnh đạm trả lời: “Được thôi, dù nói cách khác là chị lo lắng cho hai người, em cũng nhất định sẽ không tiếp nhận.”

Ôn Tuyết cười lạnh: “Chị thật giả tạo.”

Giả tạo?

Đổi lại bình thường, Ôn Nhung 99% sẽ không thèm để ý đến câu nói thiếu dinh dưỡng này, ai giả tạo hơn so với ai không phải nhìn là biết sao, nhưng hôm nay, nhất là khi nghe ông anh Lý Niên Kiều kể lại chuyện cũ chưa xốt, cộng thêm không biết lại lòi ra từ đâu một ông Cổ Hi nói năng bậy bạ, bọn họ không nghi ngờ gì nữa đã khiến cho quả trứng nguội như Ôn Tiểu Nhung đi đánh tiết gà.

Ôn Nhung nhớ rõ mỗi lần khoe miệng Lâm Tuyền cong lên một nụ cười 45 độ, cô đều có cảm giác rợn cả tóc gáy, vậy nên, học xong phải dùng, Ôn Nhung cười với Ôn Tuyết nói: “Không có biện pháp, ai bảo chúng ta là chị em, hơn nữa em còn tiến hóa tốt hơn so với chị.”

Ôn Tuyết chợt sững sốt, lập tức chán ghét nói: “Ai là chị em với chị...”

Phó Tô đột nhiên nói: “Ôn Tuyết, cô đi về trước đi, tôi hôm nay không có gì để nói với cô hết.”

Ôn Tuyết liên tiếp bị kích thích hai ba lượt, đã hoàn toàn lộ ra bản tính, hung tợn nói: “Phó Tô, chúng ta đã buộc chặt vào với nhau, anh chỉ có thể ở cùng một chỗ với em.”

Ôn Nhung nhìn trời, thở dài, từ từ nói: “Thật ra thì, dùng thủ đoạn tầm thường để đoạt được, chung quy sẽ không được lâu dài.”

“... ”

“... ”

Phó Tô cùng Ôn Tuyết đồng loạt ngậy người, khuôn mặt Phó Tô dưới bóng đêm có vẻ đặc biệt tái nhợt, Ôn Tuyết giống như gặp phải Sadako*, vẻ mặt vặn vẹo.

*Một nhân vật trong bộ phim kinh dị Ringu được chuyển thể từ tiểu thuyết của nhà văn Koji Suzuki, sau này được Mỹ xào lại với cái tên The Ring.

Ôn Tuyết túm chặt lấy ví da, cuống quýt nói: “Chị nói cái gì, chị đừng có mà ngậm máu phun người.”

“Chị có ngậm máu phun người hay không. trong lòng em rất rõ ràng.” Ôn Nhung vẫn không nóng không lạnh nói chuyện, phối hợp với nụ cười dở ông dở thẳng lại cao sâu khó lường, “Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm.”

Khuôn mặt vặn vẹo của Ôn Tuyết cứng lại, hơi thở trở nên dồn dập, giống như sẽ té xỉu bất cứ lúc nào.

Ôn Nhung cảm thấy chiến thuật của mình quá ổn, muốn cười nhưng không cười nói như không nói, hiệu quả phi thường hữu hiệu. Cô rất thất vọng, thực sự rất thất vọng, xem ra cô em gái tốt này của cô thực sự đã làm chuyện gì đó có lỗi với cô. Cô và Phó Tô... nghĩ đến đây, trái tim nhỏ bé của cô không nhịn được quay cuồng. Cho dù là tình cảm yêu thích của cô đối với Phó Tô cô còn chưa dám tin chắc, nhưng cô biết cô không phải là muốn cứu vãn thứ gì cả, mấy cuốn phim máu chó truyện máu chó xem bao nhiêu như vậy, cô đối với thứ này một chút cũng không lạc quan, đồ đã mất rồi sẽ không lấy lại được, tình cảm năm đó, ở nơi mà đối phương không nhìn thấy được, được bọn họ dốc lòng trân quý, có lẽ bây giờ vẫn đem nó cẩn thận cất giữ ở một góc đặc biệt sâu trong tâm hồn như cũ.

Tiếc nuối, có thể nào không tiếc nuối? Nhưng qua biết bao chuyện, cô thấy rõ ràng, cô về Phó Tô đều không thích hợp, bọn họ quá che giấu bản thân, cho nên kìm nén, mặc thời gian cuốn đi sự động tâm gây thẹn. Huống chi trước mắt đã có một phần tương lai đang đợi cô, mặc dù người kia cũng có một xấp dày khuyết điểm.

Cô chỉ muốn chết cũng phải rõ ràng, oan có đầu nợ có chủ, không lý nào muốn cô phải trả giá vì quỷ kế của người xấu xa nào đó. Người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, cô cũng không phải là Đức mẹ Maria, cô cũng sẽ mắng Mary cách vách*.

*Search baidu thì đây là phương ngữ Tứ Xuyên hay Hồ Bắc gì đó, nhưng mà nếu đọc bằng tiếng phổ thông thì nó sẽ ra một câu rất thô tục =”=

Chỉ mấy giây ngắn ngủi, sắc mặt của mỗi người đều biến đổi.

Ánh mắt Ôn Tuyết bất định: “Tôi không biết chị đang nói cái gì.”

“Phải không, em ngẫm lại chưa?”

“Tôi không rảnh đùa với chị.”

Lúc này, Lâm Tuyền vẫn im lặng là vàng, lộ ra nụ cười 45 độ bản chính: “Nhưng Nhưng, tôi có chuyện muốn nói với em.”

“Em còn chưa nói xong...” Ôn Nhung vừa nhìn thấy nụ cười kia của anh ta, phút chốc tự động ngậm miệng. Lực sát thương của người này thật là càng ngày càng cường hãn.

“Chờ một chút.” Phó Tô cản bọn họ lại, tầm mắt anh có chút loạn, giống như muốn nhìn lại không dám nhìn Ôn Nhung, “Em... Biết cái gì sao?”

“Em kỳ thực muốn hỏi anh, khi đó...” Ôn Nhung vừa muốn mở miệng, lại nghĩ, Lâm Tuyền đang đứng bên cạnh, lời này nói ra không hay lắm.

Mà Lâm Tuyền vừa đúng lúc nắm lấy cổ tay cô, kéo cô ra phía sau, sau đó nói với Phó Tô: “Ngại quá, tôi có việc gấp, muốn đưa vị hôn thê của tôi đi trước, có chuyện gì, để hôm sau hãy nói.”

Trạng thái của Phó Tô có gì đó rất bất ổn, giống như hồn vía lên mây, lại gật đầu một cái.

Ôn Nhung bị Lâm Tuyền kéo đi, mạnh mẽ đưa lên xe, đạp chân ga hết cỡ, lập tức phóng ra ngoài khu biệt thự hạng sang này.

“Lực tay của anh mạnh lắm, không biết nhẹ một chút sao?” Ôn Nhung tức giận xoa cổ tay.

Lâm Tuyền không lên tiếng, hiếm khi, anh ta không cười, hoặc có lẽ anh ta đang cười, nhưng quá mờ nhạt, nhạt đến mức có chút lạnh như băng.

Ôn Nhung lúc này cũng đầy một bụng buồn bực phiền não thêm tiết gà, anh ta không nói lời nào, cô cũng lười nói.

“Cho tới giờ chưa từng có ai để tôi chờ.”

Ôn Nhung khó hiểu.

“Tôi nói rồi, gọi điện cho tôi, tôi đón em.”

Ôn Nhung chợt hoảng: “Cái đó.... Tôi nay em gặp chút chuyện, cho nên nhất thời quên mất.... lại nói, sao anh biết em ở đây?”

Ông chú này như là có Thiên nhãn vậy, lần nào cũng xuất quỷ nhập thần đúng thời khắc mấu chốt.

“Em không biết bây giờ có thứ gọi là GPS sao?” Lâm Tuyền cười như không cười liếc cô một cái, giống như là đang xem thường sự ngu ngốc của cô.

“....”

Thôi bỏ đi, là cô không đứng trước, cô rất độ lượng: “Thật xin lỗi, đầu óc em hơi loạn. Ở tiệc rượu ầm ĩ với Ôn Tuyết mấy câu, tâm trạng không tốt lắm.”

Lâm Tuyền dập dờn nở một nụ cười chướng mắt: “Tâm trạng không tốt đến mức cần tìm mối tình đầu an ủi?”

“Cái gì?” Ôn Nhung chấn kinh.

“Không chỉ là thanh mai trúc mã, cậu ta còn là người em thích mười năm trời.”

Nếu là bình thường, Ôn Nhung khẳng định sẽ xấu xa đáp lại một câu, ông chú, anh lại ghen?

Nhưng mà hôm nay, giãy vò cả một buổi tối, tâm trạng Ôn Nhung đã tệt hết mức rồi, tính tình tốt cũng bị hao mòn sạch sẽ, cô buồn buồn nói: “Không đến nỗi vậy, em cũng đâu có hỏi anh và Văn Lam đã xảy ra chuyện gì.”

Sau một khắc, nếu không có dây an toàn, cô thiếu chút nữa sẽ đổ nhào lên kính chắn gió đập đầu chảy máu.

Lâm Tuyền dừng xe ở ven đường, vẻ mặt không rõ ràng.

Ôn Tiểu Nhung tức giận: “Chú!”

Lâm Tuyền cười nói: “Tình huống của tôi và em không giống nhau.”

Ôn Nhung một lúc lâu mới phản ứng nổi: “Không thích vẫn còn ở cùng nhau, càng đáng sợ.”

Lâm Tuyền mặt không đổi sắc: “Tôi nói lại lần nữa, Văn Lam là thư kí của tôi.”

“Em cũng nói lại lần nữa, Phó Tô là người rất quan trọng với em! Cho dù em có thích anh ấy hay không.” Ôn Nhung mới nghĩ đến chuyện bọn họ là bị miễn cưỡng tách ra liền nóng hết cả đầu, còn có câu tôi và cô rất giống kia của Văn Lam nữa, bây giờ nhớ lại thực đúng là so với ăn món ăn toàn thịt còn kích thích hơn.

Ôn Tiểu Nhung ghen khuất, như bây giờ gọi là cái gì, cô vừa mới biết người cô thầm mến mười năm cũng thích cô, cô đâu có phần bội, tiếc nuối chút cũng đâu có quá đáng chứ. Sao lại coi như cô quá trớn vậy, đừng nói là cô còn chưa chính thức đáp ứng lời cầu hôn của ông chú này (hình như anh ta cũng không có cầu hôn), cho dù đáp ứng rồi cô cũng phải được thẳng mình mà đứng.

“Tôi không thích cậu ta, càng không thích nhìn em cùng cậu ta ở chung một chỗ.”

Chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, không cho phép dân đen đốt đèn.

Ôn Nhung hất hàm, khởi động khí thế: “VẬY anh cũng làm cho Văn Lam biến mất trước mắt em đi, chính mình không muốn, đừng bắt người khác phải làm, nghe qua bao giờ chưa? Nếu mà chưa từng nghe qua, thì đọc lại bài thi tiểu học của con trai anh một lần đi!”

“Tôi làm chuyện gì đều có lý của nó.”

“Nhưng anh khắt khe với em như vậy là vô lý!”

Đánh tiết gà đúng là không giống bình thường, vũ trụ nhỏ bé của Ôn Nhung đang thiêu đốt hai chữ: phản kháng!

Lâm Tuyền lập tức trấn áp: “Tôi không thích!”

Ôn Nhung nóng đến mức vò đầu vò tóc: “Anh...”

“Tôi đi hút thuốc.”

Sau khi Lâm Tuyền xuống xe, Ôn Nhung cắn ngón tay, ầm ỨC đầy mặt, đây là chuyện thối tha gì vậy, Trước kia có thích cũng chỉ dám để ở trong lòng, bây giờ thích tự cho là đúng hệt như cường đạo, có cần phải cực đoan như vậy không hả!

Chợt, di động Lâm Tuyền để trên xe vang lên, Ôn Nhung làm bộ như không nghe thấy.

Tiếng chuông réo một lúc rồi ngừng, chưa đến nửa phút, lại vang lên lần nữa, cứ như thế lặp lại, đến lần thứ ba, Ôn Nhung không nhịn được nữa, cầm di động lên muốn cắt đứt ma ám, tiếng chuông ngừng, sau đó một tin nhắn bắn ra ngoài.

WL.

Ôn Nhung cau mày theo bản năng, chị gái Lam này thật đúng là sẵn sốc, hơn nửa đêm rồi còn gọi điện nhắn tin cho ông chủ.

“Em đang xem cái gì?” Lâm Tuyền đột nhiên mở cửa xe.

Ôn Nhung sửng sốt, lập tức đặt di động xuống: “Di động của anh vẫn kêu không ngừng.”

Lâm Tuyền vừa nhìn chằm chằm Ôn Nhung, vừa cầm di động lên, một lát sau mới cúi đầu xem xét, ánh sáng từ trên màn hình chiếu lên khuôn mặt anh ta, phủ kín một tầng xanh lè quỷ dị: “Còn nhớ lời tôi đã nói chứ?”

“Trước kia em viết chính tả chưa bao giờ được đủ điểm, anh đã nói cái gì?”

“Đừng để tôi thất vọng.”

“...” Ôn Nhung hoàn toàn im lặng.

Lâm Tuyền không nói gì nữa, một lần nữa khởi động xe đưa Ôn Nhung về nhà.

Lúc xuống xe, Lâm Tuyền như thường lệ kéo Ôn Nhung qua, muốn hôn cô, Ôn Tiểu Nhung giơ tay lên ngăn lại, cảm giận nói: “Không cho hôn, hừ!”

Đẩy tung cửa xe ra, đang ngênh ngang kiêu ngạo, dưới chân bước hụt một cái, thiếu chút nữa ngã lăn ra đất, khí thế vất vả lắm mới tìm lại được lập tức bị đôi giày cao gót XXOO đến xương cốt cũng không còn.

Ôn Nhung khẽ cắn răng, cởi giày ra, chân trần đi vào trong nhà, đi được một nửa, di động đột nhiên vang lên, cô cho là Lâm Tuyền đang muốn làm bộ làm tịch, lại thấy trên màn ảnh rõ ràng “Rắn độc động kinh”, là Ôn Tuyết.

Cô ân nết nghe, còn chưa “A lô”, bên kia đã bắt đầu động kinh: “Tôi không cần biết chị biết cái gì, tôi cũng sẽ không thừa nhận, Ôn Nhung, đừng có ép tôi, ép tôi chẳng có lợi gì cho chị đâu.”

Này này, có nhầm không vậy, cô hình như còn chưa làm gì cả nha.

Sau đó, đối phương cúp máy.

Ôn Tiểu Nhung khí huyết không thông, trong lòng đầy chán nản, sau khi về đến nhà, rửa mặt qua loa, ngã xuống giường tự thôi miên chính mình: Tiểu Tuyết cô, từ nhỏ đến lớn, chị cô tự thấy không hề bạc đãi cô, cô lại lấy oán trả ơn, không dám cạnh tranh công bằng, phá hoại nhân duyên sẽ bị trời phạt, cô có biết không hả!

Trước khi ngủ Ôn Nhung quyết định, hôm sau phải đi tìm Ôn Tiểu Tuyết tiếp tục tính sổ.

Hôm sau rất nhanh đã tới, nhìn cả một ngày, cuối cùng cũng tan làm, Ôn Nhung trực tiếp đi về nhà, mẹ cô thấy cô đột nhiên về nhà còn giật cả mình, hỏi cô về nhà làm gì.

Làm con gái lớn nhà này, cô về nhà thì có gì không đúng sao?

“Tiểu Tuyết có nhà không ạ?”

“Có, nó đang tiếp bạn học.”

“Bạn học?”

Ôn Nhung leo lên lầu hai, đứng trước cửa phòng Ôn Tuyết chuẩn bị cho tình huống tiếp theo, đang tính gõ cửa, đột nhiên nghe thấy bên trong có tiếng đồ bị đập vỡ, sau đó là giọng nói bén nhọn của Ôn Tuyết: “Không được, nhờ chị ta nói cho Phó Tô thì làm sao?”

Ôn Nhung ngây ngẩn, dừng động tác lại.

“Cá tính của Ôn Nhung không như vậy, cậu nói chuyện tử tế với chị ấy xem.”

“Làm sao cậu biết chị ta sẽ không làm vậy, hôm qua chị ta chính là tới khởi kiện vẫn tội, chị ta vẫn luôn muốn tìm cơ hội đánh bại tôi, tôi tuyệt đối không thể bị chị ta đánh bại!”

“Ai bảo chuyện này cậu quá đáng quá...”

“Cậu nói cái gì?”

“.... Không có gì.”

Bên trong yên lặng một hồi.

“Tóm lại, tôi không thể để chị ta nói cho Phó Tô, tôi và Phó Tô không hề phát sinh quan hệ.”

“Nhưng vấn đề là, bây giờ trong tay chị ta có nhược điểm của cậu, cậu lại không có nhược điểm của chị ta.”

“Ai nói tôi không có...”

Mẹ Ôn lên lầu thấy Ôn Nhung đang đứng ngơ ngác ở cửa phòng Ôn Tuyết, khó hiểu nhìn cô một cái: “Tiểu Nhung, con đứng trước cửa phòng Tiểu Tuyết làm gì?”

Ôn Nhung giống như không hề nghe thấy, không nhúc nhích, ngay sau đó, cửa phòng bị mở ra.

Trong nháy mắt Ôn Tuyết nhìn thấy Ôn Nhung, nhất thời phát điên: “Chị lại dám nghe lén chuyện của tôi?”

Ôn Nhung vẫn sững sờ tại chỗ, bộ dáng như vừa bị chấn động còn chưa hồi hồn.

Ôn Nhung khó khăn hỏi: “Em cùng Phó Tô, là chuyện gì xảy ra?”

“Giả bộ cái gì, chuyện gì xảy ra, chị không phải cũng biết sao...” Ôn Tuyết chợt biến sắc, “Chị không biết?”

Ôn Nhung cũng nhin không được nữa, lần đầu tiên trong suốt hai mươi năm rống to với em gái mình: “Ôn Tuyết, cô đến tột cùng đã làm bao nhiêu chuyện tốt?”

38. Chương 38

Gương mặt xinh đẹp của Ôn Tuyết khẩn trương trong nháy mắt, sau đó, xuất hiện một nụ cười giả tạo mắt tự nhiên: “Thì ra là chị chẳng biết cái gì cả.”

Ôn Nhung thấy buồn nôn với nụ cười của cô ta: “Cho đến lúc này có lẽ tôi quả thật không biết. Nhưng bây giờ, tôi biết ít nhất hai chuyện.” Ôn Nhung quét qua người đứng bên cạnh Ôn Tuyết một cái, người này cô biết, là cái đuôi của Ôn Tuyết, kêu Trịnh Ưu Mỹ.

“Mấy đứa đang nói cái gì?” Mẹ Ôn đứng một bên nghe mà chẳng hiểu làm sao.

“Không có gì,” Ôn Nhung vươn tay đẩy Ôn Tuyết vào trong phòng, chặn ở trước mặt mẹ Ôn cùng Trịnh Ưu Mỹ, “Chị em chúng con có chuyện cần nói riêng một chút.”

“Chờ đã...”

Lời tiếp theo của mẹ Ôn còn chưa nói hết, Ôn Nhung đã đóng cửa lại, cũng khóa trái từ bên trong.

“Chị em? Tôi cũng không muốn có một người chị như vậy.” Ôn Tuyết hai tay khoanh trước ngực, giấu cợt nói.

“Tin tôi đi, suy nghĩ của tôi và cô giống nhau.” Ôn Nhung kéo một chiếc ghế qua ngồi lên trên, “Chúng ta bắt đầu nói từ chuyện cô trộm thư tôi viết cho Phó Tô.”

“Tôi không biết chị đang nói cái gì.” Ôn Tuyết hất mái tóc dài, phong tình vạn chủng ngồi lên giường, “Ôn Nhung, chị có phải bị điên hay không, thời buổi này còn có ai làm chuyện viết thư ngu xuẩn như thế chứ?”

“Phải không.” Ôn Tiểu Nhung cảm thấy chút tiết gà trong thân thể mình lại bắt tăng trưởng với tốc độ chóng mặt, sự khổng chế tâm trạng mà cô học được từ trước đến nay đang từ từ mất khổng chế,”Vậy tại sao lại đột nhiên chạy ra một ông anh họ Cổ dương dương đắc ý nói tôi thâm mền anh ta?”

“Tôi làm sao mà biết,” Ôn Tuyết liếc mắt, “Được chị thăm mền mà còn âm thầm đặc ý, tôi thấy anh ta cũng là một tên đàn.”

“Anh ta đương nhiên không thông minh, nếu không đã không bị vài ba câu của cô lừa gạt, Đừng có giả bộ, cô trộm lá thư này, cô để tôi chờ mất công cả một buổi tối, cô tạo khoảng cách tách tôi ra khỏi Phó Tô.”

Ôn Tuyết cười lạnh: “Hừ, chị đừng đánh giá bản thân quá cao, chị đã là cái gì?”

Ôn Nhung không chút biểu cảm: “Tôi là cái gì, cô rõ ràng hơn tôi, hơn nữa, rõ hơn tôi sớm mười năm.”

“Này, nét mặt của chị như vậy là sao, tôi sợ quá đi ấy.”

“Đúng là cô nên cảm thấy sợ, bởi vì tôi sẽ nói chuyện này cho Phó Tô.”

“Chị không bị sao chứ, chuyện cũ rích rồi, anh ấy sẽ không quan tâm.” Ôn Tuyết không nhịn được cười to, hai tay lại xoắn chung một chỗ.

Ôn Nhung nhìn chăm chăm tay cô ta, nói: “Vậy cô khẩn trương cái gì?”

Ôn Tuyết lập tức giấu tay ra sau lưng: “Tôi nào có.”

“Ôn Tuyết, tôi rất muốn hỏi cô, tại sao cô luôn nhắm vào tôi? Tôi đến cùng đã làm chuyện gì để cô ghét tôi như vậy? Chỉ bởi vì người Phó Tô thích là tôi?”

Ôn Tuyết kích động đứng lên, xông lên kêu: “Câm miệng!”

Ôn Nhung ngẩng đầu lên, mắt không hề chớp nhìn chăm chăm trên khuôn mặt xinh đẹp của Ôn Tuyết dần dần xuất hiện sự kinh hoàng bất thường: “Từ nhỏ đến lớn tôi chịu đựng sự chế giễu của cô, nhẫn nại tính bốc đồng ngang ngược của cô, bất luận cô có làm gì tôi, tôi cũng có thể cười một tiếng, cho dù hôm qua tôi biết cô trộm thư của tôi, phá hoại quan hệ giữa tôi và Phó Tô, tôi cũng nghĩ, đây chẳng qua là do cô quá thích anh ấy, tình có lý do. Tôi lần lượt kiểm soát giúp cô, cô cho rằng là vì cái gì?”

Ôn Tuyết khinh thường ngoảnh lại nói: “Chị hèn nhất, chị không xứng được Phó Tô thích.”

“Không phải là hèn nhất, là lương tâm.” Ôn Nhung đứng dậy, nhìn thẳng cô ta, dùng sức chỉ vào ngực cô ta, giống như muốn đâm xuyên qua trái tim cô ta, “Bởi vì tôi còn nghĩ đến sự thật cô là em gái tôi, tôi không giống cô, vì ham muốn của bản thân mà không tiếc bất cứ thủ đoạn nào. Cho dù cô có khiến tôi khó chịu, tôi cũng đã hết sức thuyết phục bản thân tha thứ cho cô, nhưng cô lại một phần nữa khiêu chiến cực hạn của tôi.”

Ôn Tuyết nghiêng đầu sang chỗ khác: “Phải không, tôi còn tưởng chị là Thánh mẫu, mắng không nói lại, đánh không trả đòn.”

Ôn Nhung xoay mặt cô ta lại: “Vậy cô không hiểu chị cô rồi, lần này cô thực sự chọc giận tôi.”

Ôn Tuyết giãy giụa, nhưng không cách nào thoát khỏi, cô ta nhìn chăm chăm Ôn Nhung, thờ ơ như không nói: “Này, chị muốn như thế nào?”

“Tôi sẽ không để cô có được cái cô muốn.”

“Thật nực cười.”

Ôn Nhung nhếch mày lên, thưởng thức vẻ mặt giả bộ trấn định của cô em gái nhà mình: “Cười đi, ngày mai cô sẽ chẳng cười được nữa đâu, bởi vì tôi quá dung túng cho cô, cô mới thành cái dạng không thể cứu chữa được như bây giờ. Tôi sẽ nói tất cả cho Phó Tô, không nói chuyện thư từ, chỉ với những chuyện tôi mới nghe được lúc này thôi, nếu như anh ấy biết hai người thực sự không phát sinh quan hệ, anh ấy sẽ không còn bị cô khống chế nữa.”

Mặc dù chỉ nghe được một chút, nhưng căn cứ vào hiểu biết của cô đối với Ôn Tuyết, không ngại lớn mật suy đoán, đứa em gái tinh thần bất thường này của cô để lấy được Phó Tô, không tiếc thiết kế để cho anh lầm tưởng bọn họ từng có một đêm không quá đẹp mà lại khó có thể xóa nhòa, lại căn cứ vào hiểu biết của cô đối với Phó Tô, cái loại tính cách cô chấp đó của anh nhất định sẽ tự mình nuốt quả đắng. Ở cái thời đại tình một đêm mọc lên như nấm thế này, anh ấy tuyệt đối sẽ không tiếp thu nổi hành động phóng đảng như vậy, nghĩ theo hướng tốt là, anh sẽ là một người chồng trung trinh như một, nghĩ theo hướng xấu, nó sẽ thành lao tù của anh, bởi vì anh cố chấp cho rằng trách nhiệm là tất cả của một người đàn ông, cho nên, Ôn Tuyết đã rất thông minh nắm chặt mạch sống của anh.

Ôn Tuyết nghe xong, sững sốt một chút, ngay sau đó dùng lực đẩy mạnh Ôn Nhung ra: “Chị dám!”

Ôn Tuyết giơ tay lên định cho Ôn Nhung một bàn tay, song Ôn Nhung linh hoạt né qua, tóm chặt lấy tay cô ta, Ôn Tuyết còn chưa phản ứng kịp, trên mặt nhất thời bóng râm, Ôn Nhung lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đánh bạt cô ta ra sau: “Cô xem tôi có dám hay không.” Nhìn khuôn mặt cực độ khiếp sợ của Ôn Tuyết, cô tỉnh táo nói, “Tôi đã nói rồi, cô đã khiêu chiến cực hạn của tôi.”

Ôn Tuyết bụm mặt, giống như không nhận ra người đang đứng trước mặt, nửa ngày mới lấy lại tinh thần, giọng nói phát run: “Phó Tô sẽ không tin chị, chị không có chứng cứ.”

“Ưu Mỹ chính là nhân chứng.”

“Chị cảm thấy Ưu Mỹ sẽ giúp chị chắc?”

“Hoặc là, tôi có thể để Phó Tô tự mình hỏi Ưu Mỹ, cô biết rồi đấy, Ưu Mỹ có lẽ sẽ không chủ động nói cho Phó Tô, nhưng cô ta không biết nói láo.

Ôn Tuyết luống cuống: “Ôn Nhung, chị đừng có ép tôi.”

Chó diên lên sẽ cắn người loạn, Ôn Nhung lắc đầu, vô cùng thương hại nhìn cô ta: “Ôn Tuyết, bây giờ là ai ép ai, ai gây ra chuyện này trước?”

“Không, chị không thể nói cho anh ấy biết.” Ôn Tuyết chột nín lấy tay Ôn Nhung.

Ôn Nhung tránh khỏi cô ta: “Tại sao không thể. Cô dựa vào cái gì mà không chế anh ấy mười năm, sao cô lại có thể hèn hạ như vậy, cho tới giờ tôi cũng không thể tin đó là thật!”

Ôn Tuyết vô liêm sỉ nói: “Chị nói cho anh ấy biết thì sao chứ, chị cũng sắp kết hôn, chị còn muốn ở chung một chỗ với anh ấy sao?”

Nghe câu này, vũ trụ nhỏ của Ôn Nhung thiêu đốt đến cực hạn.

“Sau này anh ấy ở chung một chỗ với ai tôi không quan tâm, nhưng anh ấy ở chung với cô, vĩnh viễn sẽ không có hạnh phúc. Tránh ra.”

Ôn Nhung đẩy Ôn Tuyết ra, nhưng Ôn Tuyết lại nhào lên chặn trước mặt cô lần nữa: “Chị cho rằng, tôi dựa vào cái này có thể không chế anh ấy được mười năm?”

Ôn Nhung liếc cô ta: “A? Chẳng lẽ cô còn có thủ đoạn bản thủ gì nữa?”

Ôn Tuyết sung huyết đầy mắt, nước mắt rưng rưng, lại thực sự không chịu rơi xuống một giọt, cô ta hung tợn uy hiếp nói: “Nếu như chị dám nói cho anh ấy biết, chị nhất định sẽ hối hận, tôi muốn để cho chị hối hận cả đời.”

Ôn Nhung cười: “Cô thực đúng là không từ thủ đoạn nào, nhưng mà, tôi không sợ cô. Tôi không có bất cứ nhược điểm nào trong tay cô, mà để mặc cô nhào nặn tròn dẹt.”

Ôn Tuyết nheo mắt lại, hô lớn: “Tôi khuyên chị đừng có tự tin như vậy, đối nghịch với tôi, chị không có lợi.”

Ôn Nhung cúi đầu, thả chậm tốc độ, từng câu từng chữ, rõ ràng nói: “Xem ra cô thực sự cảm thấy tôi rất dễ bắt nạt, tôi cũng khuyên cô nên suy nghĩ cho kỹ làm sao có thể giải thích cùng Phó Tô.”

Nói xong, cô mở cửa, cũng chẳng buồn quay đầu lại bước ra khỏi căn nhà này.

“Hai đứa rốt cuộc là làm sao?” Mẹ Ôn vẫn đứng chờ ngoài cửa lo lắng hỏi.

Trịnh Ưu Mỹ cũng cuống quýt hỏi: “Ôn Nhung hình như rất tức giận, hai người không có chuyện gì chứ?”

Ôn Tuyết nắm quyền, sắc mặt dữ tợn: “Tôi muốn chị ta, sống không bằng chết.”

Song, Ôn Nhung lại không tìm được Phó Tô, anh đi công tác. Chuyện như vậy Ôn Nhung vẫn cảm thấy nói trước mặt thì tốt hơn, nhưng giờ phút quan trọng lại không tìm được người, Ôn Tiểu Nhung rất buồn bực, vốn là một nước cờ đánh giết đến cùng, bây giờ lại không thể không dứt đoạn, cái này thực đúng là người thường khó nhịn nổi. Thừa dịp quãng thời gian vô ích này, Ôn Nhung thu thập cảm xúc tiết gà, chạy đến nhà Đoàn Như Bích quăng mấy viên lựu đạn, trực tiếp xua Như Bích cô nương từ trên giường xuống.

Như Bích cô nương nổi trận lôi đình, huyết áp cùng nhiệt độ dâng lên bão táp: “Tôi siết! TMD, tôi biết ngay Phó Tô thích bà mà, sao có thể là nó được! Khốn nạn, tôi muốn quất chết con tiện nhân kia!”

Ôn Nhung bình tĩnh đưa cho cô nàng một cốc nước: “Tôi đã quất rồi.”

Như Bích cô nương phun luôn một ngụm nước lên mặt Ôn Nhung: “Bà cuối cùng cũng thông suốt! Tốt, làm rất tốt!”

Ôn Nhung giơ tay lên lau mặt, thở dài: “Bích Bích, mấy hôm nay mà bà không có ở đây, tôi cũng chẳng biết làm gì bây giờ, tôi thực sự không tiếp thu nổi sự thật này..”

“Tiểu Nhung, bà đã làm rất tốt, bà phải cho Ôn Tuyết biết, nó sai mười phần rồi, giấy không thể gói được lửa, nó có gan làm thì phải có gan chịu. Bà nhớ kỹ cho tôi, lần này tuyệt đối không được mềm lòng!” Đoàn Như Bích kéo tay Ôn Nhung qua liều mạng ấn xuống, “Aiz, đáng tiếc, bà và Phó Tô, sống sờ sờ mà lại bỏ qua nhau, đứa em gái này của bà, lúc mới ra đời nó bị người ta đánh tráo đúng không, không phải em ruột bà đúng không, làm gì có đứa em nào ác độc như nó chứ, làm chuyện thất đức như vậy, chết không tử tế đâu.”

Ôn Nhung trầm mặc một lúc, thấp giọng nói: “Có lẽ là số mệnh đã định.”

“Vậy bà...”

“Bất kể chân tướng rốt cuộc thế nào, tôi vẫn rất thất vọng.”

“Bà vẫn chọn Lâm Tuyền sao?”

Ôn Nhung nằm trên giường, nhắm mắt lại, sau một hồi, nhẹ nhàng đáp lại một tiếng.

Cuộc sống không nhanh không chậm theo tốc độ của nó trôi qua, người công ty Phó Tô nói ba ngày sau anh về, vậy nên Ôn Nhung bẻ ngón tay sống qua ngày. Một ngày nay, nhà họ Lâm tựa hồ như cũng có chuyện lớn gì đó xảy ra, Lâm Tử Hào xin nghỉ không đi học, cha cô vội vàng gọi điện thoại hỏi cô tình trạng của Lâm Tuyển dạo gần đây, muốn cô đến nhà Lâm Tuyển xem một chút. Cô tới, nhưng không thấy người, điện thoại của Lâm Tuyển không ai tiếp, cô không thể làm gì khác hơn là gọi cho Lâm Giám Phi, đối phương không còn nhiệt tình như thường ngày, giống như có lệ nói một đồng lớn nhưng chẳng có bài bản gì, khiến cho Ôn Nhung không sao giải thích được.

Cuối cùng, Lâm Giám Phi nói trong điện thoại: “Cô Ôn.”

“Vâng.”

“Cô biết tay của Văn Lam tại sao lại bị phế chứ?”

Đề tài này có chút bất ngờ, Ôn Nhung thử dò xét nói: “...Bị Lâm Tuyển phế?”

“Cô biết tại sao không?”

“...Không biết.” Hô hấp của Ôn Nhung lập tức trở nên rất dè chừng.

“Lâm Tuyển hận nhất là người không trung thành.”

“...”

“Người càng thân với anh ấy, anh ấy càng dễ ỷ. Cô, hiểu chứ?”

Ôn Tiểu Nhung rất không hiểu, nhưng đối phương đã cúp máy.

Chung quy vẫn cảm thấy cuộc sống này thực không yên bình. Ôn Nhung ngồi trong phòng ăn của trường học, gầy gầy còm, nhìn những đám mây trôi hững hờ ngoài cửa sổ, trong lòng lên xuống bầy tằm bận. Cô lại gọi điện cho Lâm Tuyển, song, điện thoại vẫn không có ai nhận.

Cứ như vậy, cầm cự đến ngày thứ ba, Ôn Nhung chạy thẳng đến nhà Phó Tô, lại được cho hay anh vẫn chưa về. Đợi đến buổi tối ngày thứ năm, Ôn Nhung giờ chờ không nổi nữa, gọi điện thoại cho Phó Tô, điện thoại rất nhanh nổi máy.

Ôn Nhung trực tiếp hỏi anh: “Anh đang ở đâu?”

“Chuyện gì?” Giọng nói đầu kia nghe rất mệt mỏi.

“Nói cho em biết anh đang ở đâu, em có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh.”

Phó Tô im lặng một lúc, thấp giọng nói: “Tôi ở khách sạn, em tới đây đi.”

Ôn Nhung một khắc cũng không ngừng chạy tới khách sạn chỗ Phó Tô, làm cái gì mà có nhà không về, lại đi ở khách sạn, Nhưng Ôn Nhung cũng nhanh chóng hiểu ra, có thể là do Ôn Tuyết mấy ngày nay cũng đang tìm Phó Tô, còn chạy đến cửa nhà anh chặn người, anh vì muốn tránh cô ta, thậm chí chọn cả một khách sạn bình thường, cả đời Ôn Tuyết chưa từng ở khách sạn nào dưới năm sao, cho nên, cô ta sẽ không xuống tay với những khách sạn bốn sao. Nghĩ đến đây, cô lại một lần nữa tức giận phỉ nhổ cô em gái mình, một người con gái làm được đến mức như nó, thật đúng là bản có giới hạn trong cực phẩm!

Ôn Nhung trước khi tới đã nghĩ sẵn những lời phải nói trong đầu, nhưng lúc thực sự đối mặt ngồi trước Phó Tô, cô lại không biết mở miệng như thế nào. Hai người giống như học sinh tiểu học, cúi đầu ngồi yên, cuối cùng, Phó Tô hỏi: “Uống chút gì không?”

“Cho em cốc nước là được.”

Phó Tô đi rót nước cho cô, nhìn theo bóng lưng anh, không khỏi chua xót trong lòng.

Anh tiêu tụy đi rất nhiều, khuôn mặt vốn tuấn dật đã gầy gò, còn lộ ra vẻ tái nhợt. Trong trí nhớ, anh là một khóm trúc không chút tỳ vết nào, đón gió mà đứng, cứng cáp mạnh mẽ, khí chất trầm mặc, đầu óc nổi trội, cùng với mùi vị lạnh lùng tỏa mát ra khắp người, anh luôn khiến người ta có cảm giác cao ngạo chỉ có thể đứng từ xa mà ngắm nhìn.

Trong mắt Ôn Nhung, anh là hoàn mỹ, cho nên, lúc anh lựa chọn Ôn Tuyết, cô cho rằng lựa chọn của anh luôn đúng.

Đứng bên cạnh anh, sao có thể là cô chứ?

Song, anh bây giờ, con người mà cô đã từng trân trọng, khắp người đã bị sương trần bao phủ, xóa đi ánh sáng nguyên có của anh.

Ôn Nhung có lý do để tin tưởng, lời nói dối của Ôn Tuyết đã hành hạ Phó Tô mười năm, cũng hành hạ cô mười năm. Đây là một thứ gông xiềng, trước vũ khí sắc bén của thời gian, càng ngày càng trở nên nặng nề.

Bây giờ, là lúc để giải thoát.

“Biết không, em vẫn cho là anh không được thích em, bởi vì sau năm lớp mười hai anh chợt trở nên rất lãnh đạm với em. Sau đó, trong bốn năm chúng ta gần như không nói chuyện với nhau.”

Vẻ mặt Phó Tô trong nháy mắt cứng ngắc: “Chuyện không phải như vậy.”

Ôn Nhung hỏi tới: “Vậy là như thế nào?”

Phó Tô rũ mắt xuống, nhìn chằm chằm cái chén trong tay: “Em đã biết chuyện gì?”

“Có chút chuyện. Nhưng em muốn nghe anh nói, sau đó em sẽ nói cho anh những gì em biết.”

Sau một phút đồng hồ yên lặng, Phó Tô nói: “Anh không có gì để nói.”

Ôn Nhung run lên: “Anh xác định không có gì muốn nói với em?”

Phó Tô nhú mày lại: “Niên Kiều nói cho tôi biết, cậu ta nói với em một số chuyện, nhưng đó là chuyện rất lâu trước đây rồi.”

Ôn Nhung vội là lên: “Đến bây giờ mà anh vẫn không dám nói với em sao?”

Phó Tô lãnh đạm, nhưng cũng có chút gắng sức nói: “Có một số việc, không biết sẽ tốt hơn. Tôi cũng không hối hận với quyết định của mình.”

“Nhưng em đã biết rồi, im lặng như anh, kỳ thực đang trốn tránh, hướng chi đó cũng đâu phải lỗi của anh, là Tiểu Tuyết...”

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, lại đúng vào thời khắc mấu chốt này, Ôn Nhung phát điên, trong đại não của cô gần như theo phản xạ có điều kiện nhảy ra cái mặt của Lâm Tuyền.

Song, đứng ngoài cửa lại là Lâm Giám Phi.

Cô đã không thấy kỳ quái tại sao Lâm Giám Phi có thể tìm được chỗ này, nhưng cái cô không hiểu là, anh ta tới làm gì?

Lâm Giám Phi nhìn nhìn cô, lại nhìn Phó Tô một chút, vẻ mặt giải quyết việc chung: “Theo mệnh lệnh của ông chủ, mời cô giáo Ôn đi theo tôi một chuyến.”

39. Chương 39

Có khi chúng ta tỉnh lại từ trong mộng, vẫn không sao phân biệt nổi mình còn đang ở trong mộng cảnh hay hiện thực, với mộng đẹp, lúc tỉnh lại, đương nhiên là lúc khó khăn nhất, còn với ác mộng, lúc tỉnh lại, phảng phất như được cứu vớt.

Trong khoảnh khắc đó, Ôn Nhung không phân biệt nổi, giấc mộng của cô là mộng đẹp, hay là ác mộng...

Mặc dù lúc này Ôn Nhung rất muốn túm cổ Lâm Tuyển lắc cho đến lúc anh ta nhận không ra cha mẹ, nhưng mà người kia xa cuối chân trời, cô không thể giận chó đánh mèo với một trợ lý nhỏ bé ở đây được, vậy nên Ôn Nhung khách khí nói: “Giám Phi, bây giờ tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với Phó Tô, chỗ Lâm Tuyển tôi sẽ nói với anh ấy sau.”

“Ngại quá, chuyện này không thể do cô quyết định.” Trợ lý nhỏ giống như bị ông chủ anh ta nhập hồn vậy, rất vô lý nói. “Chuyện này cũng rất quan trọng, liên quan đến nhà họ Ôn, Lâm tiên sinh muốn tôi nhắc nhở cô một câu, bà ngoại cô còn đang ở trong viện.”

“Anh ta có ý gì?”

“Cái này phải đi thì cô mới biết được.”

Cô vất vả lắm mới chờ được Phó Tô trở lại, quyết định tối nay nhanh chóng nói chuyện với anh, đem vấn đề mở ra nói cho rõ ràng. Cô biết trong lòng Phó Tô vẫn còn có nút thắt, anh cần có người giúp anh cởi ra, nhưng anh càng cần phải tự mình đối mặt, mà không phải trốn tránh lần nữa. Nhưng mà nhưng mà, cô vừa mới vào đề, Lâm Tuyển đã nhảy ra phá đám.

Người này quả nhiên dùng GPS khóa cô lại thật.

Ôn Nhung cân nhắc tình thế nặng nhẹ, vẫn nói: “Bây giờ tôi không rảnh.”

Lâm Giám Phi không nhanh không chậm lấy di động ra: “Cô giáo Ôn, giờ chỉ cần một cú điện thoại của tôi, bà nội cô sẽ bị đuổi ra khỏi bệnh viện.”

Ôn Nhung cho là mình đã nghe lầm rồi: “Cái gì?”

“Tôi không nói đùa đâu.”

“Em đi đi.”

Ôn Nhung quay đầu lại, Phó Tô đứng sau lưng cô, tầm mắt lướt qua cô, giống như không có tiêu điểm: “Em muốn nói gì, tôi có thể biết đại khái, nhưng đối với tôi mà nói, không có gì hay để đáp lại hết. Tôi gặp em, chỉ là vì muốn nói cho em biết, tôi hiểu rõ mình đang làm cái gì.”

Cô hoàn toàn không hiểu nổi hành động tự sát này của Phó Tô, trước kia sao cô không phát hiện ra người này lại có một cái đầu đá như vậy chứ.

Ôn Nhung có chút thất thần, không xác định nói: “Ý của anh là, anh cũng biết? Tất cả những gì Ôn Tuyết làm! Cho dù vậy, anh vẫn muốn ở chung một chỗ với nó?”

Phó Tô từ từ chuyển ánh mắt rơi vào trên mặt cô, lại vội vã xẹt qua, giống như sợ chỉ nhìn lâu thêm một chút, sẽ không giấu được tâm sự: “Chuyện của tôi và cô ta, tôi sẽ xử lý.”

“Anh đến cùng là vì cái gì? Nó đối xử với anh như vậy, nếu như không phải là nó, chúng ta....”

Phó Tô đột nhiên cắt đứt cô: “Chúng ta cũng không thể có gì hết. Ôn Nhung, xin lỗi.”

Những lời này giống như những câu ma chú, trong nháy mắt đánh trúng Ôn Nhung, cô giống như bị người ta siết cổ, ngậy người nhìn về mặt không chút biểu cảm của anh, nói không ra lời.

Lâm Giám Phi đứng sau lưng cô đứng díp nói: “Cô giáo Ôn, có thể đi rồi chứ?”

Ôn Nhung hít sâu một hơi theo Lâm Giám Phi bước ra khỏi khách sạn, có chút cảm giác lạc lõng mất phương hướng, cô vẫn không thể nào đưa bản thân ra khỏi nỗi khiếp sợ vừa rồi. Phó Tô cũng biết, một kết quả không thể tưởng tượng nổi cỡ nào, cô chờ đợi bao nhiêu ngày như vậy, nhẫn nại rồi nhẫn nại, chỉ vì để có thể cùng anh mặt đối mặt nói cho rõ ràng, để cho anh thấy bộ mặt thật của Ôn Tuyết, nhưng cô còn chưa nói hết lời, anh lại nói cho cô biết, anh đã sớm biết Ôn Tuyết vụng trộm động tay chân, lừa gạt rồi lừa gạt, đối mặt với tất cả sự lừa dối đó, anh lựa chọn im lặng?!

Phó Tô không phải là một người đàn ông mềm yếu, nhưng hành động của anh lại khiến cho người ta khó mà tưởng tượng nổi, ngay cả cô còn không chịu nổi hành vi của Ôn Tuyết, mà anh lại có thể nhẫn nại được những mười năm.

Đây là nghị lực kiên cường đến mức nào, mà loại sức mạnh tinh thần tự nguyện bị ngược này, thực sự không phải người thường có thể có.

Lâm Giám Phi quay đầu lại, nhìn vẻ mặt u sầu của Ôn Nhung nói: “Cô giáo Ôn, cô đang nghĩ gì vậy?”

Ôn Nhung than thở: “Đàn ông, ai cũng khó hiểu.”

“Cô giáo Ôn, tôi cho cô một lời khuyên.”

“Cái gì?”

“Lát nữa gặp ông chủ, thuận theo anh ấy một chút.”

Cô còn chưa đủ thuận theo anh ta sao? Nhưng nhìn vẻ mặt Lâm Giám Phi không giống như đang nói giỡn.

“Tâm trạng anh ta không tốt?”

“Nói cho cô biết một chuyện.” Lâm Giám Phi không trả lời trực tiếp, ngược lại lại kéo sang chủ đề khác, “Cô biết địa vị của Lâm Tuyền ở nhà họ Lâm rất khác thường chứ?”

Ôn Nhung không rõ ràng lắm gật đầu.

“Năm đó, cha của Lâm Nham ở rể ở Lâm gia, hai anh em họ là cùng mẹ khác cha. Quan hệ của Lâm Tuyền và mẹ mình vẫn không tốt, anh ấy là chứng cứ cho sự không chung thủy của Lâm Liên, nhà họ Lâm là một gia tộc lớn, chuyện Lâm Liên vượt rào làm cho nhà họ Lâm rất mất mặt. Lâm Tuyền vừa sinh ra, đầu tiên Lâm Liên đã gạt người trong nhà, nhưng nhanh chóng bị bại lộ, lão thái gia phát hiện Lâm Tuyền là con riêng, vậy nên anh ấy lập tức bị đưa ra bên ngoài nuôi dưỡng, cho đến năm mười lăm tuổi mới được cho phép trở về gia tộc, sau đó vẫn sống dưới bóng ma của Lâm Nham mười năm. Trong thời gian này, Lâm Liên luôn luôn coi anh ấy là nỗi hổ thẹn, rõ ràng là lỗi của bà ta, lại muốn quy tội cho con mình.”

Xe rẽ ngoặt, mắt thấy sắp đến nhà của Lâm Tuyền.

“Người ngoài chúng ta có thể đều không hiểu quá trình trưởng thành của anh ấy, nhưng có chuyện có thể xác định rõ ràng, bất trung cùng lừa dối là đại kỵ của ông chủ tôi, nhất là khi đối phương là phụ nữ.”

Lâm Giám Phi nói xong, xe cũng vừa lúc dừng lại.

“Cô giáo Ôn, tôi nói với cô những chuyện này, là hy vọng cô có thể bình an đi vào, bình an đi ra.”

Những lời không biết điều này của Lâm Giám Phi lập tức nổi lên hiệu quả, ở trong mắt Ôn Nhung, nhà của Lâm Tuyền trong nháy mắt biến thành một cái động ma quỷ.

“Cám ơn, tôi nghĩ tôi sẽ đành hoàng đi vào, đành hoàng đi ra.”

Sau khi Ôn Nhung xuống xe, Lâm Giám Phi cũng rời đi, cô đứng trước cửa, trong lòng buồn bực, hiển nhiên là Lâm Giám Phi đang muốn ra hiệu ám chỉ cho cô, nhưng cô nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể rút ra một khả năng có tính trọng điểm: cô là một kẻ dối trá bất trung. Ôn Nhung tự thấy mình trong sạch, cùng với cô em gái của cô so ra, cô thực sự là một đoá lan bạch ngọc thuần khiết tuyệt thế. Mà cô cũng không cảm thấy sợ, chính nghĩa không sợ gian tà, cô không thẹn với lương tâm.

Vậy nên, cô không biết sợ mà nhấn chuông cửa.

Nếu như trước kia, Lâm Tuyền sẽ đích thân ra ngoài mở cửa, nhưng hôm nay anh ta chỉ dùng điều khiển từ xa mở khóa.

Ôn Nhung ngẩng đầu hít một hơi, trông về phía mảnh trăng tròn đang treo lơ lửng trên bầu trời đêm chạng vạng, ngưng thần nhìn một lúc, ngây ngẩn lại nhìn ra một tia âm u. Trong ti vi, lúc người sói thường lui tới, bao giờ cũng có một mảnh trăng tròn tròn nhẵn nhụi như vậy làm cảnh nền, đẹp đến vô cùng khủng bố, là dấu hiệu chẳng lành.

Mê tín, Ôn Nhung phì nhở mình, vội vàng thu hồi tầm mắt.

Lâm gia sáng choang, Ôn Nhung tự mình đổi giày, vòng quanh lầu một một vòng, không thấy Lâm Tuyền. Cô bước lên lầu hai, cửa phòng Lâm Tử Hào đóng chặt, thư phòng của Lâm Tuyền phía trước mặt đường như có tiếng nhạc mơ hồ.

Cô lại gần,, nghe thấy rõ ràng tiếng nhạc cổ điển bên trong, giơ tay lên gõ cửa, được một lúc, bên trong im lặng. Ôn Nhung đẩy cửa vào, đây là lần đầu tiên cô bước vào thư phòng của Lâm Tuyền, không giống với trong tưởng tượng cho lắm, so với căn phòng ngủ lớn đến dọa người của Lâm Tử Hào, chỗ này hiển nhiên nhỏ hơn rất nhiều, được bao quanh bởi những kệ sách cao ngất, các loại sách tràn ngập đập vào mắt rất có cảm giác ăn sâu vào thị giác.

Ôn Nhung thoáng quan sát một vòng, ánh mắt rơi vào phía sau bàn đọc sách, Lâm Tuyền đang tựa trên ghế, nghiêng đầu nhìn cô. Trong phòng chỉ có một chiếc đèn bàn được bật lên, dưới ánh đèn màu cam nhu hòa, trên khuôn mặt Lâm Tuyền lại không dính chút màu sắc ôn nhu nào, ngược lại tràn ngập ánh sáng lạnh lẽo thâm trầm.

Bao nhiêu ngày không gặp anh ta, cái nhìn này, khiến cho Ôn Nhung có mấy phần khẩn trương.

Cô tận lực biểu hiện cho thật tự nhiên: “Có chuyện gì mà tìm em gấp như vậy, không thể nói qua điện thoại sao?”

Ôn Nhung chợt nhận thấy một tia khác thường, Lâm Tuyền không hề cười, cho dù là dịu dàng, dối trá, đậm mạc, chỉ có nụ cười trên vẻ mặt của anh ta là chưa từng thay đổi, nhưng từ lúc cô bước vào cửa đến giờ, chưa từng thấy anh ta cười. Loại cảm giác này rất lạ, vậy nên, cô bắt đầu nói đông nói tây: “Tử Hào có nhà không? Hay là ngủ rồi?”

Lâm Tuyền bước ra từ phía sau bàn đọc sách: “Ngủ rồi.”

Anh ta càng bước càng gần, theo đó mà đến là một luồng áp lực, Ôn Nhung nhún nhún vai: “Ách, anh trẻ như vậy bảo Giám Phi gọi em tới đây, có chuyện gì sao?”

Lâm Tuyền ngồi xuống, làm động tác mời, Ôn Nhung ngồi xuống ghế sofa, trước mặt có một chén trà, cô nhìn Lâm Tuyền, Lâm Tuyền gật đầu một cái, cô cầm chén trà lên uống một hớp, cầm trong tay, lại hỏi anh ta: “Không phải gọi em tới uống trà chứ?”

“Nói ngắn gọn thôi.” Lâm Tuyền rút một tờ giấy từ mấy quyển sách trên bàn, quơ quơ trước mắt Ôn Nhung, “Biết đây là cái gì chứ?”

Ôn Nhung nhìn chăm chú một lúc, ngay sau đó nhận ra đây chính là lá thư cô viết cho Phó Tô năm đó: “Sao lại ở trong tay anh?”

Lâm Tuyền tiện tay đưa thư cho Ôn Nhung: “Kính ngạc lắm sao, không cần kính ngạc như vậy, lát nữa còn có rất nhiều chuyện đáng để em kính ngạc.”

Ôn Nhung nắm chặt là thứ, trái tim nảy lên thành thạch: “Lá thư này là chuyện rất lâu trước kia rồi.”

“Ừ, tôi biết.” Lâm Tuyền lại không nhanh không chậm lấy ra một tập tài liệu.

Ôn Nhung nhận lấy nhìn qua một chút, là một tài liệu bổ nhiệm, Lâm Tuyền chính thức trở thành chủ tịch tập đoàn Lâm thị, ngày ký là hôm qua.

“Anh trở thành chủ tịch rồi?” Ôn Nhung kính ngạc nói.

Lâm Tuyền năm năm trước rút lui, buông tay mặc kệ chuyện của nhà họ Lâm, nhưng Lâm Nham vẫn kiên kỳ anh ta như cũ, e sợ anh ta sẽ phản pháo, không ngờ lại thực sự thành sự thật.

“Từ năm năm trước, tôi đã bố trí, chính là vì ngày hôm nay.” Lâm Tuyền chỉ mấy chữ Chủ tịch, “Ra chiêu khi chưa chuẩn bị, tiêu diệt trong một lần hành động, khiến cho đối phương không có khả năng phản kháng.”

“...” Ôn Nhung không biết nên nói gì, cũng không biết vì sao Lâm Tuyền lại nói với cô những lời này.

“Năm năm trước tôi chịu nhục, Lâm Nham dựa vào chú bác gây sức ép, bức tôi rời đi. Khi đó, tôi không nắm chắc mười phần thắng, cho nên tôi rút lui. Song, người anh em tốt của tôi, ghét tôi nhất là anh ta, hiểu tôi nhất cũng là anh ta, trước em, anh ta đưa Văn Lam đến bên cạnh tôi, rất tiếc, không thành công, Văn Lam đã bị tôi khống chế để đối phó lại anh ta. Bây giờ, anh ta lại sắp xếp cho em đến bên cạnh tôi.”

Ôn Nhung càng nghe càng kinh hãi: “Em không hiểu anh đang nói gì.”

“Lúc trước Văn Lam cũng nói như vậy.” Lâm Tuyền liếc cô một cái, không có bất cứ tình cảm nào.

Liên kết lại những lời của Lâm Tuyền, Ôn Nhung dần hiểu rõ ý tứ của anh ta, nhưng chuyện này quả thực quá nực cười, cô chợt đứng lên: “Đừng lẫn lộn, đối tượng hẹn hò ban đầu của anh là Ôn Tuyết, chính anh nhất quyết muốn kết hôn với em.”

Lâm Tuyền cúi đầu, giống như thâm tình mà nhìn cô, lại dùng một câu nói trực tiếp đập nát sự trấn định của Ôn Nhung: “Ông anh cả tôi tự cho là thông minh, cho rằng tôi chỉ thích một kiểu phụ nữ, Ôn Tuyết chẳng qua chỉ là để che mắt, mục tiêu ngay từ lúc đầu, chính là em.”

Văn Lam nói với cô, chúng ta rất giống, chúng ta rất giống....

Lâm Tuyền từng bước tiến lại gần, Ôn Nhung lùi về phía sau từng bước, sau lưng đụng vào kệ sách, sự đau đớn từ xương cốt truyền đến kích thích thần kinh của Ôn Nhung.

“Tôi làm sao có thể lãng phí ý tốt của anh ta, đương nhiên là phải vui vẻ nhận lấy.”

Người đàn ông này giam cầm cô trong một vòng tròn, cô ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt anh tuấn lại âm trầm của anh ta, hô hấp trở nên khó khăn: “Ngay từ đầu anh đã biết Lâm Nham làm gì với anh?”

Lâm Tuyền cúi người, dán lên lỗ tai cô: “Trò hề này của anh ta, tôi đã xem chán rồi.”

Ôn Nhung kinh ngạc cứng người lại, từ ngón tay cho đến ngọn tóc, đều vì những câu nói của anh ta, trong nháy mắt chết lặng.

“Cho nên nói, cái gì mà đính hôn, kết hôn, đều là... giả?”

Lâm Tuyền giơ tay lên, giống như thường ngày dịu dàng vuốt ve mái tóc ngắn của cô: “Em không thể nói tôi như vậy, tôi đó là đang cho em cơ hội, tôi đã cho em, rất nhiều cơ hội.”

Ôn Nhung nghiêng đầu sang chỗ khác, vẻ mặt hoảng hốt: “Em không có.”

Lâm Tuyền giống như không hề nghe thấy, nói tiếp: “Mấy ngày nay, nhờ có em, 5 năm cố gắng của tôi thiếu chút nữa thất bại trong gang tấc. Chỉ có điều, nếu em cho rằng đem nguồn gốc tiền vốn của tôi thông báo cho Lâm Nham là có thể cản được tôi, vậy thì sai hoàn toàn, tôi sẽ không phạm lỗi, sai lầm chỉ có thể là các người.”

“Em, không, có!” Ôn Nhung dùng sức đẩy Lâm Tuyền ra, “Chuyện của nhà họ Lâm các anh, em không quan tâm chút nào, em không có bất cứ liên lạc nào với Lâm Nham hết.”

“Phải không, cha em chưa từng nói với em chuyện gì, ví dụ như, chỉ cần em quan sát tôi tiếp xúc với những ai linh tinh?”

Ôn Nhung biến sắc, lại lập tức nói: “Em từ chối.”

Lâm Tuyền giống như honag mang nhịu mày lại, lại đến gần Ôn Nhung lần nữa, đè tay cô xuống, hỏi: “Vậy tại sao, trong hòm thư của cha em, luôn xuất hiện email em gửi cho ông ta?”

Trong đầu Ôn Nhung vang lên ong ong: “Chuyện đó không thể nào.”

Lâm Tuyền vô cùng tiếc nuối thở dài: “Em thực sự khiến tôi thất vọng, vì mối tình đầu của em, em đặt tôi ở chỗ nào, Nhung Nhung?” Anh ta dán vào gương mặt cô nhẹ giọng nỉ non, mà bàn tay nắm lấy tay cô mạnh đến mức có thể siết gãy xương, “Em còn nằm mơ giấc mộng giữa ban ngày đó sao, mười năm trước đã bắt đầu thích cậu ta, vẫn luôn thích cậu ta, à, phải rồi, vừa rồi em mới gặp cậu ta ở khách sạn. Có phải em cho rằng chỉ cần lật đổ tôi, em có thể ở chung một chỗ với cậu ta? Đáng tiếc, cậu ta vĩnh viễn không thể trở thành bạch mã hoàng tử của em được.”

Ôn Nhung trong đầu loạn thành một đoàn: “Em gặp anh ấy ở khách sạn, là bởi vì em có chuyện quan trọng muốn nói với anh ấy.”

“Là chuyện gì? Nói tôi nghe chút.”

“Em không thể nói cho anh biết, chuyện này...”

Ôn Nhung chợt ngừng nói, cô nhìn ánh mắt anh ta, cặp mắt màu đen thắm đậm sự lạnh lẽo khiếp người, trong đó có một hố đen thăm thẳm vô tận, giống như muốn cắn nuốt cô, hoàn toàn hủy diệt.

Lần đầu tiên Ôn Nhung cảm thấy người đàn ông này thực đáng sợ, lần đầu tiên cảm thấy khuôn mặt dễ nhìn này lại xa lạ như vậy, lần đầu tiên cảm thấy được cảm giác bị áp bức tản ra từ trên người anh ta khiến cho mỗi một lỗ chân lông trên người cô đều không kiềm được mà phát run. Cô chợt nhận ra, giờ cô có nói gì cũng vô dụng, bởi vì ánh mắt anh ta trống rỗng, anh ta căn bản không hề lắng nghe, Lâm Tuyền từ trước đến nay không hề biểu lộ ra sắc mặt, đang nổi giận.

“Tại sao không nói tiếp?”

“Tôi nói anh sẽ nghe sao?”

Lâm Tuyền nâng cằm cô lên, đôi môi áp lên khóe miệng cô: “Thật ra thì em căn bản chẳng có gì để nói cả.”

Ôn Nhung còn chưa phản ứng kịp, nụ hôn đầy gai góc của anh ta đã xâm nhập mà đến. Ôn Nhung sửng sốt, lập tức bắt đầu giãy dụa, song sức lực của Lâm Tuyền lớn đến dọa người, lúc cô giãy dụa, xương phát ra tiếng va chạm. Kệ sách sau lưng chấn động mãnh liệt, từng quyển sách lộp bộp rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng vang trầm buồn, có hai quyển rơi trúng người bọn họ, Ôn Nhung bị đau, kêu lên một tiếng, mà Lâm Tuyền lại xem nhẹ.

Ôn Nhung dùng hết sức lực bú sữa tránh khỏi cánh tay Lâm Tuyền, vung tay cho anh ta một cái tát, kính mắt của hắn bị cô đánh rớt. Ôn Nhung thừa lúc này, nhanh chóng chạy ra phía cửa, đang bước đi chợt thấy dưới chân mềm nhũn, lão đảo hai bước, cô khẽ cắn răng bò dậy, mới vừa mở cửa, đã bị một lực mạnh mẽ chặn ngang ôm lấy kéo lại phía sau: “Tử Hào ở ngay bên cạnh, em không muốn nó nhìn thấy bộ dạng này của chúng ta chứ?”

Ôn Nhung thở không ngừng, khí lực toàn thân nhanh chóng biến mất, mà người phía sau chợt xoay cô lại, chế trụ lấy thắt lưng cô, cởi ra chiếc quần bò của cô.

Trong nháy mắt, trong đầu Ôn Nhung nổ vang, từng trận trống rỗng, cảm giác khủng hoảng ngập đầu từ từ xé rách người cô.

“Anh muốn làm gì?!” Ôn Nhung phản kháng, nhưng một chút sức lực cũng không có, cô đột nhiên nhìn về phía chén trà, khó tin được nói, “Anh bỏ thuốc trong trà?”

Lâm Tuyền chợt cười, đây là nụ cười đầu tiên của anh ta trong buổi tối ngày hôm nay, nhưng nụ cười này lại khiến cho Ôn Nhung như rớt vào hầm băng: “Tôi có thể tha thứ cho em một lần, nhưng không thể tha thứ cho em nhiều lần.”

Từng giọt mồ hôi lớn lăn xuống trên trán Ôn Nhung, rơi vào trong mắt, đau nhói, hai mắt dần đỏ lên.

Giọng nói của Ôn Nhung không thể nào không chế nổi mà phát run: “Không được, Lâm Tuyền, dừng tay, anh không thể đối xử với tôi như vậy, tôi chẳng làm gì hết!”

Lâm Tuyền đã vận sức chờ phát động, anh ta dịu dàng lại lạnh nhạt chế trụ lấy gáy cô, không có mắt kính che đậy, cô mới thấy rõ ánh mắt của anh ta tàn nhẫn đến nhường nào.

“Đây là cái giá đắt em phải trả vì đã phản bội tôi.”

“Tại sao anh không tin tôi?” Ôn Nhung nín lấy bờ vai hần, ngón tay co rút từng chút, dùng hết sức ngăn cho nước mắt không rơi xuống, “Nếu như anh muốn tiếp tục, anh sẽ hối hận.”

“Đối với tôi mà nói, em cũng chỉ giống như Văn Lam, chẳng qua chỉ là một công cụ trong kế hoạch của tôi mà thôi.” Ánh mắt Lâm Tuyền không có lấy một tia dao động, “À, để tán dương lòng dũng cảm của em, tôi cho em biết một bí mật vậy, chuẩn bị tâm lý cho tốt, đừng quá đau lòng. Em biết tại sao Phó Tô rõ ràng thích em, lại không nguyện ý ở chung một chỗ với em chứ?”

Ôn Nhung ngậy ngốc nhìn hần, nhìn cánh môi hần khép lại, nói ra bí mật khiến cho người ta tan nát: “Bởi vì anh em ruột không thể yêu nhau.”

Ngay sau đó, đau nhức bén nhọn khi bị xỏ xuyên qua ném cô xuống tầng tận cùng của địa ngục.

40. Chương 40

Ôn Nhung nhớ lần cô bị thương nặng nhất là vào hai năm trước, nữ thần may mắn cũng chiếu cố đến cô chút ít, cô được chọn tham gia Toàn vận hội, cô ôm sự kỳ vọng lớn nhất bước vào trường thi đấu, sau đó, mang theo đau đớn sâu sắc nhất trượt ngã ngay trước cánh cổng thắng lợi.

Bị thương ở thất lưng đối với một vận động viên nhảy cao mà nói là trí mạng, đến giờ cô vẫn còn nhớ cái cảm giác đau đớn đó, phảng phất như có một con dao lạnh lẽo đang chặt từng nhát trên vết thương cô, chỉ hơi động dậy thôi cũng sẽ đau nhức đến tận xương tủy.

Sau khi vết thương đỡ hơn, Ôn Nhung từng nói giỡn rằng, dì cả mẹ đã là cái gì, chút đau bụng kinh này đứng trước mặt đau thất lưng chỉ là tôm tép.

Khi đó cô nghĩ, đời này đau đớn nhất cùng lắm cũng chỉ đến thế mà thôi.

Song, tục ngữ nói đúng, đừng bao giờ nói quá tuyệt đối, con người luôn phải chừa đường lui cho mình.

Chính là cái gọi là, không có đau nhất chỉ có đau hơn.

Lúc cô tỉnh lại, trời còn tối, không sai, một ngày một đêm hành hạ gần như đã phá hủy tinh thần cùng cơ thể cô hoàn toàn, từ sàn thư phòng lên bàn đọc sách, rồi đến trên tường hành lang, trên giường phòng ngủ.... Cô bây giờ chắc đang ở trên giường đúng không, cô không dám mở mắt, nhắm mắt rồi lại lập tức hồi tưởng đến những cảnh điên cuồng mà khiến người ta nôn mửa kia. Nhưng giày vò nhất chính là thứ đau nhức như dao cắt lia qua lia lại trong thân thể đó, phảng phất chỉ cần nhúc nhích một cái, thân thể sẽ bị xé rách.

Mơ hồ nghe được tiếng nước chảy, Ôn Nhung nín thở, anh ta đang tắm trong phòng tắm. Không biết là lấy dũng khí từ đâu, Ôn Nhung dùng hết sức chống người dậy, khi hai chân đặt được xuống đất, ngay đến bắp chân cũng trở nên run rẩy, cô cố gắng đỡ mép giường đứng lên, thử từ từ đi lại, chỉ vài bước ngắn ngủn, cô đã đầu đầy mồ hôi. Quần áo của cô sớm đã không thể mặc nổi, tìm trong tủ quần áo của Lâm Tuyền một bộ đồ thể thao mặc vào, bao chặt lấy mình. Lúc đi qua phòng của Tử Hào, cô dừng lại, có chút không xác định mở cửa, bên trong tối đen một mảng.

Từ tối hôm qua, Tử Hào đã không ở nhà, đây đều là chuyện anh ta bày ra.

Ôn Nhung từng chút bước xuống lầu, cảm giác choáng váng giống như một đôi bàn tay đòi mạng lúc nào cũng có thể đẩy ngã cô xuống đấy, đáng sợ hơn là, phần eo ần ần đau, dấu hiệu vết thương cũ tái phát mãnh liệt ập tới đỉnh đầu cô.

Giày thể thao đi ba lần mới xong, mang giày lỏng lẻo, lúc Ôn Nhung rời đi, không chảy lấy một giọt nước mắt, cũng giống khi cô chịu đựng khổ hình, cô chỉ nhìn chằm chằm khuôn mặt của người đàn ông kia, cắn chặt môi, ngửi mùi máu tanh nồng, lặng yên không một tiếng động.

Lâm Tuyền đứng lặng trong phòng tắm rất lâu, cho đến khi xác định bên ngoài không có ai, hần mới ra ngoài. Trong phòng ngủ giống như trải qua một trận đại chiến, hần làm như không thấy bước tới cạnh giường, nhìn lên tấm ga giường màu trắng, dấu vết kia đập vào mắt giống như một đóa hoa hồng mọc trên cát. Hần mặt không thay đổi nhìn một lúc, lúc này, dưới lầu truyền đến tiếng mở cửa, chẳng hiểu tại sao, hần bỗng sững sốt, vội lao ra, sau đó thấy Tử Hào đang cầm túi sách nhỏ gữa đầu lên nhìn hần.

“Lúc con về thấy cô giáo ngốc, sao ba không nói cho con biết cô ấy tới?” Sắc mặt Lâm Tử Hào thối ơ là thối, “Ba cãi nhau với cô ấy sao? Cô ấy chẳng để ý đến con.”

Lâm Tuyền từ từ cầm khăn tắm lau những giọt nước trên mặt, thản nhiên nói: “Quay về phòng luyện đàn đi.”

“Nhất định là ba cãi nhau với cô ấy, đã bảo là đừng có cãi nhau với ngu ngốc rồi, cô ấy...”

“Lập tức, lên lầu!”

Lâm Tử Hào bị Lâm Tuyền làm cho chấn động, khuôn mặt nhỏ cứng đờ chạy về phòng.

Lâm Tuyền liếc Lâm Giám Phi một cái, Lâm Giám Phi lập tức theo hần vào thư phòng, mà vừa bước vào thư phòng, anh ta liền kinh hãi, một nửa số sách trên kệ đều nằm trên đất, khay trà bể, ghế sa lon sai lệch, quần áo của phụ nữ như vải rách nằm trong góc khuất, quả thực là khung cảnh như bị gió lốc tập kích xong.

Anh ta lập tức hiểu ra chỗ này đã xảy ra chuyện gì.

Lâm Tuyền giống như chẳng sao cả, nói: “Tình hình thế nào rồi? Có phải Lâm Nham đang điều động vốn?”

Lâm Giám Phi rùng mình một cái, nhanh chóng nói: “Bây giờ không ai dám giúp ông ta, tất cả đều nắm trong lòng bàn tay.”

“Ừ.”

Lâm Tuyền ngồi sau bàn đọc sách, châm một điếu thuốc, không hút, chỉ kẹp giữa tay, sau đó yên lặng thật lâu. Lâm Giám Phi không dám lên tiếng, cụ nội nó chết, hôm nay đụng phải họng súng rồi, không phải, là hỏa tiễn mới đúng, anh ta cũng biết tối hôm qua nhất định không có chuyện tốt lành gì, nhưng không ngờ lại be bét đến mức này. Anh ta theo Lâm Tuyền nhiều năm như vậy, chưa từng thấy ông chủ mặt lạnh bao giờ, ông chủ anh ta nổi tiếng tiểu lý tàng đao, anh ta cho rằng bộ dáng cười như không cười của Lâm Tuyền đã đủ kinh người, nhưng hôm nay anh ta mới biết, thì ra Lâm Tuyền không chút biểu cảm nào mới là đáng sợ nhất.

“Lễ đính hôn chuẩn bị thế nào?”

Vừa mới chuẩn bị lau mồ hôi lạnh, Lâm Giám Phi nhanh chóng rút tay lại, nhưng anh ta không kịp phản ứng lại với vấn đề này, anh ta nhìn quanh bốn phía một chút, không hiểu nổi, đã như vậy rồi, còn cần lễ đính hôn sao?

Lâm Tuyền liếc xéo qua, Lâm Giám Phi lập tức nuốt nước bọt, hắng giọng nói, cẩn thận dè dặt hỏi: “Danh sách khách mời vẫn đang xác nhận lần cuối, thứ bảy vẫn cử hành như đã định?”

“Tôi muốn ở lễ đính hôn, thông báo cho tất cả mọi người, tôi mới là chủ của nhà họ Lâm.”

“Dạ.”

“Không được có bất kỳ sơ suất nào.”

“Dạ.”

“Trong thời gian này không được để cho Tử Hào gặp Lâm Nham.”

“Dạ.”

“Con nữa...” Lâm Tuyền lại im lặng một hồi, thuốc trên tay đã cháy tới đầu, hắng dụi tắt nó trong gạt tàn, “Theo dõi cô ấy chặt chẽ.”

Mặc dù sợ, nhưng Lâm Giám Phi vẫn hỏi ra mồm: “Nhờ đâu... cô giáo Ôn không muốn tham dự, làm sao bây giờ?”

Ánh mắt Lâm Tuyền rơi vào bộ đồ không còn nguyên hình nằm cách đó không xa, lạnh lùng nói: “Cô ấy nhất định tham dự.”

Không có đường sống để thương lượng.

Nếu như thế giới của bạn bị đảo lộn, bạn sẽ làm gì?

Khóc một trận lớn? Cắt mạch tự sát? Thiết kế báo thù?

Nếu như cá tính cực đoan một chút, có lẽ sẽ làm như vậy, nhưng đây đều không phải những chuyện Ôn Nhung sẽ làm, cô rời khỏi nơi đó, không phải là chạy trốn, cô chẳng qua không thể nào hít thở nổi trong căn phòng đó. Cô đi lang thang trên đường cả một đêm, bởi vì đảo lộn quá triệt để, cho nên đầu óc ngược lại hoàn toàn trống rỗng, khi trời hửng sáng, cô trở về nhà, sau đó ngồi trên băng ghế dài trong tiểu khu ngay người, chờ Đinh Đinh đi làm xong cô mới vào nhà.

Khó khăn lắm mới gội rửa sạch sẽ, Ôn Nhung lại khó khăn ăn chút gì đó, sau đó viết giấy nhắn cho Đinh Đinh nói cho cô ấy biết trong nhà có chuyện, lại lên tinh thần gọi điện cho tổ trưởng xin nghỉ.

Tất cả đều làm đầu vào đây, trái lại không giống cô lúc bình thường.

Cô uống một viên thuốc ngủ, ngủ thẳng đến chiều, trước khi Đinh Đinh trở lại thì rời giường, sau đó cô đem tất cả những thứ người kia đưa cho trong tủ quần áo lôi hết ra, đem luôn cả bộ đồ thể thao hôm nay bọc lại, ra cửa bắt chiếc xe, đi tới bãi chôn rác cách xa mấy dặm, không chút do dự dùng hết toàn lực quăng hết toàn bộ những thứ đó đi.

Vật hợp theo loài, rác rưởi nên đặt ở chỗ bọn nó nên ở, không phải sao.

Bây giờ nên đi đâu đây?

Cô không thể đi tìm Bích Bích, cô không thể về nhà mẹ đẻ, cô cũng không thể về nhà, chợt nghĩ đến một câu nói, bây giờ mượn túi dùng cũng chuẩn, trời đất to lớn là vậy, mà không có lấy một chỗ cho cô dung thân.

Cuối cùng, cô tới nhà bà nội, bà nội vẫn còn đang nằm viện, cô có thể ở nhờ mấy ngày.

Nếu như một cô gái bị cưỡng bức, cô ta không tức giận, thì tức là có thể cô ta đã tự tử rồi. Song, Ôn Nhung đã qua cái giai đoạn tức giận nhất rồi, trước kia lúc vui đầu xem tiểu thuyết cùng Như Bích, hận nhất là mấy cô nàng nữ trư không biết đấu tranh kia, cô là heo sao, cô không biết phản kháng à, cô ngực lớn nhưng không có náo sao, cô là Đức mẹ Maria sao, lúc này có biết vung một cái tát không, có biết găm thét không, có biết một khóc hai nháo ba thắt cổ họng đầu chết không!

Nhưng lúc sự thực rơi xuống đầu mình, tất cả đều là mây trôi.

Mặc dù rất muốn cầm dao chém chết Lâm Tuyền, nhưng cô biết đây là chuyện không thể, cô cũng không thể khóc lóc với người khác kể là: Tôi bị QJ*. Nếu như để người ta biết đối tượng là vị hôn phu, nhất định sẽ bị khinh bỉ: cái này nhiều lắm cũng chỉ tính là tình dục trước hôn nhân, đàn ông mà, cũng có lúc không kiềm chế được chứ.

*QJ = cưỡng gian

Có ai tin cơ chứ?

Bích Bích sẽ tin, nhưng cô không thể nói cho cô ấy biết, cô có lý do tin tưởng lấy cá tính của Đoàn tiểu thư sẽ sáo dao phay đến cùng với chiêu bài độc quyền danh tiếng của cha cô ấy anh chết tôi sống với Lâm Tuyền, sau đó nhà họ Đoàn cùng nhà họ Lâm sẽ vì cô mà kết thù, trên thường trường từ trước tới nay đều không thể nói rõ ai sẽ trở thành đồng minh của mình, thêm một đồng minh so với nhiều ra một địch thủ vẫn tốt hơn, lão gia họ Đoàn nhất định sẽ không hy vọng phải trở mặt với nhà họ Lâm.

Cô rất hiếm khi cảm thấy đầu óc của mình lại được sử dụng tốt như vậy, bây giờ cô cố nén các loại đau đớn, đem thiệt hơn phân tích rõ ràng có đạo lý, cô kiên cường đến mức có thể đi diễn phim truyền hình dài tập được.

Nhưng tại sao chuyện đáng để vui vẻ như vậy, nước mắt lại cứ không ngừng rơi xuống?

Vào lúc đau đớn nhất, nước mắt giấu ở trong lòng.

Đau đớn trong lòng luôn phản ứng chậm hơn đau đớn trên thân thể, vậy nên bây giờ, nước mắt không giấu nổi nữa.

Ôn Nhung vô lực tựa đầu lên cửa kính, để cho ánh mặt trời thỏa sức chiếu lên mặt, nước mắt ẩm áp đã bị hong lạnh, nhanh chóng trượt qua hai gò má, rơi vào trong miệng, là mùi vị của nước biển, càng ngày càng mãnh liệt, lồng ngực không chứa nổi nhiều nước mắt như vậy, lập tức dâng lên trào ra, đau đớn xé rách trong ngực, tê tâm liệt phế, nước mắt thành thơ.

Lúc này, cô ngay cả một người để ôm đầu khóc rống cũng không có.

Nhớ hồi đại học có gặp qua một người truyền giáo, khuyên can mãi cũng không thể lôi cô đi quy y làm môn hạ của chúa Cứu thế được, vậy nên, giờ Thượng Đế mới trừng phạt, hai người đàn ông duy nhất cô từng thích, đều không thể có khả năng nữa.

Lâm Tuyền, anh sẽ không biết, trước khi anh làm tổn thương tôi một giây, thực ra tôi muốn nói, chờ một chút, người em thích là anh, em chỉ muốn chấm dứt quá khứ, sau đó đính hôn với anh.

Nhưng không sao, bởi vì những lời này vĩnh viễn sẽ không xuất hiện, nó sẽ giống như trái tim của tôi, chết trong cái đêm đó.

Trong căn phòng không tiếng động, đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa. Ôn Nhung cả kinh, mặt đầm nước mắt quay đầu, sau đó giương mắt nhìn Phó Tô bước tới.

Lúc anh thấy cô cũng sửng sốt một chút, ngay sau đó cơ hồ chạy ngay đến trước mặt cô, sắc mặt trắng bệch.

Anh em ruột, anh em ruột... ba chữ này một lần nữa đánh ập lên đỉnh đầu cô.

Song, không đợi cô mở miệng, Phó Tô đã nhú chặt lông mày, hai bàn tay đỡ lấy bả vai Ôn Nhung lạnh như băng: “Em biết rồi?”

Còn chưa dám tin tưởng, Lâm Tuyền nhất định là gạt cô, nhất định là vậy, song, Ôn Nhung cuối cùng vẫn im lặng gật đầu.

Anh từ trước tới nay không biết an ủi người khác, bây giờ cũng vậy, chỉ biết khẩn trương nói: “Đừng lo quá, bà nội sẽ ổn thôi.”

Ôn Nhung sửng sốt, chợt nhảy dựng lên: “Anh nói cái gì?”

“Em không biết?”

“Bà nội làm sao?”

“.... Tối hôm qua bà nội đột nhiên phát bệnh, giờ còn đang nằm trong phòng theo dõi.”

Ôn Nhung kéo toàn thân đau đớn chạy tới bệnh viện, trước phòng bệnh, dáng vẻ cao ngạo của Ôn Tuyết vẫn khiến người ta chú ý như vậy, Ôn Nhung theo bản năng bước chậm lại, Ôn Tuyết cũng xoay đầu lại, thấy phía sau cô còn có Phó Tô. Giờ khắc này, nụ cười trên mặt cô ta quý dị đến rợn cả tóc gáy.

Ôn Tuyết âm dương quái khí nói: “Bảo bối của bà đây rồi, sao bây giờ chị mới đến, xảy ra chuyện gì? Nhìn coi khuôn mặt xinh xắn này, trắng thành cái dạng gì?”

Mặt Ôn Nhung quả thực rất trắng, có thể không cần hóa trang trực tiếp kéo lên sàn diễn đóng vai Sadako* được, nét mặt của cô cũng rất Sadako, kinh khủng đến mức thậm chí có chút vụn vẹo: “Bà nội sao rồi?”

* Một nhân vật kinh điển trong bộ phim kinh dị Ringu của Nhật Bản. Được Mỹ làm lại với cái tên The Ring

“Chị còn quan tâm đến bà nội sao, sao tôi qua không thấy chị tới, biết tôi gọi điện cho chị bao nhiêu lần không?”

Ôn Nhung lấy di động ra, quả nhiên có rất nhiều cuộc gọi nhỡ, tôi hôm qua.... cô làm sao mà nghe điện thoại được.

“Bà nội đúng là phí công thương chị....”

Ôn Nhung chợt tóm lấy cánh tay cô ta siết lại: “Tôi hỏi cô, bà nội sao rồi?!”

Ôn Tuyết đau đến đỏ cả mặt: “Chị buông tôi ra.”

“Có tin cô nói nhằm thêm một câu nữa, tôi sẽ bẻ gãy nó?”

Chị của cô vừa mới trải qua thể nghiệm không phải người, rất muốn để cô nếm thử một chút mùi vị đau đến rơi lệ thế nào.

Kỳ lạ là, Phó Tô đứng bên cạnh hai người, lại không nói lời nào nhìn họ.

Ôn Tuyết cắn môi: “Bà nội không sao cả....”

Ôn Nhung lạnh mặt, dùng sức hất tay đẩy Ôn Tuyết ra ngoài, Ôn Tuyết lao đảo hai bước, nắm cổ tay, ngực không ngừng đập phồng, giống như đang chất chứa oán khí khổng lồ.

Lúc này, cha Ôn và mẹ Ôn cũng tới, Ôn Nhung và Ôn Tuyết ai đứng chỗ người nấy. Phó Tô đứng bên cạnh Ôn Nhung, Ôn Nhung cảm thấy không khí bất thường giữa anh và Ôn Tuyết, hai người từ đầu đến cuối không nói lấy một câu, ngay cả mắt cũng không nhìn nhau.

Lần này bà nội quả thực rất nguy hiểm, lại đi một vòng qua quỷ môn quan, bác sĩ nói trong thời gian này không thể để cho cụ bà bị kích thích.

“A a, không biết chị không đính hôn được, có tính là chuyện kích thích không đây.”

Trong phòng rửa tay, Ôn Nhung rửa mặt xong, ngẩng đầu lên nhìn một gương mặt xinh đẹp khác trong gương, cô rất muốn vung một quyền đâm vào... trong gương, sau đó nhặt mảnh vỡ lên, vẽ vài nét trên cái mặt mềm mại kia.

Ôn Tuyết nghiêng người, một tay chống trên bồn rửa, nhìn mặt bên của Ôn Nhung, thấp giọng nói: “Trông bộ dạng của chị cũng biết, thủ đoạn của Lâm Tuyền đúng là khiến cho người ta khó mà chịu được mà.”

Nước ào ào xối qua tay Ôn Nhung, sau đó, Ôn Nhung nghe thấy tiếng kết băng.

“Ôn Nhung, sao chị lại muốn tranh với tôi cơ chứ, chị rõ ràng không có tư cách để tranh với tôi, trong cái nhà này chị là đồ thừa, cũng chỉ có bà nội mất mờ rồi mới thương chị, chị có xinh đẹp bằng tôi không, có thông minh bằng tôi không, chạy về nhà mà soi gương đi, đấu với tôi, chị dựa vào cái gì! Chị cho rằng chị nắm được nhược điểm của tôi, thì tôi sẽ không có cách nào làm gì được chị? Chị không để tôi lấy được thứ tôi muốn, chị cũng đừng mơ có thể sống tốt.” Ôn Tuyết càng nói càng kích động, mắt bốc lửa, ngạo mạn phun ra ngoài, “Lâm Tuyền sẽ không cần chị, anh ta hận nhất phụ nữ không trung thành. Tôi rất muốn biết, anh ta phế một tay của chị, hay là chân? Toàn thế giới này đều biết thử bảy chị sẽ đính hôn, đến lúc đó, chị sao có thể giải thích được với mọi người khi chị bị ném đi chẳng khác nào một cái giày rách?”

Người đàn bà này, quả thực đúng là ác ma.

Di động rung lên, Ôn Nhung cúi đầu nhìn tin nhắn mới được gửi đến, là của Lâm Giám Phi: Lễ phục đính hôn đã được đưa đến nhà cô, thứ bảy làm ơn đến đúng giờ.

Ôn Nhung lại ngẩng đầu lên lần nữa, từ từ nhếch khóe miệng lên: “Không bằng chúng ta thử xem.”

41. Chương 41

Ôn Nhung mới bước từ phòng rửa tay ra, đã bị cha Ôn chặn lại, cha Ôn chẳng khác nào đặc vụ kéo cô lại thăm thi: “Bên Lâm Tuyền thế nào rồi, cậu ta vẫn chưa tới tìm cha, cha đây trong lòng nôn nóng không yên. Con làm việc sao lại thiếu cẩn thận như vậy, như thế này sẽ bị cậu ta phát hiện ra mất, con biết hai ngày nay nhà họ Lâm huyền não dữ dội đến mức nào không, nếu Lâm Nham mà thất thế, con muốn cha phải làm sao bây giờ?”

Ông ta chưa từng nói một câu, con gái, thật xin lỗi, để con chịu khổ, Lâm Tuyền không làm gì con chứ.

Ông ta nói, con muốn cha phải làm sao bây giờ?

Nên làm cái gì thì làm cái đó, chưa từng uống gió Tây Bắc, giờ đi ném thử một chút cũng không phải là lựa chọn tồi.

Ôn Nhung vô cùng kiên nhẫn nghe hết lời oán trách của cha mình, sau đó xoa xoa huyệt Thái Dương ổn định tâm trạng: “Cha, con có chuyện muốn nói với cha, rất quan trọng, chúng ta về nhà rồi nói.”

Ôn Nhung cảm thấy dường như cha cô cũng không biết, nói cách khác có người âm thầm gửi email cho Ôn Thăng Hòa. Ôn Tuyết? Nhưng cô ta làm sao có thể biết nhiều chuyện của Lâm Tuyền như vậy, thế này không được xuôi cho lắm.

Tất cả phải chờ xem email mới nói được.

Mặc dù cô vô cùng muốn tìm Phó Tô hỏi cho rõ ràng, nhưng quá nhiều chuyện xảy ra, cô trước phải gỡ được nỗi oan ức to đùng trên người này xuống đã.

“Con có tin tức quan trọng gì?” Vừa vào trong thư phòng, cha Ôn sốt ruột khó kìm được hỏi.

“Email vẫn còn lưu chứ, trước để con xem qua một chút.”

Cha Ôn không nhịn được nói: “Xem email làm gì?”

Ôn Nhung tỉnh táo nói: “Con cảm thấy là trong mail có vấn đề gì đó.”

Cha Ôn không được vui vẻ cho lắm mở máy vi tính ra: “Cha cũng cảm thấy tin tức con gửi có vấn đề, Lâm Tuyền căn bản không làm theo những gì viết trên đó, cậu ta quá âm hiểm. Cha bảo này, có phải nó đã sớm phát hiện ra mưu đồ của con? Ai dà, con còn bảo cha bình thường đừng có tùy ý liên lạc với con, đỡ để nó phát hiện ra, kết quả là, không phải vẫn giống nhau sao.”

Ôn Nhung mắt diếc tai ngơ, nhấp vào hòm thư, nhanh chóng bắt đầu kiểm tra, càng nhìn lòng càng lạnh toát, đây quả thực là chuyện buôn bán cơ mật, cô có bản lĩnh tày trời cũng không thể nào lấy được những thứ này từ chỗ Lâm Tuyền.... Không đúng, từ trước đến giờ Lâm Tuyền chưa từng kiêng dè trước mặt cô, thường xuyên xem tài liệu trước mặt cô, khi đó cô không để ý cho lắm, bây giờ nghĩ lại, chắc anh ta đang muốn dò xét, đáng tiếc cô thực vô tâm, một tờ cũng không liếc qua, nhưng mà dưới cái nhìn của anh ta, nhất định là thấy cô nhân cơ hội đánh cắp lấy những tư liệu kia.

Mà những thứ này, chỉ là cái vỏ ngoài của anh ta mà thôi.

“Rốt cuộc có vấn đề gì không?” Cha Ôn chắp tay sau lưng đi vòng quanh phòng.

Ôn Nhung không đáp lại, ngón tay gấp lại dùng sức cắn, những email này đúng là được gửi qua từ hòm mail của cô, chỉ có thể nói là có người đánh cắp hộp thư của cô. Cô luôn không nhớ nổi mật mã, cho nên bình thường đều dùng sinh nhật đặt làm mật mã, phần lớn là sinh nhật người thân, cho nên, nếu như là Ôn Tuyết, cô tin đứa em gái này có thể phá được mật mã của cô.

Vấn đề là, chỉ dựa vào Ôn Tuyết sao có thể có được những tài liệu này?

Hoặc là, còn có một kẻ khác nữa?

“Làm sao rồi?” Cha Ôn vỗ vỗ mặt bàn.

“Con muốn ngẫm lại.” Ôn Nhung tắt máy, đứng dậy bước ra cửa.

“Cô đi đâu vậy?” Cha Ôn sững sốt, chặn cô lại, “Chuyện đã như vậy rồi, mà cô còn không có một chút cảm giác khẩn trương? Nhà chúng ta sắp xong đời chỉ tại cô.”

Chỗ tốt của quá đau lòng chính là chết lặng, cho dù có kích thích sao đi nữa thì cũng không còn cảm giác.

Ôn Nhung vùng khỏi tay của cha Ôn, muốn nói gì đó, lại phát hiện, thực sự không còn lời nào để nói. Bất kể cha Ôn đứng sau lưng cô găm thét thét nào, cô mở cửa, bước ra cửa, đóng cửa lại.

Ôn Nhung lê bước quay lại bệnh viện, canh giữ bên ngoài phòng bệnh của bà nội, cầm một chén mì ăn liền. ăn vài miếng, lại đặt xuống. Rạng sáng, trong bệnh viện không có ai, cô một mình ngửa đầu, nhìn đèn chân không, gom những ánh sáng chói mắt kia hút vào trong đầu, chiếu sáng từng góc âm u, những góc ngách mà cô sợ phải nghĩ đến nên đã len lén giấu đi, từng cái một không sót đều được bao phủ lấy.

Cô là một vai nữ trư trong phim truyền hình, cũng là một vai nữ trư trong một bộ phim bi kịch, còn có thể là một vai nữ trư trong một bộ phim trái tuyến, nhưng tuyệt đối không có khả năng là một vai nữ trư trong phim thần tượng.

Chân trời nơi nào mà chẳng có bi kịch, nhưng vì sao những thứ bi kịch này lại đổ hết lên đầu cô, có cần phải kích thích như vậy không.

Song, không hiểu sao, cô cũng thở phào nhẹ nhõm, biết mình không phải người nhà họ Ôn, cô đón nhận bình tĩnh như vậy, đương nhiên như vậy, chân mày cũng không nhíu lấy một cái, chỉ nói, à, thì ra là như vậy ư. Hai mươi ba năm qua, câu hỏi lớn nhất luôn đè nặng trong lòng cô chính là, tại sao nhà họ Ôn lại không giống nhà của cô, cùng là từ trong bụng mẹ sinh ra, một là bảo bối một là đồng phân, chỉ có bà nội yêu thương, mà giờ bà đang giấy dựa với số mệnh. May mắn, thực may mắn, cha mẹ không phải cha mẹ ruột, như vậy bọn họ không thương cô cũng chẳng sao, nhưng ít ra lòng người là làm từ thịt, cũng đừng nên ép cô phải hận bọn họ.

Chữ hận này quá nồng đậm, nồng hơn cả nghiến mực, đậm hơn cả vang trắng, không thích hợp với một người hờ hững như cô, cô nắm không nổi, cô sợ chỉ cần mình nắm lấy nó, sẽ không buông xuống nổi.

Một chén nước trong, bỏ muối vào, làm sao có thể nhạt đi được nữa đây.

Đừng ép cô phải hận mà, bọn họ, cô ta, còn có anh ta nữa.

Lâm Tuyền....

Không tự chủ lại cắn ngón tay hằn lên một dấu răng, cúi đầu húp mì, từng giọt nước mắt to chùng hạt đậu lại rơi xuống lỗ chĩa, khiến cho nước mì càng thêm mặn, hoàn toàn không phát hiện tiếp tục ăn.

Mụ nội nó chứ, đàn ông có lệ nhưng không chảy, từ nhỏ cô đã giống con trai, sờ sờ mái tóc ngắn của mình, cười ha ha nói, Nhung Nhi có lệ nhưng không chảy.

* Nguyên văn cả câu là đàn ông có lệ nhưng không chảy, chẳng qua là vì chưa đúng chỗ thương tâm

Già rồi già rồi, không chịu nổi kích thích quá lớn, hạt vàng lập tức mất giá, giống hạt đậu tương bắn trên mặt, dán lên khuôn mặt vốn không xinh xắn lắm, đem tất cả ảm ức cùng đau đớn triệt để gột sạch ra ngoài.

Cút mẹ anh đi Lâm Tuyền, bảo anh là cầm thú đúng là không có sai mà, anh chính là một tên cầm thú, không phải cầm thú mà lại đi làm cái chuyện cầm thú này sao. Anh biết tôi đau thế nào không, vậy mà cũng không được một tí giảm giá, giải phẫu đau thắt lưng còn được bôi thuốc tê, anh cứ để máu kia ngừng cũng không ngừng, không phải là dấu hiệu CN*, thực sự là ngược ra cả máu, đau đến mức tôi muốn kêu cha gọi mẹ, nhưng anh lại nói cho tôi biết, cha tôi không phải cha tôi, mẹ của tôi cũng không phải mẹ của tôi.

* CN = xử nữ (từ mạng)

Mà người tôi thầm mến, lại là anh trai của tôi,

Sao lại có người ác như vậy chứ, quá độc ác!

Người ác như vậy, sao lại thích chứ...

Ôn Nhung ngẩng mặt lên, lại dùng sức húp một hớp, chợt phát hiện ra đã sớm không còn gì, ngượng ngùng đặt tay xuống, đứng dậy tìm thùng rác, chợt hít vào một hơi lạnh, vết thương cũ bên hông lại đau, cứng người đứng một lúc, lại chậm rãi đứng dậy lần nữa, nhưng vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy một người đứng trước mặt.

Bóng hình giống như trúc thẳng, che lại ánh sáng nơi đỉnh đầu.

Ôn Nhung nheo mắt lại, giật giật khóe miệng: “Sao anh lại ở đây?”

Anh nhìn nước mắt ngổn ngang trên mặt cô, nửa ngày vẫn không tìm thấy tiếng nói của mình: “Muốn tìm em, nhưng em không nhận điện thoại, tìm mấy chỗ, sau lại nghĩ, chắc là em sẽ ở đây.”

Ôn Nhung gật đầu một cái: “Vừa đúng lúc, em cũng muốn tìm anh.”

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, hai người vai kề vai, phẳng phất như lúc còn niên thiếu,, bọn họ cùng nhau ngồi trên khán đài, cô cầm đồ uống lạnh tu ừng ực, mặt mày hớn hỏ nói với anh, lại phá kỷ lục rồi, anh vẫn giữ nguyên vẻ mặt thường ngày, chỉ có khóe mắt như nhiễm chút độ ẩm của gió xuân, nhếch miệng, ừm, không tệ.

Thời gian, sao mi lại dễ dàng già đi như vậy, khiến cho chúng ta không thể nào sống vai mỉnh cười một lần nữa.

“Sao em khóc?”

“Bà nội vẫn nằm trong viện, em có thể không khóc sao?”

“Tôi nói là lúc ở nhà bà nội kia, không phải vì bà nội, vậy là vì cái gì? Có phải Lâm Tuyền làm gì em đúng không?”

Một người nói nhiều hơn hai câu có thể chết mà lại hỏi nhiều câu như vậy, đây là sự quan tâm của một người anh trai với em gái sao?

Trước mắt chỉ có phòng bệnh, chớp mũi đầy mùi thuốc khử trùng, mở miệng còn hơi nức nỏ, Ôn Nhung không trả lời vấn đề của anh, hỏi ngược lại: “Có thể nói chuyện với em một chút chứ, mấy năm nay anh dõi theo em thế nào?”

“Cái gì?”

“Phó Tô, đến bây giờ mà anh vẫn không nguyện ý thẳng thắn với em sao?”

Cô cần một sự xác nhận, trong đôi mắt ứ đầy nước mắt, lông mi ướt thành một mảnh, lúc cô nhìn anh, anh có cảm giác như bị xuyên thấu, bí mật trong lòng không thể nói ra với bất cứ ai không còn chỗ che giấu.

Vậy nên, trốn tránh lần nữa.

“Tôi đã nói rồi, tôi không có gì để nói.”

“Vậy anh tìm em làm gì?”

“Chỉ muốn nhìn em một chút.”

“Tại sao muốn nhìn em, cảm thấy em đáng thương?”

Khuôn mặt Phó Tô từ từ trắng bệch, vội nói: “Không phải vậy...”

“Vậy là cái gì?”

Ánh sáng trong đôi mắt đen của anh vụn vỡ.

Ôn Nhung cố ý nói tiếp: “Anh định cứ như vậy mãi sao, vĩnh viễn gạt em, chỉ cần có thể gạt em, chỉ sợ cho dù có phải ở chung một chỗ với Ôn Tuyết cả đời cũng không sao? Anh sợ em biết như vậy, nhưng em vẫn biết, cho dù là chuyện anh với Ôn Tuyết, hay là chuyện của anh và em.”

Ôn Nhung chưa từng thấy mặt ai có thể trắng đến như vậy, phảng phất ngay cả hơi thở sống cũng bị tước đi mất, chỉ còn lại một cái xác trống rỗng, Phó Tô kinh ngạc nhìn cô, trong mắt tràn đầy sợ hãi, làm nổi bật lên cô trong mắt anh, bình tĩnh như vậy.

“Anh vẫn sợ sao, vẫn trốn tránh sao?”

“Em... làm sao mà biết được?” Giọng nói của anh khô khốc như vậy, khiến cho người ta không đành lòng nghe tiếp.

“Bí mật lớn như vậy, anh cho rằng có thể giấu tới khi nào?”

Anh cúi đầu, lông mi thực dài không tự chủ được run lên khe khẽ: “Vĩnh viễn...”

Vĩnh viễn có bao xa, xa đến khi cô biến thành một bà lão tám mươi, nếp nhăn một xấp đầy, cũng không cần biết, cô là một đứa trẻ bị người nhà vứt bỏ, một cô gái được người anh ruột xấu xa của mình yêu thích giấu trong lòng.... Anh sẽ đem bí mật này xuống quan tài.

Cô nhẹ giọng nói: “Sớm muộn gì cũng có một ngày, anh sẽ không giữ được.”

“Là Lâm Tuyền...”

Anh rốt cục cũng nghĩ ra, Ôn Tuyết không thể nói, giữa bọn họ có giao ước, mà về mặt ý vị thâm trường lẫn trước của Lâm Tuyền kia, anh ta nhất định biết được chuyện gì đó, người đàn ông kia.

“Ai nói cho em biết cũng không quan trọng, quan trọng là, anh biết rất rõ ràng em là ai, cũng không nói cho em biết, như vậy quá tàn nhẫn.”

Cho dù mất đi một người mình thích, cô cũng còn một người anh ruột.

Như vậy cũng không coi là quá tệ, theo bản chất mà nói, cô vẫn có một trái tim có năng lực tiếp thu tương đối mạnh, sau khi bị sét đánh, không bị cháy đến khét lẹt.

“Em cũng không muốn biết từ ai khác, anh có thể nói với em chứ, từ đầu tới cuối, nói một lần.”

Tường trắng bong, đèn sáng choang, còn có những bóng áo trắng, trắng đầy mắt, thế giới phẳng phất như bị màu trắng xâm nhập, tất cả những tiếng động quanh mình cũng như bị màu trắng như vậy bao phủ.

Ánh mắt Phó Tô mờ mịt lại luống cuống, cúi đầu thật lâu, hồi ức như cây cung được kéo căng, cuối cùng cũng lên dây mà bắn đi.

“Hôm đó... sau buổi tiệc tối tốt nghiệp của em, anh đi tìm em, nhưng bị Ôn Tuyết chặn lại, cô ta nói với anh chút chuyện, sau đó, bọn anh đi uống rượu, lần đầu tiên anh uống say như vậy, nhưng vẫn còn có ý thức, nhưng mà sau khi tỉnh lại, Ôn Tuyết đang nằm bên cạnh anh...”

Ôn Nhung ngẩn người, trò này thực máu chó.

“Cô ta nói bọn anh phát sinh quan hệ, anh biết cô ta gạt anh, cho nên mặc kệ cô ta, bỏ đi.”

Đúng vậy, đây mới là cá tính của Phó Tô.

“Sau khi về nhà anh một mình chỉnh đốn lại tâm trạng, trốn lên tầng gác kéo đàn, chính ở chỗ đó, anh không cẩn thận đụng phải hòm chứa đồ, phát hiện sàn nhà có tầng ngăn, sau đó, tìm được một sổ thứ.”

“Là hình chụp của cả nhà chúng ta, rất lâu trước kia, nhìn qua em vừa mới sinh... Phía sau viết nhũ danh của em.”

Hai chữ Nhung Nhi kia, là bút tích của cha anh.

Phó Tô chợt ngẩng đầu lên hít sâu một hơi, giống như muốn hút hết không khí.

Một lúc sau, anh nói tiếp: “Lúc đó anh cũng không cho là đứa trẻ đó là em, nhưng rất hiển nhiên, nhà anh không chỉ có một mình anh là con. Khi đó anh không dám hỏi cha mẹ, chỉ tự mình điều tra... Lúc này, Ôn Tuyết lại tới tìm anh, anh cho là cô ta sẽ tìm anh nói chuyện đêm đó, lại không ngờ là cô ta biết anh đang điều tra chuyện của em, sau đó cô ta nói rất rõ ràng với anh, em không phải là chị ruột cô ta.”

“Cô ta nói, nếu em biết chuyện này, nhất định sẽ rất thống khổ.”

“Hai ngày sau, anh tra rõ, em đúng là...” Anh chợt ngừng lại, một lúc sau lại nói, “Anh chủ động tìm cô ta, nói anh nguyện ý phụ trách với cô ta.”

Anh ngừng lại, hô hấp có chút nặng nề. Chuyện phức tạp như vậy bị anh dùng những từ ngữ đơn giản nhất khái quát qua, bình bình đạm đạm, lại không nén nổi nỗi chua xót nơi đáy lòng.

Ôn Nhung nắm tay, siết chặt buông lỏng, giống như đang dẫn đo tâm trạng trong lòng: “Anh cứ như vậy cam tâm tình nguyện để cô ta lợi dụng —— để bảo vệ danh nghĩa của em?”

“Anh không muốn em khổ sở...”

Ôn Nhung đứng lên, cúi đầu nói: “Nhưng mà em rất khổ sở.”

Phó Tô ngẩng đầu lên, ngược sáng, ánh mắt đau nhói, anh cười khổ: “Sao em lại biết rõ ràng như vậy chứ...”

Nếu như không biết, không rõ ràng, cũng sẽ không khổ sở.

Ôn Nhung lắc đầu. Trước mắt mơ hồ một mảnh, vẫn quật cường như cũ nói: “Em đương nhiên phải biết rõ ràng, bởi vì em thích anh như vậy, em đã từng thích anh như vậy!”

Thời gian yên lặng, tim đập rộn lên.

Trong nháy mắt bọn họ nhìn nhau phảng phất như biển cạn nường dâu.

Đây là lần đầu tiên cô dám lớn tiếng thừa nhận trước mặt anh, không còn giống lúc núp trong chăn lên nhìn ảnh của anh, nhẹ giọng nói, Phó Tô, em thích anh, không còn giống lúc cầm huy chương chụp chung với anh, nói thầm trong lòng, Phó Tô, em thích anh, không còn giống lúc nhìn anh và Ôn Tuyết ra vào có đôi, cô đơn nói, Phó Tô, em thích anh.

Em thích anh, những chữ này giấu trong trái tim mười năm, cuối cùng cũng phá tan lớp kén dày đặc, bại lộ trong không khí, lại mang theo mùi vị mục nát.

“Em cho là anh thực sự thích Ôn Tuyết, em liền yên lặng chúc phúc cho hai người, một lần chúc phúc đã là mười năm, em phải nhẫn nhịn biết bao, anh biết như vậy khổ sở thế nào không, so với chuyện em biết em không phải họ Ôn, anh là anh trai của em, còn khổ sở hơn!”

Chỉ cần một lời thẳng thắn, cho dù cô có thống khổ, nhưng ít ra cô sẽ học cách chấp nhận, có lẽ ba năm sau, cô có thể cười mà gọi anh là anh trai, nhưng bây giờ, cô dùng mười năm đi tiếp nhận mối tình thâm kín không có kết quả của cô, còn phải dùng thêm nhiều năm nữa để học cách gọi anh là anh trai.

Anh giống như một bức tượng đá, không nhúc nhích nhìn cô, vẻ khiếp sợ lại tuyệt vọng lấp đầy khuôn mặt từ trước đến nay vẫn trống rỗng của anh.

Anh không thể nào nói cho cô biết, cô không biết gì thích anh mười năm là rất thống khổ, nhưng anh biết chuyện mà thích cô mười năm, thậm chí bây giờ vẫn thích như cũ... đã không thể dùng thống khổ để hình dung.

Anh em cầm ky, tình yêu trái với luân thường đạo lý, ép đến mức anh không cách nào thở nổi, rồi lại dứt bỏ không nổi.

Ôn Tuyết chẳng qua chỉ biết cô ấy không phải là ruột thịt của nhà họ ÔN, lại không biết cô ấy là ruột thịt của nhà họ Phó, anh sợ cô ta tra được, chỉ có thể nhẫn nhịn “Phụ trách” danh tiếng, dời lực chú ý của cô ta, làm bộ qua lại với cô ta.

Anh thực sự không biết cô thích anh, Ôn Tuyết nói, cô thích một người con trai tên là Cổ Hi, còn đi thổ lộ, tuổi còn trẻ, anh tin, còn uống rất say. Nhưng sau anh lại nghĩ, may mà, chỉ có mình anh ẩn dấu tâm tư không thể phơi ra ánh sáng này. Nói là bảo vệ cô, thực ra thì, chỉ có anh mới biết sâu thẳm trong nội tâm anh đang muốn che dấu cái gì —— vì sao không lựa chọn làm người quen? Anh muốn kéo dài phần tình cảm này, cho dù là trong góc tối cũng có thể tùy ý sinh trưởng tốt, ai cũng không biết, là anh có thể giữ nguyên hiện trạng.

Song, mặc cho hôm nay cô đã biết hết thấy, không ngờ lại nói với anh, em đã thích anh như vậy, đã từng.

Chỉ một câu đã từng, khiến cho người ta tan xương nát thịt.

Cho tới giờ anh chưa từng cảm thấy mình đã chọn sai, nhưng giờ khắc này, niềm tin của anh đang dần dần sụp đổ.

Anh đã vẽ cho bọn họ một ngục giam, giam cô ở bên trong, cũng khóa chính bản thân mình lại, anh chưa từng nghĩ nếu phá tan nhà ngục này thì thế nào, có phải như vậy sẽ được giải thoát chăng?

Anh cho rằng đây là lựa chọn đúng đắn nhất của anh, nhưng không ngờ ở trước mặt cô, lại thành sự trốn tránh hèn yếu nhất.

“... Thôi, em không nên tức giận với anh, anh chẳng qua là làm hết nghĩa vụ của một... người anh trai, bảo vệ em.” Ôn Nhung ngồi xuống lần nữa, từ từ thở đều.

Cô nghĩ, Niên Kiều đã nói sai rồi, anh ấy có thể thích cô, nhưng sẽ không thích như cô thích, nhưng sự yêu thích của anh trai, vẫn rất dịu dàng.

“Thực xin lỗi.”

Ngưng đọng đến cuối cùng, anh chỉ có thể nói ra ba chữ này.

Cô tựa đầu vào bức tường phía sau, nhắm mắt lại, vẽ một mỗi trên mặt nhạt đến mức không nhìn ra vui buồn: “Em không trách anh. Cảm ơn sự yêu thương bao nhiêu năm như vậy của anh.”

Hai chữ yêu thích ở trong cô có giải thích bất đồng, cô cho là anh làm hết trách nhiệm của người anh, bởi vì thương tiếc, cho nên bảo vệ.

Cũng tốt, cứ để anh ích kỷ một lần nữa, lưu giữ bí mật cuối cùng này.

“Nhưng Nhi, thật xin lỗi.”

Khi lần thứ hai nói lời xin lỗi, nước mắt nóng hổi lẳng lẳng theo khuôn mặt anh rơi xuống.

Xin đừng bắt anh phải gọi cô là em gái, ít nhất là trước khi anh dọn dẹp sạch sẽ được nội tâm của mình.

42. Chương 42

Đêm đó, Phó Tô hỏi, em không muốn biết ngọn nguồn sao, tại sao em lại ở nhà họ Ôn.

Ôn Nhung lắc đầu, không quan trọng, bọn họ không để ý đến em, vì sao em lại phải để ý đến họ.

Phó Tô ngậm ngẩn.

Bọn họ vẫn sống vai ngồi cho đến sáng, lúc mẹ Ôn tới thay ca, mắt Ôn Nhung đã như mắt gấu mèo, vẽ mặt lạnh nhạt rồi đi, lúc đi đến cửa, thắt lưng lại nhói lên, trong phút chốc cả người cô như co rút lại, Phó Tô lập tức tới vịn cô từ phía sau.

“Không sao.” Ôn Nhung khoát khoát tay, hít vài hơi, từ từ ngồi thẳng dậy.

“Là vết thương cũ sao?”

“Thỉnh thoảng sẽ như vậy.”

Phó Tô vẫn còn chưa buông tay, anh nhìn chăm chăm khuôn mặt tái nhợt của cô, không nhận được nói: “Anh nghe nói gần đây nhà họ Lâm xảy ra biến cố rất lớn, đêm đó Lâm Tuyền tìm em, là vì chuyện này sao?”

Ôn Nhung theo phản xạ có điều kiện cứng người, trong dạ dày nhộn nhạo, nhưng cô nhanh chóng trấn định: “Chuyện của nhà anh ta là chuyện của nhà anh ta.”

Phó Tô cảm thấy có điểm gì là lạ, lúc đó anh ở trong trạng thái thất thần, vô tri vô giác, hình như mơ hồ nghe thấy Lâm Giám Phi uy hiếp Ôn Nhung, nhưng anh không xác định lắm: “Thật sự không có gì?”

Ôn Nhung né khỏi cánh tay anh, tránh khỏi tầm mắt anh: “Tự em có thể xử lý tốt, tất cả.” Cô ngẩng đầu lên, cố gắng cười cười, “Cho em chút thời gian được chứ, chúng ta đều cần một chút thời gian.”

Bàn tay anh chợt vô lực.

“À, ” Ôn Nhung bước tới cửa thì dừng lại, “Thứ bảy này em đính hôn, nhớ tới tham gia.”

Anh đứng nơi đó, bất động, không lên tiếng, Ôn Nhung có chút lúng túng cúi đầu, hồi lâu, trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói trầm thấp của anh: “Bây giờ em thích anh ta?”

Đã từng, bây giờ, thời quá khứ, thời hiện tại.

Chữ thích này, thật khiến cho người ta đau đớn.

Ôn Nhung cười cười, nét cười có chút lạnh: “Lập gia đình, đương nhiên là phải tìm người mình thích.”

Mấy ngày gần đây rất không yên bình.

Nghe nói, Lâm Tuyền nhà họ Lâm im hơi lặng tiếng 5 năm đã lấy thủ đoạn khiến người ta vừa nghe đã sợ đến mất mật càn quét đến tầng cao cấp của Lâm thị, gây nên chấn động luân chuyển quyền lực trong nhà họ Lâm, sau đó không tới hai ngày, hần truyền đạt mệnh lệnh, điều động hơn hai trăm vị quản lý trên khắp cả nước, triệu tập một cuộc đại hội nhậm chức cấp cao đầu tiên, tuyên bố chính thức tiến vào “Thời đại của Lâm Tuyền”.

Sự trở lại của Lâm Tuyền như cuồng phong quét qua, không chỉ lật đổ thế cục của nhà họ Lâm, mà còn khiến cho giới buôn bán trong thành phố S chấn động khổng lồ. Bên ngoài có một số những chuyện giả chứng khoáng không đáng tin nói là Lâm thị có biến động lớn, giá cổ phiếu sẽ giảm mạnh, song, giá cổ phiếu của Lâm thị lại cứ phát triển ngược lại so với lời bọn họ, nhanh chóng tăng mạnh, mà trọng yếu nhất, tin tức Lâm Tuyền đính hôn càng khiến cho thị trường chứng khoán được tăng thêm một liều thuốc trợ tim, trong lúc nhất thời giá cổ phiếu của Lâm thị lên cao như bão táp.

Có rất nhiều người nói, đây chẳng qua chỉ là một tuồng kịch Lâm Tuyền đã sớm bày ra, hoàn toàn triệt để, đến một giọt nước cũng không lọt, có thể nói là hoàn mỹ, sau 5 năm ẩn núp hẳn càng thêm thâm trầm.

Sau đó, tiêu điểm của mọi người đều tập trung vào thứ sáu tuần này, nghi lễ đính hôn xa hoa của chủ nhân mới nhà họ Lâm .

Người phụ nữ nào có thể xứng với Lâm Tuyền? Quan trọng hơn chính là, người phụ nữ nào sẽ được Lâm Tuyền nhắm trúng? Đây không phải là một bữa tiệc đính hôn bình thường, đây còn là một bữa thịnh yến buôn bán, chỉ cần là người sâu sắc sáng suốt vừa nhìn là biết. Đám người bên ngoài cứ gọi là người ngã ngựa đổ, liều mạng moi móc tin tức nội bộ, người phụ nữ kia tròn hay dẹt, có tài đức gì, truy lùng người ta vô tiền khoáng hậu.

Tầng chót của cao ốc Lâm thị, Lâm Giám Phi đem tình hình mới nhất báo cáo với Lâm Tuyền: “Nhóm thiệp mời cuối cùng đã phát rồi, những khách khứa khác đã xác nhận toàn bộ sẽ tham gia. Chỗ ngồi dành cho đám truyền thông cũng đã phân phát xong.”

Trung tâm của quyền lực, Lâm Tuyền đứng bên cửa sổ sát đất, mắt nhìn xuống dòng xe nhỏ bé dưới tòa nhà, giống như một vị thần cao cao tại thượng, thờ ơ đáp một tiếng.

“Nếu như không có chuyện gì nữa, em xin phép ra ngoài trước.”

“Cô ấy đâu?”

Lâm Giám Phi sững sốt, lập tức trả lời: “Đồ dùng để đính hôn đều đã được chuyển đến nhà cô ấy, những thứ khác tất cả đều như cũ, mỗi ngày đi làm, không có gì khác thường.”

Lâm Tuyền nheo mắt lại: “Không có gì khác thường phải không.... Cậu nói với cô ấy thế nào?”

Lâm Giám Phi kéo cà vạt: “Theo lời anh phân phó, nói với cô ấy, nếu như không tham dự, sẽ không chuyển cho nhà họ Ôn một phần tiền, còn có thể theo đuổi những khoản nợ của nhà họ Ôn.”

“Rất tốt.” Lâm Tuyền gật đầu một cái, “Thiệp mời bên cô ấy chuyển chưa?”

Ôn Nhung lúc trước đã đưa cho hắn một tờ danh sách.

“Đã chuyển.” Lâm Giám Phi sau khi do dự, nói, “Cô giáo Ôn nói có mấy tấm cô ấy muốn đích thân đưa.”

“Ai?”

“Người trong nhà, còn có... Văn Lam.”

Lâm Tuyền nghe xong không lên tiếng, một lúc lâu sau nói: “Ừm, cậu đi xuống đi.”

Thuốc trên tay đã cháy tới đầu, không cẩn thận bỏng đến ngón tay, theo bản năng buông ngón tay, tàn thuốc rớt trên mặt đất, rơi trên một chiếc túi giấy con. Lâm Tuyền cúi đầu nhìn chiếc túi kia, chợt yên lặng trong chốc lát, cho đến khi chuông điện thoại reo mới phục hồi tinh thần lại.

Tất cả, đều trông vào ngày mai.

Ôn Nhung nghỉ hết phép đi làm, trừ sắc mặt có hơi khó coi một chút, những thứ khác đều bình thường. Song, cô vừa mới vào cổng trường đã đón nhận ánh mắt chằm chằm từ khắp mọi nơi, ngay cả hiệu trưởng cũng hạ mình chào hỏi với cô: “Cô giáo Ôn, chúc mừng chúc mừng.”

“Dạ?”

“Tôi nhận được thiệp mời của cô rồi.”

Ôn Nhung ngẩn người: “À.”

Phản ứng này, có chút ngoài dự đoán của mọi người, hiệu trưởng đại nhân sờ sờ đầu tránh ra.

Ngay sau đó, cả một ngày, Ôn Nhung nghiêm nhiên trở thành tiêu điểm của trường học, các giáo viên nhân dân bát quái từ bốn phương tám hướng chạy tới chúc mừng, ngay cả lão Đại nhà cô cũng cười mập mờ cả ngày: “Tiểu Nhung, hai ngày trước cô nghỉ là để chuẩn bị hôn lễ chứ gì?”

Ôn Nhung cười tùy tiện, không nói nhiều.

Khi lên lớp, Ôn Nhung để cho bọn nhỏ tự do hoạt động, cô ngồi một bên ngẩn người. Lúc này, có hai bạn nhỏ đứng bên đồng cát chỉ chỉ cô, lại chỉ chỉ Lâm Tử Hào, ở đó bàn luận xôn xao. Lâm Tử Hào banh cái mặt nhỏ cảm tức nhìn bọn chúng: “Mấy cậu nói gì?”

“Có phải cậu sắp phải gọi cô giáo Ôn là mẹ đúng không?” Một bạn nhỏ lấy can đảm hỏi.

Khuôn mặt xinh xắn của Lâm Tử Hào lập tức sôi máu: “Vớ vẩn, ai nói tôi phải gọi cô ấy là mẹ!”

“Các thầy cô đều nói, ba ba cậu sắp kết hôn với cô giáo Ôn.”

“... Không liên quan đến các cậu!” Lâm Tử Hào hung dữ quát mấy đứa trẻ.

Đám nhóc rụt cổ lại, chạy trốn chết.

“Làm gì mà hung dữ với bạn học thế.” Ôn Nhung bước lên trước, vừa rồi cô cũng nghe được.

Lâm Tử Hào nghiêng đầu qua tròng cô: “Bọn nó nói lung tung.”

Ôn Nhung nhặt một nhánh cây vẽ nguệch ngoạc trên đồng cát, trên mặt cát xuất hiện một chữ Lâm, cô vẽ trên đó một cái sừng, lại vẽ thêm một cái sừng nữa.

Lâm Tử Hào dẩu cái miệng nhỏ lên, bộ dáng rất chi là khinh khỉnh: “Cô muốn em gọi cô là mẹ, vẫn còn sớm đấy.”

Ôn Nhung liếc cậu nhóc một cái: “Cô không muốn em gọi cô là mẹ.”

Vẻ mặt đáng đánh đòn của Lâm Tử Hào lập tức cứng nhắc: “Cô có ý gì?”

“Ý là cô sẽ không làm mẹ em.”

Lâm Tử Hào chột ngây ngốc: “Không phải cô sẽ kết hôn với ba em sao?”

“Chẳng qua chỉ là đính hôn.”

“Thì cũng sẽ kết hôn.”

“Em còn quá nhỏ, không hiểu đâu, đây chỉ là một màn kịch.” Ôn Nhung dùng sức xoa xoa cái đầu nhỏ nhắn của cậu nhóc, “Đừng có học ba em, sau này không có con gái thích đâu.”

Ôn Nhung vứt nhánh cây xuống, phủi phủi tay, huýt sáo: “Tập hợp!”

“Này!”

Lâm Tử Hào vẫn đi theo sau cô kêu la, cô lại vờ như ngơ ngẩn, khiến cho tiểu ác ma đứng đó tức đến hồng cả người.

Chiều hôm đó, lão Đại giục Ôn Nhung về nhà sớm, ngủ một giấc ngon lành, ngày mai làm một cô dâu xinh đẹp, Ôn Nhung nhàn nhạt nói, em còn chưa phải là cô dâu. Lão Đại khinh bỉ, đính hôn cũng đính rồi, kết hôn còn xa sao, Ôn Nhung cúi đầu, cười như không cười.

Ôn Nhung bắt xe quay về nhà họ Ôn, bên trong nhà đèn vàng ấm áp, nhưng trong mắt Ôn Nhung chỉ là một mảnh lạnh lẽo.

Cô vừa mới bước vào cửa, mẹ Ôn lập tức kéo cô vào, trên mặt mũi tràn ngập vẻ gấp rút: “Con về vừa đúng lúc, bên ngoài đều nói ngày mai Lâm Tuyền đính hôn, bao nhiêu người tới hỏi chúng ta, chúng ta đều không rõ là xảy ra chuyện gì, Lâm Tuyền cũng không nói gì với chúng ta, cha con cũng không chịu gọi điện thoại hỏi, mấy người xảy ra chuyện gì vậy?”

Ông ta nếu còn cần cái mạng, đương nhiên sẽ không dám gọi vào số điện thoại này.

Ôn Nhung đổi giày, mắt diếc tai ngơ bước vào phòng khách, cha Ôn cùng Ôn Tuyết đều ở đó, Ôn Tuyết vừa nhìn thấy cô, lập tức mặt biến thành đen sì, trong đôi mắt to tràn ngập vẻ chán ghét, lại mang theo khinh thường, cười khẩy nói: “Chị không phải đến nói cho tôi biết, lễ đính hôn bị hủy rồi chứ, bà nội ráng chống đỡ xuất viện, đang chờ để tham gia lễ đính hôn của chị đấy.”

Ôn Nhung không nói gì, trực tiếp rút từ trong túi xách ra ba tấm thiệp mời, đặt trước mặt Ôn Tuyết.

Ôn Tuyết ngây ngẩn, bỗng dựng thẳng người dậy, sắc mặt đột biến, có chút khó tin nhìn thiệp mời. Tấm thiệp xinh đẹp đến chói mắt, màu xanh, chạm vào mềm mại như nhung tơ, chữ màu vàng thanh thoát, có thể ngửi thấy cả mùi vị xa hoa.

“Tối mai, 5 giờ, nhớ đến đúng giờ.”

Trái lại cha Ôn ngồi một bên kịp phản ứng lại: “Ha ha ha, đây là thật? Chuyện kia thì...?” Cha Ôn ẩn ý liếc Ôn Nhung.

“Con sẽ xử lý.”

“Tiểu Nhung, cha xem nhẹ con rồi, con thực sự thu phục được Lâm Tuyền, hắc. Tốt tốt tốt, không hổ là con gái của cha.”

Nhìn cha Ôn mừng như điên như được hồi sinh, Ôn Nhung nhàn nhạt nói: “Bà nội mới vừa bình phục, thân thể không tốt, đừng để bà mệt mỏi.”

“Rồi, cái này con yên tâm, cha sẽ tự mình đón bà đi cùng.”

Ôn Nhung nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Ôn Tuyết, cười nói: “Cô thấy chuyện này không thể nào, đúng không?”

Ôn Tuyết ngẩng đầu lên, cắn răng, nhanh chóng đứng dậy lên lầu.

“Nếu như cô muốn gọi điện cho cô ta, thì không cần đâu, tôi sắp đến gặp cô ta rồi đây.”

Ôn Tuyết cuống quýt xoay người, giấu di động vào trong ngực: “Tôi không hiểu chị đang nói gì.”

Trên khuôn mặt bình thản của Ôn Nhung chẳng còn yêu hận: “Tiểu Tuyết, từ hôm nay trở đi, cô không còn là em gái tôi nữa, nhớ lấy điều này.”

Ôn Tuyết hùng hổ dọa người, không muốn thua khí thế: “Bắt đầu biết hận rồi? Con thỏ nóng lên cũng biết cắn người, giờ tôi đã biết rồi. Nhưng chị cho là Lâm Tuyền sẽ thành chỗ dựa cho chị sao, chớ có nằm mơ, người đàn ông như anh ta chuyện gì cũng dám làm, chị chẳng qua chỉ là đồ chơi của anh ta thôi.”

Ôn Nhung không muốn cãi cộ với cô ta: “Tôi chỉ muốn nói cho cô biết, không phải cô muốn thế nào thì sẽ như thế ấy, có câu này trả lại cho cô, tôi không có được, cô cũng đừng mong chiếm lấy.”

Ôn Nhung bước ra khỏi nhà, đi thẳng đến một nơi.

Lần trước tới đây, là cùng Văn Lam ăn cơm, hai người “Trò chuyện với nhau thật vui”, lần này gặp lại, Ôn Nhung không thể nào lạnh nhạt để bắt lén như trước được.

Văn Lam vẫn như cũ, giả bộ thanh thuần, thấy Ôn Nhung, dịu dàng mỉm cười: “Cô giáo Ôn, đột nhiên tìm tôi có việc sao?”

Ôn Nhung đứng dậy, đi thẳng vào vấn đề: “Tôi nghĩ, Lâm Tuyền còn chưa đưa cho cô cái này, cho nên cố ý đến tặng cho cô.”

Một tập thiệp mời xinh đẹp xuất hiện trên bàn.

Phản ứng của Văn Lam rất nhạy bén, không bối rối giống như cô em gái nhà cô: “A, chúc mừng.”

“Cô Văn.”

“Sao?”

“Cùng là phụ nữ, sao phải gây khó dễ cho nhau.”

Đôi lông mày thanh tú của Văn Lam khẽ nhíu lại: “Cô giáo Ôn, cô đây là có ý gì? Tôi vừa mới bay từ Mỹ về, chệnh lếch mũi giờ còn chưa quen.”

Muốn phải sạch sao, Ôn Nhung bấu môi, cô không chơi được trò âm hiểm, cô không thông minh được như người đàn bà này, cô nói thẳng: “Có lẽ cô muốn thấy tôi có chung một kết cục giống như cô, như vậy trong lòng cô sẽ cân bằng một chút, nhưng cô không thể dùng cùng một thủ đoạn để đuổi hết tất cả những người phụ nữ bên cạnh Lâm Tuyền được, anh ta không yêu cô, chính là không yêu cô.”

Nụ cười của Văn Lam mờ đi: “Cô giáo Ôn, tôi không chọc gì đến cô đúng không, cô nói vậy có quá đáng quá không.”

“Trong lòng cô rõ ràng hơn tôi, nếu như tôi là cô, tôi sẽ không tự thắt cổ mình trên một thân cây nhiều năm như vậy, vì một người đàn ông như vậy không đáng.”

“Vậy còn cô, cô không phải vẫn muốn đính hôn với anh ấy sao? Sau khi cô đã bị thương tổn.” Móng tay xinh đẹp của Văn Lam gõ lên tấm thiệp mời, “Lâm Tuyền bây giờ rất tin tôi, tôi là công thần đã giúp anh ấy lật đổ Lâm Nham. Mà cô, buổi đính hôn này chẳng qua chỉ là một vở diễn mà thôi.”

Người phụ nữ ngốc nghếch, theo anh ta nhiều năm như vậy mà vẫn chưa nhìn thấu, ngay cả cô cũng đã nhìn ra rồi.

“Trong thế giới của Lâm Tuyền, chỉ có chính anh ta, ai cũng không thể xông vào được. Mà tôi bây giờ, một chút cũng không muốn tiến vào.”

43. Chương 43

Ôn Nhung mang tâm trạng nặng nề trở về nhà, dưới lầu một bóng đen bỗng nhào ra: “Con nhóc chết tiệt kia, hai ngày nay trốn đi đâu!!! Chuyện quan trọng như vậy, bà cũng không tự mình đến cửa nói với tôi!!!”

Ôn Nhung còn chưa tỉnh hồn, nhìn rõ là Đoạn Như Bích xong, thở phào nhẹ nhõm: “Chuyện gì?”

“Chuyện này!” Như Bích cô nường rút từ trong túi xách ra một tấm thiệp mời.

Ôn Nhung cầm lấy lật lật, “Bích Bích à, mấy ngày trước không phải bà ngã bệnh sao, tôi ngại quấy rầy đến bà thôi.” Ôn Nhung không muốn nhìn nữa, trả thiệp mời lại cho Đoạn Như Bích, “Bà nhớ tới đúng giờ.”

“Hừ, tôi ngã bệnh mà cũng không tới thăm tôi, đồ tiểu dạng vô lương tâm.”

Ôn Nhung cúi đầu cắn môi, nhún vai một cái: “Xin lỗi nhé.”

Có gì đó không ổn, giác quan thứ sáu của Đoạn Như Bích rất mạnh mẽ, nhướn mày: “Bà làm sao vậy, không giống như là người mai sắp đính hôn.”

“Không sao đâu, chẳng phải chỉ là đính hôn sao, bà thấy tôi phải thế nào?” Ôn Nhung mở to hai mắt, nghiêng đầu cười.

Như Bích cô nường nâng cằm cô lên, trầm giọng nói: “Không đúng, có vấn đề.”

“Tôi thực sự không sao mà.”

“Ngay cả tôi mà cũng dám gạt! Nói! Nói hay không, không nói tôi...”

Chữ đánh của Như Bích cô nương còn chưa nói ra miệng, nước mắt Ôn Nhung đã lăn chã rơi xuống.

Đoạn Như Bích sững sờ tại chỗ, cô còn chưa có xuất chiêu độc, sao đã khóc rồi.. Trong ấn tượng con bé này dù gặp chuyện thương tâm đến thế nào cũng chưa từng khóc bao giờ, bị thương ở thắt lưng rồi rút lui khỏi cuộc thi cũng cần rằng làm phẫu thuật, hôm nay là thế nào đây?

Đoạn Như Bích chính là con hổ giấy, vội vội vàng vàng kéo lấy Ôn Nhung: “Được rồi được rồi, tôi nói thế thôi mà, đừng khóc,, quỳ lùn, cô hề, lại đây, tôi ôm một cái nào.”

“Bích Bích, Bích Bích...”

Ấm ức lâu như vậy, vẫn không nhịn được mà bộc phát trước mặt người khác.

Ngày hôm sau, mặt trời lên cao chiếu rọi, cả thành phố Z chìm trong ánh vàng chói lọi.

Lâm Tuyền đính hôn, oanh động khắp thành phố.

Khách khứa được mời khắp nơi đã đồng loạt tìm đến khu ngoại ô gần biển thuộc thành phố Z, cách điểm tổ chức mấy cây số đã có nhân viên phong tỏa quản chế, kiểm tra xe tới lui, đối chiếu thiệp mời.

Đem lễ đính hôn làm long trọng chẳng khác nào kết hôn, Lâm Tuyền Lâm thị muốn cao giọng thông báo cho toàn thế giới, hẳn đã trở lại.

Gần bờ biển, một chiếc du thuyền riêng của Lâm thị đang neo đậu, trên bờ biển đã được bài trí thỏa đáng, chiếc bàn dài hoa lệ đã được đặt đầy những món ngon mê người, dọc theo bờ biển, vây xung quanh cả một khoảng, toàn là những cây nến lẫm lẫm. Tất cả đều hợp với tính tình của chủ nhân, trắng đến mức đẹp không sao tả xiết.

Lâm Tuyền đương nhiên là người được chú ý nhất ngày hôm nay, hẳn bỏ mất kính xuống, một thân lễ phục màu trắng phong tao đến cực độ, nụ cười nho nhã, so với ánh mặt trời còn chói mắt hơn. Bên cạnh hẳn là một cậu nhóc, Lâm Tử Hào cũng giống như cha mình, bóng bẩy đáng yêu, trên mặt treo lên nụ cười đáng ghét, một đôi mắt sáng trong suốt.

Nhìn như vậy, người đàn ông lớn tuổi này đúng là hào hoa phong nhã không ai bằng, song, mặt người dạ thú, xấu xí làm sao.

Đoạn Như Bích nhắc váy đi tới phía trước, Lâm Tuyền thấy cô, cười đến là phong thần tuần lẫm: “Cô Đoạn, hoan nghênh!”

Đoạn Như Bích nhìn chằm chằm anh ta hồi lâu, nhịn rồi nhịn, rốt cuộc mới đề xuống một hơi, ôn hòa cười hắt ra một tiếng: “Buổi đính hôn này làm như thật ấy nhỉ.”

Thái độ của Đoạn Như Bích đã nói lên tất cả, Lâm Tuyền coi nhẹ, cười nói: “Cô Đoạn trước có thể đi dạo xung quanh một chút.”

“Đi dạo cái gì, ngắm cát sao, hay là nhìn động vật? Tôi thấy chỗ này chỉ có một con cầm thú thôi, chẳng có gì đẹp mắt.”

Mặt mũi Lâm Tuyền vẫn như cũ: “Xin cứ tự nhiên.”

Nói xong cũng bỏ đi.

“Này, cô nương này sao mà hùng hổ với anh thế, anh chọc tới người ta hả?” Bành Duệ không tốt bụng chọc chọc Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền đón khách, bớt chút thời gian đáp lại anh ta: “Con gái còn đang thời thanh xuân, không cần so đo.”

Bà Duệ không nhanh không chậm đi theo sau hân: “A a, không phải anh sắp kết hôn với một cô bé sao, làm sao, thành thực khai ra, có phải kích động lắm không, tâm nguyện bao nhiêu năm nha.”

Lâm Tuyền quay mặt ra biển rộng, không nói một lời.

Đã sắp tới năm giờ, già trẻ nhà họ Ôn đều đã có mặt, cha Ôn ánh mắt trốn tránh, Ôn Tuyết coi buổi đính hôn này như cái gai trong mắt, lạnh như băng sương, cụ bà Ôn ngồi trên xe lăn, trạng thái không được tốt, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười hạnh phúc như cũ, hơi chút là hỏi Tiểu Nhung đâu.

Nhà họ Phó cũng nhận được thiệp mời, nét mặt hai vợ chồng có chút khấn trương, trên mặt Phó Tô không nhìn ra biểu cảm gì.

Tất cả đều được sắp xếp ổn thỏa, chỉ thiếu nữ chủ nhân mà thôi.

Mọi người đều biết nhà gái là con gái nhà họ Ôn, nhưng nhà họ Ôn này so với nhà họ Lâm, chênh lệch không chỉ là một chút, một gia tộc sắp kề cận phá sản, làm sao có thể lấy được mối hôn nhân này, nghĩ mãi không ra, hay là đây cũng là một ván cờ đã được Lâm Tuyền bố trí từ từ?

Lâm Tuyền lui qua một bên, hỏi Lâm Giám Phi: “Người đâu?”

Lâm Giám Phi nhỏ giọng nói: “Còn chưa tới.”

“Tôi đã bảo cậu theo sát.”

“Nhưng tối hôm qua cô ấy không về nhà...”

Văn Lam tìm tới đây, trấn an nói: “Đừng vội, em nghĩ cô giáo Ôn chắc bị trì hoãn gì đó thôi.”

“Cô tới đây làm gì?”

“Em chờ cùng anh.”

“Không cần.”

Văn Lam giống như chần chừ, vẻ mặt không được tự nhiên: “Được, vậy em đi trước.”

Thời gian không đợi người, khách khứa cũng bắt đầu nhìn ngó xung quanh.

Lâm Tuyền đứng tại chỗ, nét cười trên mặt phai dần, mắt nhìn đám đông náo nhiệt phía trước, gió biển thổi qua mặt, trong không khí đầy mùi vị ẩm ướt mặn mặn,

Cất giấu chút bất an.

Thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút, đã hơn năm giờ mười.

Ngày tháng năm, trời vẫn sáng như cũ, hội trường lễ đính hôn đẹp đẽ, chỉ chờ một người.

Đến, hoặc không đến.

Đây là một đề lựa chọn, cũng là cơ hội cuối cùng hân dành cho cô.

Lâm Giám Phi gọi mấy cuộc điện thoại, vội vàng chạy tới, la lên: “Đến rồi, đang ở phòng hóa trang.”

Lâm Tuyền sững sốt xong, bước nhanh về phía biệt thự đã được sắp xếp trước, chạy thẳng tới lầu hai.

Đứng bên ngoài cánh cửa phòng màu trắng, để cho Lâm Giám Phi đợi ở ngoài, hân giơ tay lên gõ cửa.

Một lúc, sau cánh cửa truyền đến giọng nói trong veo của Ôn Nhung: “Mời vào.”

Tay hân đặt trên tay nắm cửa, từ từ ấn xuống.

Mái tóc ngắn của cô gái trong gương đã được vuốt lại cho phù hợp, sau tai có một chiếc kẹp tóc bằng kim cương xinh đẹp, trên người là bộ váy trắng thuần khiết, sa mỏng sau lưng rủ xuống đất, phần váy ngắn phía trước tao nhã, không cần nhiều trang sức, giống như một khóm bách hợp yên tĩnh, nở rộ ngát hương.

Hân đứng ở cửa, có chút thất thần.

Ôn Nhung đứng trước gương, từ từ ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau.

Vì một thoáng chớp mắt này, cô đã lấy hết tất cả dũng khí.

Anh ta vẫn anh tuấn trước sau như một, mà khí thế càng sâu sắc hơn ngày thường, trên mặt vẫn mang nụ cười như thật như giả, nếp nhăn khi cười rất nhạt, khoe mắt lạnh bạc, ánh mắt thâm trầm sâu không thấy đáy.

Hoàn toàn khác biệt với cái đêm điên cuồng kia, anh ta lại khôi phục lại phong độ quý ông nho nhã này, nhưng trong đầu của cô vẫn không sao gạt bỏ nỗi ánh mắt kinh khủng như dã thú của anh ta khi nhìn cô.

Nhìn nhau hồi lâu, Lâm Tuyền ung dung nói: “Em vẫn tới.”

Ôn Nhung nhắc làn váy, quay người lại: “Anh cho rằng tôi sẽ khóc trời kêu đất báo cảnh sát chắc? Đừng có ngốc vậy, chuyện kia chẳng qua chỉ là...” Cô dừng một chút, “Một đêm tình.”

Hắn cong khoe miệng, mập mờ nói: “Không ngờ là Nhung Nhung của tôi thích , một đêm thật đẹp, không phải sao?”

“Bị cầm thú cắn một phát thôi.”

Hắn không ngờ cô sẽ chủ động nhắc tới chuyện đêm đó, mà sự bình tĩnh của cô lúc này khiến hắn khẽ cau mày.

Nhưng hắn không biết, lúc này cô rất muốn chạy trốn khỏi hắn.

Ôn Nhung bước tới bàn trang điểm, cầm chiếc khuyên tai bằng kim cương lên, ngón tay có chút run rẩy, đeo hai lần mà vẫn không vào.

Hơi thở của hắn chợt kề sát sau lưng, một bàn tay nắm lấy cô, cô lập tức theo bản năng hất ra, liên tiếp lui về phía sau, chưa tỉnh hồn.

“Chẳng qua là bị cắn một phát mà thôi.” Hắn cười đầy ẩn ý, “Sớm biết như thế, lúc trước cần gì phải như vậy. Nếu đã tới, thì theo tôi diễn cho hết vở kịch này đi.”

Anh ta khẳng khẳng muốn đính hôn với cô, đơn giản chỉ vì bảo vệ mặt mũi đúng không.

Ôn Nhung vất vả lắm mới trấn định lại lần nữa, gương mặt nhìn anh ta: “Anh nói, nếu tôi không đến, sẽ đối nợ nhà họ Ôn đúng không?”

“Không sai. Nhưng mà giờ em đã tới, tất cả đều dễ giải quyết.”

“Không.” Ôn Nhung nói rõ ràng, “Tôi muốn anh đòi nợ nhà họ Ôn.”

Lâm Tuyền có chút ngoài ý muốn: “Em muốn nhà họ Ôn phá sản?”

“Phải. Tôi cho anh một lễ đính hôn hoàn mỹ, anh thu hồi mọi sự viên trợ dành cho nhà họ Ôn.”

“Lạ thật.” Lâm Tuyền sờ sờ cằm, từ từ nói: “Nhưng em thấy bây giờ em có tư cách để đặt điều kiện với tôi sao?”

“Nếu anh không muốn mất hết mặt mũi ngày hôm nay, tôi thì chẳng sao cả. Hôm nay tôi cũng không uống thuốc mê, có khí lực.”

“Uy hiếp tôi?”

“Không dám.”

Cô đấu với anh ta, là không có phần thắng, trong lòng cô biết rõ ràng, cho nên không phải cô tới đây là để đấu với anh ta, cô tới để nói sự thật với anh ta.

“Trước khi lễ đính hôn bắt đầu, tôi có vài chuyện muốn nói với anh.”

Lâm Tuyền ung dung nghe cô nói.

“Cha tôi quả thực đã đề cập với tôi muốn tôi chú ý chuyện của anh, tôi cũng biết Lâm Nham có ý định muốn chen ép anh, nhưng tôi không nghe ông ta, không cần biết anh có tin hay không, chuyện này trái với nguyên

tắc làm người của tôi, tôi không hiểu những thứ linh tinh trên thương trường kia, cũng không có hứng thú tham gia.”

“Anh nói anh đã cho tôi rất nhiều cơ hội, thứ lỗi cho tôi ngu dốt, tôi đến giờ còn không biết trước kia anh là đang thử dò xét tôi, bởi vì tôi hoàn toàn không chú ý, tôi cho rằng chúng ta đang qua lại rất bình thường, tôi không phức tạp được như anh nghĩ đâu.”

“Tôi luôn cảm thấy anh là một người khôn khéo, nhưng ngay cả một kẻ không thông minh như tôi cũng biết hòm thư cũng có thể bị lấy trộm, không hiểu sao anh lại không biết. Tôi không hay dùng mail, nhưng có người vẫn thông qua hòm mail của tôi liên lạc với cha tôi, tôi không hiểu nhiều về hacker, nhưng nếu như tìm người lần theo địa chỉ IP, thì không khó để phát hiện ra dấu vết.”

“Em gái tôi anh đã biết, quan hệ của tôi và cô ta không tốt, cô ta thích Phó Tô, trước kia tôi cũng thích, nhưng tôi không phủ nhận điểm này, nhưng đó đã là chuyện trước kia, chuyện đã qua, chúng ta đều không thể xóa bỏ. Gần đây tôi mới biết được mấy năm trước cô ta đã gỡ chút thủ đoạn bản thủ, tôi tìm Phó Tô chỉ là vì không muốn để anh ấy giống tôi, chẳng hay biết gì.”

“Lâm Tuyền, thực ra thì không ai có thể khiến tôi tổn thương, cho dù là Ôn Tuyết, Văn Lam, hay là Phó Tô, người có thể gây tổn thương đến tôi, chỉ có anh, anh hiểu không? Anh không hiểu.”

Ôn Nhung đem suy nghĩ mấy ngày qua của cô nói liền một hơi, giọng nói của cô không cao không thấp, vẻ mặt của cô bình thản nhàn nhạt, cô nhìn anh ta, dùng giọng nói bén nhọn chưa từng có nói, Lâm Tuyền, anh không hiểu.

Sau đó, vẻ mặt Lâm Tuyền cuối cùng cũng biến đổi, vẻ mặt tự cho là đứng lại xem thường lúc này nhất thời trở nên trắng bệch.

Ôn Nhung nghiêng đầu qua chỗ khác, nhìn bầu trời vẫn sáng rõ như trước, khuôn mặt cô đón lấy ánh nắng cuối cùng, đúng là xinh đẹp không nói lên lời: “Đi thôi, nghỉ lễ sắp bắt đầu rồi.”

44. Chương 44

Đoạn Như Bích từng nói cô là một người hời hợt, đừng tưởng nhìn bên ngoài giống như cô luôn bị Ôn Tuyết bắt nạt, nhưng trên thực tế cô không chịu tổn thương gì nhiều, bởi vì không thêm để ý, cho nên không tổn thương.

Nhưng mà, Lâm Tuyền không giống vậy, chỉ cần một câu nói một động tác của anh ta đều có thể ép nước mắt cô chảy xuống.

Ôn Nhung bước tới cửa, lại nghĩ ra cái gì, quay người lại tìm giấy bút: “Nói miệng không bằng chứng, vẫn là viết xuống đi.”

Trên giấy viết rất đơn giản: tôi – bên giáp phụ trách phối hợp với bên ất tiến hành lễ đính hôn đến cùng, bên ất y theo ý của bên giáp, không ra tay trợ giúp cho nhà họ Ôn. Bên giáp, Ôn Nhung, bên ất, để trống.

Ôn Nhung đẩy tờ giấy tới trước mặt Lâm Tuyền, chỉ vào chỗ trống nói: “Ký đi.”

Lâm Tuyền không nhìn vào tờ giấy mà nhìn cô, sắc lưu ly trong cặp mắt hoa đào ngưng kết lại thành từng mảng: “Lời em vừa mới nói là có ý gì?”

Ôn Nhung cúi đầu, không nhìn rõ vẻ mặt: “Không có gì, đừng để khách đợi lâu, đây.”

Cô đưa bút cho anh ta.

Anh ta chợt nắm lấy tay cô kéo về phía mình, song cô vặn tay lại một cái, mạnh mẽ tránh thoát, cổ tay lập tức hằn lên một mảng hồng.

Ôn Nhung nhúu mày, lùi lại ba bước, giữ vững khoảng cách an toàn với anh ta: “Anh có ký không, không ký tôi sẽ đi ngay lập tức.”

Tiếng gõ cửa vang lên, Lâm Giám Phi đứng ngoài cửa nói: “Khách hỏi bao giờ bắt đầu?”

Tầm mắt Lâm Tuyền chưa từng rời khỏi người Ôn Nhung, anh ta cầm bút, qua loa ký tên trên giấy.

“Lát nữa em giải thích rõ cho tôi.”

Ôn Nhung cắt bản thỏa thuận vào trong găng tay, không để ý đến anh ta, mở cửa, nói với Lâm Giám Phi: “Được rồi.”

Theo quy trình, phần đầu MC sẽ nói một đồng những lời nhảm nhí để mở màn, nhưng bởi vì không phải lễ kết hôn, cho nên không cần hành khúc hôn lễ gì đó, nhà gái cũng không cần khoác tay cha bước lên thảm đỏ, chỉ cần hai người tay trong tay đi lên lễ đài, trao nhẫn đính hôn là được.

Lễ đài ở trên du thuyền, Ôn Nhung điều chỉnh lại tâm trạng, giống như lúc ở nhà Như Bích đã luyện tập rất nhiều, mỉm cười, nhất định phải mỉm cười.

Trước mặt, người lớn hai nhà đều đã đứng ngay ngắn, hai ông bà nhà họ Ôn một mực cung kính đứng thẳng, bên kia, sắc mặt cha mẹ Lâm Tuyền không thể gọi là đẹp mắt được, chỉ có khuôn mặt bánh bao hồng hồng của Lâm Tử Hào là cười đến híp cả mắt lại. Lâm Giám Phi làm động tác mời tiến lên.

Lâm Tuyền nhắc cánh tay lên: “Đi thôi.”

Ôn Nhung hít một hơi, nhẹ nhàng vòng tay qua.

Bên trong hội trường lập tức vang lên tiếng vỗ tay.

Điểm cuối đó tựa hồ như rất xa xôi, mỗi một bước cô đi, cát dưới chân lại nóng thêm một phần, cánh tay của người bên cạnh cũng không phải là bên bờ bình yên, mà lại trở thành trung tâm mưa gió của cô.

Có người thiếu nữ nào không tư xuân, cho dù là Ôn Tiểu Nhung, cũng muốn có một tình yêu lý tưởng.

Cô còn chưa từng thử tay nắm tay với người mình thích, núp ở đình lục giác cùng ngắm mưa sao băng, cũng chưa từng thử cùng người mình thích ôm nhau trong tuyết lớn, xấu xa đem bàn tay lạnh như băng bỏ vào cổ áo người đó; cô cũng chưa thử cùng người mình thích vùi trong ghế sa lon ấm áp xem phim ma, thét lên mà nhéo lấy cánh tay người ấy; cô cũng chưa từng được thử bắt bẻ người mình thích, yêu em thì hãy mời em ăn Haagen – Dazs*; cô chưa từng thử làm nũng với người mình thích, muốn người đó nửa đêm đi mua thiên thần hộ mệnh giúp cô....

* Một hãng kem nổi tiếng, slogan của hãng này là « Yêu cô ấy thì hãy mời cô ấy ăn Haagen – Dazs »

Cô chưa từng cùng người mình thích nói rằng, em nguyện ý gả cho anh.

Cô chưa từng được thử qua bất cứ điều gì, những yêu đương si ngốc thời tuổi trẻ đã rời khỏi sinh mệnh của cô. Gió biển thổi tung chiếc váy lụa mỏng trên người cô, chút ánh sáng còn dư lại lúc chiều tà muốn sưởi ấm thể xác lẫn tinh thần của cô. Nhưng mà, cô nói đó chẳng qua chỉ là bị cắn một phát, nhưng đó đâu chỉ là một phát cắn, đó tưởng chừng như đã cắn nuốt toàn bộ trái tim cô.

Chân chính bước đi trên con đường này, cô mới nhận ra, cô đau đớn hơn bản thân tưởng rất nhiều.

Ôn Nhung bước lên du thuyền, nhìn những người trước mắt, bọn họ giống như đều đang cười, bên tai là tiếng thao thao bất tuyệt của MC, giống như đang đọc văn của người ngoài hành tinh.

“Cô Ôn, cô Ôn?”

Ôn Nhung lấy lại tinh thần, mới phát hiện trước mắt có hai chiếc nhẫn.

Nhẫn Lâm Tuyền chọn không thoát khỏi vẻ hoa lệ, anh ta đã cầm lấy một chiếc, vươn tay về phía cô. Cô cúi đầu, gương mặt bị gió biển thổi vào ửng đỏ, ánh mắt tựa hồ như cũng có chút phiếm hồng, sự ngây thơ của thiếu nữ cùng với trầm ổn của một người đàn bà đồng thời dung hợp trên người cô.

“Anh biết không, ” Cô nhỏ giọng nói, “Tôi đã mơ giấc mộng này rất lâu, nhưng anh không phải người trong mộng, anh là người đập tan giấc mộng.”

Cô nhìn anh ta cười cười, ý giễu cợt phủ đầy nơi đáy mắt, sau đó, đặt tay vào lòng bàn tay anh ta.

Lâm Tuyền giữ nguyên nụ cười, đáy mắt sôi trào các loại tâm trạng, nhưng lúc này, hắn không thể nói gì, chỉ có thể đeo nhẫn lên tay cô.

Tay cô rất gầy, mười ngón tay thon dài, hơn nữa, rất mảnh mai.

Đôi tay này đêm đó đã nắm lấy bờ vai hắn, vạch ra mấy vết máu.

Ôn Nhung không biết Lâm Tuyền đang sử dụng cái gì, động tác của cô rất nhanh chóng, nắm lấy tay anh ta, đeo nhẫn vào, xong việc.

Chẳng qua chỉ là đính hôn mà thôi, làm cho có hình thức thôi.

Cha mẹ hai bên cũng bước lên trên bục, người ở phía dưới có thể cảm thấy một màn này thực ảm áp chẳng, nhưng Ôn Nhung cảm thấy thực giả tạo, người lớn hai nhà lần đầu tiên gặp mặt lại ở trường hợp này, thực sự có chút lúng túng.

MC ở bên kia yêu cầu Lâm Tuyền nói mấy câu, Lâm Tuyền đưa tay nhận lấy mic, một tay kéo Ôn Nhung, Ôn Nhung không thềm để ý đến sự tiếp xúc như vậy.

“Rất cảm ơn những vị khách đã có mặt ngày hôm nay, thực ra thì rất nhiều năm trước, không ít bạn bè hỏi tôi tại sao không kết hôn, tôi nói tôi còn đang đợi, sau đó, tôi cũng đã đợi được đến ngày hôm nay. Mặc dù hôm nay chỉ là lễ đính hôn, nhưng hy vọng lúc tôi kết hôn, các vị vẫn có thể đến chúc phúc cho chúng tôi.”

Phía dưới là một tràng tiếng cười, Ôn Nhung quay đầu lại nhìn anh ta, Lâm Tuyền cười đến cực kỳ nhập vai, đuôi lông mày nhem ý cười khiến anh ta nhìn rất trẻ —— đúng là trời sinh làm người biểu diễn.

MC rất chuyên nghiệp làm tiếp trình tự: “Cô Ôn Nhung có gì muốn nói chứ?”

Cô thực ra chẳng có lời nào để nói, song, mic đã được đặt vào trong tay, ánh mắt Lâm Tuyền lập tức đuổi tới, Ôn Nhung nhìn từng gương mặt phía dưới, hoặc là mong đợi, hoặc là suy tính, cô tự cân nhắc, cầm mic lên, nói: “Thực đơn hôm nay là do Lâm Tuyền chọn một tháng mới định ra được, mọi người đừng lãng phí, mời hưởng dụng đi.”

Cả hội trường yên lặng ba giây, MC sửng sốt một lúc lâu mới phản ứng được: “Nói xong rồi?”

Ôn Nhung gật đầu một cái.

Lâm Tuyền cười cười, thay cô nói: “Hôm nay cô ấy hơi hồi hộp.”

Ôn Nhung ở trong đầu khinh thường liếc mắt một cái.

“Cô dâu sắp cưới của chúng ta thực hài hước, ha ha.” MC hòa giải tẻ ngắt, “Vậy thì mời mọi người cùng kính không bằng tuân mệnh đi.”

Dạ tiệc chính thức bắt đầu, bởi vì là tiệc tự chọn, các khách khứa ăn mặc sang trọng nâng chén rượu đi lại giữa những chiếc bàn dài, ăn uống linh đình bên bờ biển, ánh sáng lung linh.

Người Lâm Tuyền muốn mời phạm vi rất rộng, rất nhiều khách khứa ở hai giới thương nhân, chính trị đều có mặt, thực ra thì Lâm Tuyền cũng chẳng cần nhiều lời, phô trương như vậy đã nói lên tất cả. Ôn Nhung đi theo Lâm Tuyền chào hỏi với một đám chẳng biết ai là ai, bọn họ hàn huyên với Lâm Tuyền, cô chịu trách nhiệm mỉm cười, thỉnh thoảng sẽ có người dẫn dắt đề tài đến cô, ví dụ như cô làm gì, sao lại quen với Lâm Tuyền, câu trả lời của cô cho tới giờ chưa từng vượt quá năm chữ, tôi là giáo viên, dạy con trai anh ấy. Sau đó, lúc cụng ly thì cụng rất nhanh nhẹn.

Vào lúc cô mặt không đổi sắc uống xong ly vang đỏ thứ mười, vị sếp già trước mắt kinh ngạc nói: “Lâm Tuyền, tửu lượng của cậu chắc không bằng nổi vị này nhà cậu đâu, uống rượu như uống nước vậy.”

“Tôi không dám uống rượu với cô ấy đâu.” Lâm Tuyền ôn hòa cười nói, lại nghiêng đầu nói với Ôn Nhung, “Nhưng mà, vẫn nên uống ít một chút.”

Nói xong, định sẵn sóc cầm lấy ly rượu của cô. Ôn Nhung giơ tay lên chặn lại, tự mình lại rót đầy một ly.

“Ha ha, ngày vui thì phải uống nhiều một chút, Ôn Nhung cơ mà, cạn thêm chén nữa.”

Ôn Nhung chạm cốc với anh ta, chất lỏng màu đỏ thoáng chốc đã rơi vào bụng.

Nếu như không vui, vậy thì uống rượu đi.

Đêm nay, ấn tượng về vợ chưa cưới của Lâm Tuyền để lại cho người ngoài là: sạch sẽ, đơn giản, nhanh nhẹn, nhất là lúc uống rượu, cô nường vô giới hạn.

Cô uống rượu chân mày cũng không nhíu lấy một cái, nhưng đáng tiếc là dễ dàng đỏ mặt, lúc cần quét xong chén thứ mười lăm, mặt cô đã từ màu trắng bích hợp chuyển thành màu đỏ hoa hồng, da thịt toàn thân cũng đỏ lên nóng rực, song, ánh mắt cô vẫn thanh tỉnh, nhất là lúc nhìn người ta, mơ hồ phủ một tầng nước, trong suốt thanh thấu.

“Tôi đi xem bà nội một chút.”

“Ừ, chờ đã.” Anh ta kéo cô, rút khăn giấy lau lau nơi khóe miệng cô, “Dơ rồi.”

Màn tình nùng ý mật này rơi vào trong mắt người khác, có vẻ tương đối đáng giá hâm mộ ghen tỵ.

Ôn Nhung lại chẳng có phản ứng gì: “Dơ bẩn không phải lau lau chút là có thể sạch được, anh xem, ” Cô giơ khăn giấy lên. “Dấu vết này chẳng qua là chỉ từ trên người chuyển đến những chỗ khác mà thôi.”

Hắn nhanh chóng giương mắt lên nhìn cô, cô đã nhét khăn giấy lại trong tay hắn, cầm lấy ly rượu xoay người. Màn đêm tầng tầng hạ xuống, nền trắng được thắp lên đầy lãng mạn, ánh nến lấp lánh nhảy nhót trong gió, dưới ánh sáng mờ ảo của những cây nến, cô để lại một cái bóng kiên cường mà đơn bạc.

“Ngẩn người gì vậy?” Lâm Tuyền cả kinh, quay đầu lại, khuôn mặt hơi ngà ngà say của Bành Duệ đang ghé vào bên tai hắn.

“Không có gì.” Lâm Tuyền thuận thế vo tờ giấy lại nhét vào trong túi quần.

Bành Duệ chỉ phía trước: “Này, hai cụ ở nhà không có ý kiến gì với cô giáo Ôn nhà anh?”

Lâm Tuyền xem thường, cười nhạt: “Tôi đính hôn, còn cần mấy lời nói nhảm của bọn họ? Hơn nữa, lần thân cận này là do ông anh cả của tôi sắp xếp, bọn họ còn nói được cái gì.”

“Aiz, được, tôi mời anh một chén, nhớ về sau phải thương yêu bà xã, cô gái như cô giáo Ôn không tệ, đáng đáp khiến cho người ta rất quý mến, tính tình cũng không tồi, anh đừng có làm người ta tức quá chạy mất.”

Bành Duệ nâng ly rượu, mãi vẫn không thấy Lâm Tuyền có động tĩnh gì.

“Này, uống rượu đi.”

“A Duệ, trên thế giới này không có thứ gì là tôi không lấy được.”

Lâm Tuyền nhìn ra một hướng khác, không biết là nói cho ai nghe.

Bành Duệ không nhịn được nói: “Biết rồi, đừng có khoe khoang, nhà họ Lâm đã là vật trong túi anh.”

Lâm Tuyền cầm chén rượu lên ngửa đầu uống cạn.

Ôn Nhung tìm thấy bà nội, cụ bà đang yên tĩnh ngồi trong góc, mẹ Ôn ngồi bên cạnh.

“Tiểu Nhung, con tới vừa đúng, mẹ đi ăn chút gì đó, con giúp trông bà nội nhé.”

Ôn Nhung ngồi xuống, nắm lấy tay bà, bà cụ Ôn hòa ái nhìn cháu gái nhà mình: “Nhung Nhi nhà chúng ta hôm nay thật xinh đẹp, lớn rồi, phải làm cô dâu người ta rồi.”

“Bà nội, đây chỉ là đính hôn.”

Ôn Nhung áp khuôn mặt nóng nóng lên tay bà nội, thở ra toàn mùi rượu, cô nghĩ cô thực sự có điểm say, tối nay cô uống chắc cũng phải gần bốn chai.

“Vậy cũng sắp rồi.”

Ôn Nhung nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Bà nội, nếu cháu không muốn kết hôn, bà có mất vui không?”

“Sao lại nói mấy lời không may như vậy?”

“Bà có mất vui không ạ?” Ôn Nhung cố chấp hỏi đến cùng.

Bà cụ Ôn vỗ vỗ khuôn mặt của cô cháu gái nhỏ, cười: “Cháu vui vẻ là được rồi, cháu vui vẻ, bà nội sẽ vui vẻ.”

“Ngốc tay, chúng ta đã nói rồi nhé, cho dù cháu có làm gì, bà cũng sẽ ủng hộ cháu.”

“Được, xem trong đầu nhóc con cháu nhất định là có chủ ý gì rồi.”

Bà cụ Ôn không cưỡng lại được Ôn Nhung, ngoắc tay hứa hẹn với cô. Ôn Nhung âm thầm thở phào nhẹ nhõm, như vậy về sau, cho dù cô làm gì, chỗ bà nội coi như đã thông qua.

“Ôn lão phu nhân, Ôn Nhung.”

Ôn Nhung đứng dậy, vừa quay đầu lại đã thấy ba người nhà họ Phó đến kính rượu. Ôn Nhung theo bản năng che trước người bà nội, theo như cô đoán, bà nội cũng không biết sự thật cô là người nhà họ Phó.

Vợ chồng họ Phó Ôn Nhung cũng không xa lạ, trước khi hai nhà Ôn Phó bất hòa, cô thường xuyên gặp bọn họ. Lúc đó, cô chỉ coi bọn họ là một đôi vợ chồng bình thường, nhiều nhất là bạn tốt của cha cô, cha mẹ của người cô thích.

Lúc này, Ôn Nhung nhìn hai vợ chồng hòa nhã nhà họ Phó, thế giới trước mắt có chút lung lay.

“Tiểu Nhung hôm nay thật xinh đẹp, lúc trước còn là cô bé con, đến nhà chúng ta chạy ra chạy vào, nháy mắt mà đã lập gia đình rồi...” Bà Phó nói mãi nói mãi lại có chút ngắc ngứ, che miệng.

“Chúng tôi rất vui khi được mời, chúc mừng.” Ông Phó vừa nói vừa liếm môi, giống như có chút khản trương, “Gả cho nhà người tốt.”

Ôn Nhung nâng ly rượu lên, đổ đầy, uống một hơi cạn sạch: “Cám ơn, cha cháu cũng nói như vậy.”

Ông Phó sững sốt, cười ngượng ngùng.

Cô muốn mời bọn họ, là muốn để bọn họ thấy, cô sẽ tự mình sống rất tốt, cho dù ban đầu bọn họ có lấy lý do máu chó nào giao cô cho nhà họ Ôn, cô bây giờ hay tương lai cũng không có hứng thú biết, ai đã buông tay trước, thì cũng đừng nghĩ đến thu hồi lại.

Phó Tô đứng một bên, cảm xúc bên trong cặp mắt đen đậm đến không tan nổi, anh chợt quay mặt, thấp giọng nói chúc mừng.

Ôn Nhung lại bước đến trước mặt anh, giang hai cánh tay, anh ngơ ngẩn, sau một khắc, cô đã ôm lấy anh, hít lấy mùi hương sạch sẽ trên người anh, cô nhẹ giọng nói: “Cám ơn anh đã tới, em rất vui.”

Anh đột nhiên dùng sức ôm chặt lấy cô, cổ họng nóng rát, vẫn không thốt ra nổi một câu.

Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng.

Ôn Nhung nhìn qua bờ vai Phó Tô, thấy Lâm Tuyền đang đi về phía này. Cô buông Phó Tô ra, vẻ mặt lại phẳng lặng.

Lâm Tuyền cũng uống khá nhiều, mặt có hơi đỏ, mặt anh già này như hoa đào, bớt đi chút sắc bén, nhiều thêm chút nhu hòa, anh ta vừa đến bên cạnh Ôn Nhung đã kéo cô vào trong ngực mình, ngay trước mặt người nhà họ Phó, cô nhẫn.

Lâm Tuyền chào hỏi đơn giản với mấy người đứng đó, sau đó cúi đầu nói với Ôn Nhung: “Tử Hào mệt rồi, đòi về nhà, tôi thấy cũng không sai biệt lắm.”

“Chờ một chút đã.”

Ôn Nhung dưới con mắt trùng trùng của mọi người leo lên du thuyền, đứng ở vị trí cao nhất, gió biển thổi tung mái tóc cô, tầm mắt bị cắt đứt đoạn, cô một tay cầm mic, một tay vịn lan can ổn định trọng tâm.

“Các vị, HELLO, mời nhìn qua bên này.”

Khách khứa bên dưới rồi rít ngăng đầu nhìn về phía cô.

“Cô ấy muốn làm gì vậy?” Bành Duệ thấy lạ hỏi.

Lâm Tuyền im lặng không lên tiếng, viền môi khẽ mím chặt.

Chờ tất cả mọi người đã chú ý đến cô, Ôn Nhung mới hắng giọng một cái, nói: “Hôm nay là ngày đính hôn của tôi, vào ngày đại hỉ này, tôi có hai chuyện rất quan trọng muốn tuyên bố.”

Lâm Tuyền bỗng nhiên tiên lên, ngẩng đầu lên lớn tiếng nói: “Em say rồi, trên đó không an toàn, mau xuống đi.”

Ôn Nhung cười cười không thèm để ý: “Lâm Tuyền, anh đứng đó, nếu anh mà đi lên, đừng trách tôi phá hỏng quy củ.”

Lâm Tuyền dừng bước, neho mắt lại.

Mà những người bên cạnh cũng chỉ cho đây là vợ chồng son liếc mắt đưa tình.

Ôn Nhung giơ ngón trỏ lên: “Chuyện thứ nhất, tôi muốn tuyên bố, tôi, Ôn Nhung, thích nhất ba người.”

Vừa dứt lời, phía dưới đã có người kêu lên: “Có phải thích Lâm Tuyền nhất đúng không! Ha ha.”

Ôn Nhung không để ý tới, nói: “Thứ nhất, đương nhiên là bà nội tôi yêu nhất, bà nội, bà yên tâm, cháu sẽ sống thật tốt.”

“Thứ hai, chính là bà, Bích Bích.”

Trong đám người, Đoạn cô nương đột nhiên khóc lớn, giống như chết cha chết mẹ vậy: “Chị đây không làm nữa, tôi chịu không nổi, bà xuống cho tôi, về nhà với tôi!”

“Đừng khóc, đã bảo là không khóc rồi mà, ngoan.” Ôn Nhung loạng choạng, nói tiếp, “Người cuối cùng!”

Mọi người cho đây là một trò chơi gì đó để cho không khí náo nhiệt, đột nhiên cũng hăng hái lên.

“Là Lâm Tuyền!” Bành Duệ hô xong cười ha hả, chọc chọc người bên cạnh, “Này, vợ anh đáng yêu thật đấy!”

Mà Lâm Tuyền lại không có phản ứng gì, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Ôn Nhung.

Ôn Nhung lại nói: “Người cuối cùng này giữ lại đã, tôi muốn tuyên bố, ba người tôi hận nhất. Ba người này, sau khi tôi nói ra xong, có nghĩa là tuyệt giao, tôi không nói đùa đâu.”

Hội trường, chợt yên tĩnh lại, rất nhiều người không rõ chân tướng ra sao.

Ôn Nhung chỉ vào khu vực bên phải, nơi đó phần lớn là bạn bè của cô: “Những người đối với tôi không then với lương tâm không cần sợ, tranh cãi với tôi cũng không cần lo lắng, tôi không hay thù vặt.”

“Như vậy, người thứ nhất là...”

Tầm mắt cô chuyển từ trái sang phải, từ phải qua trái, chợt dừng lại: “Văn, Lam.”

Bên dưới đều tìm kiếm người tên Văn Lam, một đồng ánh mắt dừng lại trên người Văn Lam. Khuôn mặt tươi cười của Văn Lam cứng lại, giờ phút này làm gì cũng không được.

“Cô Văn, không phải là tôi ghen tỵ cô đi theo Lâm Tuyển mười năm, cô không có công lao, cũng có khổ lao, nhưng tôi muốn nói, cái nồi cô đề trên người tôi quá nặng, tôi gánh không nổi, lúc nào thì cô mới tự mình gánh lại đây.”

Lời này của Ôn Nhung có chút bông lung, người không hiểu thì mặt mày mờ mịt, người biết chuyện trong nháy mắt sợ hết hồn hết vía.

Nụ cười của Lâm Tuyển bị gió biển thổi cho lạnh lẽo, ửng đỏ vì say giờ lại biến thành trắng bệch mấy phần, cánh tay bên người cũng không khỏi siết lại thành quyền.

“Thứ hai.”

Giống như tuyên bố tử hình vậy, trừ tiếng sóng biển ra, chỉ có tiếng của Ôn Nhung.

“Tiểu Tuyết này, có lúc tôi thực sự muốn để mẹ ẵm cô vào tái tạo lại, kiếp trước không biết tôi làm biết bao chuyện thất đức mà kiếp này mới có một đứa em gái như cô! Chúng ta quả nhiên không có duyên làm chị em. À, quên nói cho cô biết, cái gì nên biết tôi đều đã biết cả rồi, tôi rất ổn, cũng không đau lòng cho lắm, nhưng mà, cô có đau lòng hay không, thì tôi không biết.”

Ôn Tuyết quả thực tức đến phát điên, nhưng nghe đến câu cuối cùng của Ôn Nhung, giống như thấy quỷ, khuôn mặt vắn vẹo nhất thời trống rỗng.

Không khí càng ngày càng quái dị, mọi người không hiểu nổi đây rốt cuộc là trò chơi hay là đùa thật đây.

“Mà người cuối cùng...”

Ôn Nhung vén lại đám tóc mai bị gió biển thổi loạn, lộ ra cái trán bằng phẳng cùng ánh mắt trong trẻo, cô nhìn xung quanh hội trường một vòng, từ từ cúi đầu, tầm mắt rơi vào người đứng gần cô nhất.

45. Chương 45

Một ngày nào đó vài năm sau, Lâm Tuyền ôm vợ mình ngồi trên ban công ngắm sao, hắn trái lo phải nghĩ, quyết định thừa dịp hôm nay là sinh nhật hắn, không khí đang vui vẻ, cẩn thận hỏi một câu: “Nhưng Nhưng, khi đó em thực sự định tuyên bố người em hận nhất trước mặt mọi người sao?”

Ôn Tiểu Nhung vốn đang chơi rất vui vẻ, đột nhiên giật mình một cái: “Sao đột nhiên lại hỏi cái này?”

“Anh muốn biết.”

Ôn Tiểu Nhung liếc anh xã già nhà mình một cái: “Anh muốn biết?”

“Muốn.”

Ôn Tiểu Nhung lại nói: “Lúc ấy anh căng thẳng lắm đúng không?”

Lâm Tuyền hồi tưởng lại cảnh tượng cuối cùng, khi cô dời tầm mắt chuyển lên người hắn, trái tim của hắn cũng sắp ngừng đập, hắn lập tức ôm lấy vợ mình gật đầu.

Ôn Nhung hừ hừ: “Xem ra anh còn có chút tự biết thân biết phận.”

“...”

“Nếu mà em nói ra thật, anh định làm gì em?”

Lúc này, Lâm Tuyền không thể nói sai bất cứ lời nào, cặp mắt hoa đào nheo lại: “Khụ khụ, anh làm sao lại làm gì em được chứ.”

Ôn Tiểu Nhung liếc mắt: “Ông chú, anh đã sớm làm gì em rồi, còn giả bộ!”

Ôn Tiểu Nhung hung hăng chọc vào chỗ đau của anh già nhà cô, sắc mặt anh già thực khó coi.

“Nhưng mà em cứ không nói cho anh.” Ôn Tiểu Nhung lên mặt nhá lên mặt, cô muốn để hắn khó chịu cả đời.

Vậy nên, chuyện này thành một vụ án chưa có lời giải.

Thời gian quay trở lại lúc đó.

Ôn Nhung dời tầm mắt chuyển đến người đứng gần cô nhất, trong vòng mấy giây im lặng kia của cô, cả thế giới cũng tĩnh lặng theo. lúc Lâm Tuyền cùng cô đối diện chợt cảm thấy ngực như bị thứ gì đó đánh mạnh vào, hô hấp không nổi, cho nên quên cả xông lên đưa cô xuống trước khi cô mở miệng.

Phảng phất đã biết được đáp án của cô, nhưng không thể nào hành động.

Vào thời khắc lòng người sôi trào khó nhin này, thân hình Ôn Nhung chợt lung lay một cái, sắc mặt biến đổi, sau đó bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng từ trên trán xuống, vị cồn trong rượu thiêu đốt, Ôn Nhung gần như đứng không nổi, tối nay cô chưa ăn gì, bên trong dạ dày ngoài rượu ra cũng chỉ có rượu, lúc này hầu như phun ra hết tất cả những gì đã uống vào xuống đất.

“Tiểu Nhung!” Đoạn Như Bích hoảng hốt chạy lên du thuyền, thấy bộ dáng như quỷ này của Ôn Nhung thì thất sắc kinh hoàng: “Bà sao rồi? Tôi đưa bà đi bệnh viện.”

“Đau....”

Lời còn chưa nói hết, Ôn Nhung lại ói ra, đến gọi là trời đất diên đảo vốn là khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, trong nháy mắt đã trắng bệch.

Có vài người nữa chạy tới, Ôn Nhung vịn lan can đang muốn bò dậy, dưới chân chợt nhẹ bẫng, bị người ta ôm ngang lấy.

“Tôi đưa cô ấy đi bệnh viện.”

Giọng nói rất tai, Ôn Nhung mở hờ mắt, thấy cái cằm ăn đòn của Lâm Tuyền, trong dạ dày chua loét, cô không chút giãy dụa nào nghiêng đầu nôn như điên. Sau khi nôn xong, cô giương mắt, Lâm Tuyền đang cúi đầu nhìn cô, còn có... vết vằn vô cùng thâm trên bộ lễ phục màu trắng thuần khiết vô cùng của anh ta, Ôn Nhung mặt không thay đổi rút chiếc khăn vuông làm trang trí trên ngực anh ta, lau miệng.

“Này, cái này..”

Hai ông bà nhà họ Ôn nhìn mà choáng váng, vẫn là Đoạn Như Bích phản ứng nhanh nhất, tìm một bình nước tới đưa cho Ôn Nhung súc miệng.

Lâm Tuyền không nói gì, để Lâm Giám Phi lại giải quyết hậu quả, ôm Ôn Nhung lên xe.

Như Bích cô nương phát câu: “Này, tôi cũng muốn đi!”

“Hết chỗ rồi.” Hôm nay Lâm Tuyền lái một chiếc xe thể thao.

Như Bích cô nương cảm phẫn, hôm nay cô đi nhờ xe người ta tới, TNND, đang sắp nổ tung, Bành Duệ lại chạy tới.

Như Bích cô nương trực tiếp bước lên gờ tay ra: “Chìa khóa xe!”

Bành Duệ sững sờ: “Cái gì?” Anh ta hình như không quen với vị cô nương này lắm.

Đoạn Như Bích không có thời gian tán dóc với anh ta, gỡ thủ đoạn, lấy chìa khóa xe, rống anh ta: “Xe nào?”

Bành Duệ hoàn toàn bị áp đảo, gờ tay lên chỉ vào một chiếc Land Rover màu đen.

“Lâm Tuyền, mẹ nó chứ, anh chờ đấy cho tôi!”

“Này, đấy là xe tôi mà...”

Như Bích cô nương túm lấy cổ áo Bành Duệ, mắt ánh xanh lè, hung thần ác sát: “Vậy còn không mau lên!”

Buổi tối trong phòng cấp cứu, một đôi mặc lễ phục gọn gàng cùng bộ dáng chật vật này rất là chói mắt, bác sĩ trực ban nhìn Ôn Nhung mặt mũi ảm đạm, lại nhìn Lâm Tuyền sắc mặt đầy vẻ bất thiện một chút.

“Vui quá hóa buồn chứ gì.” Bác sĩ già lúc này đã nhìn ra nguyên nhân, lắc đầu một cái, “Hôn lễ cũng không thể làm loạn, nói xem nào, uống mấy chén?”

Ôn Nhung nằm trên bàn, thực muốn học máu: “Không biết, chắc khoảng bốn bình, hay là năm nhỉ?”

Về mặt người bác sĩ già khựng lại, thở không ra: “Cô gái, cô đây là định kết hôn, hay là định tự sát, hả?”

“... Không cần thận uống hơi nhiều.”

Bác sĩ già lập tức không cần nhìn mà trừng Lâm Tuyền: “Cậu làm chồng người ta kiểu gì vậy, không biết ngăn lại, nếu mà thủng dạ dày xuất huyết cậu đi mà chịu.”

Lâm Tuyền còn chưa đáp lời, vị bác sĩ già kia vừa kê đơn, vừa tiếp tục lải nhải: “Tuổi cùng đâu còn nhỏ, chút kiến thức thông thường này cũng không có.”

“Anh ta không xứng làm chồng người ta.”

Như Bích cô nương đánh tới, khí thế hung hăng càn quét, Bành Duệ ù ù cạc cạc đi theo phía sau.

Cô nàng vừa nhìn thấy Ôn Tiểu Nhung, lập tức mặt đầy vẻ đau lòng: “Thấy sao rồi?”

Ôn Nhung lắc đầu một cái: “Không sao, ói ra hết, chỉ hơi khó chịu chút thôi.”

Kiểm tra bước đầu xong, quả nhiên là chảy máu dạ dày, đây cũng không phải trò đùa, Ôn Nhung nói mình không sao, nhưng hai người bên cạnh lại trăm miệng một lời: “Năm viện.”

Đoạn Như Bích lạnh nhạt nói: “Ai khiến anh lo.”

Lâm Tuyền mặt người dạ thú nói: “Cô Đoạn, bây giờ tôi là vị hôn phu của cô ấy.”

“Ai bảo vậy?”

Hai người đều sửng sốt, cộng thêm Bành Duệ lại càng ù ù cạc cạc hơn.

Ôn Nhung mặt vẫn trắng nhợt như cũ, nhưng hơi thở đã đều đặn, chịu đựng đau đớn nói với Lâm Tuyền: “Vỡ kịch của chúng ta đã diễn xong, Lâm Tuyền, có thể xuống sân khấu được rồi.”

Nét mặt của Lâm Tuyền rất vi diệu, nụ cười theo thói quen không kịp thu hồi, sắc lưu ly trong mắt đã ngừng kết bất động.

“Em cho rằng chuyện này em có thể chỉ nói là xong?”

Ôn Nhung bình tĩnh nói: “Tôi chỉ nói giúp anh hoàn thành lễ đính hôn, tiếp đó, tôi muốn làm gì thì làm.”

“Này này, hai người xảy ra chuyện gì vậy?” Bành Duệ nghe ra chút gì đó, khó mà tin nổi.

“Anh đừng có âm ỉ.” Đoạn Như Bích kéo anh ta qua một bên.

Nụ cười của Lâm Tuyền phát lạnh, bá đạo nói: “Ôn Nhung, em cho rằng tôi sẽ bỏ qua cho em?”

“Lâm Tuyền, chuyện đã đến nước này, anh còn muốn thế nào nữa?”

“Nói rõ ràng đi!”

Ôn Nhung hỏi ngược lại: “Tôi nói còn chưa đủ rõ ràng sao?”

“Câu sau cùng em nói với tôi trong phòng hóa trang là có ý gì, mới vừa nãy thích nhất cùng hận nhất là ý gì?”

Lâm Tuyền từng bước ép sát, Ôn Nhung không nhượng bộ chút nào.

Bành Duệ đứng một bên nhìn mà trợn mắt há mồm, Đoạn Như Bích gấp rút nhìn chòng chọc, tùy lúc chuẩn bị ra trận cứu người.

“Người em thích nhất, là cậu ta sao?”

“Phải thì sao, không phải thì sao, đối với anh quan trọng lắm sao, anh chỉ quan tâm, ai lừa anh, ai phản bội anh mà thôi.” Cồn xông lên não, cho cô dũng khí, Ôn Nhung chợt cảm thấy không nỡ ra thì không thoái mái, “Anh thực sự muốn tôi nói rõ ràng, vậy anh nghe cho kỹ, Lâm Tuyền, bây giờ tôi cảm thấy anh rất đáng thương.”

Miệng Bành Duệ biến thành hình chữ O, Đoạn Như Bích nghe mà hả giận.

Lâm Tuyền đã từng bị người ta chỉ vào mặt máng, bọn họ máng hấn máu lạnh lòng dạ độc ác, nhưng chưa từng có ai nói hấn đáng thương.

Lâm Tuyền sửng sốt một hồi lâu, mới phản ứng nói: “... Em nói cái gì?”

“Tôi nói anh thực sự rất đáng thương, đáng thương lại hèn hạ, sống đến ngần này tuổi, mà chẳng khác nào một đứa trẻ, ngoài trừ ham muốn chiếm hữu ra cũng chỉ có ham muốn chiếm hữu! Anh cho rằng quá trình trưởng thành của anh đáng để thông cảm? Đừng có kiêu căng cho bản thân nữa, anh chính là nhân cách bị thiếu sót, anh chỉ nghĩ muốn đoạt lấy rồi chiếm lấy, anh biến thái bao nhiêu chứ, biết rõ ràng quan hệ của

tôi với Phó Tô, còn cản trở chúng tôi gặp mặt! Anh từ trước đến nay chưa từng để ý đến tâm trạng người khác, bởi vì thế giới của anh chỉ có mình anh, anh chính là một con quái vật ích kỷ, anh còn là một con quỷ nhỏ nhất gan, đừng nói là yêu, anh ngay cả tin tưởng cũng không học nổi.”

“Câm miệng!” Hấn gào lên với cô.

Hành lang bệnh viện tràn ngập mùi thuốc khử trùng kích thích, khiến từng dây thần kinh của người ta căng cứng.

Mỗi một chữ của cô như biến thành một mũi tên xuyên qua lồng ngực hấn, làm cho lồng ngực hấn chấn động đau đớn, cho tới giờ hấn không thích biểu hiện ra mặt, nhưng cô cứ lần lượt ép hấn phần nộ lan tràn, sắc mặt Lâm Tuyền dần dần trở nên trắng, chân mày nhíu sâu.

Hấn muốn liệt kê chứng cứ phạm tội của cô: “Ôn Nhung, em nhìn lên di động của tôi, không nói với tôi về chỉ thị mà cha em giao cho em...”

Ôn Nhung ngắt lời hấn: “Vậy anh còn dùng GPS để định vị tôi, cũng không nói cho tôi biết anh đã sớm biết kế hoạch của Lâm Nham. Tự mình không muốn thì đừng bắt người khác làm, đến con trai anh cũng biết câu thành ngữ này.”

Có ai dám can đảm nói chuyện như vậy với Lâm Tuyền, mà Lâm Tuyền cũng là lần đầu tiên không có lời nào để nói, hấn nhìn vào mắt cô, ánh mắt có chút hồng, quật cường, tức giận, nhưng mà, không hề nhìn thấy thương tâm, khổ sở.

Đứng trước mặt người có thể coi như là một cô gái này, lực không chế cường đại của hấn đang tan rã từng chút một, hóa thành tro.

Ôn Nhung chủ động bước một bước đến gần anh ta: “Những chuyện khác anh cũng qua loa như vậy sao, anh cho là sai thì tức là sai sao? Nhưng mà làm sao bây giờ, tôi đối với anh không thẹn với lương tâm, lúc anh đang tính toán tôi, tôi lại rất đơn giản, anh lại không giữ lời hứa.”

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Tôi không làm gì, nhưng tôi lại phải chịu đối xử theo cách mà tôi không đáng phải chịu”

Lâm Tuyền nheo mắt lại, khóe mắt phát đau, cô đứng lý hợp tình như vậy, trong một cái chớp mắt, hấn lại không dám nhìn lại cô.

Một bên, Bành Duệ cũng hít lấy một ngụm khí lạnh, nhỏ giọng hỏi: “Cô biết bọn họ xảy ra chuyện gì chứ?”

Mặt Đoàn Như Bích đen lại, cười đến là âm trầm: “Chính là một con cầm thú giở trò khôn kiếp.”

Bành Duệ: “....”

“Lâm Tuyền. Tôi không thích mùi thuốc lá, nhưng lúc anh hút thuốc, tôi nhin, tôi cũng không thích váy, nhưng anh mua cho tôi, tôi vẫn mặc, tôi ghét đi ăn ở nhà hàng hạng sang, anh dẫn tôi đi, tôi ăn....”

Mỗi một câu Ôn Nhung nói, trái tim của hấn lại bị giáng một đòn nặng nề, hấn giống như chạm tới thứ gì đó, một thứ mà cho tới giờ vẫn không xác định nổi.

Sau đó, cô vươn tay, bắt lấy cổ tay phải của hấn, lòng bàn tay lạnh như băng, hấn cúi đầu, trái tim giống như bồng rớt.

“Tôi nói ghét anh, đó là giả, nhưng tôi nói tôi hận anh, đây là thật.”

Sau một khắc, Ôn Nhung gần như dùng tới toàn bộ cả vũ trụ nhỏ, Lâm Tuyền còn chưa phản ứng kịp, cánh tay đã bị cô xoay qua 180 độ.

Bành Duệ lú lẫm hít sâu, vừa muốn xông lên, Vô Ảnh cước của Đoàn Như Bích đã tung ra, mạnh mẽ chặn lại.

Ôn Nhung dán vào bên tai Lâm Tuyền, giống như đêm đó hấn nói bên tai cô: đây là cái giá phải trả cho sự phản bội của em với tôi.

“Tôi nói anh hôn một lần đánh một lần là giả, nhưng bây giờ, là thật.”

Tiếng xương cốt gãy lìa vang lên rõ ràng làm cho da đầu hắn tê dại.

Trong nháy mắt đau đớn mãnh liệt ập về, trong đầu hắn thoáng qua hình ảnh lần đầu tiên hắn gặp cô.

Năm ấy, hắn 26 tuổi, cô 14 tuổi.

Lúc đó hắn vẫn còn đang rèn luyện ở một công ty xây dựng, đi theo ông chủ thị sát một khu nhà thể thao mới được xây dựng không lâu, quản đốc đơn vị thi công dẫn bọn họ vào, vừa vào trong, anh ta đã nhìn bóng người đằng trước kêu lên: “Này, con bé này sao lại tới nữa?”

Đó là một cô nữ sinh nhỏ nhắn, đang tập nhảy cao, nghe được tiếng vang nhanh chóng cầm lấy túi xách chạy đi.

“Đứng lại cho tôi!” Quản đốc túm cô lại, “Giỏi lắm, chạy vào đây bao nhiêu lần rồi, sao không đến nhà thể chất của trường mình mà tập?”

Cô nữ sinh tóc ngắn, dáng người... khi đó còn chưa có dáng người, chẳng qua là tay chân thon dài, mặt ửng đỏ, tản ra độ ẩm phấn chấn tinh thần, sau đó, cô lè lè lưỡi: “Nhà thể chất trong trường cũ quá... Cháu cũng chỉ vào đây âm thầm nhảy một cái lúc trời mưa thôi...”

Hắn chợt cười, những người khác đều nghiêng đầu nhìn hắn.

Hắn nói: “Càng tốt, có người giúp chúng ta kiểm tra thiết bị.”

“Đúng đúng đúng!” Cô vội gật đầu, còn cảm kích cười cười với hắn.

Lúc cô cười, để lộ ra chiếc răng hổ xinh xinh, khuôn mặt nhỏ nhắn bình thường thực sạch sẽ, mà cặp mắt kia, là cặp mắt thuần khiết nhất mà hắn từng thấy.

Hắn hỏi: “Tan học còn tới đây tập, nhọc thật chịu khó.”

Cô đơn giản cười cười: “Đây là chuyện duy nhất tôi làm tốt được.”

Một năm sau, hắn trở về trường cũ, vừa vặn lại đụng phải cô ở sân tập. Lúc này hắn đã về Lâm thị, tay nắm quyền lớn.

Cô cao hơn một năm trước, vẫn gầy như vậy, lúc luyện tập về mặt chuyên chú vô cùng, nhưng đụng phải xà năm lần, có chút dao động, nhìn thấy đoàn người của bọn họ cũng không có phản ứng gì.

Cô không nhận ra hắn.

Hắn lại nhìn khu nhà thể chất cũ kỹ này, nhớ tới lời cô, nên nói với hiệu trưởng: “Không bằng như vậy, để cô bé này nhảy thêm ba lần nữa, chỉ cần nhảy qua một lần, tôi sẽ quyên cho trường một cung thể thao mới.”

Cô nghe xong vẻ mặt chấn kinh, giống như một con thỏ đáng yêu. Sau đó, ngoài dự đoán của mọi người, cô lại muốn ký hiệp nghị với hắn.

Lúc cô nhảy qua được, nụ cười rực rỡ sáng lạn như vậy quả thực khiến cho mắt hắn nhức nhối.

Bây giờ, cô đứng trước mặt hắn, khuôn mặt vẫn sạch sẽ như cũ, ánh mắt vẫn trong veo như cũ, đau đớn khiến cho tầm mắt hắn mờ hồ, lại khiến cho thính giác của hắn nhạy bén lạ thường.

Cô nói: “Đừng gọi tôi là Nhung Nhung, tôi không còn là Nhung Nhung của anh nữa.”

46. Chương 46

Ôn Nhung ra sức, sức mạnh bùng phát gần như dỡ tung cánh tay của Lâm Tuyền. Mặc dù ý định ban đầu của cô vốn không phải là chỗ này, nhưng cân nhắc đến tính khả thi thực tế, một cánh tay anh ta cũng đáng chịu.

Cô vung tay, thở ra một hơi, lần này giống như toàn bộ đau đớn trong dạ dày đều chuyển dời đến người Lâm Tuyền, thoải mái thản nhiên.

Lâm Tuyền sau khi chịu đau đớn khổng lồ như vậy vẫn còn có thể không nói tiếng nào đứng nguyên tại chỗ, chỉ ôm chặt lấy cánh tay phải, song ánh đèn trắng trên đỉnh đầu chiếu lên khuôn mặt đã rút hết huyết sắc của hắn, thực sự là tuyết sắc lạnh như băng.

Hắn nhìn Ôn Nhung, kinh hoàng chồng chất thành màu đen nồng đậm, nặng nề bao trùm đầy mắt.

Hành lang bệnh viện phát sinh sự kiện bạo lực, đã có nhân viên cứu hộ chạy tới, mà hai người trong cuộc lại như ở chỗ không người, khiến cho không khí nơi này đóng lại thành băng.

“Đau không?” Ôn Nhung sau động tác kịch liệt bỗng lộ ra một nụ cười nhạo báng, “Đàn ông, chút đau đớn đó có thấm vào đâu, đúng không?”

Rồi sau đó, cô nghiêng đầu qua chỗ khác, chân mày cũng không nhíu lấy một cái, rất bình tĩnh phun ra một câu: “Lâm Tuyền, từ thế giới của tôi, cút ra ngoài. Nhớ, cút xa một chút..”

Hai câu này giống như cơn ác mộng không tài nào xóa nổi trong những tháng ngày của Lâm Tuyền sau này.

Lúc cô rời đi rất dứt khoát, như mái tóc ngắn của cô, như lúc bọn họ gặp nhau lại lần nữa, cô viết “Chết đi”, như cú ném qua vai kia của cô lần đầu tiên hắn hôn cô.

“Ôn Nhung!...”

Lâm Tuyền đang muốn đuổi theo, Đoạn Như Bích lại hầm hầm sát khí chặn hắn lại, mà Bành Duệ đứng bên cạnh vốn đã bị khí thế hào hùng của Ôn Nhung chấn áp đến mức tạm thời mất đi ngôn ngữ vội vàng chạy lên đỡ Lâm Tuyền.

Đoạn Như Bích khoanh tay, trạng thái phẫn nộ dâng trào: “Anh nên thấy may mắn vì đây là bệnh viện, cánh tay gãy kia của anh lập tức có thể được nối lại. Nhưng mà, trước đó, tôi có mấy câu tâm huyết không phun ra thì không thống khoái được.”

Lâm Tuyền cắn răng: “Biến đi.”

Đoạn Như Bích thông thả nói: “Tháng trước, con bé nói với tôi, nó đồng ý đính hôn.”

Lâm Tuyền bước khựng lại.

Đoạn Như Bích lại vòng lên trước mặt hắn một lần nữa, khuôn mặt xinh đẹp nét mặt nhàn nhạt: “Tôi không thích nói tục, ” giọng nói bỗng nhiên sắc bén, hỏa lực toàn bộ khai hỏa, “Nhưng mà hôm nay bà đây nổi khùng rồi! Tôi đúng là mắt mù rồi, lúc trước còn khuyên Nhung Nhi gả cho anh, mẹ nó chứ trong đầu tôi thùng lỗ rồi mới có thể nói ra mấy lời đó. Đàn ông là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, tôi không có ý kiến, nhưng đàn ông không phải là động vật hành hung bằng nửa người dưới! Lâm đại gia anh rất lợi hại!”

Trong đầu Bành Duệ như chợt lóe lên cái gì đó, khó tin mà nhìn về phía Lâm Tuyền, Lâm Tuyền nhếch môi, mặt không chút thay đổi.

“Tôi thấy anh tốt xấu ít nhiều cũng thích Nhung Nhi đúng không, Nhung Nhi lại rất chậm hiểu, nó vẫn buồn khổ không biết anh có thích nó hay không, nhưng cho dù vậy nó vẫn đồng ý đính hôn với anh, anh cho là vì cái gì? Vì cái nhà đó? Thôi đi, Lâm đại gia, anh đúng là thông minh cả đời hồ đồ nhất thời. Trước khi tôi nói, anh hãy chuẩn bị tâm lý cho tốt, nhưng mà ngàn vạn lần đừng có hối hận, bởi vì anh không có tư cách hối hận!”

Mỗi chữ Đoạn Như Bích nói ra gần như đều sắc mùi máu: “Người Ôn Nhung thích là anh.”

Cho dù Lâm Tuyền có trấn định thế nào đi chăng nữa, giờ khắc này, lực khác chế cuối cùng của hắn cũng bị đánh bại, lớp nguy trang vạn năm trên mặt hoàn toàn thay đổi.

Đoạn Như Bích mỉa mai nói: “Đáng tiếc, bây giờ nó coi anh chẳng khác nào rác rưởi vứt đi, hơn nữa, đã là đồ bỏ đi thì không thể thu về.”

Lâm Tuyền cho rằng đây là buổi tối chật vật nhất cả đời hắn, không chỉ không còn vị hôn thê, còn bị gãy mất một cánh tay.

Song, hắn đã sai rồi, đây mới chỉ là màn mở đầu cho sự thảm hại của hắn.

Lâm thị trên dưới hôm nay đều hoảng hốt, mặc dù tin tức ở cấp trên bị phong tỏa, nhưng thời buổi này đến trứng còn có vết nứt bị đục, huống chi là bức tường lọt gió này. Theo mật báo của người biết chuyện, chủ tịch Lâm tay phải bị trọng thương, bó thạch cao đeo băng, sắc mặt kinh khủng bước vào phòng làm việc.

Đều nói quan mới nhậm chức ba cây đuốc, nhưng mà ngọn đuốc này cũng lớn quá đi? Chẳng lẽ là đính hôn HIGH quá, vui quá hóa buồn?

Trong suy đoán vô cớ, lại có người biết chuyện mật báo, trợ lý đặc biệt Lâm Giám Phi được gọi vào phòng, nửa giờ sau, mặt xám như tro đi ra, giống như vừa mới dạo một vòng quanh điện Tu La.

Ngay sau đó, thư ký Văn ngừng đầu ưỡn ngực đi vào phòng làm việc.

Sau đó nữa, Lâm Giám Phi ôm vali bị trảng bị pháí đến thị trường mới khai thác ở châu Phi, về phần Văn Lam, không ai ở Lâm thị nhìn thấy cô ta nữa, nói chuẩn xác, Văn Lam đã biến mất, không chỉ là ở Lâm thị, mà là từ cả ngành này, cả thành phố này biến mất, giống như từ trước đến nay cô ta chưa từng tồn tại vậy.

Trong một giờ này, bên trong phòng làm việc đã xảy ra chuyện gì?

Mà chân tướng là... Thời gian quay ngược lại đến một khắc khi Lâm Giám Phi bước vào văn phòng.

Lâm Tuyền theo thói quen đứng trước cửa sổ sát đất, quay lưng về phía Lâm Giám Phi, giọng nói không chút nhấp nhô: “Giám Phi, có phải đã đến lúc tôi nên đổi trợ lý rồi?”

Bởi vì cảm giác bị áp bách quá lớn, Lâm Giám Phi khẩn trương đến mức dạ dày đau nhức, Lâm Tuyền gọi anh ta vào, im lặng gần mười phút, cánh tay bó thạch cao đeo băng treo trước ngực, vết thương kia làm sao lại có, Lâm Giám Phi không biết, nhưng anh ta đoán được chắc chắn đã có chuyện lớn xảy ra.

Sợ hãi vờn quanh đỉnh đầu, Lâm Giám Phi nuốt nước bọt, khó nhọc nói: “Boss, không biết em đã làm sai chuyện gì?”

Lâm Tuyền nghiêng mắt qua: “Chuyện Ôn Nhung tôi để cậu theo dõi chặt chẽ, hôm đó cậu rất chắc chắn nói cho tôi những gì?”

Lâm Giám Phi lập tức nói: “Em tra ra được email được gửi từ máy tính của cô Ôn, dùng hòm thư của cô ấy, nói rõ là cô ấy đem tin tức tiết lộ cho Ôn Thăng Hòa.”

Lâm Tuyền từ từ hỏi: “Vậy tại sao, những gì tôi tra được lại không giống của cậu?”

“Sao ạ?” Lâm Giám Phi ngây ngẩn.

“Mấy tên này, bị người ta mua chuộc, hack máy vi tính của Ôn Nhung, lấy trộm hòm thư của cô ấy.” Lâm Tuyền ném một tờ danh sách ra, không nhanh không chậm nói, giống như đang dạy trẻ con, “Giám Phi, cậu ở bên cạnh tôi hơn sáu năm, tại sao vẫn không tiến bộ chút nào vậy?”

Lâm Giám Phi nhìn chằm chằm danh sách trước mặt biến thành màu đen: “Này...”

Lâm Tuyền ngồi xuống, ngược mắt cười yếu ớt: “Cậu có biết vì vậy mà tôi mất đi thứ gì không?”

Lâm Giám Phi thiếu chút nữa hồn phi phách tán, trong đầu nhanh chóng liên tưởng đến một màn trong thư phòng kia.

Ngay sau đó, Lâm Tuyền hơi hốt nói: “Thu xếp xong, mua vé đi châu Phi đi.”

Trái tim Lâm Giám Phi chợt rỉ máu, thị trường châu Phi, lao động khuôn vác, trại tập trung gia súc, so với khai trừ còn tàn bạo hơn, không biết anh ta có còn mạng mà về nữa không....

“Đi gọi Văn Lam vào.”

“....Dạ.”

Văn Lam trước khi vào cửa thấy sắc mặt tệ hại của Lâm Giám Phi, hỏi: “Sao vậy? Bị mắg?”

“Chị Lam, bảo trọng.” Lâm Giám Phi nặng nề thở dài, trốn trong góc tường yên lặng rơi lệ.

Văn Lam gõ cửa một cái, đẩy cửa vào.

“Anh tìm em?” Văn Lam mặc một chiếc váy lụa trắng noãn lay động thản nhiên bước đến trước mặt Lâm Tuyền, bỗng nhiên nhướn mày, “Tay anh bị làm sao vậy?”

Lâm Tuyền giống như không nghe thấy cô ta nói chuyện, thân thể ngã về phía sau, trông kính xẹt qua một luồng ánh sáng sắc bén: “Văn Lam, cô biết tại sao tôi vẫn giữ cô lại bên mình chứ?”

Văn Lam không trả lời thẳng vào vấn đề, rất thông minh nói: “Anh muốn giữ em ở bên, em vẫn ở bên anh.”

“Cô đừng tưởng nhầm, tôi không giữ cô, mà là giá trị của cô, giá trị lợi dụng.” Lâm Tuyền cười cười, lạnh đến tận lòng người, “Nhưng bây giờ, cô không còn giá trị nữa.”

Văn Lam không hổ đã trải qua mưa gió, trên mặt vẫn còn giữ vững được bình tĩnh: “Lâm Tuyền, em không hiểu ý của anh là gì.”

Lâm Tuyền đứng dậy, bước tới trước mặt cô ta, cúi đầu nói: “Mười năm trước, cô vào phòng thư ký, sau đó theo lệnh Lâm Nham tiếp cận tôi, ba năm sau, tôi trở lại công ty, điều cô đến bên cạnh tôi, ngay từ đầu tôi đã biết mục đích của cô.”

Văn Lam yếu ớt: “Sao lại nói chuyện trước kia, chúng ta không phải đã nói rồi sao, em sẽ không bao giờ bán mạng cho Lâm Nham nữa, trái tim em là của anh.” Cô ta cúi đầu nắm lấy cổ tay phải, “Sau đó em vẫn gạt Lâm Nham, trên thực tế đều là giúp anh lấy tin tức bên kia của ông ta.”

Về mặt Lâm Tuyền càng thêm tàn nhẫn, loại tàn nhẫn giống như muốn đem người ta phanh thây, nâng chiếc cằm xinh xắn của cô ta lên: “Làm gián điệp hai mặt thực sự là đã âm ức cho cô, giá trị của cô cũng chỉ đến đó thôi. Chẳng qua là, giờ công ty đã là của tôi, mà cô, hình như đã quên đau đớn trên cái tay này.”

Dù là lần đó, cô ta gài bẫy thiết kế cùng hắc triền miên cả đêm, bị Tử Hào nhìn thấy cô ta bỏ thuốc vào trong rượu, cô ta đe dọa Tử Hào bị hắc phát hiện, một đêm kia, hắc phế bỏ cánh tay đã bỏ thuốc của cô ta, mà về mặt của hắc khi đó cũng không kinh khủng như hôm nay.

Văn Lam lùi lại một bước, cười cười, nhưng lại cười không nổi, “Lâm Tuyền, em không hiểu anh đang nói gì...”

“Cô phạm vào hai tội. Tiết lộ tin tức của tôi cho Lâm Nham là thứ nhất, nhưng tôi chưa từng tin tưởng cô, đương nhiên cũng không cho cô tin tức thật. Mà quan trọng hơn chính là, cô không nên xuống tay với cô ấy.” Lâm Tuyền cầm tờ danh sách lên quơ quơ trước mặt cô ta, nói: “Văn Lam, cô không cần phải hiểu tôi đang nói gì, cô chỉ cần biết một chuyện, chỉ cần một lý do đầu tiên kia thôi, cũng đủ để cô chết mười lần.”

Trong khoảnh khắc nhìn thấy tờ danh sách kia, Văn Lam đã ý thức được Lâm Tuyền đang nói thật, nhất thời hai mắt đăm lẹ. “Lâm Tuyền, em biết em đã từng làm chuyện có lỗi với anh, nhưng mà em đã bù đắp, nói xin lỗi, cũng đã trả giá thật lớn, em không tin anh giữ em lại chỉ vì để lợi dụng em. Em biết, anh nói muốn kết hôn với Ôn Nhung chẳng qua cũng chỉ vì cô ta giống em.”

Lâm Tuyền giống như nghe được chuyện gì rất buồn cười, cười đến nheo cả mắt lại: “Cô không ngu xuẩn như thế chứ, cô đã nhầm một chuyện. Không phải vì cô ấy giống cô, tôi mới cưới cô ấy, mà là, cô giống cô ấy, tôi mới tha cho cô một con đường sống. Nhưng mà tôi càng ngày càng cảm thấy, cô chẳng giống cô ấy một chút nào, cho nên, cô có thể biến mất.”

Văn Lam chợt thất sắc, nước mắt cũng quên chảy, nhưng cô ta vẫn nằng nặc không tin nói: “Không thể nào, trước kia anh chưa từng nhắc đến cô ta.”

Lâm Tuyền khinh thường: “Cô là gì của tôi, tại sao tôi phải nói cho cô biết.”

“Anh thích cô ta? Không thể... vậy em thì sao đây? Em thích anh như vậy, em có thể bỏ ra tất cả vì anh!”

Văn Lam bỗng tiến lên muốn nắm lấy tay Lâm Tuyền, có chút cuồng loạn, Lâm Tuyền chán ghét hất tay cô ta ra, lạnh lùng chế giễu nói: “Tôi muốn tất cả của cô làm gì, cô sống hay chết, có liên quan gì đến tôi chứ?” Hắc gọi bảo vệ tới, sau đó nói, “Nhưng mà cô yên tâm, sẽ có người được chôn theo cô, còn một người nữa, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho cô ta.”

Chiều hôm đó, Lâm Tuyền đứng chờ Ôn Nhung trước một giờ ở cửa trường học, hắc gọi điện cho cô vô số lần, di động của cô đều ở trong trạng thái tắt máy, cũng không có ở nhà. Thời gian dần trôi, giờ tan học, bọn nhỏ lục tục ra ngoài. Bình thường Ôn Nhung sẽ xuất hiện vào giờ này, nhưng cho đến khi Lâm Tử Hào nhảy ra trước mặt hắc, vẫn không thấy cô xuất hiện.

Lâm Tử Hào ngồi lên xe, thấy Lâm Tuyền bất động, đầu óc xoay chuyển một cái, hỏi: “Ba chờ cô Ôn sao?”

“Ừ.”

“Hôm nay cô ấy không lên lớp.”

Lâm Tuyền sững sốt, lập tức nói: “Con chờ đó.”

Lâm Tuyền tìm hiệu trưởng, gọng gàng dứt khoát: “Ôn Nhung xin nghỉ sao?”

Trên đầu hiệu trưởng mọc ra một dấu chấm hỏi: “Ngài không biết?”

“Chuyện gì?”

“Cô giáo Ôn từ chức rồi.”

Lâm Tuyền cứng đờ: “Chuyện khi nào?”

“Tuần trước đã nộp đơn từ chức, giáo viên trong trường đều nói cô ấy định chuyên tâm làm phụ nhân. Ha ha... Không phải sao?”

Lâm Tuyền không còn nghe thấy câu kể tiếp của hiệu trưởng nữa, hắn chỉ nghe được một câu.

Cô giáo Ôn từ chức... Tuần trước đã nộp đơn từ chức.

47. Chương 47

Nếu như tuần trước đã nộp đơn từ chức, như vậy chỉ có thể nói, cô đã sớm lên kế hoạch cẩn thận. Bảo hắn rút xa một chút, mình lại rời đi trước.

Ôn Nhung, chỉ cần không chọc tới cô, cô vĩnh viễn để người ta nhìn thấy một mặt ngoan ngoãn yếu ớt của mình, không biết rằng, ở một mặt đã được giấu đi kia, cô độc nhanh tuyệt đến mức người ta không ứng phó kịp.

Lâm Tuyền không có thời gian để suy nghĩ nhiều, sau khi đưa Lâm Tử Hào về nhà, trực tiếp đánh tới nhà họ Ôn.

Người nhà họ Ôn đang ăn cơm, thấy Lâm Tuyền, Ôn Thăng Hòa vội vàng vàng nuốt xuống một miếng cơm, trong lòng thấp thỏm, mặt đầy tươi cười chào đón: “Lâm tổng, sao lại tới vào giờ này?” Ông ta thuận thế nhìn về phía sau Lâm Tuyền, “Tiểu Nhung đâu? Không đi cùng cậu sao?”

Nghe được câu này, chân mày Lâm Tuyền lập tức nhướn lên, Ôn Nhung không ở đây. Cũng phải, nếu mà là hắn, hắn cũng không về cái nhà này.

Lâm Tuyền vừa định quay đầu đi, lại như chợt nhớ ra cái gì, nếu đã tới, thì hãy xử lý mọi chuyện cho rõ ràng đi.

Lâm Tuyền bước vào phòng khách, mẹ Ôn cùng Ôn Tuyết đồng loạt bước ra từ phòng ăn, mẹ Ôn vội vàng muồn đi chuẩn bị trà bánh, Lâm Tuyền khoát khoát tay, ngồi xuống ghế salon: “Không cần phiền phức, tôi nói mấy câu thôi.”

Ôn Tuyết thấy không có chuyện gì của mình, liền nói: “Con lên lầu đây.”

Lâm Tuyền khí định thần nhàn nói: “Ôn nhị tiểu thư tốt nhất cũng ở lại nghe một chút.” Đuôi mày hắn nhếch lên, hờ hững cười nhạt: “Sau này đừng trách tôi chưa nói rõ ràng.”

Ôn Tuyết khó hiểu, lại quay lại phòng khách ngồi xuống: “Chuyện gì mà tôi cũng phải nghe?”

Ôn Thăng Hòa lại bị cánh tay bó thạch cao của hắn thu hút: “Tay cậu làm sao vậy? Tiểu Nhung sao lại không giúp săn sóc chứ, con bé này từ nhỏ đã bộ chộp rồi.”

Hai ngày trước ở lễ đính hôn vẫn còn khỏe mạnh, còn ôm Ôn Nhung đi bệnh viện cơ mà.

“Không cẩn thận ngã.” Lâm Tuyền hời hợt giải thích qua loa, “Ôn lão phu nhân không ở nhà chứ?”

Ôn Thăng Hòa vội nói: “Bà vẫn còn đang điều dưỡng trong bệnh viện.”

Lâm Tuyền gật đầu một cái: “Vậy thì tốt rồi, tôi sợ lát nữa những gì tôi nói sẽ kích thích đến bà, đã như vậy, tôi cứ việc nói thẳng.”

Ánh mắt Lâm Tuyền xẹt qua ba khuôn mặt này thành một đường thẳng, thật là ba gương mặt khó coi, tràn ngập tham lam dục vọng bộ đồ, có chỗ nào giống khuôn mặt không chút hỗn tạp luôn luôn thuần túy của Ôn Nhung chứ, cho dù tức giận, cũng khó mà dời mắt đi được.

Khẽ xuất thần, Lâm Tuyền lập tức thu hồi suy nghĩ: “Về những gì đã nói lúc trước, vấn đề đầu tư sau khi đính hôn...”

Ôn Thăng Hòa mắt sáng lên, cho là có trò vui, ai ngờ Lâm Tuyền lại nói tiếp: “Ông có thể tiếp tục tìm Lâm Nham nói chuyện.”

Ôn Thăng Hòa giống như bị người ta giáng một gậy vào đầu, trước mắt hiện ra một đồng những con chim nhỏ bay loạn: “Không, không phải chứ, ban đầu không phải nói đính hôn xong, sẽ có tiền đầu tư sao?”

“Không sai.” Lâm Tuyền quỷ dị cười nói, “Nhưng mà tôi đâu có nói là tôi đầu tư.”

Trên thương trường, Lâm Tuyền chưa bao giờ nói cho hết lời.

Ôn Thăng Hòa sững sờ.

“Chẳng qua là, không biết giờ Lâm Nham có còn tâm lực để giúp đỡ nhà họ Ôn các người nữa hay không.”

Khuôn mặt béo mập của Ôn Thăng Hòa biến sắc: “Cái này không đúng, sao lại là nhà họ Ôn các người, chúng ta bây giờ là người một nhà mà, mặc dù cậu và Tiểu Nhung còn chưa kết hôn, nhưng hai người đã đính hôn...”

Lâm Tuyền cúi đầu nhìn chiếc nhẫn đính hôn trên tay trái, vô cùng chậm chạp nói: “Ôn Nhung không phải là người một nhà với các người thì phải.”

Một hòn đá nặng rơi xuống làm dậy sóng, ba người nhà Ôn không che giấu nổi sự ngạc nhiên từ trong lòng, ngơ ngác nhìn nhau, nhất thời không ai nói gì, trong phòng khách chỉ còn nghe được tiếng hít thở bất an.

Lâm Tuyền thu hết vẻ mặt của bọn họ vào đáy mắt, nhàn nhạt giễu cợt: “Nếu Ôn Nhung không phải là người một nhà với các người, cho dù tôi có cưới cô ấy, tôi và các người cũng chẳng có quan hệ gì.”

Ôn Thăng Cùng cười đến vặn vẹo: “Chuyện đùa này chẳng hay ho chút nào, tôi không biết làm sao mà cậu biết, nhưng... trong chuyện này có nhiều điều khó nói, nhớ năm đó Tiểu Nhung vừa sinh ra đã được nhà chúng tôi nuôi nấng, chúng tôi đều đối đãi với con bé chẳng khác nào con gái ruột, sao lại không tính là người một nhà được chứ.”

Lâm Tuyền bắt chéo chân, cười nhạt một tiếng: “Mấy chữ coi như con gái ruột này, chỉ sợ ông cũng chẳng biết viết thế nào đâu nhỉ.”

Mẹ Ôn một bên cũng đã ngồi không yên: “Cậu nói gì vậy, chúng tôi nhường cậu mấy phần, cậu cũng đừng có mà sĩ nhục chúng tôi.”

Lâm Tuyền căn bản không đem bà dì này bỏ vào mắt, nói: “Tôi tự nhận mình chẳng phải là kẻ tốt lành lương thiện gì, nhưng mà ở trước mặt các người, tôi cũng không thể không lui xuống vị trí thứ hai. Cha nào con nấy,” Lâm Tuyền dời mắt từ mặt Ôn Thăng Hòa sang mặt Ôn Tuyết, “Ôn Nhung nếu đã công khai muốn phủi sạch quan hệ với cô, như vậy, Ôn nhị tiểu thư, cô không còn là em gái của cô ấy nữa, mà cha mẹ cô, tôi cũng sẽ không coi bọn họ là cha mẹ Ôn Nhung.”

Ôn Tuyết lạnh cả sống lưng, theo bản năng muốn né tránh ánh mắt của Lâm Tuyền, lại tránh không thoát, người đàn ông này đang cười, song trong mắt anh ta có một loạn âm ngoan sắc bén, giống như muốn lắng trì cô ta ngay tại chỗ.

“Đây chẳng qua chỉ là lời nói lung tung của Tiểu Nhung lúc say rượu.” Ôn Thăng Hòa vội la lên.

“Ôn Nhung sống trong cái nhà này như thế nào, tôi rất rõ ràng —— Ông chủ Ôn, chắc ông không quên năm năm trước, công ty của ông thiếu chút nữa bị hủy trong tay tôi chứ.” Nhìn về mặt không hiểu đầu đuôi của Ôn Thăng Hòa, Lâm Tuyền không nhanh không chậm nói, “Khi đó chính ông đã đuổi đứa con mà ông nói là coi như con gái ruột ra khỏi nhà, tôi nhất thời chướng mắt, liền thuận tay lôi kéo một chút. Tôi nhớ, tôi có sai người nhắn lời cho ông, đây chẳng qua chỉ là một bài học, đáng tiếc, ông vẫn không hề hối cải.”

Ôn Thăng Hòa ôm ngực, rơi vào hỗn loạn cực độ, trợn mắt há mồm: “Này... điều này sao có thể.”

Lúc ấy ông ta quả thực có nhận được lời nhắn, bảo ông ta hãy đối xử tử tế với người nhà, nhưng lúc đó ông ta một lòng nghĩ đến chuyện cứu công ty, còn hơi đâu mà suy nghĩ xem chuyện hoang đường này ở đâu ra.

Lâm Tuyền thưởng thức vẻ mặt đặc sắc của ông ta, tâm trạng giống như tốt lắm: “Tôi có thể hủy diệt ông một lần, thì cũng có thể hủy diệt ông lần thứ hai.” Hắn ưu nhã đứng dậy, ngắm nhìn xung quanh, “Ngôi nhà này cũng sẽ nhanh chóng được gán nợ cho tôi, các người thu xếp một chút, sớm dọn ra ngoài đi.”

Mẹ Ôn chợt thấy hoa cả mắt, dưới chân mềm nhũn, trực tiếp ngã trên ghế sa lon, đau đớn kêu rên liên tiếp.

Ôn Thăng Hòa tức đến hồng người, cơn giận xộc vào tim, gầm thét về phía Lâm Tuyền: “Mày! Lâm Tuyền, mày quả nhiên là đứa lòng dạ độc ác. Ôn Nhung có biết mày làm vậy không, nó ở đâu, nó sẽ không đồng ý, chúng tao nói thế nào cũng đã làm cha mẹ nuôi nấng nó hơn hai mươi mấy năm! Bây giờ nó vẫn còn mang họ Ôn.”

“Là cha mẹ sẽ lợi dụng con gái mình đi quyến rũ đàn ông? Trực tiếp bán con gái đổi lấy tiền? Không phải ruột thịt thì có thể ra tay ác độc hơn một chút!” Lâm Tuyền mắt nhìn xuống Ôn Thăng Hòa, “Cũng là bởi vì các người nuôi nấng cô ấy hai mươi ba năm, cô ấy mới nhẫn nại đến hôm nay. Nhưng giờ thì không cần nữa, các người không cần đi tìm cô ấy, cô ấy biết mình không phải là người của cái nhà này, đương nhiên sẽ không tiếp tục ngu ngốc nữa.”

“...Tiểu Nhung biết?” Ôn Thăng Hòa quá sợ hãi.

Ôn Tuyết cắn chặt môi, khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng hốt, thì ra Ôn Nhung đã nói thật.

“Trước không nói chuyện Ôn Nhung, ông chủ Ôn, trong một giây ông quyết định giúp Lâm Nham đối phó với tôi, ông nên biết sẽ có ngày hôm nay. Chuyện này cũng giống như cá cược vậy, chọn sai đội, chỉ có thể trách chính bản thân ông. Về phần cô, Ôn nhị tiểu thư.” Lâm Tuyền nghiêng đầu, đường cong trên gương mặt tuần tú sắc bén, “Người lớn, phải biết chịu trách nhiệm với hành vi của chính mình. Con đường này là chính cô chọn lấy, tôi sẽ không tố cáo hành vi của cô và Văn Lam với pháp luật, nhưng tin tôi đi, sau mười năm, hai mươi năm, hoặc là ba mươi năm nữa, tôi sẽ cho cô biết mùi vị hai bàn tay trắng khó quên đến mức nào.”

Ôn Tuyết giống như người đang chết chìm không cách nào hít thở nổi, bị người thất cổ, ánh mắt trợn to, nửa là hoảng sợ, nửa là suy sụp, mặt mũi ảm đạm, lão đảo muốn ngã.

“Lâm Tuyền, anh rốt cuộc muốn làm gì!”

Lâm Tuyền bước tới cửa, dừng lại, nhẹ nhàng cười nói: “Từ từ sẽ đến, không vội, tôi rất kiên nhẫn, sẽ để các người được hưởng thụ quá trình này từng chút một.”

“Tại sao!” Ôn Tuyết đột nhiên giống như phát điên vọt tới trước mặt hắn, nắm lấy cổ áo hắn, mắt đỏ ngầu, “Cô ta có cái gì tốt, tại sao ai cũng thích cô ta! Tôi mới là con gái ruột nhà này, cô ta vốn không thuộc về cái nhà này, tại sao lại muốn đoạt đồ của tôi, tất cả những gì tôi quan tâm, tôi thích, cô ta đều muốn giành với tôi, còn làm bộ như vô tội lắm, tôi nhìn mà buồn nôn, các người mù hết rồi sao! Là cô ta bảo anh làm như vậy, đúng không! Tôi chẳng qua chỉ tranh thủ những gì thuộc về tôi, lúc đó chẳng phải anh cũng vậy sao, không chừa thủ đoạn nào đạt đến mục đích, vậy thì tôi có lỗi gì chứ?!”

Lâm Tuyền gảy từng ngón tay của Ôn Tuyết ra, phẩy phẩy cổ áo, ánh mắt nhìn cô ta giống như đang nhìn một kẻ thần kinh: “Không chừa thủ đoạn nào đạt tới mục đích, không trả giá thật lớn thì không thú vị. Cô đã làm gì với Ôn Nhung, tôi sẽ giúp cô ấy đòi lại gấp mười lần.”

Ôn Tuyết sợ hãi run rẩy đôi môi: “Anh vô sỉ!”

“Nói hay lắm.” Lâm Tuyền nhếch môi, “Tôi rất vô sỉ.”

Lâm Tuyền tóm Lâm Giám Phi mới đến châu Phi về nước, Lâm Giám Phi đáng thương hai ngày liền thay đen đổi trắng, đổi trắng thay đen, giống như liều mạng chạy qua chạy lại giữa hai đại lục Á Phi, huyết áp hết tăng rồi lại tăng, vừa xuống máy bay đã chạy thẳng đến phòng làm việc của Boss lớn, đem cái đầu như không phải của mình trở về, một mực cung kính chờ xử lý.

“Cho cậu một cơ hội, tìm cô ấy.”

Lâm Tuyền nói như vậy, Lâm Giám Phi nhất thời cả người chấn động, nhanh chóng lĩnh mệnh.

Song, năm ngày qua đi, Lâm Giám Phi mở to một đôi mắt thỏ, thấp thỏm báo cáo: “Cô giáo Ôn không ra nước ngoài, trên ghi chép đăng ký xuất nhập cảnh không có tên của cô ấy. Nhưng có thể xác nhận là cô ấy không còn ở thành phố Z này, vẫn còn đang điều tra.”

Quả nhiên cao chạy xa bay sao?

Lâm Tuyền mặt lạnh nói: “Tiếp tục điều tra. Tra không được, cậu cũng không cần quay về nữa, vĩnh viễn sống nốt nửa đời sau ở châu Phi đi.”

Sau khi Lâm Giám Phi hoảng hốt lui xuống, Bành Duệ đứng một bên thở dài: “Đã đi hỏi cái cô Đoàn cô nương kia chưa?”

Lâm Tuyền liếc anh ta một cái.

Bành Duệ ngằm hiểu trong lòng: “Cho dù biết cũng không nói cho anh biết.” Anh ta bước tới cạnh Lâm Tuyền, rút một điều thuốc đưa ra.

Lâm Tuyền liếc mắt qua, vừa định nhận lấy, chợt thả tay xuống: “Không cần.”

Bành Duệ nhún nhún vai, tự mình hút, thở ra một ngum khói trắng, nói: “Anh định làm thế nào? Đuổi theo? Anh vừa mới tiếp nhận Lâm Thị, bên Lâm Nham kia còn chưa chịu từ bỏ đâu.”

Bầu trời ngoài cửa sổ không có lấy một ánh sao, trong phòng làm việc chỉ có ánh sáng của chiếc đèn bàn, Lâm Tuyền chính là một kẻ kỳ dị như vậy, giống như thích màu trắng muốn chết, nhưng lại cố tình quen giấu mình trong bóng tối, hòa làm một thể với màu đen, sau đó trầm mặc, suy tư.

Thấy hắn không nói lời nào, Bành Duệ đã quá quen, tiếp tục nói một mình: “Tôi không thể không nói, anh ngốc quá chừng, chuyện này anh mà cẩn thận tra xét thêm chút nữa thì đã không đến tình trạng ngày hôm nay, không giống anh chút nào.” Bành Duệ suy nghĩ một chút, lại nói, “Không đúng, đúng là anh, càng để ý lại càng cố chấp, một chuyện nhỏ xú cũng sẽ bị kích thích, hoàn toàn đánh mất lý trí. Lâm Tuyền à Lâm Tuyền, tôi quen biết anh nhiều năm như vậy, cái tật xấu này của anh sao càng ngày càng nặng thế? Nhớ năm đó mẹ anh... Không nhắc đến mẹ anh, nói tôi đi, tôi bị anh đánh cho nằm viện hai tháng, giờ lại mắc phải tật xấu đó rồi!”

“Tôi không biết.” Lâm Tuyền hít một hơi, ánh mắt không có tiêu cự nhìn về phía xa xăm, “Tôi vừa mới nghe Lâm Giám Phi nói cô ấy gửi email cho Ôn Thăng Hòa, lúc ấy đầu óc tôi trống rỗng, tâm trạng có chút mất khống chế.”

“Trời, thế mà gọi là có chút mất khống chế. Anh rất thích cô ấy, nhưng lại không biết cô ấy cũng thích anh, đúng không?” Bành Duệ than thở, “Tôi biết trước kia anh đã để ý đến cô bé này rồi, nhưng mà đến tột

cùng anh thực sự thích cô ấy từ khi nào? Không đến nỗi vừa thấy đã yêu chứ, khi đó cô nhóc nhà anh còn là loli, nhìn giới tính còn mơ hồ nữa là. Vẫn là sau lần xem mặt mới thích?”

Lâm Tuyền lắc đầu, sắc mặt hơi thả lỏng một chút, cười cười: “Tôi không biết, chắc không sớm như vậy, khi đó tôi chẳng qua là cảm thấy cô ấy rất giống tôi, còn sống tốt hơn tôi.”

Ôn Nhung vừa vặn trái ngược lại với hắn, giống như rất thích màu đen, lại nguyện ý phơi bày bản thân dưới ánh nắng mặt trời, phảng phất trắng đến trong suốt, không được người nhà quan tâm cũng không sao, sống vì bản thân mình, tinh thần luôn luôn mạnh mẽ phần chấn.

“Giờ lấy lại tinh thần, cũng rất thích.” Hắn chợt ngưng cười, “Nhưng cô ấy nói đây là ham muốn chiếm hữu của tôi.”

“Cô ấy nói đâu có sai, Lâm Tuyền, anh đúng là không biết yêu thương, chuyện tình cảm không phải là anh nói anh thích là được, trừ phi là anh thâm mến, nhưng anh lại muốn ở chung với người ta, vậy thì không phải là chuyện của một phía nữa, anh phải để đối phương biết, còn phải dùng đúng phương pháp. Anh không thể cứ nhận định trong lòng người ta là của anh, thì cứ dựa theo ý của mình muốn làm gì thì làm. Cường thủ hào đoạt cũng là một cách, nhưng anh xem hậu quả thế nào, cô ấy ngay cả hận cũng đã nói ra.”

Lâm Tuyền đột nhiên quay đầu lại, Bành Duệ nhả ra một ngụm khói, nói: “Trường tôi cũng vô ích, tôi nói toàn là sự thật, anh quá thất sách, sao có thể dùng sức mạnh được, chuyện đó tổn thương phụ nữ đến mức nào chứ, không chừng sẽ thành bóng ma tâm lý cả đời.”

“Trừ chuyện đó, tôi còn làm sao một chuyện. Cô ấy không phải người nhà họ Ôn, cô ấy với người cô ấy thích là anh em.” Lâm Tuyền đặt tay trái lên thạch cao, xúc cảm lạnh như băng, “Tôi không muốn để cô ấy tiếp xúc nhiều với Phó Tô, chính là sợ cô ấy sẽ biết sự thật này, nhưng cuối cùng, tôi lại chính miệng nói cho cô ấy biết.”

Trong cặp mắt cô tràn ngập sợ hãi, còn có kinh hoàng, ngay cả kêu đau cũng quên mất.

Bành Duệ bóp trán, im lặng: “Anh thật đúng là... tự làm vậy không thể sống. Nhưng mà, anh chịu nhận sai? Chịu nhận sai là tốt rồi. Người anh em,” Bành Duệ vỗ vỗ vai Lâm Tuyền, nghiêm mặt nói, “Đuổi theo đi, nói cho cô ấy biết, anh rất thích cô ấy, hai người đã sớm gặp qua mấy lần, anh vẫn luôn chú ý cô ấy trưởng thành, sau đó, dùng tất cả các cách để khiến cô ấy hồi tâm chuyển ý.”

Lâm Tuyền cúi đầu nhìn túi giấy bên cạnh bàn, vẻ mặt khó xử.

Ba ngày sau, giữa đêm khuya, một cú điện thoại của Lâm Giám Phi gọi tới lôi Lâm Tuyền từ trên giường dậy: “Em tra ra rồi.”

“Nói.” Lâm Tuyền lúc này cực tỉnh táo, nghe một lúc, chợt nheo mắt lại, “Sao cô ấy lại đến chỗ đó, tôi biết rồi.”

Lâm Tuyển cúp điện thoại, cẩn thận suy nghĩ lại, đến đó quả thực phù hợp với tính cách của cô, ngoài dự đoán, hợp lẽ phải.

48. Chương 48

“Cô giáo Ôn, cô giáo Ôn! Đây là lương khô nhà em, ba ba bảo em mang cho cô ăn.”

Sau khi tan lớp, Ôn Nhung đang sửa sang lại bụi giảng, đứa bé hay xấu hổ nhất trong lớp đỏ mặt, hai mắt vụt sáng lên, đưa cho cô hai viên đen thùi lù.

Ôn Nhung sững sốt, nhìn gương mặt xấu hổ đỏ lên của đứa trẻ, lại nhìn lương khô trên đôi tay nhỏ bé kia, cười cười, cúi người sờ sờ đầu cậu bé, nói: “Đồ tốt như vậy cô sao nhận được, em mang về nhà ăn đi.”

Cô tới đây chưa tới nửa tháng, nhưng đã rất rõ ràng tình trạng của chỗ này —— thâm sơn cùng cốc, ở sâu trong núi, góc ngách xó xỉnh, mặc dù đã làm tốt công tác chuẩn bị, nhưng mỗi khi nhớ lại lúc mới tới nơi này, nỗi khiếp sợ đó khiến cô không thể nào hồi hồn. Nơi đây không thể chỉ dùng một chữ “Nghèo” để hình dung được, khắp nơi đều hoang vu. Lúc trưởng thôn đưa cô đến khu nhà làm trường học duy nhất ở đây, cô quả thực không thể tin vào mắt mình nữa —— hai gian nhà ngói rách nát như vậy, cũng tính là phòng học.

Không chỉ có vậy, lúc mới tới đây, trưởng thôn cùng dân làng cũng mở một buổi lễ chào mừng cô, nghe nói là đem hết những món ăn tốt nhất ra, nhưng đặt trên bàn cũng chỉ có mấy miếng thịt lợn, một mâm khoai tây, còn có một nồi nước luộc thịt. Trưởng thôn gấp số thịt ít ỏi vào trong bát cô, lại rót cho cô chén rượu trắng, mời cô, khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn đen đúa thuần phác đến vậy, luôn mồm cảm tạ cô, cô giữa đầu buồn bực uống một hớp, rượu này cay đến mức khiến cho chớp mũi cô hơi chua xót.

Cho nên, cuộc sống gian khổ ở đây là bình thường, có lương khô ăn với cơm, đó chính là một bữa ngon lành, nói chi là nhà của Lữ Dự, người ta nghèo khổ nhất cả thôn, nuôi sáu anh chị em, hai anh chị lớn hơn đã vào thành phố làm việc, còn dư lại bốn đứa, hai đứa ở nhà giúp việc đồng áng, còn một đứa bị bệnh tim bẩm sinh, vẫn nằm ở nhà nuôi, nhỏ nhất là Tiểu Khoai sọ bảy tuổi.

Lương khô đối với nhà bọn họ mà nói, chính là thứ hàng xa xỉ, lấy ra đưa cho người ta phải quyết tâm đến mức nào chứ.

Cô thực sự không thể nhận.

Tiểu Khoai sọ vừa nghe cô nói vậy, cho là Ôn Nhung chán ghét thứ này, lập tức đỏ cả mắt: “Cô giáo Ôn, cô nhận đi, ăn ngon lắm,... Ba ba nói, nhất định phải để cô nhận.”

Lúc cô vừa tới đây, Tiểu Khoai sọ đang đứng trước cảnh thất học, trong nhà nghèo đến mức không có gì để ăn, còn phải chăm sóc người già cùng bệnh nhân, cũng chẳng dư tiền tài để cho Tiểu Khoai sọ đi học, dù là chút tiền này Ôn Nhung nhìn cũng chẳng đáng là bao.

Ngẫm nghĩ một chút trước đây những đứa trẻ cô dạy có đứa nào không phải là con ông cháu cha, đứa nào cũng là tiểu hoàng đế tiểu công chúa, kiêu căng ngang ngược không ai bì nổi, đi học ở trường tiểu học tốt nhất toàn thành phố, dùng bàn ghế loại tốt nhất, đồ ăn cũng ngon nhất, giáo viên cũng chất lượng nhất, mùa hè thì có điều hòa, mùa đông thì có máy sưởi, nhưng cố tình không chịu học hành cho yên ổn, luôn nghịch ngợm gây sự.

So sánh lại, cuộc sống của trẻ con ở đây gần như là địa ngục, dùng bàn ghế từ hơn mười năm trước, phòng học đến cửa sổ còn lọt gió, gần đó có một cái sân tập có thể gọi là bề mặt mặt trăng, gồ ghề nhấp nhô.

Tiểu Khoai sợ thích đi học như vậy, một quyển ba trăm bài thơ Đường rách đến mức phải dùng chỉ khâu lại, ngày ngày cậu nhóc đều ôm vào trong ngực, biết không được đi học nữa, đứa trẻ này khóc đến kinh thiên động địa, thân thể gầy yếu nhỏ bé cứ bám chặt lấy bàn học sống chết không chịu về nhà, ba cậu bé giận đến mức muốn cầm roi da quất cậu bé.

Ôn Nhung vừa vặn thấy một màn như vậy, vội vàng bảo vệ đứa bé. Sau khi biết ngọn nguồn, cô không chút suy nghĩ nói: “Để cho đứa nhỏ học tiếp đi, tôi dạy cậu bé, học phí.. tôi sẽ ứng trước.”

Ôn Nhung không đành lòng nhìn đứa bé khổ sở, nhưng lại không thể nhận lễ vật “Quý” như vậy, ngoài cửa sổ còn có hai ba cái đầu trẻ con nhô ra nhìn bọn họ, không ngừng nói: “Cô Ôn nhận đi cô.”

Được rồi, cô đành tạm thời bảo quản vậy.

“Vậy trước để ở chỗ cô, về sau chúng ta cùng ăn.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngăm đen của Tiểu Khoai sọ bỗng nhiên sáng bừng: “Cám ơn cô Ôn.” Sau đó, quay người lại chạy về mất, giống như sợ Ôn Nhung sẽ đổi ý.

Sao lại còn nói cảm ơn với cô nữa, Ôn Nhung bắt đầu lắc đầu, cẩn thận gói kỹ lương khô.

“Cô giáo Ôn, đi được rồi chứ?”

Ôn Nhung quay đầu lại, lập tức cười nói: “Được rồi.”

Tần Khiêm đứng ở cửa, áo sơ mi trắng đơn giản, quần dài màu vàng nhạt, khuôn mặt vừa thanh niên lại vừa đàn ông tươi cười, nhìn mà khiến cho tâm trạng của người ta thật là tốt.

Anh ta đến đây hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô.

Cô đến đây được chừng một tuần, trong thôn đột nhiên nói bên trên lại điều một giáo viên tới đây, trưởng thôn rất kích động, hô hào dân làng đi đón người. Cái nơi chim cũng không thềm ỉa như bọn họ này, bởi vì thầy cô giáo ít, những đứa trẻ từ 6 đến 14 tuổi đều gộp vào học cùng, bây giờ liên tiếp có hai giáo viên trẻ đến dạy, thật đúng là chuyện vui cực kỳ!

Ôn Nhung đương nhiên là muốn đi gặp đồng nghiệp mới, nghe nói giáo viên mới tới tốt nghiệp đại học Q, rất trâu, tuổi trẻ mà đã giành được rất nhiều giải thưởng, quan trọng nhất là, người ta còn chủ động tự mình yêu cầu đến dạy ở thôn bọn họ, nhiệt tình nhiệt tâm như vậy có thể không khiến cho trên dưới trong thôn sôi trào sao.

Hôm đó rất nhiều thôn dân cũng tham gia, Ôn Nhung đi theo trưởng thôn đón khách trước, trong lòng tính toán xem làm sao để giao lưu tình cảm với vị giáo viên cực trâu này. Vậy nên, khi vị giáo viên mới phong trần mệt mỏi xuất hiện trước mặt cô, câu “Lần đầu gặp mặt, xin chỉ giáo nhiều hơn” của Ôn Nhung nhất thời tắc trong cổ họng.

Ôn Nhung cả kinh, miệng có thể nhét vừa một quả trứng, đây chẳng phải sư thảo của trưởng bọn họ, thầy tiểu Tần sao!

Tần Khiêm vẫn như cũ, một khuôn mặt thanh tú, dáng dấp cười nheo mắt thật dễ gần, anh ta lần lượt chào hỏi với lãnh đạo thôn, rồi thôn dân, lúc này mới dời tầm mắt đến Ôn Nhung.

“Cô giáo Ôn,” Anh vươn tay, nở nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, “Tôi tới rồi, về sau lại là đồng nghiệp, chỉ giáo nhiều hơn nhé.”

Sau này, Tần Khiêm thú nhận với cô, trước đó anh có đến tổ thể dục tìm Tần Chân, vô tình thấy hồ sơ liên quan đến chuyện điều đi dạy của Ôn Nhung trên bàn, sau đó lại thấy Ôn Nhung đột nhiên nghỉ việc, các giáo viên khác cũng nói không biết Ôn Nhung đi chỗ nào công tác, anh lập tức liên tưởng đến những hồ sơ kia. Anh tra theo hướng này, quả nhiên phát hiện ra dấu vết, vậy nên lập tức đích thân gửi báo cáo, tự động tự phát nghiêm túc yêu cầu được điều đến đây dạy, bởi vì chuyện này cũng không dễ dàng như vậy, anh còn vận dụng một số quan hệ trong nhà, bằng tốc độ nhanh nhất vào núi xuống làng.

“Thực ra thì trước kia tôi cũng đã từng được điều đi dạy ở vùng sâu vùng xa, lúc đó đến một thôn núi nhỏ ở thành phố G, cảm xúc rất sâu sắc. Bây giờ có cơ hội tiếp tục làm chuyện có ý nghĩa này, đều nhờ phúc của cô giáo Ôn cả.”

Ôn Nhung bị chọc cho cười: “Anh đây là có lòng thương người, có liên quan gì đến tôi đâu.”

Thầy tiểu Tồn quan sát Ôn Nhung, mím môi mỉm cười.

“Đúng rồi, cô nghĩ sao mà lại muốn tới đây? Vừa mới đính hôn, vị hôn phu của cô đồng ý chứ?”

Ôn Nhung nhìn trời một lúc, bĩu môi, không mặn không nhạt nói: “Tôi làm gì sao phải cần anh ta đồng ý, liên quan đến anh ta cái P!”

Nói xong, cô chợt che miệng lại, ạch, không cẩn thận mở miệng thô tục rồi... len lén liếc mắt nhìn thầy tiểu Tồn, người ta vẫn tốt bụng không để ý.

Tồn Khiêm liếm liếm môi, cẩn thận hỏi: “...Hai người cãi nhau sao?”

Cảnh tượng cuối cùng ở lễ đính hôn anh ta đều thấy, Ôn Nhung mặc dù uống nhiều, còn không đến mức say rượu nói loạn, cộng thêm dấp dấp khấn trương như vậy của Lâm Tuyền, không khí quái lạ giữa hai người bọn họ khiến anh chú ý. Thành thật mà nói, nói những lời đó trước đám đông không giống phong cách của Ôn Nhung, cho đến khi cô chợt nghĩ việc biến mất, anh không khỏi lớn mật suy đoán, dám nói như vậy, là bởi vì đã tính toán xong hết chuyện trước, sau khi đính hôn lập tức cao chạy xa bay. Nhưng đây không phải là chủ yếu, có phải Ôn Nhung đã gặp phải chuyện gì không?

Ví dụ như, bất hòa với vị hôn phu? Lại nói, anh ta nhớ lần đầu tiên gặp Lâm Tuyền, Ôn Nhung và người kia vẫn luôn cãi vã, nhìn qua cũng không thực sự hòa hợp, ở cuộc họp phụ huynh cũng vậy, luôn cảm thấy người đàn ông kia dùng khí thế đè ép Ôn Nhung. Nếu nói bọn họ là một đôi tình nhân cuồng nhiệt, vì yêu mới đính hôn, anh ta thực sự không dám tin.

Lâm Tuyền... Ôn Nhung nghĩ đến hai chữ này, chưa cần nghĩ đến mặt của người đàn ông kia, lập tức nhức cả đầu, cô cau mày nói: “Có thể đừng nhắc tới anh ta được chứ.”

Thầy tiểu Tồn hiểu ý gật đầu: “Được.”

Xem ra quả thật có vấn đề.

Hai người sống vai trên còn đường nhỏ đầy bụi đất, quanh co chín khúc ngoặt mười tám chỗ rẽ bước vào ký túc xá, đó là nơi ở dân trong thôn an bài cho bọn họ, nghe nói ở trong thôn đã được coi như điều kiện khá tốt rồi, tối không sợ cúp điện, nhà vệ sinh công cộng, so với nhà của mấy gia đình bình thường còn vững chãi hơn nhiều, không cần lo lắng bị mưa rơi dột nóc.

Ôn Nhung thở dài, đều nói phụ nữ phải tự cường nào tự cường. Sau đêm đó, cô cũng từng một lần cảm thấy đời này mình coi như hết, nhưng cũng may, Ôn Tiểu Nhung cô không phải người có cá tính tự oán tự thán như Lâm muội muội, sau khi tự mình lập đi lập lại khai thông xong, quyết định thay vì ngày nào cũng nghĩ tới đau khổ rồi lại đau khổ, khổn kiếp rồi khổn kiếp, không bằng làm chút chuyện có ý nghĩa để mài giũa bản thân!

Lúc này, hai chữ điều dạy to đùng lấp lánh hiện lên trong đầu cô.

Mạnh Tử từng viết, thiên hàng đại nhân vu tư nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm chí, lao kỳ cân cốt, nghị kỳ thể phu, không pháp kỳ thân, hành chỉ loạn kỳ sở vi, sở dĩ động tâm nhẫn tính, tăng ích kỳ sở bất năng.*

*Hễ Trời định phó thác trách nhiệm lớn lao cho người nào, trước hết phải làm cho người ấy khổ não tâm chí, lao nhọc gân cốt, đói khát cầu bơ cầu bất, nghèo nàn thiếu trước hụt sau, và làm rối loạn, điên đảo các việc làm của người ấy. Làm thế để mà phát động lương tâm của người, cho nhẫn kiên tánh tình của người, và gia tăng tài đức còn khiếm khuyết của người.

Cô cũng không có chí hướng lớn đến vậy, nhưng làm cho mình khổ rồi khổ, cực rồi cực, đói rồi đói, phát hiện ra quá trình này với cô trăm lợi mà không có lấy một hại, huống chi, điều dạy là một công việc cần phải hoàn toàn tập trung, mỗi ngày đều cực khổ vì bọn trẻ một chút, cô có thể bớt đi một chút thống khổ.

Thực ra thì hai tháng trước cô nhìn thấy tin tức điều dạy đã lập tức nộp đơn, nhưng sau này lại gặp phải Lâm Tuyền, rồi các loại rối rắm, cô quyết định lưu lại để thành hôn, phụ nữ mà, gặp phải người đàn ông mình thích, liền bế tắc.

Thiên ý trêu người, cô vì Lâm Tuyền mà buông tha cho việc điều dạy, nhưng cũng lại bởi vì Lâm Tuyền mà quyết định điều dạy.

Cô cũng có lòng cống hiến cho sự nghiệp giáo dục, cũng mặc kệ như thế nào, bây giờ động cơ ở chỗ này của cô không được thuần túy như lúc ban đầu, nói cô hèn hạ cũng tốt, vô sỉ cũng được, cô không thể phủ nhận mình quả thực có chút lợi dụng việc điều dạy để lấy cơ tìm cơ hội hít thở.

Cho nên, cô đối với bọn trẻ tốt gấp bội, đối xử tốt với người trong thôn, chỉ cần chuyện cô có thể làm, cô đều dùng hai trăm phần trăm toàn lực đi làm.

Bởi vì bỗng chốc có hai giáo viên tới, bọn trẻ rất được khích lệ, chương trình học sắp xếp cuối cùng cũng thoát khỏi vẻ lộn xộn lúc trước. Cô giáo Thiệu là giáo viên bản xứ thì dạy đám trẻ lớn một chút học ngữ văn, Ôn Nhung thì dạy ngữ văn cho đám nhỏ hơn, đồng thời còn kiêm luôn dạy thể dục, giúp trông nom sinh hoạt hàng ngày của bọn trẻ một tay, Tần Khiêm tương đối cực khổ, bởi vì chỉ có anh ta là giáo viên số học duy nhất, anh ta phải phụ trách tất cả các lớp số học. Lớp Anh ngữ thì tương đối phiền toái, bởi vì giáo viên dạy tiếng Anh hồi trước đã đi, trình độ tiếng Anh của bọn nhỏ hạ xuống không ít, trình độ tiếng Anh của cô giáo Thiệu thì thê thê thảm thảm, ngữ văn của Ôn Nhung không tệ lắm, nhưng mà dạy tiếng Anh... Cô không dám làm hại con em nhà người ta, nên biết đặt nền móng là rất quan trọng, cơ bản không tốt, về sau học sẽ lệch lạc, vậy nên, thầy tiểu Tần lại gánh trách nhiệm nặng nề. Nhưng như vậy thì áp lực của thầy tiểu Tần quá lớn, trưởng thôn rất hy vọng có một giáo viên dạy tiếng Anh tới, nhưng điều này thực sự là khó mà xảy ra.

Cuộc sống của Ôn Nhung ở đây phong phú đến mức chẳng có thời gian mà bận tâm cái gì Lâm mới chả Tuyền, vậy rất tốt. Mỗi sáng trời còn tối om đã rời giường, bánh bao đã là bữa sáng ngon lành rồi, đưa bọn nhỏ đi học, làm việc không ngừng, cả ngày lên lớp, chờ bò được về ký túc xá, tùy tiện gắp mấy hạt cơm, ráng chống đỡ ngồi phê chỉnh bài tập xong, ngã đầu là ngủ.

Nhưng có hai ngày cô tương đối rảnh rỗi, lúc này cô sẽ vào trong thôn làm trợ thủ giúp người ta. Lớp mẫu giáo bé có một cô bé con tên là Viên Viên, nghe nói cha mẹ đều đã qua đời vì trận lũ lụt năm trước, bây giờ sống nương tựa lẫn nhau cùng bà nội. Bà cụ già bảy tám chục tuổi, không có cách nào xuống đất làm việc được, trong nhà chỉ có hai con lợn là đồ đáng tiền duy nhất, cũng là nguồn thu một năm duy nhất của hai bà cháu.

Ôn Nhung lúc rỗi sẽ đến nhà Viên Viên, giúp cho lợn ăn. Bà cụ lúc lần đầu thấy Ôn Nhung xách theo thùng phân, giật mình, khắp khiêng ngăn cô lại, thất kinh nói: “Cô là cô giáo mà, sao lại để cô làm chuyện này được chứ!”

Ôn Nhung khuyên bà cả nửa ngày, bà mới miễn cưỡng đồng ý để cô giúp một tay, sau đó lần nào cũng đứng ngồi không yên nhìn Ôn Nhung bận rộn.

Bà cụ nhìn tay chân mảnh khảnh của Ôn Nhung, lo lắng nói: “Cô giáo Ôn, cô xách được không?”

“Không thành vấn đề.” Ôn Nhung nắm quyền, “Đừng xem thường cháu, trước kia cháu tập thể dục đó.”

“Viên Viên nhà tôi học tốt không cô?”

“Tốt bà ạ, cháu bé rất chăm chỉ.”

Cho lợn ăn xong, Ôn Nhung sẽ ngồi trong sân với bà cụ, cùng bà may vá thêu thùa, bà cụ tuổi già mắt kém, tay chân cũng không còn nhanh nhẹn, đóng cái đế giày thối cũng mất một lúc lâu, nhưng đây cũng là nguồn thu có hạn của nhà bọn họ. Ôn Nhung lại giúp bà một chút, bà cụ cảm động đến lau nước mắt.

Chị Vương nhà bên cạnh nghe nói cô giáo Ôn ở bên này, chạy vọt tới cửa: “Cô giáo Ôn, cô lại tới giúp một tay nữa à.”

Ôn Nhung ngẩng đầu, cười cười: “Chị Vương.”

Chị Vương là một người nhiệt tình, nhà chị ở trong thôn cũng coi như có điều kiện không tồi, con trai ở bên ngoài đã đi làm, hàng năm có thể gửi về chút tiền, thấy bà cháu Viên Viên vất vả, có lúc chị cũng giúp một tay, làm chút cơm hay gì đó.

Tán gẫu một lúc, chị Vương lại nói: “Cô giáo Ôn, cô nghe nói chưa, trong thôn lại có giáo viên tới nữa.”

Ôn Nhung hào hứng, hiếu kỳ hỏi: “Thật sao? Em chưa nghe nói đấy.”

Chị Vương vui đến nở hoa: “Ai u, tôi nói cô nghe, thôn chúng tôi dạo này đúng là gặp vận may lớn, hai năm trước muốn mời giáo viên đến chẳng khác nào như đãi vàng trong phân, bây giờ lại có ba giáo viên tới liên tiếp, khiến cho trường thôn mừng muốn chết.”

Ôn Nhung nghĩ một chút: “Là giáo viên tiếng Anh ă?”

“Còn không phải sao, nghe nói ăn nói từ ngữ rất lợi hại, đã ra nước ngoài, mấy đứa nhà tôi nói giáo viên mới viết chữ tiếng Anh đẹp cực kỳ, không giống người Trung Quốc viết.” Chị Vương nói xong thì hai mắt sáng lên.

“Anh ta đến lúc nào vậy?”

“Vừa tới hôm trước, trường thôn đang định làm bữa cơm tiếp đón anh ta đấy.”

Hôm trước, chẳng trách, chiều hôm trước cô đang giúp hai ông bà nhà họ Lữ viết thư gửi cho anh con trai đi làm trên phố huyện.

“Nghe nói lúc anh ta tới còn mang theo hai thùng sách, toàn là sách mới!”

Có lòng như vậy, cô thực sự muốn đi làm quen một chút.

Nhưng mà, không hiểu tại sao, cô luôn để vượt mất vị giáo viên mới này, cô đi dạy, giáo viên mới không lên lớp, giáo viên mới đi dạy, cô lại có chuyện. Nhưng mà tin đồn về giáo viên mới này quả thực rất nhiều.

“Bộ dạng rất tuấn tú nha!” Chị Vương lặng lẽ nói với Ôn Nhung, “Còn tuấn tú hơn thầy Tần.”

Bác Ngưu kéo con trâu, giơ ngón tay cái lên: “Tôi nhìn qua một lần, người thành phố, vừa nhìn là biết có tiền đồ, chạy đến chỗ chúng ta làm giáo viên, thực nhiệt tình!”

“Còn không phải sao, tay phải người ta còn bị thương!” Chị Hồ gật đầu nói.

Bác Trương cũng nói: “Thằng nhóc nhà tôi bảo, thầy giáo mới phát cho chúng nó mỗi đứa một bộ đồ dùng học tập, đều là bỏ tiền túi ra, đúng là người tốt.”

Cũng được một tuần, Ôn Nhung buồn bực, sao hình như tất cả mọi người đều gặp vị giáo viên mới này rồi, chỉ có cô không thấy, buồn ghê gớm.

Lúc ăn cơm trưa, Ôn Nhung hỏi Tần Khiêm: “Thầy Tần, anh gặp qua giáo viên mới kia chưa?”

Tần Khiêm chột khựng dũa, sắc mặt không được tự nhiên, nhìn Ôn Nhung một chút, muốn nói lại thôi.

Ôn Nhung tưởng là anh ta cũng chưa gặp, cảm khái nói: “Người này đúng là thần long thấy đầu không thấy đuôi đấy.”

Buổi chiều khi lên lớp, Ôn Nhung thấy bọn nhỏ giương mắt nhìn sách mới, nhưng không ai dám đụng, buồn bực nói: “Thích thì mượn mà xem, đến chỗ cán sự học tập ghi danh xuống là được mà.”

Viên Viên cúi đầu, chu cái miệng nhỏ nói: “Cô giáo Ôn, sách này mới quá, bọn em không dám, sợ làm dơ mất.”

Ôn Nhung ngẩn người, nhìn từng khuôn mặt nhỏ tràn ngập khát vọng nhưng lại không thể không kiềm lại, trong lòng dâng lên một trận chua xót.

“Không sao, làm dơ, thầy sẽ mua thêm cho mấy đứa.”

Ôn Nhung quay lưng về phía cửa, nghe thấy giọng nói này, đột nhiên cứng đờ.

Ôn Nhung nhắm chặt hai mắt, hô hấp chậm lại, không thể nào, tuyệt đối không thể nào, nhất định là do dạo này cô thiếu ngủ, nghe lầm.

“Cô giáo Ôn, đến đây, tôi giới thiệu cho cô.” Trưởng thôn tươi cười bước tới trước mặt Ôn Nhung, chỉ vào người đứng sau cô nói, “Vị này chính là thầy Lâm mới tới.”

“Thầy Lâm!”

Bọn nhỏ vui vẻ chạy lướt qua cô, ủa về phía người đứng sau.

Trưởng thôn cười híp mắt nói: “Cô Ôn, về sau hai người là đồng nghiệp, ha ha. Tối nay nhà tôi làm một bữa tẩy trần cho thầy Lâm Tuyền, cô nhất định phải tới đấy. Hai người làm quen đi.”

Ôn Nhung hít một hơi, từ từ xoay người.

Lâm Tuyền đứng giữa đám trẻ con, thân hình thon dài, mặt mày giãn ra, tao nhã lịch sự, kính mắt khiến cho anh ta thoát nhìn quả thực có mấy phần phong độ của người trí thức, che giấu đi không ít sự bén nhọn trong mắt, trái lại còn có mấy phần đáng vẻ của giáo viên.

“Cô giáo Ôn, xin chào.” Anh ta khẽ mỉm cười, vươn cánh tay trái không bị thương về phía cô.

Cánh tay trái giơ giữa không trung một lúc lâu, Ôn Nhung nhìn chằm chằm tay anh ta, lại chậm rãi ngừng đầu lên, tầm mắt lướt qua anh ta, nhìn ra phía sân tập bên ngoài, sau đó, cô lạnh lạnh nói: “Giáo viên mới ở đâu, sao tôi không thấy.”

49. Chương 49

Trước khi tới đây, Ôn Nhung đã nghĩ đến tình huống khi Lâm Tuyền tìm được cô, nhưng cô cho rằng xác suất xảy ra chuyện đó rất nhỏ. Lâm Tuyền là một người có lòng tự ái cực kỳ mạnh, ham muốn khống chế gần như là biến thái, người bên cạnh anh ta trừ thuận theo sẽ không có lựa chọn nào khác. Huống chi anh ta cũng nói, cô chẳng qua chỉ là một công cụ không đáng kể trong kế hoạch của anh ta mà thôi. Chỉ sợ khi anh ta đến tìm cô, cũng là chuyện rất lâu sau này, có thể là ngày nào đó, vị đại nhân này thực sự coi trọng vị mỹ nhân nào đó, mới đột nhiên nhớ ra mình còn có một cô vợ chưa cưới chưa giải quyết.

Cho nên, khi người thật của Lâm Tuyền cứ như vậy không báo trước tí nào xuất hiện trước mặt Ôn Nhung, cô vẫn kinh ngạc. Chẳng qua là, sau khi kinh ngạc, chính là khó hiểu, người đứng đầu mới của Lâm thị ngày đi vạm vỡ chạy tới cái nơi xó xỉnh hẻo lánh vùng núi này làm gì?

Về phương diện khác, Lâm Tuyền từ nhỏ đến lớn không học qua một câu, mà có học rồi thì hần cũng đã quên: tự làm bậy không thể sống.

Tay của hần vẫn chưa hạ xuống, mười ngón tay thon dài, móng tay hồng nhuận, khớp xương rõ ràng, là một đôi bàn tay đẹp, nhưng bây giờ lại sống sờ sờ bị người ta bỏ quên ở đó, có đẹp hơn nữa thì nhìn cũng vẫn thê lương.

Ánh mắt Ôn Nhung lạnh lẽo, cười đến lạnh nhạt, sau đó tiếp tục đi tới bục giảng ngồi sửa sang lại bài tập: “À, Viên Viên, đây là bài tập ngữ văn ngày hôm qua của các em, cô đã sửa lại rồi, phát cho các bạn đi.”

Đây là tình huống gì? Mọi người sững sờ. thầy Lâm vẫn còn duy trì tư thế lịch sự kia, bên kia cô giáo Ôn lại phân phó công việc cho học sinh, cuối cùng cô nói với trưởng thôn: “Không có chuyện gì, tôi về trước.”

“A?...” Trưởng thôn lúc này mới phản ứng kịp, cho là Ôn Nhung còn chưa hiểu rõ tình hình, lại giải thích tình hình lần nữa, “Cô giáo Ôn, vị này là thầy giáo Lâm mới tới, cô làm quen một chút đi, buổi tối thôn chúng ta làm bữa cơm mời thầy Lâm...”

Ôn Nhung thu dọn trong túi xách, nhẹ giọng ngắt lời nói: “Trưởng thôn, giáo viên mới gì đó, tôi không có ý kiến, nhưng hôm nay tôi có bài tập phải chỉnh sửa, về trước, tạm biệt.”

Ôn Nhung đi về phía cửa, song Lâm Tuyền lại bước tới trước một bước chặn trước cô. Cô cúi đầu, tầm mắt dừng trước mũi giày của anh ta một lúc, ngay sau đó quay gót bước về phía cửa sau.

“Cô giáo Ôn không phải nói không nhìn thấy tôi sao, sao không đi cửa trước?” Lâm Tuyền nhắm mắt theo đuôi sát phía sau Ôn Nhung.

Ôn Nhung giống như không nghe thấy gì cả, cô quyết tâm không nhìn đến mỗ cảm thú. Nhưng mà, Tiểu Khoai sợ bỗng nhiên chặn trước cô, ngẩng đầu lên đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Mấy quyển sách mới này là thầy

Lâm cho bọn em....” Cánh tay nhỏ của cậu nhóc ôm một quyển Tây Du ký, “Bọn em muốn cảm ơn thầy Lâm, cô Ôn, cô đi với bọn em chứ?”

Ngay sau đó, ào ào như một trận gió, Ôn Nhung lập tức bị bọn nhỏ vây quanh, trái một câu “Thầy Lâm tốt”, phải một câu “Thầy Lâm tốt”, quần lấy Ôn Nhung đi ăn bữa cơm đón gió kia. Nhìn từng gương mặt hồn nhiên kia, Ôn Nhung cắn răng, cho ăn sữa thì chính là mẹ, mấy đứa nhóc không có lương tâm này, có hai cuốn sách vở vẫn thôi đã mở cả mắt rồi. Vô sỉ, quá vô sỉ, dám giở thủ đoạn thu mua lòng người này, không có gì phải sợ, anh ta mua hai thùng, mai cô mua ba thùng!

“Cô giáo Ôn?”

Thầy tiểu Tần như thiên sứ hạ xuống, Ôn Nhung giống như thấy được cứu tính, đột phá vòng vây, một tay túm được cánh tay Tần Khiêm, mạnh mẽ nháy mắt với anh: “Thầy Tần, vừa lúc, tôi đang muốn thương lượng với anh về kế hoạch dạy học tuần sau nữa, chúng ta cùng đi đi.”

Tần Khiêm sau khi sửng sốt, lập tức nhìn về phía Lâm Tuyền đứng sau Ôn Nhung, cũng may thầy tiểu Tần là nhân tài, đầu óc vận hành cực nhanh, nhanh chóng nói: “À, được.”

“Thầy Tần, hôm qua thầy đồng ý ăn cơm với tôi rồi.” Trưởng thôn vội vàng kéo Tần Khiêm lại, “Còn nữa, kế hoạch dạy học lúc ăn cơm cũng nói được mà, thầy Lâm cũng ở đây, mọi người cùng nhau bàn đi.”

“Cái này...” Tần Khiêm là giáo viên tốt, trước mặt nhiều trẻ con như vậy phải làm gương người tốt mới đúng, không thể nói mà không làm được, nhưng nhìn về mặt như đi đại tiện của Ôn Nhung, chuyện này đúng là làm khó anh ta.

Trưởng thôn bắt đầu tấn công cái lỗ cốt của Ôn Nhung mãnh liệt: “Cô giáo Ôn, hôm nay là ngày đáng mừng, ba thầy cô giáo các cô có thể trao đổi nhiều hơn một chút mà. Hơn nữa, cô đừng khiến bọn trẻ thất vọng, mấy đứa còn chuẩn bị lễ vật cho các thầy cô rồi đấy.”

Lâm Tuyền khéo lời nói: “Tôi có mang theo mấy bình rượu ngon, buổi tối chúng ta có thể uống thoải mái.”

Anh ta không nói thì thôi, vừa mở miệng Ôn Nhung đã thấy buồn nôn, lại nhìn khuôn mặt tươi cười hoàn mỹ không sót mẻ của anh ta, trong mắt Ôn Nhung đã thành bộ dáng gian thần bợ đỡ mười phần, âm thầm phần uất, mẹ nó chứ, anh tới điều dạy hay tới đóng góp của cải, nếu mà tới đóng góp của cải, làm ơn để tiền lại rồi biến đi!

Ngoài mặt, Ôn Nhung mặt không gợn sóng, cô bĩu môi, không đếm xỉa tới nói: “Dạ dày tôi còn chưa tốt lắm, không thể uống nhiều, trưởng thôn, mọi người cứ thoải mái.”

Nói xong, không để lại đường lui mà đi ra ngoài, còn chưa đến cửa lớn đã bị người đằng sau túm lấy cổ tay.

“Em là không nhìn tôi, hay là sợ thấy tôi?”

Ôn Nhung phản xạ có điều kiện nheo mày lại, song, cô lập tức nói với bản thân, chớ nghiêm túc, nghiêm túc là thua.

Ôn Nhung xoay người nghiêng đầu, Lâm Tuyền cười nhẹ nhìn cô, Ôn Nhung không hề hấn gì vịn cổ tay: “Thầy giáo Lâm, hình như cưỡng ép người khác là ham mê của anh, tôi không muốn ăn cơm đấy, anh định thế nào.”

Lâm Tuyền hơi giật mình, ánh mắt từ gương mặt Ôn Nhung chuyển qua đôi mắt cô, đây là một cặp mắt không biết nói dối, bất kỳ chút tâm tư nhỏ bé nào cũng không thể che giấu, cho nên, vẻ đăm đăm của cô lúc này cũng chân thật như vậy.

Ôn Nhung bị nhìn cho sắp không giữ được kiên nhẫn, cô đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần Lâm Tuyền dám tiếp tục nữa, lần này cô sẽ cho tay trái của anh ta tan một cách tàn nhẫn để hơn. Nhưng mà, Lâm Tuyền lại buông tay.

“Đã như vậy, cô giáo Ôn cứ đi làm chuyện của mình đi.”

Tên này lại đang giả bộ đúng không, trong bụng lại đang âm mưu tính toán chuyện bản thủ gì đó đúng không, Ôn Nhung cảnh giác nhìn chằm chằm anh ta một lúc, Lâm Tuyền đã bước vào trong phòng học, đứng ở cửa, quay đầu lại cười nói: “Hay là cùng đi ăn cơm?”

Ôn Nhung quay đầu bước đi.

Đây tính là gì, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy, sao anh ta còn có thể cười trước mặt cô được chứ. Anh ta đến cùng là muốn làm gì, nếu như anh ta tức giận ngất trời muốn tìm đến cửa cô còn ứng phó được, không thể không nói, da mặt người này dày đến mức thậm chí trăn đời, làm bộ làm tịch ra vẻ người tốt như vậy, khiến cho người ta không sao giải thích được, cô thà tin năm 2012 Trái đất bị hủy diệt còn hơn là tin anh ta tới đây để điều dạy. Nhưng mà, chuyện nhà họ Ôn, chuyện nhà họ Lâm, cô đã tỏ rõ thái độ, cô không quan tâm đến bất cứ điều gì nữa, anh ta còn tìm cô có chuyện gì, chẳng lẽ định tính sổ vụ cánh tay với cô? Nói giỡn sao, cô có chặt đứt mười cánh tay của anh ta thì cũng vẫn là cô chịu thiệt.

Buổi tối ký túc ra sẽ cúp điện, cô nhất định phải phê sửa bài tập xong trước lúc 8 giờ, hiệu suất rất quan trọng, song càng phê càng nóng, càng nóng càng không có cách nào tĩnh tâm. Ôn Nhung cầm cái quạt lên quạt phần phật, chợt nghe thấy bên ngoài cửa phòng có tiếng người, giọng nói oang oang của trưởng thôn rõ vang, trái lại, tiếng của Lâm Tuyền thực sự là ôn hòa thanh thoát, như gió thổi mưa bay.

“Thầy giáo Lâm, ngại quá, chỗ bọn tôi chỉ có thể sắp xếp được gian phòng như vậy, thầy cố ở tạm vậy. À, thầy giáo Tần và cô giáo Ôn đều ở ngay bên cạnh.”

“Không sao, như vậy là tốt lắm rồi.”

Ôn Nhung một phen vứt cái quạt xuống, hừ nói, làm bộ làm tịch, chỉ bằng cái loại sinh vật yếu ớt một năm bốn mùa đều ở dưới máy điều hòa không khí nhiệt độ ổn định trong nhà như anh mà có thể chịu được hoàn cảnh sánh ngang với lò nướng gió thổi không lọt muối vậy từ phía này sao?

Nghĩ đến đây, Ôn Nhung chợt cười, Lâm Tuyền làm sao mà chịu được điều kiện ăn ở như vậy, không quá ba ngày, tuyệt đối sẽ hiện nguyên hình, dẹp đường hồi phủ. Cô căn bản không cần vì vậy mà phiền lòng, rất tốt rất tốt.

Trưởng thôn gõ cửa phòng cô, Ôn Nhung đặt bút xuống chạy ra mở cửa.

“Cô giáo Ôn, đang sửa bài tập sao?” Khuôn mặt đầy nếp nhăn của trưởng thôn hiếm khi cười đến sáng lạn, xem ra uống không ít.

“Vâng, có chuyện gì sao?”

“À à, thầy Lâm sau này sẽ ở ngay bên cạnh cô, thầy ấy vừa mới tới, ăn ở còn chưa quen, hai người chiếu cố lẫn nhau nhé.”

Ôn Nhung không cần ngần đầu cũng cảm giác được tầm mắt bắn về phía cô của Lâm Tuyền, cô trả lời qua loa: “Chút chuyện nhỏ này, thầy Lâm dần dần ông dần ang lại không xử lý được hay sao?”

“Cô giáo Ôn nói phải, cô ấy cũng đâu có vấn đề gì, trưởng thôn, bác không cần lo cho tôi đâu.” Lâm Tuyền hơi mỉm cười nói, “Tôi nay cảm ơn mọi người đã khoản đãi, không có chuyện gì nữa thì mọi người mau về sớm nghỉ ngơi một chút đi.”

Trưởng thôn mang theo mấy thôn dân rời đi, không khí lập tức trở nên lạnh toát. Lâm Tuyền đứng trước cửa phòng Ôn Nhung, nhìn qua không có ý muốn đi, Ôn Nhung đang muốn đóng cửa, nhìn thấy Tần Khiêm đi tới, lại dừng tay lại.

Tần Khiêm bước lên trước, tự cân nhắc xong, nói với Ôn Nhung: “Cô giáo Ôn, rửa mặt chưa, chỗ tôi còn có hai thùng nước.”

“À, không sao, tôi đã lấy nước rồi.”

“Nghe nói chỗ này nước rất khan hiếm, mỗi ngày đều phải đi hơn mười dặm lấy nước trên suối, phải không?”

Lâm Tuyền đặt câu hỏi, Ôn Nhung đương nhiên coi như quỵ kêu, Tần Khiêm sau khi do dự, trả lời: “Đúng vậy, vốn là ngoài thôn có con sông, nhưng nước sông lại bị thôn thượng nguồn chặn lại rồi, chỉ có thể leo qua quả núi nhỏ này để lấy nước.”

Lâm Tuyền gật đầu một cái: “Như vậy sao, ngại quá, tôi không rõ tình hình ở đây lắm, hai ngày trước đều là trưởng thôn giúp tôi chuẩn bị nước, hôm nay anh cho tôi mượn trước một thùng được chứ?”

“À!” Ôn Nhung vỗ tay một cái, đột nhiên nói, “Tôi vừa mới nhớ ra, hôm nay tôi quên mức nước. Thầy Tần, hai thùng nước kia của anh cho tôi mượn đi, mai tôi lấy giúp anh.”

Nói xong, trực tiếp chạy vào trong nhà Tần Khiêm xách hai thùng nước vào trong nhà mình, sau đó quay ra cảm thán một câu với không khí: “Cuộc sống không có nước mới khổ sở làm sao.” Nói xong, cô cười tủm tỉm nói với Tần Khiêm, “Cám ơn nhé.”

“Đừng khách khí.” Tần Khiêm hơi khó xử nhìn về phía Lâm Tuyền, “Thầy Lâm, cái này, bây giờ tôi cũng không dư nước nữa rồi.”

Trăng sáng sao thưa, trời cao đất rộng, bóng đêm trong núi sáng hơn trong thành phố rất nhiều, khiến cho mỗi nét mặt của Lâm Tuyền đều được chiếu rọi phá lệ tỉ mỉ. Nụ cười của anh ta không giảm, độ cong bên khóe miệng, độ cong bên khóe mắt, ngay cả ánh mắt ẩn tình sau tròng kính cũng không hề thay đổi, chỉ có sắc mặt tựa hồ như bị ánh trăng rực rỡ chiếu lên có hơi trắng hơn một chút.

“Không sao.” Anh ta nhìn cô một cái, thấp giọng nói.

Bộ dáng này phẳng phất như thoáng chốc đã trở lại lúc bọn họ mới quen, anh ta luôn treo lên vẻ mặt tươi cười, nói mấy câu rất bụng đen, cho dù đầu đá lẫn nhau, cũng khiến cho người ta có cảm giác không chút tức giận.

Nhưng cô đã thấy một mặt tàn nhẫn của anh ta, cô rất rõ ràng bốn chữ mặt người dạ thú dính vào trán người này là quá thích hợp. Cho nên, cho dù anh ta có cười ôn hòa bao nhiêu đi chăng nữa, giọng nói có nhún nhường bao nhiêu đi chăng nữa, cũng đều là ngụy trang, là chiếc mặt nạ xa hoa dành riêng cho Lâm Tuyền.

Cô xoay mặt, dời mắt về phía bóng đêm: “À, đúng rồi, thầy Tần, chị Vương nói gần đây trong thôn hay có chó hoang chạy tới, nếu mà nghe thấy tiếng động tốt nhất đừng có để ý, tránh cho bị ngộ thương.”

“Chó hoang?”

Ôn Nhung vuốt vuốt tay, bất đắc dĩ nói: “Phải, ví dụ như chó hoang không tìm được nhà xí ở đâu, không cần để ý đến là được.”

Thầy tiểu Tần thông minh cỡ nào chứ, lập tức tỉnh ngộ, anh ta nhanh chóng nhìn Lâm Tuyền một cái, người sau trái lại chẳng có phản ứng gì.

Anh cúi đầu ho khan hai tiếng: “Cô giáo Ôn, sắp tắt đèn rồi, thu dọn sớm một chút đi.”

Ôn Nhung nói ngủ ngon với anh ta, Tần Khiêm về phòng trước, lúc gần đi có chút bất an nhìn Lâm Tuyền một cái, anh ta trước sau vẫn không nhìn thấu giữa bọn họ rốt cuộc làm sao, nhưng có thể khẳng định là Ôn Nhung không thích Lâm Tuyền ở đây.

Sau khi anh ta rời đi, Ôn Nhung đóng cửa, Lâm Tuyền nhanh chóng chen vào một chân, Ôn Nhung không kiên nhẫn ngẩng đầu lên, ánh đèn trong nhà hắt lên từ phía sau, vẻ mặt cực kỳ lạnh nhạt.

Lâm Tuyền chậm rãi nói: “Nếu tôi đã tới, sẽ không rời đi dễ dàng.”

Ôn Tiểu Nhung trêu tức: “Cái này chưa nói được.”

Lâm Tuyền rũ mắt xuống, tỉnh táo nói: “Em muốn tôi rút khỏi thế giới của em, tôi không làm được.”

Ôn Tiểu Nhung bình tĩnh nói: “Nếu anh không chịu rút, vậy tôi sẽ đuổi anh ra ngoài.”

“Ôn Nhung.”

Lâm Tuyền chợt chỉ tên gọi họ, Ôn Nhung lập tức triển khai cảnh giác, lấy máu bổ máu, con thỏ trắng trong nháy mắt biến thân thành nhím kim cương.

Song, câu kế tiếp của anh ta cô vô luận thế nào cũng không ngờ tới.

“Thật xin lỗi.”

Cả đời Lâm Tuyền chưa từng nói ba chữ này bao giờ, thật xin lỗi là câu hần thấy là để nói cho hần nghe, cả thế giới này, đều là những kẻ có lỗi với hần. Trước đây, cho dù có cầm dao chặt đứt lưỡi hần cũng sẽ không nói ra ba chữ này.

Ôn Nhung sững sốt, sau đó cười, ngoài cười nhưng trong không cười, ngay sau đó, cô giẫm một cước lên bàn chân Lâm Tuyền, dùng sức day day, thoáng chốc nhắc chân hướng về phía đầu gối Lâm Tuyền đá một cái thật mạnh: “Ngại quá, anh nói gì, tôi không nghe được.”

50. Chương 50

Lúc Như Bích cô nương phê bình Ôn Tiểu Nhung rất là phiền muộn, cô nàng này toàn thân không có nhiều tật xấu lắm, chỉ ph ải cái là dễ mềm lòng, mềm lòng là bệnh, phải chữa!

Cái bệnh này, giờ đã bị Lâm Tuyền trị hoàn toàn sạch sẽ. Ôn Nhung kiên quyết chấp hành chính sách ba không, không liên quan đến Lâm Tuyền, không để ý đến Lâm Tuyền, không nghĩ đến Lâm Tuyền. Vậy nên, lớp vẫn đi dạy đều đều, cơm vẫn ăn hàng ngày, làm cuộc sống trở nên bận rộn, trái tim phập phồng mới có thể lắng xuống.

Nếu như bên tai không phải lúc nào cũng xuất hiện mấy câu “Thầy Lâm”, “Thầy Lâm”, thì sẽ tốt hơn nữa.

Hôm nay, Ôn Nhung lại chạy đến nhà bà nội Viên Viên giúp đỡ, lúc bữa trưa chị Vương mang chút đồ ăn qua, tiến tới bên cạnh Ôn Nhung hỏi: “Cô giáo Ôn, thằng nhóc nhà tôi nói thầy Lâm nhiệt tình lắm, hôm qua thầy ấy còn tặng cho cả lớp mỗi đứa một cái từ điển điện tử gì đó. Cô giáo Ôn, cô nói xem, thứ kia có đắt lắm không? Bao nhiêu tiền cơ chứ?”

Ôn Nhung gặm bánh bao, lắc đầu: “Không sao, anh ta có tiền, người đó nghèo đến mức chỉ còn mỗi tiền.”

“Cái gì? Vậy thầy ấy rốt cuộc là nghèo hay là không nghèo đây?” Chị Vương nghe mà hồ đồ.

“Tóm lại là, anh ta cho cái gì thì cứ việc lấy cái đó, không lấy là phí phạm.” Ôn Nhung chỉ nói sự thật.

Nhưng trong mắt thôn dân thì chuyện không phải như vậy, người có tiền sẽ đồng ý chịu khổ, chạy đến vùng núi non heo lánh chim cũng không thèm ỉa như chỗ họ làm giáo viên? Nếu không phải có một trái tim đầy nhiệt thành, sao có thể tốt bụng như vậy.

Vậy nên, hình tượng giáo viên Lâm Tuyền tự thân tự lực vì sự nghiệp từ thiện cao cả được dựng lên vững chắc, Ôn Nhung cảm thấy rất khó hiểu, tên Lâm cảm thú này chỉ dựa vào một bộ mặt tươi cười, một cái miệng dễ tiện đã đánh bại hết cả thôn dân, từ lớn đến nhỏ đều bại dưới ống quần tây của anh ta. Bọn nhỏ thích nhất là thầy giáo Lâm lên lớp, người trong thôn thích nói chuyện phiếm với thầy giáo Lâm nhất, trưởng thôn nói có thầy giáo Lâm ở trong thôn, là may mắn của thôn bọn họ, giống như mấy hôm trước họ cũng từng dùng lời như vậy để nói về Tần Khiêm.

May mắn của mọi người, bất hạnh của tôi.

Ôn Nhung giúp bà nội của Viên Viên cho lợn ăn, bà nội Viên Viên nghỉ ngơi trong phòng. Trời tháng sáu, khí trời càng ngày càng nóng, Chuồng lợn cũng phải được dọn dẹp đúng lúc, nếu không đám lợn rất dễ bị nhiễm bệnh. Chuyện này đối với một cô gái thành phố mà nói thực sự là không dễ dàng, cũng may năng lực thích ứng của Ôn Nhung rất mạnh, không chê bẩn cũng không ngại mệt mỏi, nếu đổi lại là Đoạn đại tiểu thư, chắc có lẽ đã bị đám lợn hun cho ngất xỉu luôn rồi.

Aiz, cô chẳng nhớ gì cả, chỉ nhớ mỗi Bích Bích, nhất là cái miệng độc địa kia, lúc nào cũng đầy khí thế như vậy, cô đi mà không từ biệt như thế, Bích Bích nhất định sẽ rất tức giận đúng không.

“Quả nhiên em ở đây, chẳng lẽ đi điều dạy còn bao gồm cả dịch vụ cho lợn ăn nữa sao?”

Muốn lập tức dời trạng thái từ ưu tư buồn tình sang lãnh đạm chán ghét, thực đúng là một kỹ năng sống hạng khó. Ôn Nhung nghiêng người, thấy Lâm Tuyền đứng bên ngoài chuồng lợn, một anh ta ở trong hoàn

cảnh khôn khổ như ở đây còn có thể mặc cái áo sơ mi trắng ra phong vị ngọc thụ lâm phong, cảm giác phong thần tuần láng được. Ôn Nhung nhìn mà nhức cả mắt, không để ý tới anh ta, quay đầu lại tiếp tục làm việc.

Lâm Tuyền trái lại cũng không để ý đến thái độ của cô, sự kiện dẫm chân lẫn trước cũng coi như không hề phát sinh, cười hỏi: “Em định ở chỗ này ngây ngốc bao lâu? Hai tháng? Năm? Một năm?”

Ôn Nhung sét đánh cũng bất động, không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng nghĩ tới làm sao để cho hai chú lợn này ăn được béo trắng múp múp.

“Tôi đã điều tra lại chuyện kia một lần.” Lâm Tuyền một tay gõ rào chắn, giống như đang dẫn đo tìm từ ngữ. “Là Văn Lam và em gái em dùng thủ đoạn giả họa cho em. Lúc đó tôi quá mức tức giận, nhất thời không khống chế được tâm trạng mới như vậy.”

Ôn Nhung ngửa đầu mở tròng hai mắt, để mồ hôi chảy ra ngoài khóe mắt, lại cúi đầu, cẩn thận thu dọn, xách hai chiếc thùng con đi ra.

“Tôi biết em rất khó để tiếp nhận được chuyện đó, tôi có thể cho em thời gian.”

Ôn Nhung mắt nhìn thẳng tiếp tục đi, Lâm Tuyền đi theo phía sau cô, tiếp tục nói: “Em nói tôi chỉ muốn chiếm hữu, không sai, tôi nghĩ nếu như chiếm được em, em sẽ không phản bội tôi, trong nháy mắt đó, trong đầu tôi cũng trống rỗng, chỉ có duy nhất một ý nghĩ như vậy.”

Chợt, Ôn Nhung dừng bước, nặng nề đặt chiếc thùng xuống, xoay người.

“Tôi không muốn nói nhảm với anh nữa, anh rốt cuộc muốn thế nào, đây không phải là chỗ để đại gia nhiều tiền như anh giải trí.”

Cô tựa như không nghe lọt một câu nào của hắn, hoặc là, một câu cũng không muốn nghe.

Lâm Tuyền tiến lên một bước, thấp giọng nói: “Tôi hi vọng em trở về cùng tôi.”

“Sao?” Ôn Nhung nhìn trời một chút, “Lâm Tuyền, anh muốn một công cụ trong kế hoạch của anh trở về để làm gì?”

Lâm Tuyền sững sốt, chợt nhớ tới lời mình đã nói đêm đó.

“Anh thật đúng là chỉ biết sống trong thế giới của mình.” Ôn Nhung quay đầu, nhẹ nhàng nói, “Tôi không muốn nhắc lại chuyện đó, cũng không cần anh cho tôi thời gian, tôi chỉ muốn sống cuộc sống của riêng mình một lần nữa, một cuộc sống không có anh.”

Lâm Tuyền trầm mặc, nói: “Chúng ta đã đính hôn.”

“Đó chẳng qua chỉ là một tường kịch, anh tìm một lý do tùy tiện cũng có thể cho qua, tôi không ngại anh lấy bất cứ cớ gì.”

Ôn Nhung nhắc chiếc thùng lên lần nữa, tay lại bị Lâm Tuyền níu lại: “Tôi không hề nói không lấy em.”

“Tôi không hề nói sẽ lấy anh.”

Người này đúng là vô liêm sỉ vô địch thiên hạ, đến bây giờ mà vẫn có thể nói ra những lời như vậy! Ôn Nhung đẩy tay anh ta ra, cuối cùng còn chán ghét chà chà trên người.

“Em muốn tôi phải làm sao, nói cho tôi biết.”

Lâm Tuyền sống đến ngần này tuổi, lần đầu tiên hạ mình theo đuổi phụ nữ, bộ dạng này mà để Bành Duệ nhìn thấy nhất định sẽ bị chế giễu: ra ngoài lẩn lộn, kiểu gì cũng bị ăn miếng trả miếng.

Ôn Tiểu Nhung không thể hiểu nổi, anh già này cứ cuốn lấy cô rốt cuộc là còn muốn lấy thứ gì trên người cô nữa? Cô đã không còn gì để anh ta lợi dụng. Thế là, Ôn Nhung suy nghĩ một chút, cầm cái muỗng to dùng múc từ trong thùng ra một muỗng thức ăn cho lợn, ước lượng cái đồng sắc hương vị đều đủ cả này, sau đó, mắt cũng không chớp lấy một cái, hất tay đem cái thứ rất giàu hàm lượng kia đổ lên vai Lâm Tuyền.

Xong chuyện, cô vỗ tay một cái, đặt cái muỗng xuống, quay đầu nhìn người nào đó mặt đầy ản ản nói: “Có phải thấy tấm lăm đúng không? Anh có thể tha thứ cho tôi không, tôi không cố ý, vừa rồi tôi chẳng qua là nhất thời tâm trạng mất khống chế.”

Sau phút kinh ngạc lúc ban đầu, Lâm Tuyền lập tức hiểu ra tại sao cô lại làm vậy, cho nên hẩn nhìn cũng không nhìn đến vết bẩn trên vai, nói: “Tôi có thể tha thứ.”

“Phải, đúng rồi, anh có thể tha thứ, đây đã là cái gì, chẳng qua chỉ là bẩn bộ quần áo, giặt một cái là xong, hoặc là trực tiếp vứt đi mua bộ mới cũng được, bởi vì anh đâu có đau lòng.”

“Tôi biết em muốn nói gì, cho nên, tôi mới nói xin lỗi.”

Hẩn càng ngày càng cảm thấy trước mặt cô, vốn từ trở nên thật nghèo nàn, giống như có rất nhiều lời không nên nói như vậy, nhưng lúc nói ra nghe vào trong tai lại gượng gạo như vậy.

Ôn Nhung lắc đầu: “Anh không hiểu, anh cho rằng nói thật xin lỗi xong thì chuyện gì cũng xóa bỏ được sao, đừng có lấy tiêu chuẩn của anh để đánh giá người khác. Lòng người không dễ dàng thu mua như vậy, cũng không dễ dàng chữa trị như vậy. Anh nói anh đã điều tra lại lần nữa, nhưng bây giờ làm những thứ này thì có ích lợi gì nữa, tôi đã chẳng quan tâm.”

Con người sẽ thay đổi, sau khi đã trải qua một vài chuyện xong. Bạn hối hận, không có nghĩa là người khác sẽ vẫn còn đang chờ đợi bạn, giống như cô ấy đã bị tổn thương, cũng sẽ không để ý đến bạn có hối hận hay không.

Lâm Tuyền bỗng dưng có chút phiền não: “Cho nên tôi mới nói, làm sao thì em mới tha thứ cho tôi?”

“Tha thứ anh, có thể.” Ôn Nhung bĩu môi, “Chờ đến khi nào anh bất lực.”

Chân mày Lâm Tuyền giật một cái: “Tôi đang nói thật.”

Ôn Nhung liếc anh ta: “Tôi cũng đang nói thật. Nhớ anh đã từng nói, có thể tha thứ tôi một lần, nhưng không thể tha thứ cho tôi nhiều lần. Mặc dù tôi không biết tôi có gì phải cần anh tha thứ, nhưng bây giờ, tôi muốn nói, tôi có thể tha thứ cho anh nhiều lần, nhưng lần này tôi không muốn tha thứ cho anh, cho nên, mới đi cho.”

Một chữ “Mời” khiến cho khoảng cách giữa hai người cách xa một vạn tám ngàn dặm, giống như có một cái rãnh sâu thẳm vắt ngang trước mắt, không có cách nào vượt qua.

Ôn Nhung xoay người muốn đi, Lâm Tuyền vòng lên trước người cô, cố gắng ngăn cản cô, nê hà Ôn Nhung tay chân linh hoạt hơn hẳn nhiều, lắc mình một cái đã lách qua hắn: “Anh không thấy phiền sao.”

Lâm Tuyền cúi đầu, giống như nghĩ đến điều gì, ánh mắt bỗng trở nên mềm mại, rồi lại giống như nghĩ đến chuyện gì đó, vẻ mặt nhanh chóng trầm xuống: “Tôi cũng không biết khi đó em thích tôi.”

Một câu nói khiến cho Ôn Nhung bị giáng xuống mười tám tầng địa ngục chết cứng, sau đó khiến cho cả người như bị đánh tiết gà từ lòng đất sống dậy: “Lâm Tuyền, anh có biết ba chữ không biết ngượng viết như thế nào không hả!”

“Tôi cai thuốc, trước bắt đầu từ chuyện này.”

Lại một câu ném Ôn Nhung vào trong ao, lửa giận toàn thân toàn tâm xèo xèo biến thành khói xanh. Nhưng không lâu lắm, lửa cũ lại bùng cháy, thực sự không thể nói chuyện với người này được, chỉ cần nói một lần, tất cả sự bình tĩnh của cô đều bị ném ra ngoài chín tầng mây. Ôn Nhung vừa muốn mở miệng, Tần Khiêm bước tới, anh ta thấy Ôn Nhung cùng Lâm Tuyền thì nhất thời sửng sốt, nhìn bầu không khí giương cung bạt kiếm này, có chút không chắc chắn không biết có tới đúng lúc hay không.

Song, Ôn Nhung vừa thấy Tần Khiêm, đột nhiên nảy ra ý hay, cô hất Lâm Tuyền ra, chạy đến bên cạnh Tần Khiêm, hít một hơi, đưa tay kéo lấy tay thầy tiểu Tần: “Lâm Tuyền, dính hôn gì đó trong lòng chúng ta đều rõ đã xảy ra chuyện gì, chuyện đó không trói buộc tôi được. Giờ tôi đã có cuộc sống mới, nếu như anh còn có một chút xíu ản ản với tôi, thì đừng nên tới phá hoại.”

Hồn Tần Khiêm lơ lửng một lúc lâu, cho đến khi bị Ôn Nhung lặng lẽ nhéo vào lòng bàn tay, anh ta mới hồi hồn lại, khuôn mặt thanh tú dâng lên một tầng đỏ nhạt, anh rất thông minh, không nhiều lời, để mặc Ôn Nhung kéo tay mình.

Lâm Tuyền biến sắc, nhìn chằm chằm bàn tay nắm chặt của bọn họ, bóng sáng chìm nổi trong lòng mắt, vẻ mặt bất định, một lúc sau cuối cùng cũng tỉnh táo lại, từ từ nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Ôn Nhung, chuyện này không hề thú vị.”

Ôn Nhung cũng nở nụ cười, không nhanh không chậm nói: “Anh cho rằng tôi và thầy Tần cùng được điều đến đây dạy chỉ là do trùng hợp?”

Lâm Tuyền đột nhiên nheo mắt lại, viền môi cứng đờ.

Ôn Nhung không nhìn anh ta nữa, kéo Tần Khiêm đi ra ngoài: “Chúng ta đi thôi.”

Chờ đi được một đoạn, quay đầu lại thấy Lâm Tuyền không đi theo, Ôn Nhung mới thở phào nhẹ nhõm, lập tức buông Tần Khiêm ra, hai tay làm thành hình chữ thập, lạy nói: “Ngại quá, mới vừa rồi tình thế cấp bách mới có hạ sách này, cảm ơn anh không vạch trần tôi.”

“Không có gì,” Tần Khiêm tốt bụng cười cười, “Cô và anh ta đang cãi nhau mâu thuẫn sao?”

“Nếu chỉ là mâu thuẫn thôi thì đã tốt.” Ôn Nhung cười khổ.

“Không có biện pháp để giải quyết sao? Tôi thấy anh ta vì cô mà đến tận đây, coi như có lòng.”

“Chuyện của tôi và anh ta không thể nói rõ trong một câu được. Tóm lại, mới đầu là người nhà ép tôi đính hôn với anh ta, sau đó anh ta làm chút chuyện tổn thương đến tôi, tôi không muốn tha thứ cho anh ta.” Ôn Nhung thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngẫm nghĩ xong, nói: “Thầy Tần, anh có thể giúp tôi một chuyện chứ?”

“Cô nói đi.”

Chuyện như vậy bảo người ta giúp một tay quả thực rất khó mở miệng, hành vi lợi dụng người ta thực sự không được quang minh lỗi lạc, nhưng giờ không cho thuốc mạnh thì không được, huống chi với tên kia cũng chẳng có gì mà phải nói nhân với nghĩa, Ôn Nhung cắn răng một cái, nghĩ xong, bất chấp tất cả nói, “Giống như lúc này đây, có thể làm bộ như chúng ta đang kết giao chứ, không cần thời gian quá dài, chỉ chờ đến khi anh ta đi là được.”

Tần Khiêm không đáp lại ngay, sờ sờ cằm giống như đang suy nghĩ; Ôn Nhung hồi hộp nhìn anh ta, thấy anh ta chậm chạp không trả lời, thở dài: “Thôi bỏ đi, đây quả thực là làm khó anh...”

“Cô giáo Ôn, cô vừa nãy nói tôi và cô cùng được điều đến đây dạy không phải là trùng hợp.” Tần Khiêm nhìn cô cười nói, “Cô nói đúng rồi đấy, đây quả thực không phải là sự trùng hợp.”

“Sao?”

“Tôi cố ý tới đây dạy, bởi vì cô ở đây.”

Ôn Nhung kinh ngạc, lời này nghe có chút mập mờ làm sao.

Tầng đỏ ửng trên mặt Tần Khiêm còn chưa rút đi, lại nói từng câu từng chữ cực kỳ nghiêm túc: “Ôn Nhung, nếu như cô quyết định chia tay với anh ta, vậy có thể cho tôi một cơ hội được chứ? Không phải là kiểu làm bộ đó, mà là thực sự kết giao.”

51. Chương 51

Sáng sớm, bên trong phòng học cũ nát truyền ra tiếng đọc sách lạnh lạnh, kế hoạch một ngày là trong vòng một buổi sáng, phải dạy ba tiết, Ôn Nhung lại đưa bọn nhỏ đến sân tập chơi một lúc, đến trưa đã kiệt sức.

“Cô Ôn, sao không vào ăn, bên ngoài nóng lắm đấy.” Cô giáo Thiệu cầm hộp cơm lên ngồi bên cạnh Ôn Nhung, “Chỗ chúng tôi mùa hè rất oi bức, không quen đứng không?”

Ôn Nhung đã ôm hộp cơm ngồi ở một góc của sân tập ngay góc một lúc lâu, lúc này lấy lại tinh thần, lập tức cười cười: “Tôi không sợ nóng, cũng quen rồi, chẳng qua là ngủ không được ngon.”

“Ngủ không ngon sao, có tâm sự?”

Ôn Nhung bới những hạt cơm đã sớm nguội lạnh, suy nghĩ một chút nói: “Không có gì, không phải chuyện gì to tát, chị Thiệu, không cần lo cho tôi.”

Cô giáo Thiệu cảm khái nói: “A a, mọi người có thể đến đây dạy thực sự không phải chuyện dễ dàng, chỗ chúng tôi chẳng có gì cả, kém xa trong thành phố. Nghe nói thầy Lâm gần đây vẫn mất ngủ, đại khái là không quen với hoàn cảnh ở đây. Thầy ấy còn đang bị thương, ăn cơm giặt quần áo chắc cũng không tiện.”

Ôn Nhung nhìn theo tầm mắt của cô giáo Thiệu, xuyên qua khung cửa sổ, Lâm Tuyền đứng trên bục giảng, đám nhỏ vây quanh anh ta, đám nhóc lớn một chút sắp phải thi chuyển cấp, nếu có thể đến trấn trên để học trung học, thì có nghĩa là bước đầu tiên đã thành công. Trong tay bọn nhỏ cầm sách giáo khoa nhao nhao ngược về phía Lâm Tuyền học hỏi, Lâm Tuyền cúi đầu, lộ ra nụ cười, kiên nhẫn giải đáp từng thứ cho bọn nhỏ, thạch cao ở tay phải còn chưa dỡ bỏ, tay trái thỉnh thoảng viết gì đó lên quyển sách, lơ đãng nhìn qua, anh ta rất dịu dàng.

Ánh mặt trời chói chang, khiến cho khóe mắt Ôn Nhung hơi đau, yên lặng thu hồi tầm mắt.

“Không biết sao thầy Lâm lại tới đây dạy, nghe trưởng thôn nói thầy ấy vốn là người làm ăn.”

Ôn Nhung chuyên tâm ăn cơm, thuận miệng phụ họa nói: “Ai mà biết được.”

Cô giáo Thiệu đối với Lâm Tuyền càng thêm tán thưởng: “Thầy Lâm đúng là một người đàn ông tốt.”

Ôn Nhung còn chưa nuốt xong miếng cơm, thiếu chút nữa bị nghẹn chết. Đàn ông tốt, giữa cầm thú cùng với ba chữ này cách xa đến mấy giải ngân hà, qua mấy vạn năm ánh sáng chứ.

Cô giáo Thiệu lại nói: “Người đàn ông đối xử tốt với trẻ con phần lớn đều là người đàn ông tốt.”

Ôn Nhung đang muốn phản bác, lại nghĩ, Lâm Tuyền mặc dù là người giả dối, thủ đoạn ác độc, nhưng không thể phủ nhận, anh ta đối xử rất tốt với Tử Hào, vậy nên, Ôn Nhung ngượng ngùng cúi đầu, tiếp tục ăn cơm.

“Thầy Lâm.”

Khóe mắt Ôn Nhung liếc thấy Lâm Tuyền đang đi về phía bọn họ.

“Vắt vả vắt vả rồi, tôi giúp thầy lấy cơm rồi đây, tới đây cùng ăn đi.” Cô giáo Thiệu tốt bụng tiếp đãi Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền ngoan ngoãn nhận lấy hộp cơm, nhìn Ôn Nhung đang im lìm cúi đầu không lên tiếng một chút, ngồi cách ra một khoảng. Sau khi ngồi xong, cô giáo Thiệu bắt đầu nói chuyện với Lâm Tuyền.

“Thầy Lâm rất thích trẻ con?”

“Phải.”

“Nhìn tuổi của anh, chắc cũng có con rồi chứ?”

“...” Lâm Tuyền im lặng một lúc, mới nói. “Có con trai.”

Cô giáo Thiệu lập tức tò mò: “Vậy đến đây công tác, vợ thầy có ủng hộ không?”

“Cô ấy hẳn là ủng hộ.”

Lâm Tuyền nói như vậy, như có thâm ý nhìn về phía Ôn Nhung, Ôn Nhung nín thở, làm bộ như không nghe thấy gì, cô không biết trong hồ lô của Lâm Tuyền chứa thuốc gì, sáng nay đụng phải cô cũng không hề hỏi cô chuyện về Tần Khiêm, người đàn ông này rốt cuộc là đang cất chứa âm mưu quỷ kế hèn hạ gì?

Cô bị kẹp giữa hai người thực sự không biết mùi vị gì nữa, may mà Tần Khiêm lại lần nữa đội hào quang thiên sứ hạ xuống.

Thầy Tần cười lên càng giống thiên sứ: “Tôi mới vừa từ trần trên về, có mua chút thức ăn.”

“Anh đi trần trên?”

Ôn Nhung lấy làm kinh hãi, từ đây đến trần trên mỗi ngày chỉ có hai chuyến xe, chuyến xe sớm 5 giờ sáng đã khởi hành, quay về lại càng bất tiện, chỉ có mỗi một chuyến buổi tối, cho nên trên đường về nếu may ra thì có thể gặp được ba chuyến xe thuận đường, nếu mà không may thì chỉ có thể đi bộ.

Nhìn thầy Tần đầu đầy mồ hôi, chắc là về sau rồi, lại nhìn hộp cơm nóng hổi trên tay anh ta, Ôn Tiểu Nhung rơi lệ đầy mặt, đối với một đứa cháu ăn như cô mà nói, nóng không là cái gì, bản cũng chẳng coi vào

đâu, duy chỉ có đói là coi như lấy của cô nửa cái mạng, mặc dù sự nhẫn nại của cô rất kiên cường, nhưng đói mặt với đồ ăn tươi mới một tháng không thấy vẫn không thể nào bình tĩnh được.

“Hôm qua không phải cô nói khẩu vị không được tốt sao, tôi mua giúp cô mấy thứ, mặc dù không phải là nhiều lắm.”

Trong nháy mắt, quanh người thầy Tiểu Tần tỏa ra ánh sáng mãnh liệt mà ấm áp.

Cô giáo Thiệu đẩy cặp mắt kính dày cộm, mập mờ thốt lên từ kẽ răng: “Thầy Tần đặc biệt lên trấn trên mua thức ăn cho cô giáo Ôn, chúng tôi lại chỉ được ăn mỗi bánh bao cải trắng.”

Lời còn chưa nói hết, Lâm Tuyền đột nhiên chen vào một câu: “Cô ấy không ăn được tôm.”

Tần Khiêm sững sốt, vội hỏi: “Có thật không?”

Tôm ở chỗ này rất hiếm có, hôm nay anh ta may mắn mua được, những cũng chẳng mua được mấy con ngon.

Ôn Nhung không chút nghĩ ngợi cầm một con tôm lên bỏ vào trong miệng, còn lẩm bẩm: “Ai bảo tôi không ăn được.”

Ai ngờ Lâm Tuyền đột nhiên vỗ bốp một phát vào lưng Ôn Nhung, tôm trong miệng cô lập tức bị sặc ra ngoài.

Ôn Nhung cau: “Anh làm gì vậy!”

Lâm Tuyền gấp hết tôm trong hộp cơm của Tần Khiêm ra, từ từ nói: “Quên lần trước bị dị ứng khổ sở thế nào rồi à?”

“Tôi mang theo thuốc chống dị ứng...”

Lời vừa ra khỏi miệng, Ôn Nhung tự biết lỡ mồm, Lâm Tuyền là cao thủ bóc vỏ, cô là khác quen thường xuyên trúng chiêu, vậy nên không thèm nói nhảm nữa, cầm hết tôm lên ăn sạch. Tần Khiêm giống như một đứa trẻ làm chuyện sai lầm, cuống quýt muốn ngăn cản, nhưng không còn kịp rồi, Ôn Nhung dùng sức nhai tôm, khí thể đem cả vỏ cũng nuốt vào.

Sau đó, dưới cái nhìn chết lặng của Tần Khiêm, Ôn Nhung tiêu diệt sạch sẽ đồng tôm, cuối cùng, cười nói với Tần Khiêm: “Anh cố ý mua giúp sao tôi lại có thể không ăn được, Yên tâm, lát về tôi uống thuốc vào là ổn ngay thôi.” Ôn Nhung rút khăn giấy ra giúp anh ta lau lau mồ hôi trên trán: “Mau vào nhà nghỉ ngơi đi, chiều còn phải lên lớp nữa.”

Cô giáo Thiệu che miệng cười trộm, lấy cùi chỏ chọc chọc Lâm Tuyền, dùng vẻ mặt đến anh nháy mắt với hắn, ai ngờ Lâm Tuyền chẳng có phản ứng gì, bóng cây loang lổ, tựa hồ như đang hòa tan nét cười yếu ớt nơi khóe miệng hắn. Hắn chợt đứng dậy, chặn giữa Ôn Nhung và Tần Khiêm, cúi đầu chuyển tầm mắt lên chiếc khăn giấy trên tay cô dừng một lúc, nói: “Em không phải loại người dễ thay lòng như vậy. Nếu để trả thù tôi mà không tiếc tổn thương đến bản thân, em có thể đổi cách khác.”

Ôn Nhung đón lấy tầm mắt của anh ta, ánh mặt trời hắt sau lưng anh ta, cô không thể không nheo mắt để chống cự lại cảm giác choáng váng này: “Cho dù tôi có làm gì, cũng không liên quan đến anh.”

Cô không nói gì nữa, như vậy là tốt rồi, đem tâm trạng không chế ở 30 độ, quá nóng quá lạnh đều là cảm xúc quá bén nhọn, giết địch một ngàn tự thương tám trăm thực không đáng/

Ôn Nhung quay lại phòng học, Tần Khiêm đi theo sau cô, cô chống mặt bàn, thở dài: “Anh không cần phải làm vậy đâu.”

Ngày hôm qua, khi anh ta đột nhiên tỏ tình, cô cơ hồ trả lời theo bản năng, tôi không thể. Nói ra khỏi miệng xong mới phát hiện mình nói quá thẳng thừng, lại cuống quýt giải thích, bây giờ tôi chỉ muốn làm cho tốt công việc trước mắt, chuyện tình cảm, tôi không suy tính nhiều như vậy.

Cô nói lời không mạch lạc, Tần Khiêm vẫn yên tĩnh nghe đến cuối cùng, sau đó anh nói, không sao. Cô cho rằng, cô đã cự tuyệt, vậy anh ta sẽ không giúp cô nữa, nhưng ai ngờ hôm nay anh ta lại làm vậy.

Tần Khiêm trái lại rất tự nhiên nói: “Cô giáo Ôn không cần cảm thấy gánh nặng.”

Ôn Nhung vội là lên: “Nhưng mà, tôi không thể đón nhận như chuyện đương nhiên vậy được.”

Tần Khiêm không nhanh không chậm cắt lời cô: “Cô giáo Ôn không phải cần giúp một tay sao, hình như muốn anh ta hết hy vọng không phải là chuyện dễ dàng, dựa vào mình cô chắc không được, cho nên, tôi chẳng qua chỉ làm chút chuyện trong khả năng mà thôi.”

Ôn Nhung thực sự không biết nói gì cho phải, người sắc sảo như vậy, sao cô lại cự tuyệt chứ, nhưng mà, con người chính là hèn hạ như vậy, chén trà ngon đặt ngay trước mặt mình vĩnh viễn không cách nào thơm tới tận tim.

Buổi chiều không thấy bóng dáng Lâm Tuyền đâu, Ôn Nhung cũng không suy nghĩ nhiều. Lên lớp xong, cô và Tần Khiêm cùng nhau trở lại ký túc xá, trước khi vào cửa, cô cố ý nhìn sang bên cạnh, trong nhà không có tiếng động gì, anh ta vẫn chưa về.

Từ từ, Ôn Nhung đột nhiên tỉnh lại, cô mặc xác anh ta có về hay không, dứt khoát vào nhà.

Một mỗi cả một ngày, ngay cả sức để rửa mặt cũng không có, nhưng mà mang một thân toàn mồ hôi đi ngủ, nằm mơ cũng bị chua chết. Ôn Nhung ngã trên giường sờ sờ cổ, đột nhiên cảm thấy có chút không ổn, cảm giác ram ráp chỉ chút trên tay lập tức khiến cô tỉnh táo. Cô mượn ánh đèn nhìn kỹ cánh tay, bắp đùi, lại vén áo lên, lòng lạnh mất một nửa, mấy nốt đỏ thê thảm không chịu nổi này là cái gì —— cô bị dị ứng rồi!

Cô rõ ràng đã uống thuốc rồi, Ôn Nhung lập tức lục thuốc trong túi xách ra, vừa nhìn thiếu chút nữa ngất luôn, tại sao hộp thuốc này không phải thuốc chống dị ứng của cô?! Nhất định là lúc hồ đồ nào đó đã bỏ nhầm thuốc vào rồi.

Nhớ lại lúc trước có một lần cô và Lâm Tuyền đi ăn món Ý, không cẩn thận ăn luôn cả con tôm trong canh vào, tối hôm đó toàn thân cô không có chỗ nào là không đỏ, đây cũng chưa tính là cái gì, lúc Lâm Tuyền đưa xe đưa cô đến bệnh viện, cô vì tức ngực hít thở không thông ngay cả xe cũng không xuống nổi, cuối cùng là Lâm Tuyền ôm cô vào.

Phát ban đỏ chẳng qua chỉ là triệu chứng lúc đầu, nếu như không kịp thời uống thuốc thì sẽ càng ngày càng nghiêm trọng. Cái này gọi là bệnh từ miệng mà đến, tự làm từ chịu, buổi trưa cô mà không ăn thua với Lâm Tuyền thì bây giờ cũng đâu có đụng phải tai vạ thế này.

Ôn Nhung muốn bản thân tỉnh táo, nhưng chỗ này ngay cả phòng khám bệnh hạng ba cũng không có, nếu quả thực xảy ra sự cố, chẳng phải cô chỉ còn đường chết! Đúng lúc đó, ngoài cửa truyền đến tiếng của Tần Khiêm: “Cô giáo Ôn, tôi còn dư nước, cô có cần không?”

Ôn Nhung đang cầm gương nhìn cái mặt hóa thành đầu heo kia khóc không ra nước mắt, nếu mà bị Tần Khiêm thấy, không biết anh ta sẽ tự trách đến mức nào. Đang lúc do dự, giọng của Tần Khiêm ở bên ngoài lại vang to hơn: “Cô giáo Ôn?”

“Không cần đâu, tôi đủ nước rồi.”

“Vậy được. À, chỗ tôi còn có chút trái cây, cũng là mua lúc sáng nay.”

“.... Tự anh ăn đi, tôi không ăn được.”

“Chỉ là hai quả táo thôi.”

“...”

Anh tới tôi đi quá tam ba bận xong, cửa được hé ra một cái khe nhỏ, Tần Khiêm đang thấy kỳ quái, Ôn Nhung chợt lộ ra nửa cái đầu, nhanh chóng vươn tay cầm lấy táo, nói cảm ơn, đang muốn đóng cửa, một bàn tay lại giành trước chặn cửa phòng lại.

“Đang yên lành, che mặt làm cái gì?” Lâm Tuyền bất chợt xuất hiện ở phía sau.

Ôn Nhung cả kinh, không hi vọng nhất là bị người ta nhìn thấy cái bộ dạng này, nhưng lại khó tránh khỏi chột dạ, cúi đầu không nhận được nói: “Chuyện không liên quan đến anh, tôi mệt rồi, muốn ngủ.”

Tần Khiêm cũng đúng lúc nói: “Thầy Lâm, chúng ta đừng nên quấy rầy cô giáo Ôn nữa.”

Lâm Tuyền đầu tiên cười một tiếng, bỗng nhiên trầm mặt, tay trái dùng sức đẩy cửa ra, Ôn Nhung không ngờ anh ta dám phá cửa mà vào, liền tiếp lui về phía sau hai bước.

“Anh làm cái quái gì vậy...”

Lời còn chưa nói hết, cô đã bị Lâm Tuyền kéo ra dưới đèn, cả cái mặt heo bị anh ta nhìn rõ ràng.

Ôn Nhung quay đầu sang chỗ khác, xấu hổ vô cùng: “Lâm Tuyền, anh lập tức đi ra ngoài cho tôi.”

Lâm Tuyền lại kéo mặt cô lại, nhìn cái mặt heo nghiêm túc nói: “Đã thành cái dạng này, còn muốn giận dữ với tôi?”

Giận dữ, anh ta tưởng cô chẳng qua chỉ đơn giản là giận dữ với anh ta chắc? Trời đất chứng giám, cô thật muốn nhân danh mặt trăng lập tức tiêu diệt người đàn ông này.

“Cô giáo Ôn, cô đây là làm sao vậy?!” Tần Khiêm bị dung nhan của Ôn Nhung làm cho kinh hãi.

“Còn không phải tại tôm của anh gây họa.” Lâm Tuyền lạnh nhạt trả lời một câu, lại lập tức nói với Ôn Nhung, “Mau nằm xuống, uống thuốc.”

Ôn Nhung mím môi, không cam lòng nói: “Không có thuốc, tôi quên mang rồi.”

Tần Khiêm một đáng nhân tài hoảng hồn, anh ta không ngờ tới Ôn Nhung lại dị ứng với tôm đến trình độ này: “Vậy làm sao giờ? Tôi, tôi vào thôn tìm thuốc ngay bây giờ.”

Anh ta vội vã chạy đi, không nghe thấy Ôn Nhung gọi anh ta bảo đừng đi, đi cũng vô ích, người trong thôn làm sao mà có loại thuốc này được.

Lâm Tuyền chờ Tần Khiêm đi xong, kéo Ôn Nhung đến trên giường, ra lệnh: “Em ngoan ngoan nằm xuống đi.”

Ôn Tiểu Nhung đã tiến hóa thành đầu heo bùng mặt trừng anh ta, lại thấy Lâm Tuyền chạy đến cạnh bàn rót chén nước, lại lấy từ trong túi xách trên người ra hai hộp thuốc.

Lâm Tuyền đưa thuốc và nước tới trước mặt Ôn Nhung: “Mau uống đi.”

Ôn Nhung nhìn viên thuốc trong tay anh ta, trong đầu trống rỗng một giây, hỏi: “Sao anh lại có thuốc?”

Lâm Tuyền cúi xuống, mặt không đổi sắc nói: “Vừa vặn có.”

Cô thực ra không muốn ăn viên thuốc hồi ôi này, nhưng mà tình huống không cho phép cô tùy hứng, Ôn Nhung một ngụm nuốt viên thuốc, uống một chén nước.

Lâm Tuyền lấy tay sờ sờ trán cô: “May mà hôm nay ăn không nhiều, nếu mà thuốc không áp chế được, nhất định phải đi bệnh viện.”

Ôn Nhung chán ghét quay đầu né khỏi cánh tay anh ta, mặt lui đến góc giường, không chê nóng kéo chăn trùm qua đầu: “Bệnh của tôi tự tôi biết, một lát là ổn, anh đi đi.”

Lâm Tuyền ngồi xuống bên giường: “Tôi chờ ban đồ trên người em rút bớt rồi sẽ đi.”

Ôn Nhung ôm chặt lấy người, nhắm mắt lại: “Tôi không muốn ở chung một phòng với anh.”

Bên trong phòng trở nên yên tĩnh lại, Ôn Nhung vùi đầu trong chăn, dựng thẳng tai lắng nghe, qua một lúc lâu, cô nóng đến mức toàn thân vã mồ hôi, xung quanh vẫn yên lặng chỉ còn tiếng tim đập của cô, từng tiếng mạnh mẽ vọng vào màng nhĩ của cô.

Anh ta đã đi rồi đúng không? Nhưng cô không nghe thấy tiếng đóng cửa. Vậy là chưa đi rồi. Sao anh ta không lên tiếng, là không có cách nào phản bác sao?

Thời gian phẳng phất như cổ ý kéo dài từng nhịp, Ôn Nhung chờ nửa ngày, gần như là thở ra carbon hít vào cũng carbon, đúng vào lúc cô đang không nhận được muốn ló đầu ra lấy hơi, chặn trên đỉnh đầu bị người ta kéo xuống.

Cô cuống quýt ngẩng đầu, mặt anh ta đang ở ngay trước mắt, cặp mắt mỏng như cánh ve luôn khiến người ta khó hiểu phía trên kia lạnh như băng, lúc này, nếu như cô không nhìn lầm, tình cảm chìm nặng nơi đây mất phía sau cặp kính kia, giống như muốn bao phủ lấy cô, cuốn vào trong ngực, ép tới mức người thở không thông.

Anh ta cúi người, hít lấy hơi thở của cô, nhẹ giọng nói: “Khi đó, tôi quả thực muốn đoạt lấy em, cho rằng nếu như đoạt lấy em là có thể có em. Nhưng đây không phải là ham muốn chiếm hữu như em nói, mà là bởi vì...”

“Ôn Nhung, trưởng thôn tới rồi, bác ấy mượn được một cái máy kéo, tôi đưa cô đi bệnh viện.”

Tần Khiêm xông vào cắt đứt lời Lâm Tuyền, Lâm Tuyền nhú nhú mày, đứng thẳng dậy, lãnh đạm nhìn Tần Khiêm. Tần Khiêm lòng như lửa đốt, không chú ý tới không khí bất thường bên trong phòng.

Ôn Nhung nhất thời hồi hồn, cô túm chăn dựa trên tường, mở miệng hít sâu hai lần, trầm giọng nói: “Không cần phiền vậy, tôi đã uống thuốc, thoải mái hơn rồi. Thầy Tần, anh ở lại với tôi là được.”

“Cô thấy sao rồi?” Tần Khiêm lập tức đi tới bên cạnh cô.

Ôn Nhung tay phải nắm chặt lấy tay Tần Khiêm, tay trái cầm lấy hộp thuốc trên bàn, ném cho Lâm Tuyền: “Đừng tưởng là anh cứu tôi một lần là có thể thay đổi được chuyện gì, chuyện đã qua vĩnh viễn sẽ không thay đổi, và xin anh cũng đừng nhắc lại chuyện kia nữa, tôi thấy rất ghê tởm. Tôi không muốn bây giờ có bất cứ hiểu lầm gì với người ở bên cạnh tôi lúc này, cho nên, tôi có thể nói rõ ràng cho anh biết, Lâm Tuyền, tôi không thích anh, tôi cần một người quan tâm đến tôi như Tần Khiêm, không phải anh.”

Sắc mặt Lâm Tuyền trắng bệch, ánh mắt như bị hút sạch nhìn khuôn mặt hờ hững của Ôn Nhung, liều mạng siết chặt hộp thuốc trong tay.

52. Chương 52

Ôn Nhung không biết mình đã ngủ thế nào, không hiểu sao, toàn bộ giấc mộng chỉ có một đôi mắt, đôi mắt của Lâm Tuyền, ánh mắt chứa đựng khiếp sợ cùng bị thương, cô ngồi dưới đất, cùng cặp mắt đó mặt đối mặt, cho đến khi trời sáng.

Ôn Nhung mở mắt, đầu choáng mắt hoa, giơ tay lên nhìn một chút, ban đỏ trên người đã rút hết, hữu kinh vô hiểm. quá may mắn. Nghĩ đến thuốc của Lâm Tuyền, tâm trạng cô lại xuống thấp, có một loại cảm giác nói không nên lời. Dù thế nào đi chăng nữa, cô cũng đã nói ra câu nói kia, nhưng một khắc sau khi nói xong không hề nhẹ nhõm như cô tưởng, lại giống như bị xiềng xích, ngay cả cử động cũng không thể.

Ôn Nhung bước ra ngoài, hít một hơi thật sâu không khí trong lành buổi sớm, đem hơi thở dơ bẩn một đêm phun ra hết. Tần Khiêm ở bên cạnh nghe thấy tiếng động lập tức chạy ra ngoài, thấy Ôn Nhung, lập tức nở nụ cười: “Cô giáo Ôn, ban đỏ trên mặt cô rút hết rồi.”

Ôn Nhung sờ sờ mặt, cười nói: “Đúng vậy, hết hồn.”

“Ngại quá, tôi không biết cô không ăn được tôm.”

“Không sao, là tự tôi coi nhẹ. Tối hôm qua cảm ơn anh nhé.”

Tối hôm qua, sau khi cô nói lời kia xong, Tần Khiêm chăm sóc cô đến tận khuya mới rời đi, anh ta cũng không hỏi chuyện gì đã xảy ra giữa bọn họ, chỉ im lặng ở bên cô.

Ôn Nhung nghĩ một chút, lại cảm ơn lần nữa.

Thầy Tiểu Tần tỏa ra ánh sáng thiên sứ, không để ý nói: “Không cần phải cảm ơn tôi nhiều vậy, tôi cũng đâu có làm gì.”

“Nếu không có anh ở đây, tôi cũng không có cách nào nói được những lời như vậy.”

Cô không phải là người giỏi nói những lời tàn nhẫn, lúc nói những lời đó, tay của cô vẫn siết chặt tay Tần Khiêm, thực ra là vì hốt hoảng, sợ mình không nói ra được.

Tần Khiêm nhìn gương mặt nghiêng cúi xuống của Ôn Nhung, không nhịn được hỏi: “Cô giáo Ôn, cô thực sự không sao chứ?”

Ôn Nhung gần như nở nụ cười ngay lập tức: “Không sao, rất ổn.”

Cô cười quá miễn cưỡng, Tần Khiêm muốn nói lại thôi, một lúc sau, mới nói: “Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta đến lớp học đi.”

Ôn Nhung theo bản năng nhìn về phía cánh cửa đóng chặt bên kia, gật đầu nói: “Được.”

Từng ngày qua đi, khoảng cách đến kỳ thì ngày càng gần, đám trẻ con học lớp lớn đều rất hồi hộp, Ôn Nhung không phụ trách bài vở của bọn nhỏ, nhưng nhìn ra được Tần Khiêm, cô giáo Thiệu càng thêm bận rộn hơn lúc trước.

“Các em phải học tập các anh, các chị, bọn họ cố gắng như vậy, chúng ta cũng không thể thua được.”

Ôn Nhung bơm hơi cho mấy đứa nhỏ học lớp bé, đám trẻ con phía dưới cười lộ ra cả hàm răng trắng. Ôn Nhung quét mắt nhìn một vòng, đột nhiên cảm thấy có chút không đúng.

“Sao hôm nay Lữ Dự không tới?”

“Báo cáo, trong nhà Lữ Dự xảy ra chuyện ạ.”

Ôn Nhung giật mình: “Xảy ra chuyện gì?”

“Hình như là anh nó bị ốm.”

Trong nhà Lữ Dự đang nuôi một người anh bị bệnh tim bẩm sinh, người nhà cũng đã dẫn cậu bé đến bệnh viện lớn chạy chữa, nhưng không cách nào kham nổi tiền thuốc men đắt đỏ, chỉ có thể ngừng, bây giờ cả ngày nằm trên giường, giống như một nửa đã là người chết. Ôn Nhung cảm thấy rất có khả năng là anh cậu nhóc lại phát bệnh.

Tan lớp, Ôn Nhung vội vàng chạy vào trong thôn, cô giáo Thiệu cũng đi cùng cô.

“Aiz, trước kia cũng từng xảy ra chuyện thế này rồi, lần đó rất nguy hiểm, lúc đưa được lên bệnh viện ở trấn trên đã hôn mê rồi, cứu chữa nửa ngày mới nhận lại được một cái mạng.”

“Cứ như vậy mãi cũng không phải cách hay.”

“Còn làm gì được nữa, không có tiền mà, lại còn phải nuôi mấy đứa con nữa.”

Lời này thẳng thắn trần trụi như vậy, đâm thẳng vào trái tim Ôn Nhung, cô vội bước chạy tới nhà họ Lữ, vừa vào cửa đã bị cảnh tượng trước mắt dọa đến.

Trong căn nhà đơn sơ vang lên tiếng khóc ngút trời, mẹ Lữ ôm đứa bé không còn chút sinh khí nằm trên giường khóc đến tê tái ruột gan, bên giường một nhà lớn bé vây quanh, Tiểu Khoai sợ chen chúc ở giữa không ngừng rơi ra từng hạt nước mắt to bằng hạt đậu, khuôn mặt nhỏ đều ướt sũng nước mắt. Hàng xóm chạy tới cũng không ít, đứng ngoài cửa rì rầm, đều không nhịn được lắc đầu.

Cô giáo Thiệu phản ứng kịp thời, đem đứa trẻ kéo ra bên cạnh, lau nước mắt, hỏi: “Anh em thế nào rồi?”

Tiểu Khoai sợ khóc nức nở, một lúc lâu mới thở đều được ra một hơi nói: “Anh phát bệnh, đột nhiên ngất đi.”

Ôn Nhung vội kêu lên: “Sao không đưa đến bệnh viện?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Khoai sợ nhăn lại, nước mắt rơi xuống lăn tăn, một câu cũng không nói ra miệng. Ôn Nhung ngẩng đầu nhìn tình hình trong nhà, một nhà tám miệng ăn chen chúc trong một căn phòng nhỏ rách nát, nhà chỉ có bốn bức tường, trừ giường, cái bàn, cái ghế ra thì không có đồ dùng nào khác. Cô hiểu ra, với tình hình này, bảo nhà người ta biết lấy đâu ra tiền mà chữa bệnh cho con được?

Tận mắt chứng kiến hiện thực tàn khốc luôn khiến cho người ta quặn lòng.

Tiểu Khoai sợ ngược khuôn mặt đầy nước mắt, nức nở nói: “Cô Ôn, cô cứu anh em với.”

Ôn Nhung lòng đầy chua xót, vội vàng cúi người ôm lấy cậu bé: “Đừng sợ, có cô ở đây.”

Nhưng mà, rốt cuộc phải làm gì, cô cũng không biết xoay sở thế nào, Trẻ mắc bệnh tim không thể tiếp tục kéo dài, nhưng trước mắt nhà họ Lữ đã loạn như nồi lẩu, trong đầu cô cũng loạn thành một đoàn, không biết nên đi tìm trưởng thôn trước, hay là trực tiếp nhờ người ta giúp một tay đưa đứa bé đến bệnh viện.

“Em ở đây?”

Ôn Nhung ngắc ngắc, nhanh chóng quay đầu lại, Lâm Tuyền cũng trưởng thôn một trước một sau đang bước vào nhà. Sắc mặt anh ta không tốt lắm, vẻ tiêu tụy nhàn nhạt hiện lên quanh vành mắt. Chẳng biết tại sao, Ôn Nhung không nhịn được nhìn vào mắt anh ta, tầm mắt chuyển qua một nửa lại đột nhiên thu hồi, giống như sợ rằng mình sẽ nhìn thấy đôi mắt trong mộng kia.

Lâm Tuyền nhìn tình huống lộn xộn một chút, nói: “Ôn Nhung, em theo tôi ra ngoài một chút.”

Ôn Nhung cho rằng anh ta muốn nói chuyện tối qua, lập tức cau mày.

“Chỗ này không tiện nói chuyện, chúng ta ra ngoài sân nói.”

Ôn Nhung hít một hơi, không nhịn được lớn tiếng với anh ta: “Lâm Tuyền, tôi biết anh không thật lòng tới đây dạy học, nhưng anh cũng nên có chút lương tâm chứ, nhìn xem tình huống bây giờ thế nào, cho dù anh không phải thực lòng, cũng làm ơn đừng có làm chỗ này thêm loạn.”

Lâm Tuyền nheo mắt lại, mặt băng bó không nói một lời, trái lại trưởng thôn đứng một bên lại nhảy ra, vội vàng vàng khuyên giải Ôn Nhung: “Cô giáo Ôn, cô đừng nói vậy, thầy Lâm cũng là nghe nói con nhà họ Lữ phát bệnh mới chạy tới. Bọn tôi đã mượn xe rồi, lập tức đưa đứa trẻ lên trấn trên, thầy Lâm cũng đã gọi điện đến bệnh viện, bên kia đã chuẩn bị xong.”

Ôn Nhung sững sốt, giơng mắt nhìn Lâm Tuyền, Lâm Tuyền nhàn nhạt cười: “Thực ra tôi chỉ muốn nói em hoảng loạn như thế cũng vô dụng, bên bệnh viện tôi đã sắp xếp với trưởng thôn rồi, em có muốn đi cùng không?”

Nói xong, anh ta lướt qua Ôn Nhung bước tới trước giường, kéo Lữ mẹ đang khóc đến quên trời quên đất ra, tỉnh táo nói: “Giờ không phải lúc khóc lóc, trước đưa đứa bé đến bệnh viện đã rồi hãy nói.”

Mấy người chen chúc trên một chiếc máy kéo cũ, vượt qua hai mỏm núi, dọc theo đường nhỏ kéo dài, đất cát bay đầy miệng, mới chạy đến được bệnh viện trấn trên. Cái gọi là bệnh viện trấn trên cũng chỉ là một khu nhà, căn bản không thể nào đánh đồng với bệnh viện lớn trong thành phố được, nhưng có còn hơn không. Anh của Tiểu Khoai sợ nhanh chóng được đưa vào phòng cấp cứu, Tiểu Khoai sợ cùng cha mẹ lo lắng đợi bên ngoài, Ôn Nhung đứng bên cạnh, lúc này cô ngoại trừ nói mấy câu an ủi ra, cũng không biết làm sao cho phải.

“Lo lắng cũng vô ích, chuyện cần làm chúng ta đều đã làm.”

Ôn Nhung cúi đầu, nhìn cốc nước Lâm Tuyền đưa tới, sau khi do dự, nhận lấy đưa cho mẹ của Tiểu Khoai sợ.

Thấy cô làm vậy Lâm Tuyền cũng không nói nhiều, chỉ đứng bên cạnh cô, rất thực tế nói: “Nếu như không được, có thể phải chuyển tới bệnh viện trong thành phố, loại bệnh này nếu tiếp tục kéo dài chẳng khác nào chờ chết.”

Ôn Nhung không phủ nhận anh ta nói rất có lý, nhưng cô không thích giọng điệu của anh ta lúc nói mấy lời này, trách móc nói: “Anh nói nghe dễ lắm, không thấy tình huống nhà bọn họ sao, biết lấy đâu ra tiền trả tiền thuốc.”

“Nếu như là tiền thuốc, cũng không có vấn đề gì, tôi chi.”

Thực ra thì hắn cũng chẳng có ý khinh miệt gì cả, nhưng không hiểu sao Ôn Nhung lại nghe ra chút hời hợt, sau đó giống như thuyền nổi trên nước, kinh động chông chênh mãnh liệt.

“A, tiền, lại là tiền, đầu tiên là sách, rồi từ điển điện tử, bây giờ là tiền thuốc, Lâm Tuyền, trẻ con ở đây trừ tiền ra, còn cần được quan tâm hơn, nếu anh không phải thực lòng muốn giúp bọn họ, thì cũng đừng bố thí loạn xạ.”

Lâm Tuyền không chút hoang mang hỏi ngược lại: “Sao em biết tôi không thật lòng?”

Ôn Nhung nghiêng đầu: “Anh biết sao?”

Lâm Tuyền nghiêng mắt qua cười nói: “Biết.”

Ôn Nhung chỉ bật cười: “Anh biết thật lòng là cái gì?”

Lâm Tuyền cẩn thận nhìn chằm chằm phản ứng của cô: “Em không tin?”

“Tôi thực sự không tin anh mà lại có thứ gọi là nhân tính.”

“Tôi biết, em gọi tôi là cầm thú cơ mà, lời này hơi quá sự thật.”

“Tôi sai rồi,” Trên web có một kiểu nói rất vớ vẩn vừa đúng lúc mượn tới dùng một chút, Ôn Nhung nói, “Nói anh là cầm thú đúng là sỉ nhục cầm thú.”

Lâm Tuyền lộ ra định lực của lão hồ ly, trên mặt vẫn không nhúc nhích nói: “Tôi không ngại em nói như vậy, nhưng con người sẽ thay đổi, em tin mình có thể thay đổi không thích tôi, tại sao không tin tôi sẽ thay đổi có nhân tính?”

Bị lời này của anh ta nói ra làm cho sững sốt, nhưng cô đã sớm nhìn thấu người đàn ông này, sẽ không dễ dàng mắc mưu: “Anh đây là đang thấy ầm ứ sao, anh cũng biết tức giận vì người khác không tin mình, vậy anh có nghĩ đến, lúc anh hoài nghi người khác không thật lòng, cảm giác của họ thế nào không?”

Tự mình không muốn thì đừng có bắt người khác làm, chính là đạo lý này. Ai nói Ôn Tiểu Nhung không biết tức giận, con thỏ nóng lên cũng biết cắn người, Lâm Tuyền như có điều suy nghĩ trầm mặc, không phải là không giải thích, mà là lúc này bác sĩ đã đi ra.

Mẹ của Tiểu Khoai sợ nhào tới đầu tiên, níu chặt lấy tay bác sĩ: “Con tôi thế nào rồi?”

“Tạm thời qua cơn nguy hiểm, nhưng tình trạng cậu bé ở chỗ chúng tôi thì không thể nào tiến hành trị liệu bước tiếp theo được, nhất định phải chuyển đến bệnh viện lớn trong thành phố.”

Vừa nghe thấy đã thoát khỏi nguy hiểm mọi người đầu tiên đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng nửa câu sau lại lập tức khiến cho lòng người siết chặt.

“Vậy thì đi bệnh viện lớn.”

Người nói là Lâm Tuyền, anh ta nói một cách đương nhiên như vậy, cha mẹ Tiểu Khoai sợ giật mình, một lúc sau kêu lên “Đứa con đáng thương của tôi...”

Lâm Tuyền lại nói: “Nếu như là vấn đề tiền bạc, không cần phải lo lắng, tôi sẽ bỏ ra, tính mạng của đứa bé quan trọng hơn.”

“Này...” Cha của Tiểu khoai sợ khản trương kích động đến mức nói không mạch lạc, nhưng sốt ruột cứu con, ông ta đã sớm hoảng đến không suy nghĩ được gì chỉ biết nghe theo lời Lâm Tuyền.

Vậy nên, cả một nhà mang ơn Lâm Tuyền, nói là làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp lại phần ân tình này của Lâm Tuyền, sau đó lập tức làm thủ tục chuyển viện, không biết Lâm Tuyền liên hệ với ai, chỉ chốc lát đã nhận được tin tốt, bệnh viện tốt nhất trong thành phố đã chuẩn bị xong giường bệnh, tìm bác sĩ ngoại khoa tìm giỏi nhất chữa trị cho đứa trẻ.

Ôn Nhung đứng một bên nhìn cả nhà Tiểu Khoai sợ lau nước mắt nắm tay Lâm Tuyền nói năng không mạch lạc, tâm trạng thực phức tạp, cô vẫn không tin anh ta thực lòng ra tay giúp đỡ được mấy phần, nhưng cô không thể ngăn cản hành động này của anh ta, dù sao anh ta nói không sai, tính mạng của đứa trẻ là quan trọng nhất, cũng chỉ có Lâm Tuyền mới có khả năng trong thời gian ngắn như vậy điều động được tài nguyên, sắp xếp được bệnh viện cùng bác sĩ tốt nhất.

“Chính là anh chàng đó đấy, đứng giữa ấy, người cao cao, đeo mắt kính, tay đang đeo băng ấy.”

“Cô nói anh chàng rất tuấn tú đó là anh ta hả?”

Ôn Nhung nghiêng đầu, thấy hai cô y tá che miệng chỉ chỗ về phía này.

“Anh ta không phải người trấn trên thì phải? Cũng không giống người trong thôn.”

“Nghe nói là tới đây dạy học.”

“A. Nhìn qua không tồi, khó trách người ta mới đến lấy thuốc có một lần, cô đã nhớ.”

“Đúng vậy, chẳng qua là không biết anh ta bị dị ứng với cái gì, lấy mấy loại thuốc chống dị ứng liền, chắc là không quen đất đai.”

“Thật là khổ, buổi chiều từ thôn ra hình như cũng không có xe, không biết anh ta tới bằng cách nào.”

“Ừ, lúc tôi gặp anh ta áo sơ mi cũng ướt đầm, đầu đầy mồ hôi.”

Y tá tiếp tục líu ríu, mà Ôn Nhung đã không nghe lọt nổi câu nào nữa.

Thuốc chống dị ứng? Đầu đầy mồ hôi?

Chẳng phải anh ta nói chẳng qua anh ta chỉ trùng hợp mang thuốc theo sao, sao anh ta có thể vì cô mà chạy một quãng đường dài như vậy tới mua thuốc?

Ôn Nhung hỗn loạn, quay đầu lại nhìn Lâm Tuyền, chỉ thấy có một luồng khí cứ bồi hồi trong ngực, không lên không xuống, khó chịu nói không nên lời.

Bên kia, bệnh viện điều một chiếc xe nhỏ, anh của Tiểu Khoai sợ được đưa lên xe, cha mẹ cậu bé ngồi lên theo.

Lâm Tuyền nói mấy câu với bác sĩ, đi tới trước mặt Ôn Nhung: “Tôi phải theo bọn họ vào trong thành phố một chuyến, em đưa Tiểu Khoai sợ với trưởng thôn về trước.”

Ôn Nhung cứng ngắc gật đầu.

Lâm Tuyền đi được hai bước, lại quay đầu lại nói thêm một câu: “Tôi sẽ nhanh chóng quay lại.”

Cô quay mặt, cắn môi: “Không cần biết.”

Anh ta không nói gì, giống như đang cười, không để ý lắm, bộ dạng còn có chút cưng chiều. Bệnh thật, thế mà còn cười được, Ôn Nhung nhìn bóng lưng của anh ta, nhìn anh ta lên xe, chiếc xe nhanh chóng lên đường, nháy mắt đã biến mất không còn bóng dáng.

“Cô giáo Ôn, chúng ta chờ xe về thôn?”

Ôn Nhung lúc này mới kịp phản ứng lại, cô nhìn quá nhập thần, vội nói: “Được.”

Sau khi trở về cùng trưởng thôn, đưa Tiểu Khoai sợ về nhà, nói rõ tình hình với người trong nhà, an ủi già trẻ trong nhà xong, cô mới rời đi. Trở lại nơi nghỉ ngơi, tay chân đã không nhấc lên nổi, đứng trước cửa, đầu tựa vào bên trên ván cửa, thở dài.

“Cô về rồi.” Tần Khiêm ở sát vách vừa nghe thấy tiếng động lập tức chạy đến, “Tình hình sao rồi?”

Buổi chiều anh ta có lớp, buổi tối mới nghe được chuyện nhà Tiểu Khoai sợ.

“Ổn rồi, giữ được mạng, nhưng phải đến bệnh viện lớn điều trị, Lâm Tuyền đi cùng cha mẹ cậu bé đưa nó vào trong thành phố rồi.”

“À, vậy thì tốt rồi.” Vẻ lo lắng trên khuôn mặt Tần Khiêm thoáng rút bớt, “Bận rộn cả một ngày chắc mệt chết rồi, nghỉ sớm một chút đi.”

“Ừm, anh cũng thế.”

Lê bước vào nhà, ngồi xuống giường, vừa quay đầu đã nhìn thấy hộp thuốc đặt trên bàn. Ôn Nhung nhìn chằm chằm hộp thuốc ngây người cả nửa ngày, bất tri bất giác vươn tay lên sờ sờ phía trên, lại đột nhiên thức tỉnh, tay trái hung hăng đánh vào cái tay phải không triển vọng.

“Mình mới không thềm tin!”

Mặc niệm không tin đến sáng, mang cái mặt tiều tụy đi dạy hai tiết học, lúc nghỉ trưa vốn định chợ măt một lát, cô giáo Thiệu lại đột nhiên chạy vào phòng học nói: “Cô giáo Ôn, có người tìm.”

Ai sẽ đến tìm cô? Ôn Nhung ngáp một cái đi ra sân tập, neho măt nhìn hai người trước mặt, nhất thời cơn buồn ngủ cũng chạy mất tiêu.

Ông chú anh tuần vẽ măt bắt đắ dĩ này không phải là hồ bằng cầu hữu của Lâm Tuyển – Bành Duệ thì là ai?

Còn có đứng bên cạnh anh ta, tiểu ác ma Lâm Tử Hào mặc một chiếc T-shirt nhỏ màu trắng, nhìn cái măt bánh bao kia giống như là bị ướp lạnh nhanh chóng trong vòng một đêm vậy, lạnh đến dọa người.

Tiểu ác mộng chợt chạy tới, đắm thùm thụp vào Ôn Nhung, thăng nhóc này dạo này lớn rồi, sao khí lực lại lớn như vậy.

Ôn Nhung hít măt hơi, vừa định mắng cậu nhóc, lại bị nhóc con này quở trách trước: “Cô là đồ xấu xa!”

“Tôi...”

Ba chữ không đắ tội còn chưa ra khỏi miệng, Ôn Nhung đã ngắy ngắn cả người, bởi vì vành măt Lâm Tử hào cứ như vậy, đột nhiên đỏ lên.

53. Chương 53

Lâm Tử Hào khóc, thật sự, nếu không phải chính măt nhìn thấy, Ôn Nhung tuyệt đối sẽ không tin thăng nhóc đắng chết này lại biết khóc, còn ôm mình khóc, giống như bị ắm ức nhiều lắm, khuyên thể nào cũng không ngừng lại đượ, còn càng khóc càng lớn.

“Ách, đây là thể nào?” Ôn Nhung không hiểu ra sao.

Bành Duệ lau mồ hôi, bắt đắ dĩ nói: “Nó cứ ắm ắ lến đòi gặp cô, tôi thực sự không có cách nào khác, không thể làm gì hơn là dẫn nó tới, điều kiện chỗ này đúng là hay ghê, mệ Lâm Tuyển còn chịu đượ đượ, đúng rồi, anh ấy đâu?”

Ôn Nhung thắn nhiên nói: “Không khéo rồi, anh ta vừa đúng lúc không có ở đây, vào thành phố rồi.”

“Hai người làm hòa chưa?”

Ôn Nhung mím môi, chân mày nhú thành nút chết.

Bành Duệ khôn ngoan vừa nhìn là hiểu ngay, lập tức nói: “Khụ khụ, ha ha, tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút ắy mà. A, nóng quá, chúng ta vào trong nói chuyện đi.”

Vào trong nhà, Lâm Tử Hào vẫn ôm chặt lấy Ôn Nhung không buông tay, đem nước măt nước mũi cộ hết lên người cô, đứa nhỏ này nhất định không biết cô giặt quần áo ở chỗ này khó khăn như thể nào.

Bành Duệ lấy tay làm quạt, một măt khuyên nhủ: “Tử Hào à, đừng khóc nữa, cháu có lời gì cứ nói với cô giáo Ôn, bây giờ cô ấy ở ngay trước măt cháu mà.”

“Nó đặc biệt tới tìm tôi?” Ôn Nhung kinh ngạc, cô tưởng là tiểu quỷ này đến tìm cha nó.

Bành Duệ đau khổ nói: “Thằng nhóc này thông minh lắm, nó thấy cô không đi dạy, ba nó lại giao nó cho tôi, tự mình đi, cảm thấy có vấn đề, mỗi ngày cứ bám lấy tôi hỏi hai người đi đâu, còn khó đối phó hơn cả cha nó, giờ tôi thực sự chịu không nổi, đành dẫn nó tới tìm cô. Nó có chuyện muốn nói với cô, cô... nghe đi nhé.”

Nói xong, Bành Duệ đi ra ngoài chờ.

Trong nhà chỉ còn lại Ôn Nhung và Lâm Tử Hào, thằng bé này mặc dù vẫn còn đang nức nở, nhưng tâm trạng đã trấn định không ít, một đôi mắt to sáng lấp lánh nhìn chăm chăm Ôn Nhung.

“Không ngờ em cũng biết khóc, chuyện gì mà thương tâm như vậy?” Ôn Nhung vươn tay giúp cậu nhóc lau nước mắt, thần kỳ, thằng nhóc này vậy mà lại không chán ghét né tránh.

Lâm Tử Hào bĩu môi, thờ phỉ phỉ nhìn cô, nói: “Sao cô lại không cần em và ba ba?”

Thằng bé hỏi đúng lý hợp tình như vậy, gợn gàng dứt khoát, Ôn Nhung cũng không biết trả lời sao cho phải, những thứ liên quan đến vấn đề này tầng lớp quá sâu, Lâm Tử Hào mặc dù thông minh, nhưng chưa chắc có thể hiểu được.

“Tử Hào à, cô và cha em, không phù hợp..”

Lâm Tử Hào nhất quyết không tha: “Cô đồng ý làm mẹ em rồi.”

“A?” Ôn Nhung ngây ngô, cô đã ra quyết định trọng đại như vậy hồi nào mà cô cũng không biết?!

“Cô nói dối!”

Trẻ con mà nóng nảy, nhất là đứa trẻ bướng bỉnh như tiểu ác ma, ngang ngược đến kinh trời đất hãi quỷ thần.

“Hay là,” Lâm Tử Hào chợt siết chặt nắm đấm, run giọng nói, “Bởi vì em, cô mới không chịu lấy ba ba?”

Ôn Nhung nghe vậy khó hiểu, “Cái gì?”

“Nếu như ba ba chỉ có một mình, cô sẽ lấy ba ba chứ?”

Cô thật sự muốn ngắt, vấn đề căn bản không phải ở đây, cô cũng không ngại Lâm Tuyền có một đứa con, Lâm Tử Hào mặc dù cá tính có hơi hư hỏng một chút, nhưng vẫn là một đứa nhóc đáng yêu.

“Em nghe cô nói này, chuyện của người lớn, em còn nhỏ, không hiểu đâu!”

“Em biết rồi, cô không thích em, cho nên không chịu kết hôn với ba ba!”

Đứa nhỏ này đúng là thích đập đầu chết đi được, Ôn Nhung có trăm miệng cũng không thể bào chữa.

“Nếu như, nếu như em nói...” Lâm Tử Hào cúi đầu, mặt đỏ lên, giống như đang cố lấy quyết tâm thật lớn, bộ dạng lại như muốn khóc lên, “Em không phải con của ba ba, cô có kết hôn với ba ba không?”

Phảng phất như một tiếng sấm kinh hoàng vang lên bên tai, Ôn Nhung ngây ngẩn một lúc lâu, chậm chạp không thể nào kịp phản ứng lại, Lâm Tử Hào vừa mới nói gì? Cậu bé không phải con của Lâm Tuyền, vậy thì là của ai?

Ôn Nhung trấn định, kéo Tử Hào đến bên cạnh: “Tử Hào, lời này không thể nói lung tung được. Cô giáo không phải không thích em, nếu có thể, cô cũng không để ý coi em như con trai, nhưng mà, có một số việc là không có khả năng. Em nói ra lời như vậy, ba ba em sẽ rất đau lòng.”

“Em không nói lung tung, em nói đều là thật. Em là con của bác, bác không cần em, ba ba cần em...”

Ôn Nhung nghe mà sợ hãi hùng, cô còn muốn chất vấn, nhưng vẻ mặt của đứa trẻ quá nghiêm túc, rất tổn thương, cô không thể nào xem nhẹ.

Nói như vậy, Lâm Tử Hào thực sự không phải con ruột của Lâm Tuyền, mà là con riêng của Lâm Nham?

“Cô Ôn, em biết em sai rồi, em không nên cứ chọc giận cô suốt, không phải em ghét cô, không phải đâu...” Lâm Tử Hào lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt mà một đứa trẻ nên có, khóc rưng rức, mặt đỏ lên, nghẹn ngào không ngớt.

Ôn Nhung không biết làm sao đứng tại chỗ, giúp Lâm Tử Hào lau nước mắt, nhưng nước mắt này càng lau càng nhiều, cô thật không ngờ đứa nhỏ bình thường mặt lúc nào cũng lạnh lạnh như vậy mà cũng có thể khóc.

Ôn Nhung mềm lòng, kéo Lâm Tử Hào: “Tử Hào, em làm sao vậy, đừng khóc nữa... Cô cũng không có ghét em, nhưng mà, ba ba em không thích cô, cô cũng... Cho nên, em khóc cũng vô ích thôi.”

“Ô ô...” Lâm Tử Hào ôm lấy cổ Ôn Nhung nói đứt quãng, “Không phải, ba ba thích cô mà, em muốn cô làm mẹ em.”

Lâm Tử Hào đột nhiên òa lên làm cho Ôn Nhung thực sự hoảng hốt, mà câu “Ba ba thích cô” của cậu bé càng khiến cho Ôn Nhung không có lời nào để chống đỡ, câu cự tuyệt tắc ở cổ họng, không sao nói ra được.

Bành Duệ vẫn đứng ngoài cửa giờ mới đi vào: “Tử Hào, để chú nói mấy câu với cô giáo Ôn.”

Lâm Tử Hào khóc đến chóng mặt, bị Bành Duệ kéo qua một bên, anh ta nói với đứa trẻ mấy câu, Tử Hào nghe xong gạt đầu một cái, nhưng một đôi mắt ngẩn lệ vẫn nhìn chăm chăm Ôn Nhung như cũ.

Ôn Nhung đi theo Bành Duệ tới dưới một bóng cây, anh ta tùy ý ngồi xuống mặt đất, ngoắc ngoắc Ôn Nhung: “Ngồi đi, tôi có không ít lời muốn nói.”

Ôn Nhung ngồi xuống bên cạnh anh ta, không hiểu anh ta thì có lời gì muốn nói.

“Không ngại tôi hút thuốc chứ?” Còn chưa rút thuốc ra, anh ta lập tức phản ứng lại nói, “À, tôi quên mất, cô không thích mùi thuốc lá.”

“Sao anh biết?”

“À, cô nói xem.”

Ôn Nhung suy nghĩ một chút, chợt nhú mày.

Thấy cô không đáp lại, Bành Duệ cười cười, lại tự mình tiếp tục nói: “Biết nói từ đâu đây, ừm, cô giáo Ôn, cô thấy Lâm Tuyền là người thế nào?”

Ôn Nhung tránh né: “Có thể không nhắc đến anh ta được chứ.”

“OK, vậy tôi nói cô nghe, cô không cần vội vàng từ chối, có thể sau khi nghe tôi nói hết, cô sẽ có suy nghĩ khác.”

Ôn Nhung do dự, Bành Duệ không đợi cô quyết định, lập tức mở miệng nói. “Tôi và Lâm Tuyền quen biết cũng gần hai mươi năm, tính khí anh ấy thế nào, tôi rõ nhất. Cho nên, tôi có thể khẳng định, anh ấy chưa giải thích gì nhiều với cô, đúng không?”

Ôn Nhung không thừa nhận nói: “Anh ta là chẳng có gì để giải thích đi.”

“Nói cho cô chuyện khi tôi quen anh ấy đi.” Bành Duệ không để ý đến lời của cô, “Tôi và anh ấy là bạn học từ hồi cấp hai trung học, khi đó nhân duyên của anh ấy rất tệ, người gặp người sợ, tôi với anh ấy đều là học sinh giỏi, sở thích cũng không khác nhau mấy, cho nên thường bị người ta đặt chung một chỗ so sánh. Cá tính tôi tương đối hiền hòa, liên chủ động làm quen với anh ấy, quá trình ấy, không được thuận lợi lắm, chắc cô cũng thấy, anh ấy là một người rất thiếu cảm giác an toàn, không dễ gì tin tưởng người khác. Tôi mất bao công sức mới được coi như là một nửa bạn bè của anh ấy, loại trạng thái này kéo dài gần một năm. Chẳng qua là, đúng vào lúc quan hệ giữa chúng tôi đang tương đối tốt, đã xảy ra một chuyện.”

Nhớ lại quá khứ, Bành Duệ lắc đầu, thở dài, Ôn Nhung cảm thấy chuyện này nhất định không nhỏ.

“Khi đó thân phận của Lâm Tuyền ở nhà họ Lâm là một bí mật, trong trường chỉ có mình tôi biết, nhưng không hiểu tại sao, chuyện này đột nhiên truyền ra trong trường...” Bành Duệ nghiêng mặt, cười khổ, “Sau đó, chắc cô cũng đoán được thế nào nhỉ.”

Ôn Nhung mím môi: “Hai người trở mặt?”

“Đâu chỉ vậy.” Cả khuôn mặt của Bành Duệ đều nhăn nhó, đoạn trí nhớ này dường như rất thống khổ, “Tôi là bị đánh cho vào viện, nằm hai tháng. Mới đầu tôi rất tức giận, rõ ràng không phải tôi làm, anh ấy chẳng nói gì cả cứ xông lên là đánh, không tin tưởng tôi chút nào, nhưng sau đó tôi tỉnh táo lại, từ từ cũng hiểu được tâm trạng của anh ấy.”

“Nếu như tôi bị người thân thiết nhất của mình bán đứng, có lẽ cũng sẽ kích động giống anh ấy. Nghĩ vậy lại có chút cảm động, anh ấy không phải người dễ dàng bộc lộ tình cảm, mà lại có phản ứng lớn như vậy, nhất định là đã coi tôi là bạn tốt. Lâm Tuyền là người thông minh, nhưng đây có lẽ chính là nhược điểm trí mạng của anh ấy, anh ấy sẽ không nói cho người ta biết anh ấy quan tâm họ thế nào, nhưng anh ấy sẽ đặt

họ ở trong lòng, tình cảm của anh ấy nếu mà so ra nhìn qua thì có vẻ yếu ớt, bởi vì anh ấy hoặc là không nói đến tình cảm, một khi nghiêm túc, sẽ rất coi trọng tình cảm.”

Giọng nói của Bành Duệ không cao không thấp, tiết tấu chậm rãi lại khiến cho từng chữ nói ra đều rất nhấn mạnh: “Tôi chỉ thấy Lâm Tuyền nổi giận ba lần, một lần là xảy ra với tôi, một lần là với mẹ anh ấy, lần đó mẹ anh ấy thực sự khiến cho anh ấy tổn thương, có người mẹ nào lại tàn nhẫn không nhận con trai mình, bà ta đúng là cực phẩm, lần nữa chính là cô. Đại khái là bị đả kích quá lớn, mới lập tức mất đi lý trí.”

“Nói như anh, tôi nên cảm thấy rất vinh hạnh sao?” Ôn Nhung cúi đầu, tâm trạng lại theo bóng cây chập chờn bất định.

“Cái lão già này lúc nào cũng không giỏi biểu đạt tình cảm với người mình thích, có phải anh ấy cũng không nói với cô chuyện lần đầu tiên hai người gặp mặt?”

“Lần đầu tiên gặp mặt?” Ôn Nhung ngẩng đầu lên, “À, anh nói là lần tôi đi xem mặt thay em gái tôi với anh ta?”

“Không phải, ” Bành Duệ thần bí cười nói, “Lúc đó cô còn nhỏ, thường chạy đến cung thể thao anh ấy trông coi lên tập nhảy cao.”

Ôn Nhung tròn to hai mắt, kinh ngạc không dứt: “Có chuyện này?”

“Người trẻ tuổi, trí nhớ kém quá đấy, anh ấy còn có một cái ô để ở chỗ cô đấy.”

“...” Ôn Nhung nhún mày tận lực nhớ lại, rốt cuộc trong đầu cũng lóe sáng: “Tôi nhớ ra rồi, nhà tôi đúng là có một cái ô kẻ ca rô, tôi vẫn không nhớ ra mình mua lúc nào.”

“Hôm đó trời mưa, anh ấy vừa đúng lúc đi thị sát ở cung thể thao, thấy cô đứng ở cửa ngăn người, mới đưa ô cho cô mượn, cô nói ngày mai sẽ trả, nhưng lại không thấy xuất hiện nữa.”

Ôn Nhung chợt nhớ ra, thời gian đó cô đang luyện tập cho cuộc thi đấu ở trên tỉnh, sau ngày thi đấu cô lại ốm một trận, sau đó liền quên luôn chuyện này.

Nhìn vẻ mặt đã nhớ ra của cô, Bành Duệ nói tiếp: “Con người của anh ấy cũng thật kỳ quái, cứ để tâm mãi chuyện này, không chỉ ngày hôm sau, liên tục nửa tháng đều đến chờ cô, chẳng qua là, cô nhóc con nào đó đã quên sạch chuyện này.”

“...Anh nói là Lâm Tuyền sao?” Ôn Nhung cảm thấy rất khó tưởng tượng nổi, cách miêu tả này rõ ràng giống như tình thánh vậy, đâu phải là tên khốn Lâm Tuyền kia.

“Phải, chính là anh ấy.” Bành Duệ khẳng định nói, “Duyên phận thực sự rất thú vị, chắc cô cũng không nhớ lần thứ hai, lần thứ ba hai người gặp mặt đâu nhỉ, nhưng mà anh ấy nhớ, hoặc ít nhiều cũng biết một chút về tình hình của cô, cảnh ngộ của cô với anh ấy có hơi tương đồng, nhưng cô sống thoải mái hơn so với anh ấy, cho nên, khi anh ấy biết cô bị đuổi khỏi nhà xong, có động tay động chân một chút với công ty của cha cô.”

“Chậm đã, ” Ôn Nhung càng nghe càng choáng váng, “Ý của anh là, Lâm Tuyền đã chú ý đến tôi từ rất sớm, còn bắt bìn thay?”

“Phải. Mặc dù thời điểm đó anh ấy có thể còn chưa thích cô, nhưng nhớ đến cô là thật. Không tin? Được rồi, đúng là hơi bị ly kỳ, nhưng mà cô cũng phải hiểu cho tâm lý căng thẳng lại gần gũi của một ông chú già chứ. Anh ấy không thể nào đứng trước mặt cô mà nói anh đã chú ý em từ lâu rồi, bây giờ anh rất thích em được, anh ấy sĩ diện, nếu như bị cô nói một câu cự tuyệt, anh ấy thà không nói gì còn hơn.”

Ôn Nhung hoàn toàn ngây người.

“Xem phản ứng của cô, là tôi đoán đúng rồi, ngàn dặm xa xôi chạy đến chẳng nói cái gì, thì có cái P gì hữu dụng.” Bành Duệ hận sắt không thành thép lắc đầu, “Dĩ nhiên, trong chuyện với cô anh ấy đã phạm phải sai lầm không thể tha thứ, nhưng mà, cũng chỉ vì anh ấy muốn giữ cô lại bên mình, cô trẻ tuổi như vậy, lại có người trong lòng, anh ấy không biết làm sao để lựa theo ý cô, dùng sai phương pháp. Anh ấy cũng đã hối hận, anh ấy nói anh ấy không nên làm như vậy, cũng không nên nói thân thể của cô ra, vốn anh ấy không

muốn để cô cùng Phó Tô qua lại quá thân thiết là vì sợ cô biết sự thật, không ngờ tới cuối cùng anh ấy lại là người phá tan bí mật này.”

“Không đúng, anh ta mới không tốt lành giống như anh nói.” Ôn Nhung cắn răng, cố chấp phản bác, “Đừng cho là tôi không biết, Lâm Tuyền bên ngoài ăn chơi đàng điếm, có rất nhiều đàn bà, anh ta làm sao có thể chuyên tình chỉ với một người.”

Bành Duệ kiên nhẫn giải thích, “Có lúc diễn trò cũng cần thiết, hơn nữa đối thủ là nhà họ Lâm. Ôn Nhung, anh ấy không phải là một kẻ xấu xa đến tận xương tủy, nếu như vậy, anh ấy cũng sẽ không đối xử với Tử Hào như con ruột.”

Ôn Nhung nhớ đến khuôn mặt nhỏ nhắn ướt nước mắt đó, trái tim thất lại: “Tử Hào thực sự không phải con anh ta?”

“Không phải, nó là con riêng của Lâm Nham, Lâm Nham sợ tai tiếng gièm pha bại lộ, mới đem con trai đặt dưới danh nghĩa của anh ấy, dù sao người ngoài nhìn vào, Lâm Tuyền phong lưu thành tính có nhiều thêm một đứa con trai cũng đâu có gì to tát.”

Ôn Nhung giờ phút này đã bị những lời của Bành Duệ làm cho rối tung lên không thể nào suy nghĩ, cô làm sao cũng không ngờ đến mối quan hệ giữa cô và Lâm Tuyền lại sâu xa đến vậy, cô lại không dám tin, anh ta có cảm tình với cô.

Bành Duệ đứng dậy, vỗ vỗ bả vai Ôn Nhung, nói: “Những gì tôi biết trên cơ bản đều đã nói cho cô, nhưng khẳng định còn có nhiều việc chỉ có anh ấy biết. Ôn Nhung, đàn ông tuổi chúng tôi rất khó thay đổi cung cách vốn có của mình, thay đổi cũng không phải chỉ trong một đêm là thành, nhưng quan trọng nhất là, anh ấy nguyện ý thay đổi.”

“Cô xem, đứa trẻ tính khí bướng bỉnh như Tử Hào cũng không muốn rời xa cô, có hai người đàn ông thích cô như vậy, cô nên hạnh phúc.”

Ôn Nhung ngẩng đầu lên, nhắm mắt, trên khuôn mặt đơn thuần loang lổ bóng cây, giữa kẽ hở lộ ra vẻ mê man tầng tầng lớp lớp, cô không biết, có nên tin một lần nữa hay không.

54. Chương 54

Bành Duệ nói sứ mạng của anh ta đã hoàn thành, nhưng Lâm Tử Hào không muốn về, chỉ cần Ôn Nhung chưa đồng ý lấy Lâm Tuyền, cậu nhóc sẽ không về nhà. Bành Duệ cùng Ôn Nhung cũng không lay chuyển được đứa nhỏ bướng bỉnh này, nhưng mà Ôn Nhung lại không thể nào đồng ý như vậy. Kết quả của cuộc giằng co là, Lâm Tử Hào cùng Bành Duệ tạm thời ở trong gian phòng của Lâm Tuyền, định tất cả chờ Lâm Tuyền về rồi hãy nói.

Nhưng mà, chờ một lần là chờ cả tuần lễ.

Mẹ của Tiểu Khoai sợ trở về, nói anh của Tiểu Khoai sợ đã được sắp xếp vào phòng bệnh, có bác sĩ tốt nhất đến chăm sóc, nói là vẫn cứu được. Về phần Lâm Tuyền, bác gái lắc đầu không biết, anh ta giúp bọn họ sắp xếp xong chuyện bệnh viện liền vội vã rời đi.

“Có lẽ là công ty có chút việc.” Bành Duệ thử giúp Lâm Tuyền giải thích: “Anh ấy mới vừa tiếp nhận Lâm thị, tiến độ công ty còn chưa ổn định đã chạy đến đây, dù sao vẫn còn Lâm Nham đang ở kia gặm gặm, anh ấy cũng không thể lơ là được.”

Ôn Nhung chăm bài thi trong tay, giống như nghe lọt, lại giống như chẳng nghe vào, Bành Duệ tự thấy không có gì vui, mím môi tránh ra.

Lâm Tử Hào đi theo Ôn Nhung đến lớp mẫu giáo bé nghe giảng, vốn thành tích của cậu bé đã tốt rồi, chương trình học ở đây căn bản không cần nhắc tới, bọn nhỏ nhanh chóng phát hiện ra bạn học mới rất lợi hại, đều vây quanh cậu nhóc xin chỉ dạy. Chẳng qua là, Lâm Tử Hào không thích giao thiệp với người khác lắm, điều kiện chỗ này lại kém, ăn không ngon ngủ không yên, Ôn Nhung lại không chịu đáp ứng yêu cầu của nó, thường xuyên như vậy, tính khí của thiếu gia lại nổi lên, cả ngày cứ lạnh mặt không nói lời nào.

Hôm nay cậu nhóc lại dính lấy Ôn Nhung ằm ỉ với cô, Ôn Nhung nhàn nhạt nói một câu: “Trẻ con mà bốc đồng chả đáng yêu tí nào.”

Những lời này tràn đầy ma lực, ngày thứ hai, Lâm Tử Hào ngoan ngoãn xuất hiện trong lớp học giúp đám trẻ con giải đáp vấn đề, chỉ cần có thể khiến cho Ôn Nhung thích nó, nó có thể làm bất cứ chuyện gì.

Giống như ba cậu nhóc cũng đã nói, chỉ cần có thể được tha thứ, anh ta cũng có thể làm bất cứ chuyện gì.

Những lời này là thật lòng sao?

Ba ngày nữa lại trôi qua, mắt thấy cuộc thi chuyển cấp cũng sắp đến, Lâm Tuyền vẫn không thấy chút tâm hơi. Bành Duệ thử muốn liên lạc với anh ta, Ôn Nhung lại ngăn người, nhẹ giọng nói, không cần thiết.

Trong phim truyền hình, mỗi khi xuất hiện lời thoại: anh sẽ nhanh chóng quay lại kiểu như vậy, đều dự báo trước kết quả sẽ không về.

Mười ngày, đủ để tâm trạng của cô chơi một vòng Bánh xe khổng lồ, nếu như nói ngày thứ ba trái tim của cô còn đang treo ở điểm cao nhất, thì bây giờ trái tim của cô đã ghim vào lòng đất. Những lời của Bành Duệ thiếu chút nữa làm cô ngu ngốc, Lâm Tuyền sao có thể là người đàn ông tràn đầy vẻ ấm áp trong miệng anh ta, nói anh ta mười năm trước đã bắt đầu chú ý đến cô, đang lừa ai vậy, anh ta là người đàn ông lạnh lùng vô tình nhất mà cô từng biết. Cô vẫn còn quá trẻ, còn chưa bỏ qua được những ảo tưởng viển vông như chuyện cổ tích kiểu Marry Sue*, luôn cho rằng vẫn còn nhiều điều để hy vọng, giống như chỉ cần biết được một chút xúy tốt đẹp của anh ta, là có thể xóa bỏ đi hơn phân nửa sự xấu xa của anh ta, thì ra chẳng qua là cô một bên tình nguyện giúp anh ta tẩy trắng, anh ta vẫn là anh ta.

*Mary Sue là một thuật ngữ thường gặp trong fiction / fan fiction chỉ những nhân vật nữ được sáng tạo quá hoàn mỹ dưới sự YY toàn diện của tác giả, chúng ta hay gọi nôm na là Thánh nữ ấy ~ bọn cũng dị ứng thể loại này lắm.

Trước khi thi ba ngày, Bành Duệ đi, Lâm Tử Hào dù không tình nguyện, nhưng cũng không lay chuyển nổi sự kiên quyết của Ôn Nhung, thẳng nhóc ôm một bọc nước mắt mà đến, lại ôm lấy một bọc nước mắt quật cường rời đi.

“Cô giáo Ôn, cô ở đây nghĩ ngợi gì thế, ai da, đồ của cô sắp bị trôi đi rồi kia kìa!”

Giọng nói sang sảng của chị Vương gọi Ôn Nhung lại, cô cuống quýt vớt đồ lên, may mà chưa bị trôi đi xa.

“Cô giáo Ôn, cô không sao chứ?”

“Không sao, chắc là do nóng quá nên đầu có hơi choáng.”

“Vậy cô ngồi nghỉ đi, tôi giặt nốt cho.”

“Không cần không cần, em làm được.”

“Aiz, không thoải mái thì cũng đừng có cố quá, hay là cô cũng giống thầy Lâm, không yên tâm giao đồ cho tôi giặt?”

Ôn Nhung kinh ngạc, cúi đầu tiếp tục vò quần áo: “Chuyện này thì liên quan gì đến thầy Lâm?”

Chị Vương khịt mũi một cái, nói: “Lần trước tôi thấy tay thầy Lâm không tiện, mới nói giúp thầy ấy giặt quần áo, ai ngờ thầy ấy lại bảo, quần áo thầy ấy chỉ có vợ thầy ấy được đụng vào, người ngoài đụng không tới.”

Nước sông lẳng lẳng chảy qua mu bàn tay, xúc cảm lạnh lạnh giống như xuyên thấu qua da lan theo mạch máu thấm vào trong lòng, khi chạm phải vết sẹo, đánh thức nỗi đau vô danh.

Giữa ngày hè ngồi giặt quần áo ở bờ sông mà đa sầu đa cảm, Ôn Nhung tự phỉ nhổ mình, tay lại bắt tri bắt giác tăng thêm sức, mấy bộ đồ đáng thương chẳng có thâm cừu đại hận gì với cô mà cũng bị ngu mã phanh thầy.

“Cô giáo Ôn, thầy Lâm sao vẫn chưa trở lại nhỉ, hay thầy ấy không quay lại nữa?”

Tay Ôn Nhung khựng lại, buồn bực thở hắt một hơi, nói: “Không biết, có lẽ vậy.”

“Ai nói tôi không trở lại.”

Lần này dùng sức làm bọt nước văng khắp nơi, Ôn Nhung không kịp lau mặt, vội vàng quay đầu lại, ánh mặt trời chói vào khiến cô nhức mắt, cổ chịu nước mắt cayxè, vắt vả lắm mới nhìn rõ người đứng sau.

“Thầy Lâm!” Chị Vương lập tức buông quần áo trên tay xuống, cười nghênh đón: “Thầy quay lại rồi!”

“Dĩ nhiên phải quay lại, tôi đã hứa rồi.”

Lâu ngày không gặp, nụ cười ôn nhã, bộ dáng quân tử nhẹ nhõm, Lâm Tuyền chuyển tầm mắt, rơi xuống khuôn mặt Ôn Nhung, Ôn Nhung quay đầu, hung hăng lau mặt, lơ đãng căn môi, lại bắt đầu liều mạng giặt quần áo.

“Trở về làm chút chuyện, cho nên chậm mấy ngày.”

Anh ta ngồi xổm xuống bên cạnh cô, chuyển xà phòng qua giúp cô, rất tự nhiên giải thích.

Ôn Nhung không có tâm trạng tiếp nhận, giặt giũ qua loa, xách thùng nước lên đứng dậy.

Lâm Tuyền đuổi theo: “Chuyện tôi làm lúc trở về, nếu em mà biết, nhất định sẽ vui vẻ.”

“Nhìn thấy cái mặt anh là tôi đã không vui vẻ rồi.” Ôn Nhung thối mặt đáp lại một câu.

Mấy ngày không thấy, hình như cô đã đen hơn một chút, không giống những cô gái khác sợ mặt trời muốn chết, mà cứ để nguyên mặt chẳng sao cả phơi nắng, trên khuôn mặt trẻ trung còn nhỏ nước, không biết là mồ hôi hay là nước sông, gương mặt phiem hồng, không biết là do nóng hay do tức.

“Thật sự không muốn gặp lại tôi đến vậy?”

“Phải.”

Cô nói quả quyết như vậy, mắt cũng không chớp lấy một cái, anh ta nghe xong cũng chỉ cười.

“Anh cười cái gì?” Ôn Nhung giận tái mặt.

Lâm Tuyền đẩy đẩy mắt kính, từ từ bước đi: “Không có gì.”

Trở lại trong thôn, vừa thấy bọn họ, trưởng thôn đã dẫn đầu, phía sau có không ít thôn dân đi theo, chạy thẳng về phía Lâm Tuyền.

Khuôn mặt già nua của trưởng thôn nhăn thành một đoàn, không biết là đang khóc hay đang cười: “Thầy giáo Lâm, bọn tôi thật không biết làm sao để cảm ơn thầy.”

Ôn Nhung hoàn toàn không hiểu tình hình bây giờ thế nào, nhìn mọi người trong thôn coi Lâm Tuyền như chúa cứu thế cảm động đến rơi nước mắt, cô lui sang một bên hỏi Tần Khiêm: “Đây là xảy ra chuyện gì?”

“Lâm Tuyền anh ta...” Tần Khiêm chần chừ, sau đó nói: “Anh ta nói lập tức sẽ mở một quỹ, đặc biệt trợ giúp cho những đứa trẻ khó khăn trong vùng hoàn thành việc học, trong thôn sẽ nhanh chóng có trường học mới.”

“ ... ”

Ôn Nhung ở trong trạng thái khiếp sợ, khi quay đầu lại nhìn Lâm Tuyền lần nữa, lại có chút thất thần.

Ánh mắt Tần Khiêm phức tạp, nói: “Quỹ này đặt theo tên của cô.”

Ôn Nhung kinh ngạc: “Cái gì?”

Bên kia trưởng thôn đã kích động nói với bọn họ: “Cô giáo Ôn, thầy giáo Tần, đêm nay, thôn chúng ta định làm mâm cơm cảm ơn thầy giáo Lâm, hai người cũng phải tới đấy.”

Lâm Tuyền vốn đã là người nổi tiếng trong thôn, lần này thực sự biến thành superman luôn, tin tức này được miệng truyền miệng rất nhanh, người ở các loại góc ngách trong thôn đều chạy tới để chiêm ngưỡng phong thái của Lâm đại hiệp, cho nên buổi tối đáng lẽ là một mâm biến thành ba mâm. Lâm Tuyền đương nhiên là ngồi ở vị trí thượng khách, Ôn Nhung ngồi đối diện anh ta, nhìn dáng dấp trò chuyện vui vẻ của anh ta, nghĩ đến chuyện anh ta làm, lời của Bành Duệ, cô lại cảm thấy đầu óc không đủ dùng, vì sao chuyện lại trở nên phức tạp như vậy chứ, nếu như đơn giản một chút, chỉ cần nói cho cô biết, Lâm Tuyền chính là loại người không bằng cảm thú đó, cô đã không phải phiền lòng như vậy.

“Thầy Lâm, ” Rượu quá ba tuần, trưởng thôn ngà ngà say bắt đầu hỏi, “Cái Quỹ đó..”

Lâm Tuyền cải chính nói: “Quỹ Nhung thiên sứ.”

Trưởng thôn lập tức gật đầu: “Đúng vậy, tôi vừa nghe tên này đã liên tưởng đến cô giáo Ôn.”

“Tôi chính là đặt theo tên của cô giáo Ôn.” Lâm Tuyền cầm chén rượu, giương mắt nhìn về phía người đối diện, mỉm cười nói.

Những người đang ăn cơm đều ngẩng đầu, sau đó đồng loạt nhìn về phía Ôn Nhung, Ôn Nhung vẫn cười như không cười nhìn lại Lâm Tuyền: “Tôi cũng vừa mới biết, thầy Lâm, chuyện này là thế nào?”

Lâm Tuyền cười cười nói: “Tôi biết em rất để ý đến chuyện học hành của bọn trẻ, cho nên sau khi suy tính, tôi nghĩ không bằng thành lập một quỹ, có thể giúp đỡ được nhiều người hơn.”

Ôn Nhung cau mày, không xác định nhìn anh ta, mà người xung quanh đã ồn ào, vẻ kinh ngạc tràn ngập trong lời nói, tại sao lại là Ôn Nhung? Tần Khiêm im lặng không lên tiếng cúi đầu, sắc mặt hơi cứng nhắc, thỉnh thoảng dùng khóe mắt quan sát vẻ mặt của Ôn Nhung.

Có người hỏi vấn đề này, Lâm Tuyền không trả lời ngay, anh ta đứng dậy từ chỗ ngồi, vòng qua nửa cái bàn tròn, bước tới trước mặt Ôn Nhung, dưới con mắt nhìn chăm chăm của mọi người, một chân quỳ xuống, chẳng biết từ lúc nào, một chiếc hộp tinh xảo đã nằm trên tay anh ta.

Ôn Nhung ngơ ngác nhìn anh ta ngược mặt lên, cặp mắt dưới tròng kính ánh lên như sao trên trời, tất cả đều tràn ngập vẻ dịu dàng trong sáng.

Lâm Tuyền hít sâu một hơi, đưa mắt nhìn cô, từ từ nói từng chữ từng chữ một: “Vẫn có người hỏi tại sao anh không kết hôn, bản thân anh cũng không biết, mười năm trước em còn quá nhỏ, hai năm trước anh còn chưa hiểu, cho tới giờ để cho anh gặp lại em, làm em tổn thương, anh mới biết, thì ra là do trời cao để anh chờ em, mà anh không thể mất em được. Những gì Bành Duệ nói với em, đều là thật, anh nguyện dùng cả đời này để cầu xin sự tha thứ của em, thỏa mãn bất kỳ nguyện vọng nào của em, vậy em có nguyện ý cho anh cơ hội đó không? Em nói anh không biết cái gì gọi là yêu, cái gì gọi là thật lòng, vậy em có đồng ý dạy cho anh không?”

Khấp nơi chìm vào trong sự yên lặng, tất cả những người không rõ tình hình đều nín thở im lặng, người thì kinh ngạc, người thì hưng phấn, người thì vui mừng nhìn Lâm Tuyền và Ôn Nhung.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của Ôn Nhung, Lâm Tuyền từ từ mở chiếc hộp ra, chiếc nhẫn kim cương sáng long lanh đẹp đến mức khiến người ta nghẹt thở.

Lâm Tuyền bình thản nói xong, giọng điệu mềm mại thanh nhã, giống như là sợ làm cho cô bé đáng yêu của hắn kinh sợ.

“Anh sẽ không lấy bất cứ thứ gì để ép buộc em, lần này anh chỉ muốn chính thức hỏi em, đồng ý lấy anh nhé?”

Mỗi một cô gái, có lẽ cô ấy mạnh mẽ, có lẽ cô ấy mềm mại, có lẽ cô ấy thực tế, có lẽ cô ấy ngây thơ, nhưng họ đều len lén sẽ mơ tới một thứ có tên là giấc mộng công chúa, có một ngày, người coi cô ấy như cả thế giới đó sẽ dùng giọng nói thâm tình nhất cầu hôn với cô ấy, mà người coi anh ta là cả thế giới như cô ấy sẽ rơi lệ, ảo tưởng mình là người hạnh phúc nhất trên đời.

Đồng ý lấy anh nhé? Một câu nói say mê đến nhường nào, bất kỳ một cô gái nào cũng không thể chống cự nổi ma lực của nó, huống chi là từ chính miệng người mình yêu nói ra.

Những người bên cạnh sớm đã trở nên ồn ào, thúc giục Ôn Nhung mau chóng trả lời, mà bên tai Ôn Nhung đã không còn nghe được bất kỳ tiếng động nào, trong mắt không còn bất cứ thứ gì, chỉ có duy nhất nụ cười hơi căng thẳng của Lâm Tuyền.

“Tôi... tôi... tôi không đồng ý, tôi không muốn lấy anh.”

Ôn Nhung vừa mở miệng đã nghẹn trong cổ họng, cho dù nước mắt đã sớm khô cạn trong đêm đó, lại không ngờ có thể dễ dàng bị anh ta gọi ra ngoài thêm lần nữa như vậy.

Lâm Tuyền nhìn chăm chăm cô, nụ cười có chút mất tự nhiên, hẩn nắm chặt chiếc nhẫn trong tay, cũng cố gắng giữ bình tĩnh nói: “Anh vẫn còn có một thứ muốn cho em xem, bản thân anh cũng không ngờ sẽ giữ vật này lâu đến vậy.”

Tầm mắt mơ hồ, nhìn thấy anh ta thả một thứ gì đó vào tay cô, nhìn kỹ, là một mảnh giấy, bút tích phía trên kia mới quen thuộc làm sao, là phong cách gầy teo mảnh mảnh của cô: chuyện khánh thành cung thể thao, già trẻ không dối, đối ý là con chó nhỏ.

Bên dưới có hai cái tên, bên Giáp, cô, bên Ất, anh.

Giọng nói của Lâm Tuyền phẳng phất như đang ở bên tai, lại tựa hồ như đang xa tận cuối chân trời: “Anh sớm nên nghĩ ra, một cô gái dám lập chứng từ với anh, sao lại gạt anh được. Em là cô gái tốt, anh cần em, anh muốn gọi em một tiếng Nhung Nhung.”

Sau một khắc, Ôn Nhung cũng không còn nhìn rõ chữ ký tung bay của anh ta trên tờ giấy kia nữa, là giọng ai đã nói kiên quyết như vậy, nhưng nước mắt lại giống như cố ý gây trở ngại cho cô, lăn chả rơi xuống, không biết là vui hay buồn, là sầu hay bi. Rõ ràng chán ghét anh như vậy, oán hận anh, phỉ nhổ anh, từng bao lần tự nhủ với bản thân phải quên con người này đi, đừng tin tưởng anh ta nữa, nhưng không có cách nào ngăn cản nổi nỗi xúc động muốn đồng ý kia.

Song, cô chỉ là một cô gái bình thường, không có cách nào tiếp nhận sự thất vọng to lớn sau khi đã kỳ vọng quá nhiều, mười ngày tỉnh táo làm cho cô hiểu, đây có lẽ chỉ là một câu chuyện cổ tích, càng có thể là một canh bạc tàn nhẫn, ngay từ đầu cô đã thua, cũng may cô còn có thể làm lại, nhưng nếu bây giờ cô thua, cô thực sự sẽ táng gia bại sản.

Ôn Nhung giơ tay lên mạnh mẽ gạt nước mắt, giống như quyết định không để cho mình hối hận, đem lời nói ra rất nhấn mạnh: “Lâm Tuyền, vô ích thôi, tôi sẽ không lấy anh, gặp anh, chính là bất hạnh của tôi, anh cảm thấy tôi sẽ để mình bất hạnh cả đời sao?”

Nói xong, nhanh chóng đẩy người bên cạnh ra, đầu cũng không ngoảnh lại, chạy đi.

55. Chương 55

Ôn Nhung một mình chạy về phòng, đóng cửa lại, trong nhà một mảnh đen nhánh, cô vươn tay muốn bật đèn, duỗi ra được một nửa lại buông tha, ngã ngồi trên mặt đất, ngơ ngác nhìn vào bóng tối sâu thẳm.

Nếu để Bích Bích nhìn thấy dáng dấp không chút triển vọng này của cô, nhất định sẽ bị cô nàng chọc vào trán, sau đó đau lòng lắc đầu: con nhóc nhà bà đúng là dễ mềm lòng.

Có người gõ cửa, Ôn Nhung lòng giật thót, bản năng nghĩ đến Lâm Tuyền, cô sợ phải nhìn thấy anh ta lúc này, sợ anh ta chỉ nói mấy câu, cô sẽ không thể nào giữ vững lập trường của mình nữa.

“Tôi không muốn gặp lại anh, đi đi.”

Bên ngoài yên lặng một hồi, vang lên một giọng nói: “Cô giáo Ôn, là tôi.”

Ôn Nhung ngẩn người, không ngờ đó lại là Tần Khiêm, cô cuống quýt lau nước mắt, điều chỉnh tâm trạng ổn định, lúc này mới ra mở cửa.

“Thầy Tần, tôi hơi khó chịu, có chuyện gì mai nói được không?” Ôn Nhung cúi đầu, nói với Tần Khiêm đang đứng ngoài cửa.

Nét mặt Tần Khiêm chìm trong bóng tối, nhìn không rõ lắm, chỉ nghe anh ta thấp giọng nói một câu: “Ôn Nhung, đừng miễn cưỡng bản thân.”

Ôn Nhung hoảng hồn, thấp giọng phản bác: “Tôi không hề.”

“Có thể cho tôi vào nói chuyện chứ? Chỉ một chút thôi.”

Ôn Nhung do dự, rốt cục buông tay, xoay người đi vào trong nhà.

Cô lần mò ngồi xuống bên giường, nói với Tần Khiêm: “Đừng mở đèn, có chuyện gì cứ nói đi.”

Tần Khiêm đứng khá gần cô, suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Vừa rồi Lâm Tuyền không nói câu nào đã rồi đi rồi.”

“...”

“Trước kia cô nói anh ta đã làm chuyện tổn thương đến cô, vừa rồi lúc anh ta cầu hôn cũng nói hy vọng cô có thể tha thứ cho anh ta, mặc dù tôi không rõ giữa hai người đến cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà tôi nghĩ cô nhất định đã bị tổn thương rất nặng, cho nên mới phải chạy trốn đến tận đây, còn diễn trò với tôi để gạt anh ta. Nhưng cho dù như vậy, cô vẫn thích anh ta.”

Giống như bị người ta dùng một thanh kiếm đâm trúng vào tim, dưới sự đau đớn dữ dội còn có cảm giác vết sẹo bị bóc trần không thể nào chịu nổi, Ôn Nhung lập tức nói: “Tôi không thích anh ta.”

Tần Khiêm lại một lần nữa nói trúng tim đen chỉ ra: “Cô chỉ không muốn thích anh ta, nhưng mà cô thích anh ta.”

Ôn Nhung túm chặt chiếc chăn, có chút tức giận: “Thầy Tần, anh tới đây để nói những lời vô nghĩa này ư?”

“Cô tức giận? Cho nên, tôi đã nói đúng.”

Ôn Nhung mắc kẹt, cô thực sự là tức giận cũng không được mà không tức giận cũng không được.

“Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, tôi nhìn ra được, cho dù cô đã bỏ rơi anh ta một lần nữa, nhưng cô vẫn nghĩ đến anh ta.” Tần Khiêm từ từ đi tới ngồi xuống bên cạnh Ôn Nhung, “Nếu như cô không thích anh ta, thì mười ngày anh ta không ở đây, cô cũng không mất hồn mất vía như vậy, nếu như cô không thích anh ta, lúc anh ta cầu hôn với cô, cô cũng sẽ không khóc thương tâm đến vậy, nếu như cô không thích anh ta... cô cũng sẽ không tưởng lầm tôi là anh ta. Cô có thể tự dối mình nói cô không thích anh ta, nhưng trái tim của cô sẽ không bán đứng cô, cô càng muốn đè nén, thì sẽ càng thống khổ.”

Cô cho rằng cô đã làm rất tốt, không ngờ ở trong mắt người khác, chuyện cô thích anh ta lại rõ ràng như vậy.

“Thầy Tần, thời gian có thể xoa dịu tất cả.” Ôn Nhung khó khăn nói.

“Thời gian có lẽ sẽ xoa dịu tất cả, nhưng cô có bảo đảm sau này mình sẽ không hối hận chứ?”

“...”

Tần Khiêm cười cười trong bóng tối: “Cô xem, tôi vì muốn bản thân sau này không phải hối hận, cho dù biết không có khả năng, vẫn thổ lộ với cô, ít nhất sau này tôi sẽ không hối hận vì mình chưa từng cố gắng tranh thủ. Cô giáo Ôn, bỏ qua một người, có thể là chuyện cả đời.”

Ôn Nhung bị lời của anh ta nói khiến cho tâm loạn như ma: “Anh nói thật dễ dàng, đó là vì anh căn bản không biết anh ta đã làm gì với tôi!”

“Đúng vậy, cô bị anh ta làm tổn thương nặng nề như vậy, nhưng vẫn không có cách nào khống chế tình cảm của mình, từ đó có thể thấy rõ, giữa yêu và hận, yêu vẫn nhiều hơn một chút.”

Trong lòng Ôn Nhung bắt đầu phập phồng, trong đầu thoáng hiện lên khuôn mặt của Lâm Tuyền, cô lại vội vàng lắc đầu: “... Coi như anh nói đúng, nhưng ai sẽ bảo đảm, sau này anh ta sẽ không tổn thương tôi nữa? Hôm nay anh ta có thể nói dễ nghe như vậy, nhưng anh ta vẫn không hiểu tôi, tôi không thích anh ta dùng cách đó để cầu hôn tôi, cũng không cần nghe những lời hứa hẹn thề non hẹn biển kia của anh ta...”

Tần Khiêm ngắt lời cô: “Cho nên, cô cần dạy anh ta.”

Ôn Nhung ngơ ngẩn.

Tần Khiêm nói tiếp: “Chính anh ta cũng nói như vậy, có lẽ là không biết dùng cách cô thích để biểu đạt, nhưng tôi nhìn ra được, anh ta đang cố gắng để biểu đạt tình cảm của mình. Cô không thích anh ta hứa hẹn ngoài miệng, nhưng có nhìn thấy hành động của anh ta không? Trong ấn tượng của tôi, trước kia lúc gặp anh ta, anh ta luôn mang cái vẻ cao cao tại thượng, mặc dù đang cười, lại khiến cho người ta có cảm giác rất cường thế, thẳng thắn mà nói, tôi rất sợ anh ta. Nhưng lần này tôi phát hiện ra, anh ta đã thay đổi, anh ta vì cô mà đuổi đến tận đây, chịu ở lại cái nơi điều kiện tồi tệ này dạy trẻ con học, tôi nghe người trong thôn nói, một tháng nay anh ta sụt mất mười cân. Còn có chuyện của Tiểu Khoai sợ, chuyện xây trường học cho thôn, nếu như cô nói anh ta làm tất cả những chuyện này đều chỉ là làm bộ tỏ vẻ, như vậy, một thương nhân thành công như anh ta, sao phải lãng phí thời gian ở đây làm những chuyện này, có ích lợi gì cho anh ta sao?”

Ôn Nhung cắn môi, toàn thân căng thẳng, lời của Tần Khiêm đẩy Ôn Nhung đến nông nỗi không còn đường lui. đem những thứ cô không muốn nhìn vào từng thứ từng thứ bày ra trước mặt cô, không cho cô trốn tránh, tình cảm đã bị cô phủ nhận bao nhiêu lần như vậy, vào giờ phút này cũng không thể nào tránh né được nữa.

Hai người yên lặng một lúc lâu, giọng nói vô lực của Ôn Nhung lộ ra vẻ bất đắc dĩ sâu sắc: “Nếu như tha thứ cho anh ta, tôi sẽ cảm thấy mình rất vô dụng.”

“Nhưng mà không tha thứ cho anh ta, cô sẽ cảm thấy mình rất thống khổ.”

“Sao anh lại nói mấy lời này với tôi?” Cô không hiểu, nếu như thích cô, không phải là nên tranh thủ cơ hội, mà không phải nói tốt thay cho tình địch mới đúng.

Tần Khiêm nở một nụ cười khổ ở nơi cô không nhìn thấy, nhưng nhanh chóng phai đi: “Đại khái là biết mình không có hy vọng, nhưng dù vậy, vẫn hy vọng cô đừng nên bỏ qua hạnh phúc.”

“Anh thấy tôi ở bên anh ta sẽ hạnh phúc?”

Lời như vậy, hình như Bành Duệ cũng từng nói qua.

“Không ai có thể đảm bảo sẽ hạnh phúc mãi mãi, nhưng ít ra phải có dũng khí theo đuổi, không thử một lần, làm sao mà biết được kết quả?” Tần Khiêm đứng dậy, “Tôi đi đây, hy vọng cô có thể nghĩ thông suốt.”

“Thật xin lỗi.” Ôn Nhung nhẹ giọng nói, cô không biết trừ ba chữ này ra, còn có thể nói câu gì với một người bạn quan tâm đến cô như vậy.

Tần Khiêm sững sốt, lập tức nở nụ cười: “Có cái gì mà thật xin lỗi, cô cũng đâu làm chuyện gì có lỗi với tôi.”

Sau khi Tần Khiêm rời đi, Ôn Nhung lại ngồi yên một lúc lâu, sau đó mở đèn. Tờ giấy trong lòng bàn tay đã bị mồ hôi thấm ướt, mở ra xem, chữ viết bên trên đã mờ nhạt đi hơn phân nửa. Duy chỉ có chữ ký của hai người vẫn còn rõ ràng, dưới ánh đèn lặng lẽ tựa sát vào nhau.

Chuyện quá đáng của anh ta thực sự rất nhiều, nhưng chuyện quá đáng của cô cũng không ít.

Ví dụ như, cô chẳng hề nhớ chút nào về những lần gặp nhau của họ trong quá khứ.

Cô coi anh ta chỉ như người qua đường trong đời, anh ta lại đặt cô trong trái tim mình.

Cái loại đau đớn cực hạn đó, nếu là một người, có lẽ cả đời khó quên, nhưng nếu hai người cùng nhau đối mặt, có phải sẽ nhanh lành lại hơn?

Mơ mơ màng màng suy nghĩ tán loạn, bất tri bất giác trời đã sáng.

Ôn Nhung day day cái đầu mơ hồ đau nhức, vừa muốn mở cửa, đột nhiên phát hiện dưới chân ướt nhẹp, nhìn kỹ, kính hãi, lúc nào thì nước đã ngập cả phòng? Cô lập tức bước ra ngoài, bên ngoài gió lớn thét gào, mưa rơi tầm tã, bầu trời đen kịt, có chút kinh khủng.

“Dậy rồi?” Tần Khiêm ở bên cạnh đang cầm chậu rửa mặt tát nước ra bên ngoài.

“Trận mưa này lớn quá.”

“Ừ, sau nửa đêm đã bắt đầu mưa, phòng tôi đột đầy nước rồi, còn cô!”

“Cũng gần như thế.”

Tối hôm qua cô một lòng nghĩ đến chuyện Lâm Tuyền, vậy mà lại không phát hiện ra mưa to, giờ phút này mới luống cuống tay chân tìm chậu hứng nước, dùng chổi quét nước ra bên ngoài.

Tần Khiêm giúp cô quét, nói: “Bọn trẻ hôm nay cũng nghỉ học, mai là thi rồi, hy vọng mưa có thể ngừng, bằng không đường đi thi sẽ rất khó đi.”

Song, trời không theo ý người, trận mưa này kéo dài hai ngày hai đêm, đừng nói phòng của Ôn Nhung đã nước ngập cả Kim sơn,, cả thôn cũng đều bị ngập không còn hình dạng. Vốn là trường thôn đã chuẩn bị sẵn máy kéo, định đưa bọn trẻ đến trường thi, nhưng bây giờ tình hình thế này, máy kéo trực tiếp biến thành tàu ngầm, song bọn nhỏ nhất định phải đi thi, thật là buồn chết cả thôn.

“Đường cũng không xa, bọn cháu tự đi.”

Mọi người bàn bạc không ra cách nào, chỉ có thể như vậy.

“Chờ một chút, đường phía trước đều ngập nước, để trẻ con đi một mình rất nguy hiểm, nhất định phải có người lớn đi kèm.”

Ôn Nhung đang cúi đầu mặc áo mưa giúp bọn trẻ, nghe được giọng nói kia, không nhận được tay run lên, hai ngày nay vẫn không thấy bóng dáng anh, cô tưởng rằng anh đã tức giận bỏ đi, đang không biết làm sao cho phải. Mà lúc này, Lâm Tuyền toàn thân ẩm ướt xuất hiện trước mặt cô, nước mưa theo gương mặt anh chảy xuống, mắt kính càng thêm nhòe nhạt, anh bỏ luôn mắt kính ra, gọn gàng dứt khoát chỉ huy người trong thôn làm việc.

Cuối cùng cũng xác định cử ra năm người lớn đi cùng bọn trẻ đến trường thi, Ôn Nhung thấy mình không có phần, vội vàng xung phong đi giết giặc: “Tôi cũng đi!”

“Em ở lại.” Lâm Tuyền không chút do dự nói.

Ôn Nhung không kịp lau nước mưa bắn đầy trên khuôn mặt, vội la lên: “Tại sao? Tay anh còn đang đeo băng còn đi được, huống chi tôi cũng là giáo viên, tôi cũng muốn đi.”

Lâm Tuyền xuyên qua màn mưa dày đặc nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm: “Vết thương ở thắt lưng em dễ bị tái phát lúc thời tiết kiểu này, ngoan ngoãn ở lại đây đi.”

Ôn Nhung ngây người, ngay cả chuyện này anh ta cũng biết. Chờ lúc cô lấy lại tinh thần, Lâm Tuyền cùng trưởng thôn, còn có Tần Khiêm, chú Ngưu, bác Trương đã đưa bọn nhỏ đi rồi.

Những người khác tự mình giải tán, Ôn Nhung cùng cô giáo Thiệu quay lại ký túc xá, cô giáo Thiệu không nhận được oán trách: “Hy vọng thuận lợi, ông trời sao lại nhấn tâm như vậy chứ, cố tình mưa vào đúng lúc này.”

“Đúng vậy.”

Ôn Nhung có chút không yên lòng đáp lại, cô ngẩng đầu lên, hạt mưa cứ liên tiếp bắn lên trên mặt cô, khiến cho trái tim cô nảy lên thành thạch, cảm giác rất bất an.

Giờ phút này thời gian trôi qua như dài đằng đặc, truyền tin ở trong núi này lạc hậu, không biết tình hình phía trước thế nào, đường có dễ đi hay không, có tới nơi được thuận lợi hay không? Lúc về còn nghe cô giáo Thiệu nói hai năm trước cũng vì mưa lớn mà xảy ra hiện tượng sạt lở đất đá, may mà không ai bị thương, nhưng đoạn đường bị sạt lở phải sửa mấy ngày mới khai thông lại được.

Bên ngoài mưa càng ngày càng to, rào rào rạc rạc nghe mà khiến cho lòng người sầu não, Ôn Nhung ngồi trên giường, nhìn đủ loại chậu to chậu nhỏ hứng nước mưa trong nhà, tâm trạng không yên.

Đến gần tối, cơn mưa vẫn không tạnh bớt.

Đúng vào lúc Ôn Nhung sắp buồn ngủ, ngoài cửa vang lên một trận tiếng gõ cửa dồn dập.

Ôn Nhung nhất thời tỉnh táo, không hiểu sao, tim đập cực nhanh, giày cũng không đi, đạp nước chạy đi mở cửa, cô giáo Thiệu đứng bên ngoài, đầu tóc cũng ướt, vẻ mặt bối rối, bắt lấy tay Ôn Nhung không biết mở miệng thế nào.

“Sao rồi?!”

“Bác Ngưu về rồi...”

“Sau đó thì sao?”

“Bác ấy nói, bác ấy nói đập chắn nước của thôn bên cạnh bị vỡ, nên liên lụy đến chỗ chúng ta cũng bị lụt.”

Ôn Nhung miệng khô lưỡi khô, không nhận được hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, sau đó, lúc bọn họ quay về, Tiểu Hồ bị rơi xuống nước, thầy Lâm vớt thẳng bé lên, nhưng thầy ấy lại bị cuốn đi rồi...”

Giống như bị giáng một đòn mạnh mẽ lên đỉnh đầu, Ôn Nhung suýt nữa đứng không vững: “Chị nói gì cơ?”

56. Chương 56(End)

“Thầy Lâm mới chớp mắt đã không thấy tăm hơi đâu, bác Ngưu đang quay về tìm người giúp.”

Ôn Nhung kinh ngạc sững người tại chỗ, vẻ mặt không thể tin, cảm giác sợ hãi lạnh lẽo từ lòng bàn chân xâm nhập vào tâm mạch, khiến cho cô run rẩy không ngớt, cô đột nhiên xông vào trong màn mưa, giống như phát cuồng chạy như điên, cô giáo Thiệu gọi cũng không gọi được, không thể làm gì hơn là gọi thêm mấy thôn dân khác đi theo cô đến nơi xảy ra chuyện trước.

Mưa lạnh lùng như dao cắt rơi xuống, từng chút rơi xuống trên người, giống như muốn xé một lỗ hổng trong lòng người. Trước mắt đã không còn đường đi được, một bước nông một bước sâu dò dẫm, chỉ chốc lát gần nửa ống chân đã sa vào bùn lầy.

“Cô giáo Ôn, cô đi chậm một chút, đi nhanh như vậy dễ xảy ra chuyện lắm!” Bác Ngưu ở đằng sau gọi với lên.

Song, Ôn Nhung vẫn lao về phía trước như cũ, nước mưa tàn nhẫn xối lên thân hình gầy mảnh của cô, lại khiến cho tầm mắt của cô bị chia cắt thành vô số những đường cong xộc xệch, vẫn không thể giảm bớt được tốc độ của cô.

Từng trận ong ong bên tai Ôn Nhung, nhịp tim dồn dập tựa hồ như sắp nhảy ra ngoài, phá rách lồng ngực, rồi cuộc có còn xa nữa không, đến cùng là còn bao lâu nữa, trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút nữa....

“Cô giáo Ôn, cẩn thận!”

Ôn Nhung ngẩn người, mờ mịt ngẩng đầu, còn chưa phản ứng kịp, đã bị người kéo ra, sau lưng nổ vang, chấn động một hồi lâu, chờ cô lấy lại tinh thần, vị trí vừa nãy cô đứng đã sụt xuống một mảng lớn.

“Cô giáo Ôn, cô không sao chứ?”

Ôn Nhung một tay chống bùn đất đứng dậy, xem xét khắp người, trừ trên cánh tay có một vết rách dài ra thì những nơi khác đều ổn, cô lắc đầu một cái: “Không sao.”

“Chúng tôi biết cô sốt ruột, bọn tôi cũng sốt ruột, nhưng chuyện này có gấp cũng không được, bên kia trường thôn và thầy Tần nhất định sẽ nghĩ cách cứu người, cô đừng nôn nóng.”

Ôn Nhung gấp đến độ giọng nói cũng thay đổi: “Tôi sao có thể không nôn nóng, tay anh ấy còn đang bị thương, tay phải không thể dùng sức, nhờ đâu bị cuốn xuống hạ lưu thì...”

Trong đầu thoáng qua mấy cảnh tượng khó coi, Ôn Nhung ôm lấy cánh tay cường ép bản thân đừng nghĩ quá sâu.

“Đi thôi.” Ôn Nhung không nhiều lời hơn nữa, lại nhắc chân dùng toàn lực chạy về phía trước.

Đoạn đường vốn không dài càng về sau càng khó đi, phẳng phất bỗng dưng như bị kéo dài gấp mấy trăm lần, khiến người ta đi mà tuyệt vọng, đến lúc cô cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng của Tần Khiêm, lao đảo, vừa trượt ngã vừa chạy đến trước mặt anh ta.

“Anh ấy đâu?”

Tần Khiêm nhìn Ôn Nhung khắp người toàn bùn đất, khiếp sợ không thôi, sắc mặt anh tái nhợt, vẻ trù trừ: “Tạm thời vẫn chưa tìm thấy.”

“Sao lại vậy...”

Ôn Nhung nhất thời mất hết sức lực, tầm mắt mù mịt nhìn nước sông chảy cuộn cuộn.

Tần Khiêm cố gắng tìm tòi: “Giờ mưa đã ngớt bớt rồi, chỉ cần có thể tìm thấy người là có hy vọng.... Ôn Nhung!”

Không đợi anh ta nói xong, Ôn Nhung đã chạy về phía hạ lưu.

“Lâm Tuyền! Lâm Tuyền! Anh ở đâu!”

Cô vừa chạy vừa kêu, lần đầu tiên dùng hết sức lực bản thân mới biết giọng nói của mình nhỏ như vậy, kêu đến tê tâm liệt phế vẫn cảm thấy không đủ, mà nước mưa vẫn không ngừng xối vào trên mặt, rơi vào trong miệng, mùi vị mặn ươn.

Sau này cho dù rất nhiều năm đã trôi qua, cảnh tượng này vẫn là cơn ác mộng không tài nào cô quên được. Triền núi đen vàng, nước lũ cuộn cuộn, mưa to xối xả, cô nhỏ bé như một giọt nước trong biển cả, vùi trong bùn lầy rong rêu, trái tim từng chút từng chút trở nên lạnh lẽo, hỗn loạn không biết làm sao.

“Lâm Tuyền, ông chú!”

Trước mắt một mảnh mù mịt, trừ cô, không có lấy nửa bóng người, Ôn Nhung vẫn kêu, kêu đến khi cổ họng ứ máu, vẫn không có ai trả lời.

Giờ khắc này, tất cả do dự của cô cũng đều bị vứt bỏ hết, cô đã hiểu, dù là bị tổn thương, chịu đau đớn, anh đã là người không thể thay thế trong lòng cô, chỉ mới nghĩ anh có thể cứ vậy mà rời xa cô, cô liền thấy như tai họa đã gần kề, cô không cố chấp nữa, cô hối hận rồi, chỉ cần anh bình an, cô sẽ tha thứ cho anh.

“Ông chú...A!”

Ôn Nhung cách bờ sông rất gần, đột nhiên dưới chân trượt một cái, cô đang muốn dùng sức đứng cho vững, không ngờ bên hông nhói lên một trận đau đớn thấu tim, mắt thấy cả người đã sắp rơi xuống sông, đúng vào lúc chỉ mảnh treo chuông ấy, có người từ phía sau ôm ngang lấy cô.

“Cẩn thận!”

Hơi thở ấm áp quanh quẩn bên tai, lồng ngực rộng rãi tựa sát sau lưng.

Ôn Nhung sợ ngây người, cuống quýt quay đầu lại, khi thấy được người phía sau,, há miệng, nhưng không phát ra tiếng nào.

Cô xoay người, nhìn chằm chằm Lâm Tuyền không nhúc nhích, bộ dạng của anh cũng chật vật không chịu nổi, quần áo sớm đã hoàn toàn thay đổi, băng đeo trên tay phải đã bị đứt khi vùng vẫy, vô lực rũ xuống. Lồng ngực cô cứng lại, vươn tay ra ba lần, mới dám chạm lên cánh tay anh, sau đó là bắp vai, rồi ngực, cuối cùng, tay dừng lại bên cạnh gương mặt anh, nhẹ nhàng chạm vào.

Nét mặt của Ôn Nhung lúc này vô cùng cổ quái, giống như khóc lại giống như cười, thở từng ngụm, cả khuôn mặt nh陷 vào một chỗ, rất xấu.

“Sao em lại ở đây?”

Cô ngẩng đầu lên, không đáp mà hỏi ngược lại: “Anh không sao chứ?”

“Ừ, anh không sao.” Trên mặt hần bình tĩnh ngoài dự đoán, song, đáy mắt dậy sóng mãnh liệt.

Ôn Nhung giống như mới tiếp nhận sự thật như kì tích này, dùng sức hít một hơi, nhón chân lên ôm chặt lấy cổ anh, chất lỏng nóng bỏng trên mặt dán bên cổ anh từ từ chảy xuống.

“Ông chú...”

Lâm Tuyền siết chặt cánh tay, ôm lấy cô vào trong ngực: “Anh ở đây, yên tâm, không phải em bảo anh là cầm thú sao, tai họa ngàn năm, anh không dễ chết như vậy đâu.”

Hần không nói thì thôi, mới mở miệng cô đã khóc rào rào.

“Nhưng Nhưng?” Hần thử dò xét kêu một tiếng.

“Ừm...” Cô dùng giọng mũi đặc khịt lên tiếng.

“Đừng giận anh nữa, được không?”

“Ừm...”

“Em chỉ nói không muốn tha thứ cho anh, chưa nói là sẽ không tha thứ cho anh, đúng không?”

“Ừm...”

Sức nặng của chữ Tha thứ này vượt quá tưởng tượng của chúng ta, nó cần phải có dũng khí để đẩy lùi mọi thống khổ, cần có quyết tâm đối mặt với tương lai nhẹ nhàng ra trận. Đó là bởi vì, có một lý do có sức nặng hơn đáng giá để tha thứ, ví như, căn tình đã ăn sâu, lửa rừng cháy vô tận, gió xuân lại phát lên.

Mà một tiếng đáp lại này của cô đã khiến cho hần mừng như điên, vượt qua cả nỗi vui sướng khi sống sót sau tai nạn, ngực như được lấp đầy, chỉ hận giờ phút này không thể kéo dài thêm nữa.

Khi hai người bọn họ xuất hiện trước mặt mọi người, tất cả đều vui mừng muốn điên luôn, trưởng thôn trực tiếp ngã ngồi xuống đất, nước mắt tung hoành, đoàn người anh kéo tôi, tôi dìu anh, kiệt sức đưa bọn nhỏ trở lại trong thôn, các thôn dân khóc kêu chạy tới, ôm lấy người thân của mình cảm tạ trời đất.

Lâm Tuyền vừa vào đến trong thôn, cuối cùng đã không chống đỡ nổi nữa, ngất đi, được người ta đưa vào trong nhà. Ôn Nhung vẫn đứng bên cạnh anh, kiểm tra thương thế của anh, vết thương cũ trên tay phải đã bị sai vị trí, có lẽ là lúc giãy dụa trong nước nên bị thương, còn có mấy chỗ ngoại thương, có nông có sâu, cô băng bó xử lý đơn giản một chút, nhưng qua loa thế này chưa đủ, bộ dạng này nhất định phải đưa đến bệnh viện lớn điều trị.

Trưởng thôn không nhịn được nói: “Thầy Lâm đúng là phúc lớn mạng lớn, người tốt sẽ được báo đáp mà.”

Thì ra lúc ấy Lâm Tuyền bị nước cuốn trôi đến một tảng đá lớn, hần liền chết lấy tay ôm lấy tảng đá kia, vất vả lắm mới xoay người lên bờ được, lên được bờ thì cũng đã sức cùng lực kiệt, nằm bên sườn đá cả buổi vẫn chưa lấy lại sức, cho đến khi nghe thấy tiếng gào của Ôn Nhung.

Sắc mặt Lâm Tuyền tái nhợt, hần suy yếu mở mắt, khó nhọc cười cười: “Tôi làm sao mà chịu chết được, tôi còn chưa lấy vợ cơ mà.”

Nói xong, nhìn về phía Ôn Nhung, Ôn Tiểu Nhung vẫn cúi đầu, cố gắng loay hoay với băng gạc, những người khác thấy vậy, nhìn nhau, từng người một tránh ra ngoài.

Chỉ còn lại hai người trong phòng, không khí hơi lúng túng, hai người cũng cố hít thở thật nhẹ, Lâm Tuyền ở trên giường, ánh mắt chưa từng dời khỏi gương mặt Ôn Nhung, Ôn Nhung đã cúi đầu thấp đến mức không thể thấp hơn được nữa, cô vừa ngửa tới bộ dạng xốc xếch kích động của mình trong mưa lúc này bên bờ sông đã xấu hổ muốn chết, vậy nên cứ xoắn xuýt không dám nhìn Lâm Tuyền.

Lúc này, cánh tay trái đặt bên cạnh sườn của Lâm Tuyền chợt cử động, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang băng bó cho hần của Ôn Nhung. Ôn Tiểu Nhung cả kinh, theo bản năng rút tay lại, một lát sau mới thả lỏng.

Lâm Tuyền cau mày, hỏi: “Sao chỗ này lại có vết thương lớn như vậy?”

Ôn Nhung liếc nhìn, chẳng sao cả nói: “À, lúc đi đường bị xước, không sao đâu.”

Hần nghe xong ánh mắt đưa tình lưu chuyển, yên lặng chốc lát, nói: “Để mặc kệ làm sao được, mau băng lại đi.”

“...Ừm...”

Chờ Ôn Nhung băng bó xong, cô ngẩng đầu lên, phát hiện Lâm Tuyển vẫn còn đang nhìn cô, Ôn Tiểu Nhung xoay xoay vặn vặn hỏi: “Anh nhìn em như vậy làm gì?!”

Lâm Tuyển lại đột nhiên bỏ một câu: “Anh thích em gọi anh là ông chú, không thích em gọi anh Lâm Tuyển.”

Ôn Nhung sửng sốt, lập tức đỏ mặt, nghiêng đầu qua chỗ khác nói: “Xì, còn có người thích bị gọi là ông già.”

“Không sao, anh thích.”

Được rồi, người này da mặt vốn đã dày, cô quen rồi.

“Anh đừng nói nhiều như vậy, chờ tạnh mưa, trưởng thôn sẽ phái người đưa anh lên bệnh viện thành phố.”

Lâm Tuyển không chút nghĩ ngợi nói: “Anh không đi.”

“Tay của anh đã thành như vậy rồi...”

“Trừ phi em đồng ý lấy anh.”

“...”

Thấy Ôn Nhung im lặng, Lâm Tuyển cố gắng ngồi dậy: “Không phải cũng đã tha thứ cho anh rồi, tại sao vẫn không đồng ý?”

Ôn Nhung nhả từng chữ một: “Em chỉ tha thứ cho hành vi của anh, không có nghĩa là em muốn lấy anh.”

“Vì sao?” Lâm Tuyển cũng không dằn, lập tức hỏi, “Cách cầu hôn của anh có vấn đề? Em không thích quá khoa trương?”

“Đúng là em không thích anh cầu hôn trước mặt mọi người ở đây, nhưng đây không phải nguyên nhân chủ yếu.”

Lâm Tuyển khó hiểu: “Vậy còn có chuyện gì, em nói cho anh biết.”

Cô nói hết suy nghĩ trong lòng: “Một lần bị rấn cần, mười năm sợ dây thừng, em cần phải xây dựng lại tâm lý một lần nữa. Tóm lại, anh còn phải để nghiên cứu xem xét đã.”

Lâm Tuyền lập tức lĩnh hội: “Có phải thế có nghĩa là, nếu như anh biểu hiện tốt, em sẽ lấy anh?”

Ôn Nhung nói vào điểm mấu chốt: “Tương lai có vô số khả năng, giờ không ai nói trước được gì.”

Cô tưởng là anh sẽ tra cứu, không ngờ anh lại cười mỉm: “Được rồi, anh hiểu rồi.”

Không khí giữa hai người bây giờ có chút không thích hợp, Ôn Nhung quyết định rút lui trước: “VẬY... anh nghỉ ngơi đi, em đi đây.”

“Chờ một chút.”

“Còn có chuyện?”

Lâm Tuyền ngoắc ngoắc tay về phía cô: “Lại đây.”

“Làm gì?” Ôn Nhung cảnh giác lui về phía sau.

Khí lực Lâm Tuyền không chống đỡ nổi, ngã về phía sau, cánh tay phải vô lực mềm nhũn dán lên tường, bị đau kêu lên một tiếng. Ôn Nhung hoàn toàn không còn chút phòng bị, lập tức lo lắng đến gần: “Sao rồi, đụng phải cánh tay?”

Song, Lâm Tuyền lại đột nhiên thuận thế ôm cô vào trong ngực, Ôn Nhung phản ứng kịp, đây là khổ nhục kế của anh già này, đang muốn phản kháng, lại nghe thấy Lâm Tuyền nói: “Lúc ấy anh liều mạng giãy dụa trong nước, nước chảy rất mạnh, bên cạnh cũng không có vật gì để níu lấy, anh chỉ có thể thuận theo hướng dòng nước chảy xuống, nhưng mà một khắc anh cũng không nghĩ đến chuyện buông tha. Bởi vì, anh còn chưa nói với em ba chữ kia, anh sao có thể cứ như vậy mà chết được.”

Ôn Nhung bỗng nhiên yên tĩnh lại, tựa vào trên vai hắn, không kim được mà nín thở.

Thời gian yên lặng, chỉ có tiếng mưa rơi tí tách từng giọt mạnh mẽ đổ xuống ngoài cửa sổ, bắn lên vô số bọt nước.

“Anh yêu em.”

Sự cảm động đột ngột xuất hiện nhưng không cách nào ngăn cản, Ôn Nhung sững sờ một lúc lâu, nhin rồi nhin, vẫn nhin không được, nhẹ nhàng vươn tay, ôm lại anh.

Cô cuối cùng cũng tin tưởng, anh chính là người đàn ông có mười năm gắn liền thiên ti vạn lữ với cô, có chút dịu dàng có chút dụng tình trong miệng Bành Duệ.

“Ở cùng một chỗ với anh.”

Lần này hần không nói đến gả cưới.

Chờ đợi là một quá trình dai dẳng, hần đợi đến khi tiếng mưa ngoài cửa sổ dần biến mất, mới nghe được cô dùng giọng khàn khàn nhẹ nhàng nói.

“Được.”

Tác giả có lời muốn nói:

Ta nghĩ dừng ở đây là đoạn tương đối hài hòa, như vậy các phần được đăng trên web tạm thời ngừng ở đây. Những chuyện ngọt ngào cùng khảo nghiệm của hai người bọn họ và vấn đề thân thể sẽ được tiết lộ ở đại kết cục trong bản xuất bản, các bạn không định mua sách cũng có thể kiên nhẫn chờ đợi, sau khi xuất bản ra thị trường xong, ta sẽ đăng đại kết cục lên web.

—— Kết thúc bản mạng ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-phai-toi-em-that-bat-hanh>